ПРОБЛЕСК

РІК XVI ЛИПЕНЬ — СЕРПЕНЬ — ВЕРЕСЕНЬ 1954 ЧИСЛО 1

ВИДАЮТЬ Брр. СХОЛЯСТИКИ, Ч.С.В.В — КВАРТАЛЬНИК

AURORA

MUNDARE,
ALBERTA

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕҐІЯ "ПРОБЛЕСКУ"

Редактор.......бр.Флявіян З. Кальба.
Пом.Редактор...бр.Ізидор О. Дзядик.
Артист.........бр.Боніфатій Л. Худик.
Друкарі........бр.Мирон М. Химій.
бр.Петро Я. Морозюк.
бр.Ізидор О. Дзядик.

Дописувачі.....бр.Андрій Р. Ковч.
бр.Христофор В. Войтина.
бр.Боніфатій Л. Худик.
бр.Ізидор О. Дзядик.
бр.Йосафат Й. Кончак.
бр.Мирон М. Химій.
бр.Боніфатий Т. Мальований.

Д О П Р А Ц І

Праця єдина з неволі нас вирве:
Нумо до праці брати.
Годі лякатись, на діло святе
Сміло ми будемо йти.

Праця єдина нам шлях уторує;
Довгий той шлях і важкий,
Що аж до щастя і долі прямує,
Нум же, до праці мерщій.

Сміливо ж браття,до праці ставайте:
Час наступає -- ходім,
Дяка і шана робітникам щирим,
Сором недбалим усім.

Борис Грінченко

Більше як три роки проминуло від того часу як видавання цього журналика "Проблеск" з ріжних причин було перевано. І тому привертаючи назад до життя наш Проблеск, ми будемо старатися подати коротенько про деякі головніші події, щоб заповнити цю прогалину в продовж цих трьох років перерви. Рівнож будемо старатися продовжувати ідеали нашого журналика тепер та в майбутності, докладаючи всіх старань, щоб мати якнайкраще приготувані статті та бути гідними членами цього видавництва.

Ціллю цього журналика є не що інше як сповнювання одного з найбільших обовязків нашого Чину, тобто: видавництво. В цім журналику будемо старатися поміщувати ріжні статті, оповідання, віршики, сміховинки дещо зі спорту та інші цікаві новинки. Таким способом будемо старатися дати нагоду всім братам Схолястикам, щоб скріпити, вправити, та поширити свої здібності та мати змогу від тепер вправлятися в місіонарських завданнях які ждуть на них в будучності.

" Хто багато читає, світогляд свій поширяє, але хто багато пише то других научає". Сказав один мудрець. "Хто багато пише то других научає". Нема найменшого сумніву щодо цих слів, бо кожний з нас чув або читав скільки то протестантів навернулося до католицької церкви прочитавши якусь католицьку книжку. Знаємо, що много організацій зєднювали і зєднюють до себе членів своїми брошурками. Скільки то народу змінило свої погляди підчас останньої війни пізнавши правду вчитанню тк. зв. летючок? Скільки то місій відбулося по ріжних країнах тільки корисподенцією, куди місіонарі не могли особисто прибути.

З цих кількох фактів бачимо, що в многих случаях письмо відограє більшу ролю як саме слово. Тому це повинно нас заохотити та викликати в нас любов до письменицької праці. А до цього треба нам тепер вправлятися, щоб відтак у відповідний час могли виступити як оо. Місіонарі проповідуючи слово Боже словом та письмом.

МАРІЙСЬКИЙ РІК — 1954

Набожність до Пречистої Діви Марії глибоко закорінена в серцях усіх почитателів і слуг Господа Ісуса Христа. Особливо великий почитатель Преч. Діви Марії Христовий Намісник Папа Пій XII вже через довший час задумував проголосити 1954-ий рік Марійським Роком. Цей рік призначено для особливіших виявів набожности і почитання Преч. Діви Марії з нагоди столітньої річниці проголошення догми Непорочного Зачаття.

При кінці 1953 року, дня 8-го грудня, Святіший Отець, Папа Пій XII, проголосив 1954 рік Марійським Роком для цілої Католицької Церкви, взиваючи заразом всіх християн, без різниці віровизнання, щоб "боролися аж до смерти, якщо треба" проти тих, що намагаються знищити Христову Церкву в світі й так відняти людям "духовний ковчег" Нового Завіту, що перевозить безчисленні відкупленні душі з цієї долини сліз до вічного раю, де одно щастя та блаженність заповняють серця блаженних мешканців неба.

Це перший Марійський Рік в історії Церкви. Св. Отець започаткував рік у Базилиці Богоматері в Римі, де найперше прочитав спеціяльну молитву в честь Богоматері, що він сам уложив її для цілого світу під час своєї недуги. Всі вірні християни відмовляють її на цілому світі через цей Марійський Рік.

Столітня річниця проголошення догми Непорочного Зачаття Преч. Діви стала нагодою до проголошення цього Року. Бо 8-го грудня 1854 року Папа Пій Іх-ий урочисто проголосив, та торжественно заявив, що наука, що Преч. Діва Марія від першої хвилини свого зачаття, через окрему ласку і привілей Ісуса Христа, Спасителя людського роду, була захоронена від усякої плями первородного гріха. А тому, що ця наука є Богом обявлена, то всі мають її прийняти. А чотири роки пізніше Преч. Діва немов би сама потвердила це, коли зявилася Св. Берна...

детті Субіру в Люрді, і на запит дівчини про Її ж імя відповіла: "Я є Непорочне Зачаття". Вірні зрозуміли цю подію правильно, бо почали відбувати проці до Люрду, щоб там скрпіляти свою віру, побожність і релігійне життя за Божими заповідями, і там теж бачити такі чуда, що збуджують подив всіх.

Папа видав Енциклику "Блискуча Корона" з нагоди проголошення Марійського Року. Ця Енцикліка поділяється на дві частини. В першій частині Св. Отець покликується Св. Письмо, Св. Отців Церкви та католицьких богословів, звідки бере докази на потвердження правди про Непорочне Зачаття Преч. Діви Марії. В другій частині своєї Енциклики Св. Отець подає засоби, якими треба святкувати ці столітні роковини проголошення догми.

Тому, що цей ювілейний Марійськкій Рік добігає вже до кінця, ми повинні тим ревніше прибігати до Преч. Діви Марії через молитви і просити Її благословення для нашого Чину і всіх а особливо про те, щоб гомін Марійського Року залишився в наших серцях, і щоб ми з тим більшою ревністю ішли за вказівками Непорочно зачатої.

СТАНЬМО ЗГІДНО

Станьмо згідно друг при другі
Вгору чола піднесім
І Марії в нашім крузі
В дарі свій поклін зложім;
Бо Марія -- наша Мати
І Заступниця свята,
Їй належну честь віддати
Це найближча всіх мета.

Хто Марію щиро любить,
Вірно йде Її слідом,
Той мети життя не згубить,
Вічно житиме з Христом;
То ж любім, любім Марію
Щирим серцем в кожний час,
В Ній складаймо всю надію,
А Вона спасе всіх нас.

Непорочна і прекрасна
Повна ласки, всіх чеснот,
Мов та зоря світла, ясна,
Сяє із святих висот
І царює з Сином в Небі,
Як Владарка пресвята,
Людям ласки шле в потребі
І хоронить всіх від зла.

Під святим стягом Марії
Станьмо згідно, щиро всі,
Сильні в вірі і надії,
Зеднані в святій любові;
Між народ спішімо сміло,
Як апостоли-борці,
На святе, велике діло:
"Відновляти все в Христі".

о.А.Г.Трух, ЧСВВ.

†

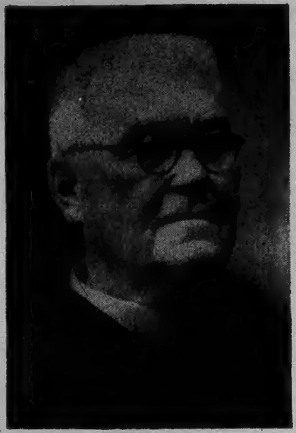

Бл. п. о. Т. Галущинський ЧСВВ.

28-го червня 1952 р. приїхав до Канади бл. п. о. Архимандрит Галущинський щоб у місцевій Провінції Пресвятого Серця Христового перевести канонічну візитацію та особисто взяти участь у ювілейних святкуваннях нашої Василіянської Провінції. Покійний відвідав усі Василіянські монастирі від Монтреалу починаючи, а на Едмонтоні і Мондері кінчаючи, маючи на пляні по духовних реколякціях у Мондері відвідати це монастир у Ванкувері, і звідти поїхати на канонічну візитацію монастирів ЗДАмерики. Та Боже провидіння інакше зарядило. Всевишній покликав його до себе в церковно-релігійному центрі українського монашого життя в Мондері серед численно зібраної василіянської братії, якій він давав свої останні духовні науки тут на цій землі. Підчас Служби Божої в сослуженні чотирьох отців ченців зараз по уділенні св. Причастя брр. Схолястикам, пок. о. Архимандрит занедужав при престолі своєї останньої Безкровної Жертви. Негайно забрано його до місцевої лікарні де в год. 1:45 попол. в оточенню ОО.:Ген. Секретаря, о. Атанасія Химія, Протоконсультора Канадійської Провінції, о. Василія Каменецького, о. Боніфатія Слободи, о. Марка Дирди та бр. Адріяна; при повній свідомости та з молитвою на устах: "Ісусе Сине Божий помилуй мене" спокійно віддав Богові свою душу.

Із смертю бл. п. о. Архимандрита Галущинського наш Чин утрати не тільки свого духовного батька, але теж і великого праведника, мужа великої святости, щирого апостольства і основної науки.

XXXX

ГЕНЕРАЛЬНА КУРІЯ ОО. ВАСИЛІЯН У РИМІ.

Незабаом після смерти бл. п. о. Архимандрита Галущинського, скликано Отців до Риму на Генеральну Капітулу, яка почалася 23-го лютого, 1953 р.

З Канади виїхали: тодішний Протоігумен, бл. п. о. Теодосій Добко, колошній Протоігумен о. В. Бараник з Мондеру і два

делеґати: о. проф. І. Назарко з Монтреалу та о. ігумен В. Шевчук з Едмонтому. На цю Капітулу виїхали з ЗДА: - о. Протоігумен І. Лотоцький і два делеґати, з Бразилії о. Протоігумен В. Мартинець і два делеґати, з Арґентини о. Протоігумен В. Ковалик і один делеґат.

Ця Капітула має велике значення для цілого Чину, бо на ній не тільки що вибрано верховний заряд (Генеральну Курію)*, але теж применено василіянські монаші статути до нового Кодексу Східного Права, з чим звязані є деякі зміни а адміністрації та праці цього Чина.

---

*До Генеральної Курії належать: о. Павло Миськів, Протоархимандрит, о. Йосиф Мартинець, Генеральний Протоконсультор, о. Гліб Кінах, Генеральний Консультор, о. Іриней Назарко, Генеральний Консультор, о. Атанасій Химій, Генеральний Секретар.

S-S-S-S-S-S-S-S-S-S-S-S-S-S-S-S-S-S-S-S-S-S-S-S-S-S-S-S

Бл. п. о. Т. Добко Ч.С.В.В.

Одним з найбільших ударів Василіянського Чину в Канаді була несподівана смерть Впр. о. Добка, ЧСВВ. Він помер нагло, 11-го грудня, пополудні, на дорозі коло місточка Лякомб (недалеко від Едмонтону) в наслідок нещасного зудару двох авт.

Його передчасна смерть не тільки далася відчути членам Чина, але теж і цілою Дієцезію Західного Екзархату. Це було пізнати на його похороні, де прибуло майже все світське духовенство з Преосв. Кир Нілом на чолі.

Всі, що знали покійного о. Теодосія Добка, будуть памятати його як тихого й ідейного священика-монаха.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ

1952 рік був дуже важливим роком для ОО.Василіян тут у Канаді тому, що в цьому році врочисто відзначувано 50-річний або тк. зв. "Золотий Ювілей" місійної праці ОО. Василіян у Канаді. Цей ювілей відкрито 15-го листопада 1952 р. в Едмонтоні торжественним святкуванням, в якому взяло участь велике число поважно - достойних осіб церковного і державного життя. Цей ювілейний рік звеличувано в усіх.

бр.Б.М.

ПИСАТИ ДО "ПРОБЛЕСКУ"!!

Деякі схолятики жалуються, що не можуть писати.

Не моя це річ розвязувати їхні причини, однак думаю, що це все є без підстави. Роберт Лител, один з теперішних редакторів"Рідерс Дайджест", так говорить відносно до цеї справи. "Писати? Кожний може писати. Кожний може говорити, кожний, має дар матірньої мови, а писати - це якраз ніщо інше, як говорення на папері. Тому, з одної сторони нема причини вчитися писати. Девятьдесятий процент всього, що сьогодні люди пищуть, є ніщо інше, як говорення на машині". (Цим він хоче дати до пізнання, що писати не є таким тяжким, як багато людей собі уявляють).

Дальше цей самий автор каже, що причина чому так мало деякі люди сьогодні пищуть є ніщо інше, як попросто брак віри в це, що вони можуть писати. Вони не хочуть належати до числа тих, що творять той девятьдесятий процент писателів. Вони думають, що писати це щось таке саме як грати на музичному інструменті, малювати і. т.п. Однак тут нема зовсім порівнання.

Коли справді хтось хоче уміти писати й одночасно щоб його статті цікавили других, він мусить придержуватися деяких правил.

1. Він має любити своє заняття, а ненавидіти те, що зробить, цебто; не бути задоволеним з того, що напише; бо наколи він стане задоволений тим, що він перший раз напише, не дбаючи про поправку ані красу свого твору, то цим він далеко не дійде. Тут теж буде добре послухати ради, яку дає великий англійський поет,Джан Драйдин:

   "Polish, repolish, every color lay,
   And sometimes add, but oftener take away."

2. Він повинен наслідувати других авторів і з кожного добирати для себе те, що знаходить у них доброго.
3. Він має виробити спосіб писання і стисло його нехай придержується. Кожний має свої привички, які нераз стають такі сильні, що кермують людиною в усіх його ділах. Ці всі свої привички він має спрямувати в одну простеньку лінію, яка б його безпосередно провадила до мети. Однак, маючи це на увазі, треба знати, що не форма ані вчені слова будуть грати найважнішу ролю в цьому. Навпаки, це зробить дану працю більше нудною, а то нераз тяжкою до зрозуміння. Головну увагу треба звертати на сам матеріял даної праці. Ця праця має бути нашим архитвором, або принайменше таким, щоб можна було його помістити в газету та пустити в світ між інтелегентніх людей.
4. Часами, особливо коли починається писати перший раз,

не треба встидатися дати комусь переглянути написану статтю і бути готовим не тільки послухати вказівок того, що переглядає але теж і примінити їх до себе (оскільки можливо).

"І не нарікай, що немаєш досить буйної уяви", каже далі Роберт Лител. "Уяву, до якоїсь міри можна набути, бо хочби людина мала тільки мале зеренце цьої прикмети, то через осторожне доглядання зможе допомогти її розвинутися до подиву гідної величини. Ніщо не виростає з нічого, і консеквентно, уява не виходть з чогось пустого, але з чогось іншого. Уява - це електричне злиття з річей існуючих в одну цілість. Наколи уява є повна речей, що їх бачила і чула, то систематичне тертя цих речей скоше або пізніше витворять якусь іскорку.

Тому, не дурім себе ані других, що ми не можемо писати, бо коли людина хоче щось виконати, то і може. До цього нехай послужить нам за взір цей маленький приклад.

Заким Тома Мертон вступив до Чина Трапістів, мав він одне і сильне бажання, а саме, щоб написати бодай одну книжку і постаратися, щоб її видруковано. Не вдалося це йому перший , ані другий раз, бо друкарські фірми відмовилися цьому. Однак він не зражувався і не говорив, що він не має дару, або радше, що не може писати. Він не жалував труду, праці, ані часу. І тому сьогодні ми є свідками його великих успіхів. Не одну, але кілька книжок вийшло друком, що були писанні тою самою рукою, праці якої літами перед тим друкарські фірми уважали за щось пустого і неварті були публікованими.

Бачучи такого і сильного і витревалого духа в особі Томи Мертона, не слід і нам говорити, що не маємо дару писати статті, і не затроюймо цим добрих настроїв інших. "Мужно в перед", нехай буде нашим кличем. Покажім, що наш схолястикат не спить, а при тім усім памятаймо, що те, що тепер ми засіємо, те будемо жати в нашому дальшому житті.

бр.Б.Х.

"ДО ІСУСА ЧЕРЕЗ МАРІЮ"

В цьому так неспокійному світі нам треба помочі, але не матеріяльної помочі тільки духовної, щоб ми могли витривати в добрім до кінця. Зматеріялізований світ, щоби запанувати над людством, відкидає християнські засади життя, відкидає Божі заповіди а на їх місце засіває різним беззаконням. Те беззаконня пошириется, закорінится немов кукіль у пшениці. Люди потопають у тих гріхах немаючи сили піднестися, здвигнутися з того зматеріялізованого-світового ярма, і так безнадійно пропадають забуваючи, що Причиста Діва Марія може помогти, може увільнити з того ярма, тільки треба просити її помочі та заступництва.

Нас як монахів найбільше цікавити повинно добро Церкви та спасіння ближніх. Особливо в цьому Марійському Році ми повинні просити Пречисту Діву Марію, щоб Вона виблагала ласки для народів, що живуть ще нез'єдинені зі вселенською Церквою, щоб вони просвічені Божою ласкою вернулися на лоно католицької Церкви і так разом всі могли прославляти одного Бога одним серцем. Ісус Христос оснував одну Церкву для всіх людей, тому то всі повинні разом до неї з'єднатись. Христос нікому не наказував розбивати одности Його Церкви, хотяй предсказав, що будуть лжепророки, що вони будуть висмівати учеників Христових та знущатися над ними.

Ми католики віримо, що з волі Христа Апостол Петро став першим видимим головою Христової Церкви і що кождий Папа є правним наслідником Його. І наш нарід відновив був свою єдність з Римом актом Унії в 1595 р., якої подвижниками були Іпатій Потій, Велямин Рутський і св. Йосафат Концевич.

"Їх кличем було: "Да всі будуть єдино".

Вони працювали над нашим народом, шоб привернути йому світло Христової єдности через злуку Сходу зі Заходом, однак заховуючи свій обряд без найменшого відхилення. Від тих напрямків наших великих князів Церкви не можна нам відступати. У нас не може бути гордости чи якогось лукавств через те, що ми визнаємо правдиву віру; у нас повинна проявлатись любов, і щира молитва, щоб ми могли випросити цієї ласки для всіх братів, щоб "всі були ЄДИНО".

бр.Й.К.

"Розумні вислови визначних людей:

"Розумно є питати інших про завваги, бо вони вкажуть йому на багато його ухиблень про яких він самий не знає".

Сказав А. Линкон.

Заввага Редакції: Тому просимо всіх Отців та Братів висилати свої зауваги до редакції Проблеску.

Просимо наших співпрацівників не забувати, що існування Проблеску залежить від нас усіх, і що обовязком кожного Брата-Схолятика є до СВОГО часопису дописувати. На слідуючі місяці сподіємось від Вас більше статей.

ДЯКУЄМО...........Ред.

Повернися

О сьвіте блудний, грішний
Чого нещасний забуваєш,
Що в Марії Діві Причистій
Свою рідну Матір маєш.

Вона тебе любить, пригортає
Немов мати маленьку дитину,
Глядить за тобою та чекає
Навернення, нещасний ти сину.

Скільки Вона за тобою разів
Ріки сліз проливала,
А ти слухати Її не хотів
Як до тебе промовляла.

З любови Вона все тобі прощає
Наче мати маленькій дитині,
Серце Її тужить, тебе шукає
Немов птиця води у пустині.

А ти нещасний Її покидаєш
Помочі в неї не просиш,
Часто в тяжкі гріхи упадаєш
Обтяжене гріхами серце носиш.

Повернися світе-блудний сину
До Діви Марії, Матері своєї,
Благай прощення за свою провину
Що забував прибігати до Неї.

Благай щоб тобі простила
Тії гріхи безчисленні,
Щоб ласками тебе скріпила
На дальші боротьби щоденні.

бр.Ф.К.

"ЗАБУТИЙ СВЯТИЙ"

Одного з двападцять апостолів, Св. Юду Таддея, мученика за Хрис. віру та близького родича Ісуса Христа, не слід мішати, ані з Юдою Іскарйотським, ані з Таддеєм - учеником Христа.

Подібність їхніх імен, а головно Юди зрадника, викликала в людей непорозуміння а то й відразу до великого угодника Божого, Св. Таддея.

Однак Господь не бажав собі цього. Він обдарив слугу свого (так себе називав Св. Таддей) великими ласками, за допомогою яких Св. апостол чинив великі чуда. Що більше, Бог зявлявся навіть деяким святим та запевняв їх, що отримають всяку поміч, про яку тільки попросити Св. Таддея.

І в дійсності заслуга Св. Таддея виявилась у його ділах, за що й названо його "помічником розпачливих".
Своєю покірністю та добрим прикладом навертав він людей на правдиву Христову віру зі Самарії, Юдеї, Сирії та Месопотанії, де головно панувала розпуста.

В кінці багато трудився св. апостол над спасінням душ зі Св. Петром у Персії де його й тамошні мешканці вбили. Тіло його спочиває в Базиліці Св. Петра в Римі. Папа Павло III наділив повний відпуст для всіх тих, що відвідають гріб Св. Таддея в дні його свята, яке припадає на 19 червня.

І хоч тіло Св. апостола спочиває в Римі, то однак багато людей випрошує собі й тепер різні ласки за його посередництвом. Малюють часто Св. Таддея з палицею в одній руці, та обличчям Ісуса Христа в другій . Палиця означає немов зброю, якою він був убитий. Обличчя Ісуса Христа відбите на кусневі полотна, нагадує чудесне уздоровлення короля з Едесси, яке вчинив Св. Таддей за поміччю вище згаданого портрету, отриманого від (самого) Ісуса Христа.

бр.Х.В.

ОПОВІДАННЯ КНИЖКИ.

До бібліотечної кімнати закрався сумерк. Зразу він причаювався по кутиках, а далі став поволеньки підносити свої чорні крила, й обтуляти ними довгі ряди полиць, ущерть наповнених книжками. Тѐмнобронзові полиці ставалися чорніші, й їх гострі контури легенько губилися в сумерку. А сумерк щораз вище підносив свої чорні крила, щораз відважніше заглядав до верхніх полиць. Ось ще мить....і він переможно досягнув стелі. Там на часок зупинився, щоб поглянути на вислід своєї праці. Але нічого не міг доглянути. Вся кімната зіллялася з темрявою ночі.

Раптом тихий шепіт порушив дрімливу темряву. Це якась нова, ще незнана в бібліотеці книжка, почала оповідати свою історію.

- Слухайте, сестри-книжки й полиці-подруги,слухайте, що я вам розкажу.

Полиці зацікавлено заскрипіли, а довгі ряди книжок легеньким, майже беззвучним, шелестом згодилися слухати.

- Я вам розкажу - продовжувала книжка - про себе й про мого автора.

- Мій автор ще за молоду покинув дім і помандрував у далекі, чужі краї. У родиннім домі залишився тільки спокій його душі - одиноке щастя на землі, якого він не міг зі собою забрати. А там на чужині лукаві люди роздули в його серці бурю, яка зі шаленим ревом хвиль кидала його з однієї пристрасти в другу. І так збезволений пристрастями він почав тонути в темнім морі гріхів. Здавалося, що вже нема для нього рятунку. Однак безмежно милосердний Бог вказав йому на хрест, і тихеньким як промінь шепотом промовив до його душі:

- Там, під хрестом, знайдеш рятунок.

- Мій автор глянув змученим, байдужим зором на хрест. З хреста дивився на нього розпятий Бог, втілена Божа Любов, любов милосердна, любов уздоровлююча, яка водночас була любовю висміяною, любовю замученою, любовю вмираючою. І розпятий Бог сказав до нього:

- Сину, це твої гріхи вложили терновий вінок на мою голову, це твої гріхи розтягнули мої руки на хресті, це твої гріхи пробили моє серце.

- Тоді мій автор припав до стіп Хреста, й крізь рясні сльози благав помилування в Спасителя. Не довго чекав на прелаbackславу відповідь Христа. Своєю пробитою цвяхом рукою Христос втихомирив бурю в його серці, й запалив там вогник Божої Любови.

Книжка на хвилину перестала оповідати. Стало тихо. Тільки деякі книжки переглядали свої сторінки, чи не знайдуть десь згадки про велике Боже Милосердя. Ні не знайшли. З їх сторінок віяло смутком і мертвотою. Там не було Бога.

Книжка знову продовжувала своє оповідання:

- Вогник Божої любови більшав у серці мого автора. Тоді він почав мене писати. Кожне написане слово горіло полумям вдячности Богові за Його добродійства. Кожна списана сторінка горіла пожежею любови до Божого Милосердя. Могутнім акордом Божої Слави він закінчив мене писати. Я пішла між людей і мала різних читачів. Одні, недочитавши, кидали мною в кут. Інші, прочитавши мене, знуджено усміхалися, і за часок забували про мене. Та були такі, що запалювалися вогнем моїх слів. Тоді вони йшли до стіп Христа з горіючим полумям любови в серцях, ішли перепрошувати, просити й дякувати.

Книжка скінчила оповідати. Довгі ряди книжок заглядали до своїх сторінок і щось там шукали. Сумерк ховався по кутиках. Веселий промінь сходячого сонця пробігав по темнобронзових полицях.

бр.А.К.

ВІСТІ

З МОНДЕРУ

За Липень

3\. Впр. о. Мартин (Префект студій) відїхали з кадетами до Ванкуверу.
5\. брр. Схолястики відїхали на вакації до Пиджен Лейк.
6\. бр. Дамян відїхав до Ґримзбі.
19\. брр. Схолястики вернули до дому з вакацій.
27\. Впр. о. Мартинець, Генеральний Протоконсультор, відвідували Мондерський манастир.

За Серпень

1\. Після приїзду з Риму, о. Борис відправили першу Торжественну Службу Божу в Мондері.
2\. о. Префект вернули з Ванкуверу.
13\. Впр. о. Ігумен поїхали проводити реколекції в Едмонтоні.
19\. о. Ігумен вернули до дому.
24\. Впр. о. Протоігумен відвідували наш манастир.
30\. Впр. о. Каменецький почали тридневні реколекції для світських отців.

За Вересень

3\. Всі Впр. Отці і брр. Фільософи,Схолястики почали 8-дневні духовні вправи під проводом Впр. о. Е. Пащака.
11\. Відїхали до Риму Богослови: бр. Орест і бр. Мартин. Впр. о. Протоігумен відвідували наш манастир.
16\. Перший шкільний рік. Відправлено Набоженьство на призвання Св. Духа.

ЖЖЖЖЖЖЖЖЖЖЖЖЖЖЖЖЖЖЖЖ

Музей оо. Василіян у Мондері.

Ми знаемо що кожна держава зберігае і високо цінить свої культурні здобутки. Ми, Українці, хоч не маемо своеї держави, то однак наших культурних надбань ми не затратили. Вони переважно е заховані серед українських культурних осередків.

Один з таких культурних осередків це манастир оо. Василіян у Мондері, Алберта. Кромі інших своїх здобутків, він славиться музейом, про який хочемо в цьому короткому нарисі вам розказати.

Цей музей повстав за старанням о. Й. Жана Ч.С.В.В., що вже від своїх наймолодших літ цікавився музейними речами і збирав їх де кілька літ. Тільки за його старанням і мозольною працею наш манастир у Мондері славиться цим музейом, де переховується неоцінені історичні речі. Не будемо тут вичислювати всіх речей, що там знаходяться але скажемо про деякі цінніщі, як на пр.: українські рукописи і старорукописи з 16-го ст., монети: (найстарші монети з 250 - 300 р. зперед Христових часів); перші паперові гроші що були в Канаді та інших державах; медалі: (з поміж них цікавіщі е медалі Людвика XV).

Ці вичислені речі займають тільки дуже малу частину нашого музею. Хто хотів би добре оглянути кожну річ в цьому музею, то він мусів би пожертвувати найменше один день часу.

Коли б хто мав нагоду бути в Мондері, нехай загостить до цього музею. А тоді багато краще зрозуміе ту велику його вартість так історичну як і культурну нашої славної минувшини.

ПОДЯКА

Оцим брр. Схолястики щиро дякують Впр. Отцям за ласкаві дари, що їх одержали в 1953 - 4 році:

1). Впр. о. Ігуменові В. Бараникові за спортове знаряддя. (Бейс бал ґлавз).
2). Впр. Отцям за жертви на матони.
3). Впр. о. Курилові за гарно проведені вакації на Пиджен Лейк.
4). Впр. о. Виникові за біблію.
5). Впр. о. Поповичеві за папір на Проблеск.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXX

Деж Ти Орле?

Сумують орлята України,
Бо батька їх не мае.
Плаче мати над малими,
Болем серце прошивае.

Дні за днями минають,
Доля все гіршае.
Орлят катують, убивають,
Мати пропадае.

Вороги наче ті круки,
Рвуть, катують Матір-орлицю.
Зносять молоді орлята руки,
О, поміч Небесну Царицю.

Не сумуйте вірні діти,
Бог про Вас не забувае.
Надлетить орел, мої квіти,
З неволі Вас повизволяе.

Надлетить Він наче вихор з моря,
Залунае сильним громом.
Увільнить Україну з її горя,
І володітиме своїм домом.

бр.Ф.К.

Ще вийдеш Ти в вогні кривавих шат,
Мов Божий гнів, натхненно і криваво,
І інший клич: святе Христове право
Почуе світ в словах Твоїх вірлят.

СМІХОВИНКИ

Дивіться яку смішно велику голову має той хлопчина.
- Го, го, го це мій син.
- Але як вона йому добре допасована.

На концерті
-Чудово. Пізнати, що тому співакові пісня пливе із серця.
-Так. Жалко тільки, що випливає через ніс.

Пані між собою
- Це місяць чи сонце?
-Не знаю, я не тутешній.

На концерті
-Слухайте, хропіти можете вдома але не тут.
-За мої гроші можу робити те, що мені подобаєсья.
-Так то так. Але не будіть інших.

Відплатився
- Мій дорогий, все було б добре, тільки ти маєш великі уши.
- Ціле щастя, що їх маю. Бо уяви собі, -мої уши до твого розуму що за осел вийшов би з цього.

Мудрий Івась:
Учителька: Івасю, чому риби не говорять?
Івась: Ану, нехай пані вчителька запхають в воду голову й пробують тоді говорити.

Доляр хвалився перед центом, що він ліпший, бо про нього люди більше дбають і за нього неодин душу губить. На таку самохвальбу цент обурився та промовив: Не хвалися, дурню, я що неділі ходжу до церкви, а ти раз чи двічі до року.

oo0Ooo

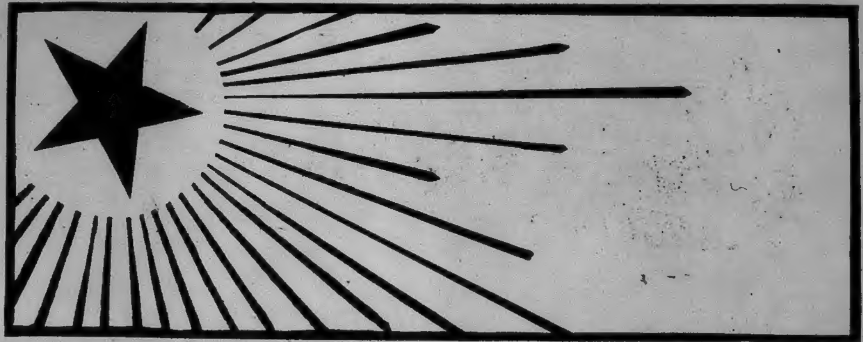

VOL. XVI JULY — AUGUST — SEPTEMBER 1954 NO. 1

QUARTERLY

Edited by the Scholasticate, O.S.B.M.

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

To the many ardent readers of the Aurora and followers of life on the scholasticate we apologise for the slight delay of two years in the editing of this issue of our truly humble journal. Due to circumstances beyond our control, it was found necessary to discontinue publishing the Aurora.

Now, with the permission and blessing of our Very Reverend Father Superior, the scholastics are going to try to publish regularly this quarterly record of life on the scholasticate. Some of the readers may have noticed that in the above sentence we have used only TRY rather than WILL. Why? Because despite all our trying we will not be able to succeed unless we receive the co-operation of everyone concerned, that is, both writers and readers. Here it is though, that we meet our first difficulty. Many of those who consider themselves only readers should be writers, whereas, some of our writers should be readers.

We have also stated above that the Aurora is the record of life on the scholasticate. Here we wish to be interpreted literally, that is, the Aurora is to be the journal of all those who are studying, be they theologians, philosophers, or scholastics. We think it only fitting that the philosophers and theologians contribute articles since the Aurora was once the official organ of those studying philosophy and theology. Moreover, we feel sure that they are capable of contributing many an interesting article covering their travels, vacations, and studies in many parts of the world. Let it be known too, that we will gladly accept articles even from those who have finished their studies but who take an active interest in those who still have to study. We realize that many suffer from lack of time, others from lack of ability, but unless these deficiencies are overcome, the Aurora will suffer from lack of articles and interest.

Some may regard the above paragraphs as having been written with sarcasm or irony but our aim inwriting them has been to put forward the simple and what we might even call the bare-faced truth. Our hope is that no one will take offence with our straightforward manner of putting things. We end this column with a plea for the whole-hearted co-operation of everyone.

THE A-BOMB, H-BOMB AND WORLD DESTRUCTION

Bro. P. M.

The hydrogen and atom bombs have received a torrent of publicity in which wild fantastic stories picture the demolition of half a continent in one blow and other equally picturesque disasters, but a chain reaction powerful enough to destroy the world never will be caused by an H-bomb or an A-bomb.

In 1942, while work on the A-bomb was well under way, a continuing rumble of thermonuclear energy grew louder and louder. Scientists discovered that the interior temperatures of the stars were millions of degrees and that nuclei of their component elements moved at about 100 miles a second. The nuclei collide with one another and create gamma radiations. Some of these radiations come to the surface of the star and give it its light.

Understanding the energy that produces starlight, the scientists wondered how much energy there was to begin with. They found their answer in the atom-smashing machines. These machines showed that the disintegration of atoms produces millions of times more energy than such chemical reactions as burning.

The burning of a gram of coal produces about eight kilocalories of heat. A gram of trinitroluene (T.N. T.) produces instantly one kilocalorie of heat. But understand this, the fission of one gram of uranium produces 19,000,000 kilocalories of heat.

Two general reactions will release the tremendous energy of the atom. One reaction, fission, splits a heavy element like uranium 235 or plutonium. The other, fusion, synthesises a light element by combining atoms of a still lighter one. It took a great deal of energy to produce either fission or fusion, but, once understood, the possibilities of both were greatly explored.

Did the transaction yield a net profit? It did with both light and heavy elements. Fusion of light elements like hydrogen and fission of heavy elements like uranium produced a lot of energy in exchange for comparatively little. But, fusion or fission of middleweight elements like iron and nitrogen was a losing deal. They soaked up more energy than they gave out.

When the experts discovered this, they understood at last that neither the fission of the A-bomb or the fusion of the H-bomb would ever start a chain reaction powerful enough to destroy the earth. The earth contains too little light and heavy elements compared with the energy-hungry "middleweights". Therefore, no one need fear being blown to fragments by a hydrogen bomb exploded on another continent regardless of the size of the bomb.

A TREASURE - PRESERVED

Bro. B. M.

Many of us have heard of the French "Song of Rolland", some have heard of the German "Nibenlungenlied", but comparitively few have heard of the Ukrainian "Song of Igor's Raid" (Slovo o polku Igorevim), yet these three epics were written at approximately the same time. "The Song of Igor's Raid" has been translated into many languages to enable other people to read it. Why shouldn't we Ukrainians at least get aquainted with this literary treasure of ours which dates back to the middle ages?

This beautiful, ancient epic rather accurately narrates an actual event recorded in the chronicles: the military expedition against the Cumans (Polovtzy), a nomand Turkic tribe, which took place in 1185. This campaign or raid was headed by Prince Igor of Novgorod-Seversk with his brother, son and nephew. At this point we should find out who Prince Igor was. Igor, who reigned from 1151 - 1202 was a prince of one of the smaller states of Ukraine. He must not be confused with Prince Igor the successor of Oleg, who ruled the whole of Ukraine and was the prince of all the smaller princes. This is much like the federal and provincial governments in Canada.

Unfortunately, the author is not known, but from the epic itself we see that he was a very talented person. Even though Ukraine had already accepted Christianity, the author still uses names of pagan gods. From this we can conclude with certainty that he was not a religious but a secular person. We know that he was a contemporary, however, from the tale we learn that he was not a participant of the campaign.

Why is this epic so highly valued by both intelligent Ukrainians and literalists of other nationalities? This tale, even though shorter than the other epics to which it has been likened, consists of some 200 verses of varying length written in cadenced and metaphorical prose. Its character serves as a document and reveals the standard of Ukrainian literature of that time. Incidently, there is nothing like it in ancient Slavic literature. Surely, there must have been many more similar works, but because of various wars none of them have reached our times.

The fate of "Slovo" is very interesting because, after being forgotten about for a long time, a manuscript of the text, which was written for Catherine the Great, was by chance discovered. In 1800 an edition of it was published and this remained the sole available text, since the manuscript itself was destroyed in a fire which ravaged Moscow during Napoleon's invasion in 1812.

The whole epic is composed of an introduction, a body, and a conclusion. In the first encounter with the foe Igor is victorious, but in the second battle he is defeated and captured. The sad news quickly spreads throughout Ukraine, and we see Igor's wife lamenting for her lord. Svyatoslav, the Great Prince of Kiev, in his "golden word" summons the Ukrainian Princes to stop quarrelling and squabbling among themselves,

(continued of page 10)

THE CATHOLICS AND THE BIBLE

Bro. V. T.

In our modern everday life we meet people of various denominations who attack the Catholic Church with such sayings and charges as "The Catholic Hierarchy has withheld the Bible from Catholics and prevented them from reading it."

Truth compels our conscience to say that this statement is utterly false. Were it not for the Catholic Church there would be no Bible. The Catholic Church preserved it from the time of the Apostles and down through the centuries of the Christian era, determining what books were the Word of God. Had it desired to suppress the Bible, it had ample opportunity to do so without any opposition.

In every Catholic book store we see an ample supply and assortment of Bibles which they sell to Catholics and advertise in Catholic papers across the continent. Are we to understand that they do this in defiance of the Catholic Church?

In 1778 Pope Pius VI wrote to the Archbishop of Florence: "You judge exceedingly well that the faithful should be excited to the readings of the Holy Scriptures, for these are the abundant sources which ought to be left open to everyone to draw from them purity of morals and doctrine to eradicate the errors which are so widely disseminated in these corrupt times."

In His encyclical of 1898, pertaining to the Bible, Pope Leo XIII states: "The solicitude of the apostolic office naturally urges, and even compels us not only to desire that this great source of Catholic revelation should be made safely and abundantly accessible to the flock of Jesus Christ, but also not to suffer any attempt to defile or corrupt it." On December 3 of that year, the same Holy Father granted an indulgence to all the Faithful who spend fifteen minutes of the day in devout reading of the Holy Scriptures.

This is a strange way in which the Catholic Church withholds the Bible from the people. It is often necessary for Catholics to reverse false statements to arrive at the truth.

Books are to be called for and supplied on the assumption that the process of reading is not a half-sleep, but in the highest sense an exercise, a gymnastic struggle in that the reader is to do something for himself. - Walt Whitman.

A totalitarian state is one where everything is compulsory, that is not forbidden.

HUMOUR

"'Twas in a restaurant they met
Brave Romeo and Juliet
He had no cash to pay his debt
So Romeo'd what Juli't."

o o o o O o o o o

A teacher in one school called an incorrigible to her desk and, grasping his arm firmly, said, "Young man! The devil certainly has hold of you."

"Guess yer right ma'am," replied the boy meekly.

o o o o O o o o o

The parish priest met one of his annual Christmas churchgoers outside the church.

"I'm glad you turned over a new leaf, John".

"Oh, I was taking my yearly bleaching in church."

o o o o O o o o o

The Sister had distributed paper and crayons to the 2nd grade class and had asked them to draw a picture of the Holy Family.

Among the many original portraits was Bill's - it showed four passengers in an airplane - three with halos.

"I recognize the Holy Family, Bill, "said Sister, "but who is the fourth passenger in the plane?"

Bill looked up at her incredulously. "Sister, don't you know! That's Pontius, the pilot."

THE AURORA STAFF

EDITOR..............................Bro. Eugene

CO-EDITOR...........................Bro. Jerome

ARTIST & TYPIST.....................Bro. Boniface

PRINTERS............................Bro. Myron & Bro. Peter

THE NECESSITY OF LIBERAL ARTS IN EDUCATION

Bro. B. M.

One of the biggest and most important problems of mankind is that of education. To this end most of the time is sacrificed. Nature itself has so planned things that the greater part of one's life is spent on education. This is necessary because of all the animals, man is the slowest in reaching maturity. He is like raw material and, starting from infancy, through long years of education, slowly reaches maturity.

What then is education and in what does it lie?

Education, in its general meaning envelopes all the trials whereby our intellectual abilities are developed and through which we obtain knowledge as well as through which the human character is formed. Education is the factor which regulates the abilities of man that are to serve him to the last end. Truly, as Aristotle taught, the intellect of man is a blank tablet on which from nature there is nothing written. To this Pliny adds, "Man knows nothing until he learns." Therefore, the abilities which we call natural needs a teacher through whose mediation they are developed. These natural abilities are the intellect and the will. To their perfection serves an intellectual and moral education. These abilities begin to form from the moment of recognition and because of this it is the duty of parents to begin educating their children from infancy in the truths necessary to live a good life. This education is not only material but also mental because man grows not only through food which is necessary for the soul. Educating the intellect is the main part of our whole education. It springs forth from a systematic uncovering of our intellectual powers through which this same power becomes enlightened in such a way that the intellect is allowed to work with the end, for which it has been created, in view. An intellectual education cannot be satisfied with the simple acquirement of knowledge. It must bear influence in the formation of all the intellectual powers. This means that the various factors which cause thinking, that is, the formation of thought, opinion, memory, and reasoning, must be developed through education and discipline in compliance with the natural intellect and its end which is the attainment of the ability to recognise truth. Discipline which hinders the intellect in its recognition of truth, the actual object of the intellect, and which trains it to suffice with the ordinary theories and possibilities in reality deforms it. Therefore, it follows that the education of the intellect should be such that will lead it to logical thinking and to a recognition of truth and not to just an accumulation of general facts.

If then, education is of such importance that it depends on the developing of the intellectual powers, which are mental powers, what might add to such an education?

(Continued on p. 8)

EVOLUTION!!!

Three monkeys sat in a cocoanut tree,
Discussing things as they're said to be:
Said one to the others: "Now listen you two;
There's a certain rumor that just isn't true,
That man descends from our noble race ---
The very idea! It's a dire disgrace!
No monkey ever deserted his wife,
Starved her baby and ruined her life;
And you've never known a mother monk
To leave her babies with others to bunk,
Till scarcely they know their own mothers ---
No, this isn't the monk's way, dear brothers!
And another thing you'll never see,
A monk build a fence around a cocoanut tree
And let the cocoanuts go to waste,
Forbidding all other monks a taste.
Why if I'd put a fence 'around this tree,
Starvation would force you to steal from me.
Here's another think a monk won't do,
Go out at night and go on a' stew'
Or use a gun, or a club, or a knife,
To take some other monkey's life!
If man descended, the ornery cuss,
He just did not descend from us!

Anonymous

- - - 0 - - -

(continued from p. 7.)

Such an education is acquired through "artes Liberales", liberal arts because education does not depend solely on the development of physical bodies as is the case with animals, but rather it depends on the development of the intellect which is a mental power. Therefore, it follows that to the development of such mental or intellectual powers may serve only such studies as are, of their nature, intellectual and not material.

The liberal arts are those which serve to educate man to a liberal objective, that is, those arts which we study because of the actual knowledge gained. Non-liberal arts have as their objective something practicle, and economical. In other words, they have a material goal which aims at a practical life, profession or work which man makes use of for the upkeep of life. Those arts which do not have a material end, but which serve only for the deepening of knowledge are the liberal or speculative arts.

(continued on p. 11)

A TRUE PILGRIM

Bro. M. C.

We often come across headlines in papers that such and such a person or group of persons made a pilgrimage to some holy place. By this pilgrimage we understand that the person either journeyed on foot or rode in some vehicle. Such a pilgrimage, made with comfort and safety, can be closely related to a tour made by someone intent only on sightseeing.

A true pilgrim, according to the word's meaning, is altogether different. The pilgrim leaves behind all that he has and loves to find an inner truth which he hopes will be revealed to him as he travels. A pilgrimage should be a liberation from slavery of material things. It is an act of confidence in God, Who takes into His own hands the life and needs of His servant. Therefore we can safely say that a true pilgrim walks. His body and soul participate equally in the venture. His soul is intent upon eternity. His feet are in close contact with the ground. He may be tired, his feet may hurt, and sweat may cover his brow, yet in spite of these hardships, his face is aglow with joy. Those who pass him on the road salute him and say, "Pray for me."

It doesn't take much courage for a person to say his prayer more or less attentively, and try to do a little good, but, to find yourself on a road, miles from home, without a cent in your pocket, not knowing how you will eat or when you will sleep -- that requires real trust in God. Seldom it is that we find people who are willing to attempt this.

We have ample proof that it is not over and above our powers though, because we still find people who are willing to walk many long and weary miles to some specially consecrated place to pay homage to their Creator or Patron. It is no doubt hard and trying, but the recompense in spiritual treasures is far greater than the cost. Would to God that there were more people who might be counted as true pilgrims.

OUR EXAMPLE

Bro. C. S.

In the year 1867, Pope Pius IX, before an immense multitude in St. Peter's Square, proclaimed twenty-five Blessed souls as official Saints of the Holy Catholic Church. Among those raised to the altars of the Church was one who particularly attracted greater attention than the remainder. This was a Ukrainian bishop martyr who sacrificed his blood and life for a most worthy and holy cause for which Christ so zealously prayed during the Last Supper, namely, the unity of the Church: "That all may be one". This brave martyr was none other than St. Josephat Kunsevich, O. S. B. M.

After long and anxious waiting and endless prayers Almighty God in His great mercy looked down upon the heresy-stricken Ukrainian nation and not only sent it a tireless and holy laborer, by whose toil and prayers a large number of the lost sheep were brought back to the True Fold, but particularly a magnificent example of true Christian virtue, another Moses, anoth-

er St. Francis.

The endless centuries of bondage under various nations and rulers, together with the heritage of liberal cossack blood have left the Ukrainian people with an unstable character and an inferiority complex. This is one of the major causes why this nation has only a handful of world-famed men. This is also the main reason why God has blessed this nation with such a small number of canonized saints.

Nevertheless, we, besides being sons of Ukrainian parents, are also spiritual sons of St. Basil and the reformer of his order, St. Josaphat. We are called to follow in the footsteps of these great patriarchs. For us, heredity cannot be an excuse. The heights of Christian perfection are within the reach of every truly humble and sincere soul. A choleric temperament is not necessarily required. Sanctity is the work of God and does not depend wholly upon nature.

St. Josaphat is an excellent example of the power of God in molding saints. He has proved that the sons of carefree cossack blood are eligible for contention in the race for perfection also.

It must be admitted that from childhood our saint shone with various virtues. The spark from the Saviour's Divine Heart enkindled in his youthful heart an intense desire for perfection. However, his whole life was not interwoven with roses. He fought a brave and continual combat. Sanctity is achieved by endless spiritual duels. Because of his faithfulness in Christ's service St. Josaphat was richly rewarded. At the present moment he holds a prominent place among the great saints of the Church and receives supplications in heaven from the hearts and mouths of millions in nearly every nation.

Let us during the coming month of November, when we celebrate the Feast Day of our beloved Saint, and throughout our whole life read more about our example of perfection. Let us learn to love him as our brother in flesh and blood and especially imitate him who was sent by Our Lord to lead us. Let us daily beg God, through him, to send His abundant blessings on the land of our forefathers and grant it liberty from the bloody hands of the Communist aggressors and the chains of schism.

(continued from p. 4)

but, by uniting all their forces, to free Igor and revenge themselves on the Cumans. The tale ends on a note of jubilation because in the meantime Igor manages to escape and he triumphantly enters Kiev. We notice throughout the epic the leading thought that Ukrainian princes should unite their forces into one and instead of internal wars, in which brother slaughters brother, they should combat the enemies which threaten to ruin the new state.

This epic is only one of the numerous works in the Ukrainian language. We should all show a great interest towards these literary treasures by reading and studying them. We, Ukrainians, cannot let foreigners get ahead of us. Our pride should not permit them to lead the way.

(continued from p. 8)

Looking at the word "ars" we find that it means an intellectual perfection - an art in the execution of some work. Work, as we know, can be physical or mental. Physical work is movement which passes over onto material. For example, an artist when painting is doing physical work. Because he places colors on a canvas by means of a brush, a picture is formed. This is altogether outside of the intellect.

Mental labor is work of the mind. It is not only regulated by the mind but it is actual thinking, such as poetry, rhetoric, or philosophy.

Now taking "ars liberalis" we find that it is non other than the intellectual perfection which serves in the education of mental-intellectual labor.

When we consider the liberal arts we see that they are those arts in which every liberal-free man should be educated. From history we know that mankind was once divided into two classes, the free and the slave. The latter was made up of those people who did all the manual, physical labor. Intellectual labor which is speculative, or mental, and which does not demand any physical erection, was done by the higher liberal class. It is from this that we get the name liberal arts.

(to be continued in the next issue)

PICTURESQUE SPEECH

"He had a tongue that would clip a hedge."

"He had a good memory and a tongue hung right in the middle of it."

"Restless as a windshield wiper."

o o o o o O o o o o o

Tell me what you read and I will tell you what you are.

We hereby wish to inform Bro. Hilarion Gudz that he has lost his wager with Bro. Methodius. Why? Because despite Bro. Hillarion's disbelief of it being possible, Bro. Methodius, with his new miracle hair restorer, is growing a new crop of hair. Sparse, it is true, but nevertheless, it is there.

Bro. Josaphat Konchak is about to release to the public his two most amazing discoveries.

1. Eternal Youth can be maintained or regained (in his case) by drinking honey and hot milk. Not only that, but---

2. The best way to keep slim is an old English secret. Two cups of tea drunk with that CONTENTED look at every meal.

Bro. Sylverter is convinced that there is a striking similarity between dogs and tractors, especially a certain well known John Deere. At times both have been known to bite the hand that fed them.

Bro. Josaphat Korol is now issuing guarantees on all work done in his shop. For how long? "Shim lit i shim chotyredeshatnytsi."

Our local astronomer and weather forecaster, Bro. Anthony, is beside himself with grief. The stars mislead him and his corn froze.

ATTENTION!

A HANDSOME REWARD IS NOW BEING OFFERED FOR THE RETURN OF THE PRINTER'S CUT FOR $1,000 BILLS, WHICH, INCIDENTLY, WAS FREELY USED BY COUNTERFEITERS FOR THE DURATION OF OUR LAST YEAR'S "MATONY". IF ITS WHEREABOUTS ARE KNOWN, PLEASE INFORM THE AURORA'S STAFF.

ПРОЛЄСК

РІК XVI — ЖОВТЕНЬ --- ЛИСТОПАД --- ГРУДЕНЬ 1954 — ЧИСЛО 2

ВИДАЮТЬ Брр. СХОЛЯСТИКИ. Ч.С.В.В. — КВАРТАЛЬНИК

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

ХРИСТОС

РАЖДАЄТЬСЯ

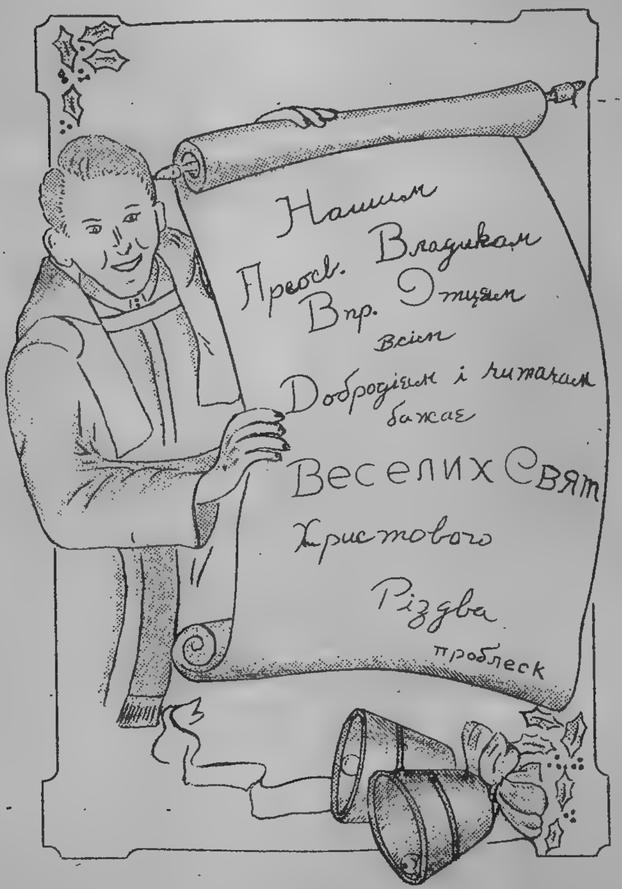
Нашим
Преосв. Владикам
Впр. Отцям
всім
Добродіям і читачам
бажає
Веселих Свят
Христового
Різдва
проблеск

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕҐІЯ "ПРОБЛЕСКУ".

Редактор.......бр.Флявіян З. Кальба.
Пом.Редактор...бр.Ізидор О. Дзядик.
Адміністратор..бр. Мирон М. Химій.
Артист.........бр. Боніфатій. Л. Худик.
Друкарі........бр. Мирон М. Химій.
бр. Ізидор О. Дзядик.

Дописувачі.....бр.Андрій Р. Ковч.
бр.Ізидор Дзядик.
бр.Віктор Татарин.
бр.Лев. Садовський.
бр.Евген Грицуляк.
бр.Боніфатій Худик.
бр.Христофор Войтина.
бр.Христофор Шиндук.
бр.Боніфатій Мальований.

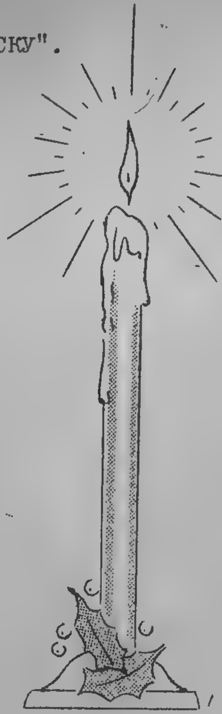

ЩАСЛИВА НИНІ

Щаслива нині світу новина,
Зродила Діва Божого Сина,
2. У Вифлеємі в стайні яскині
Чудне Дитятко зродилось нині.

Тьма Херувимів пісню співає,
Якой до нині ніхто не знає,
2. "Слава во вишних" співають солі,
"Людям на землі мир,доброї волі".

Ангели Божі вістку голосять
І до стаєнки пастушків просять
2. Щоби Дитятку йшли поклонитись,
Серцем душею, з Ним получитись.

Ми також з ними браття спішімо.
2. Душі і серця наші складаймо;
Для братів наших ласки благаймо.

Може часто перед нашими очима стають більше відомі чарнечі Чини, як:Венедиктини, Францішкани, Капуцини, Єзуїти і інші, які видали свої овочі, тобто святих, багато високовчених одиниць що займали найвищі уряди в Христовій винниці. Нераз може нам приходить на думку: а Василіяни? Скільки вони принесли овочу? Скільки вони видали з-поміж себе святих та високовчених одиниць? Видали......, але не багато. Таку і подібну відповідь ми може нераз собі даємо. Однак така відповідь, Дорогі Читачі, є помильна та неправильна. Василіяни належать до ряду цих Чинів, що є неначе джерелами святих і високовчених осіб.

Василіяни від початку свого існування принесли Богові в дарі 1805 святих Патріярхів, Архиєпископів і Єпископів, 3010 святих Архимандритів, 11,805 святих Мучеників, а Святих Визнавців і Монахинь було стільки, що їх годі й почислити. Це ще не все Дорогі Читачі, бо сини о.Василія Великого також займали найвищі становища у Христовій винниці. Вони видали 25 Василіян-Папів, з яких сімнадцять були святими. Чи ж не належить наш Чин до найкращих Чинів у Христовій винниці? На доказ цього ось-що каже про Василіян Папа Григорій XIII-ій у своїй буллі "Венедіктус Деос":

"Вони визначні святістю життя й наукою в усім світі, особливо в Азії, Палестині, Тракії, Греції та в Італії цвили довгі віки".

Так Василіяни є відомі, славні своєю святістю та наукою по всьому світу.

Чи ж не повинні ми бути перейняті тією святою радістю і гордістю, що ми належимо до того славного Чину Св. Василія Великого? Ми повинні і маємо радіти та почуватися щасливими, що з Василіян вийшло стільки святих і високовчених одиниць.

Продовжуймо цю славну історію Василіян, та стараймося побільшити ці числа, щоб принести Богові якнайкращі овочі нашого Чину Св. Василія Великого.

РІЗДВЯНА НІЧ У ВИФЛЕЄМІ.

Найбільшою подією цілої всесвітньої історії є Різдво Господа нашого Ісуса Христа. Отже про цю подію найкраще описує нам Св. Євангеліє в своїй простоті.

Вже був вечір, як Йосиф і Марія перший раз прибули до маленького містечка Вифлеєму, та однак сотки інших людей їх попередили. У Вифлеємі не було ні одної кімнати до винайму, не було місця де можна б було перебути холодну ніч. Йосиф пригадав собі, як він часто у свойому молодечому віці перебував ніч разом з вівцями у яскині. Рішив і цим разом у яскині перебути ніч разом з Марією.

І тут сталося чудо віків. Як золоті лучі сонця кидають своє чудове світло через мережані скла вікон, так і прийшов Христос, Правдивий Бог і Правдивий Чоловік, в обійми своєї дівственної Матері. Йосиф у той час мабуть був на дворі. Можливо збирав дрова, щоб розігріти вертеп. Глядить зі здивованням на дивне світло, яке нечайно освітило вертеп скрізь темний небозвід. Притаїв у собі дух. Нараз у висоті почув хори ангельських голосів. Вернувся до яскині і клякнув побіч Марії, яка тулила до своїх грудей свойого Бога.

Ангельська пісня зближалася і кріпшала. Пастушки, що берегли свойого стада на вифлеємських полонинах, здрігнулися, коли почули дивну мельодію ангеських хорів. Аж отсе ангел станув перед ними і ясність Господня осіяла їх і злякалися великим страхом. І сказав ангел: "Не бійтеся, що народився вам сьогодні Спас, котрий є Христос Господь, в місті Давида. І це вам знак: Знайдете дитя повите пеленами і лежаче в яслах. І зараз явилося з ангелом много небесного воїнства, що хвалили Бога, співаючи: "Слава на висоті Богу, а на землі мир людям доброї волі."

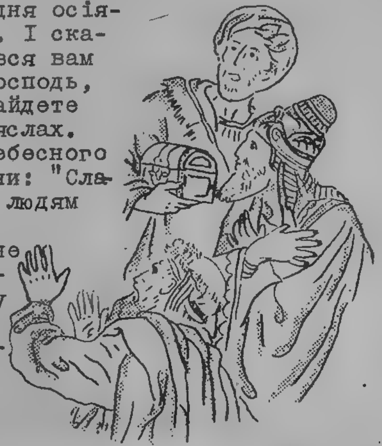

Історія Різдвяної ночі не блідне ніколи. Бо вже майже двадцять століть звіщають церковні дзвони тиху але радісну хвилю Христового Різдва. І так річ вічно ми любимо читати цю історію ще раз і ще раз. Вона ніколи не старіється, вона завсіди свіжа й нова.

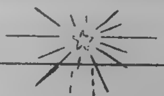

Ми любимо читати про звізду, що появилася на Сході, про далеку подорож трьох Мудрців, що спішили до ясел Божого Дитяти в стаєнці поза Вифлеємом, бо в Вифлеємі не було місця для Божого Сина.

Ця тихість Різдва Христового, Народин Того, що панує над найбільшим числом людських душ, має в собі щось незвичайне і чарівне. Тому і цього року приготовімся до того Різдва щоб і в наших серцях відбилася та любов до Дитяти-Ісуса. А у радісний день Христового Різдва, нехай Дитя-Христос обдарує Вас усіх Своїми обильними ласками.

НЕСКІНЧЕНА БУДІВЛЯ.

Дикі околиці Біверлейку залюднилися. По багнистих лісах уривано цокотіли сокири, зрубуючи дерево за деревом. Лиснучі, залізні леза плугів краяли зелену прерію, перетворюючи її в родючу ниву. Це перші українські поселенці здобували землю від дикої природи тяжким мозольним трудом. Але серед цих трудів душа першого поселенця почала заростати дикими кущами. Не було нікого, хто рятував би цю душу.

Аж у листопаді 1902 року приїхали перші борці за людські душі, воїни Христа, Отці Василіяни: Платонід Філяс, Созонт Дидик і Антін Строцький. І їх було тільки трьох, а перед ними простягалася безмежна прерія, на якій були порозкидані оселі українських поселенців, подекуди одна від одної віддалені по кількасот миль. До цих осель розїжджали ОО. Місіонарі, не зважаючи ні на холод, ні на дощ, ні на спеку, ні на мороз. Вони не знали ні розривки, ні відпочинку. Безупинна праця для більшої Божої Слави була їх гаслом. І Бог благословив їх працю і кріпив їх сили.

Згодом почали приїздити нові отці. Вони бралися до праці над спасінням людських душ із не меншою ревністю, як перші отці. І так поволі почала рости будівля українського, католицького і церковного життя в Канаді.

Вже проминуло пів сторіччя від приїзду перших оо. Василіян до Канади. Проминулі роки поглинули величезний, мозольний труд перших ОО. Місіонарів. Та Господь Бог благословив їх труд щедрими плодами, з яких ми сьогодні користаємо. Багатьох із перших отців уже нема між живими. (Докінч. на стор.11).

ДІЛО СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО.

Коли ми сьогодні поглянемо довкруги себе, то побачимо що майже на кожній ділянці суспільного життя знаходяться священики Василіяни. Вони вже сотками літ працюють для добра суспільности, не шукаючи в тім для себе жадної нагороди, жадної користи.

Хто ж дав тим священикам Василіянам осною фундамент їхнього життя? Хто вказав їм на ту дорогу якою вони зможуть спасти не лиш свої душі, але також і душі своїх ближніх.

Їх основателим, законодавцем був Св. Василій Великій, цей великий батько монашого життя. За своїх 49 літ на землі Св. В. Великий причинився немало для поширення святої віри. Він боровся з Аріянами, проповідував, писав наукові книги та листа і т.п. Але найбільше добро яке він лишив для слідуючих поколінь є його монаші правила. Цими монашими правилами він хотів з одної сторони дати Св. Церкві святих монахів, а з другої - мужів повних віри, знання, борців за справу Св. Церкви. І що він в повні дішняв своєї цілі, то ми маємо на це сьогодні не мало доказів. Сотки священиків - Василіянів працюють по цілому світі для добра Св. Церкви, для добра людства.

Тому ми всі, з приходом Нового Року та празника Св. Василія Великого, повинні молити Всевишнього Бога, щоб посилав нам багато ревних та святих кандидатів на будучих священиків Ч.С.В.В. яких тепер так дуже, а дуже я потрібно.

Л.С.

oooOOooo

КОРОТКА ІСТОРІЯ НАШОГО ЧИНУ.

Хоч останніми роками всі ми мали нагоду багато чути та читати про ролю, що Василіянський Чин Св. Йосафата відіграв у Канаді, бо ж відсвятукував він Золотий Ювілей свого існування в Канаді, то одначе можуть бути деякі, які не знають бодай загальну історію Василіянського Чину на Україні. Ми знаємо, що в старому краю наш Чин був один із найславніших у світі, що славився так великим числом членів, як заразом наукою та святістю. Найкращі церкви, численні школи на Україні завдячують, а радше завдячували своє існування монахам Василіянського Чину. Але можливо, що не знаємо певних фактів та дат, хиба тощо з його історії.

Ось тому появляється ця стаття. Подаємо певного роду хронологічним стилем найважніші події та дати із історії нашого Чину як заразом найславніші його члени на Україні.

Коли Св. Василій написав свої правила в дуже короткому часі вони прийнялися на цілому Сході та удержались до сьогодні.

З Греції Україна приняла Християнську Віру а разом з Християнством прийшло й монаше життя. Взагалі, монаше життя це овоч Християнства. В особливіший спосіб монаше життя процвітало від часів Ярослава Мудрого. Сам Ярослав вибудував два монастирі своїм коштом. За його прикладом пішли й інші князі й бояри. Однак не всі ці монастирі стояли високо під духовним оглядом. І тому, ті що хотіли всецілο посвятитися Богові закладали самочинні монастирі або печери. І так повстає найславніший та найбільший монастир на Україні, Києво-Печерська Лавра, якої основником був св. Антоній. Він з початку перебуває якийсь час на Атосі, опісля вертає назад на Україну та поселюється в одному з (царських) княжих монастирів. Однак йому цей монастир не був до вподоби і тому він залишає і замешкує в одній печері над Дніпром.

Св. Теодосій був один із найперших учнів, що горнулися до святого, щоб під його проводом і після його вказівок та приміру мали ревно служити Богові.

З часм Св. Антоній й цю печеру опустив і виготовив собі нову печеру та полишив настоятелем свого учня, Св. Теодосія. В цих часах вся наука зосередтувалася при монастирях. Монахи провадили школи, в яких образувалися наші князі й бояри. Численні твори із цих часів свідчять про науку тих монахів, як на приклад, "Літопис Нестора", "Печерський Патерик", "Поучення для Братії", тощо, як заразом переклади творів із чужих мов, як "Александрія", "Варлаам Йоасаф", і т.д.

На жаль з XI - XII століттям приходить занепад монашого життя на рідних землях. Причиною цього були Татари, що все нищили, рабували та убивали. Національне життя підупало а рівно з ним і монаше життя. В XIV - XV ст. майже все монаше життя завмерло. Одначе найчорнішими сторінками в історії, не тільки монашого життя в Україні, але й цілої нашої Церкви, записалося в XVI ст. По монастирях настала темнота, упало духовне життя, проминулися великі постаті, що колись були світилами для цілого християнського Сходу.

Коли Іпатій Потій приступив до зединення 1596 р., багато з монахів, які зрозуміли велику ідею, прилучилися. Між найславнішими та найревнішими проповідниками був Св. Йосафат Кунчевич та Митрополи Йосиф Велямин Рутський, Василіянські монахи. Взагалі, можемо сказати, що головними подвижниками Св. Зединення були Василіянські монахи.

Із занепаду, в якій попали монахи, підносить їх Митрополит Рутський. Він лучить їх в один Чин під назвою та правилами Св. Василія Великого на зїзді в Руті коло Новгородка(1617)

До цього часу Василіяни творили в XVII ст. одну провінцію під проводом архимандрита, який був одночасно й Митрополитом. Митрополит Рутський рівнож з духовною обновою лучив і обнову освіти. Він високо підніс освіту монахів і до такої міри, що Василіяни творили передову верству серед нашого духовенства.

В році 1739 у Львові а опісля у Дубні 1743 р. Василіяни утворили другу провінцію, бож до тепер існувала тільки одна північна провінція. У проводі Чину станув тепер протоархимандрит і два протоігумени.

У XVIII ст. поширилися Василіянські монастирі аж до Дніпра. Закладають різні відпустові місця, як : Почаїв, Жеровиця, Крехів та чимало шкіл а між ними: Кристинопіль, Бучач, Збараж, Умань, Царгород. Преса розвивається й виринають видавництва а між ними найславніше "Почаївський Богогласник". Взагалі Василіяни поклали величезні заслуги як на релігійному так і на культурному полі.

Однак, цей стан довго не тривав, бо приходить поділ Польщі що Микола І почав а Олександар II довершив. Разом з цим поділом приходить і повний упадок зєдинення на теренах що припали Росії. Саме тоді почалося люте переслідування, наслідком якого велике число із монахів були замучені а деякі прийняли московське православія.

В цьому самому часі, цебто в другій половинні XIII ст. зовсім інакше було положення Чину під Австрійською владою. Тут була велика релігійна свобода. Тут Чин не зазнавав жадного переслідування. Одначе й тут він внутрішньо підупадав по причині занедбання зберігати монаших правил. В цьому ж часі Йосиф II видав розпорядження, щоб усунути всі малі монастирі а шоб монахи з цих монастирів долучилися до більших. Це й мало свої добрі наслідки, бо тим чином скріпилися сили та піднеслося духовне життя.

В XIX ст. Василіяни не виявляли особливої діяльности. Духовне монаше життя підупало. Отже реформа була конечна й то чим скорше. Цього чекали деякі з Чинів також і світські. І так започаткували рефому за Митрополита Йосифа Сембратовича, одначе перевели в життя щойно за Митрополита Сельвестра Сембратовича, 1882 р.

Переведання реформи доручив Апост. Престіл Польським ОО. Єзуїтам. Деякі з більше свідомих громадян побоювались, що ця реформа Чину буде повним помостом, через який Поляки добються до душі Українського Народу. Однак, зреформовані ОО. Василіяни пішли за інтересами Української Церкви й народу. Великі заслуги за це положив перший Протоігумен ОО. Василіян о. Плятон Філяс.

З початку, розпочали реформу Чину від монастиря в Добромилі й тут заклали новіціят, який однак згодом перенесли до Крехова. За Добромилем пішли й інші монастирі. Число монахів помітно зачали зростати. Праця шириться на різні ділянки. Повстають бібліотеки, де можна було знайти неодин цінний твір. У Жовкві Василіяни ведуть своє видавництво, де між сотками побожних книжок, виходив теж "Місіонар", місячник, орган Апостольства Молитви. Між Василіянами повстають славні письменики та науковці. "Записки ЧСВВ" під науковим рівнем стояли дуже високо. Такі товариства як: Марійська Дружина, Евхаристиний Союз, Апостольство Молитви в найбільшій мірі завдячують своє існування та розвій Василіянам. Крім цього давали місії та реколекції для вірних та священиків у цілому краю. Перед другою світовою війною розпочали ОО. Василіяни також і унійну працю між нашими незєдиненими братьми на Холмщині.

Друга світова війна всю працю перервала а прихід большевиків перекреслив всі ці осяги. В 1930 р. Василіяни мали 22 монастирів, з того в Галичині було 16 (Букова, Бучач, Гошів, Добромиль, Дрогобич, Жовква, Золочів, Краснопуща, Крехів, Кристинопіль, Лаврів, Львів, Михайлівка, Перемишль, Підгірці, Улашківці), на закарпатті (Мале Березне, Мукачево, Ужгород). Одначе, Москалі перемінили всі ці манастирі, або театри, або склади. Ті Василіяни, що лишилися на Україні, майже всі вмерли мученичою смертю а решта мучаться по тюрмах, або колгоспах.

Хоч Чин Св. Василія Великого дуже гарно розвинувся в Канаді, він однак не має тих природних можливостей, що існують на Україні. Завдання нашого Чину буде, як тільки вернеться релігійна свобода на Україні не тільки утверджувати у вірі тих, що лишилися вірними Католицькій Церкві, але передовсім піднесли наш Чин навіть до рівня, як коли досі стояв; навернення наших незєдинених братів також нам не буде байдуже.

Тому щиро молімся за свободу України та просім Божого благословенства для Чину, та пильно приготовляймося до праці, яка на нас чекає.

С.С.

Нескінчена Будівля.

(Докінч. зі стор. 7)

Вони пішли по заплату за працю в Христовій винниці. З небесної вічности вони дивляться на нас і немов закликують нас гідно продовжувати започатковане ними діло. Будьмо вдячні їм за їх труд, і за це моральне й матеріяльне добро, яке вони залишили нам у спадщині. Наша праця нехай буде немов подарунком вдячности для тих, що вже у вічністі, і для цих, що на склоні старечих літ, дивляться на нас, як наслідників початого діла.

А.К.

ЖИТТЯ СВ. БЕРНАДЕТИ З ЛЮРДУ

(переклад з англійської мови)

Молоденька дівчина сиділа між вівцями, які вона доглядала для своєї прибраної матері.

Вранці, заки вона пішла в поле, спожила чорний хліб і трохи овочів, що їх була дістала від ласкавої сусідки. Тепер вона вже не була голодна; вона бавилася маленькими ягнятами, які скакали коло неї, водночас доглядаючи спокійне стадо. Деякі з них мали зелені паски на хребтах. Одного разу, коли вона була ще молодша, її батько, що приїхав з Люрду, щоб її відвідати, пестливо сказав їй, що такі зелені паски походять з чогось, що вівці зїли. Вона розплакалася, побоючись, що не доглянула якогось лихого зілля на полі. Тепер вона краще розуміла. Вона знала, що цей зелений пасок був знаком одного купця, що мав купити частину овець. І хоч серце її боліло на згадку про те, що вона має колись їх утратити, то все ж таки це не мало найменшого значення на дальший хід її життя.

Горбок, на якому вівці паслися був зелений і огрітий золотими проміннями сонця. Поволі вівці рухалися з місця на місце, видзвонюючи своїми дзвіночками, жуваючи траву. Крім гомону дзвіночків і жування не було чути іншого звуку. Деякі вівці, що напаслися, позлягали в тіні дерев, що ними було обсаджене поле, за яким були інші пасовиська і поля. На деяких з них росла висока кукурудза і бараболі. На інших було сіно. Де стояла ще трава, що була змішана з цвітами і червоною конюшиною, видавала милий запах. Де вже не було трави, там була свіжість, яку видає скошене сіно.

За пасовиськами та сіножаттями здвигалися гори. Там повітря було свіже і це робило обрис гір дуже ясним. Однак під небесами вершки були дещо вкриті хмарами. Ця маленька дівчина не знала, чи справді ці хмари спиралися на гори, творячи заслону, чи може там тихесенько падав сніг, як це деколи буває на високих шпилях, навіть у літі. Вона тільки знала, що вони були гарні, віддалені й таємничі. Вона підняла свої очі на них, як перед сотками років інший пастух, що теж був милим співаком, який підніс свої очі до Гір Ізраїля, що окружали його і звідки, як це він сам сказав в одній із його пісень "прийшла його поміч".

Ця маленька дівчина не співала пісень, а якщо співала, то тільки в своїй душі. Враз із тим як вона пасла вівці, вона проказувала свої молитви на вервиці. Вервиця завжди була в її маленьких рученятках. Це була її найбільша цінність. Вона не вміла читати, проте могла проказувати слова молитви. І тепер вона проказувала тихесеньким голосом:

"Богородице Діво, радуйся обрадованная Маріє, Господь з Тобою, благословенна Ти між женами"... Нараз, серед чудової тишини, вона почула гомін дзвонів з церкви в Бартре; вони дзвонили на "Ангел Господень."

Б.Х. (буде далі)

НЕ ПЛАЧ

Чи знаєш Ти рідна Україно,
Що сини Твої пропадають?
Вони серця свої помаленько,
Від Тебе відвертають.

Пішли вони в сторони чужії,
Нове життя розпочали,
Забули Твої заповіді давнії,
Як колись Тебе величали.

Скитаються вони на чужині,
В шкіру мули себе одягають,
Не дають того своїй дитині,
Чого Бог та Вітчина бажають.

Виростають деякі їхні діти,
Немов маленькі яничари,
Твою рідну мову викидають,
Божої не бояться кари.

Де ж тії сини, що Тобі присягали,
Що життя для Тебе не жаліли,
Щастя й долі доброї Тобі бажали,
Що Волю Твою над усе цінили?

Є ще Твої сини вірні...
І заповіді Твої зберігають.
В Україні та на чужині,
Святого Твого гасла ожидають.

НАУЧКА ЛЮБОВИ

Найбільше неосвічені люди на цьому світі є якраз ті, що уважають себе за наймудріших. Причина їхнього незнання є ця, що вони до тієї міри є заінтересовані самими собою і найближчим своїм оточенням, що вони незнають нічого навіть про сусідів або, що взагалі діється в світі.

Людина може бути генієм в музиці або химії або діловодстві, а не буде стільки знати про спорт, або малювання, або про цілий ряд інших речей, що знає пересічна десятилітна дитина, бо цей Богом сотворений світ є такий великий і науки про нього є такі численні, різнородні й обемисті, що ніхто з нас неможе, до якоїсь міри основно, вивчити більше як кілька ділянок, кілька предметів.

Ось, тепер можемо зрозуміти небезпеку а то й нерозум посуджування людей з іншого стану життя, про яких ми так мало знаємо. Ми мусимо про них знати принаймі стільки, щоб могти розумно говорити про них самих та про їхні проблеми. Ось, приклад на це. Кілька років тому їхали дві людині на одному кораблі до Китаю. Один з них був комерсантом а другий священиком. Коли одного дня вони оба стояли разом при поруччі, комерсант, з удаваною усьмішкою на обличчі грубовато запитався: "Їдете до Китаю?" "Так"відповів чемно священик, " "Я є місіонарем". Холодний усміх комерсанта поширився, бо він уважав Хінську місію невдатною і це заявив священикові. Він дальше оповідав:

"Одного разу я читав про молодого місіонаря, здається Мерфі на імя, якого зловили бандити й домагалися за нього викупу. Ці розбишаки відрубували йому один палець за кожний тиждень, що мусіли чекати на викуп. І так він стратив три пальці на правій руці. Однак потім цей священик повернув до Америки й вже більше навіть не думав про місійну працю. Одже ж уважайте, щоб і Вам не повідтинали пальців.

Місіонар почав щось ще казати, але дзвінок на обід перервав їм розмову, тому о. Мерфі подав свою руку без трьох пальців, розуміється на велике здивовання й завстидження комерсанта, щоб попращатися з новим знайомим.

Це мале оповідання взяте зі життя, вчить нас покори й любови. Покори - щоб признаватися до нашого незнання а любови - щоб не посуджувати поспішно людей, про яких ми дуже мало або взагалі нічого незнаємо. Справді, чим більше обізнані ми стаємо з життям, тим краще пізнаємо, що чесноти яких нас вчив Ісус Христос не тільки ведуть нас до неба, але також ущасливлюють наше співжиття тут на землі.

Ми часто поквапно робимо заключення не розглянувши належно даної справи. Ми, також, беремося розвязувати різнородні проблеми не застановившися зріло над даною річчю. В наслідок цього наші заключення є тільки поверховні і ще більше заплутують дане питання, яке вже так є досить поплутане. Тому робім так як лікарі, які ніколи не приписують ліку не зробивши скоріше скрупульозну діягнозу. А тоді ми ніколи не завидемося. ЕВ.М.

ПОЯВА БОЖОЇ МАТЕРІ В ЛЯ САЛЕТТ У ФРАНЦІЇ

Року 1846, дня 19-го вересня, відбулася важна подія, поява Божої Матері в малому місточку Ля Салетт, яке знаходиться у високих горах Альпах, у Франції. Запорукою тієї появи були її вірні почитатилі малі діти: дволітній Махимін Їранд і п'ятнадцятилітна Миланія Матія. Оповідають, що коло третьої години по полудні, коли вони пасли свої корови в околиці Ля Салетт побачили нараз "якусь гарну постать", яка сиділа на камені та плакала. Довкруги Неї сіяло ясне світло і виходило з Неї проміння. Поволі ця "прегарна постать"піднялася та приблизившися до дітей, з усміхом промовила до них: "Прийдіть ближче, мої діти; не бійтися. Я принесла вам велику вістку." Діти тоді робігли Їй на зустріч.

Тоді Марія промовила з жалем до дітей: "Наколи мої люди не навернутся до Бога Я буду змушена пустити караючу руку Мого Сина. Як довго буду Я терпіти за вас. Я є примушена молитися та благати свого Сина, щоб вас не опустив. А ви навіть не подумайте про те. Не знати як ви не молилися б, то ніколи не надолужете за ті болі, які я за вас перенесла. Шість днів я дала вам до праці, а сьомий я собі бажаю. Однак так не буває і це робить руку Мого Сина дуже тяжкою. Особливо ті, що клинуть і ображають імя Мого Сина." Від так Вона знову говорила: "Наколи жниво ваше зіпсується, то буде ваша вина. Я вас напоминаю наперед, що картоплі зіпсуються наколи будете зневажати Мого Сина. А як посієте пшиницю, то хробаки з'їдять, а осінню, те що зійде, в порох обернится. Прийде голод, який ще не був і діти нище сімох років дістануть тривожливу хворобу і помруть в руках тих, що їх кормлять. Коли люди навернутся, то каміння переміниться в хліб і картоплі будуть рости." "Чи молитися добре?" питається Марія далі. Коли діти відповіли Їй, що не так аж дуже добре, Вона напімнула їх, щоб вони уважно завжди молилися. Марія теж докоряла про не захований неділі, бо сказала, що є такі люди, що ідуть на Службу Божу щоб посміятися з релігії. Вона до цього ще і таке сказала: "Під час посту їдять мясо". А на кінець додала: "Тепер мої діти ви повідоміть цілий світ

про це, що я вам сказала. І ..носячися поволі в гору, Вона зникла. Ще того вечора діти сказали все це своїм родичам. Деякі Папи похвально висказувалися про появу Пречистої Діви Марії в Ля Салетт. Папа Лев XIII сказав такі слова: "З цілим серцем я благословлю Марію з Ля Салетт і все, що є з Нею зв'язане." Також Папа Пій Х наділив місце появи в Ля Салетт своїм благословенням. Це, що мене спонукало писати про цю появу було це, що Марія, як в Ля Салетт, в Люрді, чи в Фатімі, завжди уживала малі діти, як середники до поширення Божої волі. А друге це те, що ті появи Марії так далеко розкинені повсіх краях дають неначе до пізнання людям про конечність світового миру та християнської любови між всіми народами.

Майже кожного разу Марія натякувала на конечність моралі і покути. Тому, нехай же з кінцем Марійського Року Марія стане для нас покровителькою і нехай захоронить нас перед зіпсуттям, яке натискає нас зі всіх сторін.

бр. Віктор Т.

МОГУТНІСТЬ МОЛИТВИ

Діялось це у Німеччині. Здавалося настав був уже спокій - мир. Перестали гудіти літаки, хоча ще довго їхній гук причувався у людських ушах. Нестало вже гітлерівських ґестапівців, опустіли концентраційні табори - словом настала повсена зміна.

Для всіх майже чужинців настав був той довго очікуваний час. ВОЛЯ. Поворот на батьківщину. І дійсно можна було побачити ту радість на полонених Французьких вояках, що по декількох невольничих роках верталисъ до своїх улюблених. Знову на других місцях можна було побачити веселих голяндців, бельгійців, італійців та багато інших національних груп, що транспортами , з піснями на устах, верталы домів.

Та трохи інакше малася справа з народами із-за залізної куртини. Правда, більшість з них раділа, хоча не могла покищо ветатись домів. Поляки були приміщені по декілька сот, чи тисяч по одних таборах, балтійські народи - по других, москалі були згуртовані по великій кількості під своїм зарядом і скоро були вивежені на "Родіну".

Що ж діялось з українцями? А ось, ця коротенька історія з одної пережитої події, нехай вам послужить до кращого зрозуміння.

"Здраствуйте реб'ята", озвавсь один із московського табору, коли то нас, декілька українських родин привезли туди по довгім забутті американцями[1] (прод. на слідуючі стор.)

"Та ми не є ваші, ми греко-католики з Галиччини," відповів хтось із нашої групи.

"Нічево, нічево поєдете на родіну", відповів лагідно москаль.

"Єзус, Марія"[2] крикнула Мирослава, почувши ті слова, та, побачивши ще більший натовп тих "свобідних"[3] людей, що наближалися.

"Та ж 'рускі' не вірять у Бога, то чому визиваєте 'Єзус, Марія'?" спитав по польському американський сторож, що мав варту (стійку) при брамі.

"Та ж ми не належимо до них, ми 'греко-католики', до війни жили під Польщею," зі запалом відповіла Мирослава, а відтак і інші.

"Як так то почекайте, не носіть ваших багажів до бльоку, я..," відповів в тій же мові амер. сторож і почав телефонувати. Зараз по короткому часі ми довідались від нього цікаву вістку. Його полковник почувши такі слова, що ними нас його вояк представляв, сейчас наказав відвести нас до недалекого польського табору. Тоді всі ми, приблизно 35 осіб, повсідали на тіж самі тягарові авта і відїхали до того пункту, згодом переїхали до новооснованого Українського табору.

Тут ми бачимо рептову Божу поміч. Саме тих два слова: "Єзус, Марія" врятували нас від неминучого повороту на "Родіну" або інакше на муки в сибірські ліси, чи інші примусові праці. Бож ясно нам усім, що всі ті люди які бачили "Західніх пролетарів" є для советського "раю" отруєю.

Тому я вас прошу, дорогі читачі, пожертвуйте й ви нераз свої щирі, хоч і коротенькі молитви стрілисті акти за наших братів - Українців, які не мали змоги залишитися у вільному світі, але були забрані силою, а також за тих, що ще цієї волі не бачили.

---

1. Лише по декількох тижнях після війни нами українцями зайнялися, коли інші національні групи давно вже тому були розподілені.
2. Вислів "Єзус, Марія" - Ісус, Марія вказує на вплив, чи польської, чи німецької мови.
3. В таких таборах діялись у тому часі всякі нелюдські вчинки, насильства і.т.д.

Х.В.

"НЕ МОЖУ ПОГОДИТИСЯ"

В останньому числі нашого журналика, написав один автор гарну статтю під заголовком "Писати до Проблеску".

У ній цей автор старався доказати що кожний може писати статті, цебто, що кожному Всевишньий дав дар писати. Покликався він на різні автори й письменники, щоб доказати що кожний може, здавалося б легко писати. З цим якось не можу погодитися.

Найперше, автор покликується на висказ Роберта Литтила одного з теперішніх редакторів "Рідерс Дайжест", в якому він каже: "Писати - це якраз ніщо інше, як говорення на папері". Цього неможна заперечити, але так як не кожний потрапить щось мудрого сказати, так і не кожний потрапить щось мудрого писати.

В дальшому параґрафі наш шановний автор якось виходить зі слів Роберта Литтела, що писати не треба вчитися. Він каже: "Вони думають, що писати це щось таке саме, як грати на музичному інструменті, малювати і т.п. . Однак тут нема зовсім порівнення". Слова Роберта Литтела ось які: "Я беру за правдоподібне, що ви..........., але що ви готові вірити, що писати є щось, що можна навчитися; що це щось подібне до грання на фортепіяні, чи малювання образів, яке ніхто не потрапить зробити наколи не навчиться, не спробує, і не попріє над тим". Ці слова виразно заперечують те, що наш автор приписує Литтелеві.

Наш автор також згадує про те, що ми ніколи не маємо бути задоволені з того, що ми написали. Хоч він про це не згадує, що пораду він також дістав від Р. Литтела. Але Литтел ще щось більше до цього додає, а імечно, що ми повинні бути готові "знищити працю з перших двох років". Якщо ми мали б іти вповні за порадою Литтела, якого наш автор дає нам за взір і учителя, здається що наш журналик ніколи не виходив би задля браку письменників.

Яко друге правило яке ми повинні придержуватися наколи хочемо добре писати, є написано: "Він повиннен наслідувати других авторів і з кожного добирати для себе те, що знаходить у них доброго". Коли би ми пішли за тією порадою, наслідок був би такий, що повторявся б той сам стиль і спосіб вислову. Це було би дуже монотонно. Тим більше що з історії літератури знаємо, що ті письменники уважалося за найліпших, які мали щось оригінальне, особливо в способі вислову.

В третьому правилі, між іншим, наш автор пише: "Головну увагу треба звертати на сам матеріял даної праці". Правда, матеріял багато значить, але далеко важливішим є спосіб вислову, бо від цього залежить те, чи та книжка, чи та стаття потрапить тримати читача зацікавленим до кінця. Матеріял може бути найліпший, найкращий, але коли ми його не розложимо як слід, коли ми його не опишемо в цікавий спосіб, так ніхто, не [illegible] що не перечитає працю до

кінця, але навіть не візьме його до рук. Навпаки, наша тематика може бути чимсь незначним, навіть смішним, а коли ми опишемо як належить, так кожний читатиме з великим зацікавленням аж до самого кінця. З цього бачимо, що стиль, спосіб вислову є властиво найважливішою річчю в писанні, але що воно мусить іти в парі з матеріялом.

Переглянувши це все, що вище написано, ми бачимо, що так як не кожний може проповідувати, чи малювати, так і не кожний може писати. Що правда, каже пословиця, що коли хтось щось хоче зробити, то зробить, але треба це розуміти, що він те, що так хотів зробить, як не сам, то через другого.

Деякі може будуть думали, що цим що тут написано хочеться відохотити писателів до "Проблеску". Ні, це не моя мета. Хочу тільки доказати, що неслушне є поняття, що кожний є вродженим письменником. Що до писання статтів, то це кожний з нас повинен робити, бо тільки тоді зможемо пізнати, чи ми маємо цей дар, чи ні. Коли покажеться, що ми його вдійсності маємо, то ми маємо обовязок його удосконалити через вправи й науку. А наколи ми побачимо, що ми цього дару не маємо, тоді ми повинні звернути наші зусилля в іншу сторону, чи то до проповідництва, чи на якесь інше діло яке нам зможе послужити в нашій будучій праці. Щойно тоді кожний з нас буде використовувати як найкраще ті талани, якими Всевишній нас обдарив.

Е.Г.

ВІСТІ ЗА ЖОВТЕНЬ.

11. Загостив до нас бр. Методій Козяк, Ч.В.Х.Ш. зі Саскатуну.
15. Впр. о. Протоігумен і ОО. Консультори мали тут у Мондері провінціональну консульту.
22. Брр. Новики під проводом о. Маґістра почали 10-дневні реколекції.

ЗА ЛИСТОПАД.

1. Впр. о. Ігумен Бараник в асисті ОО. Прийми і Грабця відправили Співану Службу Божу за померших Отців і Братів нашого чина.
2. Впр. о. Маґістер Дацюк відїхали до Риму.
16. Впр. о. Тимочко і Впр. о. Слота загостили до Мондеру.
17. Брр. Схолястики ходили до школи на драму Шекспіра "Ровміо енд Джулієт".
18. Загостили до нас з Бразилії Впр. о. Мельник.
21. Закінчився Марійський Рік у Мондері. Преосвящений Кир Ніль в сослуженні з ОО. Жаном і Гнеськом відправили Службу Божу.

22. Впр. о. Мельник відїхали до Бразилиї.
30. Брр. Схолястики почали поливати совганку.

ЗА ҐРУДЕНЬ

2. Брр. Схолястики почали виголошувати проповіди.
5. Впр. о. Евген Кушко мали в Мондері першу Службу Божу.
15. Брр. Схолястики ходили до ґалї на фільму "Катакомби в Львові".
21. Брр. Схолястики почали Різдвяні вакациї.
Впр. о. Протоігумен загостили до нашого манастиря.
22. Брр. Фільософи мали диспуту.

------ ::: -------

ЗАВВАҐА РЕДАКЦІЇ.

Просимо всіх Отців та Братів висилати свої зауваги до редакції Проблеску.

Також просимо наших співпрацівників не забувати, що існування Проблеску залежить від нас усіх, і що обовязком кожного Брата - Схолястика є до СВОГО часопису дописувати. На слідуючі місяці сподіємось від ВАС більше статей.

ДЯКУЄМО..........РЕД.

--------- ::: ---------

ДЛЯ РОЗВЕСЕЛЕННЯ.

Евген: - Чи ти знаєш, що то значить вийти перед публикою?
Гриць: - Ні. Я говорив раз перед публикою, але переважна часть із них вийшла заким я вийшов.

Мудрий хлопець.

Катехит: - Івасю, що було по потопі, що знищив цілий світ?
Івась: - Та як вода уступила, то мусіло бути дуже багато болота.

Священик спитався дітей на катехизмі, чому Бог сотворив уперед Адама, а потім Еву?
Маленька дівчина піднесла руку та промовила: Бо він боявся, щоб не мішалася, як буде творити Адама, та не перешкаджала Йому.

ooo OOO ooo

VOL. XVI OCTOBER — NOVEMBER — DECEMBER NO. 2

QUARTERLY

Edited by the Scholasticate, O.S.B.M.

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

In our last editorial we talked about and we begged for the whole-hearted co-operation of everyone in the editing of our small quarterly, the "Aurora". Did we get it? Well, yes and no. True we did receive the odd word of encouragement, a few helpful suggestions and even a bit of constructive criticism, but these were few and far between. Possibly there was a reason for this. Perhaps we were misunderstood when we used the word co-operation. Maybe a better word would have been help. Surely everybody knows what this means. But, just in case, let's take a look in the dictionary. Here we find that Mr. Webster defined it as: "to lend aid, to assist, to be of use."

Now that we are sure of its meaning, let's take a look at just what kind of help our journal needs. First of all, it needs a few words of encouragement. Those who write its articles must be made to feel that they are on the right track. Then too, its shortcomings must be corrected. For this we need many more suggestions than we have received to date. Criticism, constructive that is, is more than welcome. We specify CONSTRUCTIVE criticism because any other criticism is worthless and also discouraging. All this is necessary, but even more necessary are articles. No one would greatly enjoy a journal of three of four pages, nor would a journal of thirty-two pages be much better if half of them were to be left empty. This is exactly what will happen soon though, unless we all get to work. We realize that everyone is very busy and seldom have a minute to spare, but still, if we try hard, maybe we will find a few extra minutes. It doesn't take long to write a short article. It doesn't have to be anything special either, because since our censor passed everything we printed in our last issue, almost anything should go through now, because it doesn't seem feasible that there could be anything much worse. Very few, if any, therefore, can use as an excuse, the inability to write.

There is still another kind of help, possibly the greatest of all, at any rate, very necessary, and that is financial help. We know that it costs a great deal of money to edit a newspaper. Well, our journal is only a small fraction of a newspaper and it costs only a small fraction of ordinary newspaper costs, but still it costs. Because of this we are looking for some generous heart to help cover these costs. If a few such hearts could be found, then no one's generosity or kindness of

(over) (heart

THOUGHTS FOR CHRISTMAS

Bro. Gregory

This is the Christmas season, the season when eyes and hearts are drawn in memory and in love to a child who was born in a cave under the floor of the world, and who, by that act, shook the world to its very foundations. It is the season of the mystery of God wrapped up in swaddling clothes and laid in a manger. Divinity seems to be always where you would least expect to find it. No one in the world would ever have thought of looking for God in the form of a child. No one in the world would ever have suspected that He who threw the fiery great sun in the heavens, would one day be warmed by the breath of oxen. No one in the world would have ever suspected that He who could make stars as His canopy would one day be covered by the roof of a stable. And yet such are the ways of God. In order to confound the power of the world He comes in the weakness of a child, and in order to set at naught its pride makes his bed in straw. The world He made as His home and yet the world received Him not. Thus, Christmas is the story of a God who was homeless at home.

But while we pay this primary act of adoration to God who brought heaven to earth, there is a danger that some of us may forget just how the Child came into the world. The fact is that certain modern forms of Christianity speak of the Child, but never about the Mother of the Child. The Child of Bethlehem did not fall from the heavens into a bed of straw, but came into this world through a mother. Sons are inseparable from mothers, and mothers are inseparable from sons. He, that is Jesus, is not suspended mid-air in history, but like all other children He came into this world by and through His Mother.

While we adore the Child, then, should we not venerate His Mother, and while we kneel to Jesus, should we not at least clasp the hands of Mary for giving us a Saviour? There is a grave danger that, lest in celebrating a Christmas without the Mother, we may soon reach a point where we will celebrate Christmas without the Child. And what an absurdity that would be; for just as there can never be a Christmas without a Christ, so there can never be a Christ without a Mary.

(over)

(continued from p. 2)

would be overtaxed. Moreover, Christmas isn't far away and since Christmas is the time of year that most people give gifts, well...

Since, as we have mentioned, Christmas is approaching, it is only fitting that we send out our Christmas greetings. Therefore, to all our readers we say:

May His love be near to guide you,
In your heart His peace abide,
And His gracious benediction
Be with you at Christmastide!

Christmas takes on a new meaning when the Mother is seen with the Child. In fact the heavens seem to exchange places with the earth.

A real Christmas is one in which the Child is not an orphan, but a Child of Mary. Also a true follower of Christ is one who respects and loves that Mother, above all mothers who brought Our Saviour into the world.

Lastly, if you find a religion which never speaks of that Woman who gave us our Redeemer, which in its liturgy and its devotions is silent about the most beautiful of women, which in its history has even broken her images and statues, then there certainly must be something wanting to the truth of that religion, and even to its humanity.

DANGER OF THE H-BOMB

Bro. Peter

Although man cannot build a hydrogen bomb big enough to set off an accidental chain reaction which would demolish the earth, the explosion that can be produced will be on a terrifying scale.

In the "model-T" hydrogen bomb which was detonated November 1, 1952, the resulting destruction was fantastic by human standards. The explosion caused by the fusion of less than 200 pounds of deuterium obliterated the island Elugelab and created in the ocean bed a hole 175 feet deep and big enough to contain more than 14 buildings the size of the Washington Pentagon. The explosion was the equivalent of 5,000,000 tons of T.N.T. about twice the total tonnage of bombs dropped in the last war.

True, this took place on an isolated island which had been cleared of all life, and warnings had gone out to clear an extensive area for the blast. Despite these precautions there still occurred a radioactive fall-out which caused some injuries.

For a proper prospective on what the bomb can do, we must compare its effects on a place in which there are recognizable features. Without this background of a city there is a danger of minimizing the awful burst of energy and the resulting effects of man-made star core composed of gamma radiation, neutrons, stripped atoms and fission fragments. The temperature will be 30,000 times that of the surface of the sun and its brilliance even through welder's goggles, could etch blindness on the eyes.

The burst of this sphere will last only a millionth of a second. During that instant an A-bomb will have ignited the H-bomb.

When the great bomb itself detonates it will create a flash in the sky 10 times the size of the initial atomic blast. The sphere that follows will be as large as a city block and millions of degrees hot.

Because it is larger and heavier, the H-bomb sphere will linger longer than the A-bomb sphere, but not too visibly longer. Rapid expansion will begin, and the ball will grow cool. When the fireball is 1,000 ft. in diameter, its blast will expand faster than its heat. Its

blast will run ahead, actually setting fire to air. Not until the blast has gone a mile and fireball is roughly two miles in diameter will the sphere grow cool enough to stop igniting air.

All this time the centre of the ball will be a maelstrom of helium atoms, neutrons, and gamma radiations of extraordinary intensity. The radiations will stream out of the blast and strip electrons from every atom within certain limits of ground zero. The electrons in returning to their original positions will give rise to vast quantities of ultraviolet and visible radiations.

Within seconds the great fireball will begin to ascend at a speed of about four miles a minute, climbing higher and higher beyond the stratosphere and into the chemosphere until it forms a giant mushroom to cap the greatest catastrophe ever created by man.

So much for the scientific romance. What of the ruin and the terror? How many people will it kill? How many buildings will it leave in shreds? Fortunately, so far we don't know. We can only guess. We can only multiply by 1,000 what the A-bomb did to Hiroshima and Nagasaki.

The blast of the H-bomb will be felt over a five mile radius. Everything in an area somewhat less than 80 sq. miles will be levelled. That blast could obliterate any large city on earth - New York, London, Moscow, or Paris. Its effects would be felt over 20,000 sq. miles. A bomb that might obliterate New York would be felt in Philadelphia.

Fortunately, the blast effect dies fastest. As it finishes an area 10 times as great as the ruins of Hiroshima, it will be followed by radiated heat. The radiated heat will be effective 33 times farther than the heat of the A-bomb.

At Hiroshima inhabitants were scorched two miles from ground zero. The H-bomb will burn things 66 miles away. Fifteen thousand sq. miles will become dangerous if not lethal. A bomb set off in New York City could burn the exposed population from Trenton on the south to Easton on the west and Newburgh on the north.

Finally there comes the radiation effect. For the straight H-bomb be it a deuterium bomb or a lithium 6 deutride bomb, radioactivity is of the same sort as that of the A-bomb, but many times greater. A specially nasty variation of the bomb could spill an enduring type of virulent poison over an immense area. The variation contemplates charging a chunk of cobalt.

A one-ton deuterium bomb will emit 250 lbs. of neutrons. Spread over a large area there would not create a major hazard. The neutrons will be absorbed largely by the nitrogen in the air. However, if the bomb is encased in a heavy shell of cobalt, the increase in radioactive dispersion becomes immense. Each pound of neutrons can activate 60 lbs. of cobalt. The one-ton bomb would then be capable of producing 15,000 lbs. of radiocobalt.

Radiocobalt is a viciously intense source of radioactivity. It is

320 times as powerful as radium. On this basis, 15,000 pounds of radio cobalt is equivalent to more than 5,000,000 pounds of radium. Nothing in the immediate vicinity can withstand the intense activity, and the air currents can carry these paricles tremendous distances, spreading frightening destruction.

Even without rigging the bomb with cobalt or some other equally vicious contaminant there are other ways of making its effects felt over wide areas. One of these is detonation under water.

The release of neutrons in huge quantities under water will spray a large area with water vapor which contains radiosodium. This would immediately render large areas uninhabitable.

The destructive potentialities of the H-Bomb are almost unlimited, and it is only the occasion and situation which will decide upon the size and type of bomb used.

* * * * * * * * * * * * * *

According to Lady Burton ther are four sorts of men. Every person can be classified under one of the following groups:

He who knows not and knows not he knows not:
he is a fool - shun him.
He who knows not and knows he knows not:
he is simple - teach him.
He who knows and knows not he knows:
he is asleep - awake him.
He who knows and knows he knows:
he is wise - follow him.

* * * * * * * * * * * * * *

"Religious who conscientiously observe regularity will always be victorious over temptations, even though they have not the privilege of sinlessness and, like the just man mentioned in the Scriptures, may fall seven times a day into minor failings."
(Fr. Foley, OFM.)

"A man is known by his words. To talk too much is a proof of silliness; too loud, a proof of pride; for one's benefit, a proof of one's vanity; too hastily, a proof of scrupulosity and nervousness; absurdly, a proof of lightmindedness; ridiculously, a proof of a deceiver; calumniously, a proof of an envious and malicious man." (Fr. Foley, OFM)

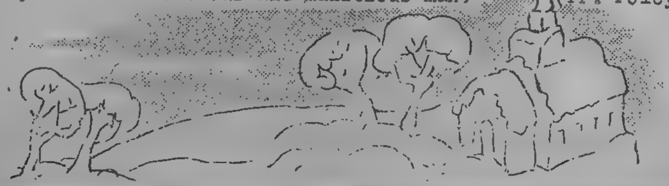

DEVOTION TO OUR BLESSED MOTHER

Bro. Jerome

We are now closing our Marian Year, a year that has been the source of many joys, graces, and blessings which were lavished upon us by our most bountiful Mother, Mary. We practised many devotions and said many extra prayers with which we tried to praise and glorify our Protectress, our Benefactress. However, we were constantly reminded to do this, either in sermons or in various articles which appeared in newspapers and magazines, therefore, I will try to place down a few devotions which will be very advantageous to us if we are constant in them.

The devotion of the "Hail Mary" is most pleasing to Mary. Whenever we say this beautiful prayer we remind Mary of all the joys which she felt when the Angel Gabriel announced to her that she was to become the Mother of God. The "Hail Mary" is so powerful that all heaven rejoices when it is said, and the devils tremble and take flight. This fact is confirmed by St. Thomas a Kempis who says that once when the devil appeared to him, he said a "Hail Mary" and the devil fled.

We can say this prayer three times in the morning and three times at night. It is good to add this short supplication to Mary after each "Ave" "O Mary, by thy pure and Immaculate Conception, make my body pure and my soul holy". The Angelus is also very pleasing to Mary. We should enclose all our undertakings within two "Hail Mary's", one at the beginning and one at the end. The "Hail Mary" is a great help in overcoming temptations.

Many people enjoy making novenas, and I must say, they are very beneficial, especially when they are made before the principal feasts of Mary. Throughout the nine days we can offer up Mass and Communion, the rosary, and any prayer to Mary or any similar devotion.

The Rosary is a well known devotion to Our Blessed Mother. We know that it must be very pleasing to her since she revealed this devotion herself. Great indulgences may be gained by reciting the rosary. An indulgence of five years if a third of the rosary is said or a plenary indulgence if we say one-third of the rosary in the presense of the Blessed Sacramant publicly exposed or even reserved in the tabernacle, can be gained. We can furthur honor our Heavenly Queen by visiting her images or churches dedicated to her. Our Lady loves the people who do this and helps them immensely. For writing aeticles in the defense of the images of Mary, St. John Damascene had his hand cut off, but his Sovereign Lady miracuously restored it to him. If we honor Our Lady in this manner we can expect great graces from her.

Mary is very pleased when we invoke her protection in times of dangers, afflictions, and temptations. By saying the "Hail Mary", looking at an image of Mary or just by invoking her name we make the devil flee.

The Holy Church has set aside Saturday as Mary's day of the week. On this day we can gain extra help and graces through Mary's intercession

if we practise devotions, no matter which, in her honor. The Holy Mass is very pleasing to her and if offered up to the Holy Trinity in order to help thank God for granting Mary so many graces and priviledges, she, who is not fully able to thank Our Lord for them, will rejoice and help us in many ways. She is also willing to shower special graces upon those who show reverence towards her spouse, her parents, saints who were devoted to her and her devout clients both living and dead.

Mary loves the souls in Purgatory and loves those people who strive to help them. We can gain many indulgences daily through the Holy Mass, Holy Communion and our Spiritual exercises. Here are a few indulgences which we can gain easily every day. For kissing the cross we can gain an indulgence of a year and forty days. Five years indulgence can be gained every time we kiss our religious habit; seven years and seven quarantines every time we say "Jesus, Mary, Joseph". We can gain various other indulgences through other prayers and offer them for the souls in Purgatory. We can be sure that Mary will help us if we help them.

Whatever devotion we have to Mary it should be constant. It is only through constant devotion to her that we can be sure that we will obtain from her all that we ask. When Thomas a Kempis was a young man He said certain prayers in honor of Our Lady every day. One night he ommitted them, and finally he gave them up altogether. Then one night in a dream he saw Mary embracing all his companions but when his turn came she said to him,"What dost thou expect, thou who hast given up thy devotions? Depart, thou art unworthy of my caresses." He awoke in alarm, and immediately resumed his ordinary prayers. From this example we can see that it is constant devotion which our Lady likes and that she is always willing to shower her blessings upon her constant admirers. Therefore, we should resolve to be constant in our devotions always, and thus we can be sure that Mary will always help us when we are in need.

Caruso Learns a Lesson

"No man is so well known as he thinks he is," said Enrico Caruso, the famous tenor, after a certain experience while motoring in New York state. His car had broken down and he was resting in the house of a friendly farmer while it was being repaired. When the man asked him his name and was told it was Caruso, he jumped to his feet and seized the famous singer by the hand. "Little did I think I would ever see a man like you in this here humble hitchen, sir!"

Then just as Caruso was congratulating himself upon being so well known, the farmer went on, "Just think of it, the great traveler, Robinson Caruso himself!"

HUMAN BEINGS CAN SMELL 10,000 ODORS

Bro. Peter

The sensitive human nose should be able to discriminate at least 10,000 distinct odors. Theoretically the number might run as high as 16,000,000. Still, nobody knows just how anybody is ablo to smell anything.

The inner lining of the nose is supposed to contain as many as 10,000,000 olfactory receptors connected to the brain by 100,000 nerves, according to a report by Dr. James B. Sumner of Cornell University. Still unknown is the mechanism by which a smell is able to activate any of the receptors to start a nerve impulse.

Recent experiments, Dr. Sumner reports have pretty well disproved the theory that odor is a kind of invisible light, far in the infra-red part of the spectrum, which activates the nose receptors about the way visible light does the rods and cones of the eye. True enough, everything that smells sends out infra-red rays, but the experiments show that substances which have quite different infra-red spectrums smell quite differently.

Present indications, he pointed out, are that an odor sets up some chemical process in a nose receptor which in turn starts an electrical impulse to the brain. There the various impulses arriving from many receptors are co-ordinated to make different odors.

Smell is probably the oldest distinct sense and is quite degenerate in man, but highly developed in some animals. The degeneration, it was pointed out, probably is due to lack of exercise through countless generations rather than to actual degeneration of the sensory apparatus itself.

OUR GUARDIAN ANGEL

Bro. Myron

We know from our daily experience that our life is exposed to many dangers. Physically or spiritually a person by himself is helpless. Almighty God, knowing man's weakness, has given to every person one of His angels, who are guides for the people of this world. This angel, whom we call our Guardian Angel, is often forgotten by many. Many times he saves our lives, gives us good ideas, and guards us from doing evil. What does he receive from us in return? Do we at least think of him and try to show our gratitude? Such a guardian should always be in our minds. We should have a special devotion to him. Let's not be afraid to ask him for any favors. He knows our weaknesses and frailties.

We should also have in mind that our Guardian Angel will be by our death bed. During this important hour he saves us from losing hope and faith in God. If we never think of him during our lives, how do we expect him to help us in our dying moments? Therefore, let's be faithful to and have confidence in our angel. Our co-operation with his advice will definitely lead us on the road to sanctity.

THE NECESSITY OF LIBERAL ARTS IN EDUCATION

(continued from the last issue) Bro. Benedict

We have already explained the meaning of liberal arts. Now let us look at those subjects which constitute the liberal arts. They are seven in number and may be arranged in two groups, the first embracing grammar, rhetoric, and dialectic, in other words, the sciences of language, of oratory and of logic, known as the "artes sermocinales" or language studies. The second group comproses arithmetic, geometry, astronomy, and music, that is the mathematici - physical disciplines, known as the "artes reales" or "physicae". They constitute the channels to our intellect, through which other studies enter the mind and influence its education.

We find that the system of liberal arts was used in education even in the era before Christ. Thus, we find them in the educational system of the ancient Greeks. These arts were used to impress upon the senses the fundamental forms of the beautiful and the good. This was the aim of using musical studies. In their cycle of studies, mathematics, geometry and music were also employed. These arts were to encourage intellectual reflection which in turn was to give the student the potentiality to increase his recognition of objects from purely sensory objects to intellectual perception, that is, the liberal arts were meant to educate the mind so as to enable the student to recognize abstract as well as concrete perceptions. All of the above mentioned studies gradually led to the climax of the educational system which was philosophy - one of the major arts.

We see therefore that even such ancient nations as were the Greeks greatly valued the liberal arts and used them extensively to educate the intellect and thus enable to recognize and understand truth.

We find that the liberal arts were later used as a means of education not only in Greece. They were accepted by others, among whom were also the Romans. Before their acceptance in Rome, the education of the Romans was carried out in the home. "To study for life," were the words of Seneca which aptly described the Roman system of education. Only in the third century before Christ did the Greek culture and system of education take a firm foot hold in Italy. This influence was the reason for the trrnslation of many Greek works to the Latin language. Many Greek teachers came to Italy and there set up schools. This gradually brought about the rise of the Greek system of education which consisted of the liberal arts. The first studies to come were literature and grammar. The next to follow was rhetoric which was considered of great value in education. As proof of this we have Cicero's "De Oratore" and Quintilian's "Institutiones".

It is evident that the strong Roman character gradually gave way to the influences of the Greek intellectual studies - to the influence of the liberal arts. Since the time when the liberal arts were fully accepted in the Roman system of education, we find many changes in the Roman society, government, and in general, their whole life.

Education in the era before Christ, together with its ideals, successes and failures means a great deal in our education also. It became the product, the fruit, of the greatest human wisdom, a speculative wisdom, which the world had long strived to attain, but which was not yet known. When we compare practical education with intellectual education we see how little the human mind could attain and all because it did not resort to those studies which had the faculty to educate it.

The aim of education is to create deep and effective habits which will enable the intellect to distinguish between truth and superstition, conjecture or opinions. Education is supposed to influence the mind and enable it to make logical conclusions founded on sound fundamentals and to form in the individual a method of investigation and discernment conforming to the various problems which occur in life.

It makes no difference how much one might know or how much information one might gather, but when the development of the abilities has been neglected, then that individual is not intellectually educated. He lacks the elementary principles and a mental discipline. These habits are not natural gifts but rather that what must be obtained through education. Their attainment is possible only through those studies on which the intellect must work and in this manner become fully developed.

We know that the intellect has various functions. Nevertheless, these functions constitute one force which acts together. All its activeness is joined into one. This we see from the fact that the behavior of man is influenced simultaneously by the whole intellect and never by just the mind, memory, or imagination. Because of this, all the parts of the intellect, that is, memory, imagination, mind, and others should be fully developed. Otherwise, the education is incomplete. These individual parts of the intellect can be fully developed by appropriate gymnastics, through the use of appropriate studies, just as various excercises are used for the development of body organs. The necessary intellectual excercises are non other than the liberal arts which through their systematic order influence the development of the various parts of the intellect. Just as the body, through lack of excercise becomes weak and incapable of any strenuous work, so also the intellect, which is not fully developed and excercised becomes incapable of deep thinking or recognition of truth.

That the education of the intellect depends on the development of the mental forces of the mind is therefore evident. Also it is evident that the liberal arts are the ones that bring about the development of the mind. Without them education is impossible because without them education would not attain its goal. This is because the intellectual education of individual forces of the mind, is possible only through the development of these forces. The excercises which serve to develop these forces are the liberal arts. Since they in themselves are intellectual studies, they alone are able to influence such an education.

Now, in our times, the necessity of the liberal arts is greater than

ever. The present modern era, which has turned materialistic throughout, presents to humanity as its goal, economic and material benefits. Out of man it has made a machine, a mechanical device for the production of material goods, and through this it does not give, the higher mental power of man, which is the intellect, a chance to develop. Materialism takes away man's freedom and makes him a slave by forcing him to perform the external work, which at one time was assigned to the slaves. To raise man's dignity, to return his freedom and allow his intellect to take the upper hand it is necessary to educate the intellect. Only then will man become lord and master of material objects rather than their subject. It is for this reason that the liberal arts are necessary. They are the only means of education the intellect.

P.S.

The editor accepts total responsibility for any and all mistakes in this as well as the previous portion of thisarticle, since the original was written in Ukrainian and the errors in translation are in no way the fault of the author.

THE PRIESTHOOD

Bro. Isidore

There is always something mysterious about the call of a young man to the priesthood or the religious life. Probably it is this characteristic that makes the story of a vocation very interesting and evenfascinating. No matter how we look at it, the priesthood is a wonderful vocation. Whether we live in the world or actually bear the Sacred Character, we are conscious that the Priest has a heavenly mission on earth. A young man chosen by the Lord is equipped with the power of Christ for leading souls to God. He holds the Key of Heaven, and he is the Bearer of Life, Supernatural Life. Also he rules where Satan is powerless. He is a mere human to every eye, but yet he is equipped with Divine power. Truly another Christ, he has been chosen from among men and adorned with the Holy Character of the Priesthood.

Through many ages the Priesthood has been the object of great esteem and reverence. We learn from history that both saints and sinners have paid tribute to the power and dignity of the Priest. He has been honored by emperors, the faithful revere him, and even the angels, we are led to believe, give him the first place. He is no mere ordinary man. The good people see in him the living image of Christ Himself, the great High Priest. The bad people, like the demons whom they serve, make him the object of their most bitter hate and malice.

Every good Catholic mother cherishes the hope of seeing a son of her's one day elevated to the Priesthood. The privileged ones have watched with anxious solicitude the years pass as the child of their family grew from boyhood to manhood. Their love and prayers have accompanied him to the altar. They have lived to see their hope become a reality. Heaven and earth seem to meet in a reunion of blissful joy. How happy are the parents who feel the loving touch of the newly-consecrated hands of their son Priest.

HUMOUR

The following oddly rhymed description of a certain two-car tragedy comes from the pen of Sarl L. Stader in Pen Points:

"Two fools had cars they thought perfection.
They met one day, at an intersection.
Tooted their horns and made a connection.
A police car came and made an inspection.
An ambulance came and made a collection.
All that's left is a recollection--
Two fewer voters in the next election."

* * * * * * * * * * * * * * *

Realistic description from the Amarillo Globe:

"The boys came in starving at the
tops of their voices."

* * * * * * * * * * * * * * *

It was the Local Punster, we believe, who said that what you step into when it rains cats and dogs is a "Poodle".

* * * * * * * * * * * * * * *

Then there was the college punster who insisted that his grades were under - water in the sense that they were below "C" level.

* * * * * * * * * * * * * * *

"These eggs are very small" complained the young housewife as she stood in front of the egg case atthe grocery store. "They're straight from the farm this morning, madam," said the grocer. "That's the trouble with these farmers," she replied. "They're so anxious to get these eggs sold they take them off the nest too soon."

* * * * * * * * * * * * * * *

The motorist was just about to give up as lost, when he spied an old man walking along the narrow road.

"Hey!" he shouted. "Do you know the way to Widdicombe?"

The old man stopped, thought for a few minutes, then replied, "No, can't say as I do."

The motorist drove on slowly. When he had driven about half a mile he heard shouts behind him, and turned around to see the old man had just been joined by another. They were motioning him to come back. Carefully he backed his car along the treacherous road to the place where they stood.

"This is my buddy, George," said the old man. "He don't know either."

(continued from page 12)

What a consolation to the parents to be fed with the Bread of Angels by their own son, and what an ample reward for their sacrifices which they had to bear in bringing up their son to such a vocation. (to be continued)

Opportunities in Life

Christianson

Opportunity! During the life of each person there exist thousands of opportunities. Each class in school, every lecture is an opportunity. Each job is a step ahead in life. Each article in the newspaper, every conversation is an opportunity. Each affair, every concern, an opportunity to unveil our dignity, honesty, an opportunity to gain friends. Each expression of confidence in us is a great opportunity. Each responsibility which is placed upon us, upon our honour is of very great importance. Our whole life is filled with opportunities. If we take advantage of each occasion and opportunity, which lead to success and happiness, they will multiply along our path quicker than we can utilize all of them.

"If I had your permission to try, I am certain that I could help," begged the small boy who was a helper of the cook in the home of the doge of Venice, Faliero. On that day a magnificent banquet was to be held in the home of the aristocrat. Meanwhile, an hour before commencment word came from the pastry cook that the pyramid which he was to have prepared for the table decoration was a complete failure.

"You! Who are you?" asked the master of the banquet.

"I am Antonio Canova, nephew of the quarryman Pison," replied the little boy.

"How can you help?" asked the master.

"I can prepare a decoration for the table if my lord will allow me."

The master of the banquet had no alternative and so Antonio started his work at once. He obtained some butter and from it he modeled a beautiful lion, poised as if to leap. Astonished, the master of the banquet had the lion placed on the table.

The banquet commenced. A large number of prominent lords, aristocracy and merchants, among which were authentic critics of art, were present. After seeing, among such magnificent table coverings and valuable china, the crouching lion, the quests started asking Faliero which of the great sculptors he had managed to convince to take for his artistic work such perishable material. Faliero himself could not answer their questions and therefore contacted his master of the banquet, who in turn directed him to the room of the little Canova.

When the honored guests learned that the lion was created by the little helper of the cook, the dinner reversed into a banquet in honor of the child genius. Faliero solemnly declared that he would send the boy for lessons to the greatest sculptors and he kept his promise. We have all heard of the great sculptor Canova, but few know how he took advantage of his great opportunity.

An industrious person never complains about the lack of time or the absence of favourable occasions. Only an idler can complain.

There are people who, profiting from a slight possibility, which others pass along indifferently, attain the success which others cannot achieve during their whole life. They sip nectar from every flower, similar to bees. Each conversation with a friend, every occurence of the day, lends something to their development or to their personal strength and value.

"There is not one person on this earth, who is not visited with fortune," said a cardinal of the Church, "But when it sees that a person is not prepared to accept it, in enters by the door and leaves through the window."

Some wait only for what they call "golden opportunities". Actually each opportunity can be termed "golden". However, usually the opportunities that some call "golden" pass only once in a lifetime and those who wait only for opportunities of this kind very often are asleep when they do pass by. It is he who is alert every moment of the day that can properly receive such an opportunity.

When a certain sculptor was asked what his statue symbolized, for its face was covered with hair and its feet were furnished with wings, he answered:"This statue symbolizes opportunity; few recognize it when it passes by, and often being unnoticed, it hurries away, never again to return."

The pulse of life are opportune occasions. They are neither loud nor great and for this reason have that much more meaning for every person who wishes to achieve an ideal in life.

Every person, in any walk of life, who has an ideal before himself has as many opportunities as there are blades of grass along the roadway. Wide-awake eyes everwhere will see a favourable occasion; open ears will hear about those who need help; open hearts will meet those who are in want of a favour; willing hands always will find some noble deed to be done.

Before Archimedes' times there was not one person who did not notice that when a heavy object was placed in a bowl of water the water level rose, but nevertheless no one until Archimedes had done so, publicly stated that a body immersed in a fluid loses as much weight as the weight of the fluid it displaces.

There was not a sailor in all of Europe who did not meditate upon the question "What lies west of the great ocean?" However, only Columbus had the courage and fortune to sail on unknown waters and answer this question by his discovery of the land we now call America.

Lightning blinded and thunder frightened, man from the very beginning, in vain, tried to force his thoughts along the path of that wonderful and everywhere present energy, electricity. Until Franklin proved in a very simple manner that this was only a form of electrical power, a force which is present in nature just as oxygen or water, thunder drove fright into the very heart of man.

All these above mentioned men and many more are great in the eyes of the world only because they knew how to take advantage of the opportunities present in their times. We have many more in our times.

He who utilizes possibilities, throws the seed into the ground which will give forth a golden-ripe fruit both for himself and for others.

Unfortunately, there are many who do not wish to take advantage of the hundreds of opportunities in life. They are conscious of the fact that if they would have done something yesterday, to-day they would have been masters of the day, but still they hope to be masters to-morrow. They remember a great number of favourable occasions when they could have done something, they know how to do it in the future - only (please) not now. They can imagine wonderfully what they are to do presently, how they can help others, but they cannot do anything now, to-day. They are the ones who are eternally sitting by the pool, waiting for the stirring of the water, but at the moment when the angel stirs the water they have no one to dip them in. Such people can never benefit from an opportunity.

Many are the human hearts that ache because of their past mistakes, and more than one would sacrifice his whole life if only he could correct a past blunder. The value of certain moments of time has no connection with their duration. A mistake which we make in one moment very often leaves its effects upon our whole life. Who knows when the moment will arrive from which all depends.

Do not wait for particularly favourable occasions. Creat them yourself. Create them as Napoleon did, who, from a thousand "impossible situations" came out victorious. Create them as one who wishes to attain a high objective. Even the greatest of occasions will not bring laziness any gain. On the contrary, diligence and toil turn even a commom event into a source of success and happiness.

Beneath the Surface

Bro. Boniface C.

Although every person loves himself above all things, he cares very little to be occupied with himself. And, though he seemingly is a complete person in himself, in reality he is not. He needs someone else who will be his constant companion, who will share with him his joys and sorrows. Briefly we may conclude that no matter whether a person be young or old, poor or rich, he needs someone who will cry with him when he cries and who will rejoice with him when he rejoices.

Having chosen the path of the Evangelic Counsels, we chose a life where we, as many others, wish to find our happiness. Consequently, it is here that we are to find the person who will share with us our sorrows and joys. True, our objectives of love are not to be materialistic but rather supernatural. Nevertheless, the latter is, to a certain extent, impossible without the former since Christ once said: "If any man say, I love God, and hateth his brother, he is a liar. For he that loveth not his brother whom he seeth, how can he love God whom he seeth not?" (1 John 4:20) In another place Christ also said: "Amen I say to you, as long as you did it to one of these my least brethren, you did it to me." (Mat. 25:40) This means that we must treat every person as though he were Christ Himself. And how often it is that we do not look beneath the surface of human flesh. We seem to forget that each person bears the image of God and as a result, we interpret Christ's words according to our own taste. We thank those who thank us; we love those who love us; we do good to those who do good to us; and we lend to those who lend to us. It is therefore, no wonder that in the long run we hate Harry and like John, simply because John behaves towards us as we wish him to, while Harry acts to much like Harry.

Definitely, this sort of person will find himself out of place in the cloister in a very short time. Here he would rather be gathering the moss of hatred than flowers of love and friendship. Consequently, he will never find his happiness here. Sooner or later he will find himself a stranger among those with whom he has lived for months or even years.

Yet, though we may not be conscious of the fact, there is something wrong somewhere. It is either with somebody else or with ourselves. If what I have just said is false, then whence do so many misunderstandings come from? Why is it that it is so hard to obtain one another's help? Why is it that so many "spicy" words leave our lips to hurt another's feelings? An anonymous author has given expression to a valuable thought which perhaps is the source not only of the numerous misunderstandings among us, but is in general, the source of all evil.

"When the other fellow acts that way, he's ugly;
When you do it, it's nerves.
When he's set in his ways, he's obstinate;
When you are, it's firmness.
When he doesn't like your friends, he's prejudiced;
When you don't like his, you are simply showing good judgment of (human nature.
When he tries to be accommodating, he's polishing the apple;
When you do it, you're using tact.
When he takes time to do things, he is dead slow;
When you take ages, you are deliberate.
When he picks flaws, he's cranky;
When you do, you're discriminating;"

Perhaps Matthew Prior's advice

"Be to her virtues very kind;
Be to her faults a little blind."

is the best way to rid ourselves of our transgressions. In a still narrower sense this means "To do to others as you would that men should do to you."(Luke 6:37) He who knows this rule and conforms himself to it, is a wise man and he knows the basic philosophy of human life.

THE PRIEST IN THE WORLD

Bro. Victor

Who is he? This is a question asked by youngsters again and again. The white clerical collar seems to get the better of their curiosity, of which many a mother in order to hide her embarrassment, explains to her child, that he is a teacher of God.

Yes, this is quite true. A priest is truly a teacher of God and greater yet, he takes the place of Jesus , the eternal teacher, on earth. A priest is another Christ among mankind, suffering and laboring for his salvation and that of others, instructing and spreading the word of God in all parts of the world. Truly the dignity of the priest is the greatest on earth. A lawyer, doctor, or an ambassador are all high ranking professions in life, but a priest is also a lawyer of rightousness and a doctor of souls. Our Lord once stated "He who hears you hears me!" Here our Lord testifies as to the dignity of a priest. "Not you have chosen me, but I have chosen you." Therefore a priest is another Christ continuing the work started by our Lord Himself.

Some people consider a priest as a disconcerting relic of a former age. Others think him strange as he lives a reclused life from normal life, he dwells outside of the ordinary field of thought and action of seculars. Many parsimonious people class him with the unfit or persecute him for his alleged plot to dominate the laborer's earnings for his own ends. He is attacked by so called enemies of which he has none. He is loved and followed by many, respected and abused by others. Some consider him useful in maintaining order, a symbol of stability in a state undergoing revolution. Others look upon him as an instrument for the control of public opinion and unprudently blame him for their ignorance, or his outmoded faith. He is the voice of justice for the falsely accused. As it was with the Word, so it is with him. He is often ignored or misunderstood by his own. He is a priest. He has a place in his heart for all and when he celebrates the Holy Mass, who does he pray for and remember first? He remembers those who least expect his prayers. Truly, he is another Christ.

oooooOooooo

The reward of a thing well done is to have done it.

--O--

It is what we think and what we do that make us what we are.

--O--

CHRIST - THE MODEL OF PEACE AND LOVE

Bro. Boniface C.

Indeed, no other holiday brings people so close together as does Christmas. And justly, for it reminds us of the little stable in Bethlehem where the Prince of Peace, the Child Jesus, was born. He came as a light in the dark of night to dispel our darkness. His coming in the cold of winter set our hears aglow with the warmth of His love. He was born in poverty to endow us with the richness of His presence. He came as a sign of contradiction to show that peace is found not in turmoil and strife, but in calm and seclusion; not in the conquest of new territories or the vanquishing of foes, but in the conquest of self and the forgiving of injuries; not in hatred and fear, but in love and trust.

True and lasting peace is the fruit of justice and charity. It is by loving God and neighbor, by giving everyone his due that permanent peace is acquired.

Therefore, as the Child Jesus unites many enemies, let Him above all unite us in an everlasting friendship. His doctrine is simple and is beautifully set to words by Saint Francis of Assisi:

"Lord, make me an instrument of Your Peace.
Where there is hatred, let me sow love;
Where there is injury, pardon;
Where there is doubt, faith;
Where there is darkness, light;
Where there is sadness, joy.
Divine Master, grant that I may not so much seek to be
consoled as to console.
To be understood as to understand,
To be loved as to love,
For it is in giving that we receive,
It is in pardoning that we are pardoned,
And it is in dying that we are born to eternal life."

Just itching for something isn't enough; you have to get out and scratch for it.
-Arnold Samson

A blind man questioning the ground with his cane. -Bernard LeGault

---

In San Francisco on one occasion the Internal Revenue Department officer received a letter addressed to "Collector of Infernal Revenue."

ATTENTION ROME

On behalf of the Bro. Scholastics we wish to congratulate Bro. Martin on his new beard. "Mnohia whiskers, Bro. Martin!

Would Bro. Orest Slobodian please investigate the postal strike in Italy. We are all eagerly awaiting the many letters and articles Bro. Orest promised to send concerning his trip to Rome, Rome itself, and even German-made typewriters, but because of the aforesaid strike, we have not as yet received anything - Please start the investigation soon, Bro. Orest.

We wonder, Bro. Damian, is macaroni as good as crackers or toast. Also, Bro. Sylvester would like to know the cost of macaroni by the mile, because he's starting to save now.

To Bro. Taras of Glen Cove, we send our most sincere Christmas greetings and a hearty "Chrin pid knees" for not sending the promised articles for the "Problesk"

Hurry! Hurry! Order now! Only a few left! Beautiful paintings of Saints can be had cheaply. Painted by our professional artist, Bro. Victor. The pictures are complete except for the Saint's names. Any name can be put on and its sure to fit.

We are very sorry to have to deny Bro. Gregory the reward for the return of the Printer's cut for $1,000 matony bills. Bro. Gregory suggested that what he called the corrupt Aurora staff be investigated. We must say, Bro. Gregory that how you could even have thought such thoughts of us is unexplainable. Why such a thing is unheard off(?) undreamed off(?) and even absurd.

Ed.

ПРОБЛЕСК

РІК XVII СІЧЕНЬ --- ЛЮТИЙ --- БЕРЕЗЕНЬ 1955 ЧИСЛО 1

ВИДАЮТЬ Брр. СХОЛЯСТИКИ, Ч.С.В.В. — КВАРТАЛЬНИК

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

ХРИСТОС ВОСКРЕС

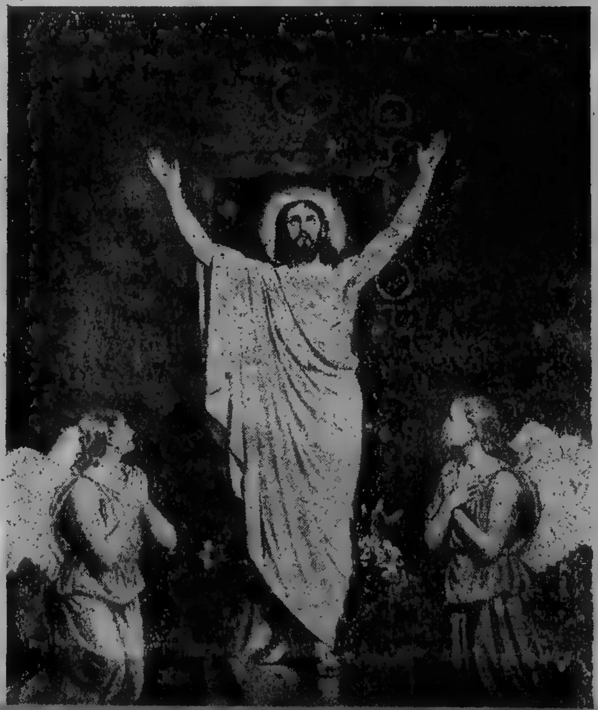

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕҐІЯ "ПРОБЛЕСКУ".

Редактор.......бр.Флявіян Кальба.
Пом.Редактор...бр.Ізидор Дзядик.
Адміністратор..бр.Мирон Химій.
Артист.........бр.Христофор Шиндюк.
Друкарі........бр.Петро Морозюк.
бр.Ізидор Дзядик.
бр.Мирон Химій.

Дописувачі.....бр.Андрій Ковч.
бр.Мирон Химій.
бр.Ізидор Дзядик.
бр.Тарас Прокопів.
бр.Йосафат Кончак.
бр.Віктор Татарин.
бр.Софроній Мудрий.
бр.Боніфатій Мальований.
бр.Христофор Войтина.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Хто ж це Магдалині на зустріч іде,
Крізь вузькі тернисті стежі?
Хто ж це в руках прапор побіди несе,
В ясноблискучій одежі?

Чи ж це не Той кого Вона шукає...
Наче за малим дитятком мати?
"Маріє" лагідно Ісус промовляє,
Та й так дає Себе пізнати.

"Раввуні." до ніг Учителя припала...
"Не дотикайсь Мене, Я з небес"......
Обнявши ноги Спасителя шептала:
"Це...це Він, Христос!, Христос Воокрес!"

Ф.К.

"Воскреслий Проблеск...", "Думаю, що Проблеск ще ніколи так гарно не виглядав, як тепер....", "Ваш Проблеск мене зацікавив....". Це є уривки з листів, які дістала редакція Проблеску з багатьох провінцій.

Ці уривки вказують, що є ще особи, які цікавляться цим журналиком, та хочуть, щоб він із кожним числом виходив якнайкраще.

Ці заохочуючі до дальшої праці листи в дійсності піднесли на дусі редакцію Проблеску, та наче додали відвагу та сміливість, щоб звернутися до Вас, Дорогі Читачі, за поміччю та співпрацією.

Не один прочитавши цих пару рядків, може подумає собі: "Це мене тішить, що Проблеск дальше виходить, бо і я колись, во время оно, писав до нього статті, але тепер? Чим і як я можу причинитися до дальшого його існування?" Якщо це є тільки та одна проблема "Чим і як можемо помогти?", то я старатимусь коротенько зясувати три головніші способи, якими ми можемо причинитися до кращого розвою, та наче стати співробітниками цього журналика.

Перший спосіб -- писати статті. Брак статтей це є найбільший клопіт. Коли матимемо багато дописувачів, статтей на різні теми, тоді хто б тільки взяв до рук цей журналик завжди міг би, щось знайти та прочитати, що його цікавило б.

Другий спосіб -- матеріяльна поміч. Кожний з нас знає, що при видаванні якоїсь газети, журналика чи чого іншого є завжди більші або менші видатки. Так само і наш Проблеск має свої видатки, не великі, однак все ж таки є, і мусимо час - від - часу вибирати з нашої каси потрохи грошей. Вибирати то ще не штука, але до нас зближається більша, тяжча проблема, а це що в касі мало, що й є. Криниця має дно. Ми до нього зближаємося. Що ж будемо тоді робити як не буде, що вибирати?

Третій спосіб -- подати свої зауваги та поради. Звичайно буває, що тяжче приходиться звернути комусь увагу, як самому її прийняти. Однак, знайте, Шановні Читачі, що ми прий-

маємо зауваги чи поради з великою вдячністю, бо це багато допомагає до кращого удосконалення нашого журналика. Однак, просимо присилати свої зауваги чи поради не докого іншого, але тільки до редакції Проблеску. Я це підкреслюю тому, що після появи попереднього числа "долітали" до нас вискази, що: "сей висказ я гадаю есть не дуже добрий, позаяк тепер...... суть вискази.... і тд.". Такими вістками ми взагалі не користуємося, бо не знаємо, що в дійсності є, у чому маємо поправитися, на, що особливо звернути нашу увагу. Тому ще раз просимо подавати зауваги тільки до редакції Проблеску.

Ми сподіємося від Наших Шановних Читачів повної співпраці, щоб це останнє число перед шкільними вакаціями було краще та цікавіше від попередніх.

РАДУЙСЯ БЛАГОДАТНАЯ!

Благовіщення це дуже давний празник, бо повстав вранніх початках християнства. Це празник радости та спомин появи Архангела Гавриїла Пречистій Діві Марії. Це врочиста памятка втілення Божого Сина в лоні Пречистої Діви, в якому Божий Син стався людиною, щоб бути Спасителем людства. Це також спомин вивищення і піднесення Марії до гідности Божого Материнства, яке вивищує її понад усі інші діви.

Благовіщення є великим празником у Східній Церкві. Українська Церква каже своїм дітям радіти цим втіленням Божого Сина, та вивищенням Пречистої Діви і то навіть до такої мірі, що-як нпр. цього року - цей празник припадає в половинні Великого Посту, то наша Церква звільняє своїх вірних від посту тому, що це день радости, а не покути.

Св. Григорій Неокесарський, що жив у третьому столітті,

згадує про це свято як свято широко відоме в усій Христовій Церкві. Християни почитаючи Марію, не забули про ту хвилину, коли Вона стала Божою Матірю тому, що Боже Материнство це найвища її гідність, що перевищує всі інші привілеї. З тієї то причини Боже Материнство стало джерелом всіх ласк для віруючих теперішніх християн.

Божий Син не потребував земської матері, щоб зійти на землю. Він міг прийти на світ як доросла людина, скажім, як якийсь цар, бо і перший Адам не був зроджений, але сотворений Богом. Та, щоб належно вшанувати непорочну дівицю, Бог вибирає для свого Сина Марію за матір. Божий Син міг теж мати звичайних земських батьків. Однак Божа Премудрість постановила, що тільки Бог - Отець був батьком Божого Сина.

Марія своєю красою, гідністю та своїми привілеями перевищує всі земські діви. Ева в раю була менше чиста в Божих очах ніж Марія. Тому слушно Архангел привитав її тими прекрасними словами: "Радуйся Благодатная, Господь з Тобою".

І.Д.

ПІСТ І ЛЮДИНА.

"Голос, що наликує в пустині:готуйте дорогу Господеві, рівняйте стежки йому" (Мт. III, 4).

Цими словами Св. Іван проголошує світові початок посту. Вже на ці слова будиться в деяких людей упередження. Як може модерна людина, що ставить понад усе особисту свободу, що накладати на себе якесь надобовязкове діло, а тимбільше в пості? Нема чого дивуватися, це люди; які не признають ніяких додаткових або добровільних обовязків.

Однак між віруючими і щиро практикуючими християнами є і такі, що не розуміють добре самої ідеї і ваги посту. Вони ще не привикли до духовних практик таких як: молитва, часте принимання Св. Тайн чи присутність на Службі Божій. Головна причина цього мабуть та, що занадто поверхово відносяться до цих справ. Виглядає, що ціле релігійне життя виконують тільки зовнішньо, а на старання про внутрішне життя в них нема ні охоти, ні зацікавлення. На жаль такі люди не знають, що їх жде, бо без цього внутрішнього життя ціле наше релігійне життя не має вартости перед Богом. Як сіль коли звітріє і є непридатна до вжитку, так і з нашою душею.

Подібно можна сказати і про піст. Коли людина вважає піст тільки за церковний тягар в його житті, то напевно не зрозуміє його властивої вартости, але буде вважати це як прикрість, а не добровільним ділом жертви супроти Бога.

(Докінч. на стор. 8)

ВИСОКОПРЕПОДОБНОМУ О. ІГУМЕНОВІ ВЕНЯМИНОВІ БАРАНИКОВІ, ЧСВВ.

На знак синівської любови й відданости з нагоди Імянин, складають свої щирі побажання.

Брати Схолястики.

ПІСТ І ЛЮДИНА.

(Докінч. зі стор.6)

Сака думка про піст нераз виходить із поняття нашої природи, бо тіло вяже нас з землею, а наша душа тужить, щоб вернутись до свого Творця. Між цими силами людської природи нераз повстає конфлікт, який кожний досвідчив на собі, і то нераз треба сильної волі, щоб пристрасті не взяли верх над духом. На цім полі бою ніхто не виграє боротьби без сильної волі і самопоконання. Ніяка перемога не обійдеться без жертви. І тому в цій внутрішній боротьбі мусимо принести жертву зі своїх тілесних пожадань і низьких склонностей, щоб на руїнах збудувати твердиню духа. Нераз через відмовлення собі дозволених речей наш дух бере верх над змислами і стає паном людської природи.

Коли людина переможе свої пристрасті, то вона усунула головну перешкоду свого духовного життя. Щоб стреміти і піднестися до Бога, треба мати силу і відвагу раз назавжди покинути свої злі привички і піднестися до Бога. Цей лет повинен бути подібний до лету орла в повітрі. Хто хоче піднестися до Бога, мусить мати не тільки саму охоту і бажання піднестися, але й відвагу летіти орлиним летом. Тому треба старатися про це. За Божою поміччю й нашою доброю волею напевно осягнемо це, чого ми так довго бажали.

В.Т.

-Σ-Σ-Σ-Σ-Σ-Σ-Σ-Σ-Σ-

СТРАДАЛЬНА БОЖА МАТИ.

Чи ми вже коли застановлялися над тим: що Божа Мати робила та як вона поводилася в часі страждань свого сина, Ісуса? Правда, ми докладно про все не знаємо, але якщо ми дещо призадумаємося, ми можемо досить точно собі уявити.

Було це в Великий Четвер вечером. На перший і поверховний погляд виглядало, що цілий Єрусалим заживав глибокого спокою. Прокуратор Пилат і первосвященик Каяфа відпочивали в своїх розкішних палатах, а Варава далі безнадійно животів у тюрмі та про свободу йому навіть і не снилося. Одначе, коли ми з більшою увагою ближче приглянемося, спостережемо різноманітні занепокоєння. Заздрісних первосвящеників і гордих Фарисеїв дуже непокоїла безперервно зростаюча популярність Ісуса серед народу, яка попередньої неділі дійшла своїх вершин у пропам'ятній пальмовій процесії. Знову ж душа Ісуса Христа наповнилася страшною смертною тривогою, коли Він, після Тайної Вечері, пішов до Оливного Городу помолитися. Душу зрадника Юди гризли його злобні плачи та закири.

І ще одну, дуже ніжну, материнську душу турбував цілий ряд подій, який вже сьогодні розпочався в Оливному Городі і який триватиме через кілька днів.

Приглянемося ближче поведенню цієї останньої постаті, Божої Матері, яка хоронила в своїх грудях так ніжне та чуле серце. Хоч Пречиста Діва певно знала, що тепер діється та що в майбутньому діятиметься з Ісусом, одначе Вона спокійно перебувала вдома, сповняючи звичайні хатні роботи. Решта свого часу Вона посвячувала на розважання й молитви. Вже від самого народження Ісуса Вона жила в тіні хреста і тому тепер була приготована на ці, для інших незрозумілі, події Великого Четверга.

Вже пізна година, але Марія далі молиться, а душею перебуває зі своїм Сином в Оливному Городі. Пречиста також переживає душевні страждання, бо її душу має прошити меч болю й смутку. Вона душею є з Ісусом також і тоді, коли Він бере на себе гріхи цілого світу, бо Вона є співвідкупителькою. Марія хоче йти й потішити свого сина, але Вона вже давно, ще в Єрусалимській Святині, зрозуміла ті слова дванадцятлітнього Ісуса, що "Йому треба бути в тому, що є Його Вітця". І ось тепер Марії-неначе на фільмі-пригадується ціле життя Ісуса, подія за подією, день за днем, рік за роком. І в цілому Його житті, і в кожній події Вона добачує Божу волю.

По якомусь часі малий гурток прихожих людей перериває глибокій спокій тихої ночі. Марія відчиняє двері, а тут кілька її приятельок та деякі з Апостолів. Одначе Вона незабаром спостерігає, що нема Петра, Якова та Івана. А Юда.....? Пречиста збирається іти в сторону Оливного Городу, але Апостоли її здержують та оповідають про зраду. Хоч, по-людськи говорячи, Вона є прибита цим великим горем, одначе Вона не боїться нічого і поспішно прямує в сторону міста. Апостоли знову приводять її назад, бо роз'ярена товпа, яка так скоро наповняє порожні вулиці міста є небезпечною. Марія цього разу слухає та повертається назад до хати.

Вона знає, що цим разом Ісус добровільно дає себе спіймити, бо тільки в цей спосіб має довершитися відкуплення людського роду. Така є Божа воля. Марія ані не плаче, ані не нарікає. В своїй уяві Вона бачить, як з Ісуса насміхаються та як Його поштовхують по дорозі. Пилата будять зі сну та приводять Ісуса перед нього.

Вона чує свист бичів, які безпощадного рубають святе тіло Її Сина. А відтак.... "Ecce Homo". Страшенно потрясає Нею нелюдяна жорстокість того невродливого та засліпленого народу. Її непорочне Серце малощо не розривається від болю. Марію ніхто не потішає, бо всі знають, що Її смуток є святий та занадто глибокій для людської розради.

Ось, тепер приходить вістка про долю Юди та про відречення Петра. Новий це біль для Марії.

Звичайна людська природа без надприродного підкріплення не могла б перенести те, що Пречиста витерпіла тієї ночі. Марія мусіла перетерпіти це все, щоб відтак стати співвідкупителькою і під хрестом нашою духовною матірю.

Ніч минає. Надходить ранок. Марія знову йде в сторону міста, але цим разом вже ніхто Її не стримує. Улиці знову є порожні, бо вся дика товпа зібралася коло палати. І ще одна колюча тернина ранить Непорочне Серце коли Марія здалека чує крики радости, що увільнено Вараву. Вона приходить ближче і бачить, як Ісусові подають тяжкий хрест та як Він, придавлений страшним тягарем, починає хресну дорогу. Марія також супроводить Христа в тому стражадльному поході на Голготу. Вона йде в товаристві кількох жінок коротшою дорогою, щоб обминути розлючену, крикливу та кровожадну товпу. Ісус знає, що Його Пресвята Мати терпить разом із Ним.

Марія йде скоро на самому переді свого гуртка. Каміння й нерівна доріжка ранять Її ноги. Горячий та сухий день дуже скоро її втомлює. Але нараз на закруті новий біль прошиває Її, вже й так зранене серце. Син і Мати. Болюча була це стріча. Пресвята Мати стрічає свого збитого, скатованого, терням увінчаного, оплюваного та знеславленого Божого Сина. Вони хвилинку вдивляються одне в одного. Відтак Ісус мужньо продовжає хресну дорогу, а Марія йде вслід за ним.

Пригляньмося добре поведінці Пречистої Діви Марії у Великий Четвер. Серед страшного горя та смутку Вона заховує рівновагу духа, а свій час, вільний від зайняття, Вона переводить на молитві. Певне, що Вона молиться й за нас, бо Її Син має вмерти за нас. Вона нас вчить поведінки в наших злиднях, горях та різних труднощах. У Великий Четвер Пречиста Діва Марія вчить нас, як приймати хрести; а у Велику Пятницю, як ті хрести переносити.

Б.М.

ЗОЛОТІ ДУМКИ:

"Думати про світ, значить думати про ідею Бога" -(Іван Кеплер).

"Все, що знаємо є лише каплиною води; все що ми не знаємо є великим океаном". (Ісаак Нютон, найбільший англійський фізик).

"Ніхто не знає стільки злого про нас, як ми самі; та, мимо того, ніхто не думає стільки доброго про нас, як ми самі". (Фридрих Ментан)

ВИСОКОПРЕПОДОБНОМУ О. ЙОСАФАТОВІ ЖАНОВІ
з нагоди 70 літнього Ювілею життя,
складаємо сердечні побажання многих
ласк божих, кріпкого здоровля й щасливого
життя на Многі Літа!

Брати Схолястики.

ЦЕЙ ДЕНЬ, ЩО ЙОГО СОТВОРИВ ГОСПОДЬ...

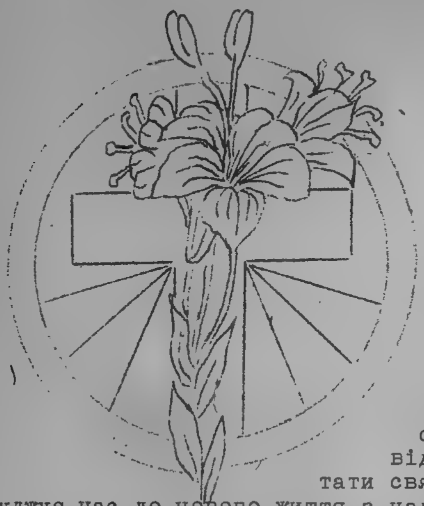

По Великій Пятниці, в неділю раненько спішать люди до церкви, щоб щераз перед Пасхальним Богослуженням поцілувати Св. Плащаницю, і очікувати радісної хвилини, коли священик своїм голосом заспіває "Воскрес Ісус от гроба".

Всі, що можуть і є свобідними у своїх країнах, радісно вітають Воскреслого Ісуса, бо воскрес той, що дав нам вічне життя. Мило у цей день бути в церкві на Службі Божій, поздоровити своїх близьких і знайомих словами "Христос Воскрес", відвідати своїх родичів, прочитати святочне побажання, це все побуджує нас до нового життя з надією на краще завтра. Згадаймо цього дня й наших братів, які не мають змоги так свобідно звеличати день Воскресіння, як ми у Канаді. На Пасхальній Утрені під час канону співаємо "Радістю друг друга обіймем", а в іншому стишку співаємо "Простім вся Воскресенням". Нехай любов, яку показав Ісус супроти нас, щоб була така ж і у нас супроти наших ближніх. Передовсім згадаймо Україну, прекрасний край нашого народу, і цей добрий український народ, якого ми є синами якого кров кружляє в наших жилах, щоб Ісус воскресив із неволі Большевизму нашу далеку Батьківщину. Зєдинені одними почуваннями бажаймо добра для своїх братів, просім цієї ласки, щоб наші брати могли свобідно вітати Воскреслого Ісуса, як і ми це робимо тут в нашій прибраній Батьківщині Канаді.

Христос Воскрес - співають усюди по наших українських церквах на просторі цілої Канади, і де тільки бється українське серце величаво святкують цей найбільший з усіх Празник.

Й.К.

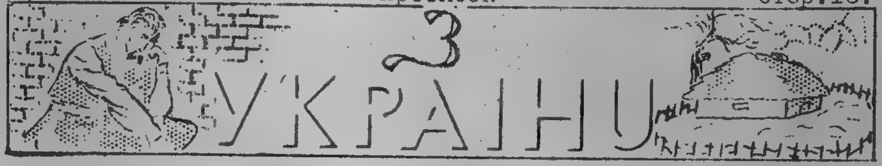

КИЇВ - СТОЛИЦЯ УКРАЇНИ.

Тому, що правильно описати обличчя міста, в якому мені не пощастилося бути є надзвичайно тяжко, я посмів скористати з книжок: "Київ" - О.Повстенка (Авгсбург 1946), та статтей І. Ш. у "Християнськім Голосі" (за 1943), з яких я виписав деякі уступи, і по змозі пристосував їх до вимог нашого журналика.

Київ - це чарівна столиця України, що мальовничо розкинулася на горах і крутоспадистих ярах правого і рівнині лівого берегів Дніпра, за своєю природою красою займає одне з перших місць серед столиць Европи.

Київ з кожного боку інакший. Він немов складається з кількох міст, відмінних одне від одного. На горах над Дніпром розкинувся Старий Київ, багатий у памятки і спомини княжої доби. Знову Поділ є центром литовсько-козацької доби: це торговельний осередок іще від передісторичних часів, що деякими своїми чертами пригадував східні міста. Відмінний вид має високий Печерськ, що був густо засіяний церквами і манастирями з цілим містечком Київо - Печерської Лаври. А Новий Київ - це гомінке, европейське, до крайности рухливе і ділове місто.

Коли дивитися з високого місця на розложену в долині частину міста, то видно, як перетинаються жовтаві смуги вулиць (цегла у Києві жовта, а не червона) засаджені зеленню, і видається, неначе б міст затонуло в зеленому морі лісу.

Широкі, просторі каштаневі вулиці, мальовничі спуски до Дніпра, тополеві бульвари, травники і квітники у чудовому поєднанні з памятками національної архітектури Києва - все це створює величне, незабутнє враження.

Чарівна природа столиці України до-помагала будівничим Києва ставляти і різьбити їхні споруди, що немов в органічний спосіб зросталися з нею.

Краєвиди з київських гір незрівняні у своїй красі. За парками правого берега, за срібною стрічкою величного Дніпра, відкриваються необмежені, широкі як море простори Задніпрявя.

Дніпро - цей німий свідок сивої давнини, оспіваний в українській поезії, є неначе символом волі і незалежности України. Він ширший як на милю, котить спокійно свої води, в яких дзеркалі відбивається устелені зеленим, шовковим килимом київські гори зі своїми чудовими будівлями, прекрасна па-

норама міста.

Київ - як заселений терен - існує тисячі років. Археологічні розкопи вказують на сліди людського життя палеолітньої доби (б.10.000 років до Хр.), але найбільше вірогідні відомості про Київ і його блискучу розбудову походять з літописних джерел кінця X і початку XI ст. У той то час Київ пишався величними будівлями, золотоверхніми церквами і дзвіницями. Та незабаром Україна зазнала страшних лихоліть. Через століття за одним загарбником приходив другий і доруйновував та дограбовував те, чого не встиг його попередник.

За часів гетьмансько - козацької держави Київ знову відбудовується і прикрашується новими храмами у стилі українського барокко.

Величезних утрат зазнав Київ упродовж останніх десятиліть, коли то північна руїнницька рука нищили в ньому свідків великокняжої і гетьмансько-козацької доби, свідків волі і величі України, а на їх місце будовала свої будови-символи неволі. Ввислідї останньої жахливої війни, що кількома хвилями прокотилася по Україні, були зруйновані найкращі памятки архітектури Києва і центральна частина міста.

Коли повстане Українська Незалежна Держава і над Києвом замайоріє синьожовтий прапор волі, тоді український народ розбудує свою чарівну столицю і увінчає її золотою короною, відбудувавши знищені архитвори - її золотоверхні храми.

А.К. (буде далі).

ДЕЩО ПРО МОЛОДІСТЬ МИТРОПОЛИТА АНДРІЯ.

У звязку з тим, що справа беатифікації Великого Митрополита Андрія Шептицького,ЧСВВ, набирає що раз то більшого розголосу, мені прийшло на думку подати під розвагу дорогим приятелям "Проблеску" дещо про молоді роки цього світлого мужа - сина нашого Чину.

Читаючи житепис Митрополита Андрія "Чверть століття на митрополичому престолі"(Богословія,Львів,кн.1-2,1926 р.), довідуємося про його вірність раз знайденому важкому ідеалові життя, про його абсолютне полишення на боці світської карієри й про це, що він як нащадок великопанського роду йде в манастир, щоб працювати для нашого, тоді малознаного і пониженого, народу.

Часи молодости нашого Князя Церкви, тобто роки 1865 - 1888 (молоді літа до новіціяту) були не дуже світлими для нашого народу. Наш нарід тоді немав нічого такого, чим міг би принадити молодого Графа до себе. Хоч тоді вже паншини не було, але народ був у погорді й ніхто ним не цікавився, хіба

жиди - корчмарі.

Селянство було в безпросвітності й ще до того розпивалося й тратило свій дорібок у жидівських кишенях. Правда, хоч Галицькі Митрополити (обидва Сембратовичі) вели з п'янством безпощадну боротьбу, однак - що віками накипіло - не давалося скоро усунути.

Москофільство також старалося захопити чимраз ширші круги громадянства й ширило розбрат, денаціоналізацію серед народу й недовіря збоку австрійської влади.

Пани тоді мали високе поняття про себе, а зокрема "пани з панів" польського походження. Вони з погордою дивилися на нашого простого "хлопа". У таких то зовнішних обставинах виростав наш Митрополит.

Про його молодість довідуємося з листів його матері Графині Софії, що походить з польської графської родини Фреурів. Митрополит Андрей родився 1865 року в селі Прилбичах,яворівського повіту. Хресне імя його було Роман Олександер.

Помимо цього, що він був виховуваний у польськім дусі, то українська свідомість у Романа пробудилася дуже рано. Коли ще був у гімназії, любив збирати книжки й на них підписувався по-українському (по-руському) хоч його розговірними мовами з батьками були французька й польська.

Однак Роман виростав посеред українського окруження. Служба в дворі говорило по-українському. В палаті висіли портрети славних предків - колись передових українських діячів, бо рід Шептицьких належав до тих, що не підписали Люблинської Унії , Литовсько-Руської Держави з Польщею в 1569 р.

"Не без зворушення переступається поріг старосвітського гнізда славного роду Шептицьких" (Тепер це гніздо зруйноване, як і зруйнована наша Церква й свобода нашого народу), з якого то судьбою й судьба того роду так тісно сплелась. "Зразу відчувалося чудну атмосферу переповнену вщерть сердешним пієтизмом для давноминулих віків славної родинної традиції. - Здається тобі, що ось - ось за хвилю відчиняться двері й в тихі світлиці сповиті таємничим сумраком увійдуть поважним хороводом дивні постаті в жемчужних мітрах та золотистих омофорах., величне товариство архимандритів і владик із роду Шептицьких".

Про історію роду розповідав Романові нераз сам батько й під впливом цієї минувшини в нього зродилась думка ще в заранні молодости вернутися до обряду й народу предків, щоб бути гідним їхнього товариства. Цієї своєї думки він не стидався виявляти. Один професор Бреславського Університету, що його колись вчив,(а це було тоді, коли Митрополит був на засланні, оповідав своїм студентам, що Роман був його найкращим учнем і що розказував йому про гнет Українського Народу

в Галичині й одного дня відкрив йому свій намір перейти до обряду того народу.

І загально в Бреславі, Роман під час студентських часів, завжди виступав як "Ruthenus" -Русин, тобто українець. У 1885 р. заложив там "Католицьке Товариство Гозія", в якім згуртував шлеську молодь і мав там часто відчити про Берестейську Унію.

Ця його ідея спонукали його відвідати серце України -Київ. Там він познайомився з деякими тодішніми українськими діячами. Потім ще подорожував до Риму.

У Римі ходив на теологічні виклади й часто відвідував свого свояка, кардинала Чацького. Однак коли Роман звірився кардиналові про свій замір, то не знайшов у нього заохоти, але навпаки, той ще відраджував йому. Однак, коли Роман,будучи на авдієнції в Папи Льва XIII -го, відкрив свій замір Папі, то Папа поблагословив його й заохотив перевести цей задум у діло.

Покликання до вищого життя Роман зраджував вже від дитячих літ. Він любив служити до Служби Божої. Також часто служив приліб цькому укр. кат. парохові.

Раз на проході графиня-мати спитала його, ще як 9-літнього Ромця, звичайно як хлопчину питають - "що з тебе буде, коли виростеш"? Відповів, що"буду священиком". Тоді мати - "та як ти будеш священиком, коли так дуже любиш їздити на конику?" А малий відповів - "буду священиком і буду їздити на конику".

(Це все справдилося дослівно, бо коли Роман вже як Станиславівський епископ візитував Гуцулщину, то дійсно їздив верхом на коні, щоб відвідати найдальші гірські села. Коли ж ще вивчився гуцульського говору й так до гуцулів проповідав, то вони казали: "Мой брятинко це наш", і масово сходились на його місії.).

Зчасом священиче покликання у Романа поширилося на монаше покликання. Тоді якраз переводили реформу нашого Чину.

Молодий граф, лиш покінчивши гімназійну освіту, виявив своє рішення матері, що хоче стати монахом - василіянином. На таке важливе рішення треба було батьківського позволення. Старий граф, недовіряючи молодечим поривом сина, не дав позволення, але казав кінчати університет. І так увесь час університетських студій перейшов Романові на боротьбі з родичами, щоб позволили йому вступити до манастиря.

Роман піддавався волі батька однак не тратив надії випросити позволення цілковито посвятитися Богові й зробив собі тверду постанову видержати в покликанні помимо всіх перешкод. Це треба в нього подивлят

Романові ідеї: вступити до манастиря і повернути до нашого обряду-була для родичів, що зжилися з тогочасними обставинами, чимось тяжким і прикрим. Це було запереченням тодішніх поглядів і цілого духа, що панував тоді в родині.

У 1887 році в серпні він перебув три тижні в Добромильськім манастирі,щоб приглянутися монашому порядкові. Коли ж осягнув докторат прав, почав приготовлятися на новіціят.

Він переступив манастирський поріг з повним обзнайомленням монашого духа й він знав уже наперед, що його може стрінути. Дня 28 V 1888 року Роман прибув до Добромиля, щоб стати членом нашого Василіянського Чину.

З нього можемо брати собі приклад вірности раз вибраному ідеалові, не перепиняючи своїх до нього стремлінь: ні родиною, ні обставинами, ні напрямками, ні нічим іншим, що то так часто молодих людей відвертає від покликання до вищого надприродного життя.

Т.П.

ДЕНЬ СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО.

Цього року в день Св. Василія Великого відбулася велика і незабутня подія у мондерському манастирі. Шістьох із нас зложило жертву свого життя, щоб служити Богові. Це одинокий раз, коли Богу посвячена людина може дійсно відчути неземську радість, але надприродну. Вже від самого ранку можна було відчути, що щось великого відбудеться в цьому дні. А тепер, що ж сказати, коли ціла церемонія зложення обітів пічнеться. Дійсно нема слів, щоб міг описати почування тієї душі, що жертвує Богові ціле своє життя від ранньої молодости. Щасливі є ті душі, що дістали ласку все покинути та піти слідами за Христом. Немає більшого щастя і радости, як пожертвуватися на Божу Службу. Так, минув цей пропамнятний день. В серці і на письмі лишається та присяга, яку ми зложили перед отвореним кивотом і в присутності вірних, що заповнили цілу церкву. Ми прийняли тяжкий і важливий обовязок на себе, самі на себе його поклали, однак ми свято віримо, що за Божою ласкою ми зможемо його легко виконати, бо з нами Бог.

М.Х.

Вистерігайся найменшої неправди. Нехай не вийде вона з уст твоїх, ні не знайдеться в твоїх учинках. Одна капля крови зачервонить повен збанок води, а мала брехня вогодить нераз дуже велику справу.

СВІТОГЛЯД І ЙОГО ОСНОВІ ДЖЕРЕЛА.

У першому числі "Воскреслого Проблеску" у вступних ряд - ках шановного бр. Редактора, між іншим подибуємо вислів: "Хто багато читає, світогляд свій поширяє....". При тім насувається питання: що ж це є "світогляд" і які можуть бути головні й основні джерела світогляду?

На ці питання постараюсь коротко відповісти в наступних рядках.

Одним з найважніших чинників, що може помогти нам вдержатись на поверхні сучасного бурхливого життя; що може зберегти нас перед загрозою фізичного і морального упадку в тій духовій темряві, яка покрила ввесь світ; що може вказати нам ясно, як жити і поступати, щоб не змарнуватися, не зледащіти, але зберегтися в силі і в духовому здорові та з набутим досвідом позитивно працювати - це п р а в и л ь н и й с в і т о г л я д.

Цей правильний світогляд повинні мати в першу чергу всі інтеліґентні особи, всі ті, що їх доля призначує на керівні пости в усіх ділянках народнього зорганізованого життя, всі ті, що вважають себе, чи хочуть стати членами провідної верстви народу, вся високошкільна молодь, включно з духовними особами, молодь, що саме готується до громадської роботи, яка її чекає після закінчення студій.

Ми певно багато вже чули, читали і говорили на теми світоглядові. І не диво. Справа світогляду має першорядне значення і для одиниці, і для ширшої спільноти. Зокрема для молодого студента, інтеліґента, що бажає оформити себе, своє "я", що хоче станути направду на висоті своїх завдань, ця проблема набирає великої ваги, коли на ній ближче зупинитись.

Не є маловажним який саме світогляд набуде молода людина, чи радше які основні елементи ввійдуть у склад його світогляду.

Що ж це таке "с в і т о г л я д"? Світогляд - це таке внутрішнє набуте наставлення людини, яке каже їй жити і діяти в одному точно-означеному напрямку. Це ті набуті засади духового характеру виразно зарисовані в свідомості людини, згідно з якими вона живе і поступає супроти себе самої у своїм приватнім житті та супроти свого оточення, у своїм родиннім чи суспільнім житті. Це ті основні, усвідомлені в умі поняття, що на них опирається погляд на світ і його проблеми, це її оцінка і становище до цих проблем і до життя. Це упорядкована вже система духових вартостей і засад, що дають думаючій людині відповідь на питання: хто вона під оглядом: релігійним, національним, культурним чи суспільним,

дають її таке, або інше відношення, критичну оцінку та поставу до світу і його проблем, до життя, його явищ і цілі, відповідно до того який світогляд дана людина визнаватиме.

Від вартости цих засад, цього духового наставлення залежить потенціяльна вартість даної людини, її становище в житті приватнім і публичнім. Від цього теж залежить і питома вартість спільноти, до якої дана людина належить.

Світогляд - це неначе отой стрижінь рослини, отой хребет людини, який робить її гарною, коли він здоровий і правильно збудований, або робить її поганою, калікою, коли він не здоровий або фальшиво збудований. Світогляд - це ота незнищима питома вага людини, усвідомлена у ній самій, яка надає їй відповідну духову поемність, духові спроможності і тривку вартість, яка формує в людині виразно її "я".

Світогляд - як вище сказано-треба набути чи радше свідомо його здобути. Мала дитина не може мати ніякого світогляду,бо вона ще не вміє думати, вона ще безкритична. А світоглядові засади виходять щойно з конфронтацій духових вартостей та їх критичної оцінки. Світогляду треба шукати в житті, книжках, розмовах, практиці, - його не можна навчитися, його треба собі здобути, і то шуканням протягом цілих років. Як правдивої та глибокої віри не можна набути через сухе вивчання засад християнського катехизму, але через глибоке відчування правди християнської релігії і душевне переконання про її велич, правду і силу, без огляду на зовнішні обставини - подібно і світоглядових засад не можна вивчати бездушно напамять. Їх треба пережити внутрішньо, їх треба собі здобути. І тоді щойно вони являтимуть собою вартість для даної людини, а через неї і для даної спільноти.

Повновартісна інтеліґентна людина мусить мати якийсь світогляд, бо без нього вона буде безхребетна, неоформлена, пуста. Суспільність, що складається з інтеліґентних людей без світогляду - безхребетних, буде теж як цілість, безхребетна, пуста, малої питомої ваги. Зовсім ясно, що така суспільність не матиме змоги вдержатись, як самостійний фактор, на відповідному рівні в сімї суспільностей усього світу.

Світоглядове оформлення - це річ конечна для створення кадрів провідної верстви і поміж духовними особами, бо його у нас,так як це є в інших народів, нераз ясно зарисованого немає. А провідна верства, що в її ряди і ми, як майбутні священики, місіонарі-василіяни маємо станути, без оформлення світоглядових заложень відповідною бути не може, бо не матиме відповідних передумов для своєї керівної діяльности на відтинку церковно-релігійнім, громадськім, культурнім, економічнім і т.д.

Тому то світоглядові проблеми мають для молодих, студіюючих осіб, які щойно духово формуються, велике значіння. Йдеться тільки про те, щоб світогляд наш був направду здоровий, правильно збудований, щоб він виріс органічно з тих цінностей, які є збережені у Христовій Церкві, у нашому народі й у нас самих.

С.М. (буде далі).

РІДНА МОВА.

Найбільшим Божим даром, яким Бог обдарив людину й водночас вирізнив її від тварини, - це мова. Мова - це спосіб висловлення наших думок, бажань і почувань назовні через нашу гортань. Мова є також засобом взаємного порозуміння між двома чи більше особами. За допомогою певних, уже зрозумілих і відомих звуків, з яких утворюються різні слова, люди можуть між собою порозумі́ватися.

По таких словах, що знову в сумі творять мову, люди пізнають, що належать до цієї чи тієї мовної спільноти, тобто окреслюють свою національну приналежність, приділюючи себе до цього або того народу. Отже бачимо з цього, що мова - це один із найважливіших засобів, що відрізняє народи та підтримує їхню окремішність. Що справді так є, можемо з легкістю переконатися в цьому, заглянувши в історію нашого народу.

В тому часі, коли наш український народ переживав найприкріші й найсумніші моменти свого існування, саме тоді московські царі безсердечними ударами намагалися знищити рідне слово. Тому то вони видавали декрети, що звалися указами, в яких було сказано, що України "не було, немає і бути не може". Російський режим думав, що своїми заборонами вживати українську мову позбавить наш народ великого й цінного скарбу, яким є рідна мова. І мабуть до сьогодні не залишився б навіть і слід із українського народу, якщо Господь був би не післав нам великого національного пророка, Тараса Шевченка, який звістив нам правду і силу слова живого, слова рідного. Тому зовсім слушно називає він рідну мову "Господнім словом", бо сила рідної мови справді велика, бо вона неодному відтирає очі на дійсність і не дає наново заснути в тьмі незнання свого рідного. Нпр. історик Вячеслав Липинський чи Митр. Андрій Шептицький. Таку ж саму вартість і значення рідній мові надає й Леся Українка: "Слово, моя ти єдина зброє". Називає вона слово, українську мову, зброєю, і вірить, що воно невмируще, вічне. Також усі інші наші письменники й провідники народу вказували на важливість рідної мови й на ролю, що її відіграла в житті українського народу українська мова.

Зі знання мови, доброго володіння нею, випливають теж і великі особисті користі для поодиноких осіб. Не було на світі такого провідника народу чи поодиноких визначних осіб, щоб не визначалися добрим знанням своєї рідної мови. Незнання рідної мови в провідника народу будить недовіря до нього в народі. Якраз тому, що деякі одиниці добре вміли говорити, а через те наче гіпнозою могли впливати на інших і їм передавати свої думки, повставали такі сильні та панують деякі одиниці, як: Богдан Хмельницький, Іван Мазепа, Симон Петлюра, Євген Коновалець чи інші. (далі буде).

Х.В.

РЕФЛЕКСІЇ З КОНҐРЕСУ.

Скоро тільки появилися вістки по часописах, що відбудеться в Філаделфії заходом Українського Католицького Екзархату Евхаристійно-Марійський Конґрес, то відразу можна було зауважити, що це має відбутися щось надзвичайне. Що ж це має бути? Іспит зрілости нашої еміґрації, наче голос про нас, що ми як суцільний Український народ зо своїм східнім обрядом у злуці з Католицькою Церквою живемо й розвиваємося?

Вже в заранні Конґресу з заголошень можна було відчути, що це має бути велика релігійна маніфестація й заразом маніфестація східніх обрядів, що про них так мало знає західний світ, який мав нагоду побачити й переконатися що вони існують у Католицькій Церкві як рівновартні і рівноправні з латинським обрядом. Майже в кожнім числі часопису "Америка" був заклик, щоб вірні взяли численну участь у такій світлій імпрезі.

Приготування до Конґресу йшли повним ходом. У нашій (Гленківської обителі) столярні днем і ніччю три столярі робили два іконостаси, з яких один був призначений до латинського катедрального храму, а другий до Конвенційної Галі на час конґресових відправ.

Нам Філософам навіть не снилося, що будемо на Конґресі. Ми припускали, що хтось з Отців туди поїде, але не ми. Однак тиждень перед Конґресом довідуємося, що і ми поїдемо до Філаделфії й там на час Конґресу маємо влаштувати пропаґандивний кіоск нашого Чину. Цього тижня ми ще приготовляли деякі написи й у середу 20-го, Х, оба з Софроном поїхали до Нью-Йорку. Бр. Дмитро мав приїхати у суботу. У четвер ранком закупивши ще дещо потрібне, й спакувавши потрібні речі, ми виїхали до Філаделфії. Їхало нас пятьох: о.ігумен Орест, о.Рафаїл, Софрон, один робітник і я. У Філаделфії ми заїхали до Конвенційної галі, де мала відбутися найважніша частина Конґресу, як теж

мали міститися пропаґандивні кіоски.

Саме місто Філаделфія на вигляд не дуже захоплююче. Має багато старих будівель, крутих вулиць і досить багато чорного населення. В цих частинах міста, де живуть чорні досить нехарно.

На пропаґандивні кіоски була призначена величезна ґаля на першому поверсі. Там вже приготовляли свій кіоск СС. Служебниці й наші ОО. Франціскани. Ми, розглянувшись, взялися до праці. Для всіх кіосків були завішені між стовпами ґалі занавіси, так що кожна ґрупа мала свій кіоск з трьома стінами. Наш кіоск був перший направо від головного входу, а далі ОО. Редемтористів, Вірменів (як народу), Росіян (чи радше ОО. Ісусівців), Францісканів і Братів "Атонмент" (нове латинське місійне зґромадження). Напроти нас мали свій кіоск СС. Василіянки, Сестри Служебниці й Сестри Місіонарки. За кіосками черничих зґромаджень була досить обширна дієцезальна виставка. Крім цього мали ще свої відділи "Провидіння", "Ризниця" й іконографи - Гординський і Осінчук. До якої 7-ої години наш кіоск був оформлений. Його викінчення ми залишили на другий день.

о. Рафаїл з робітником відіхали до Нью-Йорку, а нас обох о. Ігумен Орест відвіз до нашого готелю на нічліг. А в пятницю ранком ми були в одній латинській церкві на Службі Божій, після чого поїхали до Конвенційної ґалі й дальше докінчували кіоск. У викінченні багато нам помагали Сестри Служебниці. По обіді я вибрався оглянути інші кіоски, щоб побачити, що другі мають, а чого у нас нема.

Т.П. (далі буде).

БУДЕШ МУЖЕМ.

Якщо зумієш задержати спокій тоді, як усі кругом тратять голову й тебе ганять;

Якщо зумієш довіряти собі й тоді, коли всі сумніваються про тебе, а рівночасно давати можливість їхнім сумнівам;

Якщо зумієш мріяти, але недозволити мріям заволодіти тобою;

Якщо зумієш думати, але не зробити тих думок своєю ціллю;

Якщо зумієш стрінутися з успіхом і не дачею й заховатися супроти обох цих обманців однаково;

Якщо зумієш вислухати правду, що ти її висказав, людьми так перекручену, щоб сталася лапкою для блазнів; - або глядіти на знівечені діла, (що для них ти жертвував життя) і і зібрати всі свої сили та відложеним уже знаряддям знову почати їх наново будувати.

(З Редярда Кіплінґа).

В АЛБЕРТІ.

Далеко в північній Канаді,
За горами та лісами,
Жили там в бідненькій хаті
"Штіф і Варвара" наші селяни.

Так як це було б сьогодні -
Я добре ще памятаю;
Вірте читачі, що точні
Факти вам оповідаю.

Я наче бачу як мряка окружає
Їхню малу господарку,
Де-не-де каюта голос долітає
Пробиваючи ту мряку.

Ще сонце із-за гір не вийшло,
Ще зимний місяць не сховався;
Як у хаті світло засвітило
І голос Варвари озвався......

-Штіфе, Штіфе, та вставай,
Треба худобі їсти дати,
-Вацумере? та не зачіпай
Я хочу ще спати.

Загремівши Штіф сердито
На свою жену Варвару,
Що часто уважав її укрито
За велику Божу кару.

-Ото-ото газбента дістала,-
Вдруге Варвара деркочить,
-Щоб худоба з голоду здихала
Його це нотінґ не обходить.

Так то Штіф кожного ранку
Терпеливо мусів це зносити,
Бувало, що він без сніданку
Їхав кіньми в поле робити.

Зі світанку до вечора в поті чола,
Ще до того часто голодний,
Працював він немов та бджола,
Вертаючись змучений та чорний.

Много літ так проминуло,
Різні зміни вже настали;
Так, як би нічого й не було,
Всі терпіння позабували.

Там де стояла маленька хатка,
Стайня та пару коней худих;
Тепер стоїть велика господарка
Каделяк та два трактори нових.

Ще тепер я бачу нераз....
Як Штіф із хати виходить,
Радіючи що не марнував свій час,
Гордо по господарці ходить.

Так і ми зможемо колись....
Задоволено ходити,
Якщо від тепер будемо братись
Ревно усе чинити.

Ф.К.

ДІЯЛОҐ КАНАДІЙЦЯ ЗІ СКИТАЛЬЦЕМ.

К: Галов местер скитаєць.
С: Як ся маєте пане канадієць.
К: Ти з краю?
С: Та з краю.
К: А з якого?
С: Депівського.
К: Айсі, ти був в кемпах?
С: Ні у ляґрах.
К: Приїхавісь бовтом?
С: Ні шифою.
К: А з Ґаліфаксу трином?
С: Ні, колеєв.
К: Сепіяром, чи сенаром?
С: Та трохи сапіла, але найбільше дзвонили, як у нас на Великдень.
К: Чи давали вам у Джермана добрий борт?

С: Не розумію що питаєш. Що то таке борт?
К: Борт то є брекфест, динер, лонч і то всьо.
С: Даруйте пане але я не розумію.
К: Айсі, я питаю, що тобі німець їсти давав?
С: Ага каву, суп ґемізен і гафальокер, а часом дістав на Фриштік, буттербродир і все ходив ґанц голоден.
К: А як тепер любиш Канаду?
С: Я вам признаюся в секреті, що я тільки раз в життю любив одну дівчину і вона мене зрадила і лишила; так я зарікся вже більше нікого не любити.
К: Айсі, ти зі стешіння приїхав гезди басом чи стріт ґаров?
С: Е не смійтеся з мене, хиба ви забули, що в Краю на басі грав Іван на весіллю і якби я сів на баса то напевно стрінулаб мене кара. Я так прости з бангофу трамвайом приїхав.
К: Вел, а маєш ти тут свій рум?
С: Е, камрат, як би я мав тут рум, то сам напивбися і ще вас потрактувавби.
К: Лесен бой, я не говору про рум в батлій але про гавза.
С: Рум, батля, завза.... в нас таких напитків зовсім не було. А на свята, коли давали що випити, то була проста горівка а часом трохи з медом.
К: Ти думаєш гезди дістати джаб?
С: Дістати жаб? Пощо мені того сотворіння? У нас старім краю ніхто не купував ані не діставав ніяких жаб.
К: Лук гір, байда вей..............
С: Прошу вас, кажу вам з гори щом не приїхав тут до канади байдакувати, але не хліб заробляти як всі чесні люди.
К: Лесен бой, ти мусиш спікати енґлиш, бо пропадеш у тих контрах.
С: Та моя жінка раз спекла книдлі, але я не посмакував, але не бійтеся я не пропаду як я відроблю свій контракт.
К: З тобою китаєць більше троблю ніж з яким чаєнменом, хоч ти українець, і я українець, але є диференц у ленґвічу. Бай, бай....
С: Може за рік себе зрозуміємо. Бувайте здорові.

ПОДЯКА

Складаємо сердечну подяку

нашому першому жертводавцеві

ВПР. О. А. ІГУМЕНОВІ ВИННИКОВІ

за щедрий дар 25.00 долярів

на наше видавництво Проблеску.

Щиро дякуємо Впр. о. Поповичові за папір на Проблеск.

Оцим брр. Схолястики щиро дякують Впр. Отцям за ласкаві дари на матони:
Н. Когут, Протоігумен
о. В. Гавлич
о. А. Винник
о. Б. Слобода
о. О. Засійбіда
о. В. Підскальний
о. Т. Греб
о. Ю. Катрій
о. Е. Пащак

ВІСТІ ЗА СІЧЕНЬ.

1. Новий Рік. Празник Обрізання Г.Н.І.Х. і Св. Отця Нашого Василія Великого. Впр. о. Протоігумен В. Шевчук мав співану Службу Божу, на якій зложили торжествені обіти (професію): бр. Григорій Сармачевський, бр. Венедикт Мулик, бр. Христофор Шиндюк, бр. Сильвестер Кузіль, бр. Мирон Химій, (клирики) і бр. Юрій Варик (домашній брат).
4. Впр. о. Протоігумен Шевчук, Впр. о. Ігумен Б. Слобода, Впр. о. Гнесько і Впр. о. Маґістер Дацюк мали в Мондері провінціональну консульту.
28. Брр. Схолястики мали піврічні іспити з українських предметів.
29. Іспити з латини.
30. Неділя Митаря й Фаресея. Перший день "матонів".

ЗА ЛЮТИЙ.

2. Брр. Схолястики грали гокей проти Брр. Новиків. Схолястики виграли 4:3. Розпродаж "матонських речей".
3. Впр. Отці і Брр. Філософи грали гокей проти Брр. Схолястиків і Брр. Новиків. Схолястики-Новики виграли 4:3.
6. Останній день матонів. Брр. Схолястики грали гокей проти Брр. Новиків. Схолястики виграли 3:0. Розпродаж "матонських речей".
12. Впр. о. Ігумен В. Бараник відслужив співану Св. Літургію за померлих отців і братів в сослуженні о.П. Грабця і о. Префекта М. Прийми.
15. Впр. о. Протоігумен розпочав канонічну візитацію.
20. Впр.о. Маґістер Дацюк показував Фільму з його поїздки до Риму і Єрусалиму.

ЗА БЕРЕЗЕНЬ.

4. Конференція Впр. о. Протоігумена з нагоди канонічної візитації.
13. Ювілей 70 - річчя Впр. о. Й. Жана в Мондері.
15. Діес Академікус. Домашні Брати почали 8-дневні реколекції під проводом Впр. о. Ігумена Бараника.
22. Брр. Схолястики почали виголошувати проповіди.
24. Домашнє святкування 70 - річчя роковин уродження Впр.о. Йосафата Жана.
26. Брр. Філософи мали диспуту, на якій були Брр. Схолястики.
30. З нагоди Імянин Всечес. о. Ігумена Венямина Бараника, Брати Схолястики приготовили концерт під проводом Всечес. о. Д. Поповича.

СМІХОВИНКИ

ПІВРІЧНІ ІСПИТИ

Перед іспитами | Під час іспитів | По іспитах

МАТОНИ

Перед матонами | Перша випродаж | Друга випродаж | Закінчення

Бр. Єронім у "третім небі"

Проблеск складає конґратуляції бр. Єронімові за перший його "Н" в артистичній його праці.

Редакція Проблеску дістала з Риму телеграму, що бр. Орест заміняв свою "Смит Корону" за якийсь "Джерман Мейк", тому ми Вам висилаємо оливо, а Ви знаєте до чого маєте ужити.

Vol. XVII | JANUARY—FEBRUARY—MARCH | 1955 | NO. 1

QUARTERLY
Edited by the SCHOLASTICATE

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

We are now approaching the Feast which commemorates the greatest event in the life of Our Blessed Lord, that of His glorious Resurrection. Of all the Feasts which we celebrate each year, Easter, beyond doubt, is the happiest, the gayest. Easter is the Feast which raises us the highest and which encourages us the most.

In Lent we entered into a period of penance, a period of sorrow. During it we practised mortification and self-abnegation. We strived to feel, at least partially, the greatness of Our Lord's sufferings. If we tried hard, we must have realized that the sufferings which Christ endured were greater than any yet suffered by man and that they were endured solely for us. This left us somewhat heavy of heart.

Now, when we think of the Resurrection of Our Lord, we are once more lifted up and joyful. All sorrow leaves us. And why? Because the Resurrection reminds us of the great and encouraging truths which Christ taught us. Christ's Resurrection once more, as it were, proves the truth of His teachings. Had He not arose, we would have had reason to doubt the authenticity of His Godliness. With His Resurrection He proved His Godliness and thereby His teachings. His Resurrection gives us new hope for eternity. He shows us that there is a life after death and that if we so want it, it will be better than that which we now live. Finally, with His Resurrection, Christ shows us that after darkness comes light. After days, and maybe weeks, when things look their blackest and when we are greatly discouraged, we can be sure that the light will come and that we will once more feel that life is worth living.

It is no wonder, therefore, that Easter is celebrated so manifestly by the whole Christian world. It is the day on which Christianity was inaugerated, the day on which Christ's teachings were proved to be infallibly true.

LENTEN DISPENSATIONS

Bro. Isidore

During the days of World War II when so many people were engaged in strenuous occupations which required all their physical strength, it was customary for the bishops to be more lenient regarding the Lenten fast. In some dioceses, indeed, a dispensation was given because of the great number of people engaged in hard work of one kind or another. It would have been a hardship in the home, where all sat down to the same meal, to have some dispensed and the others held to the regular fast. But no bishop can dispense healthy people from the law of penance which is so clearly set forth in the gospel:"Unless you do penance, you shall all likewise perish." Whenever, therefore, we are dispensed from the fast of Lent, it is always with the understanding that we will substitute some other penance in place of fast.

The life of man upon earth is a warfare and only those fighters who have been disciplined by penance and mortification are very likely to be victorious in battle. Christ Himself has set us the example for all times when He fasted forty days and nights in the desert before beginning His public life. And will those who refuse to fast as He did, be likely to pray with Him in the Garden of Olives, or to follow Him patiently on the way to Calvary, crucifying within themselves their passions. Certainly they will not have the courage unless they impose upon themselves some voluntary penance which will enable them to keep thei bodies in check.

All of us are sinners, and even though our sins are washed away in the Sacrament of Penance, there still remains a temporal punishment which must be expiated before we can enter into the sight of God. It must either be done here or in eternity. If we do not want to suffer at the hands of God, then we must suffer at our own. If we are in earnest in realization of this we will form those meritorious works of penance which are commanded by the Church. One of the best substitutes for the Lenten fast is attending daily Mass and receiving Holy Communion. When we start the day with God in our hearts, it is not very likely that we will end it in company with Satan. In the fervent reception of Holy Communion we partake somewhat of the divine attributes of the God whom we receive. Just as iron when it is put into the fire takes on the qualities of the fire without ceasing to be iron and becomes red-hot and pliable, so we, when we receive Holy Communion, take on the qualities of the God we receive although we do not cease to be ourselves. At the Mass we are present once more at the sacrifice of Calvary which was the price of our redemption. The more hardship and inconvenience such practises entail, the more meritorious they will be and the more efficacious in removing the temporal punishment due to sin.

(continued of page 4)

TAKING LIFE THE HARD WAY

Bro. Myron

When we read any biographical or historical book about a great scientist or inventor, we see that he or she went through many hardships before reaching his or her goal. None of their research went easy, nor were they successful from the start. They spent hours and hours of hard labor, forgetful of luxuries and comfort and even the honours that life could have possibly given them. In the end they showed great satisfaction with the fruits of their hard labor.

Many people at present would like to reach their goal the easy way, that is, lead an easy life with all its comforts and luxuries and put as little as possible effort into their work. Its hard to believe that such a person will get any place. Sooner or later he'll get discouraged and give up everything. No one ever got very far the easy way. But, many people have reached their goals the hard way. Do you think that if all the great scientists, inventors, statesmen and others had taken their tasks easy, they would ever have succeeded? The answer would probably be "no". Everything a person wants to acquire must be had by hard work and great effort. Otherwise, nobody will ever achieve anything. Our daily experiences show that life for ideal people is not an ordinary toy, but rather, it is a time of hard labor. It's almost sure that no one will regret having achieved something into which he placed all the effort and knowledge he possessed.

0000
00
0

(continued from page 3).

We are going to come out of Lent either better or worse than we went into it. It is a season of special graces and if we take advantage of the special opportunities offered for mortification, Easter Sunday will have a special meaning for us, because we shall rise with Christ through those special graces received by reason of our penance. If we let this time slip by without any kind of penance we will come out of Lent worse than we went into it, because we will have neglected to use the means at our disposal of sanctifying ourselves by atoning for our many sins.

Our deeds determine us as much as we determine our deeds.
George Eliot

Well done is better than well said.
Benjamin Franklin

THE BASIC PRINCIPLE OF LIFE

Bro. Christopher

From the moment that man, as an intelligent being, began, through the use of his intellect, to search for the reasons of the existence of all that surrounded him, a problem emerged which even to-day is the cause of much discussion in the field of philosophy and science. The enigma of life is still one of the two or three most difficult problems that face both scientist and philosopher, and notwithstanding the progress of knowledge during the past twenty-three hundred years we do not seem to have advanced appreciably beyond the position of Aristotle in regard to the main issue. It would seem that Aristotle, and following him scholasticism, has achieved the only conception which meets the requirements of the intellect and proved truth. Other systems, the farther they are from Aristotle, the less they fulfill the requirements of the intellect and the greater is its dissatisfaction. What are its characteristic manifestations? What are its chief forms? What is the inner nature of the source of vital activity? How has life arisen? Such are among the chief questions which present themselves with regard to this subject.

Among all these questions there is one which, because of its importance precedes all others. From its answer stem numerous philosophical tendencies such as atomism, Darwinism, mechanism, vitalism, materialism and many others. This question is as follows: "What is the basis of life in living beings?"

I. Life - a) Exsistence of Life

No one will deny the exsistence of life. Everyday experience proves it. We say that the exsistence of a being is recognized through its functions (operatio sequitur esse); the functions characteristic of an animate being are those which are produced with its own internal power. These functions are evident in all plants, animals and human beings. When we see such activity or movement, made possible through the being's own internal power, we conclude that life exsists.

b) Definition of Life

Although life is a readily distinquishable natural phenomenon, nevertheless, it has always been difficult to define. Many savants have offered various definitions but most of them are incomplete either because it was difficult to arrive at or because attentions was not given to the basic principle.

The true definition of life must express that distinctive attribute which is essential to every type of vital activity, whether it be vegetative, sensory or rational.

The distinctive attribute common to the activities of all classes of life is immanent action, that is, action which is carried out for no other purpose than for the benefit of the given organism, through it;

own interior power. Consequently, life is immanent action. And a living geing is one endowed with immanence of action. Such is the definition of life and of animate beings given by Aristotle, St. Thomas of Aquinas and the scholastics. To understand this definition it will suffice to observe our surroundings.

c) Animate and Inanimate Beings

Besides animate beings there also exsist inanimate or lifeless beings such as rock, water, soil, electricity, etc. Although these inanimate beings often appear somewhat similar to animate beings, there is, nonetheless, a fundamental difference.

While it is true that the forces operative in organisms are the same as the material forces operative in inorganic beings, their manner of operation is radically different in living and nonliving matter. Among inorganic substances, action is always transient in character. Transient action is the action in virtue of which one being influences and changes another being. The energies of light, heat, electricity, magnetism, physical impact, gravity, etc., are such that the goal of their influence is outside their efficient causality; they tend to change other bodies. A heated body tends to raise the temperature of a colder body; an electrified body tends to charge a neutral body; a body in motion tends to impart motion to the body with which it comes in contact.; sodium and chlorine tend to change each other and form a salt; and so forth. Such action is always "transient".

On the other hand, the inherent tendency of all vital activity within an organism is the organism's own development and perfection. All vital activity originates in the organism, remains in the organism, is carried out by the organism, and has as its natural goal the well-being of the organism itself. Hence vital organic action is rightly termed immanent. No matter how much the vegetative, sensory, and rational processes may differ, they are characterized by immanence. Immanence or spontaniety of vital action proceeds from the inner constitution of the organism which reacts as a whole to outside agencies. Life is essentially self-perfection through self-development.

Why this radical difference between the actions of living and nonliving bodies? Immanence of action demands an adequate explanation. The only explanation the mechanists can logically offer is the constitution of the atoms and molecules which form the organic body. These atoms and molecules, however, are forever the same, whether they are operative in organic or inorganic bodies. Hence, the manner of operation of material forces should always be "transient" and never "immanent". But vital action is "immanent". Biological mechanism, therefore, cannot explain the immanence of vital action. There must be, then, something "vital" in the organism which makes the physico-chemical forces perform immanent actions. (to be continued)

MY LESSON

Only to rest where He puts me, only to do His will,

Only to be as He made me, though I be nothing still.

Never to look beyond me, out of my little sphere.

If I could fill another, God would not keep me here.

Only to take what He gives me, meek as a little child,

Questioning naught of the reason, joyful or reconciled.

Only to look to Him ever, only to rest at His feet:

All that He sayeth, to do it,

Then shall my life be complete.

Cardinal Merry del Val.

THE LADDER OF SUCCESS

100 % - I DID!
90 % - I will.
80 % - I can.
70 % - I think I can.
60 % - I might try.
50 % - I suppose I should.
40 % - What is it?
30 % - I wish I could.
20 % - I don't know.
10 % - I can't see it.
0 % - I won't.

A FRIENDLY REMINDER

You cannot repent too soon,
Because you do not know how soon
It may be too late. Fuller.

Even a turtle gets nowhere until it sticks out its neck.

THE QUEEN OF MARTYRS

Bro. Jerome

At the cross her station keeping,
Stood the mournful Mother weeping,
Close to Jesus to the last.

Through her heart, His sorrows sharing,
All His bitter anguish bearing,
Lo! the piercing sword has passed.

In these first two stanzas of the Stabat Mater we find a picture of a Woman standing beneath a cross, a cross upon which is dying most unjustly, her most innocent, virtuous and beautiful Son, Who loved her, obeyed her and showed respect to her in all things. Her beloved Son, through envy, was seized and sentenced to this most cruel and ignominous death, a death which is her own death for she also is being crucified. Every nail, every thorn is piercing her heart, and the sword, which was foretold thirty-three years before, now rends that most Immaculate Heart. Why is she silent? Why does she not cry for justice? Why does she not call for vengeance from God? Her love and compassion for the human race which is being redeemed by this sublime sacrifice of her Son causes her to accept God's will, and more, to offer her own immense sufferings for our salvation.

Here is the story of Mary's martyrdom! Here lies the story of her love for us! Truly, we can say, that she merited to be called the Queen of Martyrs, because she, after her Divine Son, endured the greatest martyrdom possible, and not only for a short while, but throughout her entire life. It was revealed to St. Bridget, that Mary was enlightened by the Holy Ghost and understood the prophesies concerning the Saviour so that even before she became the Mother of Christ she had started her martydom. Her sufferings were immeasurably increased with the birth of her Divine Son and especially by the prophesies of Simeon which first brought the long sword which was to pierce her heart throughout her entire life.

Ordinarily, time lessens one's grief, but it only increased Mary's. For as she watched her young Son grow she could picture His future only one way, and that as an innocent lamb hanging between Heaven and earth and passing through a most terrible agony. Because of this, it is absolutely certain, that Mary suffered longer than any other martyr.

Mary is the Queen of Martyrs not only because her martyrdom was

the longest, but also because it was the greatest. St. Anselm says that had not God preserved the life of Mary by a special miracle, she would have immediately died from grief. St. Bernardine of Sienna goes so far as to say that if the suffering of Mary was divided amongst all men it would cause their immediate death.

Why was Mary's martyrdom greater than that of all other martyrs? Because the martyrs suffered in their bodies while Mary suffered in her soul. Jesus Himself revealed to St. Catherine of Sienna that between the sufferings of the soul and those of the body, there is no comparison.

St. Antoninus gives a furthur reason why the sufferings of Mary were immensely greater than those of all other martyrs. He says that while the martyrs suffered by sacrificing their own lives, Mary suffered by sacrificing the life of her Son, Whose life she loved much more than her own, and that by watching His sufferings she had to endure more than if she herself had been suffering all that He had to suffer.

During their sufferings, the martyrs were consoled by their love of Jesus. His love strengthened them and gave them courage, so much so, that St. Lawrence, when roasting on the gridiron received the courage to mock his tyrant by saying, "If thou desirest to feed on my flesh, a part is sufficiently roasted; turn it, and eat." The more the saints loved Jesus, the less they felt their pains, but such was not the case with Mary. The love which she bore Jesus was her only and most cruel executioner, therefore, the greater her love for Him, the more bitter and inconsolable was her grief. From this we can boldly declare that Mary suffered more than all the martyrs put together, and all this for us.

What will we do for so great a love? We must be grateful to Mary and show our gratitude by meditating upon and pitying her in her sorrows. She complained to Saint Bridget that she looks around the world to see if any people pity her and meditate upon her sorrows, but she finds very few. Jesus, in an apparation to St. Veronica de Binasco, said: "My daughter, tears shed for My Passion are dear to Me, but because I love My Mother Mary with an immense love, the meditation of the torments which she endured at My death is even more agreeable to Me."

The graces promised by Jesus to those who are devoted to the dolours of Mary are very great. It was revealed to St. Elizabeth that during an apperation of Jesus and Mary to St. John the Evangelist, Mary asked for some special favors to those devoted to her dolours. Jesus promised the following four principal favors: first, that those who before death invoke the Divine Mother in the name of her sorrows shall receive true repentance for their sins; second, that He would protect those people in their tribulations and especially at the hour of their death; third, that He would impress in their minds the remembrance of His passion, and that they would be rewarded in Heaven; fourth, that He would allow His Mother to depose of such devout clients as she desired and to send them any graces she wished.

Here is an illustration of these favours.

A rich man, by an express compact, became the slave of the devil, and for sixty years he served him and never approached the sacraments. When the man was dying, Jesus, to show His mercy, commanded St. Bridget to tell her confessor to go to this man and to exhort him to confess his sins. The rich man refused twice. On the third time, after Jesus, through St. Bridget, again commanded the priest to go, the priest told the dying man of St. Bridget's apparations. On hearing this the man began to weep and after some encouragement from the priest, he made his confession with great compunction and the following morning received Holy Communion. After his death six days later, Our Lord appeared to Saint Bridget and told her that the sinner was saved through the intercession of the Blessed Virgin, to whose dolours he had always preserved devotion and had pitied her in her sufferings.

We can see from this example, what strength lies in the devotion to Our Lady's dolours. Here it is almost the end of lent. Did we at least once think of Our Sorrowing Mother? Did we have compassion for her sufferings? It isn't too late! Let us do something for her, so that we would be some of those few who remember her in her overwhelming anguish, so that we at least, who are her especially consecrated sons would help to console her sword-pierced heart. We can be sure that if we have a sincere devotion to Mary's Dolours, she will not forget us in our own sufferings and will send us the graces needed to bear them cheerfully, and not only this, but she will also have an eternal reward for us in Heaven.

The Aurora Staff

Editor & Typist	Bro. Eugene
Co-Editor & Artist	Bro. Jerome
Printers	Bro. Myron Bro. Peter
Administrator	Bro. Myron

" What we say on our knees is of less importance than what we do when we get up. "

" Good deeds speak of themselves. The tongue only interrupts their eloquence. "

HUMOR

The law firm of Button, Button, Button and Button recently added a new partner named Zipper. He replaced one of the Buttons.

The Holeproof Hosiery Company has thousands of letters from satisfied customers but one it cherishes more highly than most comes from golfer "Chick" Evans. "A half hour after I donned a pair of your sicks", he testified, "I got a hole in one."

A banker's young son was an inveterate liar and the family was trying every expedient to reform him. "Son," the banker proposed one evening, "if you can tell me a lie without a second's thought, I'll give you fifty cents." "Fifty cents nothing," declared the boy. "You just said a dollar."

A current favorite of night-club comics concerns the French horn player whose toupee fell into his instrument and who spent the rest of the evening blowing his top.

Jimmy's mother, glancing across the dinner table, was appalled to see her four-year -old trying to eat his rice and gravy with a knife. "Jimmy!" she scolded. "Why are you eating with your knife?" Jimmy was unperturbed. " 'Cause my fork leaks," he explained patiently.

The Scholastics practise singing.

"Grandma," said William, "can you make a noise like a frog?" "Child, whatever do you mean?" asked the old woman. "Well," replied William, "I heard Daddy tell Mommy that we'll get $50,000 when you croak."

At Scott's two stamp and coin collectors got together to talk about old dimes.

A colored minister looked over his large congregation on Easter Sunday. "I realize," he said, "that there are many heah who will not be with us again till next Easter. Ah take this opportunity to wish them a Merry Christmas."

Eugene Manlove Rhodes, the famous western novelist, used to recall with affection a certain New Mexico cowman. "Not only was Jones a man-to-take-along," Rhodes told us, "but he knew a little Latin. Once he took his steer money and went off for a spree in Denver. Two full weeks passed without any word. Then came the message: 'Hic... hock.......hike!"

"Freddie," scolded Mother, "when you saw baby drink the ink, didn't you do something?" "Yes," Freddie replied. "I made him eat a blotter."

MATONU

Bro. Eugene

As every year, so this year, we struggled through our mid-term exams and as every year, so this year too, our exams were followed by our traditional Basilian Matonu. The Matonu week is a week of rest (?) and a week of enjoyment that is observed in every Basilian home of studies.

Not to be left behind, our Motherhouse in Mundare celebrated Matonutoo, much to the satisfaction of all the Bros. Philosophers, Scholastics, Novices, Lay Brothers and even the Fathers, during the first week of February. Much of the success of theis year's Matonu belongs to the Rev. Father Superiors who so generously contributed financially. All of the the participants in our two monasteries here in Mundare did their share also.

The highlights of our Matonu for this year were the three hockey games from which the Bros. Scholastics emerged as undefeated Champions. The first contest saw a clean, hard-fought match between the Scholasticate and the Novitiate. But for the brilliant net-minding in the third period by the Scholasticate goalie, Bro. Peter, and the hard work of the Scholicate forward, Bro. Isidor. the Novitiate star, Bro. Mark, would have led the Novices to victory. As it was, the Scholastics won by a score of 4 to 3. The second contest saw a rugged battle between the Scholastics, helped by the Novices and the Philosophers, helped by the Fathers. Again the Scholastics won by the same narrow margin of 4 - 3. The third and final game of the week saw the Scholastics trounce the Novices 3 - 0 to make them UNDEFEATED BASILIAN CHAMPIONS.

Sports, though, were not the only things which took place during our week of fun. It was amazing to find how many good businessmen we have in our Mundare monastery. The volume of business done during the week was, I am sure, enough to break all known records and completely upset statistics. Queerly enough, all the business done seemed to be at a profit. The last few days of Matonu brought a genuine inflation. The bank was fast running out of currency. Due to the ingenuity of the bank's new director, Fr. B. Lysak, it was nigh well impossible for counterfeiters to operate. This no doubt was one of the reasons for the lack of currency. Since the bank was the only source of money, it was forced to pay out that much more. Then too, the printer's cut is still missing.

The auctions produced laughter galore. Everything that was sold, much of it disguised as for instance a bottle of milk with a nipple on it, brought remarkably good prices. I possibly made a mistake in saying, "everything that was sold." Actually, there was very little that wasn't sold, or at least, that wasn't up for sale.

Our week of Matonu ended, too soon some thought, but it just couldn't be helped. Our week was up. Everyone enjoyed himself, especially since their was no school. Monday morning came around and I can still hear the groans that echoed down the corridor as the bell announced the first Latin class of the morning.

THE PRIESTHOOD

(continued)

Bro. Isidore

The Priest is always venerated and esteemed by those people who have Faith. As long as Catholic life flourishes the priest is also held in honor. One of the first signs of spiritual decay is criticism of the clergy. Satan's aim is to set a barrier between the priest and the people. He tries to lessen the influence of the priest on the people and then he brings the people under his evil control. In every anti-God campaign, as in Russia at the present time, the priest is the first to be molested, for Satan knows his true dignity.

Many people of this Atomic Age wonder what makes the priest the recipient of such great honor and reverence. What marks him off and places him above his fellow citizens? Many of us no doubt knew boys who are now priests. They were not outstanding. Others surpassed them in studies as well as in physical fitness. There was nothing to mark them off from the others with whom they lived and played. Therefore, this leads us to the fact that the priest's dignity and position come not from any human qualities, but directly from God. He is no longer a mere man. He bears the Divine Character. His life is spent in drawing down God to man and raising man to God.

The priest is our companion throughout our life. He met us at Baptism and released us from the power of Satan. When we reached the use of reason, he fed us with the Heavenly Food. All through our earthly career we find him at our side, blessing, confessing, helping, offering the Holy Sacrifice, consoling and sanctifying us. Then when our last hou. comes, it is he who will open the gates of Heaven for us. If wc sti. need his help, prayers and Masses will follow us into eternity.

Such is the priest. He is ordained to be our great friend, and yet, how little we appreciate this great gift of God's to us. We take the priest for granted, for we have never known what it is to be without him. I think that many of us have read the pamphlets from the Missio

LEISURE

Bro. Peter

Leisure is commonly thought of as the opposite of labor, as a state where responsibility approaches the vanishing point, when exertion ceases and the laborer gives himself up to bodily rest and pleasure. In the hours of labor, we do our duty; in the hours of leisure we have no duty but abandon ourselves to impulse and inclination. There is some truth in this conception, especially when it lays stress in the physical necessity of rest. But, if taken as the whole truth about leisure, it leads to disastrous and unreasonable conclusions.

So far as leisure means the state of having nothing to do, of having no duties to perform but only inclinations to follow, there is no prospect of leisure ever becoming the general lot of mankind. If the present world has little use for idle people, the world of to-morrow will have still less. At the present moment, there are no indications that would point to the fact that society is advancing to a workless state, where men will have little to do but enjoy themselves. In the civilization which we have created, everyone has to put his shoulder to the wheel. The higher civilization which will arise from ours will demand more labor and less leisure than we have to-day. "The higher our civilization becomes," states L.P. Jacks, "the more it will demand of us in the way of vigor, industry, skill and forethought."

What then, is leisure? Mr. Jacks answers this saying, "Leisure is, especially when we follow our impulses, the time when we are making

---

Countries, where we find those heart rending cries:"Send us priests." Those are the people who have never had a chance to have a priest in their colonies. They are the ones who understand what it means to be without a priest. What we get easily we appreciate less and that is why we do not appreciate our priests.

We are blind to the inestimable blessing of having the priest in our midst. Instead of seeing a chosen messenger sent from God, we freely judge him by human standards. We forget that his real dignity is hidden and supernatural. God, in raising the priesthood, gives men who can understand our failings. Let us be thankful to God everyday of our lives for having given us the priesthood and that He has called so many including us, to this Holy vocation.

the greatest demands on the services of our fellow men." It has been said, with a great deal of truth, that one man's leisre is another man's labor. Mr. Jack's furthur says,"Our enjoyments, even our refined enjoyments, are possible only because . a host of silent workers are providing us with the means of enjoying ourselves."

Mr. Bertrand Russel, in his book,"The Prospects of Industrial Civilization" believes that we, with our ally, science, should shorten our working hours as much as possible and thus increase our time for leisure. This time may be spent as each one likes and to his own accord. Among the leisure occupations which Mr. Russel thinks will become possible when work has been reduced to four hours a day are art, science, thought, contemplation of the universe, enjoyment of the beauties of nature, friendship and love. Let us take a closer look at a few of these leisure occupations.

Art, science and thought are man's most strenuous occupations. If anyone has any hope of making good in one of these leisure occupations, he will have to scorn delights and live laborious days. To produce a master-piece in art you must go lean for many days so much so, that the passer-by will say of you as was said of Dante,"This man has surely been in hell." Mr. Jacks wisely concludes," As in the sweat of thy brow, so in the sweat of thy thought, shalt thou achieve the great discoveries of science, the great creations of art."

Then, as to the enjoyment of natural beauty, we might say that, "To enjoy a mountain you must climb it." To enjoy the loveliness of dawn you must be wide awake and stirring in the early morning. To watch the wild animals at play in the jungle, you must run the risk of being eaten by a lion. To behold the majesty of a summer or a winter night, you must sit late in the night with the faculties of the mind alert. There is no place for laziness in this kind of leisure.

Therefore, let us not make false assumptions concerning leisure. Leisure is not what we would call the following of our natural inclinations. It is as our author, L.P. Jacks, states,"Not an inaction, but a higher kind of activity." Just as Aristotle, placing before his mind's eye the figure of a living man in all the plenitude of his manhood, saw him there standing erect, alert and ready with the fire of life radiating from his person and came to the conclusion that," The end of man is action," so let us make a principle of ours, " Vigorous action of work in labour and forceful action of thought in leisure."

Bridget had been discharged.

Extracting a five-dollar bill from her roll, she threw it to Fido. Then the shocked mistress heard her exclaim: "Don't think I forget a friend. That's for helping me wash the dishes."

He Hath Risen!

Bro. Victor

"Christ has risen, truely he has risen." This is a phrase that echoes throughout the world in all our Ukrainian Catholic Churches. This is the pro-salutation and the beginning of the Easter season and the glorious triumph of Our Lord over Death, which breaks the tragic silence of Good Friday.

"This is the day which the Lord has made; let us celebrate it with joy." (Div. Office)

Jesus confounded all His enemies by clothing in glory and splendour that body, which had been the victim of the cruelty of man. Christ's triumph over Death is the most conclusive proof of His Divinity and the foundation of our faith. "If Christ be not risen again, your faith is vain," says St. Paul, the Apostle of Nations. "God has given us victory through Our Lord Jesus Christ. He hath raised us up together with Christ and hath made us sit together in the heavenly places."

The light of the world has dispelled the curtain of doubt and pagan darkness. Our Lord's sufferings have broken the bonds of sin. The second Adam was elevated through humility, obedience and self-sacrifice. He has made us children of God and participators in His kingdom. Death dealt itself a fatal blow. O death! where is thy sting? Where is thy power and bitterness which thou has exercised on man?

Man previously was hopelessly entangled in sin with the only hope in the Redeemer. Even nature breaths with a new life, shedding a quiet and lifeless slumber of winter for a garment of fresh rebirth. We must participate in this victory. "Surrexit Christus spes mea: praecedet vos in Galilaeam." Joy happiness exultation is ours today for Christ has risen!

My Face

As a beauty I am not a great star
There are others more handsome, by far,
But my face - I don't mind it
For I am behind it,
It's the people in front get the jar!

Anthony Euwer.

A Scotchamn wrote to the editor of a magazine saying that if he didn't stop publishing Scotch jokes he'd quit borrowing the magazine.

HAS THE EARTH A TAIL?

Bro. Peter

Because of a new theory advanced by the Russians concerning the earth's atmosphere, American scientists may soon be setting up apparatus to answer the question: "Has the earth a tail, like a comet of course?"

The revolutionary idea, advanced by the revolutionary Russians states that a luminous tail flares out into space away from the earth. Space-travel experts are concerned with a secondary aspect of this theory. If the earth does have a tail, than the earth's atmosphere extends much farther into space than was ever dreamed of.

The Russian penchant for claiming every invention and discovery makes us slightly suspicious of any such announcments, but, if we take this one at its face value, it means that the atmosphere of the earth might extend 80,000 miles above the earth in some areas and not just the 1,000 miles that has been accepted as probable up till now. To understand this properly we must start at the beginning.

For centuries men have known that there was and is an afterglow in the sky. This glow has never been thoroughly investigated because as the scientific instruments were improved and their sensitivity increased, civilization spread and with it, increased electrical night lighting. This formed an artificial afterglow thus making it that much harder to find a site where the real afterglow could be scientifically observed and measured. The Russians happen to have Siberia, where man-made light is almost non-existent, and vast sections of Central Asia, where no one uses light at night. In these sections the Russians set up observatories and now claim they have spectographic studies of the afterglow.

The spectograph breaks any light up into a rainbow of colors and enables the astronomer to determine the basic composition of the light's source. The Russians say that the afterglow comes from gas particles which are made faintly luminescent by short-wave radiation from the sun.

To space-travel experts the exciting thing is that the Russians say that they have measured their glow 80,000 miles away. Gas particles mean that there must be an atmosphere. Therefore, our atmosphere must extend far above the old limit of 1,000 miles.

Now, the afterglow has always been found in the night sky almost exactly opposite the sun. The tail of a comet always streams away from the sun and we suppose that it is due to the effect of radiation pressure which affects both a comet's tail and earth's tail. Since the sun is so much larger than any comet - and of course larger than the earth - this radiation pressure presumably would streamline the tail until it finally reached a point. To visualize this more easily, consider the earth as a ball of ice-cream and the tail the cone.

One of the Russian astronomers, V.G. Fesenkov, thinks that our whole atmosphere is shaped like the cone. His colleague, I.S. Astopovich, takes a slightly different view of the matter. He believes that the atmosphere exists only in the thin wall of the cone.

If the space scientist is going to launch a rocket from the earth he must figure that the atmosphere will slow his rocket by friction and that the friction might generate enough heat to melt the rocket through the heavy bottom layer in a few seconds, and then the rocket ship could build up speed. He always thought that if he reached a platform orbiting the earth at about 150 miles up, he would be in clover. Now he must reexamine the problem. He now has an atmosphere at very high levels to consider.

The cone business also means that the space occupied by the atmosphere near the surface of the earth would be about 7,500 miles (just 500 miles short of the earth's diameter) and that his space platform might be moving through it twelve times a day for almost one hour for each passage. That is why he is so eager for more information. There has long been a theory that the atmosphere in the upper reaches of the sky is so tenuous that it has little mass, and therefore, friction would be negligible. In addition, if the astronomer Astopovich is right, the wall of the cone might be so thin that a space platform could zip through it in a microsecond. This theory the space scientists would like to see substantiated.

There's one overall facet of the problem that only time will solve. Are the Russian's interested in the afterglow from the standpoint of pure science or are they too going all out to solve the difficulties of space travel?

Pat got a job at the railway station. When the first train came in, he forgot the name of the station, so he called out: " Here ye are for where ye are going. All in there for here, come out."

-----0-----

A painter who was painting the ceiling in an insane asylum was approached by one of the inmates. "Say mister, have you got a good hold on that paint brush?"

"Sure. Why?"

" Well, better hang on tight. I'm going to move the ladder!"

A Picture of Judgment

A man was charged with shooting a number of pigeons, the property of a farmer. Counsel for the defense tried to frighten the farmer.

"Now, " he remarked, "are you prepared to swear this man shot your pigeons?"

"I didn't say he shot 'em," was the reply. "I said I suspected him of doing it."

"Ah! Now we're coming to it. What made you suspect this man?"

"Well, first, I caught him on my land with a gun. Secondly, I heard a gun go off and saw some pigeons fall. Thirdly, I found four of my pigeons in his pocket, and I don't think the birds flew there and committed suicide."

We All Like to Boast

" I was thinking of saying a few words this morning on the subject of lies," said the instructor in religion,"but perhaps that subject is so elementary that there is no need to talk about it, especially to advanced pupils like you. So, possibly I should go on with our discussion of the distinctive features of the Synoptic Gospels. By the way, how many of you read the twenty-ninth chapter of St. Mathew's Gospel?"

More than half of the class raised their hands.

"Our topic this morning will be lies," continued the instructor in level tones. "There is no twenty-ninth chapter of St. Matthew."

Sometimes Everyone Gets Confused

The day was drawing to a close. Judge, jurors, witnesses, and lawyers all were growing weary. Council for the prosecution was cross-examining the defendant.

"Exactly how far is it between the two towns?" he asked at length.

For some time Paddy stood thinking, then, "About four miles as the cry flows," came the answer.

"Your mean 'as the flow cries' !" corrected the man of law.

The judge leaned forward. "No," he remarked suavely, "he means 'as the fly crows' ".

And they all looked at one another, feeling that something was wrong somewhere.

A Machine is a great moral educator. If a horse or a donkey won't go, men lose their tempers and beat it; if a machine won't go, there is no use beating it. You have to think and try till you find what is wrong. There is real education.

--- G. Murray.

Now that spring is here, would Brother Demetrius, of Glen Cove, as well as a few others, please come out of hibernation and drop us a line.

Brother Andrew of the Scholasticate is sick and therefore he has been given the following life-saving and body-building diet:

Breakfast: Strict.
  1. Milk
  2. Eggs

Dinner: A Change.
  1. Eggs
  2. Milk

Supper: The Works.
  1. Milk
  2. Eggs
  3. More milk

Brother Victor has set out upon a new career, cooking, and we must say, he's making wonderful progress. He has now reached the stage where he knows how long to boil a three-minute egg.

WANTED!!!
One experienced film-developer to take the place of Brother Flavian who has developed a knack for underdeveloping films, especially those which are not his own.

A preacher at the close of his sermon discovered one of his deacons asleep. He said, "We will now have a few minutes of prayer Deacon Brown, will you lead?" Deacon Brown (waking up suddenly): "Lead, I just dealt!"

To
BRO. JOSAPHAT KOROL, OSBM.

ПРОЛИСК

РІК XVII КВІТЕНЬ --- ТРАВЕНЬ --- ЧЕРВЕНЬ 1955 ЧИСЛО 2
ВИДАЮТЬ Брр. СХОЛЯСТИКИ, Ч.С.В.В. ——— КВАРТАЛЬНИК

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

955 1000-ЛІТТЯ ХРИСТИЯНСТВА В УКРАЇНІ 1955

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕҐІЯ "ПРОБЛЕСКУ".

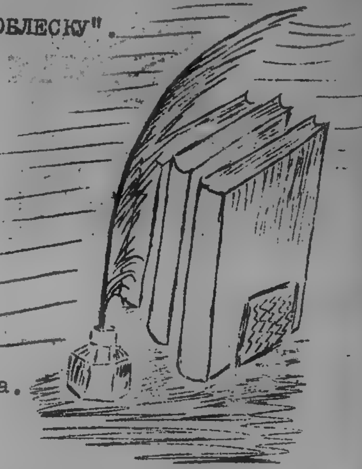

Редактор.........бр.Флявіян Кальба.
Пом.Редактор...бр.Ісидор Дзядик.
Адміністратор..бр.Мирон Химій.
Друкарі.........бр.Петро Морозюк.
бр.Ісидор Дзядик.
бр.Мирон Химій.

Дописувачі.....бр.Андрій Ковч.
бр.Тарас Прокопів.
бр.Лев Садовський.
бр.Йосафат Кончак.
бр.Софроній Мудрий.
бр.Христофор Войтина.

В Е С Н А.

Життя із зимних хат виходить в поле,
Пчола збирати мед летить у гай,
Гремить у сріблі ввесь гірський ручай,
А думка мчить у сонящні простори...

Весна. Гень в синій далі спів пташин
Розливсь по юних шовках крутих нив.
Райдужний квіт долини запалив -
Промінчик вглянув теж у сутерини...

Запахом сад манить рожевоквітний.
Стрілою вітер буйний полетів,
Бурунно будить він зо сну рабів
І волю злоту вир несе побідний.

Восняний зрив. Бажання знять кайдани
Людяних днів і в сяйві цих принад
Влить сонця жар під стріхи сірих хат,
Рядів залізних дужі ми титани!

Дм. Славченко.

Цим числом Дорогі Читачі закінчуємо наше четверте видання, тобто один річник після три - річної перерви нашого журналика.

В попередніх числах редакція Проблеску заохочувала читачів до співпраці і вичисляла способи, якими можна було б причинитися до кращого розвою нашого журналика. Однак дуже мало відповіло на цей зазив. Та мимо того знайшлися деякі особи, які помагали нам, як не фінансово, то принаймі порадами, і завдяки їх помочі ми вспіли видати на час це останнє - перед шкільними вакаціями - число, не зважаючи на те, що це час іспитів.

Не один з читачів запитував редакцію: "А як іде Проблеск? Чи на другий рік знову будете продовжувати?" На це перше питання не є конечно відповідати, бо кожний прочитавши цих чотири числа, які ми видали може пізнати, що Проблеск іде досить можливо.

На друге питання тяжко відповісти. Цю відповідь я залишу для наших шановних читачів. Якщо хто хотів би знати відповідь, то хай запитає себе: "Чи я в цім році зробив що для Проблеску?". Поставивши собі таке або подібне питання ми можимо дати собі бажану відповідь. Однак хай наші Шановні Читачі не думають, що ми вже "спустилися на дно". Ні, ми старатимемося продовжувати те, що відновили і стремітимемо до цього, щоб цей традиційний журналик більше не завмирав.

Бажаємо Шановним Читачам по всіх провінціях та державах веселих вакацій та відпруження, щоб по цій короткій перерві знову з новою силою могти продовжувати те, що розпочали.

ВСЕСВІТЛІШОМУ ОТЦЕВІ

ПРОТОАРХИМАНДРИТОВІ

ПАВЛОВІ МИСЬКОВІ

І

ВИСОКОПРЕПОДОБНОМУ

О. ПРОТОІГУМЕНОВІ

ВОЛОДИМИРОВІ ШЕВЧУКОВІ, ЧСВВ

На знак синівської любови

й відданости з нагоди

Іменин складають

свої найщиріші побажання.

Брати Схолястики

З НАМИ БОГ.

(Тисячоліття християнства в Україні 955-1955).

Цього року українці, які живуть у вільних краях свого поселення, врочисто відзначають тисячоліття християнства в Україні, коли то Велика Княгиня Ольга прийняла християнство.

Літописець називає княгиню Ольгу "наймудрішою із усіх людей". Княгиня Ольга управляла Київською Державою кільканадцять літ. Серед дружинників бояр було багато християн. Вони мабуть вплинули на княгиню Ольгу, щоб покинула поганську віру. Ольга пізнала Христову віру і зрозуміла, що поганство не може задоволити культурну людину. За її князювання християнська віра свобідно ширилась у Київській Державі. Літописець каже:"Блаженна Ольга шукала доброї,Божої премудрости. Вона шукала від малку своїм розумом,що ліпше від усього в світі цьому й знайшла високоцінну перлу, якою є Христос".

Що княгиня Ольга охрестилася в Києві,а не в Царгороді, доказує цей факт,що вона дійсно була в Царгороді у гостині цісаря,Константина Порфірогенета,в 957р.-два роки пізніше, але не хреститися,тільки полагодити інші важні справи. Цісар Константин,що гостив у себе княгиню Ольгу,був письменником і написав книжку про "Церемонії (звичаї) на цісарському дворі."В цій книжці цісар Константин розповідає докладно про прийняття княгині Ольги в цісарській палаті, однак не згадує про її охрищення.Це є доказом,що княгиня Ольга їздила до Царгороду вже як християнка у важних державних справах.

Княгиня Ольга дожила глибокої старости.Її похоронено в Десятинній Церкві в Києві.Тіло було довший час нетлінне. Католицька Церква почитає її як святу за її великі християнські чесноти,а український народ за свою велику заступницю в небі.

Ми знаємо,що в тому часі,коли св.Ольга прийняла християнство,була єдність у св.вірі.Весь християнський світ визнавав ОДНУ СВЯТУ СОБОРНУ І АПОСТОЛЬСЬКУ ЦЕРКВУ.Тому то не тільки наш обовязок,але всіх українців,зберігати правдиву віру,східній обряд і традиції наших предків,які вже перетривали тисячу років.Ми повинні дорожити нашим минулим,його плекати і передавати наступним поколінням,які по нас прийдуть.В нашім серці повинна бути та духова єдність з нашим народом в Україні,бо це та земля,з якої принесли наші предки віру в одного правдивого Бога і передали нам.

В Америці Український Конгресовий Комітет на останніх зборах одноголосно постановив відзначити ТИСЯЧОЛІТТЯ в УКРАЇНІ. Це повинні зробити всі українці без огляду на те,чи вони православні,чи католики,щоб зєднатися спільним історичним моментом:"Нехай мати усміхнеться,заплакана мати".Кожний,що любить свій український народ,хай зверне свої очі до Бога і перейде думками це тисячоліття аж до наших часів.Напевно побачить,як гарно розвивалась Українська Держава,коли була єдність, а передовсім тоді ,коли люди понад усе любили Бога.

Наша земля видавала великих князів,гетьманів,народніх провідників,багато християнської інтелігенції,великих мужів Церкви,які бажали тільки Бога і добра свого українського народу.

Та тут у Канаді,де українці живуть уже поверх 60 років, через брак звязку з рідним краєм наші братти трохи відстали під деяким оглядом від українського кореня і теж зимно дивляться на все українське,бо кажуть:"В Канаді треба жити поканадійськи"-значить занедбувати все те,що привезли наші піонери,а це:СВЯТУ ВІРУ,НАШ ОБРЯД,НАШІ ТРАДИЦІЇ І РІДНУ МОВУ. Тисячоліття християнства України хай викреше в нас привязання до св.віри,до рідної мови і традиції.

Хай з нагоди тисячоліття християнства в Україні збудиться кожне серце до одних почувань усього УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ В ЦІЛОСТІ,щоб могли ми разом подякувати Богу за ласки,які ми одержали досі,щоб могли ми разом почути,коли затрублять срібні Фанфари у звільненім із большевизму Києві,а зі щирих українських сердець полине пісня подяки до Бога "ТЕБЕ БОГА ХВАЛИМ". Молімся і працюймо,бо з нами Бог!

Й.К.

ПОБАЖАННЯ.

Ґратулюємо Братам Схолястикам
в Бразилії за гарне видання
"цвіркуна", як теж бажаємо якнайкращих успіхів в майбутньому.

Редакція Проблеску.

Нехай тебе не баламутить повага писателя, чи він мало, чи широковчений; лиш любов чистої правди хай потягає тебе до читання.

(Наслідування Христа).

ДЕНЬ СВВ. АПП. ПЕТРА І ПАВЛА.

Для цілого католицького світу день 29-го червня приносить немало радости. Це ж бо є свято двох найвизначніших мужів, двох героїв, двох так би сказати, князів Святої Католицької Церкви. В цей день св. Церква в особливіший спосіб віддає поклін св. Апостолам, Петрові і Павлові. І справді гідні вони є цієї чести, якою їх св. Церква прославляє не тільки тому, що вони були Христовими Апостолами, але теж і тому, що вони залишили св. Церкві цей дорогоцінний скарб - приклад свого святого життя. Свята Церква добре зрозуміла науку цих двох св. Апостолів і власне тому вона їм сьогодні віддає цю честь, яка їм справедливо належиться.

Коли однак ми поглянемо взад, через кілька століть, то побачимо, що почитання свв. Апп. Петра і Павла взяло свій початок іще в ранніх століттях християнства. Правда, початок цього почитання був багато слабший у порівнянні з цим, що ми його в теперішнім часі маємо, та однак він був неначе іскрою огню, яка запалила в серцях людей ще велике полум'я почитання, яке вони сьогодні мають до тих двох свв. Апостолів. А що християни щиро їх почитають, то ми на це маємо немало доказів. Досить подивитися лиш на ці церкви, на всі ті храми, що їх у продовж кільканадцятьох століть збудовано в честь св. Петра і Павла; все хе вказує, яка глибока любов, пошана та довіря горить у людських серцях до цих двох Христових учнів.

Наш український народ неменше від інших - відзначався і далі відзначається великою набожністю до Верховних Апостолів. Різні відпустові місця чи різні релігійні товариства, створені в їх честь, свідчать, що український народ уміє гідно почитати і славити цих двох великих христових воїнів. І дійсно не завівся наш народ у цьому почитанні, бо свв. Апостоли є могутніми заступниками перед Божим Престолом, і вміють зі свого боку віддячитися тим , що їх почитають.

Наші українські люди, коли еміґрували з Европи до Канади привезли зі собою також і це почитання свв. Апп. Петра і Павла. Через кільканадцять літ це почитання закріпилося по цілій Канаді. Однак найбільше розцвилося воно в Албертійській провінції, а головно в Мондері. Що - року в цім містечку буває великий празник у честь Верховних Апостолів. Люди звідусіль приїжджають, щоб скористати з нагоди і здобути собі совершений відпуст, який дійстає кожний, хто цього дня приступить до Св. Тайн, відвідає церкву і відмовить

приписану молитву в наміренні Св. Отця. Цей день Свв. Апп. Петра і Павла має для мешканців міста Мондеру й околиці особливіше значення. Він став неначе частиною їх життя; неначе символом їх єдности. Люди так зжилися з тим святом, що справді є це зворушливим побачити як старенькі, сиві дідусі йдуть, щоб могти - може вже востаннє від святкувати це велике свято. І доки є український народ, доти будуть свв. Апостоли Петро і Павло глибоко почитані і люблені. І день 29-го червня буде для людей днем невисказаної радости, бо вони ще раз зможуть віддати поклін тим двом могучим покровителям Св. Католицької Церкви, і упросити ласк і благословення на дальше життя.

Л.С.

РЕФЛЕКСІЇ З КОНҐРЕСУ
(Продовження)

Ціллю моїх спостережень із Евхаристійно-Марійського Конґресу в Філаделфії не є самий Конґрес,- його ціль чи вартість, бо про це вже було багато написано по різних часописах і журналах. Моїм завданням є представити спостереження з деяких частин Конґресу й інших проміжних подій, щоб з них навчилися на майбутність.

В цій частині буде, мова про пропаґандові кіоски: чиї вони були й що в них було. Оформлення нашого кіоску вже доходило до кінця. Але для можливого кращого завершення й орієнтації я пішов оглянути інші кіоски. Перший праворуч нашого кіоску, був кіоск ОО. Редемтористів. Вони - крім інших прикрас мали світлини всіх своїх станиць, церков і домів, а навіть тих церков, у в яких їхні місіонери проводили духовні вправи. Також мали дуже гарно оформлені альбоми річної діяльности. Це були ґейби світлинні хроніки про це все, що в однім році збулося чи зробилося в даній манастирі.

Зараз за ОО. Редемптаристами мали свій кіоск вірмени (як обряд). Вони були супроти нас ввічливі. У своїм кіоску мали тільки деякі речі музейної вартости, а саме дорогі старинні літурґічні ризи їхнього обряду й декілька образів. Їхній обряд хоч східній, то однак подібний до латинського. У розмові говорили, що відчувають брак священиків. Тішились своїм кардиналом, що рівнож брав участь у Конґресі.

Четвертий кіоск мали росіяни, а радше ОО. Єзуїти, що представляли російську місію. Це були два ОО. Єзуїти з Форучамського університету, айрійського походження, і о. Раґаш з Ню-Йорку (родом німець), один світський чоловік і одна шведка.

У загальному російська місія мала 2 станиці, що мали разом 1000 душ. Але, не всі вони росіяни, це інша справа. Ті священики були зодягнені в широкі ряси, на голові мали чорні клобуки й носили бороди. У своїм кіоску мали гарні ікони Спасителя й Богородиці. Ці ікони були переважно українського походження, тобто копії старинних українських ікон. На кожній з них був напис: " Copy of Russian Icon " або "Moskva center ". Люди радо їх купували на памятку, але спостерігши цю нещасну назву "Москва" приходили до нас питатися: "Що то за якісь москалиська тут упхалися?" Ми їм пояснили, що й вони починають навертатися до Католицької Церкви.

Один з ОО. Єзуїтів був здивувався, що Митрополит Йосиф Рутський належав до нашого Чина.

Поруч кіоску російської місії мали свій кіоск Францісканн нашого обряду. Це були дуже гарні й увічливі ченці. Їхня ціль - місія на Сході. У них є ця гарна прикмета, якої не було в їхніх сусідів, - бути для білорусина білорусином, для росіянина росіянином, для українця українцем. Тримаються засади - нікого не дражнити тим, чого він не любить. Один молодий Францісканин, питомець, дуже цікавився історією нашого Чина й вже досить добре говорив по-українськи. У своїм кіоску мали великі барвні світлини свого дому. Головно їхня каплиця мені подобалася бо має гарний іконостас. Це гарно, що каплицю відразу оформили після літургічних вимог. Підчас цілої вистави висвітлювали світлини зі свого життя.

Шостий кіоск мали Брати " Atonement " - нове місійне згромадження, що його заложив о. Павло " of Graymoor ", колишній англіканський прічер що помер 1940 році. Їхня завдання навертати до Католицької Церкви всяких невірних й "кривовірних". Їхня ноша подібна до Францісканської, лише сірої краски. Придержуються Францісканських правил. Вони є латинського обряду. Дуже цікавились нашим обрядом і нашою історією. Нас просили, щоб їм виснити причини спору між українцями й поляками. Опісля ми вислали їм на цю тему відповідну літературу. Дехто з наших говорив, що ті монахи є одні з наших кращих приятелів.

Т.П.

Навіщо Студіювати?

Чим більше ми студіюємо, тим більше ми знаємо. Чим більше ми знаємо, тим більше ми забуваємо. Чим більше забуваємо, тим менше ми знаємо. Чим менше знаємо, тим менше забуваємо. Чим менше ми забуваємо, тим більше ми знаємо. Отже, навіщо нам собі сушити голови?

ГОЛОВНІШІ КИЇВСЬКІ АРХІТЕКТУРНІ ПАМЯТНИКИ.

Найстаршою мурованою церквою Київської Держави, а тим самим і Києва, була церква Богородиці, названа Десятинною. Була це не тільки найбільша церква X ст. в Україні, але величиною і технічними досягненнями перевищувала будови північної, східньої і середньої Европи. Церкву був пошкодив землетрус, та кілька разів вона була грабована і нищена суздальськими князями і татарами. У XIX ст. московський уряд порозбирав рештки мурів церкви, які місцями сягали до 20 стіп висоти, та були покриті мозаїкою, фресками і написами, і на їх місці побудував нову церкву, яку знову большевики в 1928 р. розібрали. Із розкопаних Фундаментів, останків стін, різьб і прикрас та історичних звісток можна мати певне поняття про первісний вигляд церкви.

Найвизначнішою і найбільшою будовою старокняжої доби є катедральна церква св. Софії - Премудрости Божої у Києві (1017-68). Церкву багато разів пограбовано під час нападу суздальсько-московського князя Андрія в 1169 році. Тоді навіть розбивали труни з похороненими князями і здирали з них дорогий одяг....

Фрески і мозаїки Св. Софії становлять величезну мистецьку цінність всесвітнього значення. Вони, не зважаючи на майже тисячу років існування, збереглися досить добре, та дають закінчений цикл розпису церкви ранніх часів християнства в Україні. Так само і різьби храму - це незвичайно цінні зразки староукраїнської культури і мистецтва.

Головна соборна церква Печерської Лаври Успіння Богородиці (1073-)-це друга поруч св. Софії найцінніша памятка церковної архітектури Києва. Будова дає зразок двох епох розцвіту українського мистецтва - доби старокняжої і козацького барокко.

Печерська Лавра поділяла долю цілого Києва. Руйнували і грабили її половці, суздальський князь Андрій, землетрус і татари. Соборну церкву відновив у 1470 р. кн. Семен Олелькович. Найбільша перебудова і розбудова церкви повстала коштом гетьмана І. Мазепи. Після пожежі Лаври 1718 р. церкву від-

реставровано. Тоді виконано дуже гарні ліплені прикраси будови, в оригінальних формах українського барокко.

Новітні вандали-большевики ограбили церкву з великих мистецьких скарбів і виробів зі срібла, золота і самоцвітів. Знову, коли до Києва прийшли німці (19.IX.1941р.), то вивезли з Лаври всі збірки, які ще залишилися по большевиках. Ці музейні збірки вивезли головно до Дрездену,що недовго після цього був знищений аліянтськими налетами. Та це ще не все. Дня 4 листопада 1941 р. вибухла величезна міна в головній церкві Лаври, що її мабуть підложили большевики. Від дорогоцінної памятки залишилася одна бічна баня і одна стіна.

Здається, що нема іншої памятки будівництва, щоб серед киян і всіх українців користувалася такою популярністю, як Золота Брама або Золоті Ворота (1037 р.) в Києві. Золота Брама - це символ колишньої сили,могутности незалежности і державного життя. Це свідок високої технічної і мистецької культури України старокняжої доби.

З кінця X до початку XIII ст., крім повище згаданих церков, був у Києві ще цілий ряд пишних палат та інших міських будинків і такі головні храми і манастирі.

Трисвятительська церква (XII ст., зруйнована большевиками в 1934 р.), Успенська Церква на Подолі (1132 р., зруйнована большевиками в 1934 р.), Кирилівська церква (1140 р.), Троїцька надворітня церква в Києво - Печерській Лаврі(1108р.) церква св. Михайла у Видубецькім манастирі(1088 р.), Видубецький манастир(заложений у 80-их роках XI ст.), манастирі св. Юрія і св. Орини (1017-37), Дмитрівський манастир(1108 р., зруйнований большевиками в 1934 р.) та інші.

У другій половині XVII ст. починається розквіт українського барокко, який тягнеться через ціле XVIII ст. Із тих часів у Києві є такі замітніші церкви:

Миколаївський собор (1690 р.) на Печерську, Братська церква на Подолі (1695 р., зруйнована большевиками), церква Всіх Святих (1696 р.), церкви Воскресіння і Петропавлівська, Київської Лаври, Св.Юр Видубецького манастиря (1696 р.), церква Кирилівського манастиря збудована в половині XVIII ст, Покровська церква на Подолі. Справжніми перлинами українського барокко треба вважати будинки Києво - Печерської Лаври - будови першої половини XVIII ст.: митрополичий будинок і Брама Зборовського та ін.

Замітніші будови стилю рококо у Києві, такі:

Дзвіниця Михайлівського манастиря та Софійського Собору (1748р.), Дзвіниця Києво - Печерської Лаври (1738-45р.), Андріївська Церква (1744-68), Покровська церква на Подолі (1728) царський палац та ін.

Коли глядіти на тисячолітні памятки Києва, коли глядіти на памятник Хмельницького, на Мазепині церкви, на будинок Центральної Ради, на Аскольдову могилу, де похоронені герої Крут, то переживається тисяча років, як один день. Бачиться що Україна аж до XVII ст. була центром і господарем східньо-християнської цивілізації, поки не попала в неволю нахабної царської, а вкінці большевицької Московщини.

А.К.

СВІТОГЛЯД
(Продовження).

В слід за тим насувається і д р у г е п и т а н н я : які ж взагалі є світоглядові системи, а радше з яких джерел випливають ці різні-прерізні світоглядові системи. Бо відповідно до джерела, що з нього людина черпає, її світогляд прибирає таку або іншу закраску.

Цими основними джерелами для світогляду людини можуть бути ось такі Філософічні системи: ТЕЇЗМ, МАТЕРІЯЛІЗМ і ПАНТЕЇЗМ.

1. Т е ї з м -(від грец. слова Теос - Бог) каже, що крім цього, нам видимого, світу і понад ним існує вічне, ідеальне, духове й особове єство, що своїм усемогучим словом сотворило світ і ним управляє. Те саме безконечне єство сотворило й людину і дало їй душу, зовсім відмінну від матерії. Це вічне єство - то Бог.

Теїзм отже признає т.зв. дуалізм Бога і світу, духа і матерії. Матерію можна знищити, але дух є вічний, і вищість людини, в порівнанні зо світом рослинним чи звіринним, лежить саме в тому, що вона має духове життя, має душу, яка запевняє їй після смерти на землі, життя вічне на другому світі.

У противенстві до теїзму з його розділенням Бога та світу, духа і матерії, стоїть т.зв: " м о н і з м "(від грец. слова монос - сам, один), що відкидає Бога, який стоїть поза чи понад світом, а приймає як єдину дійсність наш видимий світ.

Відповідно до того, як приймають світ та відношення духа і матерії у світі, монізм ділиться на "матеріялізм" і "пантеїзм", при чому цей останній називають звичайно монізмом у вужчому і властивому змислі.

2. М а т е р і я л і з м - каже, що світ складається з атомів і порожного простору, та вважає матерію і рух у порожному просторі єдиною дійсністю, що існує у вселенній. Матеріялізм говорить теж і про духа, але вважає його тільки за

(Продовження на ст..19).

ДЕЩО ПРО МІСІЙНУ ПРАЦЮ ОО. ВАСИЛІЯН У ВРАЗИЛІЇ.

Духовний стан - це найважніщий уряд, у якому духовенство як чернече, так і світське,монахині, домашні браття причиняються до великого добра та порядку в суспільності.

Поперед помагають вони людям зрозуміти Божий закон і ним їх ведуть, уділюють їм всіх душевних ліків, що їх Христос лишив у св. Церкві, своїми молитвами, умертвленням і терпінням перепрошують Господа Бога. Дальше, посвячені Богу особи ведучи людей до Бога, до останньої людської мети, дуже багато причиняються до порядку в природному та державному законах. Досить багато з нас є власно переконані скільки б то потрібно було поліцаїв, щоб удержати лад та порядок у вище згаданих законах між такими людьми, що не знають, чи не хотять знати про найголовніший закон - закон Божий. В такому випадку завжди ділялося б насильство а люди мало відрізнялися б від тваринного способу життя.

До кращого зрозуміння та оцінення духовного проводу, його трудностей, які однак є милі для особи посвяченої Богу, бо"ярмо Господнє є легке, а тягар Його солодкий", та до наслідків, які випливають без цього ж проводу, я коротенько подаю, немов, для прикладу подиву гідну працю ОО. Василіян у Бразилії. Українські Василіяни тісно звязані з українським народом. Де тільки виїжджали наші люди, там і вони часто появлялися. Ось-що пише в листі бр. Софрон Горощук ЧСВВ., 1899 р., що його помістив о. Януарій Коциловський у жовківськім календарі, про відносини наших перших поселенців у Бразилії, полишених своїм власним силам серед непроглядної пущі - пралісів: "Хліба не було, а голод і п'янство то лихі дорадники. Настало таке, що хліба не було в Содомі і Гоморі. Щоб дістати дальший гріш на горілку, чоловік виганяв жінку, батько доньку на розпусту, навіть малолітні дівчата йшли, бо їх батьки силували на той диявольський заробіток; а коли й цього почало недоставати, диявол до решти змінив наших людей на звірюків. Батьки почали продавати своїх дітей бразилійцям... за врадливих і здорових платили по 25 мілрейсів, за менше добірних по 20 і по 10 мілрейсів".

На такі обставини приїхав перший місіонер, о. Сильвестер Кізима ЧСВВ.,дня 21.VI,1897 р. до Куритиби, а по кількох днях до Прудентополіс у провінції Парани, що й по сьогоднішній день є осередком Василіянського руху. До приїзду цього місіонера причинився найбільше п. Іван Диґан, п. Василь Войтович та Григорій Гладкий.

Не легка то була праця цього першого місіонера, а відтак і о. Антонія Мартинюка, який приїхав до Бразилії рік

пізніше з бр. Софроном Горощуком, що про нього вище згадано. "На кожній колонії, де вони появлялися, всюди їх оточувала товпа народу; один шукав поради в справах душевних у сповіді, другий шукав ліку в хворобах тіла, третій, що за мішок муки продав доньку розпусникові, хотів тепер відібрати, четвертий шукав поради в справах земельних і т.д.". Дуже части напосідались на них всякі посіпаки, яким не смакувало розставатися з нешлюбними жінками, ті, що не любили слухати про ганебні вчинки продажі своїх дітей. Не менш загрожували отцям, як також світським людям, дикі тубильці.

Та не дивлячись на страшні умовини, занепад моральний, вже до дев'яти місяців за старанням о. Сильвестра Кізими повстала каплиця та мала домівка для священика. Крім неї до року побудували ще 4 церкви на колоніях. З приїздом о. Антона Мартинюка засновується в Прудентопільщині братство Апостольства Молитви, яке згодом дуже розширилося. Коли Прудентопільщина була вже сяк-так обслужена, подавався о. Сильвестер до дальших околиць, а про його подорож та пригоди причитайте його власні слова:"Вже другий місяць минає, як я опустив Прудентопіль.... от люди довідавшись, що над'їжджаю, вийшли назустріч мені на пів дня дороги. Питанням, стрілянню, плачеві не було кінця... до приготованого місця я дістався пізненько ввечорі. Розпочалася місія. Хати 4 тижні були опущені. Люд увесь був на місії. Сказав 35 наук, крім катехизації та приготування дітей до сповіді. Висповідалося до 3,000, а майже всі сповідалися ще як у Галичині . "А дальше він описує свою розлуку із людьми з однієї колонії: "Змішаний до купи плач дітей, дорослих і старців був такий, що виглядав наче рик...., не хотіли розлучитися. Випроваджували мене з процесією повні дві доби... В містечку Люцирні мусів я з ними пересидіти ще два дні. На Ірасимі я ходив і спав з револьвером, бо надіявся нападу ботокудів.

Чи ж не виглядає вам, дорогі читачі, ця місія подібна до місії перших апостолів? Так. Від самих початків особи, що занималися Божою наукою, часто й голови за неї клали. Клали їх радо з усміхом на лиці, бо знали вони, що це діло Боже. З їхніх трудів доспівав великий урожай. Той труд, жертва ніколи не пропадали, бо всі вони працювали в Христовій винниці - Христовому туземному Царстві.

І дійсно повні надії і віри слова пок. о. Марніана :" І за триста літ - ми тут будемо "справджуються. Не загинула Василіянска праця і ними розпачате діло в Бразилії, про яке "предсказував" колись один латинський достойник, що зникне до тридцяти років. До Бразилії почали приїжджати нові отці: о. Мирон Хмілевський, о. Маркіян Шкірпан, о. Клим Бжухівський,

бр. Гаврило Будний, о. Авксентій Титла,о. Кирило Сімків та інші визначні отці. Згодом повстає там новіціят і дає нові кадри до дальшої праці. Приїхали також тудив в 1914 році Сестри Служебниці. Повстають школи, будують шпиталі, основуються різні організації, просвітні товариства - словом українські поселенці в Бразилії процвітають.

Та однак з огляду на нерозвинену комунікацію серед так безмежного простору та на брак відповідної скількости місіонерів, Бразилія що й до цього часу зараховується до місійних країв. Для кращої інформації про теперішню працю наших отців, добре зрозумієте з наступного листа, якого наша редакція "Проблеск" отримала недавно від Впр. о. І. Маланяка що займається тепер душпастирською працею у провінції Парані з осідком у Пітанґа:

Церква ОО. Василіян у Пітанзі, провінції Парані, яку обслуговує душпастир Впр. о. І. Маланяк.

"Моє життя тут - це вічне волокитство" або "perpetuum mobile" по тутешніх безмежних пущах-лісах. Нас тут двох отців працює, але роботи досить на пятох. Шалені простори, брак комунікації. До дяких маємо майже 600 км. Автом - це "дурничка", а коником "штука". Наша ту парохія, це ще місійний терен, мало зорганізована. Що-три місяці відвідуємо кожну станицю, яких маємо понад сотку. Переважно буваємо тільки один день в кожній оселі, хіба на більший два дні. Коли приїде отець, тоді в людей свято. Майже 80 процент населення кожний разу приступає до Св. Тайн. Правимо по каплицях, школах і приватних "хатах". А на іншому місці цей отець пише: "Наші подорожі по лісах тривають звичайно 30-40 днів. Один їде в дальші сторони на місяць - два, а другий дома і обслуговує поблизькі оселі. Я зі своїм сотрудником від 29-го жовтня минулого року досі бачився тільки раз, і то лиш через одну ніч були вдома. Поза тим їздимо і їздимо. В кожне свято і неділю правимо по 3 Сл. Божі.... Щонеділі маю звичайно 4 проповіді, а як на колоніях то й більше, бо одну говоримо ще по-бразилійськи для чужинців, які також ходять на відправи. Також щонеділі маємо катехизацію....

Під сьогоднішній час такої руїни й трагедії нашої Української Церкви та народу на Рідних Землях, бразилійська провінція є неначе дитиною усієї української родини, що говорить про живе, невмируще слово правди і є надією, що скоро вишле своїх отців місіонерів навертати український народ від большевицького безбожництва на Рідних Землях.

Дякуймо Господеві, що покликав нас до чернечого стану через який ми якраз можемо легко дійти до останньої мети, й памятаймо "про міліони, що за них прийдеться здати нам отвіт"!

\- Х.В.

БОЖИЙ ЛИЦАР.

Далеко...за горами, лісами...ховає
Сонце своє золотисте проміння,
Відпочинок, полекшу принести бажає
В заміну горя, праці й терпіння.

Темносиній килим покриває...
Засипляючи до сну турботу,
Нове, таємниче життя пробуджає
Незнане для теперішнього народу.

Кругом таємна тишина запанувала,
Наче щось задумала зробити.
Раптом...людський голос вчула,
Наче б хотів когось умолити.

Та цей голос її не тривожить,
Бо нераз вона його вже чула;
Знає хто молитву цю шепоче
Бо сліз його ще не забула.

Знає як в куточку він клячить
Звівши вгору заплакані очі...
Знає...за кого він так терпить
Щодня...до пізньої ночі.

Дванадцятий раз дзвін вибиває
Наче хоче він,сказати:
Іди мій друже! бо час минає,
Треба тобі відпочати.

Ні, я ще не піду відпочивати
На те сльози з очей відповіли,
Я мушу ще молитись, чувати,
Бо багато...люди нагрішили.

Нагрішили...гуде вітер...вие,
Та гріха вони не покидають -
Кари для них...з люті землю рие,
Бо слова молитви не допускають.

Прости їм...вгору руки зносить
Щирим серцем Господа благае,
Прости їм Боже....дальше просить
Та з утоми на діл упадае.

А нарід...цього не знав і не знае,
Як Божий лицар за нього просить;
Він спить безжурно і не відчувае,
Які страждання їх оборонець зносить.

Час минае...і знов заглядае
З-за гір сонящне проміння,
Нанова людей пробуджае...
До праці, горя та терпіння.

Ф.К.

РІДНА МОВА.
(Продовження).

Ми, як майбутні провідники народу, проповідники слова Божого-Правди Вічної, мусимо якраз бути тими впливовими та зразковими особами. Людина, яка хоче щось другого вчити, чи щоб на неї покладати довіря, а сама цього знання не посідала б, ані не змогла б цього знання другому передати, ніколи не буде мати успіху. І ніхто не може доказати, що знае багато мов, не знаючи добре своеї рідної.

Крім того будуть великі користі для нас з добре опанованої мови (в цьому випадку, розуміеться, української), які дуже багато поможуть підтримати наш обряд . Бо ж це річ неможлива, щоб ірляндці, німці чи інші народи добре розуміли та цінили східній обряд, не знаючи жадної мови, подібної до старослов'янської. А коли ми самі помалу занехуватимемо нащу мову, то вона видається нам менше вартісною в порівнанні до інших мов, і таким чином доведе нас до цілковитого відірвання себе від усього рідного.

Знову ж дуже послаблює рідну мову переплітування її всякими чужими словами, чи висловами, бо це неначе сміття, якого треба берегтися. Вживання таких слів, як: много, смотрити,

присмирити, тоже, если, завсігда, позаяк, случай, послідок і їм подібних таких, як: "ее", "шур" і т.п. з одної сторони дають ворогові неначе свідоцтво на його потвердження, що, мовляв, наша мова е надто вбога, як теж і не вироблена, а з другого боку такий спосіб говорення аж ніяк не підходить особам, що посідають вищий ступінь освіти.

Також багато трудностей та непорозуміння витворюеться в рідній мові, головно для тих, що починають учитися тієї мови через неправильне вживання слів. Часто й в нас можна почути такі вислови з різним значенням, як: хвиля замість хвилина; (г)острий замість строгий, суворий; тільки замість стільки; управа замість вправа; все замість завжди, завсіди. Ми рівнож не повинні вживати деяких зіпсованих форм, як на приклад: матер, отцу, в місеци, на місци... .

Вкінці, ми не повинні будувати своеї мови на якихсь висловах чи правописах, які колись були правильні. Знаемо, що мова е жива. Вона розвиваеться і змінюеться. Для одного народу е лише одна літературна мова. Тож, не знаючи її добре, не називаймо ніколи деякі вислови "за нові", "з большевицької школи", ані не переборщуймо їх, а радше пристосуймося до тих зразків, якій встановив відповідний до цього авторитет.

І тому, щоб принесли ми якнайбільшу славу для Бога, користь для людських душ, і, щоб могли ми мати добрий успіх у нашому званні, вивчаймо добре нашу рідну українську мову, яка е добрим засобом до осягнення цієї мети.

Пишучи на цю тему, я не мав на думці вияснювати вище наведених прикладів з якогось чисто наукового боку, на що я і не спромігся б, але тільки зі звичайного мого спостереження та переконання.

Х.В.

СВІТОГЛЯД.
(Продовження зі стор. 13).

досконаліший рід матерії, за її продукт чи функцію, або за такий стан матерії, що е рівновартний матеріяльному рухові, або від нього залежить. Матеріялізм не всилі вияснити життя, а вже найменш усього духового життя. Для матеріялізму думки і почування - це такі самі чинності, як нпр. світло фосфору чи палення дерева. Світло чи палення полягае на заміні атомів в їх русі, наслідком чого вони входять у нові сполуки, але при тому ні дерево ні фосфор не мають ніяких думок ні почувань. І атоми можуть порушатись якмога скоро, та взаемно лучитись, одначе з цього ніколи не повстане ні почування, ні свідомість, ні думання, ні хотіння.

За матеріялістичним вченям існували споконвіку матеріяли атомів у русі й рух є такий вічний, як матерія. Одначе як повстав рух і матерія, хто означив якість і кількість атомів та впровадив їх у такий рух, що повстала ота наглядна впорядкованість у світі - на це задовільного вияснення не дістаємо.

За матеріялізмом кожний атом існує відвічно зо себе самого, є незалежний від кожного іншого атому і кожний з них творить окремий світ для себе. Але чому всі атоми слухають тих самих законів і є від себе залежні та виявляють впорядкованість у світі рослиннім, в організмах звіринних та людських, де всі клітини і частини мають свої завдання, одначе не для себе самих, а для цілости організму. На це все матеріялісти не можуть дати ясної і задовільної відповіді, бо ж звичайним припадком цього пояснити не можна.

Для матеріяліста людина - це безплянново зібраний склад атомів, у в якому все відбувається за механічними правилами. Людина - це ніщо інше, як машина, що ділає і порушається так, як нею збудована машина матеріяльна. Людина, що повстала з пороху, в порох обернеться і на тому закінчить своє існування. Всяка віра в друге життя-за матеріялістами - це божевілля.

Тому не диво, що такі основи й науки ведуть людину, яка визнає їх, просто до безбожництва, до атеїзму, та, що вона за тим, чого вчить модерне видання цієї філософічної системи т.з. діялектичний матеріялізм - визнає матеріяльні умови буття, "економічну базу", за єдину основу розвитку людства, а "боротьбу суспільних клас", за єдину рушійну силу в його історії.

Матеріялізм існує у різних видах віддавна. Вчили його у зародках вже грецькі філософи Левкіп і Демокрит (5 ст. до Хр) римський філ.Люкрецій (98 - 55 р. до Хр.). Матеріялізм розвинувся сильно в XIX. ст. (Геккель-1834-1919 р.), одначе не має, як бачимо, між своїми творцями визначного мислителя. Практично застосували цю систему в СССР. у виданні Маркса і Леніна. Які це дало наслідки, сьогодні наглядно бачимо, та фізично чи морально не мало відчуваємо.

Отже - матеріялістичний погляд на світ заперечує існування душі, свободу волі, змисл життя, зате має безмежне довіря до наукових дослідів. Такий світогляд не є ні поступовий,ані чисто науковий, і в сучасній філософії матеріялізм майже завмер. В освічених колах сучасного вільного світу ніхто не бере матеріялізму поважно і він покутує тільки у старих підручниках і в СССР. До перемоги над матеріялізмом, як філософічним світоглядом, причинилась сучасна фізика, що розбиттям атому, розбиває і підстави матеріялізму, та основна критика визначних сучасних філософів.

Матеріялізм непокоїть ще тільки маси, бо маси завжди живуть філософією, яка 100 р., 50 р. раніше панувала в університетах і щойно після смерти своїх творців популяризується і доходить до свідомости широких кол.

3. П а н т е ї з м - (від грец. слова - пан - усе, Теос - Бог) - викладає подібно, як і матеріялізм, монізм Бога і світу. Бог і світ, дух і матерія - це одне і те саме. Світ - це тільки еманація (виявлення) Бога. Бог - це душа світу, яка всюди є і все оживляє. Отже пантеїзм бере в основу одне Праество, що на ньому опирається усе існування. Дух і матерія, це тільки різні модифікації цього одного всеобіймаючого Єства. Так само всі явища видимого світу - це ніщо інше, як тільки виявлення цього неособового єства, що називається Богом. Тут треба нам знати, що цей Бог пантеїстів не є однозначним поняттям із особовим Богом християн.

Пантеїзм приймає, що все, що існує з абсолютної конечности, і то тільки так, як існує, а не інакше, бо інший порядок у світі не можливий. Таксамо і всеобіймаюче Праєство і розвивається з конечности, та нема нічого, що могло б впровадити інший порядок у світі. Все діється з конечности і примусу.

Яке ж є це праєство пантеїстів? Коли воно духове, то як пояснити існування матеріяльного світу, бо ж дух не може мати в собі нічого матеріяльного. Тому пантеїсти, що це твердять, кажуть, що матеріяльний світ - це тільки явище, уявлення духа. Коли ж воно матеріяльне, бо й так твердять, тоді духове життя є тільки модифікацією матерії, отже виходить так само, як і у матеріялізмі.

Праєство пантеїстів немає теж свідомости. Свідомість побуджується щойно в людині. Якже ж це несвідоме єство могло створити порядок у світі? Пантеїстичному Єству треба б приписати не тільки всі добрі й геніяльні діла, але також усі злочини, що діються у світі, бо воно існує прямо в кожній людині. Його треба б уважати раз за генія, то знову за божевільного злочинця, а це ж наглядний абсурд.

Пантеїзм властиво заперечує доцільний порядок у світі, він не може розвязати загадки життя. І він також існує з давніх часів, ще з Індій. Опісля знайшов таких теоретиків, як Спінозу, що його називають батьком модерного пантеїзму, та розвинувся досить сильно в XIX. і XX. століттях.

Отже, як бачимо - ні пантеїзм, ні тимбільше матеріялізм не можуть стати джерелом для наших світоглядових шукань, для оформлення світогляду молодих людей у тій душливій духовій атмосфері, що панує у сьогоднішньому світі.

Світогляд, що має бути не збіркою дрібних справ і проблем,

не накопичення різних подробиць з якоюсь розвязкою, але тією загальною базою, на якій будуємо твердо і безкомпромісово наше духове та практичне життя, нашу релігійно-церковну, громадську, суспільну діяльність, мусить виходити з глибокого і здорового джерела, З такого джерела, що дає нам ясну відповідь про ціль нашого життя, про ціль всесвіту, значить: про те найвище добро, що до нього прямуємо в житті нашою працею і дією, та яке ми мусимо наперед пізнати, усвідомити собі його, заки зачнемо діяти, щоб його таки осягнути.

Тільки Т е ї з м може дати нам задовільну розвязку в наших шуканнях. Без живої, діяльної віри в одного особового Бога, людське, а з ним і наше життя немає ніякої тривалої цілі, і через це тратить усяке значення і сенс. Найглибші людські уми доходили завжди у своїх роздумуваннях до правд, висловлених у християнському обявленні про Бога, як Творця світу і людини.

Отже і наші світоглядові шукання треба нам будувати лиш на правдах християнської віри. З того одинокоздорового джерела треба і нам молодим Василіянам черпати світло науки і знання. І хочеться так дуже сказати словами Лесі Українки:

Нащо даремнії скорботи?
Назад нема нам вороття.
Берімось краще до роботи,
Змагаймось за нове життя.

С.М.

З О Л О Т І Д У М К И :

"Якби яка душа бажала поступати дорогою легкою й вигідною, боячися наслідувати Христа (терплячого), не міг би я її узнати за душу добру" (Св. Іван від Хреста).

Без терпіння і жертви ніщо велике у світі не довершується.

Злий чоловік жие або на це, щоб сам поправився або на це, щоб доброго досвідчати. (Св. Августин).

"Служба Божа є така повна тайн, як море краплин води, повітря порошин, а небо зір" (Св. Бонавентура).

Багато людей тому нічого не можуть довершити, бо завжди хочуть того, чого не можуть, та що моглиб, цього не хочуть.

ВІСТІ ЗА КВІТЕНЬ.

14. З нагоди іменин Впр. о. Префекта М. Прийми, брр. Схоластики ходили на хутір.

ЗА ТРАВЕНЬ.

1. Через цілий місяць травень брр. Схоластики ходили на "Маївку".
12. Бр. Андрій Ковч (схоластик) відїхав на довший час до санаторії.
16. Діес Академікус і іменини Впр. о. М. Гнеська на хуторі.
18. Брр. Схоластики не мали лекцій тому, що садили бараболю.
24. Брр. Схоластики III і IV року мали писаний іспит з латинської і української мови.
25. Усний іспит з латини, української мови, літератури і історії України. На іспитах, крім Впр. оо. Професорів: М. Прийми і О. Купранця, були також Впр. Отці: Протоігумен В. Шевчук, Гнесько і Лисак. Сьогодні всі новомонашествуючі й чотири новики почали триденні реколекції перед відновою обітів під проводом Впр. о. Магістра М. Дацюка.
28. Капітула новомонашествуючих.
29. Зіслання Св. Духа. - Рано віднова обітів. Чотири новики зложили обіти.

ЗА ЧЕРВЕНЬ.

1 Впр. о. Протоігумен В. Шевчук відвідав наш манастир.
16. Діес Академікус.
18. Віднова Синівства Преч. Діви Марії.
22. Брр. Схоластики дванадцятої кляси почали писати державні іспити.
29. Празник Св. Петра і Павла - Брр. Схоластики дванадцятої кляси закінчили писати державні іспити.
30. Закінчення шкільного року молитвою "Тебе Бога Хвалим".

П О Д Я К А .

Щиро дякуємо Впр. о. Поповичові за папір на Проблеск.

Редакція Проблеску.

СМІХОВИНКИ

Вуйку, про що розмовляє Дідуньо з Проблеском?

Ми хочемо, щоб Проблеск уживав "чистої літературної мови".

А коли Ви з Дідуньом пічнете її уживати, га?

Де твоя чиста літ. мова?

Та я ще, Вуйку, не мав коли вивчити її, а подруге я не є для "кольосально" вчених докторів чи інженерів, але для "простої братії".

Vol. XVII APRIL — MAY — JUNE 1955 NO. 2

QUARTERLY

Edited by the SCHOLASTICATE

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

During this month of June which is especially dedicated to the Sacred Heart of Jesus, we all strived to show our devotion to that most Sacred Heart in a special way. In numerous ways we tried to show Jesus that we love His Sacred Heart. But now that June is ending, will there also be an end to our devotions ? In dedicating the month of June to the Sacred Heart does the Holy Church mean that we are to practise special devotions only during that month ?

Indirectly, Jesus Christ, Himself gave us the answer to that question. In the apparition to St. Margaret Mary He promised to help those who venerated His Sacred Heart. In not placing a time limit on the devotions, it is understood that Christ wanted us to venerate His Heart till the end of time and not just for one month, or for that matter, even one year. Even if Christ had not especially asked us to venerate the Sacred Heart, the abundance of His promises should be an adequate incentive for us to continually venerate the Sacred Heart.

During our lives we need much help, many graces. In his promises Christ has covered all our needs. Therefore, by devoutly venerating the Sacred Heart we can assure ourselves of all the graces necessary in our vocation. We will receive these graces, though, only as long as we venerate the Sacred Heart. Since we will need these graces all our lives, it follows that we must devoutly and faithfully venerate the Sacred Heart of Jesus as long as we live. Moreover, the devotion to the Sacred Heart should hold a special place in the hearts of us Canadians whose province is dedicated to that most Holy Heart. Through continual devotion we may be sure that the Good Lord will send us abundant vocations for the flourishment of our province, and thereby, our whole Basilian Order.

I count among my friends those persons whose characters I would defend, and whose reputations I would not slight.

O.A. Battista.

The vulger often laugh, but never smile; whereas well-bred people often smile, but seldom laugh.

Lord Chesterfield.

FAREWELL GOLDEN NOVITIATE DAYS !

Bro. Mark

On May 29, (Feast of Pentecost), four of us took one of the most important steps of our lives - that of binding ourselves for three years by the vows of religion.

Yes, we have left the novitiate, but it is only to advance to the much looked-forward-to scholasticate.

A three day retreat, which we made together with the scholastics, who were making a renovation of their vows, prepared us for this important event in our lives. Now we would become "Basilians"in a more concrete sense. After vows, our actions could no longer be done carelessly or in a trivial manner. They would now be dictated by our 3 vows as well as the constitution of our Order. All these thoughts impressed themselves upon us as the retreat came to a close.

As we prepared to take this important step, everybody wished us success and endurance in our new position but some also cautioned us to be especially careful in fulfilling our duties and spiritual exercises, for now we would no longer be under the watchful, paternal care of our Master of Novices. Henceforth, we would not be checked with such exactitude in the fulfillment of our spiritual exercises as we had been during our trial in the novitiate. Now we would have to be more vigilent of our own behavior.

Making the vows on that peaceful sunny, Sunday morning certainly was not an astounding event - the entire ceremony consisted in the pronouncement of a few lines. No, the exterior appearance in the ceremony is not elaborate, and it is only those who are making their vows - as well as those who have already done so - that realize the momentous gravity of the moment, when a soul freely and deliberately offers to God the sacrifice of its own will, renounces all worldly riches and the right to marry, thus overcoming the three greatest obstacles to the advancement in the spiritual life. It was during the pronouncement of the vows that the realization of the importance of the act impressed itself upon us.

Yes, the time had come for us to bid farewell to our novitiate days. The 20 odd months that we had spent in the familiar Asketar had made us consider it as our rightful home, and it was difficult to grasp the thought of parting with it for all time. Then too, we were leaving behind the familiar faces of the novices with whom we were so accustomed to work, pray and play with daily. Of course we were encouraged by the thought that they would soon follow in our footsteps, and in a few months would join us in the scholasticate, yet it was with some reluctance and mixed feelings that we joined our new confreres in the scholasticate recreation room. The members of the scholasticate

all turned out to give us a not too superfluous but generally warm, friendly welcome to their ranks.

On the second day of our scholasticate, a surprise was in store for us. Our kind and thoughtful Magister allowed us one more afternoon in which to part with our former pals - the novices. Ahike and picnic were in order. We all enjoyed ourselves, and the day's end brought with it the realization that all our former association with the novices had ended.

From now on, our chief occupation will be study, and long, grueling hours of toil await us in the future. But with the help of our Ideal and Examplar, Jesus Christ, we are prepared for tribulations. However, taking our vows gave us most joy for with this step we advanced a little closer to that shining goal which we set before our eyes when we entered the monastary - The Holy Priesthood.

HELPFUL HINTS IN STORY TELLING

Bro. Jerome

Sooner or later, everyone of us because of our position in life, will be called upon to relate a story, anecdote or an ordinary joke. In order to do this, one must be able to express himself clearly, and in an appropriate manner if one is to achieve the desired results. However, even though we might have a funny story, one that is sure to have our listeners rolling, many of us, spoil it by doing one of the following things which can make even the most interesting story a drab narrative. The following requisites in story telling should be carefully studied and put into practise by everyone of us.

I. Never make a story too long. Nothing is more dreary than a story filled with unnecessary details and descriptions which do nothing to produce the end in mind. You may reach the climax of the story where you expect the audience to burst out laughing but instead they only p[illegible] at you through weary-looking eyes wondering when you are going to stop.

2. Don't start a story unless you are sure of it from beginning to end. What would we think of someone who is embarking on a voyage across the sea without a large enough food supply or a means of getting it out of the sea ? We can think the same of a person who starts a story and while he is rapidly approaching the climax stops, gulps, scratches his head and says, "I'm sorry folks, but I forgot how it ends". What would people think of us if we did this ?

Always let your audience do the laughing and never start yourself. Learn to control yourself especially during the story because if you are shaking and giggling it is that much harder to understand

you and that much harder to get the point across for you. At the end of the story never fall into convulsions and absolutely never as I have seen done roll back into your chair, pulling your nose and roaring in imbecilic laughter. This shows want of control and then, it is harder to discern whether our audience is laughing at our story or at our silly antics.

4. Never lay your hands on the audience. We are certain to abhor the narrator who insists on pushing his point across, so we should avoid all such similar demonstrations.

5. Don't tell your stories at the wrong places or at the wrong time. Something may make all our friends roar but itmay displease others. One man told an unidentified dinner partner a joke that made a monkey of the guest of honor. When he finished the woman asked him coldly, "Do you know who I am ?" I am the guest of honor's wife. He asked in turn "Do you know who I am?" When answered in the negative he said, " Thank goodness," and fled. Let us never make the same mistake, because we might not be so fortunate.

Let us remember always to tell our stories at the appropriate time. If someone is suffering from some misfortune he is sure to resent unseemly levity. The man who can toss off a funny story in the right spot is a wit; the oaf that is telling them all the time is a nitwit. We should always be sure whether or not the places and times are appropriate, before we do tell a story, because otherwise we can very easily make a fool of ourselves.

These are just a few reminders and I am sure that you can think of many more besides these. We should all be conscious of the fact that when we are narrating some story, people will be looking forward to it as something that will be good. They always expect more out of us than from ordinary people so we must develop a method of telling good wholesome jokes so that when we are called upon to do so, we would not have to decline or we would not have to bear the tag of a poor narrator and dull companion.

A well-known preacher of Aberdeen Scotland, in bygone days, once spied a man sleeping peacefully through all his fulminations. He lifted his Bible and threw it with unerring aim at the head of the offender shouting, " If you do not hear the Word of God, I will make you feel it. "

"A great man is what we all would be if we could; a great Saint is what we all could be if we would."

OUR PREPARATION FOR THE PRIESTHOOD

Bro. Christopher

As members of the great Basilian Order of St. Josaphat, we are striving to attain a most noble and holy goal, namely, sanctity, perfection. To this end we have either chosen the Priesthood or the Profession of a Lay Brother. Consequently, many of us are preparing for the happy day of Ordination and the life of a priest. Are we conscious of what we are preparing for? Are we preparing ourselves properly ?

By reading a variety of literature on the Holy Priesthood, through daily experience, such as conversations and careful observation, and lastly, through zealous prayers we can obtain a thorough knowledge of the nature of the Priest of Christ and his numerous duties. In preparing for these duties we are properly preparing ourselves for the Priesthood. Therefore with-out a fundamental knowledge of the Priesthood and a thorough preparation for the holy, priestly obligations, our years of studies will be worthless. Without this preparation our mission as workers in the Vineyard of Christ will be fruitless.

Our course of studies cannot completely cover everything that will be needed for future work. We must dig in and ourselves put something that pertains to the Priesthood and its obligations.

Along with our years of study we should prepare for a particular field of priestly labour, as for example, the missions, parochial work, teaching, journalism, etc. As someone put it: "To know something about everything and everything about something". Only that priest who works in one specific branch in Christ's Vineyard can obtain abundant fruits from his labours.

If in the future we are to come into contact with thousands of priceless, immortal souls and work together with them for their salvation, we must be preparing ourselves now. This preparation must be a conscious one. It must be thorough. But remember - it is ours. If we sow the seed well and abundantly, so also will our harvest be.

RELIGION

Once when inspecting a school, a visitor asked the question of the head teacher: "Where in your time do you teach religion ?" The latter replied: "We teach it all day long. We teach it in arithmatic, by accuracy. We teach it in language, by learning to say what we mean. We teach it in history by humanity. We teach it in geography by breadth of mind. We teach it in handicraft, by thoroughness. We teach it by kindness to animal, by courtesy to servants, by good manners to all".

FOOD FOR THOUGHT

Bro. Patrick

Whether we will admit it or not, the facts speak for themselves. We Ukrainians have many treasures which we do not fully appreciate and cherish. The trend today is to "go over to the other side of the tracks". Many of us, instead of cultivating and fostering our own heritage, are eternally borrowing from perhaps an inferiorneighbour. If we would but compare our language, music, literature etc. with that of our neighbour, we would soon realize that we have nothing to be ashamed of. On the contrary, we have everything to be proud of.

Language is a factor which separates one part of this human family from another. It is one of the prime factors which keep a nationality alive. However, many Ukrainians are ashamed to speak their native tongue in public because they think that it is inferior to English or because it will lower their prestege in the eyes of their Anglo-Saxon neighbours. These Ukrainians, as the saying goes, "try to be Englishman". This vain line of thinking not only does not acheive its purpose, but it also makes a cariculture of a person. This trend of thought applies not only to the pioneer Ukrainian immigrants, but also to those who have immigrated to this country within the past few years. A recent incident will prove my point.

Two teen-age girls, a Canadian-born Ukrainian and one who recently immigrated to this country, came to one of our rectories with the intention of buying a rosary.

"What can I do for you?"asked the Superior in Ukrainian.

"Father I want to purchase a rosary", the newly arrived immigrant girl answered in English.

"What was that again?"queried the priest in Ukrainian.

"A rosary, Father, A rosary", answered the newly arrived immigrant girl, again in English.

"I don't understand you", said the priest.

Finally the Canadian-born Ukrainian, realizing what the priest was after, replied in Ukrainian, "Proshu Otsia, vona hoche koputu vervichu".

The priest learned later that this girl was even attending mass in the Roman Catholic Church because she couldn't understand the sermon in our own Ukrainian Catholic Church. Yes, we can all say "mea culpa".

A young person of Anglo-saxon origin had an altoghether different opinion of the Ukrainian language. He stated it thus to one of our priests. "Father, If only I had an opportunity to learn Ukrainian. The little that Iv'e heard from my companions, sounds so mellow

so beautiful. It seems so easy to pronounce. You people are lucky."

This person was well educated and he could easily recognize beauty where he say it. How about us ?

There are many complaints to-day that Ukrainian music and literature are not what the well educated person desires to associate himself with. The truth is that we cannot fully appreciate anything until we recognize its beauty. I admit that if you've only heard a few old records or sat among an audience to see a play where the merry-making theme was evolved, you no doubt did not feel like telling the rest of the world that you are Ukrainian. If that were all that we possessed, there would be an excuse in disassociating oneself from everything Ukrainian. But such is not the case. These old songs and merry making plays are but a tiny and inferior portion. If someone judges the culture of a certain country, say Canada, by one cowboy song and a cheap comedy, he certainly would be erroneous. The same stands for our Ukrainian music and literature.

A recent Ukrainian play staged in the United States was well received by the American critics as well as the audience. Our choirs, both church and national, have captured the hearts of their listeners with eheir songs. Yet we Ukrainians are looking for treasures on the other side of the fence, when our own property is filled with them. Our heritage is such a treasure, that if fully appreciated and cultivated, it will not only develop our personalities, but it will also be esteemed by our Anglo-Saxon neighbours.

QUARRELS

Several people, amongst whom was a rabbi, were crowded together in an overheated railway compartment. One of the passengers started to open a window but was stopped by a woman, who claimed that her doctor warned her that she would die if she traveled with the window open. The window was closed but the other woman protested that she was suffocating. A general quarrel began in which only the rabbi did not take part. He meditated and after a littlo while he offered the following sound advise.

"Let us open the window and let the first woman die. Then let us close it and the second woman shall suffocate. After that we shall be able to continu our journey in peace.

"Sow an act and reap a habit.
Sow a habit and reap a character.
Sow a character and reap a destiny."

DEATH OF A TRAPPIST

Anonymous

A man does not have to drink out of a skull to remind himself that he will one day die, although we all need to be reminded of it.

Inside monasteries, above all, contemplative monasteries, it is a different matter. Once he is out of the novitiate, the Cistercian monk seldom needs to make a systematic meditation on death. A contemplative who forced himself constantly to picture decaying bodies and so forth, would certainly ruin his spiritual life. The Cistercian can dispense with formal meditation on death altogether if he follows the liturgy. The Cistercians recite the office of the dead on an average of six times a month, and there are four solemn anniversaries during the year, when the office of the Dead and a Pontifical requiem are sung.

When a Cistercian dies, he is taken in a procession to the monastic church, in an open bier, dressed in his habit. He is placed in the middle of the choir with a candle and crucifix at his head and a stoup of holy water at his feet, and until he is buried two monks will always be sitting by the body, day and night, reciting psalms alternately in a low voice. They take turns at this office of charity. At night they take long two-hour shifts, that the constant going and coming may not wake the others in the common dormitory. Sometimes night wakes fall to the lot of novices, and without question make a deep impression. The huge empty church becomes very dark and very silent, and the body in the open bier does not seem to lie as still as it ought to, in the flickering candle-light; but you are also very much aware of another Presence, where the sanctuary lamp flickers before the tabernacle; and taking your courage in both hands you start murmuring the Latin words of the Psalms. It is strange how quickly the time goes, and when you suddenly realize that your watch is over, that you must return to your straw matteress and bed of planks, you are somehow unwilling to leave. While you were praying there, a deep and vivifying sense of fellowship was growing up that linked you in some mysterious way with the soul to which that body once belonged and to which it will one day be returned. And as you walk through the dark, echoing, cloister you are no longer afraid of death or of dead bodies but you see them as they are: sad, inevitable things whose sorrow is not without an infinitely merciful remedy.

Perhaps the most dramatic thing of all is the way the monk is buried. He is lowered into the ground without coffin or bier. The monastary infirmarian goes down into the gravo and covers the face of the corpse, and as soon as he climbs out again the earth begins to fall and the dead Cistercian disappears. And yet this simplicity and poverty have something about them that is immensely clean in comparison with the nightmare of fake luxury and flowers with which the world tries to disguise the fact

of death. It is not the burial of a monk, wrapped in no other shroud than the clothes he always wore, that is frightening; no, it is those embalmed corpses rouged up to look like waxworks and couched in satin cusions that terrify the heart and make even the healthy smell of flowers horrible by the association with undertakers and funerals.

But most important thing of all is not how the body of a Cisterian is buried; that is trivial. The real question is: how does such a soul enter into the presence of God ?

The death of a true monk is inevitably the crown of a life of sacrifice. It is the final liberation of a soul from all that impeded it, prevented it from seeing God, held it back from the perfect possession of God, and restrained its swift flight to the center towards which it has tended with the almost irresistable gravitation of pure love. At last the body breaks like a web and the soul leaps out, exulting like a flame into the blinding glory of God.

GOD IS WONDERFUL IN HIS SAINTS!

Bro. Mark

The fifth century was a dark era for the mighty Roman Empire. The Asiatic hordes were determined to forever wrench the power from Glorious Rome. The greatly feared Oriental, King Attile, had decided to strike the fatal blow against the Roman Emperor Valentine III. Who could possibly stop the Huns under the powerful Attile ? Before the sun should set, Attile had promised himself, Rome would be his.

The army was even now approaching the Eternal City. The glowing sun was flashing back the noonday light from the shining armor and the golden helmets of the glorious Huns. Their blazing chariots topped the summits of the distant plain and rolled forward to the city gates. The determination to conquer was evident in this waving sea of armor. Certainly, the Romans could put up no resistance against this battle-trained undefeated army.

Meanwhile, Valentine had already fled the Capital. His military strategists had lost all hope of successfully defending Rome. It was certainly doomed. Then, all the eyes of the city's inhabitants were turned to one undaunted figure,Pope Leo the Great - a man who, although frail of stature, was strong in spirit. In him alone was there any hope for the despairing multitude. Long and hard the Vicar of Christ prayed and pleaded, calling upon the help and intercession of the Holy Apostles Peter and Paul. Finally he emerged to view the approaching array, and there was no sign of fear in his calm, undaunted bearing.

Dressed in all his priestly vestments, and accompanied by a few fearless followers, he slowly advanced to the city walls, to meet the oncoming Huns. The infantry with King Attile in the lead, was closing the gap which separated the enemy forces from Christ's Vicar. There was no hesitating now. Attile would teach the Romans a lesson that they would never forget. He would see to it that this city was destroyed and as for this persistant Pope, he would be the first to fall. He signalled to his trumpeters and the battle cry pierced the dusty air.

But why did his soldiers suddenly hesitate, and withdraw in mortal fear ? Had they not recognized the signal? King Attile, stunned, gaped unbelievingly at the city entrance. A sudden shudder passed through him as he witnessed the spectacle before him. His Holiness calmly waited at the gate. No army could be seen behind him. It was not an ordinary human fear that turned the clamor of the air to a sudden hushed silence. There, to the Vicar's aid had come two lone protectors, one standing on his right, the other on his left. Their presence was enough to make the Huns withdraw from what appeared to be an easy victory, - to send the invincible foe cowering from the field of battle. For standing on either side of the Pope, were visible two heroes of old, all clad in glowing robes, their hands gripping two fiery swords. They were the two Saints who had transformed the once pagan Rome into a christian stronghold - the two great patrons of Rome - Saints Peter and Paul. This sight that he witnessed and the convincing words of the Great POPE made such an impression on King Attile, that not only did he abandon the attack against Rome, but he became a good friend of the Holy Pontiff, and contributed a large annual allowance to the Head of Christ's church.

Thus we see how powerful is the intercession of the Supreme Apostles. They are truly among the greatest of the Churche's saints. Not only does the Western Church have a great devotion to these Great Saints, but they are also held in very high esteem by our Eastern Church as well. Hence, we see why their feast day is celebrated with such grandeur in this parish which has chosen them as its special patrons and protectors. We must not forget to honor them on their feast day with all the respect that is due to them. For since their intercession is so powerful before God, they will always come to the help of those who sincerely invoke their aid.

POVERTY OF THE CLERGY

The minister was being held-up by highwaymen. "my dear, misguided brothers," he said. "I might have some money to give you if only I had such energetic, persuasive fellows as you to pass the plate at my church."

TEAM-WORK

Bro. Myron

Every person who wants to acheive something has to put forth everything he has in order to reach his goal. To make one's hardships easier nothing helps as much as co-operation. We've heard and probably know from experience that co-operation helps most in successfully completeing ourundertakings.

In whatever field of work one enters, he will have to learn to get along with others. To be successful in the chosen vocation, one must first of all learn to be an effective, co-operative member of the group. Maybe here might come a thought. Why do many organizations fall apart ? Why so much disorder and break-ups in communities or even among nations? The answer is lack of team-work. Where there is no teamwork, sooner or later the organization will break up. Let's take a simple example of co-operation in sports, for instance hockey. How would the game look if each player tried to play independently ? We would see all the players fighting for the puck. But when there is teamwork, the game is very interesting and exciting. Through such teamwork, an easy victory is achieved. Therefore it is very important now to learn to work harmoniously with others because where there is unity, there is power.

It is hard to find an organization where everybody really co-operates. You will always find one or two who will stand in your way making only mischief and discouraging other members. This can't be helped much , because such people have come up and probably will continue to come up in the future. The cause of this failure among the members is self-centeredness. Every one wants to hear himself. Looking back at the first christians we see that they made great progress in spreading the Christian faith. What gave them this power ? Co-operation. Every one tried his best to make everything run smoothly. This is a good example for us, especially for us Ukrainians, who through lack of co-operation do not possess our own country.

Therefore it is better late than never to start co-operating from our own side. Nobody has gone far by himself in any endeavour. Always through someone's help his task was made easier. Now, we can freely say that a strong, co-operative society will always be able to attain its ends.

"Attention to trifles means perfection, and perfection is no trifle."

-dictum of Michelangelo-.

The Battle in Father Lacombe's Camp

Bro. Victor

In the year I865 Father Lacombe received from his superiors the mission to follow the forever wandering Indians of the West. Father Lacombe, like the Good Shepherd in the gosple, set out to bring back those lost sheep to the fold.

From St. Albert, therefore, he set out for the boundless plains and wilderness. Father Lacombe's zeal could not accomodate any delay. He must take the children of unbridled liberty and bow their proud heads under the yoke of Christ. He had already befriended many of the native chiefs: they received him with open arms as the beloved "Black Robe of the Plains", though they did not manifest such enthusiasm for his teachings.

He first accompanied the Blood Indians to whom he taught simple prayers of his own composition. Later he joined himself to the Blackfoot Indians not knowing the dangers ahead. For economic reasons the tribe divided itself into three groups of forty-five, fifty and sixty tepees. Father Lacombe was a member of the smallest group. On the noght of December 4, I865, while Father Lacombe was in the chiefs lodge after a tiring day, Natus (the Sun) sprang into the chiefs tent with a gun in his hand and gave the warning in a lugubrious tone singing out: Assinaw! Assinaw! The Crees! The Crees!

Having scarcely pronounced these words, a terrific detonation spread alarm and confusion in the camp, while bullets sang into every tepee, but more particularly to the one where Father Lacombe was resting.

The Blackfeet, who were brave Indians were assembled with great speed, The chief exhorted them to sell their lives and fight bravely. Scarcely had he spoken when a volley of shots broke two of the supporting poles of his tepee, while other burning volleys of muskets ripped at the tent.

Father Lacombe got up, put on his cassok kissed his missionary crucifix and making the sacrifice of his life, went out to baptize his dying Indians, while bullets whizzed their death tune around him in the night. Throughout the camp could be heard the wierd crys of the chiefs, above the din of the battle. The savages sang out their blood curling war whoops that made the blood free. e in the veins. Then, the neighing of dying horses became mingled with the bewailing and shrieks of women making the camp a frightful scene.

Father Lacombe tried vainly to attract the attention of the enemy but he could not be heard above the surging battle. In the heat of the struggle he found the first victim of the aggressors - a young woman who was shot through the head. At her request, he baptized her before she died. A few minutes later a Cree scalped her and slew her baby whom Father had overlooked in the darkness. The enemy captured the whole camp including

the priest's belongings. An Assiniboine had just appropriated his Breviary, but in the next moment he was killed for his crime by the quick retort of a blackfoot's gun. He was immediately scalped, while Father was recovering his own book.

What a sad and endless night it seemed for the helpless missionary who was known and respected among the Blackfeet as "the man with the great heart" and among the Crees as "The Noble Soul". But the Indians did not heed his words. They only made another deep wound in his heart for he loved them all.

When dawn broke the next morning and sent its first streaks of light into the village, the priest donned his surplice and stole, and with a cross in his hand, advanced toward the enemy - cautioning at the same time for the blackfeet to cease fire. The dense morning fog and smoke of the battle prevented the Crees from seeing him. Refusing to heed the urging of his friends to return, he advanced to the enemy camp Just then a bullet found its mark by striking his shoulder and then his head - leaving the unsuccessful truce-maker half stunned. The battle did not end till ten in the morning, when a blackfoot managed to tell the enemy that they had shot the "Blackrobe" and that he was wounded. The Crees protested that they did not know of his presence among the foes. Twelve Blackfeet were killed and fifteen others wounded, three of whom did not recover, while at least two hundred horses had been captured or slain. Fifty Crees were also wounded, several of them mortally before the battle ended in respect and regret of Father Lacombe's injury.

This incident in Father Lacombe's Missionary life relates the many hardships and heroic sufferings that had to be indured by the early missionaries in the wild Northwest.

Condensed from the files of Father A.G. Morice O.M.I.

The Aurora Staff

Editor .... Bro. Eugene

Co-Editor.................... Bro. Jerome

Typist .... Bro. Mark

Administrator.................. Bro. Myron
Machinist

HUMOR

A patient in a hospital awoke after an operation and found the blinds of the room drawn. "Why are those blinds down doctor ?" he asked. "Well," said the physician, "there's a fire burning across the alley, and I didn't want you to wake up and think the operation had been a failure."

"If you had six apples and I asked you for three, how many would you have left ?" asked the instructor in arithmetic.
"Six," promptly replied Willie.

George, who had not seen Sam for some time, had heard that Sam's wife was sick. Finally upon meeting him one day he asked "How's your wife Sam ," "Oh, didn't you hear said Sam, she died and went to heaven. "Oh, that's too bad" said George", but realizing the awkwardness of the statement, he corrected himself - "I mean that's wonderful". That was even worse, so he ended by saying, "Well, it is a surprise".

"Do you know what an alibi is, Rastus ?" asked the judge. "Yes, your honor. An alibi is provin' dat you wuz at a prayer meetin' whar you wuz'nt in order to show dat you wuzn't at de crap game whar you wuz."

Billie's father was ill and the little lad was worried. "Mother," he asked, "is Daddy going to die and go to Heaven ?" "Of course not, Billie," replied his mother. "What ever put such an absurd idea into your head ?"

A man of diminutive proportions sat down at the restaurant table. "I want some salad," he said. "What kind? Shrimp ?" asked the waiter. "Don't get funny with me young woman!" exclaimed the man, wrathfully.

The young lawyer retained by a farmer to bring an action against a railway company for the loss of twenty-four pigs did his best to impress the jury with the magnitude of his case. "Twenty-four pigs, gentlemen," he said, "twice the number in the jury box."

A small boy, leading a donkey, passed by an army camp. A couple of soldiers wanted to have some fun with the lad. "What are you holding on to your brother so tight for, sonny ?" inquired one of them. " So he won't join the army," the youngster replied, without blinking an eye.

Pete: "Fishing Victor ?"
Vic.: "No, just drowning worms."

Rocks In Your Head

Bro. Pete

When anyone tells you that you have "rocks in your head", that's no real insult.

Nature has provided very important rocks in your head. Without them you'd be seriously handicapped. The rocks are in your ear mechanism and are extremely valuable parts of the human spirit levels which keep you balanced.

The space travellers of the future won't have their help, once his space ship has left earth's pull of gravity, and he'll be in a "pickle". Scientists arn't quite sure how he will accustom himself to the lack of a balance indicator, but they know the human body is marvellously adaptable and are optimistic it will solve the problem itself.

Now, let's see what the rocks in the head have to do with all this. The popular conception of the ear - or what we see as the ear - is merely a part of the outer ear. The other part starts with the tube leading back to the eardrum. On the inside of the eardrum is a small air-filled cavity called the middle ear and beyond that, the inner ear and a complicated group of connecting, liquid-filled passages called labyrinth. One of these contain the hearing organ - the cochlea. The other passages constitute the balancing organs.

In the balancing organs of the inner ear are those believed to register gravitational pull. Here are two small sacs or cavities called the utricle and the saccule. On one wall of each is a layer of tissue called the macula. This is the sensing organ. It consists primarily of a layer of hair cells, each of which ends in a microscopic hair projecting into a jelly-like layer of thick mucus.

Embedded in this jelly are a large number of tiny, solid particles of mineral aragonite, a form of calcium carbonate. The aragonite particles are called otoliths. The movement of these otoliths in the surrounding jelly give each of us an exceedingly sensitive balancing control.

Any motion of the head and body instantly moves the otoliths, on which the force of gravity is constantly pulling. All movements are reported faithfully to the brain through the jelly and the hair cells. Scientists know that large numbers of nerve fibres are packed between the hair cells, but have determined that these fibres do not reach the actual hairs and therefore the connection must occur through distortion of the hair cells.

Now, if we remove the constant pull of gravity from the otoliths what's going to happen ? Remember, these "rocks" are inertia-sensitive and respond to linear acceleration. Gravity is an acceleration.

To begin with, otoliths can't behave normally because of the lack of an acceleration.

In all probability no impulses would be sent to the brain. In other words the rocks in your head would not do you a bit of good in orientating yourself in space, because of the lack of the normal pull of gravity.

With the absence of gravity the only stimulus for space orientation will be the visual one. The travellers may react with a feeling of apprehension and insecurity, and as the nervous system reacts abnormally one result may be continued nausea.

Congenitally deaf people without labyrinthian passages can very definitly orientate themselves. Reports indicate that even when these people are submerged to a point of buoyancy with no bodily sensation of weight, they can maintain their balance if they can see. The visual sense can, in some cases, therefore, permit complete orientation.

A diver can balance himself under water only if he can see. It is the weight of our bodies, then, that enables various sense organs, especially those in our muscles, to give us information about our posture. That means that the organs of the inner ear are not absolutely essential for balancing in as far as space travelling is concerned.

Pilot's who have flown under gravity-free conditions say it is possible to acclimate oneself, but they have only experienced up to 15 seconds of a zero gravity condition. Initially all sorts of disturbances may be created but familiarity with the condition may bring a return to the normal situation, where, the visual stimulus will permit complete orientation.

At this moment it appears likely that a crew can become accustomed to gravity-free space, but as yet no one knows the complete answer to this speculation. Only an adventure in space will yeild the answer.

. . . .

THE BASIC PRINCIPLE OF LIFE

(continued) Bro. Christopher

II. History:

Philosophy, the queen of human sciences, investigates the ultimate causes and reasons of the whole universe of facts and phenomena which presents itself to the inquiry of men's minds. A history of philosophy is a critical record of man's investigation of reality; it presents an account of the effort of all ages to attain ultimate truth; it describes the various and often conflicting results of that effort; and it indicates, or should indicate, the continuous character of the development of true philosophy through the centuries.

The question: "what is the basis of life in living beings" holds a prominent position in the history of philosophy. It will be fruitful therefore, to scan through this history of human thought briefly and note the various explanations and observations offered by philosophers of adverse and numerous trends.

A. Ancient People.- The majority of those peoples, such as: Jews, Egyptians, Hindus, Chinese and Persians unanimously confirmed the existence of the soul and its being the basis of human life. They did not, however, mention vegetative or animal life.

B. Greek Philosophers.- The early Greek philosophers for the most part looked on movement as the most essential characteristic of life, different schools advocating different material elements as the ultimate principal of life.

For Democritus and most of the Atomists it was a sort of subtle fire. For Diogenes it was a form of air. Hippo derives it from water. Others compound it of all the elements, whilst some of the Pythagarians explain it as a harmony - foreshadowing modern mechanical theories. Aristotle caustically remarks that all the elements except earth had obtained a vote. With him genuine scientific and philosophical treatment of the subject begins; and the position to which he advanced it is among the finest evidences of both his encyclopedic knowledge and his metaphysical genius.

For Aristotle the chief universal phenomena of life are nutrition, growth and decay. Movement or change in the evident sense is characteristic of all life, but plants are incapable of local movement. This follows from desire (inclination), which is the outcome of sensation. Sentiency is the "differentia" which constitutes the second grade of life- that of the animal kingdom. The highest kind of life is mind or reason, exerting itself in thought or rational activity. This last properly belongs to man. There are not three really distinct souls in man, as Plato taught. Instead, the highest or rational soul contains eminently or virtually in itself the lower animal or vegetative faculties. But what is the nature of the inner reality from which vital activity issues ? Is it one of the material elements ? Or is it a harmony, the results of the balance of bodily forces and tendencies. No, The solution for Aristotle is to be found in his fundamental philosophical analysis of all sensible beings into the two ultimate principles, matter and form. Prime Matter (materia prima) is the common, passive, potential element in all sensible substances; form is the determining factor. It actualizes and perfects the potential element. Neither frime matter nor any corporeal form can exist apart from each other. They are called substantial principles because combined they result in a being, but they are incomplete beings in themselves, incapable of existing alone. To the form is due the specific nature of the being; with its activities and properties. It is the principle also of unity. For Aristotle, in the case of living natural bodies, the vital principle, ψυχή, (soul) is the form. Therefore the soul is the substantial form of the natural or organized body which possesses life.

C. Medieval Period.- The Aristotelian theory in its essential features was adopted by Albertus Magnus and St. Thomas, and the doctrine of the vital principle as form of the body prevails supreme throughout the Middle Ages. The differences separating the rational soul from the vital principle of the plant or animal, and there relations between intellectual activity and sensory cognition became more clearly defined. The human soul was conceived as a spiritual, substantial principle containing virtually the lower faculties of sensory and vegetative life. It is enabled to inform and animate the matter of the body. But the human soul always is a substance capable of subsisting of itself apart form the body, although the operations of its lower faculties would then neccessarily be suspended. Because of its intrinsic, substantial union with the materia of the organism, the two principles result in one substantial being. But since it is a spiritual being retaining spiritual activities, it is, as St. Thomas says, "non totaliter immersa", (not entirely submerged) in matter as are the actuating forms of the animal and the plant.

Moreover, this vital principle is the only substantial form of the individual being. It determines the specific nature of the living being, and by the same act constitutes the prime matter with which it is immediately and intrinsically united as a living, organized body. The Scotist School differed somewhat from this teaching that antecedently to its union with the vital principle the organism is actuated by a certain subordinate "forma corporeitatis". They conceived this form as a collection of forms, however, as incomplete and requiring completion by the principle of life. This conception of inferior forms, though not easy to reconcile with the substantial unity of the human being, has never been theologically condemned, and has found favour with numerous modern Scholtic writers, as being helpful to explain certain biological phenomena.

(to be continued).

A holy priest makes a fervent people,
A fervent priest, a pious people;
A pious priest, a decent people,
A decent priest, a godless people.
(from an old proverb).

In an Indiana cemetery is this classic epitaph:

"Pause, stranger, when you pass me by.
As you are now, so once was I.
As I am now, so you will be;
So Prepare to die and follow me."

Underneath the verses someone has written the following:

"To follow you I'm not content,
Until I know which way you went."

BELIEVE IT OR NOT

Bro. Sylvester is giving up motors for books.

Bro. Myron, our 6 ft.'er is going to Pigeon Lake where he is expected to stand in the middle of the lake like the Statue of Liberty.

Having fractured his wee little toe, Bro. Peter was forced to wear a great big cast for two whole weeks.

Bro. Jerome has finally found out that the lawn-mower is used for cutting grass and not trees.

Bro. Flavian is going to give up catsup.

Bro. Boniface has said that he would write an article for the next issue of the Aurora.

Bro. Isidore has a special plot on which he planted grass and up till now there is about as much grass on the plot as there is hair on Bro. Methodius's head.

To Bro. Daniel, anything that has wheels looks like a tractor.

Bro. Josaphat is slowly trying usurp the directorship of the "Biblioteca Dobruh Knuzok" from Fr. Popowich.

Bro. Leo hopes to become a big-time lawyer.

Bro. Adrian prefers a bucket of bolts(Ford) to a Bell-Air Chevrolet.

Bro. Methodius isn't totally bald anymore.

Bro. Melety knows how to handle a shovel.

Bro. Augustine has finally taken a good picture.

Bro. Christopher, having begged the U.S. Border Guards on his knees, is being allowed to remain in Canada.

Bro. Victor is going to be sued for having cut down Bro. Methodius's trees.

Bro. Anthony has beautiful cucumbers in his green-house, but he can't figure out where they've been disappearing to.

Bro. Ephtumy likes bees, that is, until he gets stung.

Bros. Philosophers greatly approve of Departmental mathematics exams.

The Editor of this paper probably won't live long after this gets into circulation.

Our sincerest thanks to Bro. Josaphat Korol for the beautiful boat made in time for this year's vacation.

Bros. Scholastics.

ПРОЛЕСК

РІК XVII ЛИПЕНЬ --- СЕРПЕНЬ --- ВЕРЕСЕНЬ 1955 ЧИСЛО 3

ВИДАЮТЬ Бpp. СХОЛЯСТИКИ, Ч.С.В.В. —— КВАРТАЛЬНИК —— МОНДЕР, АЛБЕРТА

Проблеск в Минулому й Майбутньому.

Вже віддавна в серці схолястиків зродилося гаряче бажання продовжувати започаткований журналик"Проблеск", який спочатку видавали тільки брати ретори, філософи й богослови. Доказом цього є кількаразові спроби видавати його. Нераз траплялося так, що по короткому часі праця мусіла припинятися. Воно інакше й не могло бути. Така праця не повинна стояти на перешкоді обовязковій науці. Нераз бракувало відповідних сил. Коли в деяких роках були ті відповідні сили, тоді й журналик цей дуже гарно виглядав. Знову ж за якийсь час ті брати, що брали активну участь, авансували вгору, залишали його в меншездібних руках і тому багато він-бувало-підупадав.

Цього разу треба відзначити труд та працю усіх тих братів, головно з редакційного проводу, що саме двигнули цей журналик із трьохрічної його перерви.

Під цю пору"Проблеск" уже має за собою один рік праці по останній його перерві та девятнадцять літ від його започаткування.

Завдання, що лежить на Проблеску, є допомогти братам: краще вивчити українську мову, писати дописи, статті пізнати інші різні ділянки письменницької праці. Однак найголовнішим його завданням: виробити в нас справжній католицький світогляд й апостольське замилування до до видавництва.

Коли поглянути на минулі його числа, то можна б зробити деякі помічення: поперше-це брак статтей із домашнього життя, цебто-таких, що викликали б зацікавлення поза нашим домом, країною. Можливо тому, що ті теми із-за нашого щоденного зайняття виглядають нам буденними, хоча в дійсності вони такими не є.

Подруге,Проблескові можна б надати більше гумору.В сучасній публіцистиці чи взагалі в письменстві,цей гумор має своє значення.Сам в собі великої користи він не має,але як засіб приманювати читача він попросту необхідний.

А що про майбутність?Проблеск не належить тільки до якоїсь групи,але взагалі до всіх Василіянських студентів Канадійської Провінції.

Тому ті,що переймають працю,а в цьому разі й ми,як докажемо,що Проблеск під різними зглядами можна поліпшити,то напевно всі давніші редакційні гуртки,як також шановні читачі будуть цьому дуже раді.

Отож просимо всіх братів брати активну участь,а Вас Дорогі читачі,допомагати нам добрими порадами,заувагами чи фінансово на покриття наших,на вигляд малих,та все таки видатків.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ "ПРОБЛЕСКУ".

Редактор.........бр.Христофор Войтина.
Зас.Редактора...бр.Лев Садовський.
Адміністратор..бр.Даниїл Гумницький.
Друкарі.........бр.Лев Садовський.
бр.Йосафат Кончак.

Дописувачі.....бр.Андрій Ковч.
бр.Лев Садовський.
бр.Йосафат Кончак.
бр.Ісидор Дзядик.
бр.Христофор Войтина.
бр.Марко Зазуля.

З ДУМОК СКОВОРОДИ.

Твої вороги-це особисті погляди,що загніздилися в серці.
Мій друже.Мудрі і в іграшках мудрі,і в неправді правдиві.
Людина дивиться на лице,а Бог на серце.
Хочеш щастя,згоди з обов'язком,згоди з природою-роби те, до чого ти покликаний.
Щастя скрізь і ніде.Воно-сяйво сонячне,тільки треба йому відкрити двері душі.Воно процвітає з внутрішнім спокоєм; в згоді з Богом.

Чому так,а не інакше?

Багатьом із наших шановних читачів правдоподібно,нераз находить на думку чому то вже сама назва нашого журналика має своє недотягнення,чи інакше сказати граматичний блуд.

Назва "Проблеск"уже має за собою довгий час свого традиційного існування.І тому хоч правильно мало б бути "Проблиск"то все таки ми й надалі вживатимемо попереднього правопису цього слова за радою більшости наших дорадників та Брр.Схолястиків.

Побажання.

З початком нового шкільного року бажаємо добрих успіхів у науці та особливої Божої опіки:
Брр.Теологам у Римі,
Брр.Філософам на хуторі,
усім Братам у Бразилії а також братам схолястикам нашого дому.

Хай ціллю Ваших студій буде більша Божа слава,добро нашої Церкви,Чину та українського народу.

Редакція Проблеску.

ВИХОВАННЯ МОЛОДІ.

Наші Правила в розділі про ціль згромадження згадують,що одним із основних обовязків Василіянина є: "трудитися над вихованням молоді".І через щорічні літні курси для нашої української католицької молоді наші Отці Василіяни стараються сповнити цей обовязок,а водночас так виховують нашу українську молодь,щоб могла затримати при своїй рідній Церкві та гідно зберігала свої справді дорогоцінні українські традиції.

Народ завжди покладає свої надії на свою молодь. Так само є і з нашим українським народом.І тому,у 1946 році,два наші молоденькі Отці Василіяни побачили,що на канадійських землях наші діти і наша молодь потребують щось запрограмове для доброго виховання. Ці два Василіяни,Впр.Отці Боніфатій Слобода й Севастіян Курило,та Преп.Бр.Методій,ЧВСВ,при великій та щирій співпраці Бсеч.о.Фірмана,започаткували перші Літні Вакаційні Курси.

Від 1946 до 1955р.наші Отці зробили великий поступ у веденні цих Курсів.Тепер ці курси відбуваються в оселі Святого Василія біля Пиджон Лейку.

Тут над гарним озером,цього року,через цілий місяць поверх 80 хлопців і дівчат користали з вигід оселі,щоб провести там веселі вакації та вчитися української мови, історії України,релігії й українського обряду.А через два тижні відбулася на Оселі катехизація для менших дітей, яких було поверх 90.І тут діти мали нагоду також багато навчитися та мило провести вакації.

Це дійсно велика і похвальна праця,яку наші Отці виконують для нашої молоді.Нехай Господь Бог дальше благословить великими успіхами їхні труди,щоб осягнули ту ціль, яку основники Курсів положили перед собою:"Щоб наша молодь вийшла з Курсів свідомішою своєї народности та більше привязаною до своєї Церкви та обряду.

- - " oOo " - - М.З.

ДЕЯКІ ПРИПОВІДКИ ТА ВИСЛОВИ.

Чеснота над чеснотами тримати язик за зубами.-Українська прип.

Не картай злого,бо зненавидить тебе,напоминай мудрого, а полюбить тебе.-Соломон.

Довготерпеливий дужчий силача;себе гамувати-це більше ніж міста завойовувати.-Соломон.

В кого більше мудрости-в того більше й смутку; хто прибільшує знання-прибільшує й гризоти.-Еклезіяст.

Люби й знай св.Письмо,а зненавидиш пристрасті тіла.
-Св.Єронім.

СХОЛЯСТИЦЬКІ ВАКАЦІЇ.

Над озером.

Вакації-це щось очікуване та корисне для людини,яка цілий рік провела у великій напрузі,сповняючи свої обовязки.Є це час тілесного відпочинку і відпруження,як також набуття сили духа до дальшої праці.Для такої то цілі й нам студентам,монахам Василіянського Чину,наші Устави позволяють на такий час.

Вже віддавна наші схолястики проводять свої вакації над озером.Цьогорічний день від'їзду припав два дні пізніше по відпустовому празнику св. ап.Петра й Павла.По стараннім приготуванні всіх потрібних речей усі очікують радісного моменту.Аж ось,коли всі браття по відбутті духовних вправ,вислуханні Божественної Літургії та відслуженні часословного хору почали приготовлятися до від'їзду.На дворі аж потемніло.Зачалася велика злива.Скоро всі польові дороги,куди нам треба було їхати,були залляті водою.За радою бр.Августина ми позносили всі речі до ґаражу й очікували погоди.

Від'їзд першої групи.

Раптом усе змінилося.Вода почала всякати в суху землю.Дорога стала можлива.Зявляється о.Соцій з Впр.о.Вікарієм Жаном,які запрошують до авта трьох схолястиків і бр. Йосафата.О.Соція напевно цікавила швидкість нового мотору до човна.Бр.Йосафат рад би хоч на хвилинку перебути на поверхні води і випробувати нове човно,яке він так пильно робив.Це справа конечна.Хто може ґарантувати,що через невідповідне якесь мале недотягнення у будові,не потоне? Гірка була б тоді доля бр.Йосафата до самої смерти,якби на"перший запал"утопилося декількох схолястиків.Впр.о.Вікарій напевно думав про місце,де б розташувати шатра,вівтар і взагалі про ввесь порядок.Нас трьох схолястиків раді були чимскоріше доїхати поглянути на те місце для нашого таборювання.Їдемо.Ось і містечко,віддалене коло 20 миль від нашого табору.Ми зупинились у ньому на короткий час,де о.Соцій полагодив деякі справи щодо майбутнього закупу в одній із українських крамниць.Знову дощ.Повертаємо в осиковий ліс і їдемо яких 8 миль досить поганою дорогою.Нарешті перед нами серед темнозеленого лісу блистить чудове озеро.Як на щастя перестав падати дощ.Там привітали нас гарно тамошні комарі.

Приїзд решти братів.

Приблизно три години по нашому приїзді прибігає до нас бр.Юрій,обтріскаций болотом,з веселою усмішкою,і повідомляє нас,що тягарове авто з усіма речами та братією вже зближається.Їде воно дуже поволі і часто зїжджає на боки з похилої дороги.Та нам схолястикам довше й не треба було про це говорити.Ми скоро вибігли їм назустріч.По короткому часі-при помочі всіх братів-авто якось докотилося на місце.Настала велика радість,задоволення.Почалася праця.За декілька хвилин шатра були вже готові.На двох,віддалених від себе,осиках маячів український та канадійський прапори.Бр.Августин взявся за кухарство.Скоро й капличку скінчили.О.Соцій з бр.Йосафатом вернулися зі

своєї експериментальної плавби.При швидкім русі човно виявилось дещо за вузьке,однак вони задоволені вернулися до манастиря.

Нічна пригода.

По вияcненні точок до розважання всі пішли спати.Зачало ляти.В однім із двох шатер одна його половина,що не була помальована,перепускала дощ.Почався рух.Усі брати,що мали там свої ліжка почали пересуватись до противної сторони.Досить прикро пройшла тим братям перша ніч.Найтяжче вимучився був,правдоподібно,бр.Петро.Це видно з цього,що в відповідь на"Слава Ісусу Христу"він несвідомо,але виразно промовив англійською мовою число 61 ще з якоюсь фразою.

Денний порядок.
(Ловлення риб).

Наступні три дні були дощеві.Часто падав дощ,тому переважно перебували ми в шатрах.Там прислухувались ми до ґрамофону,читали та "співчували" нещасним братам,що їм припала така половина шатра.По відправі Служби Божої і Утрені Впр.о.Вікарій відправляв протягом тих днів Панахиди за душі в чистилищі,під час яких ми всі щиро просили доброї погоди.Просьба була вислухана.Останніх дев'ять днів були гарячі й сонячні.Настав ціковий час-ловлення риб.Спочатку зроблено умову,що кожний має почистити свою зловлену рибу.Найбільше було там щупаків.Однак дехто з братів зловив був декілька окунів та щук.Бр.Боніфатій-Євген та Марко зробили заклад:Хто кожного разу зловить найменше риби,мусить це якось спокутувати.Ось бідний Марко мусів цілий час мити посудину для свого переможця.Іншого разу Бр.Боніфатій при лямпочці мусів чистити около 30 риб.Скільки ми тоді мали веселого гумору.Всі ми подивляли спртність бр.Боніфатія,як то сокирою він старався зробити таку делікатну операцію.Були й інші,"покутничі праці":відмовлювання молитов і деякі дрібні речі.

Купання.

Другим найбільш любленим нашим зайняттям було купання.Тут цікаво було приглядатися стрибанням та занурюванням бр.Даниїла.Стрункий,жвавий юнак часто виринав на поверхню і покроплював холодною,на перший момент,водою тих братів,що боялися замочитися.Бр.Лев збуджував у всіх подив своїм швидким та далеким плаванням.До нього часто до-

лучувався бр.Юрій,теж неабиякий пливун.Дивлячись на них, бр.Петро пускався за ними.Йому однак не легко було довго втриматися на поверхні води.Хоч на суші відзначається він своєю силою,зате на воді забракло йому її...Бр.Євген мав свій особливий спосіб щодо плавання.Щоб набути багато енергії,він часто,простягаючись на гарній полянці,відпочив на короткий час.До цього він залюбки прикривав рушником своє обличчя.Але на нещаскя одного дня він перейшов межі в своїй практиці.Заснув.А тому,що рушник зсунувся з його обличчя та прикрив частину грудей,тоді він не тільки загорів на обличчі,але й добре спік решту ненакритого тіла.Потім йому й купіль не смакувала,а до цього брати"гратулювали"йому за біло-червоні запалені груди.Бр.Єронім та бр.Флавіян виявили при купанні їхню мужність.Щоб не здригатися холодної води,вони з найвищого горбка бігли на перегони і миттю кидались у воду.Бр.Віктор залюбки займався археологічними розшуками.Щоб збагатити наш музей,він поназбирував безліч різних кісток"невідомих звірів",дощинок, каміння іт.п.Найбільш скуплений та далекий від всякого гамору був бр.Ісидор.Щоправда,він радо купався і часто з бр.Йосафатом водою хлюпався,але,щоб уникнути гамір,він завжди затикав собі ватою вуха.Дуже прикро було нам розставатися з водою,а зокрема бр.Боніфатієві і Маркові,які втратили вечерне та ранне занурювання.

Кухарювання.

Одною з практичних наших робіт було кухарювання.Багато дечого при цьому навчилися.Бр.Флавіян з Йосафатом виявилися"найздібнішими та найревнішими"кухарями.

Наші відвідини.

Користаючи з нагоди,ми відвідали манастир ОО.Облятів, що збудований недалеко гарного містечка,положеного над озером і називається Ляк-Ля-Біш.Містечко віддалене приблизно сто миль від Едмонтону і є відоме з двох причин. По перше знане воно є через те,що перший раз в історії Алберти в 1855р.на полях цієї округи було засіяно пшеницю. Засіяли її були ОО.Обляти,які приїхали були з Франції і занималися там місійною працею.Другою причиною його популярности,чи радше його виглядів на майбутній релігійний осередок є та,що воно видало чоловіка,в опінії святости. Саме там у манастирі ОО.Облятів відтяв собі руку бр.Антоній Ковальчик.Справа його беатифікації є тепер у ході і

має великий успіх.Маючи при собі О.Жана,який є суддею комісії,що започаткувала цей беатифікаційний процес,ми радо оглядали місця та речі,що з ними мав до діла покійний бр. Антоній.Ми мали там нагоду бачити й говорити з п.Сильвестром Бурком,який якраз дуже добре знав покійного ченця і є тепер головним свідком його праведного життя.Цей старенький свідок радо нам розказував про бр.Антонія,а головно про подорож,коли то він волами перевозив його з Едмонтону до нового призначеного місця у Ляк-Ля-Біш.

Поворот.

(Наші спостереження).

Озеро,над яким ми перебували,віддалене від нашого манастиря приблизно вісімдесят миль.Вертаючись назад,ми мали змогу приглядатися до краєвиду тієї околиці.Гарна погода,короткі зупинки,які час-до-часу робив бр.Онуфрій та перша присутність для багатьох із нас у тій околиці addавали нам охоти до всякого спостереження.Коротко кажучи,-це широкорозлогий,досить горбоватий терен осикового лісу та де-не-де з рідкою появою смерек.Час від часу можна було бачити зелені пасовиська,обгороджені колючим дротом,а в них багато чорно-білої худоби.Орного поля там було мало. Господарські хати були деревяні,як і взагалі буває по менших містах Канади.Виглядали вони досить гарно.Відчував я однак брак тих гарних та пахучих українських садів.Виявилось,що найбільше господарів,які заселювали ті околиці були українські поселенці.При дорогах ми часто зустрічали форму будови наших церков.Назагал мені дуже подобався цей тихий,розлогий простір,бо він у певній мірі пригадав мені наші просторі українські степи.

Х.В.

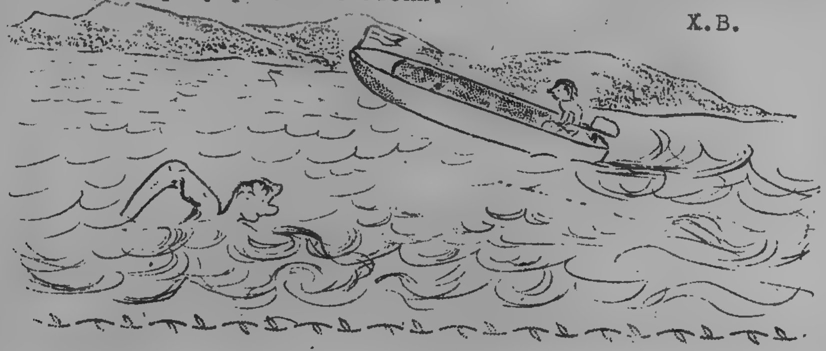

ТЯЖКА РОЗВЯЗКА.

Хто б міг з Дорогих Читачів,а головно з Високопреподобних Отців Ігуменів чи вищих від них розвязати нашу тяжку проблему і зарадити їй,ми були б за це дуже вдячні.

Ми зі своєї сторони подаємо деякі відомі слова,а Ви зі своєї сторони обрахуйте в математичний спосіб і пришліть нам "НЕВІДОМІ ЧИСЛА".

Відомі наші слова такі:Редакція Проблеску могла б помістити деякі цікаві знимки,чи то на окладинці,чи в середині,могла б легко діставати папір до друку і.т.п., але бракує...(Ваших невідомих).

Редакція Проблеску.

ЗОЛОТІ ДУМКИ:

Нема великого мистецтва без любови до людей.

Леонардо.

Терпіння самі в собі є страшні й їх не можна любити.Знову терпіння взяті в своїм джерелі,а саме в Провидінні й у Божій волі,яка їх посилає,є нескінчено гідні,є любовю й розкішшю.

Св.Франциск Сальський.

Людина,яка своє щастя бачить у Бозі,а надію в небі, не може бути сумна.Погани мають причину сумувати,жиди-плакати й нарікати,грішники-бути пригнобленими.

Справедливі мають веселитися й радіти.Щастя в Бозі й надія в небі-головні причини й джерела християнської радости.

Св.Аполоній з Тебаїди.

Хто сходить з гори,яка є вкрита самоцвітами з порожніми руками,заслуговує,щоб жебрав на життя.

Японська приповідка.

Не вірмо в наш сміх,коли інші мовчать,радість-це хоровий спів.

Кожний ранок є малим народженням,кожний день є малим життям,кожний вечір є частинкою смерти.Якщо день від ранку зле зачнеш,нічим іншим його не виповниш як ледарством,злим гумором і нудьгою,і він скорчиться в одно ніщо. Минулість і майбутність його здавлять,зітруть тому,що ти не зумів через працю зробити з нього теперішности й краплину вічности.Знову,якщо використаєш його не в тій цілі, в якій був тобі даний,буде він зарахований не тільки як страта,але як довг у рахунку твого життя.

А.К.

МУЧЕНИК ЗА ВІРУ І ЗА НАРОД.

В двадцятому столітті в цивілізованій Европі відбуваються нові переслідування Христової Церкви і її провідників.Нам може здається,що переслідування не є такі страшні,як були за часів Нерона чи Діоклетіяна,що вже нема більше тих цирків,у яких тисячі людей приглядались,як дикі звірі роздирали живе тіло перших християн.Тепер це нам здається недійсним і ми цього не відчуваємо,а навіть не згадуємо.

Часом почуємо згадку про мучеників на проповідях по наших церквах і на цім кінець.Християнська любов каже нам частіше згадувати переслідуваних за віру,бо віра це найважніший принцип людського буття.Нам треба переслідуваним за віру помогти,чим хто може,в першій мірі своїми молитвами,своїми жертвами,відповідною пресою,і іншим способами,щоб добитись свого,і висказати все те,що моглоб переконати других на нашу користь.

Цього року українці,поселені у вільних краях західньої півкулі,пригадують собі день і рік арешту нашого дорогого Митрополита,Кир Йосифа Сліпого.Десять років минає,як наш Владика-Мученик страждає за велику ідею Унії і за Український Народ.Згодився на муки і смерть,щоб нас скріпити.Відчуймо цю неволю нашого Митрополита на собі,не тільки уміймо співчувати йому,але ділом покажім,що ми є українці,які належать до християнської спільноти,що собі взаємно має помагати на цій дорозі до вічности.

Наглядно бачимо,як Москва знищила останній скарб українського народу,яким була українська Католицька Церква.В цей спосіб вона хотіла цілковито підкорити собі український народ,але москалям не вдалося.Наш Митрополит,Кир Йосиф Сліпий,неначе відповів московському тиранові так,як колись це зробив наш Божественний Спаситель на пустині,що сказав до сатани:" Проч сатано одному Богу тільки кланяюсь і Йому служу ".

Рішуча відповідь нашого Владики Мученика повинна нас скріпіти і загріти до нової ревности,а передовсім посилити в нас християнську любов ближнього,яку ми повинні виявляти для переслідуваних за Христову віру.

Хто стидається всього того,що християнське і належить до української спільноти,не здібний для неї працювати,бо він ніякої користи не принесе,але може своїм звироднілим згіршинням тільки пошкодити.

Ми ч[illegible] жертва нашого Митрополита Кир Йосифа Сліпого принесе перемогу і від[illegible]ння Христової Церкви у вільній Україні під одним пастиром Римським Папою,а збудування нашим братам на переселенні.

Нехай ця коротка згадка про нашого Мученика спонукує нас до молитви і правдивої християнської любови,щоб ми були одно,щоб другі могли сказати про нас:"Дивіться,як вони себе взаємно люблять".

Й.К.

...І знову листя пожовтіло,
Зелений луг,діброва й гай,
Нема квіток,веселих співів;
Затих ставок і ранній водограй.

Минулось літо:забрало за собою
Всі радощі дітвори,кружляючи втанок,
Не чути більше голосіння
Життя природи,улюблених пташок.

Немов змінилась вся природа:
Сонце,місяць і зірки
Не світять,так нам видається,
Як Бог признав їх,творячи.

Уже не видно кольорових,
Ані нельових рубах;
Людей над озером,рікою і потоком,
Ані душі в вітрилових лодках.

Всі люди мов по лихолітті
Лихих татар в давних часах:
Спішаться...,звозять все,що в літі
Було вродилось їм на їх ланах.

Коли розбериш - то виходить
Все ясно й без жадних тез,
Що нам воно цю смерть наводить,
Яку колись Господь зішле з небес.

Тому,як осінь в кожнім році,
Приходить раптом із усіх боків,
Прийде вона - розправа на тім боці,
Де Бог царює від віків.
Х.В.

СТРАШНО ТАК ВМИРАТИ...

Ділялось це під час другої світової війни. Час був дуже непривітний для всіх людей, а головно для наших українських емігрантів у Німеччині. Більші або менші браки були щоденною проблемою тисячів сотень наших утікачів. Кожноденна біганина за хлібом чи картоплею давала наскрізь відчути свої, не дуже то приємні, наслідки. Трудність знайти якунебудь роботу, відповідне мешкання, все це тільки прибільшувало цю чащу терпінь, яку мусіли пити наші люди на еміграції. Священиків також не було дуже багато. Тому там де мав прибути якийсь український священик, там наші люди на нього нетерпливо ждали.

Два брати йшли вуличкою, яка вела до їх мешкання. Змучені цілоденною працею на залізничім двірці, вони верталися до дому понурі, і тільки час-до-часу між собою розмовляли. "Чи чув ти, Петре, що приїхав до нас священик відправити Службу Божу?"-перебивши тишину, спитав молодший брат. - "Чув "-впала коротка відповідь.

Знову хвилина тишини... Андрій, заскочений різкою відповідю брата не знав, чи продовжувати розмову. Але надумавшися хвилину, почав: "Треба завтра піти до сповіді, вже майже рік тому як ходив",-сказав він ніби то до себе. І звернувшися до брата спитав: "Підеш зі мною?" Але той, впявивши очі в землю, ніби про щось глибоко думав... Андрій знав ст.. душі свого брата. Він знав, що той вже довгі роки не ходив до сповіді. знав він також, що він і Петро, з дня на день живють у вічному страсі перед смертю. Знав він також, що та смерть може колинебудь їх заскочити. І ця свідомість так на нього поділала, що він мимоволі здригнувся...

Неділя знайшла їх у глибокім сні. Аж коли нараз паровіз, прорізавши своїм свистом ранню тишину, Андрій відкрив очі. Коли поглянув на годинник, він побачив, що час

що час був уже вставати, і тому вискочив з ліжка з таким розмахом, що збудив Петра. Той розглянувшися довкола кімнати, почав також поволі вставати. Кілька хвилин пізніше вони вже були готові йти на Службу Божу...

Маленька капличка була вщерть наповнена людьми. Священика ще не було. Андрій скориставши, щиро приготовився до сповіді. Опісля висповідався, запричащався і вже зі спокоєм в серці вислухав решту Служби Божої. Петро, хоч пішов на Службу Божу, то однак не сповідався. У своїй закам'янілості він звернув на себе страшний Божий гнів.

Сонечко весело світило, коли вони верталися додому. Ніщо не вказувало на ту страшну катастрофу, яка мала їх стрінути. І ось іще кілька метрів і вони вже будуть вдома, коли звідкись з'явився советський літак, і страшний свист киненої бомби прорізав повітря.

"Петре"- крикнув несамовито Андрій.- Але запізно... Бомба зі страшним гуком розірвалася на мільйон кусків, розшматовуючи не до пізнання тіло Петра... Це тіло, що перед хвилиною мало життя, тепер воно було вже мертве... А що сталося з Андрієм? Його не зачіпив навіть найменший відламок заліза, хоч він ішов побіч Петра. Сильне тиснення повітря , яке спричинила бомба, кинуло його десять кроків від місця того сташного випадку.

Смерть прийшла несподівано. Душа неприготована до смерти пішла на зустріч Суворому Судді. І там дістане вона по справедливості те, що собі заслужила. Страшно попасти в руки Бога Живого. Страшно так вмирати.

Л.С.

КАТЕХИЗАЦІЯ ДІТЕЙ, ЩО ЇЇ ПЕРЕВЕЛИ БРАТИ ПІД ЧАС ВАКАЦІЙ.

ІМ'Я	МІСЦЕВІСТЬ	кіль.дітей	кіль.дн.
Бр.Патрикій(з о.Соцієм)	Чипмен	38	6
Бр.Патрикій і бр.Ізидор	Гілярд	32	6
Бр.Венедикт	Краків	23	6
Бр.Петро	Райн	15	6

Крім цього бр.Патрикій вчив іще в Торсбей і бр.Григорій у Келмир.

ДЕЩО ПРО КАТЕХИЗАЦІЮ.

Одною з головних ділянок душпастирської праці, що хоч мала на око, є катехизація, цебто навчання дітей перших правд

християнської релігії. Катехизація, як і інші ділянки навчання, має свої методи, свої вимоги. Тяжко зрозуміти дітям християнську науку а ще тяжче, в-міло пристосувати її до їхнього сприймання. Це попросту секрит у цій ділянці. Від такого пристосування майже й залежить добрий успіх катехизації:

Тому, що багато з наших схолястиків займається щороку навчанням катехизації під час вакацій, добре було б їм памятати на деякі вказівки. Одна з них-це сердешне та лагідне приставання з дітьми. Щиросердешні взаємини між дітворою і катехитом улекщують та осолоджують катехизаційну працю. Суворий характер і настрій витворить багато перепон. Діти поволі знеохочуються, як теж часто залишається немилий спомин.

Та однак не треба тут розуміти, що катехит не має бути строгий під час лекцій. Ні. В потребі треба перестерегти, а той карати, бо інакше діти не підходили б серйозно до навчання, ані не вчилися б. Поза лекціями треба бути для них приступними і радо їм пояснювати їхні запити. Доброю радою є не робити лекцій довших, як пів години. Під час пояснювань уживати багато прикладів та порівнянь.

Для старших дітей добре було б дати можність, щоб перепитували одне одного про все те, що вже вчилися, бо тоді одні від одних беруть собі приклад кращого знання та заохоту до науки. Ще кращі наслідки бувають, коли катехит обіцяє якусь нагороду за першенство в вивченні: "Вірую", 10 Божих Заповідей чи інших правд.

Також дуже добрим засобом вивчити дітей катехизму є рiзнородність програми. Призначений час на катехизацію добре є переплітати співами, забавами, прогульками, навчанням рідної мови, відвідинами Церкви (пояснивши перед тим як робити знак хреста, поклін, тощо) що додає дітям охоту до дальшої праці.

А до цього дуже важливою засадою є самому приготовитись до лекцій. З одного боку воно є необхідне для нас до самого викладу, а з другого привчить нас бути завжди акуратними і совісними у нашій майбутній душпастирській праці. Останнього дня катехизації дуже є вказаним коротко заохотити дітей до священичо-місіонерського життя.

Вкінці подбати, щоб до загального Св. Причастя, яке відбувається для дітей по закінченні катехизації, приступили разом з ними й їхні батьки. Така практика лишатиме добрий наслідок для дітей і для батьків.

I.Д.

ПОДЯКА

ЩИРО ДЯКУЄМО ВПР. О. ІГУМЕНОВІ

ЗА МОТОР ДО ЧОВНА ТА РИБАЛЬСЬКІ ЗНАРЯДДЯ

І ПРП. О. СОЦІЄВІ,

ЩО ПОСТАРАЛИСЬ ПРО ЦІ РЕЧІ.

НЕ ЗАБУВАЄМО Й ЗА ТРУД

БР. ЙОСАФАТА КОРОЛЯ,

ЩО ЗРОБИВ НАМ ЧОВНО.

ДЯКУЄМО, А ДО ЦЬОГО

"МОЩНО" СТОЇМО

ПРИ ВАШІЙ ОБІЦЯНЦІ.

Редакція Проблеску.

ЦІКАВЕ ПРО КНИЖКУ.

Найстарша книжка-це "Папірус Прісс-а", що його зберігають у паризькій Нац. Бібліотеці. Цей папірус походить із 3350р. до Христа. Знайшов його археолог Прісс під час розкопів могил у Тебах.

Найбільша книжка на світі є анатомічний атляс, власність державної промислової школи у Відні. Він I,90м. довгий й на 0,90м, широкий. Друкували його аж сім років, від I823-I830.

Найменшу книжку в світі видрукували в Падуї в 1897р. Це незнані листи вченого астронома Галілея. Можна їх прочитати тільки з труднощами крізь побільшаюче скло. Не диво, бо книжечка має IOмм. довжини, а широка на 6мм.

Найдорожча книжка на світі це Кодекс Синаїтікус (один із найстарших рукописів Св. Письма) що його продав совітський уряд Британському Музеєві за I00 тисяч анг. фунтів (I934) до того часу найбільше цінним за Біблію Ґутенберґа.

Найбільше об'ємиста книжка-це китайський словник-"Ту-му-чі чен". Він нараховує аж 5020 томів,а кожний том має біля 200 сторінок. Цей словник видрукували з початком I6ст.з наказу одного китайського володаря.

Найбільше поширена на світі книжка-це Св.Письмо.Під цю пору є на світі біля 500 мілійонів томів тієї книжки.

Найсвоєрідніша книжка це Енциклопедія Українознавства.

А.К.

ВІСТІ ЗА ЛИПЕНЬ.

3. Святкування храмового празника свв.Апп.Петра і Павла. В IO-ій год.Архиєрейська Служба Божа на Голготі.Пополудні концерт на "Україна-Парку"
5. Від'їзд схолястиків на вакації до "Фловтінґ-Стовн Лейк".
17. Бр.Боніфатій їздив до Скаро брати участь у Богослуженні як піддиякон.
18. Святкування іменин Впр.о.Протоігумена В.Шевчука.

За СЕРПЕНЬ.

23. Приїзд Впр.Отців із Едмонтону,Ванкуверу,Вінніпеґу та братів Філософів з хутора.Вечером почалися восьмиденні чернечі реколекції під проводом Впр.О.Прот.В.Шевчука.

За ВЕРЕСЕНЬ.

1. Бр.Віталій Гаврилюк зложив перші монаші Обіти.Цього ж дня бр.Петро і Єронім відновляли часові обіти на наступних три роки.
4. Преп.О.Орест Купранець і бр.Патрикій Байс зложили торжественні Обіти (Професію).
6. Загостив до нашого манастиря Всесв.Ген.Вікарій О.Д-р.Мітрат.В.Лаба.
8. З нагоди від'їзду братів теологів до Риму схолястики їздили на хутір,де відбувся прощальний вечір при ватрі. (Брр.теологи: Григорій Сармачевський, Венедикт Мулик, Патрикій Байс, Христофор Шиндюк).
11. Від'їзд братів Філософів на хутір. (Брр.Філософи: Сильвестер Кузіль, Мирон Химій, Боніфатій Мальований, Євген Грицуляк, Єронім Михайлюк, Ісидор Дзядик).

12. Поворот Преп.О.І.Д.Поповича зі шпиталю,де перебував від 17 серпня ц.р.
13. Преосвященний Кир Ніль Саварин,Всесв.Ген.Вікарій О.Д-р.В.Лаба,Впр.О.Протоігумен,Впр.О.Б.Слобода та інші Впр.отці з Едмонтону,як також Впр.О.Д-р.М.Гнесько з Філософами з хутора прибули до нашого манастиря з нагоди 75-річчя життя Впр.О.П.Боднара та 50-річчя життя Преп. бр.Адріяна та бр.Методія.
17. Повор.бр.Петра зі шпиталю,де мав операцію на миґдали.
19. Початок копання барабль.
21. Перший день школи.Коротким Богослуженням і конференцією (Впр.О.Ігумен)відкрито цей день.

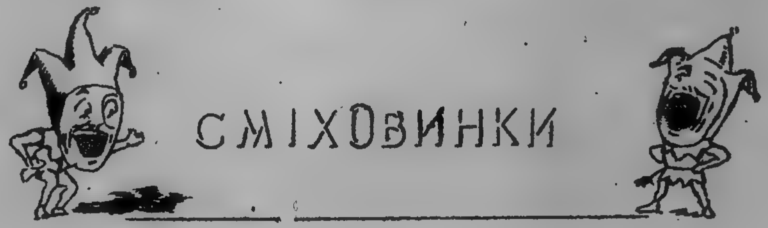

Кажуть,що бр.Петро здобув рекорд у навчанні дітей катехизму.За шість днів навчив своїх дітей усі Божі заповіді й Церковні,дві мови,багато пісень,мелодії трьох болгарських гласів,а до цього привіз суму $13.

Бр.Йосиф (кухар)та бр.Юрій"подали скаргу"до о.Ігумена.Із приходом братів схолястиків на хутір,бр.Йосифові не вистарчало чаю та забракло було баняків на кип'ячу воду. Знову ж бр.Юрій зауважив,що цибуля почала з городу зникати.Після поради О.Ігумена та згоди покривджених братів, дозволено бр.Йосафатові під час кожної їжі пити ЛИШЕ СІМ горняток чаю та два "копики"молока до забілення.Цибулю дозволено всім їсти доволі,але не тоді,коли були молочні страви,а головно зі сиропом та всякого роду пампухами.

Славний маляр,бр.Віктор,мав надзвичайно щасливий випадок.Малюючи високий дах на хуторі,він без найменшого нарікання чи ойкання виліз негайно з корита,в яке впав був з найвищого щебля драбини через"упертість одної безроги.

Бр.Лев зразково використав рідку нагоду. Тому,що він мав багато Філософічних книжок(бібліотеку)у своїй кімнаті під час побуту на Фармі,він так захоплено поглиблював своє знання,що ніколи не міг чути голосу дзвінка. До цього він виявив свою невтомність,бо заскоро йому виглядало гасити на час світло після денного труду.

Як усі знають,то бр.Петро відзначається надзвичайною відважністю та силою.Через свою кремезну будову його організм вимагає багато напитків.Маючи добру нагоду заспокоїти спрагу під час літніх вакацій над озером,він так опився був води,що треба було його збеесиленого витягати з води.

Бр.Йосафат Король має неабиякий клопіт.Маючи під своїм наглядом так численне кріляче королівство,він не є в силі наробити так багато палат-кліток для для сеперованих крілячих войовників.

Бр.Сильвесир напевно дуже добре почувався під час аж місячного перебування над озером.Своєю працею як механік,він багато добра зробив для оселі.Та однак одну неприємну справу він завдав був проводові оселі.Користаючи з нагоди,він так часто і довго перебував у воді,що вкінці його тіло сталося неспроможним утримувати воду на своїй поверхні бо втягало її в себе.Тому провідники оселі були змушені постаратися для нього тієї масти,що її вживала міс Мереленд Бел при переплаві Ляманшу.

Бр.Антоній був надзвичайно задоволений зі свого вакаційного відпочинку.По п'ятиденному туристському подорожуванні,він краще себе почував ніж по місячній їзді на своєму тракторі.

Дякуємо Впр.о.П.Боднареві за машинку до писання,папір до друку та всякі інші речі що є зв'язані з друкуванням.

Дякуємо всім Братам,що на час доручили свої статті.

ЗАОХОЧУЄМО ВСІХ ДО АКТИВНОЇ ПРАЦІ В ВИДАВНИЦТВІ НАШОГО ЖУРНАЛИКА В МАЙБУТНЬОМУ.

РЕДАКЦІЯ ПРОБЛЕСКУ.

Vol. XVII JULY—AUGUST—SEPTEMBER 1955 NO. 3

QUARTERLY

Edited by the SCHOLASTICATE

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

Once again we begin a new school year, and with it we find a new staff, which has been hastily gathered/and whose merits are still doubtful. But our intentions are the best. We want to continue editing this modest little paper, while trying to keep up to previous standards, and maybe even raise them somewhat.

First of all, we would like to congratulate last years Aurora staff. Their work in reviving the publication of our journal, as I am certain our dear readers will agree, have been successful. We wish you all a successful year in philosophy, but we will be expecting your continued help in publishing the Aurora by submitting your articles and your advise.

Here are some of the suggestions that I heard of what others would like to see in our paper: more articles dealing with religious topics, which will give inspiration to the readers; more news about the scholasticate; avoiding items of too deep a nature. These are some of the suggestions that I have received. If you, dear reader, have your criticisms and suggestions, we would certainly like to hear them. But please, send a note directly to the staff, as criticisms are not useful, but rather discouraging when spoken to the wrong people and without advise on how to improve the matter concerned.

Another very important help to us in editing this paper concerns the financial viewpoint. As you probably know, the costs of printing this paper are covered from the generous contributions from you the readers. Our previous year's plea in this regard were readily answered from many of you in the form of gifts and donations. We are grateful for your thoughtfulness, and feel certain that you wish to see us continue issuing the Aurora. Therefore, your help in this aspect will be greatly appreciated.

A word also to those who will be asked to help us publish this magazine by contributing articles. Your cooperation and help will not only make the Aurora a more interesting paper, but this experience will help you immensely in writing articles in your later life, for you will be calle upon to contribute items to many a paper.

Remember, also that those who put the most effort into anything, are the one's who get the most benefit from it. Your help will, therefore, be expected.

It seems that we have not heard any news from our theologians in Rome. A little article from you would be welcomed by everyone. So even if you find that you are short of time, we will be looking for news from your direction.

Lastly, with the commencement of this new school year, we wish to express the hope that all our students : theologians, philosophers and scholastics, will have another successful year of studies. A good slogan to remember here is : "inspiration is 90 % perspiration."

A PRIEST FOREVER

Too little perhaps, do we realize the wonderful privileges of the Holy Priesthood. We become so accustomed to the routine of our daily life that we forget the wonderful aim to which we are striving, and begin to consider the priests life as just another career.

We must remember that the priest-hood is not a mere profession, it is a sublime vocation. It is a position higher than that of rulers and kings, higher even than the power possessed by the Bl. Virgin and the heavenly angels. It is a dignity so great that it is frightening. Nothing that man has ever done, nothing that man could ever do, could possibly be greater than the consecration of the Body and Blood of Christ, and therefore no position that man may occupy or aspire to, more exalted than that of God's priest. Kings and rulers will pass away; kingdoms will rise and flourish and fade, but there is one solidity and endurance of whose strength and stability are communicated from the rock upon which Christ built His Church and this is the Priest Forever according to the order of Melchisedech.

The priest must not seek happiness in worldly things. His source of joy is in God's sanctuary; his thoughts and aspirations for the glory of God; his zeal for the increase and extension of God's Kingdom. Of him especially must be true the words of our Lord, "He that loveth father and mother more than Me is not worthy of Me".

As we realize more and more the spirit of this sublime vocation and the great responsibilities and obligations which the priesthood entails, when fear might make us shrink from assuming such serious

responsibilities, the influence that such fear might exercise must be counteracted by the thought that he is called by God who said: "My yoke is sweet and my burden light", and that He will sustain him; that is privileged beyond the angels in being entrusted with the power of calling down on the alter the Son of God.

Hence, casting aside fear, we should long for the day when with the imposition of the Bishop's hands we receive the power which will give us the privilege of calling our friends together to rejoice with us in our great joy, on the day of our first Holy Mass. Once we become ordained priest, we become priests forever. The Sacred character of the priesthood can never be blotted our. He is now a God's man, and henceforth it is his vocation:

To live in the midst of the world without wishing its pleasures;
To be a member of each family, yet belonging to none;
To share all sufferings;
To penetrate all secrets;
To heal all wounds;
To go from men to God and offer Him their prayers;
To return from God to men to bring pardon and hope;
To have a heart of fire for charity,
And a heart of bronze, for chastity;
To teach and to pardon, console and bless always;

My God what a life ! and it is yours, O Priest of Jesus Christ.

In our many hardships and discouragements which we may encounter during our long years of training, let us constantly keep this sublime goal before our eyes. It will be an encouragement in our hours of trial, when we feel like consenting to the temptation that it is all too difficult for us. Thus, by always keeping this aim before us, the daily crosses which come our way, will appear very small in proportion to the reward which awaits those who persevere to the end.

THE AURORA STAFF

EDITOR & TYPIST.....................Bro. Mark

Co-editor ....Bro. Peter

Administrator ....Bro. Daniel

Printers ....Bro. Daniel
Bro. Vital

Artist ....Bro. Victor

SPORTS FLASHES!

Baseball, a very active sport last year, seems to have dropped tremendously in popularity. It appeared that a game just could never be arranged, However, we are hoping to see more baseball action this fall.

The lone game of the season was played this year on August 6. After five innings of hard-playing ball, Bro. Leo's team claimed victory with a score of 8 to 5. The losing pitcher, Bro. Augustine couldn't figure out how the opposing team could hit his curves. Well, better luck next time Gus.

ooooooooooo0ooooooooooo

During our stay at floating-stone lake this summer, fishing proved to be very popular with everyone. Fish, principally Jack, were quite plentiful when they decided to bite, and one could often hear the early-birds stealing softly away to start fishing at sun-up 4 A.M., since this proved to be the best time for fishing.

Fishing tournaments were often arranged - to see who could bring the most fish in during a certain time. The person catching the most fish usually won some prize, while to the unlucky fisherman with the fewest fish, went the honor of cleaning the entire catch. Few of us, I'm sure, will soon forget the intriguing display of Bro. Boniface's fish-cleaning with an axe.

As usual, the really big fish were the one's which always got away. The best fish-story of the season was told by Bro. Daniel, who claims to have caught a medium sized fish, but before he could bring it into the boat, a huge monster of the deep decided to claim that fish for his breakfast. Both of them were determined, and after a long tug-of-war, Bro. Daniel succeeded in landing his fish. Naturally, the big one got away.

oooooooooo0oooooooooo

Volleyball still continues to be the most commonly played game of all. Now, however, that Bro. Christopher S. has left for Rome,

we wonder whether we will see as many games as we did before.

oooooooooooOoooooooooooo

With the opening of the duck-hunting season, all the shooting advocators proceeded to test their hunting skill. Bro. Victor claimed his first Alberta Mallard the other day. A recent expedition by the Fathers ended successfully with a kill of over 40 ducks. The biggest number of ducks bagged, were by Father Martin - 15. The only difficulty in duck-hunting involves the problem of plucking them, especially if they are the tiny pin-tail species of duck.

....

HOW TO DEVELOP CONCENTRATION

One of America's most successful business executives has a large sign over his desk. It holds the secret, he says, of the prodigious amount of work he turns out every day. It Reads: Nothing can claim me to which I refuse to give my attention.

"Before I discovered that magic formula", he told me, "I used to let everything that happened distract and confuse me. I'm convinced that the real secret of success in any undertaking lies in knowing what not to pay attention to !"

We have a mistaken idea that it is the rare person who is able to concentrate. All of us concentrate with the greatest of ease. The trouble is not that we fail to pay attention, but that we pay it to the wrong things.

Consider Willie, for instance. He is staring out of the schoolroom window at the bright spring sunshine on the grass. The teacher notices his dreamy, faraway look and calls our sharply, "Pay attention Willie!" He is paying attention - to thoughts of going fishing.

Minds are never vacant or unoccupied. They work continuously, even during sleep when mental conflicts express themselves in the form of dreams and nightmares. In fact, concentration is wrecking the lives of millions. Psychiatrists have an impressive vocabulary of big words to describe what is wrong with their patients. Yet every neurosis is actually a case of misplaced attention.

There are two ways in which minds go haywire in their attention paying faculties. They either go on strike, or they stage a riot. The mind on strike, has suffered a closure. It is the stuck minute hand of a smashed watch that refuses to move ahead.

We have all experienced moments of being unable to recall a name or remember where we left some misplaced article. The mind simply

goes blank and refuses to function. But the closure is not attributable to lack of concentration. This is proved by the ease with which we suddenly remember where we put that necklace when we deliberately sit down and relax, forcing ourselves to take our minds off the problem.

When minds start rioting on us, it is because attention has become deflected and a process of disassociation sets in. Fred failed his exam not because he didn't know the subject, but because when faced with the question, he was unable to assemble his information coherently and marshal his facts.

The easily distracted person whose train of thought is interrupted by every passing stimulus is the victim of a mind that riots. As a result his attention takes him grasshopping from one inconsequential thing to another.

All success in living depends on disciplined attention. All failure springs from some deficiency along this line. One of the most serene persons I know is an old laundress whose life has been full of trouble through which she moves with composure. I asked her one dayhow she managed to stay so unruffled.

"First, I ask myself if I can do anything about it. If I can't," she said, "I just pay it no mind."

There are at least five things to which you should "Pay no mind." If you want to get a lot of useful work done, and spare yourself the hours of useless brain-fag that come from paying attention to the wrong things.

I. Ask yourself if the problem you are worrying about really belongs to you. Nine times out of ten you will discover that it's your friend's problem. If this is the case, stop letting it claim your attention.

2. If the thing that preoccupies your mind happened in the dim past let it go. There is nothing to be gained by nursing something that is over and done with. That goes for your mistakes, too. Remember, they can no longer claim you if you refuse to give them your attention.

3. Living in dread or expectation of what is going to happen in the future is an equally foolish investment of your attention. Fearing what may take place often occupies so much of the mind that it is prevented from devising some way to avoid the occurence.

4. Irritating annoyances and interruptions can drain you of energy unless you "pay them no mind." It is amazing how little they will disturb you if you deliberately refuse to give them your attention. Jangling bells, tooting horns, ringing telephones, whistling and humming companions are all powerless to distract you unless you choose to let them do so by investing some of your attention in them.

When it's something you can't help, stop making yourself miserable about it. Refuse to give it your attention. We are not always in control of everything that happens to us, but we are not slaves of our environment. We are still free to decide what we will permit to have power over us by the giving of our attention.

I sincerely hope the rules just mentioned will prove themselves helpful in developing your concentration, as they have for me.

Always remember these words: "Nothing can claim me to which I refuse to give my attention."

LAKE-SIDE SPLASHES

Bro. Jerome

This year, as during the first few weeks of the summer holidays of previous years the Scholasticate packed itself off and headed out for the wild parts of Northern Alberta. Having packed the 3 ton Chevrolet to overflowing, the Scholastics piled on top of this and we were off.

How eagerly we had anticipated this day, and how we had hoped for a nice day; but, as it does happen, the day was gray and dismal, and threatening clouds were overhead. During the trip there were constant heavy showers, but finally, after having remained perched on our baggage for two hours or so, the sky showed signs of clearing up. By the time we reached the corner where we turned off the highway for a last 5 miles of sideroad leading to the lake the beautiful blue sky was begginning to show here and there, but such a heartening sight was marred by the softness of the road.

The truck moved slowly along the muddy road and many were the times that it came close to ending up in the water-filled ditches. The curves were the most treacherous places along the road and twice on curves and once on a small hill we had to get out of the truck, place branches and stones under the wheels and push for all we were worth. With help from above and from such muscle men as Bros. Peter,

Mark, and Augustine and the great ability of our driver Bro. Humphry, we reached our goal. Yes, we had arrived at Floating Stone Lake or as it is popularly known as Boinne Lake, where we were to spend almost two weeks, full of fun and gentle repose.

We pitched camp as soon as we could, but before everything was set we heard that familiar "splash-splash". Yes, Bro. George kept up to his tradition. He was the first one in the water.

The first two nights were the two worst nights I ever spent beneath a tent, including the year we went to Lake Isle, where in the morning, I awoke and found my sheets red with mosquito blood or rather my blood. That night we had a thunder storm. When the rain started falling it seemed as if it was trying to make holes in the tent. It didn't succeed in making the holes but it did succeed in coming in. Before we know it one-half of the tent was leaking and the water was coming in by the bucket-full. The four of us that were on that side quickly pulled our bedding to the other side. We slept there two nights like fish in a sardine can.

Rain or shine we always had mass outdoors. Fr. Jean's first item on his building program was the outdoor chapel. It was built quickly but at quite a cost for Fr. Jean because a board fell and hit him on the head.

We had trouble in getting to hear mass on Sunday. Fr. Jean had to go home, back to Mundare for Sunday, and we were expected to go to St. Paul for Mass. However, we had troubles on troubles. Not only was our driver an amateur, as Brother Humphry had to go back to Mundare and Bro. Augustine was going to drive, but our battery was dead.

Thanks to a fellow-camper, Mr. Ible, a mechanic from Edmonton, we did make it on time for mass with minutes to spare. He took the battery from his car, and charged the truck battery sufficiently to start the truck. From there our troubles were over.

The lake itself is a nice one and the surroundings are beautiful (so says Bro. Mark, who ran completely around the lake). The lake is about two miles by one mile and I imagine fairly deep in the middle. You can catch perch, pickeral and jack fish there.

Thanks to our Prefect, Fr. Boris Lysak we had our own boat and a new 5 horsepower motor. We could move around the lake quite rapidly and didn't have to break our backs rowing.

The bell, or rather the cream-can top was banged upon every morning at 6:30 (according to popular vote). We had meditation, mass and recited choir before breakfast. After breakfast we had spiritual reading. Then we were free, except for the chosen two, who were to do the cooking that day.

Every day a different pair did the pan-greasing and the cooking. It is marvelous to note how many excellent cooks we have and the various assortment of food they know how to prepare. I am sure though, that no one did as good as Bro. Peter did at Pigeon Lake last year. He cooked enough macaroni to feed a regiment for two weeks. (This was supposed to be for one meal.)

We went swimming just about every day. One day Bro. George coaxed Bro. Peter to swim out after him. Pete, a greener at this sport, didn't go far before he had to stop. He sunk. Up he came with a frightened look on his face, and unable to shout a word. He had taken a good drink of the clear water and was intent on going for another. Bro. Christopher saw him and pulled him out. This episode, however, did not stop Peter. After supper he was swimming again and before the end of vacations he had learned quite a few strokes and began to put them to good use.

The gambling spirit caught a hold on the scholastics while they were at the lake. It started with gum and chocolate bars which went to the winner of the cribbage game. After Bro. Boniface had won all of these things the booty became socks and shoe-shines.

The great fishermen also held contests. Sometimes it was for the biggest fish; at other times for the most fish. Usually about four or five put something in the pot (gum, chocolate bars, candy, etc.) The winner took all and the loser cleaned the fish. Bro. Mark had all the dirty luck on thes contests. One night they went out for the biggest fish and Mark caught over a dozen small ones, while the others caught one or two but, big enough to beat those that he had caught. The next time they went for the amount of fish caught. Sure enough Mark caught about a ten-pounder, the only fish he could catch that time. Oh well, Mark should be happy, he certainly learned how to clean fish.

The scholastics made an excursion from their campsite. We travelled about 60 miles further north to Lac La Biche, where the Saintly Oblate Brother Anthony Kowalchuk had lived for some time. The oblate monastary is situated on the shore of this massive and impressive lake. We saw the house where Bro. Anthony had lived, and the place where he had worked. We spoke with an old man, Mr. Bourke who had driven Brother Anthony by horse all the way from Edmonton. He showed us the site of an old saw-mill, wher Brother Anthony had lost his arm in an accident. There was a heavy piecd of iron on the ground which was probably from the mill. Someone told Fr. Jean and he asked if he could take it back to Mundare, to the museum. I guess it's still there.

All good things come to an end, and so did the vacation. After nearly two weeks by the lake we packed up and were ready to leave.

After a final swim and our last dinner by the lake we left for Mundare. The lake was soon out of sight and everyone tried to throw off his feelings of regret and to be bright and happy for the coming home. We were all as dark as Indians from being exposed to the sun for two weeks. There was Bro. Eugene, also with his burnt back which he acquired by falling asleep while sun-tanning himself.

About five o'clock Mundare was in sight and soon we were in the monastary. That night, a Saturday night, we were in church for Vespers. Yes, we were back home, back in the old grind. I must admit that we missed the lake, but it was good to be home.

....

MANNERS MAKE A GENTLEMAN

Bro. Vital.

(Beginning with this issue of the Aurora, we will present a page devoted to etiquette - that mode of behavoir which everyone is supposed to follow but the knowledge of which is often vague or forgotten by many. We hope that the practical suggestions we will bring to our readers attention will be found helpful.)

Whereever we go and whatever we do, we will always meet people. In order to be pleasing we must cultivate good manners.

When making an introduction the gentleman is always presented to the lady, even if she is a girl in her teens. The proper way to do this is: "Mrs. King, Mr. White or Mrs. King may I present Mr. White." Mrs. King bows. Shaking hands is not necessary, but if this is practised the lady should do this first - never the man.

Men meeting for the first time always shake hands. Two men meeting for the first time in a house, always rise and shake hands.

Today's article would not be complete if we did not mention any thing about church dignity. In an introduction to a Cardinal we say: "Your Eminence, may I present Fr. Joseph or Mrs. King." You kneel on your right knee, put the back of your right hand under his, and kiss his ring. The same procedure is followed when introducing a Bishop except for the title, "Your Excellency may I present Fr. Joseph.

A woman is presented to monsignors, Fathers, and religious in this manner. "Monsignor meet Mrs. King."

These introductions remind me of this article. A surprised Hollywood resident ran into a burgler piling the family plate into his burlap bag. "Well, well!" explained the man, "I hope you'll stay long enough to meet my wife. She's sure she's heard you in the middle of every night for the past ten years, and I know it'll be a pleasure for her to meet you."

RESIN-GLASS PLANES

When U.S. chemists conjured up solid structure materials out of liquids and glass, they also may have solved one of the most serious problems of supersonic flight.

Perhaps you are confused by that "liquids and glass". But those two things are being used right now to produce auto-bodies and boats, and both American and British manufacturers are using the same material for planes.

The liquids are polyester resins and the glass is fiberglass cloth. When the fiberglass is impregnated with the liquid resin, the resin hardens into a solid material which in some characteristics is stronger than metal.

Various builders have been making boat and auto bodies out of fiberglass for several years. The airplane builders have been making gasoline tanks, air scoops and ducts and many other small parts out of fiberglass. Now research is beginning to reveal that this very same fiberglass has another "better-than-metal" strength. It can stand up under heat that weakens all the metal used in present-day airplanes, from aluminum to costly titanium alloy.

The men who are developing supersonic aircraft and space rockets begin to see a way out of a tremendous difficulty. They had penetrated the sound barrier successfully only to run into a heat barrier. They found that a plane moving at 800 miles an hour at sea level generated a surface temperature of about 200 degrees, or just I2 degrees less than boiling water.

This was enough literally to cook a pilot to death. Fortunately, the time of powered flight at supersonic speed is only a few minutes. Even so, engineers had to develop a tiny machine which could refrigerate the cockpit. But the whole plane couldn't be refrigerated. Under sustained flight the metals in the plane quickly lose their tensile strength.

In fact, a little computation showed that the whole airplane in sustained flight might fall apart at faster speeds and higher temperatures. Friction heat quadruples as speed is doubled, and aluminum and magnesium alloys lose their stiffness completely at 500 degrees. Thus, at I600 miles an hour, the entire outer covering of a plane could become pliable and I800 miles an hour it probably would begin to rip off.

Then experimentation with common fiberglass construction showed that it could stand up to a 500-degree temperature with little loss of strength. Comparison tests, in fact, showed that aluminum alloy, with a tensile strength of 62,000 lbs. per sq. inch, lost 70 percent of its strength at 500 degrees. Fiberglass, with a greater

strength of 79,000 lbs. per sq. inch, lost only 20 per cent.

The most interesting part of these tests was that fiberglass is merely a "filler" in the polyester resin. Actually, boats and auto bodies could be made out of wrapping paper, burlap or cotton cloth by the use of the polyesters. Fiberglass was chosen because it is fireproof, strong and not subject to corrosion.

The scientists at once began to think of other fillers - notably asbestas. Asbestas can be woven like fiberglass, and there is no question of its greater heat resistance. Now tests are being made as to the strength of laminated asbestas, and one research chemist already has dubbed the new material "asbesteel" in his reports.

During the tests on fiberglass some of the scientists found a way of almost doubling its strength. In the manufacture of the material they instituted a system of controlling the strength of each glass fiber, and aligned the fibers to increase the total strength.

They came up with a product that had an initial tensile strength of I20,000 lbs. Some experts think that this material will be sufficient for planes or rockets traveling at 2,400 miles an hour, when the surface temperatures reach I,000 degrees.

The ability of the product to withstand corrosion may influence the internal construction of rockets and may eliminate the special tanks used for the extremely corrosive fuels and oxidizers. Tanks integral with the rockets as in the case of the Viking may become standard, and the weight thus saved will go into making a more efficient rocket.

It is no secret that the British are building a fiberglass-covered plane. In the U.S. experimental planes already are using glass covering on wings and portions of fuselages.

Actually, the chemists are dreaming of carrying polyester resin method of lamination into brand-new plastics. They feel that new developments may produce even greater strengths in laboratory-made structural materials.

NO MONEY BACK GUARANTEE.

The person who said that there's a fool born every minute, should hear of the scheme that many Americans have fallen for lately. Until the post office department clamped down, this message appeared in the personal column of newspapers: "Last chance to send your dollar to P.O. Box I06." Just that and no more. Yet hundreds of gullible individuals, having no remote idea of what the dollar was for, promptly mailed the bills. And the man who inserted the notice simply pocketed the money.

HUMOR

A drunk in the Empire State Building stepped into an elevator shaft and dropped thirty stories to the basement. When he landed, he shook his fist and remarked, "I shaid up, not down."

....

A lady in town who may best be described as a "perpetual talker" was asked by one of her long-suffering neighbours if she ever thought about what she was going to say before saying it. "Why, no," said the lady solemnly. "How on earth could I know what I think about a thing until I've heard what I have to say on the subject."

....

A Jewish merchant was dying, and momma, his two daughters and three sons were at the bedside saying the Kaddish. Finally momma bent over her departing spouse and sobbed: "Can you hear poppa ? We are all here - all your daughters and sons and old momma, praying for you."
"Is Milton here?" whispered the man. "Yes poppa."
"Is Moe here?" "Yes poppa."
Is Abe here ?" "Yes poppa."
With a scream of anguish poppa sat up in bed. "Then who is looking after the store ?"

....

A horse walked up to a bar and asked for a martini with catsup. "O. K. bud" said the bartender, and mixed it pronto. After tossing off the drink with considerable and obvious relish, the horse leaned over the bar and said, "I suppose you think it strange that a horse should come in here and ask for a martini with catsup in it." "Heck no," said the bartender, "I like it that way myself."

....

Take care not to be like some who, in the footprints on the sand of time, leave only the marks of a heel.

....

THE INFLUENCE OF COMIC BOOKS

Bro. Victor.

No one likes to criticize good intentions of others, for the need of good intentions today is great. The question here concerns bad intentions which involve the publisher as well as the reader. Millions spend countless hours on these time-wasting gems. Very few people reflect on the moral, logical, and educational vllue of comic books. There is an old saying "what you read shows what you are". Many of us would feel ashamed if we grown up adults were accused of being tied down with comic books.

The dreaded part about comic books is that the limits of thought and immagination have often excelled those of logic. Very few contain generative ideas of thought. Nations today cannot foresee the evil influence on their future generations.

The intentions of those, who publish moral, educational informative books like "Treasure Chest" and "The Catholic Boy" are praiseworthy. For they retain the christian spirit and Catholic history beside the colorful format, that upholds the belief of Superman and Wonderwoman. The catholic junior will readily take up a "Messanger" or "Topix", as he would a Superman or Mightymouse. The teen ager is never too old to scan a "Youth" or "Catholic Digest" than corrupt his or her mind in crime or love stories. If our readers want blood and gore, it might as well flow from the veins of some saint or heroic Christian martyr such as St. Agnes, St. Cecillia, St. Maria Gorette, St. Sebastian or St. Victor, than from some ficticious criminal. Why disturb the human immagination with some immaginary victim of the comic strip mayhem. Why write of terrors, such as Frankinstein, which often disturbes junior in his sleep, causing him to cry out in fright, when he can sleep peacefully under the protection of his patron saint and the Blessed Virgin Mary.

We must get rid of this trash that occupies our newstands. I recall an incident when a small boy came up to a clerk and demanded to see all the comics on the stand. The clerk tried to sell him a supermouse. The boy rejected the book. When asked why, he fired the question: "Do you believe in him ?" The astounded clerk laid the book down and vanished. This young philosopher found the right method in dealing with salestalk. The pagan spirit which now dominates secular literature is leading our nation to ruin. A few of our Catholic news stands in hand with the criminal code act are cleaning up the countries news stands, but the juvenile courts still have overnormal case statistics showing the slow progress in uprooting crime among adulescents. What must we do to remedy this ? It is true that

the news-stands, cramped with pagan literature, provide crowded quarters for Catholic books to operate in. But by copying the form of pagan comics and christianizing it, we will destroy the pagan spirit. This is the Christian orientation to overthrow its pagan foe. The battle against bad comic books will be difficult until Christian principles gain a solid foothold.

TAKE UP YOUR CROSS.

Bro. Leo.

As I stood by the main altar in the church of St. Peter's and Paul's in Mundare, on September 4, and watched Fr. Orest Kupranec and Bro. Patrick Byce make their perpetual vows in the Order of St. Basil the Great, I thought of the glorious day when I and those that would come after me, will take our solemn vows. Although it is unwillingly that I admit it, I thought of that day with a certain amount of fear. For profession is nothing else than taking up of our cross and following Christ. Yet, there was something, that took the bitterness and fear out of that thought. And that was hope; hope in life everlasting. I realized that as long as I am on earth, I must carry my cross. I must carry it whether I want to or not. It is this choice that I now make, that my whole eternity will depend on. My resignation to God's Will, will gain for me life everlasting. My contradicting of God's Providence can bring me nothing but sorrow. What awaits me after death? Eternal punishment. However, if I hold firmly until the end, and through profession choose a narrow path to heaven, I can be sure of salvation. These and other thoughts passed through my mind, as I stood, half consciously, half immersed in my thoughts, watching the ceremony.

The brothers, having answered all the preliminary questions, have reached the most important part of the whole ceremony. They were now, reciting aloud a special formula, dedicating themselves wholly to God. They were sacrificing their lives, in order to serve the Lord better. Truly, this sacrifice is heroic. For to me nothing seems harder, than for young men to give up the world's pleasures, for a life that is a total sacrifice of all that the world has to offer. For in their hearts they cherished a true love of God, strong enough to overcome all obstacles. Their self-sacrifice encouraged me greatly. I told myself that if they are not afraid of all that the monastic life has to offer; why should I be ? Why should I be afraid to sacrifice my life for a cause so worthy ?

The most beautiful and touching part of the whole ceremony of profession comes at the very end. The professed Brothers, with arms outstretched in the form of the cross lie down on the floor and are covered with a black cloth. They remain under this cover for a few minutes, while the choir sings the chants for the dead. This ceremony has a deep significance for religious persons. It reveals their death to the world; to everything that up to this time they had to do with it. With profession, their life takes on a new meaning. For after death comes life, and this time it is life which will be worth living, for it is a life in Christ. This spiritual rebirth is something towards which all of us should strive for.

So take up your cross, Dear Brother and follow Christ, because that is the only way to be born in Him again.

The beggar flaunting the "Please help the blind" sign looked so forlorn that the lady fished in her bag and handed him a two-dollar bill.

"Sorry lady," he said, "Two dollar bills is bad luck. Ain't you got two singles?"

"How did you know it was a two-dollar bill, if you're blind?"

"I ain't blind lady. My partner's blind. It's his day off, so he's gone to the movies and I'm pinchhittin for him. Me, Im a deaf mute."

Father Kelly and Rabbi Harris were fast friends, despite their different religious beliefs, and took great delight in chaffing one another. On one occasion they were seated opposite each other at a dinner where some delicious baked ham was served and Father Kelly commented on its flavor. Then he leaned forward and said to his friend:

"Rabbi Harris, when are you going to become liberal enough to eat ham?"

"Oh," replied the Rabbi, "At your wedding, Father Kelly."

People with time to spare usually spend it with someone who hasn't.

....

The most completely lost of all days is the one on which we have not laughed.

(continued) THE BASIC PRINCIPLES OF LIFE
Bro. Christopher.

In reference to the nature of life as well as to many other questions, Descartes began a movement against the theories of Aristotle and the Scholastics. This movement upheld by the advance of science and other influences, has had during the past two and a half centuries many followers among the (natural) scientists. For Descartes there are only two active forces in the world - matter and mind. Matter is existance; mind is thought. Between them mutual interaction is possible. All changes in bodies have to be explained mechanically. Vital processes such as digestion, the pulsations of the heart and growth follow as naturally from dispositions of the organism, as the movements in a watch. Plants and animals are nothing more than perfect machines. This tendency to regard organisms as perfect machines was fostered by the rapid advances in physics and chemistry during the eighteenth and beginning of the nineteenth centuries as well as by the advances made in the Italian schools of anatomy and even by the findings of such people as Harvey, Malpighi and Bishop Stensen. The early incomplete theories of mechanism were though, greatly criticised by men like Stahl.

Stahl upheld and exaggerated forms of vitalism. He discarded the mechanical theories of the Cartesian School and taught that life has its source in a vital force which is identical with the rational soul in man. It is conceived as constructor of the body, exerting and directing the vital processes in a sub-conscious but instinctively intelligent manner while it rather inhabits than informs a body.

Despite the advances of materialism vitalism gained ground during the second half of the eighteenth century. As a whole, it was, however, mostly of a vague and inconsistent character tinged with a mixture of Cartesian dualism. The followers of vitalism looked at the entity by which the organic processes were regulated was generally conceived as a third being (tertum quid) between the body and soul or as a collection of vital forces in antagonism and conflict with those of inanimate matter. This was substantially the view of Montpellier and Bichat.

The advent of Darwinism also centered the attention of man on the phylogeny, and biologists were busy establishing genetic relationships and tracing back the infinite variety of types to the deepest roots of the genealogical tree. To such people life was little better than the movements of complicated collections of atoms evolved from some sort of primitive protoplasmatic nebula. The steady

and over-quickening advance of phsics and chemistry gave hope that a full explanation of the vital processes would ensue. The successful syntheses of organic chemistry and the formation of laws for the conservation of energy in the first half of the nineteenth century seemed to announce the final triumph of mechanism.

With the further advance of biological research though, especially towards the end of the last century, many scientists became more and more convinced that, although physico-chemistry was able to explain various periods and the actions of vital processes, there was still one problem which it was not able to explain. Phenomena like the healing of wounds or even such normal functions as breathing, when closely examined, did not after all prove as completely amenable to physical treatment. The shortcomings of physico-chemistry became especially apparent in a new and very hopeful branch of biological research, - experimental morphology. The embryological problem of individualistic development had not been adequately studied by the older vitalists - the microscope was no-where near the perfection it has reached today. This is one reason of their failure.

Premature success of the theory of evolution led to blind undoubted belief in "heredity"; variation and survival of the fittest as the final explanation to all difficulties. Still, even this did not give a full explanation to what Wilson called the "key" to basic biological problems, especially the study of the cell. Recent investigation in this field and a deeper knowledge of morphogenesis has shown new features of life which have helped spread the neo-vitalistic reaction.

(to be continued).

....

A small boy's father was delivering a lecture on the evils of youth, and citing his own exemplary conduct when a boy.

"I never smoked when I was your age," he said in conclusion. "Will you be able to say the same to your son when you are my age?"

"Not with as straight a face as you, Daddy," said the son, with a mischeivous twinkle in his eye."

....

Keep your temper, don't quarrel with an angry person, instead give him a soft answer, for that is commanded by Holy Writ and besides it makes him madder than anything else you can say.

The scholastics wish to thank the energetic, hard-working philosophers for their great aid in helping us pick potatoes.

....

St. Josaphat's rabbit ranch is flourishing splendidly. At the last census the total exceeded well over 60.

....

Bros. Novices are taking sick-leave - two at a time.

....

Our skillful, experienced hunter, Bro. Victor recently succeeded in shooting his first duck.

....

Bro. Eugene just cannot understand how his beloved Roughriders could be beaten so badly by the Eskimoes. Is it true that, after finishing tho 20 rosaries, his faith in them is shaken !

....

Have you noticed how much thinner Bro. Joe K. is getting ! Could it be that he is not getting enough tomatoes ?

....

We wonder whether the philosophers find that studies help them to digest their food !

....

ATTENTION!!!

APPLY NOW. BROTHER ANTHONY IS ACCEPTING ALL VOLUNTEERS - SKILLED AND OTHERWISE - TO HELP IN HARVESTING HIS BUMPER POTATO CROP. IN HIS DESPERATION WE HEAR THAT THE POOR MAN HAS EVEN ASKED THE HELP (?) OF THE PHILOSOPHERS.

ПРОЛЕСК

РІК XVII ЖОВТЕНЬ --- ЛИСТОПАД --- ГРУДЕНЬ 1955 ЧИСЛО 4

ВИДАЮТЬ Брр. СХОЛЯСТИКИ. Ч.С.В.В. —— КВАРТАЛЬНИК —— МОНДЕР, АЛБЕРТА

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

ВПРЕОСВЯЩЕННИМ ВЛАДИКАМ,

ВИСОКОПРЕПОДОБНИМ ОО. НАСТОЯТЕЛЯМ,

ВСІМ ВПР. ОТЦЯМ І БРАТАМ,

ВСІМ НАШИМ ПОКРОВИТЕЛЯМ,

ДОБРОДІЯМ, ЧИТАЧАМ,

УСІМ СХОЛЯСТИКАМ ЧСВВ

БАЖАЄ ВЕСЕЛИХ РІЗДВЯНИХ СВЯТ

І

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!

Проблеск

Дякуємо всім дорогим Читачам, які прочитавши попереднє число нашого журналика, прислали нам свої зауваги та поради. Це свідчить, що декому лежить на серці добрий успіх нашого журналика і ним цікавляться. Просимо на майбутнє також присилати нам такі поради, зауваги ще в більшій мірі, за що ми будемо Вам вдячні.

Щодо тієї "тяжкої розв'язки" про яку ми згадували в попередньому числі, то ніхто не відізвався. Тому просимо і за неї не забувати, а саме: підтримувати нас фінансово.

Вкінці ми просимо і заохочуємо всіх інших Братів присилати свої статті, щоб таким чином була різнородність у статтях, як також і в дописувачах.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ "ПРОБЛЕСКУ"

Редактор.......бр.Христофор Войтина,
Зас.Редактора..бр.Лев Садовський,
Адміністратор..бр.Даниїл Гукницький,
Друкарі........бр.Лев Садовський,
бр.Йосафат Кончак.

Дописувачі.....бр.Тарас Прокопів,
бр.Віктор Татарин,
бр.Флавіян Кальба,
бр.Йосафат Кончак,
бр.Христофор Войтина,
бр.Андрій Ковч.

РІЗДВО

Різдво... який чудовий це день! Святкування уродин Відкупителя. День Різдва Христового-це вісь, за якою кружляють усі століття. Христос-це осередній пунк усієї історії, культури.

Вже від найдавніших часів старалися люди якнайкраще звеличати Новонароджене Дитя. Український народ витворив багато чудових колядок і різних звичаїв, прославляючи Його. День Різдва Христового є найбільшим святом у цілому році. Вже довгий час перед Різдвом готуються люди до якнайкращого привітання Новонародженого Дитяти. Укращують свої помешкання, приготовляють собі нові вбрання та очищують душі від гріхів св. Сповіддю. Всі очікують Свят-Вечора, щоб разом усі члени цілої родини знову відспівали "Бог Предвічний", покуштували куті, почути батьківського благословення, згадати про померших членів....

Ніяку дитину не привітано так велично, як Ісуса при Його народженні, бо самі янголи з неба Його вітали та прославляли. Ніколи ніяка мати не була нагороджена такою ласкою, як мати Ісуса, що по народженні свого сина, надальше позістала Дівою. Ніколи перед тим так не сталося і більше не станеться, щоб Бог так понизився і прийшов на світ у вигляді немічної дитини серед так дуже бідних обставин.

Приходу Ісуса, Відкупителя людського роду, очікувало багато праведних душ. Очікували Його душі в адї -праведники старого завіту, але найбільше з усіх людей очікувала Його Пречиста Діва Марія. Вона найкраще розуміла значення цієї події. Стараймося наслідувати Марію в цьому й ми. Розбудім у наших серцях гаряче бажання набожно відсвяткувати Різдво Христове. Хай воно буде не тільки майже 2000-літньою памяткою приходу Ісуса, але хай день Різдва Христо-

вого буде для нас днем відродження до нового поступу в духовному житті на шляху правдивого наслідування Христа Ісуса.

Х.В.

БОГ ПРЕДВІЧНИЙ

Бог предвічний народився.
2.Прийшов днесь із небес,
Щоб спасти люд свій ввесь
І утішився.

В Вифлеемі народився:
2.Месія,. Христос наш
І Пан наш для всіх нас,
Нам народився.

Сповістив це янгол Божий:
2 .Наперед пастирям,
А потім звіздарям
І земним звірям.

Діва Сина, як породила,
2.Там звізда,де Христа
Повила Пречиста,
Ясна засяла.

А три царі несуть дари,
2.До Вифлеєм-міста
Де Діва Пречиста
Сина повила.

РЕФЛЕКСІЇ З КОНҐРЕСУ
(продовження)

У попереднім числі Проблеску був поміщений опис пропаґандивних кіосків чоловічих Чинів,а тепер перейду до опису кіосків жіночих Чинів.

Тут знову пічнемо від початку,тобто від кіоску Сестер Василіянок.Їхній кіоск був якраз напроти нашого. Найперше,що в нім впадало в очі,й за що Сестер Василіянок треба похвалити,це було кілька образів,що їх одна з Сестер намалювала.Отже вони в своїм Чині плекають мистецтво й дають спромогу розвиватися таланнтам і шанують стару Василіянську традицію.А друге,що в них заслуговує на похвалу,це те,що награли на пластинки свої хорові Богослуження,як і Пасхальну Утреню,заупокійне Богослуження,тощо.Вони мали також барвні фільми зі своїх домашніх імпрез.

Слідуючий кіоск мали Сестри Служебниці.Найперше їм треба подякувати,що нам багато помагали в оформленні нашого кіоску.У своїм кіоску Сестри Служебниці мали прибрані невеличкі манекіни (яких І8 цалів висоти), що представляли сестру як:постулянтку,кандидатку,новичку і по обітах.Третього дня Конґресу Сестри Служебниці одягнули дві малі дівчинки (около І0-ти літ) у стрій Сестер Служебниць і вони обидві проходились поміж глядачами.Обидві дівчинки добре говорили обома мовами й глядачі засипали їх різними питаннями.

Сестри місіонарки мали в своїм кіоску більші й менші образочки українського стилю.Їх люди масово розбирали на памятку.Можна сказати,що кращих образочків і ще досі не було видано.

Дальше йшла Епархіяльна виставка.Тут можна було бачити гарні фотоси церков,іконостасів,кивотів та парохіяльних імпрез.Слід замітити,що наші отці парохи з наших Василіянських станиць також прислали до Епархіяльного музею гарні світлини.

Тепер поглянемо як виглядав наш кіоск,і що в нім було.

Наш кіоск,як і другі,мав три стіни,що обнимали около 20 квадратових ярдів місця.На верху середньої стіни був 3-стоповий рівнораменний хрест.З лівого боку хреста були в клин витяті букви "ЧСВВ",а з правого

боку були букви"ОЅВМ " Під хрестом був герб нашого Чину,а по боках образи св.Василія Великого й св.свящм.Йосафата.Дальше по боках висіли портрети наших єпископів, отців піонерів і світлина Чину.

Це дальше по боках були розміщені таблиці з назвами країн,в яких є чи були наші монастирі.На самім споді була таблиця зі закликом за покликаннями.Всі написи на таблицях були двомовні;тобто ліворуч(від глядача)були поміщені написи по-англійськи,а праворуч це саме по-українськи.

На лівій стіні були розміщені світлини деяких наших церков,домів та світлин з діяльности нашого Чину на американському континенті.Ті світлини були з Мондеру, Шікаго,Ню Йорку та Гленкова.

На правій стіні були розміщені світлини страдаючої частини нашого Чину й зарзом Української Церкви.Це були портрети Архиєреїв:Митрополита Андрія та Єпископа Йосафата Коциловського й Павла Гойдича.По боках портретів були дві таблиці зі світлинами монастирів галицької й закарпатської провіції.

Під фотосами була таблиця з підсумком наших утрат в Україні.У правім куті кіоску стояв прибраний в монаший стрій манекін,а на краю кіоску,з лівого боку,стояв другий манекін на підвищенні перед пульпітом й представляв священика-василіянина в повнім одінні.

Посеред кіоска на столі лежали книжки нашого видавництва й пропагандивні листки.

Тепер,коли знаемо,як був прибраний наш кіоск і що в нім було,розважмо,що повинно було ще в нім бути.

Хтось із наших Отців сказав:"Якщо ми не маємо чим похвалитися,то взагалі ніхто не має чим похвалитися".

Однак хоч кіоск належав до найкраще,а радше найбагатше,прибраних то все таки до прибору ми мали дуже мало матеріялу.

Тут не маю на увазі дорогі декоративні прикраси,але великих діл і праці нашого Чину на просторі I7 століть.

Кажуть,що з нашого Чину вийшло II.000 святих.Хто вони?Св.Василій,св.Йосафат,а другі де ?

ОО.Ісусовці мають образочки й життєписи всіх своїх святих,а ми не маємо.ОО.Августинці мають один день у році присвячений памяті всіх святих,що вийшли з їхнього Чину.А ми? Не знаємо нічого про них або мало що знаємо.

Добре було б і нам мати образочки і життєписи бодай

визначних святих нашого Чину з різних епох часу й формацій.Якщо маємо право називатися Василіянами,то маємо право до тих святих,що з нашого Чину вийшли.Кажуть,що з поміж Василіян вийшло поверх 20 папів.То чому не мати нам їхніх портретів й опису їхньої діяльности.

Чому ж не взяти нам під увагу 300-літній поунійний періоl від св. Йосафата до св.п.Митрополита Андрія Шептицького.В тім часі вийшли з нашого Чину великі борці-оборонці нашої Церкви.Маємо розповсюджені портрети й літературу з козаччини ,гайдамаччини й опришківства, однак про героїв нашої Церкви малощо знаємо.

Маємо гарну минувшину-славну традицію століть;маємо чим похвалитися-прикраситися,однак виглядає,що не доцінюємо скарбів,що їх нам дає наша історія.

Маємо право до величезного багатства,але треба нам тільки трохи потрудитися,пошукати,обчистити з пороху забуття й вивигнути на денне світло нашого знання.

ЖИТТЯ СХОЛЯСТИКА Т.П.

Цього року на схолястикаті є десять схолястиків.Майже всі з них беруть кореспонденційні курси середньої школи (гай скул),крім цього вчаться домашніх предметів, як:української,латинської,церковнословянської мов;географії,історії та літератури України. Один із схолястиків,бр.Андрій,уже повер пів року перебуває в санаторії,де останньо мав операцію на нирку.

Схолястицький порядок є так розподілений,що схолястик має на все призначений час.Коли є час на науку, він його совісно використовує,в часі праці в друкарні він якнайскорше хоче надрукувати Преп.О.Поповичеві багато якихсь примірників,чимскоріше посортувати святочні картки,календарці івсе те,що є звязане з друкарською справою.Більша праця в кухні також не обійдеться без помочі схолястиків.Консервування овочів,городини, чищення риби вимагає багато труду,тому схолястики радо помагають братам кухарям.Крім цього деякі брати займаються ще іншими ділянками,використовуючи декілька хвилин часу перед дзінком,чи жертвують його з призначення на студії.Бр.Данило радо приймає до друкування на цикльостилі Пре.О.Боднаря конференції та практичні поради до іспиту часного.Марко часто занимається пере-

кладом пропагандивних листів Преп.О.Ореста,при чому має змогу добре вивчити українську мову.Бр.Флавіян використовує всяку хвилину,як би то вложити добрий плян до розсадження квіток на Голготі з приходом весни.Бр.Віталій,один із визначних схолястиків,щодо фізичної будови,вже довгий час двічі кожного тижня їздить до міста до "костолома".Справа не ясна,чи тим він хоче збільшити свою будову чи навпаки хоче набрати більшої скромности.Дехто з братів журиться,як би то розвязати проблему розпродажі канадійської пшениці,бо курс кореспонденційний і цього вимагає.

Для відпруження ума,та набуття фізичної енергії схолястики радо проводять призначений час на грах та забавах. Під час цього шкільного року було пять таких можливостей. де всі брати схолястики,філософи та новики брали участь у грі "бейсбол".Це дуже популярна гра в Канаді,особливо під час літа.Дуже добрими успіхами вславилися в тих змаганнях: бр.Марко,бр.Степан (новик),бр.Петро,бр.Данило,а під час останньої гри всі найбільше подивляли спритність бр.Сильвестра.Маючи багато енергії,він так далеко бив той мяч,що зовсім легко було йому оббігти означену віддаль і повернутися назад до свого пункту,що є й ціллю цієї гри.

Другою найпопулярнішою канадійською грою,що нею Канада славиться на цілий світ-це "Гокей",що нею також схолястики радо занимаються.Як кожного року,так і цього, вони мають до того приготовану площу гладенького леду,де й весело переводять свої рекреації.

Перед Різдвом усі брати схолястики виголосили в рефектарі свої проповіді,як це водеться кожного року.

Час на схолястикаті перебігає дуже швидко.Тому кожний схолястик,не зважаючи на всякі зайняття та труди , якнайкраще його використовує,бо памятає на засаду пословиці:"Що посієш,то й збиратимеш".

Х.В.

МІСІОНЕР

Читаємо в Конституціях Ч.270-ось,що:1.Нашому Чинові притаманне:навчати нарід під час місій і поза ними трудитися над вихованням молоді,виконувати парафіяльні уряди правно надані,давати духовні вправи так клирові як і народові,видавати часописи й книжки,вкінці виконувати всі чинності,що належать до вироблення духа.

2.Однак нехай наші стараються у сповнюванні цього всього користуватися методами,яких сьогодні часи вимагають,щоб могли з апостоляту зібрати багатіші плоди."

Це є коротка застанова для молодого схолястика, який бажає стати місіонером і ширити Боже царство тут на землі.

Схолястик,що має дар і бажання стати місіонером, повинен застановитись,як і в який спосіб він має працювати як місіонер Ч С В. В на просторих землях України .Наша увага головно спрямована на Галичину і Закарпаття.Однак ніхто з нас не знає,чи може прийдеться нам працювати десь у Київщині,чи може десь на найдальших окраїнних землях України,як Донщина чи Підкавказзя.

Часто читаємо в католицьких газетах,що деякі латинські чернечі згромадження,приготовляються до місійної праці,щоб навертати Росію.Також зауважуємо,що вони принимають східній обряд російської синодальної Церкви,як і також цілковито пристосовуються до обставин і духа цього народу,в якім бажають працювати і проповідувати Боже Слово.Нема жадної реакції,і ніхто з них не каже,що все те є схизматицьке,бо того вимагає справа Божа і добро св.Зєдинення,тому до цього діла приготовлюються.

Питання,як молодий схолястик погодився б,коли вимагали б від нього подібної жертви,щоб він був так уже готовий,і на кожний приказ дав свою згоду,не звертаючи уваги на це,що було досі.Щоб працювати на землях України,місіонер мусить пристосуватися до обставин і звичаїв цього народу,посеред якого хоче працювати.І ще одно; він мусить стати другим Христом,щоб його наука мала вплив на молодь,яка вихована в комуністичному дусі,чи на народ взагалі.Тому треба ужива-

ти різних способів,щоб тільки народ привернути до Бога до св.Зединення,притім гарячо молитись і просити Бога: "ЩОБ ВСІ БУЛИ ОДНО".До цього великий приклад нам дає наш Митрополит Андрій Шептицький,який бажав цієї одности цілим серцем і душею,щоб ми Українці були одно під проводом одного пастиря,Папи Римського.

Нам Українцям не треба вчитись у Руссікум,щоб навертати Україну.Ми Українці маємо свій київський обряд,який повинні ми зберігати,як найцінніший скарб,і в нім славити Бога.Коли ми є членами Чину,чи готуємося ними бути, то багато можемо в нім скористати для справи місійної. В першій мірі можемо себе освятити,можемо вивчитись і пізнати духа місій.Це все нам поможе,як молодому місіонерові,в майбутній праці для привернення наших братів до Бога і Церкви.Головно не зражуватись труднощами,але сміло себе показати,що ми є вірними Божими слугами.Памятаючи на одне,що найменше згіршення може багато пошкодити тому,що молодь вихована в безбожнім дусі і неприхильно наставлена до Церкви,а до клиру зокрема.Нехай працюють молоді кандидати на місіонерів головно над своїм освяченням.А друга чеснота,яку повинен мати місіонер,це чеснота,яку повинен мати місіонер,це чеснота духа жертви. Тому хай зродиться у нас ідея місійної праці,а тереном буде Україна.Просім Бога про численне покликання до місійного стану,бо жниво велике,а женців дуже мало.Працюймо,щоб нас не випередили всякого роду протестанти чи інші,які очікують нагоди ,щоб баламутити народ.

Й.К.

ДЕЯКІ ПРИПОВІДКИ ТА ВИСЛОВИ

Хто відважний,той здобуває,а хто боягуз,той пропадає.

Чоловік може грішити,а тільки Бог може простити.

Сам блудить,а інших судить.

З чого сміх,за те гріх.

Не те гріх,що в рот піде,а те,що з рота вийде.

Напоминай приятеля тайно,а величай прилюдно.

Правди люди не люблять,але шукають її.

Добрий початок,то половина роботи.

Який початок-такий і кінець.

Великі душі мають силу волі,а слабодухи гинуть у неволі.

ХОДИ ЗА МНОЮ!

"Ходи юначе, ходи за мною ."
Хтось незнаний Йому казав,
"Скидай ярмо і йди до бою."
Безнастанно голос шептав.

"Іди продай все те, що маєш
Роздай тим, що є в потребі,
Відтак по смерті знайдеш...
Великий...скарб у небі.

"Бери свій хрест і йди за мною
Бо лиш ним ти світ переможеш,
Борися...лицарською боротьбою,
Тоді Божим лицарем зватися зможеш.

"Божим лицарем зватися зможеш..."
Радо в Його грудях загриміло,
."Коли все покинеш, себе переможеш..."
Та це останнє...Його заболіло.

Заплакало Його серце...засумувало
Тайно, світ усе...покидати...
Тяжко...Йому на душі стало...
Бо шкода було це все покидати.

Зі сумним серцем він іzходить
З ясної стежки до лицарства,
Іншу...широку дорогу знаходить
Протилежну до Божого царства.

Багато зійшло з дороги...багато
Через марно...земські примани...
Своїм грішним життям...завзято,
Роздирають пригоєні Христові рани.

Ви, що стоїте при Хресті ...стійте!
Бо дорога Ваша вже не є далека,
В глибині сердець Ваших радійте...
Бо нагорода в небі жде Вас велика.

Ф.К.

НА МНОГАЯ

ПРЕПОДОБНОМУ ОТЦЕВІ ДАМАСКИНОВІ,
ДОРОГОМУ І НЕСТРУДЖЕНОМУ ПОМІЧНИКОВІ
В УСІХ ДІЛЯНКАХ НАШОГО СПІЛЬНОГО МОНАШОГО ЖИТТЯ,
З НАГОДИ ІМЕНИН
СКЛАДАЮТЬ БРАТИ СХОЛЯСТИКИ
СВОЇ НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ.

ДАВ БИ БОГ, ЩОБ І ЩЕ ЧЕРЕЗ ДОВГІ РОКИ
ОТЕЦЬ ДАЛЬШЕ МІГ ПРОВАДИТИ
БІБЛІОТЕКУ ДОБРИХ КНИЖОК,
ЗАЙМАТИСЯ "ТИПІКОВИМ ПОРЯДКОМ"
НАШОГО БОГОСЛУЖЕННЯ,
ЩОБ І ЧЕРЕЗ ДОВГІ РОКИ ОТЕЦЬ ЗМІГ
НАВЧАТИ БРАТІВ СПІВАТИ "БОЛГАРСЬКИХ"
І ДОГМАТІВ І ВЗАГАЛІ БУТИ ВЗІРЦЕМ
ДЛЯ ВСІЄЇ МОНАШОЇ РОДИНИ, А ГОЛОВНО ДЛЯ
МОЛОДОГО ПОКОЛІННЯ.

ДОРОГОМУ О.ОРЕСТОВІ КУПРАНЦЕВІ ЧСВВ
ПРОФЕСОРОВІ УКРАЇНСЬКИХ ПРЕДМЕТІВ
З НАГОДИ ІМЕНИН
НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ
КРІПКОГО ЗДОРОВ'Я
І
БЛАГОСЛОВЕННЯ БОЖОГО

ДОРОГОМУ О.СОЦ.ЄВГЕНОВІ КУШКОВІ ЧСВВ
ПРОФЕСОРОВІ ЛАТИНИ
З НАГОДИ ІМЕНИН
НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ
ВЕСЕЛОЇ ПРОФЕСОРСЬКОЇ ПРАЦІ
І
УСПІХУ В ОРГАНІЗУВАННІ ОРКЕСТРИ
бажає Проблеск.

ЛІТА!

ДОБРИЙ ПАСТИР

Митрополит Андрей Шептицький в оточенні
Отців Піонерів у Канаді.

Коли поглянемо до історії нашої Церкви, чи взагалі до історії нашого народу то побачимо, що в часах її занепаду, чи загальної байдужности Бог посилав нам тоді великих ідейних провідників, які своєю всецілою відданістю підносили ввесь народ з його занепаду, слабости та вели тоді його правдивим християнським шляхом.

Одним з таких провідників нашої Церкви на Рідних

Землях і поза кордонами був св.п.Митр.Андрей Шептицький. Саме цього року минає 10-ліття його смерти.Його величавий"похорон,що відбувся 5-го листопада,1945р.є свідоцтвом його величі та святости.Хоч було це під большевицькою тиранією,то все таки в похороні Митр.Андрея взяв участь ~~нав~~ . Галицький Єпископат зі своїм духовенством, вірменське духовенство,а також ієрархи [illegible] латинської Церкви. [illegible]ІІ.

Хоч уже не стало між нами великого народолюбця,то все таки ми відчуваємо його присутність у нашій боротьбі за христову віру.Ми співчуваємо нашим братам на рідних землях,куди лине наша думка і де бачимо,що тепер у головному центрі,де перебував Митрополит,у місті Львові вже не світить ясна звізда Христової правди,але червона марксівська,яка хоче згасити Христову Зорю,а тим самим і знищити її визнавців.

Особа покійного Митрополита не сміє зійти нам з-перед наших очей.Його зір доброго пастиря,що повний любови та жертвенности,має бути відбиткою в нашій духовній праці.Був він добрим пастирем,а добрий пастир і душу кладе за вівці свої-каже св.Письмо.Тому з любови до них,обстоював Митр.Андрей за ними та боронив їх проти всяких кривд та порушень,не зважаючи на наслідки для себе самого.І так ще в першій світовій війні він різко осудив москалів,що насаджували "православія"в Галичині,за що й були вивезли його на заслання.Протестував він перед польською владою проти палення та нищення православних церков,відтак проти гітлерівських арештів,розтрілів та концетраційних таборів.Тримався він рівнож євангельської засади,яка каже:Нема ні греків ні римлян,жидів ні самарян,бо боронив навіть жидів,коли вніс був протест до Гітлера проти масакри жидів.

Як св.Йосафат і Веніямин Рутський,так Митрополит Андрей відзначався ревністю за зєднання Церков.Не зважаючи на всякі труднощі,навязував він контакти з східньою Україною,Білорусією,а навіть потайки їздив до Росії,щоб засіяти зерно правдивого слова Божого і помогти бідним людям духово і матеріяльно.За це все мав він велике довіря в усіх.Любили його не тільки українці-католики,але й православні,а то й жиди.

Для нас українців у Канаді Митр.Андрей Шептицький мав велике значення.Коли до західньої Канади почали їхати українські поселенці і заселювати просторий терен Манітоби,Саскачевану й Алберти,то вони були без жадної ду-

ховної помочі.Латинська ієрархія північно-західньої Канади не могла собі дати ради зі своїми вірними,що більше її духовні провідники бачили,що українці є іншого обряду і для них треба їх ріних духовних провідників.Завдяки старанню лат.епископа Віталія Грандена осінню 1902р.до Канади приїхали чотири ОО.Василіяни і чотири СС.Служебниці.Праця та,яку поблагословив наш Апостол-Андрей Шептицький,і яку проводили ОО. Василіяни укрітчалася великим успіхом.Сьогодні в Канаді ми маємо свої школи,манастирі,шпиталі та аж пять єпископів.Побут Митр.Андрея в Канаді і його вплив на українських поселенців,а також на визначні чужі особистості залишився ще й по-сьогодні в свіжій памяті багатьох осіб.

Нам,як майбутнім духовним провідникам,треба по взорі св.п.Митрополита бути приготаваним до всяких трудностей і їх не лякатись.Якщо прийде той час,коли для більшої слави Божої і для добра людських душ декому з нас прийдеться бути апостолом на Українських Землях,ми повинні з того радіти.

Тому,що в цьому році відбуваються старання,щоб беатифікувати Божого Слугу Митр.Андрея Шептицького, ми молімся щодня до Бога,щоб Всевишній зволив звеличати його святе черноче життя разом із іншими святими нашого Чину.

В.Т.

ДУМКИ СКОВОРОДИ

Дружба зєднує й віддалених.Ворожіння і близьких віддалює.

Музика-великий лік у скорботі.

Сину,хай болить тебе біда ближнього.Хто ж любить свою біду,а не боліє чужою-достойний її.

Виховання потрібне і бідним.

Природа не знає ні кар,ні нагород-тільки наслідки.

Не критикувати-шукати допомоги.Бурмотіти вміє кожний.

Нікого так систематично і нікчемно не обріжуємо, як себе самого.Це тому,що собі самому віримо найбільше.

ВІСТІ ЗА ЖОВТЕНЬ

1. Починаючи зі сьогоднішним днем, в церкві монахи разом з вірними відмовляли спільно вервицю.
5. Святкування 50-ліття заснування провінції Алберти.
17. Відбувся День Подяки за добрий цьогорічний урожай. В цьому намірені Преп.О.Жан відправив на хуторі Св. Літургію, в якій взяли участь усі брати студенти і помічники.
27. Новики почали свої реколекції під проводом Впр.О.Магістра М.Дацюка.

ЗА ЛИСТОПАД

4. Префект дисципліни, Преп.О.П.Грабець мав конференцію для братів схолястиків.
8. Високопреподобний О.Протоігумен В.Шевчук приїхав до нашого дому.
9. Початок канонічної візитації
10. Брр.Схолястики ходили до місцевої школи дивитися на драму В.Шекспіра "Юлій Цезар"
12. З нагоди іменин Впр.О.Жана, вікарія нашого дому, всі члени дому складали отцеві свої побажання. По обіді була спільна рекреація. Цього дня брр.новики скінчили свої реколекції.
13. У нашій церкві відбулася Архиєрейська Служба Божа з нагоди 50-ліття життя Владики Ніля.
14. Писаний іспит із українських предметів.
15. Брр. Схолястики почали поливати водою совганку.
17. Високопреподобний О.Ігумен В.Бараник повернувся з похорону Преп.О.Котовича В Вінніпегу.
23. Бр.Ніль і бр.Тадей зложили перші монаші обіти.
24. Високопреподобний О.Протоігумен В.Шевчук мав конференцію для братів Схолястиків.
26. Закінчення канонічної візитації.

ЗА ГРУДЕНЬ

5. По старому звичаю відбулася роздача дарунків.
12. Іспити з української літератури. З цим днем схолястики почали виголошувати в рефектарі свої проповіді.
20. Різдвяні Вакації.

СМІХОВИНКИ

-Брате прототопсальте, чи Ви чуєте мій голос, коли я співаю під час Вечірні або Утрені?-Ні, нажаль, дорогий брате, я чомусь не чую- на те йому протопсальт. -О, тоді справа мається так, як я собі думав. Мій голос мусить бути подібний до Вашого, бо я й сам його не чую.

О.Професор під час лекції географії:"Прошу вичислити деякі роди з домашніх звірятщо їх маємо в Україні!"·Рід канарків є один із них" - відважно на те бр.Віт.

О.Професор продовжав."З овочевих дерев на Україні стрічаємо: вишні, яблуні, груші, бросквині, їстивні каштани, мігдали, грецькі, або як їх називають "волоські" горіхи та в малій мірі плекання винограду!" "Отче, Професоре, то ці "волоські"горіхи мабуть мають на собі волосся, і чи їх назва не походить від цього слова?"-радо запитався бр.Данило.

-Може Ви написали б якусь статтю до Проблеску?
- Та я...якось не маю багато злишнього часу...що більше я й не спромігся ще відписати на листа, якого я отримав тому пять місяців.(Цікаво чи це не той лист, що його брати Схолястики з Бразилії прислали).

- Ох, яка бідна ваша церква -висловився гість.
- Що робити, які люди, така й церква-відповів парафіянин.

- Кисень є конечно потрібний до життя. Його відкрили в 1773році-пояснював учиталь.
- А як перед тим люди жили-запитав учень.

-Івасю, що було по потопі, що знищив цілий світ? спитався катехит.
Та як вода уступила, то було багато болота-відповів малу Івась.

-Чому Ви подали фальшиве імя як Вас поліція арештувала-запитав суддя злочинця." Бо покійні батьки мене вчили ще змолоду шанувати своє імя"-на те йому обвинувачений.

Слова,якими бр. Йосафат може легко виявити своє зацікавлення,рішучість чи несмак є такі "Цікаво","Остро" і "Пересадно".

Цікаво котре з цих трьох слів він уживав би тоді, коли забракло б на схолястикаті "Америки" чи "Українських Вістей".

- Тепер кожний дурень студіює медицину,а колись-то я сам один із нашого міста-з жалем говорив професор медицини.

-Цікаво,що в цім місті нема ані одного памятника.Чи в Вас не родився ні один великий чоловік?-Запитав прохожий.

- Ні,в нас родяться тільки діти - лагідно пояснив міщанин.

Дякуємо Впр.О.П.Боднареві за машинку до писання,папір до друку та всякі інші речі що є звязані з друкуванням.

Заохочуємо "всіх" до активної праці в видавництві нашого журналика в майбутньому.

Редакція Проблеску.

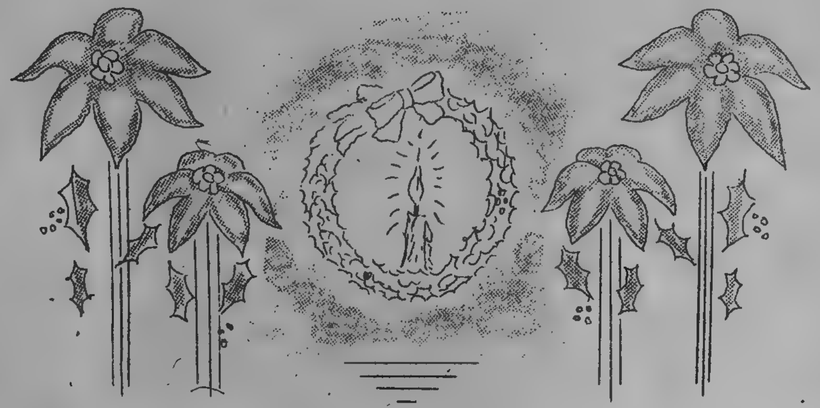

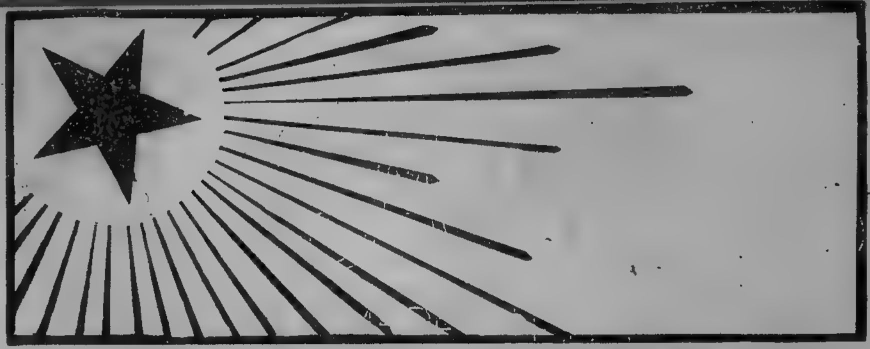

VOL. XVII OCTOBER - NOVEMBER - DECEMBER NO. 4

QUARTERLY

EDITED BY THE SCHOLASTICATE O. S. B. M.

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

First of all, let us clear up a few points referring to the September issue of our little paper.

We have received word of a regretable incident concerning our "Here and There" column. It seems that a certain comment, meant to be taken strictly on the lighter side, has been termed by the party as a direct "insult" against the party in question. We wish to assure our readers that no such effect as that was ever intended against anyone who might be mentioned therein. In future we will try to be more tactful in presenting our remarks.

Recently I was handed some rather severe criticisms. One point, especially objected to, was the reprinting, or condensing of articles from other sources. It was suggested that all items appearing in the Aurora be original write-ups. Personally, I agree with this view to a certain extent, but how can we have a purely "original paper" when we cannot discover sufficient columnists who would keep us supplied with articles. So till such a time when we have enough writers, we must bear with non-original insertions as well.

Some have been inquiring whether the Aurora will accept and publish any criticisms they wish to offer concerning points of view expressed in the editorial or other items. Since this is a strictly unbiased and democratic paper, I wish to assure everyone that all such remarks are welcome, provided of course, that they remain "constructive criticisms" and not comments meant simply to deride another's article.

But now let us turn to a more serious topic. Christmas will soon be here once more. Undoubtedly, all of us have experienced, with every Christmas season, that feeling which we call the "Christmas Spirit", that is, a desire to do something for others in order to show our love and appreciation to them. This Christmas spirit dates back almost 2000 years back to a little cave in

Bethlehem, when Jesus Christ brought us the gift of our salvation. And to accomplish this, he deemed it necessary to be born in poverty and obscurity making of himself an entire self-sacrifice. This heroic spirit of Christ has continued to live after Him. It is this spirit which makes us feel the need of cheering somebody else's Christmas.

It is a wonderful thing to brighten someone at Christmas. To do this, it is not necessary to give expensive gifts or do extraordinary favors. It is quite sufficient to show a little more kindness and consideration to everyone, especially to those with whom we may have had some misunderstandings during the year.

Christmas time is always a bright and rosy event, but may it be doubly so to all of our readers this year. So from the Aurora Staff, we say:

May the Peace of which the angels sang,
And the Joy the shepherds knew,
Bring Blessings to you this Christmas Day,
And throughout the New Year too.

A YULETIDE MESSAGE.

Today is Christmas Eve friend, and everything is ready, so come along with me. We'll go in together and taste the warm cup of friendship, the fountain of human generosity, the delights of laughter and light and unselfish love. The colorful lights, sparkling on the magical trees are beckoning to us. How inviting appear the windows, adorned with the wreaths of holly, encircling the electric candles. Everywhere, tonight, there is joy, song and laughter. The stars are out already, and it is time to enter the dining room, all decked out for Christmas Eve. The supper today will be the most lavish of the year. So let our hearts overflow with love and goodwill to all tonight, while the air rings with the laughter and gaity There will be singing of carols tonight also, those sweetest songs that speak of the human emotions transferred into the mi.. [illegible] The greatest joy of the day will find its [illegible] of Holy Mass. [illegible]

in our souls.

But linger a moment friend. Before we begin the celebrations of the Birthday of God, born so many centuries ago, let us wander back in our immagination to the evening, so long ago, - to Bethlehem. Our Christmas is filled with joy, but on that night the King of Kings faced a far different Christmas from us. On that first Christmas Day, He drained to the depths the cup of lonliness. His day was poor and sad. No welcome for Him in the crowded inn. No place for Him in the houses of Betnlehem, that rang with friendly laughter. "He came unto his own", but they turned repelling backs and cold faces to him, who asked, through the pale lips of His Mother to be born among them. For Him was a place in a stable, among the beasts. For Him the cold walls of a grey dark cave. For Him all was songless and silent as is the heart of a gloomy cave; the stillness broken by occasional cries and sobs. For Him was the biting poverty of the manger - no gifts, no cradle but only the rough wood and the cold straw. How bitter were the dregs that He emptied that first Christmas Night.

Yet, for us there is nothing but joy, while the infant Jesus had none of it. What a contrast we have here ! So now you may ask, "Is it right to be so happy today ? Should we not share some of the pain that Jesus felt ?"

No, dear friends, for us there should be only happiness tonight. He drank tho cup of lonliness that we, to the full, might drink of love and friendliness. He was born in a songless world that our Christmas might be filled with song. He drained forever the sadness, the bitter dregs of poverty, the sorrow and pain, that we would have nothing but joy and gladness. This was his plan, which he so carefully prepared. He meant us to be happy today - that was his gift to us. So safely we may be gay.

So come friends, the tables are spread for Christmas feasting. The warm, friendly smiles of the Brothers await us. Tonight let us forget all our troubles and rejoice in the birth of our Lord.

Father critisized the sermon, Mother the organist, the daughter thought the singing atrocious; Sonnie piped up, "I think it was a good show for a nickel".

SANCTITY ? - A CINCH !

Bro. Constant.

Do you want to be a delivery man on the milky way, or a census-taker for St. Peter, or the Archangel Michael's sword polisher, or Gabriel's messenger-boy ? These are some of the little jobs that await those characters that just manage to squeeze through the Golden Gate. St. Peter, the hiring-boss, has his eyes open especially for monks who never practiced anything beyond the tenth commandment; the type that is satisfied with the first floor in heaven.

"What's the beef ?"

Just this. St. Paul has been complaining that he hasn't enough people to play cribbage with. In other words, there are not enough people becoming saints - truly great saints. Now just what's so hard about becoming a saint anyway ? When you come to think of it, sanctity is really a cinch, especially for us monks, for the simple reason that the good Lord has done 99.9% of the involved work for us.

"Is that so ?" you say.

Most certainly. In the first place the Lord created us. (Don't laugh, brother. Fat chance you'd have to become a saint if you weren't created) In the second place, He planted numerous signs on this earth, in the form of His other creatures, which say, "This way to sanctity". It seems, though, that not enough of us know how to read. In the third place, He freed us from the slavery of evil through - the sacrifice of His son. On top of that, He instituted the Church and the Sacraments. To top it all off, He keeps on giving us graces and all sorts of help every moment of our lives. If every one of these graces were an ounce of gold, it would break a mule's back to carry all that we receive from Him in one day. Yet, there doesn't seem to be very many monks suffering from broken backs, and it isn't probably because they're stronger than mules.

Perhaps now you're going to say that sanctity requires too much work and sacrifice. If that's what you think, just take a look at the crucifix. It makes you feel pretty cheap, doesn't it? Besides, what are you worried about anyway ? You know very well that the good Lord will never demand the impossible from you. The only requirement for sanctity is the exact fulfillment of God's Will. "That's just dandy, but what exactly is God's will ?"

Quite probably, dear brother, you now have in your possession or have seen, a book called "Constitutions of the Order of St.

Basil the Great". Now, if you think that our Lord wasn't the Author of that book, and and as such, it being His Will, you'd better recheck your figures, and pronto. Still not satisfied ? Perhaps you're thinking of that fly in the ointment, our f(r)iend, the prince of darkness. Sure, there's no denying that he can cause a lot of trouble, but he's just putty in your hands if you know how to handle him. Anytime that little nuisance appears, all you have to do is turn to our Lord with faith and confidence and bingo! - a cloud of dust, and with the speed of light, the runt is just a speck on the horizon.

Just one more thing. Perhaps you're a little shy of the mortifications which are a "must" for sanctity. If that's the case, let's take a look at mortification of our sense of taste. When a bowl of that yummy dessert comes floating by, don't act as if someone is twisting you arm to make you take it. Just sit back and relax. The rest will do you good. Besides, the food value that you get out of that dessert will probably just make up for the work that you have to do to put some of it in your dish and eat it. Of course, if you have a special devotion to the stomach pump, well...

Remember, St. Paul is still looking for a partner for that cribbage game, but if you still don't think that sanctity is a cinch, may your Guardian Angel give you a swift poke on the nose.

AURORA STAFF.

Editor & typist ---- Bro. Mark

Co-editor ---------- Bro. Peter

Administrator &
Printer ----------- Bro. Daniel

Artist ----------- Bro. Victor.

If people plan to give advice
Would think the matter over twice
They'd save their breath and understand
Supply of it exceeds demand.

SPORTS REVIEW

Spectacular feats marked the 1955 baseball-season here in Mundare. The highlights included a double header that would revolutionize standard sport regulations. The teams - Yankees and Dodgers (green from harvesting potatoes) seemed somewhat unbalanced during the first game with a 15 - 1 victory over the Yanks. Immediately after the end of this game, the teams were rechosen and the next game was more proportional. The outstanding player of the day was Bro. Steve, a former big-league pitcher, while Bro. Peter knocked the first homer of the season. Other homorun sluggers of the day were Bro. Izidor and Boniface.

Thanksgiving saw the Dodgers and Yanks in another hot battle, which ended in a tight 7-6 score, after two additional overtime innings. The game was delayed for a while to decide whether a Yankee runner to third base was out or not. The umpire Bro. Flavian (who gained reknown for his "good eye" during the season) after some consideration of the matter, declared the runner safe. The game was finally won by the Yankees after Bro. Gregory hit a homer in the second overtime inning.

The concluding game of the season was played by the same teams but with a couple of veteran pitchers on the mound. Bro. Gus, who's professional windup could hypnotize even Dusty Rhodes of the Giants, pitched one of his better games. Bro. Louie, (credited with the victory) pitched a remarkable game which culminated in a score of 15 - 7 for the Yanks.

The players were all outstanding in this concluding game which gives us confidence that next year we will see more thrilling baseball action between the Mundare Dodgers and Yankees.

Hockey Flashes: With the completion of the hockey rink (this year on a new location - in Ukraina Park), hockey fever has set in. This year's rink is the largest one that we've had yet in Mundare.

Thus far, the only action has been practice games and a glance at the players would indicate that none of last years stars have lost their form.

We are looking forward to some exciting games during "matoni" (that's when it is most profitable to play). The scholastics hope to hold the tradition of being the superior team, but the philosophers look strong and threatening. The novices, especially some of the new-comers, also look promising. Competition this year should be keen, so we will wait and see what happens.

Your Sports Reporter, Bro. Victor.

WHEN'S YOUR NEXT ONE?

Bro Boniface.

If your next one is in the near future don't bother reading any further because you might end up in an embarrassing predicament very similar to that of the unfortunate turtle which forgot how to walk after it started thinking and deciding in what order its feet were to be moved. What's on my mind?... It's your next sermon. And unless you are very crafty and wily, both you and I will have to say a sermon before Christmas and another one just before Easter. Now, I have no intention of instructing or even giving you advice about the sermon because in doing so I would be encroaching upon the affairs of the rhetoric professor, but I would like to talk a few things over with you.

I maintain, as Experimental Psychology teacher, that habits are formed by repetition. Mental attitudes in a similar manner are permanently established by repetition. I am glad that you agree with me, but what does a habit or a mental attitude have in common with your next sermon? All it has in common is that the attitude in which you repeatedly perpare and deliver your sermon now in the young formative years will most probably be your attitude towards the sermon in years to come and very possibly for the rest of your life.

There are three different ways of looking at a sermon and consequently three types of sermons. In the first case the sermon is looked upon as a bother-some task, as a "malum necessarium". It is, therefore, dispensed with in a perfunctory manner with the least possible amount of exertion, or preparation. Hence, the habitual last minute preparation. Very little, if any, thought is given to the material, its coherence and the effectiveness of the sermon itself. The goal of this type of sermon is not instruction or persuasion on some specific subject, but its only aim is to fill up the specified time with pious gab.

Next, the sermon can be regarded as a great opportunity to acheive the reputation of a very talented and learned orator and preacher. Into this kind of sermon goes a tremendous amount of untiring labor. All the rules of rhetoric are very closely and scrupulously observed and the vocabulary, regardless of the audience, is only the choicest and the most high-flown. Everything else is put into the sermon except the most important part which is the preacher's sincerity. Now, please don't get me wrong. I am not insinuating that rules of rhetoric be ignored, because in doing so I would be asking for trouble. That would be the easiest way to "flunk" my rhetoric this year. But I am trying to show you that among all your brilliant thoughts, your powerful arguments and witty expressions it is very necessary that you have place for a sincere heart. The ultimate aim of this type of sermon, as you see yourself, is not preaching Christ but preaching personal fame and reknown.

Finally, the sermon may be viewed as a priceless opportunity to hand down a spiritual message to the common, usually poor and unintelligent lay folk. This is a golden opportunity to instruct, teach, convince and straighten out difficulties pertaining to the Catholic faith and religion. The style of the sermon and choice of words are of the caliber that the particular audience can easily swallow and digest. The spiritual good and salvation of the flock are always the things that incite a very thorough and diligent preparation. The convincing is very effective because the truths that are preached come from the bottom of a heart that itself is earnestly convinced of the same truths. The ultimate and only end of this type of sermon is to preach Christ and his Kingdom.

It is entirely and absolutely up to you what attitude you will take towards your next sermon or any other sermon that you may deliver in the future. But from what has been said, which type do you think may indeed be considered a sermon because it accomplishes its assigned task ?... Keep this in mind when you are preparing your next sermon and see what happens.

None preaches better than the ant, and she says nothing.

Even a heron is a saint when there are no fish in sight.

HUMOR

"Which is correct", asked the visitor from the city who wished to show his knowledge, "to speak of a sitting hen or a setting hen ?"

"I don't know", replied the farmer's wife, "and I don't care. What interests me is to know, when a hen cackles, has she bee laying or is she lying ?"

##########

"The gentleman over there says his soup isn't fit for a pig," "complained the waiter to the manager.

"Then take it away, you idiot", instructed the manager, "and bring him some that is."

##########

The biology professor peered at his class and said, "The time has come for us to dissect a frog. I have one in my pocket for the experiment". He took a crumpled paper bag out of his pocket and extracted from it a very tired-looking cheese sandwich. The professor trembled visibly and ejaculated. "Goodness me, I distinctly remember eating my lunch".

##########

Teacher - "Quote a Scripture verse".
Willy - "Judas went out into the garden and hanged himself."
Teacher - "That's fine. Quote another".
Willy - "Go ye and do likewise."

##########

Sherlock Holmes once confronted Dr. Watson with the statement, "Ah my dear Doctor, I see you have donned your long underwear," "Amazing" Watson replied. "How did you deduce that ?" "Elementary" Explained the peerless Holmes. "You have forgotten to put on your pants."

##########

Sign in cocktail bar: "Please do not stand up while room is in motion."

Food For Thought.

Bro. BM.

In the course of a single day how often is it that we neglect to give God his deserved honor? "To God alone be glory and honor", says St. Paul. Have you sincerely practised this motto? Whosoever dares to usurp even an infinitely small portion of God's glory is guilty of pride, and pride is the sin that inevitably leads to eternal damnation. To rob God of His glory is sufficient only to think that you can or have accomplished anything purely of your own merits. Eloquence, intelligence, bodily beauty etc., everything we have is a gift from the infinite mercy of God. Even with this in mind we have the presumption to glory in God's gifts as if they belonged solely to us.

We fail to acknowledge God's all-necessary role in the granting of gifts because our self-love refuses to allow us to share our glory with God. St. Paul reminds us that by the grace of God we are what we are. We must realize our true position in the eyes of God. God existed and will exist after we are gone, but can we exist without God? Since God gave us gifts through His mercy we are robbing Him, by usurping His honor and attributing it to our own merits. Our human selfishness prevents us from not only giving God His glory, but refuses to let us share the glory we recieved. A man may have great beauty, strength, and great talents, but if he doesn't thank God for His blessings, he is nothing but a vine-branch cut off, withered and quite worthless in God's eyes, being fit for nothing but the fire. How many of us are in this position? Do we acknowledge and attribute every honor as belonging purely to God and that we are only instruments of His goodness. If we fail to do this, we are nothing but proud, presumptuos branches cut from the vine and destined for the fire.

We easily attribute honor to ourselves. We desire honor and rejoice in it without having the slightest thought of praising God for making this honor possible. We glory in our own deeds. But what is our attitude when we blunder ? At that moment we are more than willing to share or even cast the entire blame on someone else. Although we always tend to blame Satan for our misfortunes, there is another cause of sin. It seems as though we never consider that our body is a great source of evil, and that we are quite capable of commiting sin on our own. In fact that is the only thing we are capable of doing by our own merit. Our pride, though, refuses to let us admit that we can sin alone, for this would involve humility; and humility is completely

destitute in the presence of pride.

Consider your pride especially in regard to the correction and praise of others. Is it not true that you rather enjoy to see another brother reprimanded, and especially so after you have been guilty of the same deed. This is evidence of our lack of virtue. A true brother would rather grieve at the thought that one has fallen as low as he. This is also true when being praised for a good deed, but to see another brother honored we rather envy him, and hope that he will falter in the future. Our pride has been hurt to see a brother praised more than ourselves. True brotherly love, however rejoices to see another honored and this encourages him on to still greater deeds.

By giving some serious thought to our state in eternity we can inspire a true fear of our pride, which has destined us to everlasting fire. Consider your ingratitude to God for all the graces, lights and inspirations He has bestowed upon you. Remember, you will be asked to give an account of all your talents. St. Luke says "And whomsoever much is given, of him much is required." Has it not been that the greater God's generosity to us , the greater was our pride and obstinacy to acknowledge His goodness. God has promised to confound the proud. In hell we shall appear as we really are; in all of our wickedness. There, God shall humble the proud in everlasting fire, and exalt the humble in eternity. Those in hell will admit, without fear of pride, that they gained their just reward purely of their own merit.

When Mr. Boyle greeted St. Peter he said, "It's a fine job you've had here for a long time".

"Well Boyle," Said St. Pete, "here we count a million years as a minute and a million dollars as a penny."

"Ah", said Boyle, "I'm needing cash. Lend me a penny.

"Sure," said St. Peter, "just wait a minute."

(courtesy of Bro. Boniface.)

Pa's a Sap

The eternal and paternal panindrome. This line reads the same backward as forward. Pa's a sap either way you look at him.

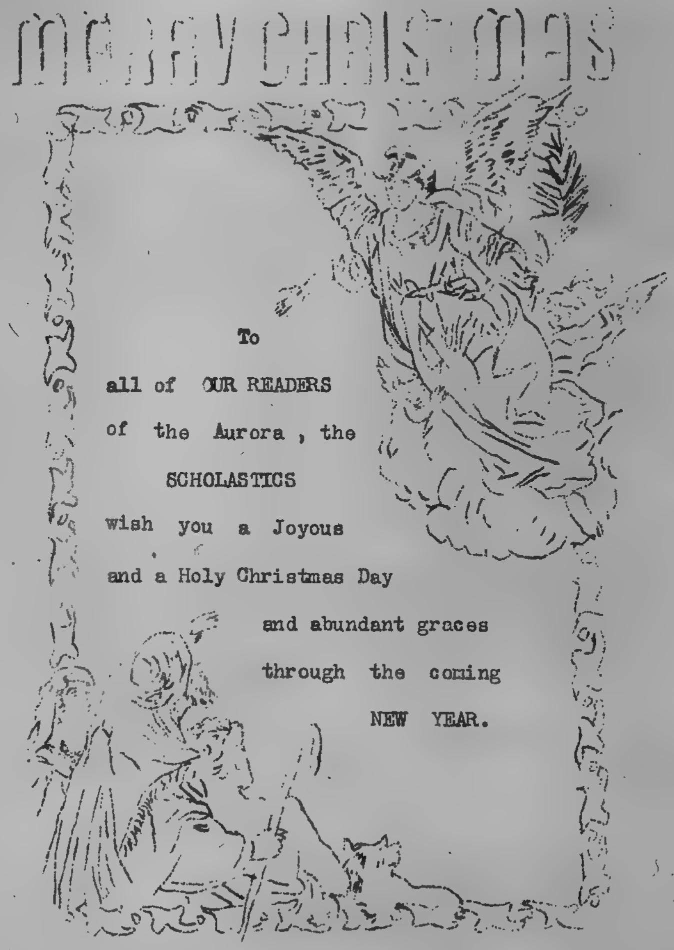

THE BASIC PRINCIPLES OF LIFE
(continued) Bro. Christopher.

The renowned biologist Dr. Naldane of Oxford states, "To any physiologist who sincerely considers the advances of the last fifty years, it must be perfectly evident that far from advancing towa ds a physico-chemical explanation of life, we are in appearance much further from one than we were fifty years ago. We are now conscious of many obstacles to any advance in this direction, and there is not the slightest indication that they will be removed, but rather that with the increase of our knowledge and more perfect methods of physical and chemical investigation, they will become ever more difficult to overcome'.

Germany Hans Driesch was in recent years, perhaps one of the most impartial and outspoken advocates of vitalism among the topmost German biologists. Since I899, he has stated his belief in "autonomy" and "Dynamicaltheology" of organisms as a whole. He boldly stated that the basic factor is the "Entelechy" or psychoid, and advises us to return to Aristotle for the most helpful conception of the principle of life. His views in part bear a striking similarity to Kantian metaphysics. It would seem that he did not fully understand the Aristotelian notion of entelechy as the fundamental principle of living beings. Nevertheless, he left us valuable teachings both to science and the philosophy of life.

This history of vitalism, which we have thus briefly outlined shows that the advance of the biological studies and the general direction of the best modern minds is slowly going back to that conception of life which is found in the philososhy of the Scholastics which in turn is based on the teachings of Aristotle.

III. The teachings of the Scholastics.

According to the Scholastics, we must not understand these various phenomena constituting the circle of life as the outcome of a collection of material particles. They cannot be explained by their mechanical formation or as the result of the physical and chemical properties of matter. They maintain that there exists an interior agent, a force or energy, which unifies the different material parts and as it were, guides the vital processes, dominates over the physical and chemical operations, controls the tendency of the constitutents of living substance, to compose and transform into a state of more stable equilibrium and regulates and directs the whole series of changes involved in the growth and formation of the living being according to the plan of its specific type. This force and agent are the vital principle; and according to the

Scholastic philosophers it is the substantial form of the body. In the peripatetic theory, the form or so-called "intelechy", gives unity to the living being, determines its fundamental nature and is the final source of its specific actions. This is easily proven.

I. Argument from physiological unity -

Physiological unity and the regulative force of the organism as a whole necessitate the acknowledgement of an interior formal, formed, constituent principle as the fountain of vital activity. A living being - protozoon or vertibrate, despite the difference in the material parts and variety of its structures is truly one. It has immanent action. Its organs for digestion, breathing separating, sensations, ets. are organs of one being. They act not for the benefit of themselves but for the benefit of the whole organism. The welfare of the individual parts is closely tied by mutual sympathy. The living organism shows great ability to choose from its numerous surroundings suitable nutriment. It maintains its own temperature and regulates the amount of combustion within very narrow limits. Also it regulates its respiration and circulation. The composition of the blood remains the same throughout the whole organism. Life chooses, utilizes, divides and forms the various materials in its surroundings for the benefit of the whole organism and at the same time it removes with amazing ease everything that is detrimental. This would not be possible if the living being were only a collection of atoms or material parts in local contact. Every wheel in a watch or motor - even every part of the wheel itself is different and insubordinate to other parts. No spoke or rivet sickens nor do they sympathize with any other bar in another part of the machine. They do not contribute out of its potential or actual substance to make good the dis-integration of other parts. The combination in a machine is purely synthetic. The actions of the parts are transient, not immanent. Therefore all phenomena of life show the reality of a unifying and regulating principle, energy, which is present in every part of a living being, which unites its various parts as one substantial nature and which regulates its actions.

(to be concluded)

When a garage-man makes a mistake, he adds it on to your bill.
When a preacher makes a mistake, nobody knows the difference.
When a judge makes a mistake, it becomes the law of the land.
When a doctor makes a mistake, he buries it.
BUT when an editor makes a mistake - RUN FOR THE HILLS.

WHAT HAVE THEY GOT THAT WE HAVEN'T ?

In a certain town the Jews had built a fine synagogue right across the street from a little rundown Catholic Church. However, the crowd at the synagogue was always small in spite of the beautiful building, while crowds filled the little church every Sunday two or three times. One day the Rabbi and his assistant were discussing this subject, as follows:

"You know Sam, said the Rabbi, they must have something over there that we haven't got." So the following Sunday Sam went and made the following report:

"You were right. They have something that we haven't got. They have gambling in the church. First thing that happened after I got in the door, someone tried to snatch my hat but I pulled it on tight and they quit when they saw I meant business. Then the usher took me right down to a front seat where I could see well. Just as I sat down a little butcher came out with a light on a stick and lit some candles. I guess they're too poor to afford electricity. Pretty soon a big butcher and two little ones came out. There must have been something on the middle of the floor, because every time they went past it, they tripped. Then, the big butcher came out and argued with the little butchers. I could not understand anything because they talked so fast; but the big guy couldn't get anything on the little fellows. No matter what he said they came back with a snappy answer. You could see the crowd was for the little fellows because they kept jumping up and down all the time.

After a while the big guy is holding a book. He calls something at the little fellows, and they got mad and run up and take the book away from him. A few minutes after that, I found out that gambling was going on. The big fellow turns around and says: "dominos and two bits up." Then everybody sat down, and two men came down the aisel collecting the bets.

Now, I don't ordinarily gamble but I put two bits in the basket, just to see if the thing was on the up and up. The little butchers kept running around, tripping and ringing bells. I guess they were trying to get the big fellow's goat. Then the crowd rushed up to a sort of a counter, but before I got the chance to get there, they had eaten all the free lunch,

Now, things were sort of quiet for a while. All were silent, except for the big guy, who kept on puttering and muttering around. All of a sudden he turned around and said: "Benny's got all the dominos". I got up and left then, because I knew that I had lost the two bits."

(From the 1947 Aurora).

KINDNESS AT HOME TOO !

All through life I've often noticed,
That the bitterest words are said,
To the ones that we hold the dearest
Even those to whom we're wed.

Be it sister, mother brother,
Father, son or friend so dear -
The ones we love, we criticize,
Condemn and taunt and jeer.

Would we say them to a stranger,
An employee or a guest ?
Alas ! to them we're most polite,
With each word and request.

Why those bitter, scathing phrases,
O'er some trivial family matter,
While them we care the least for,
We praise, cajole and flatter ?

(E. K. Inacho)

AURORA BOREALIS

Bro. Peter.

Aurora Borealis is a phenomenon that most of us have seen and observed, yet we are not able to comprehend its source. Here in a few lines I will try to explain the wonder of the winter night.

Aurora Borealis is an illumination in the sky, seen oftenest

in the middle latitudes in the northern hemisphere and south of them in the southern hemisphere. In our hemisphere it is generally visible in the north and has therefore been called the "Aurora Borealis" or "Northern Lights." In the southern hemisphere it is called the Aurora Australis.

The first noticeable phenomenon commonly occurs after the end of twilight, when the northern sky near the horizon will be seen illuminated with a light somewhat like that of dawn. Careful examination will show, however, that the illumination is in the form of a broad arc, highest near the magnetic north, and reaching the horizon in the northeast and northwest direction. Beams of light are seen crossing this arc with a quivering or flickering motion and shooting toward the zenith. Each beam constantly varies in brightness and seemingly fades away to give place to another.

The light of an aurora does not proceed wholly from the beams. Very irregular sheets of light having the appearance of thin, luminous clouds, are often seen. These are of various colors, red being especially frequent. The appearance is the that of a red cloud illuminated by the rays of the sun sometime after the latter has set. The light can, however, be easily distinguished from that of a cloud by its diffused character and the absence of any definite outline.

The height of the region in which the auroras are formed has never been definitely determined. However, from observations, there is some reason to believe that the heights may sometimes range from 100 to 150 miles. The lower limit of the aurora cannot be said to have been yet accurately determined but it is probable that this must in some cases be placed within a mile or two of the earth's surface, if, indeed, it does not sometimes extend almost to the ground itself. Trustworthy observers have in some cases seen the beams between their own positions and a nearby mountain or below the clouds. It is also very frequently observed, in countries where auroras are numerous, that the phenomenon is accompanied by a crackling sound, somewhat resembling the rustling of silk or straw, or the electrical sputterings accompanying wireless messages. Such sounds have been described in the Arctic regions as regularly increasing and decreasing in intensity as the brightness of the aurora waxed and waned.

Science has not yet been able to determine with certainty and precision, the cause of this very common phenomenon. There is no doubt that the aurora is associated in some way with the magnetism of the earth. The coincidence of the rays of the aurora with the direction of the magnetic needle is one proof of this relation; another proof is found in the relation of the aurora to magnetic storms. The general rule, is, that a very brilliant aurora is associated with such a storm, disturbing the magnetic needle not only at

the place where the aurora is visible, but perhaps over the whole earth. Earth currents, so strong that form time to time a line of telegraph may be run by them are also occassional accompaniments of a brilliant aurora, but although the intimate connection of the two phenomena is so well established, the exact relationship is yet to be worked out. In recent years Arrhenius has propounded a theory, based on the very probable fact that the sun emits a flood of corpuscles of a nature similar to that of x-rays, cathode rays, electrons, etc. His theory is that these corpuscles on approaching the earth, are acted on in the direction of the lines of its magnetic force around which they describe helices. While nothing as yet has been found to disprove this theory, it is one which still needs much proving. What can be said with reasonable probability is that the aurora is causes by irregular emanations of corpuscles from the sun, which are stopped in the upper regions of our atmosphere.

Records of auroras extending back two centuries or more show that they have been much more numerous at some periods than at others. But several periods are observed which show that the appearance of the aurora is in some way connected with the sun. The first instance of this is the fact that they are more numerous when the spots of the sun are more numerous. As there is an 11-year period in the spots on the sun, so there is a corresponding period in the aurora. There is also a semi-annual period in the frequency of the aurora, the greatest number being observed in March and September and the smallest in June and December. Arrhenius has connected this with the fact that in March and September the earth is over the region of the sun's surface in which spots are more numerous. Statistics also show that there are more auroras in the northern hemisphere when the moon is south of the equator than when she is north. This, however, is proven to be a general law. There is also an observed period of 25.93 days in the frequency of the aurora. This is so near the time of the sun's rotation that it may be in some way connected with the latter.

\#

The heads of some persons can be turned so easily that the only difference between their heads and doorknobs is that the heads might have hair on them.

\#

The Bros. Philosophers have drained all the sloughs about the farm in an effort to supply sufficient water for their rather extensive skating rink.

Lately, the novices have been heard discussing how they intend to make the Scholastics look green in hockey when "matoni" rolls around.

If you should hear the building reverberate as if struck by an earthquake, don't despair, for its just Bro. Peter enjoying another healthy sneeze.

WHO'S WHO IN MUNDARE

BRO. VITAL: Favorite saying - Skunk.
Likes - Milk and mathematics.
Dislikes - Father Boris's latin classes
Ambition - To play a violin

Bro. Eugene Richlark: Our Brilliant Orator - only he hasn't learned the fact that man was given two ears and ONLY one tongue so that he could hear twice as much as he said.

Bro. Victor: Favorite saying: - You got to use your brains
Likes - Philosophizing.
Dislikes - Being told that he is wrong
Ambition - To model a day-coach that the CPR would purchase

ПРОЛЕСК

РІК XVIII СІЧЕНЬ --- ЛЮТЕНЬ --- БЕРЕЗЕНЬ 1956 ЧИСЛО 1

ВИДАЮТЬ Брр. СХОЛЯСТИКИ, Ч.С.В.В. — КВАРТАЛЬНИК — МОНДЕР, АЛБЕРТА

ХРИСТОС ВОСКРЕС !

НА МНОГАЯ

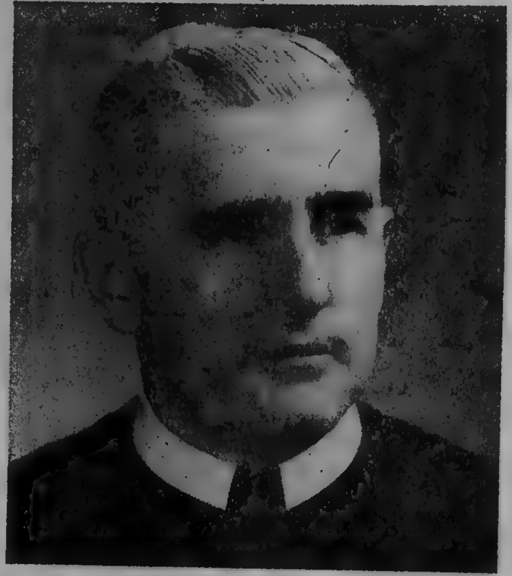

ВИСОКОПРЕПОДОБНОМУ О. ІГУМЕНОВІ ВЕНЯМИНОВІ БАРАНИКОВІ ЧСВВ,
на знак синівської любови й відданости
з нагоди Іменин
складають свої щирі побажання
брр. Схолястики.

ЛІТА!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВПРЕОСВЯЩЕННИМ ВЛАДИКАМ,

ВИСОКОПРЕПОДОБНИМ ОО. НАСТОЯТЕЛЯМ,

ВСІМ.ВПР. ОТЦЯМ І БРАТАМ,

УСІМ НАШИМ ПОКРОВИТЕЛЯМ,

ДОБРОДІЯМ,ЧИТАЧАМ,

УСІМ СХОЛЯСТИКАМ ЧСВВ

ЩЕДРИХ ЛАСК ВІД ВОСКРЕСЛОГО ХРИСТА

бажає

"Проблеск"

На останній наш заклик щодо нових дописувачів і Фінансової допомоги відгомін є дуже гарний. Деякі Брати подали на цей раз свої статті, інші зарезевували місце в нашому журналикові на наступний раз. Ще інші все більше прикладаються до удосконалення, прикрашення цього журналика, як: бр. артист, бр. Йосафат, який найбільше з усіх присвячує часу нашому журналикові, трудячися при друкуванні, складанні і т. п. Багато труду присвячує бр. Данило, Віталій при циклостилі – словом усі Брр. Схоластики, не зважаючи на малу кількість і шкільну науку беруть активну участь. Вислід цієї праці можна було побачити в останньому числі, де було багато гарних малюнків і відповідних статтей. Також на наш заклик про Фінансову допомогу відізвався Впр. О. Протоігумен М. Когут і став першим нашим жертводавцем на 1956 рік.

Однак одна неприємна справа притрапилася в нашому кружку. Дехто з "Дорадників" замість цього, щоб допомогти, спричинився до певного незадоволення, знеохочення серед деяких наших дописувачів. Справа була б в тому, щоб в майбутньому подавати свої зауваги до редакції, а не оссбисто "радити" чи ганити, про що вже так багато разів ми згадували раніше. Однак із цього ще не випливає, що серед наших дописувачів занепав дух чи охота. Ні, такий настрій тривав тільки хвилево.

До кінця шкільного року ще має вийти одне число. У скорому часі нові Брати Схолястики прийдуть з новіціяту і тому ми сподіємося, що при більшій скількості це останнє число буде виглядати багато краще, ніж цей журналик виглядав досі.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕҐІЯ "ПРОБЛЕСКУ"

Редактор.......бр.Христофр Войтина
Зас.Редактора.....бр.Лев Садовський
Адміністратор.....бр.Даниїл Гумницький
Друкар...........бр.Йосафат Кончак

Дописувачі.......О.Д.Попович,
бр.Віктор Татарин,
бр.Лев Садовський,
бр.Марко Зозуля,
бр.Юрій Варик,
бр.Хрис.Войтина.

ЗМІСТ

Чому Христос так Терпів...............стор.6
Великдень..............................8
Як Редактор допросився Статті...........11
Любіть Україну........................13
Матони................................14
То Народи Марії.......................17
Як Хома Качку Розділив................20
Вісті.................................21
Сміховинки............................23

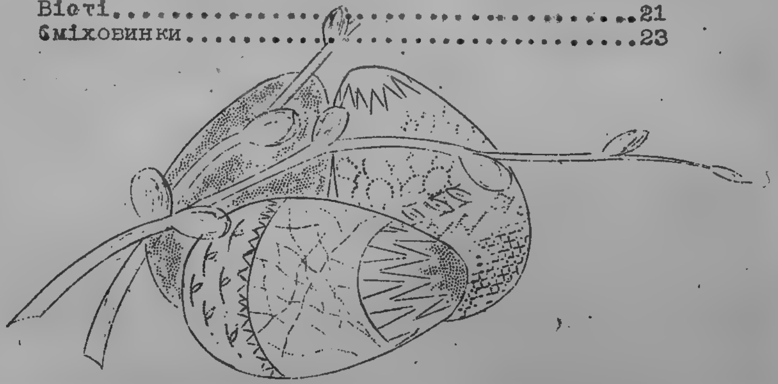

ЧОМУ ХРИСТОС ТАК ТЕРПІВ ?

Гріх Адама, і як його наслідок,-гріхи роду людського принесли Богу безконечну образу, якої жадна людина не могла поправити. І так людство мало піти на затрачення, якби Боже Милосердя не подало рятунку через Воплочення Сина Божого, що добровільно, як Богочоловік своїми муками і страшною смертю на хресті відкупив людський рід із неволі гріха і диявола і відзискав нам назад право до неба.

З цього пізнаємо непроглядну безодню людської нужди по упадку в гріх. Христос сказав: Дерево пізнаєте по його овочах. Так само про упадок судимо по мірі задосить учинення, якого вимагає упадок.

Коли злочинець здає собі найкраще справу зі свого проступку? В обличчі своєї жертви. Пригадаймо собі Каїна. Коли чужоложник читає найкраще свою провину? В засмучених очах своєї подруги, в пригнобленім личку чистої дитини, що на нього глядить.

Коли зрозуміємо найкраще гидоту гріха? В обличчі Христа, що терпить на хресті.

Гріховна нужда доти непонятна, доки не зрозуміємо безмежного Божого милосердя, яке Він нам виявив з своєї хресної жертви. Злоба гріха, його тяжкість і відраза, якою проймає гріх Господа Бога, ганьба, що її стягає на людину, його дійсна огида-все це лишається в тіні довго, доки Жертва з хреста, на якім Вона конає, не освітлить

злочину і злочинця. Все, що міститься в грісі, треба читати в Книзі терпінь умираючого Спасителя. Отці Церкви сказали: Гріх людини вбив Христа. Фарисеї зо своєю ненавистю, Юда зі зрадницьким поцілуєм, Пилат зо своєю несправедливістю, жовніри зо своїми бичами,розпиначі зі своїми цвяхами, всі вони були тільки орудниками гріху. Це ніякі мудрощі, тільки вираження стислої правди.

Можна сказати, що хрест, на якому висить Спаситель, є деревом життя, засадженим любов'ю. Та можна також сказати, що є деревом смерти, засаджене гріхом, що на нім висить Терпіння. Терпіння людської природи Богочоловіка. Про причину судимо з наслідку. Що спричинило муку Христову? Його любов і наш гріх. Мука та відкриває безмір одного і другого. Хрест на Голготі стає місцем духовної стрічі всіх тих, що хочуть зрозуміти любов Бога, глядять на його терпіння, а глядять тому, щоб пізнати злобу гріха. І так, на тому самому обличчі, той сам смуток може рівночасно означати велич чиєсь любови і безмір чиєїсь злоби. Грішний овоч тратить свою принаду, якщо про нього судиться не по його розкоші, що в нім находиться, але по жорстоких муках Христа Господа, що за ті наші гріхи задоситьучинив. "О гріху, проклятий гріху, ти був причиною того океану терпінь, у якому оглядаємо жертву нашого спасення." Гріх усміхається очима спокусника, а плаче очима Розпятого,- і то властива його дійсність. Щоб пізнати смерть, треба йти на цвинтар і оглядати в гробах розклад трупів, щоб пізнати гріх, треба йти на Голговту, щоб побачити конаючого Агнця на хресті.

О.Д.П.

ВЕЛИКДЕНЬ

Христос Воскрес! Наш Бог, Ісус Христос, устав із мертвих. Сповнив те, що про Нього писали пророки, що Він самий проповідував. Третього дня по своїх муках і терпіннях, що їх Ісус був добровільно піднявся і переносив як чоловік, тепер уже х не відчуває. Воскресенням Хриотос довершив акт людського відкуплення."Якби не Воскресення, то марна була б наша віра, марне було б наше проповідування!"-каже св. Павло.

З Христового Воскресення радіє все людство:раділи ним душі з аду, раділи апостоли, раділи святі, радіємо і ми та всі радітимуть з Христової перемоги до кінця світу. В цей радісний час ціла природа будиться зо сну,щоб привітати Христа і потвердити Його перемогу. По лугах оживають трави, серед кущів у лісі всміхаються перші квіти, пташки наповняють повітря своїми дзвінкими голосами Щороку приходить Великдень, щороку ми оживаємо,наповняємося надією на краще завтра та силою перемогти наших ворогів.

Які ми щасливі, що можемо стрічати цей веселий час. Можемо веселитися, радіти нашими успіхами, духовними і матеріяльним забезпеченням, немов би для нас не було цього тернистого шляху, шляху, що ним ішов Христос,яким іде так багато людських душ. Дякуймо Йому за цей особливий провід, Його ласку, а з другої сторони бережімся, щоб не втратили ми цього проводу, щоб не зійшли на манівці.Готуймося до труднощей, щоб тоді, коли ми заблудимо, могли дати собі раду-могли вийти на пряму дорогу.

Багато було людей, які, не послухавши голосу свого Пастиря, попали в пропасть.Вони опамятувалися тоді, коли вже застрягли були по шию, коли попали в руки диявола: в пекло, з якого вже нема вороття. Знову ж є тепер

багато людей, наших братів, які, нажаль, не можуть радіти днем Воскресення Христового. Там під московською червоною рукою мільйони українських душ знаходяться в оточенні вовків- дияволів, які шматують їх, не дають їм прямувати тією дорогою, якою вони хотіли б іти. Вони переживають тепер цей тернистий шлях, яким ішов Христос. Їм треба тільки мужности та віри,а перемога буде напевно. Їм треба нашої помочі, наших щирих молитов, щоб Бог змилосердився над ними, щоб прогнав тих вовків, московських катів, що нищать наших братів.

Дякуймо Богові за те, що можемо Його свобідно величати, за те, що Він нас ласкаво пильнує в туземній нашій мандрівці. Готуймося однак до тернистого шляху,бо так, як Христос перед своїм Прославленням-Воскресенням із мертвих переніс тяжкі муки, прийдеться й нам, Його наслідниками, зазнати тієї проби. Прямуймо сміло, мужньо й охочо борімся проти всяких перепон нашої мандрівки, та будьмо певні, що дійдемо до нашої мети.

Вкінці не забуваймо про ті мільони наших братів,що тепер потребують нашої помочі, і яким напевно усьміхнеться краща доля. Так,як Христос, перейшовши тернистий шлях, воскрес із мертвих, так і по цих жахливих часах воскресне Україна й настане тоді для її дітей радісний та веселий час - Воскресення із мертвих.

бр.Х.В.

Що то за диво, що, як прийду до церкви, то все паски святять.

Живий живе гадає, а смерть не чекає.

Його добро розпинає, той собі клопоту шукає.

Гірше болить від язика, як від ножа рана велика.

На язик є аж два замки: один зуби, а другий губи.

Тихий язик твердить, що в мудрій голові сидить.

Вкусися за язик, як тебе свербить.

ПОДЯКА

СЕРДЕШНО ДЯКУЄМО

НАШОМУ ПЕРШОМУ ЖЕРТВОДАВЦЕВІ

НА 1956 РІК

ВПР. О.ПРОТОІГУМЕНОВІ МИКОЛІ КОГУТОВІ, ЧСВВ

ЗА ЩЕДРИЙ ДАР $25.00

НА НАШЕ ВИДАВНИЦТВО ПРОБЛЕСКУ.

ОЦИМ БРР.СХОЛЯСТИКИ І НОВИКИ ЩИРО ДЯКУЮТЬ ВПР. ОТЦЯМ

ЗА ЛАСКАВІ ДАРИ НА МАТОНИ:

О.М.КОГУТОВІ,

О.А.ВИННИКОВІ,

О.В.КАМЕНЕЦЬКОМУ,

О.Ю.КАТРІЄВІ,

О.В.ПІДСКАЛЬНОМУ,

О.Б.СЛОБОДІ,

О.О.ЗАСІЙБІДІ.

ЯК РЕДАКТОР

ДОПРОСИВСЯ В МЕНЕ СТАТТІ

Тяжка та трудна є доля редактора, - зокрема ж редактора нашого Проблеску, а особливо тоді, коли приходиться йому збирати статті. Ця проблема часто доводить нашого" нещасливого " редактора майже до розпуки.

Розуміється, що я також завжди чимсь зайнятий так, як всі інші брати. Але наш дорогий редактор чомусь зажадав від мене статті та не давав спокою, аж поки не допросився її. Часто редактор мусить братися за різні способи та середники, щоб осягнути свою ціль.

Спочатку він тільки мені натякував, як то було б гарно, якби всі брати брали активну участь у писанні статтей. Пригадував мені, що хоч ще є багато часу заки вийде нове число Проблеску, то все таки краще є написати щось скоріше, щоб не лишати все на кінець.

Але бачучи, що я нічого не пишу , пробує він заохотити мене підступом. Стрічає мене одного вечора, під час рекреації, й каже:

- Знаєте, Братчику, Ваша попередня стаття дуже мені подобалася.
- Та вона зовсім не була цікава - я відповідаю.
- Слово даю, що добра - каже редактор.
- Добре було б, ще більше вправлятися в писанні. Може цього разу знову напишете?...

А я вдаючи, що недочув, мовчу.

Однак редактор не зневохочується тим. Пробує він мене підкупити. Приносить до мене коробку горіхів та починає:

- Маєте, брате, горіхи...А може за це напишете статтю?
- Може колись напишу - віддаючи горіхи,(які однаково були трохи стухлі) я відповів.

Кілька днів пізніше знову мова йшла про наш журналик. Редактор звернувся до мене, почав серйозно:

- Знаєш, Марку, справа З Проблеском мається погано. Дістав я досі тільки одну статтю й та ще якось не придається. Може Ви дійсно написали б дещо до цього числа?
-Та мені прикро, що справа так "чорно" виглядає- я відповів у співчуваючім тоні, -але я таки не можу знаяти часу, а зрештою, я не є жадний письменник. Проте до наступного числа я напевно напишу.

Бачучи, що нічого не помагає, редактор береться до грогішого способу. Приходить він до мене й з бойовим блиском в очах питає мене:
- Марку, чи " Ти" вже написав статтю, чи ні?.
А як ще не писав то дивися, щоб до завтра була готова - інакше буде...

Почувши такі слова, я аж задрожав. І ось,як бачите, дорогі читачі, вже стаття написана. А тепер, може зрозумієте, чому я сказав на початку, що доля редактора є тяжка, якщо він мусить усі статті збирати з таким трудом.

бр. М.З

РІЗНЕ

Ґратулюємо Брр. Схолястикам ЧСВВ з Бразилії з нагоди випуску так гарного змістом і виглядом схолястицкого журналика " Цвіт[illegible]а", що цим разом появився"правдивим" друком.

З приводу смерти бл. пам. Йосафата Гаврилюка 4.3. 1956 року з Мондеру, Канада - дорогого батька бр. Віталія ЧСВВ Брати Схолястики складають йому вислови щирого співчуття.

Хто з мешканців мондерського манастиря чи хутора знайшов або яким іншим способом " набув " дорогу річ о.Д. Поповича - " цизорик ", а тепер хотів би його звернути, просимо доручити його до редакції " Проблеску ". За звернений ножик, якщо його знайдемо , буде нагорода, а якщо був " набутий " - прощення.

Здвін
(Уривок з " поезії " бр. В. Т.)

" Кличе, прохає-
Голос лунає,
В неділю ридає,
Людей скликає,
Себе перевертає
Цапки обертає,
До святого грає
Людей немає..."

ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ !

"Свою Україну любіть
Любіть її!Во время люте,
В останню,тяжкую мінуту
За неї Господа моліть."

Не треба нам згадувати,хто написав вищенаведені слова.Не треба нам також згадувати якою глибокою любовю горів цей великий поет до України.А що ця любов була правдива то бачимо з цього,що Шевченко нето,що тільки умів патріотично писати,але вмів також і за Україну терпіти тяжке 10-літнє заслання в Московщині.

"Свою Україну любіть
Любіть її.Во время люте"

Які це гарні слова.Які вони глибокі своїм змістом. Яка взнесла криється в них заповідь для всіх тих,що в їх жилах пливе українська кров.Бо щож може бути взнесліше, що може бути краще,як любити свою рідну країну навіть тоді,коли вона стогне в невільничім ярмі?Чи не маємо ми і передовсім ми,любити цю країну цих людей, з якими нас Господь Бог звязав вузлами тіла і крови?

Певно що так. Але скільки з нас забуває про цей закон. Скільки з нас сьогодні встидаються признаватися, що вони Українці. На жаль, багато таких є. Але таким способом можуть поступати тільки ті, що для них не дорога українська справа,що для них Україна попросту не існує. Вони думають, що добре роблять, коли стараються позабути на своє рідне. Але навпаки, такі, що не вміють пошанувати свого, не зуміють пошановати і чужого. З тієї причини вони не найдуть симпатії ні в своїх, яких відреклися, ані в чужих, які більш як хто вміють шанувати таких людей, які дорожать всім тим, що дороге їхньому серцю.

"В останю, тяжкую мінуту,
За неї Господа моліть."

Ось друга частина цього заповіту. Однак, коли ми правдиво любили б свою Матір - Україну, то нам не треба було б пригадувати на це , що ми маємо за Україну молитися, благати Господа, щоб визволив її з ярма,щоб

дав згоду між її провідниками.

Але ми українці. І хто як хто, але ми не вміємо за своїм обставати. І тому з Шевченка грудей виривається цей заклик до молитви. Він як добрий психолох предбачував, що без упімнень, без картання українці скоро забудуть звертатися до цього найпевнійшого джерела помочі, яке є тільки в Бозі. І чи завівся він? Правда що ні. Бо де сьогодні більше сварок,де більше непорозумінь як не у нашім українським народі. На рідних землях міліони українців гинуть, щоб вибороти собі свободу , а на еміграції українці собі чуби виривають тими вічними сварками.

Таким способом ми ніколи свободи не здобудемо. Тільки безперервна молитва,і співпраця зможуть зеднати наш нарід в одну могутню непоборну та вільну державу.

бр.Л.С.

МАТОНИ

Матони - це найсвобіднiший час у манастирі. Головною ціллю матонів є короткий відпочинок, умове й фізичне відпруження, щоб відтак з більшим скупленням, новою енергією, провести Святу Велику Чотиродесятницю і дальше провадити студії. Під час цього часу новики, брати - помічники, схолястики а то й отці отримують певну суму "Василіянських грошей". Цього - річні матони тривали від 29. грудня до 5. лютого, дещо пізніше, як звичайно буває, тобто неділі Митаря і Фарисея.

Вже першого вечора, коли ми отримали ці гроші, брр. новики та схолястики розпочали "торг". Можна було завважити, що дехто з новиків відмовляв собі деякі приємності, щоб таким чином збільшити свій капітал. В наступних днях того тижня можна було почути більший рух у манастирі, як у звичайні дні. Особливо брати новики звивалися,випереджували схолястиків у праці. Всі кімнати в кухні, коридори та кімнати отців були якслід помиті. Після праці кожний рахував свої гроші й старався збільшити ту суму, перепродуючи всякі речі, бо день випродажі зближався.

Крім того цікаво було приглядатися грі в карти. Часто при одному столі можна було побачити братів, що грали в"очко", при другому:"чия найвища".Бр. Флавіян виявив надзвичайну спритність у грі "купок". Маючи під рукою бр. Лева, він за пару хвилин так"обчистив" бр. Григоргія, що він відтак напевно мусів декілька днів виконувати "тяжку працю",щоб надолужити таку велику втрату.

Чим ближче зближався день випродажі,тим повніші кишені грошей мала вся братія. Нарешті той очікуваний момент прийшов.Почалася "ліцитація". Вся кімната наповнилася радістю та гумором. Мабуть кожний з братів купив собі якусь корисну річ, як: рукавиці, шапки, альбоми, всякі шкільні речі і т.п. Не обійшлося однак і без обманів. Багатьом братам припали деякі несподіванки, як: пару горіхів, кусок ковбаси, старі кальоші, пляшина молока(яке відтак смачно через соску висмоктував бр. Гавриїл), та багато таких речей, що викликувало гумор.

Перша випродаж Матонів відбулася в половині тижня, яка однак не дорівнювала ентузіязмові другої випродажі. Під час другої випродажі, що звичайно буває при кінці Матонів, бр. Петро купив собі апарат до голення. Тим він сповнив бажання бр. Ореста, бо це була як раз марка "сан - бін",яку вихвалював і радив йому вже віддавна купити Бр. Орест.Всі брати були дуже задоволені, що та одинока машинка припала бр. Петрові, бо співчували йому при шкрабанні його густого заросту. Він зі своєї сторони виявив повну гідність, щоб її набути, не "ґемблював" тяжко працював - словом складав кожну двадцятьпятку (найнижчий банкнот "Василіянських грошей") і вкінці заплатив 44 тисячі долярів. До цього треба згадати одне " щастя ", що спричинило збільшення його капіталу - гра в " Бінґо ". Аж три рази вдалося бр.Петрові виграти " Бінґо " , а за кожний раз по пять тисяч долярів. Те надзвичайне щастя було дуже зацікавило братів новиків, а головно бр. Євгена і бр. Григорія. Тепер усі брати сподіваються, що бр. Петро, маючи таку вигоду,покине свій минулий плян і в майбутньому не буде запускати бороди.

Бр. Данило надзвичайно пережив під час останньої випродажі. Наскладавши 90 тисяч долярів , він потерпав, щоб бр. Григорій, або Олександер (новики) не перевищили його в його сумі, що тим способом перешкодили б йо-

му в його зам!рі.Однак справа бр. Данила була успішна. Оба його конкуренти, не зважаючи на їх певність, не спромоглися на таку суму, тому "гокей ґловз"(рукавиці до гокей) припали бр. Данилові.

Матони - це надзвичайно корисний час як для братів, так і для Чину. Під час цього часу кожний має змогу приглянутися до характерів поодиноких братів, направити свій власний, як також Чин має добру нагоду пізнати своїх членів.

Час Матонів дає рівнож нагоду кожному монахові пізнати вартість Обіту вбожества, без якого не можна було б прямувати до правдивої чернечої досконалости.

бр. Х. В.

ТО НАРОДИ МАРІЇ!

Корабель, яким Колюмб приїхав до берегів незнаної ще тоді країни Америки називався "Св. Марія Непорочнозачата". Під час плавби по Атлянтійському океані всі моряки того корабля кожного вечора співали пісні в честь Небесної Цариці. Острів, до якого Колюмб приплив і в перше став на суходіл, назвав Сан-Сальвадор у честь Божеського Сина Марії - Спасителя людського роду, другий острів - у честь Непорочного Зачаття.

Коли Бальбоа в 1513р.виїхав відкривати нове море,про яке оповідали індіяни, він вивісив був прапор із образом Божої Матері. Коли він зо своїми відважними співморяками дістався до побережжя Пацифіку, то одне з перших їх діл було віддання чести Марії - "Зорі Моря".Як Бальбоа брав в посідання Пацифік,він держав у руці прапор Божої Матіньки.

Кортез зайняв без бою Козумель і в поганській святині поставив статую Пресвятої Діви. Коли ж цей християнський вояк зайняв Таваско, то віддав його під опіку "Нашої Пані Перемоги".В часі довгого перебування в Мехіко, він перемінював поганські святині на християнські церкви, нищив ідоли, а на їх місце ставляв Хрест або образ Марії.

Божа Мати , на знак Її любови, 9 грудня, 1531р. явилася була мехіканському індіянинові Іванові Дієго. Іван ішов на Службу Божу до Тлателолько, недалеко міста Мехіко. Коли він переходив гору Тепеяк, то раптом почув зворушливу музику. Обернувся, він побачив у яскра-

вому сяйві якусь Паню. Ця Пані впевняла Його, що Вона є Дівою Марією і точно виявила своє бажання, а саме:щоб на цьому місці збудувати Їй святиню. Єпископ Зумаррага бачив чудо з рожами, які не могли рости в цій порі року в Мехіко, і чудесний образ Марії на хвартусі Івана. Переконавшися в Маріїному бажанні, цей святий муж запопадливо почав старатися збудувати храм Божої Матері у Ґвадалюп.

Сьогодні всі краї середньої і полудневої Америки є під загальним покровом Пані з Ґваделюп. Всі ці народи (крім з Перу, що має за особливішу свою покровительк св. Рожу з Ліни) є під спеціяльним покровом Марії під різними титулами. Празник Успення і Непорочно Зачаття є національними святами майже в усіх тих републіках. Набожність мехіканців до Пречистої Діви з Ґвадалюп є дуже розповсюднена. Крім цього храму є ще багато інших церков у Мехіко в честь Марії, як:"Наша Пані Ліків","Наша Пані з Ляґос" і т.н.

Богородичні Празники в латинській Америці, правдоподібно, найвеличавіше святкують в цілому світі. Пресвята Діва має Імення майже всіх головних европейських відпустових місць. До цього ці народи мають багато для Неї своїх власних назв. Вони мають прекрасний звичай коронувати Марію, як свою Царицю. Ординарії різних Єпархій дозволили на офіційне коронування статуї Марії. При коронації відбувається гарна церемонія при участі великого числа народу і духовенства. Статую Марії прикрашують золотом і дорогоцінним камінням. Деякі з таких статуй представляють спеціяльну патронку краю, як: "Нашу Паню з Луян" в Арґентині, " Нашу Паню з Ґвадалют" у Мехіко. Інші статуї мають титули сіл чи міст, у яких вони знаходяться.

Люян у Арґентині є загально знаний, подібно як Люрд у Франції. 21 го травня прочани з цілого краю відвідують тут базиліку. До "Нашої Пані з Долини"відпустового місця в Катамарка,прощі відбуваються від 28 квітня до 4 травня. Інші назви під якими Марія є знана в Арґентині - це: "Наша Пані Ітаті", "Пані Білої Ріки" і "Наша Пані Чудес". Арґентина славиться десятьма коронаціями Марії.

Болівія є під покровом Непорочного Зачаття, де в честь Її імени посвячено два славні храми. В Ріо-де-Жанейро знаходиться велика церква "Нашої Пані Слави",

а також Канделярія. Набоженство до "Пані Сліз"започаткувала бразилійська монахиня - сестра Амалія.

"Наша Пані Скорботи","Пані Неустанної Помочі", "Діва з Люрду","Пані Снігів" і "Солодке імя Марії"- це титули дані Матері Божій в Чіле. Особливим місяцем призначеним для Марії в цій країні є грудень, бо тоді там весна, найчарівніша пора року. В Чіле військо, що є посвячене з Кармену відбуває різні процесії в Її честь, як жадне інше військо в світі.В столиці Сантіяґо є святиня в честь Діви з Люрду, яка славиться в цілій країні.

У Колюмбії в столиці Боґота є славний храм "Нашої Пані Чіквінквіра".Край цей(і недавно Гаїті) був посвячений Непорочному Зачаттю.

Спеціяльна патронка Косто-Ріка-"Наша Пані Ангелів", Патронка Квіто-"Наша Пані Горя Колеґії".Цей край відзначається гарними церквами, як:"Пані Хмар", "Пані Милосердя","Пані Лебедів"і"Пані Ранньої Роси".

Хоч патронкою Перу є Рожа з Ліми, то все таки Мати Господа не є забута. Виявом цієї любови може вказати дуже поширене набоженство Вервиці.

У Парґваю, пів милі від столиці Асонціоне, стоїть славна церква, в якій прославляється "Наша Пані від Каакуре"

Ґватемаля почитає Марію під титулом:"Наша Пані Милосердя". Домініканська республіка-"Наша Пані Високих Ласк",Ел-Салвадор- "Наша Пані Миру",Венесуеля-"Наша Пані св.Духа".

Уроґвайці мають незрозумілий для нас титул Марії "Наша Пані Тридцяти Трьох".Під цим титулом вони почитають Марію і 33-юх вояків, які захоронили край перед нападом ворогів і забезпечили йому незалежність.

Південні Американці - це народи Марії.Чиж не тому кожний з цих народів,не зважаючи на всякі бурхливі історичні події, остався загально католицький ?

бр. Ю.В.

SSSSS

Матірня любов ніколи не змінюється.

Матірня молитва із дна моря витягає.

SSSSS

ЯК ХОМА КАЧКУ РОЗДІЛИВ

Жив в одного господаря наймит на імя Хома. Був він дуже працьовитий і на кожному кроці хотів він приподобатися свому панові та його родині. Працював Хома і на полі, доглядав над цілою господаркою, а навіть і за кухаря бував, коли зайшла була потреба.

І так одного разу, коли господар зо своєю дружиною та двома доньками - балеринами поїхав рано-вранці на прогульку, Хомі припало зготовити обід. Не думаючи довго, зарізав він качку, начинив її, зварив макарони до росолу та ще деякі ласощі, головно для панночок.

Досить вчасно повернувся господар зо своєю родиною домів. Хома вже був з обідом упорався і тепер почав подавати до столу. Найперше подав він двом панночкам по горнятку чаю і куску цитрини, господареві накидав він повний полумисок макаронів з росолом а господині дав Хома лише трошки юшки. Про себе він тепер не дбав, бо хотів наперед задоволити своїх присутніх.

Та на другу страву почав тепер Хома розділювати качку.

Відрізавши голову, дав він господареві і сказав:"Це Вам пане, щоб могли Ви багато думати та добре правити господаркою і цілою родиною".

Тоді подавши він дві ноги для господині, сказав:"То для Вас, Поні, щоб могли Ви краще ходити".

Відтак подаючи панночкам по одному крильці, сказав: "Їжте їх, щоб могли ви краще підскакувати на сцені".

А вкінці взяв решту качки собі на тарілку і сказав: " тобі Хомище - ціле тулубище".

Коли хоче Хома, то буде робити й вдома.

Як не знаєш ладу, то держися заду.

Де ліниво працюється, там пожитку не чується.

Колос повний до землі гнеться, а порожній вгору пнеться.

Хто клопоту не має, той і гаразду не знає.

Укр. прип.

ВІСТІ!

ЗА СІЧЕНЬ

15. З нагоди смерти бл.пам. В. Єлиняка, першого українського піонера в Канаді, Отці їздили до м.Чіпмену правити заупокійні Богослуження.

28. Бр. Вернард одержав монашу рясу.
Піврічний шкільний іспит з домашніх предметів. Іспитували такі Впр.Отці: ігумен В.Бараник, д-р.М.Гнесько, Магістер М.Дацюк, О.Купранець, Б.Лисак і Є.Кушко.

29. Неділя Блудного Сина. Перший день"Матонів".
Пополудні Брр. Схолястики грали "Гокей" з Брр. Новиками. (Перемогли Схолястики).

ЗА ЛЮТИЙ

2. Свято Стрітення ГНІХ. Вечером відбулася перша випродаж "Василіянських речей".

3. О. Магістер, О.Б. Лисак і бр. Августин їздили на "Боен Лейк" оглядати новокуплену оселю.

5. Кінець матонів і остання "випродаж".

ЗА БЕРЕЗЕНЬ

1. Брр. Схолястики мали "Дієс Академікус". Цього дня всі Схолястики ходили на хутір до брр.Філософів.

4. У мондерському шпиталі помер бл.пам. Й.Гаврилюк, батько бр. Віталія.

5. До нашого манастиря прибув ВПр. О.М.М.Марків, давати триденні реколекції в мондерській парохії.

11. Сьогодні Брр. Новики їздили до Едмонтому, і там у катедрі св. Йосафата три брати одержали чернечі ряси.

12. Під проводом Впр. о. Ігумена В. Бараника Домашні Брати почали восьмиденні реколекції.

13. Брр. Схолястики почали виголошувати в рефектарі свої проповіді.

18. З нагоди черничої вистави усіх чоловічих і жіночих Чинів і Згромаджень в Едмонтоні, ОО. Василіяни брали в ній участь. Бр. Ісидор і бр. Марко були інформаторами при кіосках.

21. Впр. о. Маґістер М. Дацюк повернувся до манастиря з з чотириденної місії, що її давав у Калдер - Едмонтон.

Цього дня приїхали до Новіціяту з Америки (ЗДА) два Всеч. Отці : Евген Горняк і Василь Пекар з Пітсбурської дієцезії Преосв. М. Елька.

25. Великодні вакації.

СМІХОВИНКИ

По місійній проповіді один вірний питає:
- Отче місіонарю. Чи можна своєму ближньому бажати неба?
Отець місіонар, не підозріваючи в тому жадного підступу, відповідає:
- Певно, що можна.
Тоді вірний на те: - О, дай Боже, щоб моя сусідка Н.Н. ще нині пішла до неба.

- В нашому товаристві ніколи ніхто не скучає.
- А чим ви так зацікавлюєте ваших членів?
- нічим. До товариства ніхто не приходить.

- Пане докторе, я направду дуже вдячний Вам за те лікарство, яке Ви приписали нашому братові проти випадання волосся. Тепер, врешті, те все скінчилося.
- Моє лікарство очевидно помогло.
- Так, все волосся вилізло до решти.

Дентист: За той зуб, що я Вам вирвав, мусите дати 8 дол.
Селянин: Але ж мені казали, що Ви берете тільки два доляри за зуба.
Дентист: Це правда; але Ви так кричали, що мені втекло ще три пацієнти.

- Чи є в людини свобідна воля - питає вчитель учня.
- Ні,- відповідає учень.
- Якто ні?
- Коли б я мав свобідну волю, то я сьогодні не прийшов би до школи.

-Z-Z-Z-Z-Z-Z-Z-Z-Z-Z-Z-Z-Z-

- Як маєшся, Іване, давно я тебе не бачив.-сказав Филип.
- Як ти мене не бачив? - Та ж ти був учора в церкві.
- Е,я в церкві не дивився на тебе, бо ти ходив з тацою - відповів Іван.

-- Що робить Ваш чоловік?
- Працює в університетській біблотеці.
- То він добре знає англійську мову?
- Ні, він тільки перекладає книжки з полиці на полицю.

Мати почуття гумору, це значить сміятися з того, що сильно вас лютило б, якби трапилось вам самому.

Ветеринар до Фармера: Треба дати двічі на день по ложці цієї медицини вашій хворій корові.
Фармер: Але ж, Пане корова не пе з ложки, а з ведра.

Просимо всіх тих братів, які "обіцяли" написати на наступний раз статті і тих, які можуть причинитися до існування нашого журналика своїм дописуванням, присилати їх на час.

Від кількости й якости статей залежить майбутність нашого журналика.

Редакція Проблеску.

Vol. XVIII JANUARY—FEBRUARY--MARCH 1956 NO. I.
QUARTERLY
Edited by the SCHOLASTICATE

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

Did you ever have to ask someone to write an article - especially if it is to the Aurora ! Believe me, it is an experience that you should not miss. Squeezing blood from a turnip is a picnic compared to this job. The very mention of that word "article" fills the faces of some of our Brothers with horror. "Who me ! Write an article. Don't be silly, I can't write and besides, I have a million other things to do." A certain ex-editor (I wouldn't want to mention names) must have been expecting me to ask him, for he had an answer prepared. He rattled off so many excuses why he couldn't possibly write that my head is still dizzy just thinking of them. I actually felt sorry for him - the incredible amount of work they expect from that lad. But seriously friends, how about more co-operation in the future when you are asked to contribute something to our paper. True, there are some who are glad to help - but these I can count off on my left hand without raising half the fingers. Remember, this is OUR paper, so let's all work on it together.

Another lent is almost over - and probably will be by the time you get this paper. So let's stop for a moment and check ourselves on how we've been measuring up this lenten period. We are all in religious garb, but what a great difference there is in our various preparations for Easter.

Some of us felt quite indifferent towards the whole business. After all, we had to eat fish, potatoes and sauerkraut more often than we preferred. Besides that, we may have refrained from gorging ourselves with sweets at every opportunity that presented itself. But, is that enough ? Why, we had no choice but to eat the meals that were prepared for us.

Others, perhaps, went a little deeper than this. The severity of their sacrifices was evident every time that desserts and dainties came past them. They were also the one's who were first to volunteer for the most difficult and tiring work. All this is fine and dandy, but with all this exterior ostentation at self-

abegnation and mortification, I wonder just what their interior attitude was.

But the wisest preparation for Easter is, evidently, of a different nature. The voluntary self-denials that this third group practised are not evident exteriorly. For example, we can be just as punctual in obeying the bell when it calls us to spiritual exercises, as we are when it summons us to dinner. If our anger is quick to flare at the slightest irritation and someone steps on our toe, accidently or intentionally, retain a serene countenance - "don't raise the roof." Or if we have the grudging spirit, which arises from the notion that we're being imposed on when somebody asks us to pass something, we snap back immediately: "Get it yourself, I'm not your nigger!" How much pleasanter it would be if we express our charity with a favor, a smile and a cheerful word. This is the type of sacrifice that is best; and perhaps the type that is hardest to make.

If we've been practising those virtues during lent, then our preparation has been successful, and we can look forward to that happiest and greatest Feast of all - Easter, with a pure conscience and a glad heart.

There is a definite proportion between the trials and sufferings of lent and the conquering glory of Easter:

The fiercer the tempest
The sooner the calm;
The sharper the wound,
The more soothing the balm.
  The heaviest cross
  That to earth bows us down,
  If patiently borne,
  Wins a glorious crown.

To all our readers, the Aurora Staff says: May you also feel the heart-warming happiness of the Easter Season.

And a reminder to all you students - the last lap before final exams is approaching, so double your efforts.

##################

Experience teaches us in Life's walk,
 Tis better to let others talk
And listen, while they say instead-
 The foolish things we might have said.

##################

"PEACE BE TO YOU".
Bro. Jerome.

A strange feeling grasps our heart on this glorious Easter morning. A feeling of peace - of happiness, for the Lord has triumphed over his enemies. Yes, a feeling of peace has settled into our hearts. We are relieved of our burdens and sorrows; relieved of the thoughts which have filled our minds during the past forty days and especially during the past week, that our Lord had suffered and died for our sins. A strange feeling, a strange one indeed!

During the passion we saw Peter fall; we saw him betray Our Lord. Let us look at Peter as he was on that first Easter Sunday.

It is early in the morning, and Peter is in the Supper Room with the other apostles. His eyes are red and swollen, for he has spent another night weeping over his sin. What thoughts could be in that once-proud mind of the person who at one time was not afraid to look in no man's eye ! What could this prince of apostles be thinking ? His thoughts are of shame, shame because he had betrayed his Lord, shame because he had boasted that he would never betray Him, shame because Jesus had done so much for him and he had been so base as to deny the One who had given him His all.

Those agony-filled eyes which had looked so mercifully at him as soon as he had betrayed them, bring thoughts of deep contrition to his mind and tears to his eyes. "Master, I am sorry, you know that I am sorry, but why did I not follow Thee to the cross, why did I not embrace your nail-pierced feet and beg Your forgiveness before You died?"

Peter would give the rest of his life so that he could change that fateful night; but it is gone; it will not come back. Will he never be able to fall to the feet of Jesus and beg His forgiveness?

Of a sudden the door opens, and Peter's thoughts are interrupted. Mary Magdalene runs breathlessly into the room."They have taken the Lord out of the sepulcher, and we know not where they have laid Him", she cries.

Peter is astounded. He jumps to his feet. Without thinking long, he runs out of the door and hurries to the tomb of Joseph of Arimathea.

John outraces Peter to the tomb, but lets the elder apostle enter first. Peter sees that the linen cloth with which the body was covered was folded neatly, but the body was not there. Did someone steal the Holy Body?

Slowly retracing his steps Peter ponders on the meaning of the empty tomb. St. Luke tells us that Jesus appeared to Peter when he was by himself, but he does not tell us how it happened. It could be

that Peter, returning in deep thought, did not notice the figure on the road. At the sound of his name, "Peter", he must have looked up, then fell to the feet of Our Lord uttering only one word, "Master". But that word sufficed; it told of Peter's anguish, of his sincere sorrow, and of his burning love for his Divine Master. Then and there passed into Peter's heart that strange feeling of peace, the feeling that all was forgiven and forgotten.

We too, have experienced this feeling. Not only today, on Easter Day, but every time that we have gone to confession. We know that the Lord has forgiven us and therefore have reason to feel peaceful and at ease.

Let us pray on this Easter Day so that the Risen Lord would fill the rest of our days with peace, the peace which He brought with Himself when He rose from the dead.

##########################

A SILENT CALL.

Bro. Lawrence.

The story of a vocation to the priesthood can never be told in full. God's part in it is known only to Himself, yet His, is undoubtedly the major part. In my own case God seemed to do everything, short of forcing consent. He did it so serenely that I was never conscious that a loving plan was slowly being fulfilled.

When I was in grade ten, I recall, how, toward the end of the year, I arrived at the conclusion that the priesthood had just about everything a boy could ask for. During vacation time, I heard other boys talk about their future. I listened to the praise and honors lavished on boys who wanted to become doctors, lawyers, scientists and take their places in this great professional world.

Surely, I thought to myself, it was noble for man to become a doctor; to spend one's life healing the bodies of men. But if it is such a wonderful and admirable thing to keep bodies healthy, how much more praise-worthy and glorious it must be to heal souls. As a priest I will be a doctor of souls, through my God-given powers, I will be able to restore sickly souls to health and bring joy to the hearts and minds of thousands. The boys who decided to become architects, dream of the day when they would design a perfect edifice, like the Empire State Building. But as a priest, I will be an architect of human character; I will lead men and women to Christ on the road of love which neither the devil nor the world will ever destroy.

Since my small home town is noted for its limestone industry, many of the boys spoke of entering the field of geology - the science dealing with rock-formation. But a priest, I learned, is a specialist in the science of sanctity, because he brings souls into the light of grace.

So it was with all the vocations that presented themselves to my mind. But the priesthood seemed to share in the glory of them all.

There are very few Catholics in my home town. Most of my friends were Protestant. When they learned that I wished to become a religious, they asked: "Why are you going? Are you foolish? What do you expect to get out of it?" I could not give them much of an answer then. My only answer was: "I want to save my soul." To this they retorted, "He thinks he is growing wings."

After my entrance into the Basilian Novitiate, I found what the power was that attracts young minds to the religious life. Perhaps I may not be able to explain it clearly to you. Like the gift of faith, it came through the channel of grace. Maybe it was that I found this great treasure under the direction of Father Myron, my

novice master, whom I consider the most considerate and kindest priest I have ever known. During his fatherly talks I became aware of the tremendous attraction of the personality of Christ. In the course of my novitiate, the personality of Christ seemed to come into sharp focus. Here was a leader whose love and mercy were the weapons with which He set out to conquer the world that belonged to His Father.

Looking at the world, I could recognize the need it has of Christ, especially in my home town where He is hardly known.

At times I had doubts, whether Christ's coming was ill-timed. We seemed to need Him so much more today. I took this doubt to the novice-master. He listened. Then he said, very simply, "Brother, we are to be other Christs." That did it. With those words I had every reason to become a priest and reproduce in my person the personality of Christ.

##########################

SECRET OF BEING POPULAR.

Do you want other people to like you ? Would you be overjoyed if you could find a magic formula that would insure your popularity among your friends ?

Perhaps there is no such magic formula. But if you'd like a hint as to something pretty close to it, you'll find it in these two words: Be considerate.

Thoughtlessness probably causes more sorrow and trouble than anything else in the world. It wrecks many friendships every day. It makes people resentful, angry and unhappy.

And thoughtlessness is simply not being considerate of others. Some of us are so bound up in ourselves that we don't have time to bother about anyone else's welfare. As a result, we wound their feelings, and soon we find ourselves disliked.

The Golden Rule has been a matchless standard of conduct for many hundreds of years. It is still worth following, and in it you may find that secret of being popular.

##########################

Cannibal chief to son: "How often have I told you not to talk with someone in your mouth ! "

LENT

Bro. Leo.

Yes, lent is back again this year. It is back to knock on our doors and invite us to fall into its tempo of penance and a general renovation of our lives. But what's this? Hardly anyone wants to answer this knock. Hardly anyone seems aware that lent is here.

That is the whole trouble in this modern world of ours. We become so infatuated with our daily tasks and chores, that we hardly notice what goes on around us.
Lent is here. When to others it brings something new, a better change in their life, to us it is the same old story. Year in and year out we follow the same routine. We become so used to it, that to us it does not make any difference, whether lent is here or not. For us lent has lost its appeal.

But we forget one thing. We forget that lest we do PENANCE we shall likewise perish. Yes ALL MONKS and secular people alike. This thought should set us thinking seriously about ourselves. It should make us realize what a great need we have of penance. But our human nature being weak, we forget. We forget that we are monks; men dedicated to God. We forget that we are called to higher things. We become just like ordinary lay people, except that we wear habits.

"By their fruits you shall know them", Christ said. But where are these fruits? Where is the humility, the patience, the mortification..? We do not know. We only know how to have a good time, recreate ourselves, take life easy. And so lent passes, and so passes our life until we find ourselves on the threshold of eternity - empty handed.

Those long evenings spent in idle talk; those hours of unfruitful waste of time; those times that we had a little more than necessary at the table...what are they worth to us now? Will they give us the happiness that we crave, the Beatific Vision that is to be our heritage? No. They will only make us small, very small in the eyes of Almighty God.

So, in this period of lent, try to give up for our Lord some of the things that please you. Try to bring Him an offering of a better and a more devout life.

#########################

The hair-shirt and the discipline are as nothing to the discomforts which men will put up with, for the sake of pleasure. It is only when they put up with them for the sake of God that their friends begin to tremble for their health.

EVERYBODY'S GENIE

Bro. Constant

Once upon a time, long long ago, there was a fellow named Aladin, etc., etc. Quite probably you have all at one time or another read the story, "Aladin and His Lamp". After reading this book, you probably sat back and, either consciously or unconsciously, did a bit of day-dreaming - "now if I were Aladin..." You can wake up now because your dream has come true, or at least, you can very easily make it come true. In other words, you can have, not just one, but thousands of genii who will do more for you, who will serve you more faithfully than the fictitious genie servant, who served Aladin. Who and where are these genii? The poor suffering souls in purgatory. Just as Aladin's genie was imprisoned in the lamp and, upon being released, did so many wonderful things our of gratitude, similarly will the souls, imprisoned in purgatory do many wonderful things for you when you release them. How can you acquire a few of these supernatural slaves? Very simple. You know what Aladin did - he rubbed his majic lamp and said the magic words and bingo!- one genie. Of course, you don't have to rub a magic lamp, but rosary beads will do just as well if not better. As for the magic words, well, you see if you can figure that out for yourself. Let's take a look at the practical end of the deal. What would you say if someone told you that one hundred saintly people on this earth were offering all their prayers, etc. exclusively for your intention? To put it mildly, you'd feel pretty lucky. Well, here's news for you. You can have more than a hundred persons praying for you. How many more than a hundred? Let's figure it out. Every day it is possible for us to get, on the average, five or six plenary indulgences, namely, for the "Christ the King Prayer," the Prayer before the Crucifix, and the Rosary (when said before the Blessed Sacrament). Add to this at least two or three plenary indulgences which you should be gaining daily for your Miraculous medal, the indulgences for the Way of the Cross, the scapulars and various other indulgenced prayers. Now, if you continue at this rate, you will have, at the end of one year, at least two thousand souls praying for you. At the end of fifty years (you'll probably live that long if you are now in your early twenties) you'll have at least one hundred thousand souls on your cheering squad. Imagine, one hundred thousand souls offering perfect prayers for you in the hour of your death! Man, what else do you want? - an egg in your beer? Remember that the figure could very easily be much larger than

it is if you took into consideration all the partial indulgences (any one of which could be sufficient to free one or two souls from purgatory) that a person could gain during a period of fifty years. The thing is though, that you've got to persevere during your lifetime. You've got to make a special point of obtain ing all the indulgences possible, both plenary and partial. Don't ever take the attitude that indulgences are only for novices, or you'll wind up in a place in purgatory that the ice man doesn't visit. The little bit of effort that you will put in to gain these indulgences will be well worth it because the souls that you release will be so grateful to you that they'll rather turn in their best halos than turn a deaf ear to your prayers. So if you're looking for an easy road to heaven, here it is. Of course, if you're a glutton for punishment and would rather get to heaven the hard way, just forget that you ever read this article. In conclusion, here is one more additional argument. "Blessed are the merciful, for they shall know mercy."

##########################

AURORA STAFF

Editor & typist --- Bro. Mark

Co-editor ---------- Bro. Peter

Administrator ----- Bro. Daniel

Printers ----------- Bro. Daniel
Bro. Vital

Artist ------------- Bro. Victor

##########################

A newspaperman was captured by a band of cannibals. "Unhand me," he demanded. "I'm in the newspaper business, and demand the immunity of the press." "Most interesting," observed the cannibal chief, who was a graduate of Oxford. "Are you an editor?" "No", said the captive, "but I'm assistant editor". Then let me be the first to congratulate you on your impending promotion," said the chief warmly, "After dinner you will be an editor-in-chief."

##########################

HOCKEY NEWS

At last the much anticipated "matonu week" rolled around. hockey rivalry between the Scholastics and the novices had been high for a long time, and with the arrival of matonu, there was little time lost in arranging a game between the two opposing forces.

On the very first day of matonu, January 30, at 2 o'clock in the afternoon, the Novices and Scholastics met on the ice for a showdown. The arrangement agreed to beforehand called for 3 periods of play, with I5 minute periods. To make the game a more exciting one, the "matonu bank" graciously agreed to contribute a total of 60 thousand dollars. Besides this, every player was charged a thousand dollars also. Thus, the pot was 9 thousand to each winning player and 3 thousand to each losing player. This greatly increased the enthusiasm of both teams. Both teams entered the contest with great confidence of a victory.

At last the game began. Both teams played frantically and towards the end of the first period, the Novices scored their first goal. In the second period the Scholastics came back with two goals and the Novices got one more to make it two all at the end of the second. The third period was the hardest fought period of all (so says Bro. Harry who broke 3 sticks, and Bro. Flavian who had a hockey stick imprinted over his right eye). With just a few minutes remaining, the Scholastics got their third goal, only to see the Novices tie the score agin, a minute later. Finally, in the last rugged minute of play, the Scholastics broke through to score the winning goal.

In general, the game was very close, with the Novices offering a much stiffer resistance than the Scholastics bargained for. Bro. Steve did a splendid job at net-minding, and was largely responsible for keeping the score down. Bro. Michael too, seemed to be everywhere at once. The goal-getters for the Scholastics were Bros. Leo and Mark, who got two goals apiece.

So, once again the Scholastics succeeded in keeping with tradition by being the superior team. But the Novices too, should be congratulated for their hard playing and fine sportsmanship.

February 2nd. saw another matonu hockey game. The teams, that had been drawn up, however, were not equally balanced and the game was rather one-sided. The winning goalie was Bro. Cyril, while Bro. Steve's team suffered a 7 - 2 defeat. Unofficially, everyone agreed that the flying star of the game was Bro. Alex, whose goal broke the morale of the opposing team.

Further games during matonu were hampered by warm weather which made the ice unsuitable for hockey.

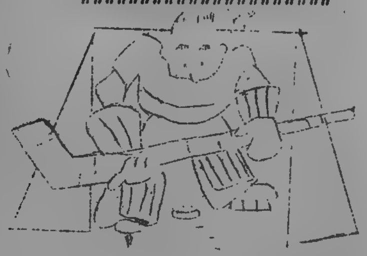

Bro. Alex (Theodosius) playing goal for the first time.

STOPPING CRITICISM: A preacher kept on his desk a notebook, labeled, "Complaints of members against other members." When someone called to tell him the faults of another, he would say: "Here's my complaint book. I'll write down what you say, and you can sign it. Then when I have to take the matter up officially, I shall know that I may expect you to testify." The sight of the open book and ready pen had its effect.

"Oh no, I couldn't sign anything like that." And no entry was made.

The preacher says he kept the book for forty years, opened it probably a thousand times, and never wrote a line in it. (YF).

DESTINATION - ROME

Bro. Christopher

The morning mist was slowly lifting from the streets, circling the tall sky-scrapers of New York, when we arrived at the dock where our ship, the "Constitution", was waiting for us.

The first impression that the cabin gave us was a somewhat sickening one and we suddenly wished that we would not have to go through with the trip. But reality was reality. We were to leave New York for Europe. We were to leave this New World and sail the route of Christopher Columbus for the Old.

Amongst the clanging of the ships bells, the cheers and ribbons, with a naval band playing a farewell tune, we crossed ourselves and silently bid farewell to North America. It was II o'clock A.M. the 22nd. of October, as we watched the shore slowly disappear from sight.

Before our trip, in our immagination were contorted images of monstrous waves, stormy clouds, seasickness and other impending calamities. Much to our surprise, relatively speaking, our thoughts became facts only to a minimum. Throughout the trip, the ocean was calm and peaceful and the weather remained clear and warm. Ordinarily, the waves were not bigger than those on an average lake. Only on several days the sea became rough and disturbing, especially in the Gulf Stream and once in the Mediterranean. Seasickness attached us for a few hours, but soon loosened its hold on us for the remainder of the trip.

Aboard the Constitution, service was excellent. We had and enjoyed a well-balanced variety of food, entertainment and relaxation. But of all the factors that helped to make our trip pleasant, to take the weariness out of it, was the large group of Seminarians on board. Fifty lively American boys that were ready each moment to share their comforts and their thoughts with us, and just as quick for a prank or a good joke. They not only kept our spirits high, but also those of the other tourist passengers. They took an active part in the costume party and the amateur night, unanimously winning first prize, by being the best contenders. On both occasions they acted as a group. With them aboard, before we knew it, we were passing the Azores Islands, Gibralter and sailing into the bay at Algeciros, Spain. This was our first stop, so naturally most of us went ashore to explore the city. What a surprise it was to us, that after seeing such a beautiful city from the boat, we discovered that its inhabitants were impoverished, unshaven and dirty. The stores and cafes were dark and very plain inside.

Most of the articles offered for sale, however, sold for a third of the cost that we would see in Canada.

Our next stop was Cannes, France, amidst the French Riviera. This city was beautiful as also were its surrounding villages. "Nice" deserves special notice with its white walls and orange tiled roofs.

After a brief stop in Genoa, Italy, which does not commend special mention, except for the beautiful cemetery there, we arrived in Naples. Here we were met by Rev. Fr. General Secretary A. Chimey and Fr. S. Yakymishyn who looked after our baggage and accompanied us to Rome.

So we are in Rome at last and we like it here. Whether our opinion changes is a question that only the future will tell.

##########################

(Conclusion) THE BASIC PRINCIPLES OF LIFE

Bro. Christopher

2) Morpho-genetic argument: growth -

Secondly, a small fertilized egg, placed in suitable medium surroundings, quickly grows through division and multiplication into a complex structure according to the class of species to which it belongs. This requires something greater than the chemical and physical qualities of the material elements engaged. From the very beginning there must be an intrinsic, formative force in the form which would guide the series of changes. Machines can be built which will do precision work, but no machine can build itself nor can any part be given the power to build itself into a similar machine. The establishment of the doctrine of epigenesis has increased indefinitely the hopelessness of a machanical explanation. When it is said that life depends on the organization of matter, the following question is naturally asked: "What causes the organization?" Nothing other than an interior force - the vital principle of the germ.

Again the growth of an organism is often compared to the growth of crystal, but these are two completely different things. The crystal grows through the addition of outer layers which in no way influence the interior. Organisms grow through intussusception, the absorption of nutriment and the distribution of it throughout its own substance. A crystal liberates energy during its formation and growth whereas an animate body gathers potential energy as it grows. The parts of crystal, although they are all real crystal, are not unified as one. This is not so in

the parts of plants, animals and man. A still greater characteristic of life is the possibility of rebuilding harmed tissues. If a part of an animate object is harmed, the whole organism shows its pain, the process of digestion is upheld, energy is withdrawn from other parts and centered about the injured part. This is only one aspect of the strength with which the bodily forces discard and eliminate everything that interferes with the normal bodily processes and shows the suppleness of these same processes in comparison with machines and the immutability of physical and chemical reactions.

3) Physical argument: -

Finally, we have an immediate and intimate knowledge of our own living conscious unity. We are certain that it is the ultimate principle in which thinks and feels, and which originates and guides our actions. This is the same principle which regulates the growth of our organs and members which animates the whole of our body. It is that which makes us one intelligent, sensational and live being.

These different classes of facts prove that animateness cannot be explained by the mechanical, physical or chemical properties of matter. To explain animateness we need a principle which would build an organism according to a set plan, which would unite various materials as one being, which is the foundation of its fundamental actions and which would set its specific nature, which is the principle of life, shich we call the SOUL.

##########################

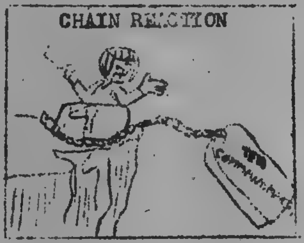

HUMOR

Six-year-old Peter was playing in the garden with a little girl friend when suddenly he hit her and she ran into the house sobbing. His mother came rushing outside. "Peter," she scolded, why did you hit Jean? What did she do?"

"Well, it was her fault," replied Peter. "We were playing Adam and Eve. I was hiding behind a tree for a long time, waiting for her to come and tempt me with an apple. But she cheated. She ate the whole apple herself."

An old man from the hill country took his first trip to a large city. Walking into one of the skyscrapers he saw a doorman standing by a special kind of door. An old woman stepped in, a light flashed red, and she was gone. A few seconds later the elevator descended the door opened and a beautiful young lady stepped out.

"Begorra," said the old man, blinking his eyes. "I should have brought the old lady with me."

A little girl in the second grade had been told to bring her birth certificate at the opening of school. She was found by the teacher sobbing in her seat. When asked what the trouble was, she said: "I forgot to bring my excuse for being born."

Wife: You beast !
Husband: You burden !

Shortly after he left home to go to college, a boy wrote to his father back home as follows:

"Dear Dad: Gue$$ What I need mo$t of! That'$ right. $end it along. Be$t wihe. Your $on Ru$$.

"Dear Russ: I am glad to kNOw that you are NOt doing badly in College. NOthing pleases me more. Write aNOther letter soon. As I have NO news, I must close NOw."

The newlywed proudly placed her first turkey on the Christmas table. "Ah, that looks wonderful," said her husband. "What did you stuff it with?"

"Stuff it? Why, dear that one wasn't hollow.

On a warm Sunday morning the minister noted that the head of one of his parishoners was beginning to drop; in a few minutes the man was asleep. Thinking to apply a little discipline the minister said softly: "All those who want to go to Heaven, rise."

Everyone stood except the peacefully dozing member. When the congregation had again been seated, the misister called in a much louder voice; "All those who want to go to hell, STAND!"

The startled sleeper jumped to his feet. Noting that he was the only one standing, he turned to the minister:

"I don't know what we're voting on, Reverend," he said, "but it looks like you and I are in the minority."

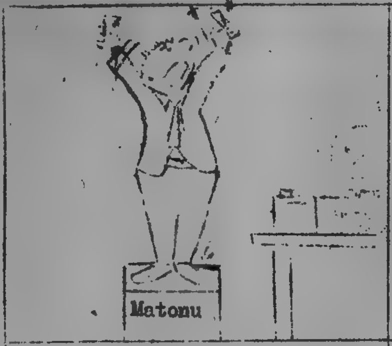

Get your soda from Bro. Harry. (Basil)

Hey shorty, you need glasses.

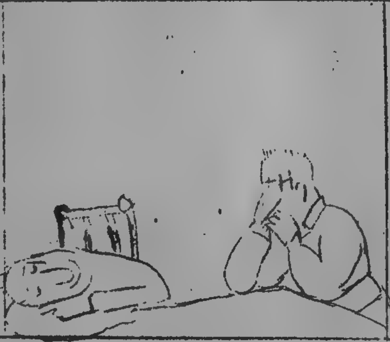

Typical Monday afternoon Ukr. grammar class.

"Sideshow" during Ukr. Hist.

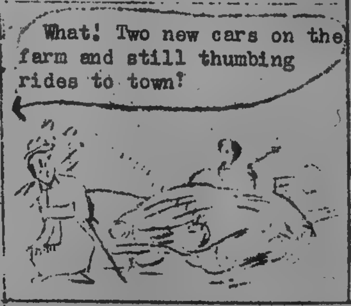

Wrong side of the road, Bro.

Soon after the edition of the last Aurora, a certain Brother became very much incensed at certain remarks which had been made about him in the paper. He burst into the Editors room and accosted the Editor:

"See here chief, he angrily exclaimed, "you've been telling lies about me in your paper and you know it!"

"Well, there's nothing to get upset about," returned the Editor calmly. "Just suppose we told the truth about you !"

The Aurora sends SPECIAL EASTER GREETINGS to all the Brothers in ROME. Also, we remind Bro. Patrick and Bro. Christopher that none of those numerous articles they promised to write have reached us yet. Of course, it must be the slow mail service, and the vast distance that is responsible for this.

We extend to our readers and

benefactors prayerful and

heartiest wishes for a

Joyous Easter.

Bros.Scholastics.

ПРОЛЕСК

РІК XVIII КВІТЕНЬ --- ТРАВЕНЬ --- ЧЕРВЕНЬ 1956 ЧИСЛО 2

ВИДАЮТЬ Брр. СХОЛЯСТИКИ, Ч.С.В.В. —— КВАРТАЛЬНИК —— МОНДЕР, АЛБЕРТА

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

100-ЛІТТЯ

ПОЧИТАННЯ

ІСУСОВОГО

СЕРЦЯ

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕҐІЯ "ПРОБЛЕСКУ"

Редактор...........бр.Христофор Войтина
Зас. Редактор......бр.Лев Садовський
Адміністратор......бр.Даниїл Гумницький
Друкар.............бр.Андрій Ковч

Дописувачі.........о.Дамаскин Попович
бр.Віктор Татарин
бр.Лев Садовський
бр.Флавіян Кальба
бр.Христофор Войтина

ЗМІСТ

Дух Святий - Несотворена Любов........................6
Дата смерти Верховних Апостолів......................8
Іменини Отця Ігумена.................................9
Товариші...11
Великий місіонер - о.Н.Крижановський.................12
Мати Неустаючої Помочі...............................16
Вісті..18
Сміховинки...19

ДУХ СВЯТИЙ - НЕСОТВОРЕНА ЛЮБОВ

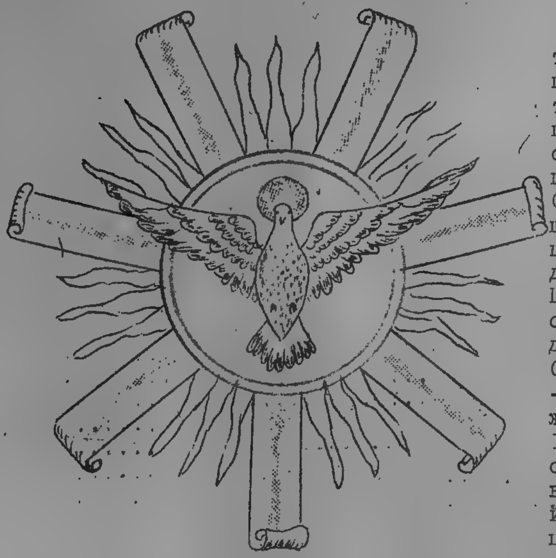

Ісус Христос у своїй прощальній мові потішав апостолів, що не лишить їх сиротами, але пішле їм від свого Отця іншого Потішителя, Св.Духа, що докінчить Його діло спасіння. Цю обітницю Він сповнив якраз 10-го дня по Воскресенні. Справді, той Св.Дух - це солодкий овоч життя і терпіння Ісуса Христа, здійснення і виповнення всіх обітниць, а Його праця - це праця на ниві надприродного життя, яке Спаситель засіяв і приготовив.

Багато маємо книг, що нам викладають про дари Св. Духа, але мало є таких, що вміли б нам унаглядняти саму особу Св.Духа. "Бо він не йде до нас, як Син, у людській постаті, по земських дорогах життя, але мешкає в недослідимих глибинах Божества" (І кор. 2, 10) та діє в тихих криївках, укритих закутках нашої душі. Св.Дух - як весняний легіт; чуєш його лагідний милий подув, оглядаєш його дивні діла, але хто ж знає, звідки приходить і куди йде? І тому більше бажання будиться, щоб бодай щось доглянути з обличчя цієї несотвореної Любови, від якої походить всяке добро.

Бог, так як кожна розумна й свобідна істота, має

свою особовість, значить, що посідає себе самого і свою природу незалежно, самодільно, з повнотою свідомости, з необграниченою владою, ненарушимим правом. Цього вимагає досконалість і велич Бога. Це сам розум нам каже. Але віра з Об"явлення сягає глибше. Віра запевняє нас, що Бог різниться від усіх інших істот, що мають власну особовість,тим, що в Нім є не тільки одна особа, але що є три Особи, різні та досконалі, що посідають Божу Природу, що спільно і неподільно тішаться її повним уживанням. Це тайна Пресв. Трійці, якої наш розум зглибити не може.

А тепер приглянься, як повстають поодинокі Особи в Пресв. Трійці. Отець не походить від ніякої особи, посідає Божу природу, не родиться і не походить від нікого. Але Отець пізнає себе і в тім пізнанні родить живий, досконалий і рівний своїй істоті образ, уділяючи йому власну Божу природу. Цей образ - це Син Божий, якого родить Отець розумом і пізнанням. Зветься також Словом, Єдинородним Образом Бога і Предвічною Мудрістю. Отець і Син, посідаючи ту саму природу, пізнають себе і з того пізнання повстає Любов, якої плодом є Св.Дух. Це діється в той спосіб, що Отець і Син зо взаємної до себе любови уділяють свою істоту третій Особі, приймають Її до своєї спільноти, як плід своєї любови. Бо прикметою правдивої любови є, що вона - любов уділяється взаємно, дає - як дар - завдаток себе самої. А що Отець і Син не можуть складати собі нічого в дарі, маючи ту саму природу, то ж тільки тим способом може їх любов взаємно уділитися, що дають третій Особі спільну свою природу, щоб її посідала. Отже походження Св.Духа полягає на тім, що походить з любови Отця і Сина, і тому є Особою, плодом, носієм Божої любови у Пресв. Трійці.

Якщо Св.Дух є любов, то заразом Він є і мир, і радість, щастя, розкіш, насолода, небесне блаженство, бо це все - овочі любови. Христос дарував Його своїй Церкві, щоб освячував поодинокі душі і управляв цілою Церквою, та провадив її до остаточної перемоги. Що ж ми винні Св.Духові за це, як не любов?

За чим тужить, за що неустрашимо бореться наше серце, як не за любов. Як приманчивим, як чарівним є образ земської любови? Чи ж вид вічної нескінченої Любови не мав би потягнути нашого серця до себе? "Хто ж - як каже св.Василій -,чуючи ім"я Св.Духа, не взноситиme-

ся в дусі до найвищої Істоти, необграниченої жадним простором, непідлягаючої жадним змінам; Істота, що її не можна порівняти з жадним сотворінням?" То ж часто просім Св. Духа, щоб збагачував нас своєю любов"ю, своїми ласками і дарами, а передовсім, щоб витривати в добрім аж до смерти.

ДАТА СМЕРТИ ВЕРХОВНИХ АПОСТОЛІВ

29 червня обходимо пам"ять смерти обох верховних апостолів Петра й Павла.

Оба вони понесли смерть за володіння цісаря Нерона. Тертуліян зазначує (Adv.Gnosticos Scorp. 15, 5), що"східню віру перший Нерон в Римі обагрив кров"ю. Тоді Петро прив"язаний до хреста, повис на нім, а Павло, маючи римське горожанство, через благородне мучеництво зачав нове життя." Але нема однакової думки про рік смерти обох апостолів. Хотяй, здається нема сумніву, що смерть св.Петра наступила в 64 р. під час переслідування християнн, у зв"язку з пожаром Риму, що горів від 19 - 24, або 26 липня, 64 р., та однак за традицією смерть св.Павла наступила в 67 р., під кінець панування Нерона.

Знову, деякі свідоцтва лучать смерть обох апостолів не тільки датою року, але навіть датою дня. Євсевій пише у хроніці (Ad annum Neronis XIV), що: "Перший Нерон, крім усяких інших злочинів,розпочав переслідування християн, у якім славно згинули Петро й Павло." Подібно пише св.Єронім (De viris il.,5): "Павло.... він отже на 14-тім році панування Нерона згинув того самого дня, що й Петро (capite truncatur) і зістав похоронений при Остієнській дорозі.

Одначе того роду твердження опирається на пізнішім джерелі " Depositio Martyrum" стор. 336-354, що в нім згадується про перенесення мощів св.Апостолів до катакомб св.Севастіяна 29 червня 258 р. за консуляту Муммія Туска й Помпонія Басса. Про ту подію подібно є зазначено у старім римськім календарі. І власне та подія витворила думку про однакову дату смерти обох апостолів, а відгомін якої стрічаємо в пізнішій традиції. Однак не можна говорити, що смерть св.Павла не мала жадного зв"язку з пожаром Риму. Скинення вини за підпал Риму на перших християн створило для римської влади нагоду до їх переслідування, у якім св.Павло впав жертвою.

О.Д.П.

ІМЕНИНИ О. ІГУМЕНА

Найбільша любов, яку діти можуть виявити буде тоді, коли будуть їх шанувати. Слово "шанувати" криє в собі велику кількість інших прикмет, що зводяться до одного спільного знаменика, що ним є любов. Хто шанує своїх батьків, той буде їх любити; що любов він буде виявляти назовні. Одним з таких моментів, що є доброю нагодою виявити любов - ще іменини батька чи матері, їхні уродини чи ювілейні роковини. В такі дні добра дитина подасть батькові чи матері китицю квітів, скаже декілька щирих слів-побажань, що розвеселить батьків додасть їм духа й охоти до дальших зайнять, до дальшого зношення трудів.

Такими добрими дітьми, що виявляють пошану й любов своєму батькові- Впр. о. Ігуменові, є сини св.Василія Великого. Рік - річно в мондерському манастирі в дні іменин їхнього батька, всі сини, почавши від сивоголових ченців до наймолодших кандидатів, сходяться до келії Ѳ. Ігумена, щоб там йому подякувати за його батьківське піклування, отримати від нього благословення.

Цьогорічні Іменини дорогого нашого батька, Впр.о. Ігумена В. Бараника, відбулися дещо пізніше, як звичайно буває, а то через його відсутність. До тих Іменин протягом декількох місяців йшло пильне підготовлення. Під проводом диригента Преп. о. Д. Поповича, брр.Філософи і Схоластики підготовлялися до концерту. Брр. Новики під проводом Преп. о. Соція Е. Кушка, а відтак під проводом Всеч. о. др. Е. Горняка, енергійно вправлялися грати на мандолінах. Крім цього трьох брр. Схоластиків, зорганізувавши своє тріо, часто вправлялися під час рекреацій, щоб могти відтак не менше Новиків

"попи́сатися". Словом усі брати брали активну участь в підготовленні, бо святочний момент зближався, і вони хотіли якнайкраще привітати свого батька.

Нарешті цей довгоочікуваний день прийшов. Отець Ігумен повернувся з Вінніпеґу й зараз на другий день 6 квітня точно в 5-ій годині дався чути манастирський дзвін. На той голос уся родина зійшлася до келії о. Ігумена (більшість була на коридорі). Найстарший віком (у відсутності о. Вікарія) Преп. о. П. Боднар в імені всіх "синів", (яких було приблизно 35) висловив їхні побажання. Потім було відспівано гучне многоліття, подяка о. Ігумена й його коротке наставлення, а на кінець благословення. По тім короткім привітанні всі пішли до аскитаря брр. Новиків. Там при участі Впр. Отців з Едмонтону, з хутора, усіх брр. Філософів, Схолястиків, домашніх братів і декількох гостей з Мондеру (Д-ра М.Стрільчука і п.Паруки) почалася"мистецька" програма-концер. Хор брр. Схолястиків під проводом О.Д.Поповича грімко проспівав "Христос Воскрес". Бр. Петро виголосив вступне слово, підкреслюючи вагу цього с'ята. Знову хор проспівав декілька церковних пісень, як:"Як мило Богові служити", "Пасли пастирі". Преп. О.Д.Попович виголосив реферат на тему української церковної музики. Потім була деклямація "Не жаль мені", що її з дитячим почуванням виголосив бр.Марко. Відтак ціла заля наповнилася великим захопленням. На сцені появилися чорноризі брр.Новики. і на знак їхнього диригента О.Євгена всі разом ударили по мандолінових струнах. Яка це була несподіванка! Кожний побачив, що крім питоменного зайняття такого чорноризця "перераховування" зерняток вервиці, він ще може інші ділянки виконувати. Оркестра новиків відіграла наступні пісні: "Радуйся світе","Хто як Ти Велій","Христос Воскрес". Всі вони,як початківці, дуже гарно пописалися. По п"ятихвилинній перерві хор Схолястиків проспівав ще декілька народніх пісень, як: "Разом браття", "За Україну","Козак пана". Тріо брр.Схолястиків, до якого належали: бр.Флавіян, що грав на провіднім інструменті "Банджо", бр.Лев і Данило - на мандолінах, викликало теж серед присутніх не абияке зацікавлення. До їхніх точок належали такі пісні: "Верховино","Боже Великий" і"Чом чом, земле моя". В цій другій половині також виступала ще оркестра брр.Новиків. Кінцевим словом, яке виголосив бр.Ісидор, скінчилася ціла програма присвячена О. Ігуменові мондерського манастиря.

При кінці цього концерту о.Ігумен подякував усім братам за так гарне привітання його, похвалив їх за те, що вони крім пильного зайняття при студіюванні знайшли ще час до підготовання такого "мистецького" виступу. Останніми словами о.Ігумен заохотив усіх братів надальше плекати до своїх настоятелів духа пошани, любови, щоб таким чином усі сини св.Василія могли якнайкраще приподобатись Богу, сповняючи Його пресвяту волю.

бр.Х.В.

oooOOooo

Продовження "Поезії" Бр. В. Т.

ТОВАРИШІ

Поїхали до Індії московські представники
Сов'єтську пропаґанду занести туди.
Зібралися індуси почути промову,
Тема ось була про сов'єтську корову.

-Вітайте, товариші, трудящі рільники,
Ми всі товариші єсмо, чи не так воно є?...
Злучімся в союз, у справі миру прошу,
А може й вас до Москви запрошу-.

Потупцювали назад московські представники,
Спереду блистіли, а ззаду-як чорти.
-Українські горлорізи диявольського роду,
Чи сибір не свідчить про вашу угоду!-

Приїхали до Англії московські представники,
Повпивалися водкою і ригали, як бики.
Англійці післали шпигуна під водою,
А хитрі москалі забрали його з собою.

xxxXXxxx

Не перебігай батька в пекло.

Батька покинеш, то сам загинеш.

Великий Місіонер
Отець Навкратій Крижановський, ЧСВВ

Є люди, що не переходять час свого життя незамітно, незнано, але своїми ідеями, своїми ділами виростають понад рівень пересічности своєї доби, а в історії залишають по собі більше, або менше виразний слід. Такі люди визначують напрям не тільки своїм сучасникам, але і поколінням, що приходять по них. Якраз такою людиною був отець Навкратій Крижановський.

Отець Навкратій народився в селі Верхобужі в Західній Україні 22 травня 1876 року. Початкову школу скінчив у своїм рідним селі, де його батько учителював, а гімназію - в Золочові. Як вісімнадцятирічний юнак він вступив на новіціят у Добромилі. Тоді магістром новиків був [illegible] Кир Андрей Шептицький, ЧСВВ. Перші монаші обіти зложив 1896 року, а по скінченні гуманістичних, філософічних і богословських студій 23 серпня 1903 року зістав висвячений на священика. По двох місяцях отець Навкратій приїхав до Канади на місійну працю.

Початки місійної праці отця Крижановського були дуже тяжкі. Він приїхав до нової країни без знання її мови. Величезний терен місійної праці, незнані люди, вороже наставлення а то й нагінки різних сект, окружали його густим лісом, колючою терниною, а він з запалом і самопосвятою взявся прорубувати дорогу.

Зараз по приїзді до Канади отець Крижановський кинувся у вир місійної праці. У 1903 - 10 роках він обслуговував 18 колоній в околицях Вінніпеґу а 1910 року, коли перенісся до Мондеру, обслуговував вже їх 21. Величина терену його місійної праці простягалася більше як 100 миль на схід від Едмонтону по обох боках "сіенарського" залізничого шляху. Тоді не було ще таких доріг ані комунікацийних засобів, як тепер. Треба було подорожі відбувати фірою, індіянськими розмоклими дорогами. Та коли ще взяти на увагу те, що у великодньому і різдвяному часі, коли священик має найбільше праці, деколи сама природа ставила непоборимі перешкоди. Розтаваючі сніги затоплювали, і так вже кепські, дороги, творилися калюжі - озера, що їх треба було об'їздити. Суворі альбертійські зими, що як і морозом, так і вітрами дуже дошкулюють, засипуючи снігами дороги, робили неможливою будь-яку комунікацію. Але отець Крижановський не знав, що значить "неможливо". Як він сам пише, що в 1910 р. "від Квітної неділі до Воскресіння я зробив 192 милі дороги фармерським возом.... і вислухав поверх 2,000 сповідей."

У перших початках місійної праці не було ще церков. Відправи богослужень відбувалися у хатах. Низька хата наповнена ущерть людьми, перекопчена горіючими свічками й кадилом дуже часто приводила до омлінь, головно старших жінок. Також у дні, коли була відправа, священик мусів полагоджувати й інші священичі обов'язки, як сповіді, вінчання, запечатування гробів, хрищення, тощо. В Етелберт у 1904 р. отець Навкратій охристив в одному дні 36 дітей. Тому, що по відправі діти були голодні й плакали, то отець позатикав собі ватою вуха, і щойно тоді почав христити. По скінченні священицьких функцій в одній колонії він сідав на фіру і їхав до іншої. Так було день за днем, місяць за місяцем, рік за роком. Годі уявити собі скільки труду, скільки умучення коштували такі подорожі отця Крижановського.

Отець Крижановський мусів боротися з різними сектами, а на початках головно з серафимщиною. У вінніпегському окрузі, куди він доїздкав, було кільканадцять Серафимових "викропленців"(ніби попів), які баламутили людей, а навіть один із таких"викропленців", відбував свої церковні збори з пістолею в руці. Наведу один приклад, що його й сам отець Навкратій любив оповідати а саме,

як Серафим хотів відібрати цекву в Ґонор, Ман. Отець Крижановський саме відправляв Службу Божу, коли Серафим з своїм "штабом" "випропленців" і юрбою підбунтованих людей хотіли вдертися до церкви, та спочатку якось не сміли. Вірні в церкві, скориставши з несміливости напасників, замкнули двері. Доперва тоді серафимці прочуняли й стали викрикувати, погрожувати, ламати двері, але двері не подавалися. По якімсь часі побачили, що нічого не здобудуть - порозходилися. Також поважним противником були українські й англійські протестанські секти. Вони за гроші купували людські душі й під гарними гаслами баламутили людей. Нехай оці числа послужать до зрозуміння з якою силою отець Крижановський та інші наші отці мусіли боротися. Лише в однім I929 році англійські пресвітеряни видали $94,000 а методисти $30,000 на перетягання наших людей на протестантизм.

З часом праця отця Крижановського почала увінчуватися успіхом. Незабутньою хвилиною у його житті було те, коли то він навернув на правдиву віру I8 родин у Чипмені. Поволі його жертвенна праця почала здобувати собі розголос по цілій Канаді так, що навіть тодішній премієр Канади, Дост. Вилфорд Лоріє, відвідуючи різні місцевості Канади, загостив також до Мондеру. I9I2 року з ініціятиви отця Крижановського недалеко Мондеру постала школа з щоденним навчанням, де вчилося приблизно I20 дітей.

Але найбільшим успіхом отця Крижановського і зворотною точкою в історії Отців Василіян у Канаді було заложення новіціяту в Мондері, що його відкриття довершив отець Крижановський 3I серпня I923 року. Він мріяв про це діло ще від I9I0 року й безнастанно пригадував про це тодішнім своїм настоятелям. Вкінці за їх благословенням розпочав будовати будинок. Хоча сили були малі (всього 5 отців), було багато інших обов'язків, як: обслуговування колоній, провід Сестер Служебниць, а ще до цього брак грошей (новіціят по закінченні будови мав $20,000 довгу), то все ж таки отець Навкратій довершив намірене діло. З тої нагоди отець Філяс написав отцеві Крижановському такого листа: "Пише нам отець Филипів, що преподобний Отець нездужають на серце. Вірю, бо знаю, що то значить мати стільки журб, що їх мають Преподобний Отець - від початку до тепер - без перестанку! Справді "місіонерське серце". Але й Господь йому благословить! Створити Новіціят - це-те саме, що оснувати Провінцію. А оснувати Провінцію, на це варта місіонерського

життя (о.Філяс 1923)". І дійсно не минуло й десять років, як з Риму прийшов декрет від Верховного Заряду ЧСВВ, що Американсько - Канадійська Місія стає канонічно - ериґованою Провінцією під назвою Пресвятого Ісусового Серця, що її вибрав сам отець Крижановський, а його самого вибрано протоігуменом цієї провінції. На тім уряді він перебув аж до своєї смерти, що його передчасно забрала в 1940 році.

Крім новіціяту отець Крижановський збудував ще в 1926 році в Мондері великий дім, що в ньому мали замешкати Сестри Служебниці, і де мав бути їхній новіціят і сиротинець. Знову 1928 року там же він збудував лікарню. "Заледве кілька священиків (9) - каже хроніка - не всилі зробити тієї роботи так як слід; та робиться, що можна." Це ще один доказ, що отець Крижановський не знав, що значить "затяжко" або "неможливо".

Отець Крижановський був великим ідеалістом. Він бажав зробити з українського народу в Канаді не тільки добрих християн, але і повноцінних громадян. Старався показати народові його скарби, що їх народ не завжди добачував, чи доцінював. Де тільки міг він пропаґував українське добре ім"я, традиції, обряд, культуру, господарку, тощо. Різні релігійні й народні з"їзди, конґреси, здвиги, релігійні процесії, обходи і т.п. були нагодами, щоб піднести престиж українського народу в очах чужинців; як також це були одні із могучих середників поборювати в народі духовий сервілізм, комплекс меншевартности. За це любили його свої і цінили чужинці. Визначався він сталевою волею і великою самовідданістю своїм обов"язкам. Наприклад, коли 1918 року Канаду навістила пошесть інфлюенца, він по декілька разів денно їздив до хворих, аж поки й його недуга не звалила з ніг. Та йому не було коли хворіти. Полежавши в ліжку кілька годин, встав, бо знову "просили поїхати до хворого". Також визначався простотою, веселістю, щирістю, а надівсе батьківською любов"ю. Чи для своїх братів по чині, чи для світських людей завжди мав розраду, потіху, поміч і велику батьківську любов. Правда, було й таке, що нераз і насварив, але і тоді мав на оці лиш добро даної особи, чи загалу. У 1919 році, коли то літом була велика слота і скоро почалася зима, так, що людям було неможливо зібрати сіно, він даром роздав біля 30 фір сіна, щоб хоч трохи порятувати

людей у біді. Але головною рисою його характору була працьовитість. Хоча був слабого здоров"я, то не марнував ні хвилиночки. Чи це була місійна, чи проста фізична праця, як напр. цементування підлоги в новіціятськім домі, йому не було різниці. Він знав, що кожну працю треба зробити і що в кожній праці можна освятитися. І так на праці застала його смерть. Отець Крижановський помер несподівано у стемфордській семінарії по короткій недузі серця 10 квітня 1940 року. Його тлінні останки спроваджено до Мондеру і тут, серед належного окруження і великих торжеств, зложено на вічний спочинок.

Найбільше інтенсивний час свого життя отець Крижановський перевів на місійній праці в Канаді. Ту працю почав тільки з чотирма отцями й двома братами без домів, церков, новіціяту...., а оставив по собі новіціят, п"ять манастирів, чотири місійні станиці, сорок двох отців, тридцять двох богословів, тридцять один братів і новиків.

Отець Крижановський у своїй праці шукав не себе і своїх користей, а, віддаючися в опіку Найсвятішого Ісусового Серця, Пречистої Діви Марії і св.Йосипа, шукав людські душі й Божу Славу. Залишив по собі ниву заорану і засіяну своєю любов"ю і жертвою цілого життя.

бр.А.К.

oooOOooo

МАТИ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

Наше життя - це одна, невпинна та трудна боротьба. Хоч ця боротьба не є тілесна,як буває під час війни, все ж таки на її вислiді заложить вічне спасіння безсмертної людської душі, а заразом і нашої. Отже ми бачимо якої великої ваги є добре проводення цієї духовної боротьби.

Тому, що метою нашої боротьби є осягнення вічного щастя, ми мусимо вживати таких середників, які будуть нам найхосенніші, та заразом, які будуть мати найбільший вплив на здобуття тієї нашої мети. Всі ми знаємо, що чим вищу хто собі поставив ціль до здобуття, тим більше він мусить боротися, тим успішніші середники він мусить уживати, якщо хоче вийти з тієї боротьби побідоносним. А ми маємо за ціль здобуття неба. То де ж на землі ми зможемо дістати таку поміч, яка поможе нам осягнути цю нашу надприродну ціль. На землі, правда, ми такої помочі не дістанемо. Жадний чоловік, хай він буде незнати який святий, не має сили, йому це є неможливо, щоб дати таку поміч, яка могла б ущасливити безсмертну людську душу.

Отже мимоволі наша душа звертається до Бога. Але його святість, його краса нам щораз то більше вказують на нашу недосконалість, і ми, так би сказати, не маємо відваги звернути наші очі до неба.

Тому наше серце лине до Марії. І тут у Марії ми знаходимо заспокоєння нашої турбованої різними клопотами душі. Так ми знаходимо спокій. Але чи спокій є вже все чого нам треба, чого ми бажаємо? Ні,нам також треба помочі, нам треба ласк, бо ми самі з себе є нічим і нічого не можемо. Марія, як наша добра мати, відчуває наші потреби, бо її серце випило найбільшу чашу терпінь. Тому ця Мати Неустанної Помочі безнастанно заступається перед престолом Всевишнього, щоб нам випросити сил, витривалости в добрім.

Однак ми, тому, що носимо на собі кайдани нашого тіла, нераз забуваємо про наймогутнішу Заступницю, і жебраємо помочі там, де її ніколи не дістанемо. Чому ми звертаємо наш зір на світ та його марноту і в нього шукаємо заспокоєння? Тільки тому, що ми ще не пізнали Марії: її могутньости, її любови, її заступництва, її милосердя. А Вона дуже рада нам помогти. Тільки попросім у Неї чогось з повним довірям, а будемо вислухані.

Тому звертаймося до Марії у всяких наших потребах. Вона має власть нам помагати. Вона має силу над демонами і поборюватиме їх, щоб тільки промостити нам шлях до неба. Тому з повним довір"ям прибігаймо під її Покров, і з цілим християнським світом заспіваймо "Що нечувано ніколи, щоб Вона не помогла....".

бр.Л.С.

oooOOooo

Щасливий той, що знаходить своє щастя тоді, як другим добро чинить, бо наслідує щедрого Бога.

Щасливий той, що навчився почуватися завжди задоволений, хоч би Бог зна, що сталося.

ВІСТІ
ЗА КВІТЕНЬ

6. З нагоди іменин Впр. о. Ігумена В. Бараника відбувся концерт, в якому брали участь брр. Філософи, Схоластики й Новики.

20. Два Всеч. Отці: Євген Горняк і Василь Пекар одержали монаші ряси. Їхні нові імення: о. Августин о. Атанасій.
Того самого дня бр. Михайло бр. Лаврентій зложили перші монаші обіти.

ЗА ТРАВЕНЬ

1. Протягом цілого місяця травня усі брати ходили до церкви на "Маївку"
15. З нагоди близьких іменин Впр. о. Протоігумена брр. Філософи, Схоластики і Новики почали приготовлятися до концерту під проводом о. Августина.
28. Брр. Схоластики здавали річні(домашні)іспити. Екзамінаторами були наступні Впр. отці: Ігумен, Магістер, Θ.Купранець, Є. Кушко і Б. Лисак.

ЗА ЧЕРВЕНЬ

2. Бр. Кирило зложив перші монаші обіти.
1?. Віднова обітів. Попереджаючі реколекції для новомонашествуючих давав о. Соцій Є. Кушко.
28. В честь іменин Впр. о. Протоігумена В. Шевчука відбувся концерт.
30. Закінчення шкільного року.

---0---

З приводу смерти бл. пам. Івана Зазулі 18 червня ц. р. з Пенал, Канада - дорогого батька бр. Марка, ЧСВВ, брр. Схоластики складають йому вислови щирого співчуття.

oooo0oooo
ooo0ooo
oo0oo
o0o

СМІХОВИНКИ

Що новомонашествуючі брати: Михайло і Лаврентій, що після зложення перших монаших обітів пішли на хутір, навчилися господарської (кавбойської) штуки, то нема й сумніву. Кажуть, що бр. Михайло вже перевищає мехіканських кавбоїв, бо потрапить уже шнурком зловити навіть ґофора.

Відколи бр. Віталій почав занриматися фізичною працею, перестав їздити до "костолома" і з великим запалом прослідкує хворбу дерев. На його думку багато дерев мало "рака", тому й повирубував їх з корінням; на їх місце нагатив каміння і полян спеціяльним квасом, щоб і сліду не осталося по них.

По повороті з санаторії, бр. Андрій почав заниматися "свого рода" "науково-політичним-правно-пермітичним" зайняттям: пересортовує бібліотеку, цензурує книжки і час-до-часу має з бр. Йосафатом конференції на тему всесвітньої публіцистики.

За старанням бр. Віктора брр. Схоластики "відновили" святкувати "Діес Академікус". Однак замість відпруження до дальшої праці, він негайно наступного дня захворів і "удався" до ліжка.

Хоч бр. Данило був дуже перевантажений працею при виконуванні кореспонденційних лекцій, то все таки він не жалував часу щось зробити трактором, або в крайньому випадку, косити траву моторівкою.

З огляду на близькі вакації, а тим самим на побут над озером, кажуть, що бр. Петро вже постарався про якісь рятункові бальони, щоб не мати неприємностей знову напитися несмачної озерної води.

Бр. Флавіян є надзвичайно благородною, ощадною й трудолюбною людиною. Вертаючися одного разу з проходу, він зустрів якогось конаючого собаку, якого приніс додому і запопадливо опікувався ним, однак мусів добити, бо.... Він не одну сороку або шпака був би присвоїв, якби йому були не докучали наближаючі іспити державної середньої школи.

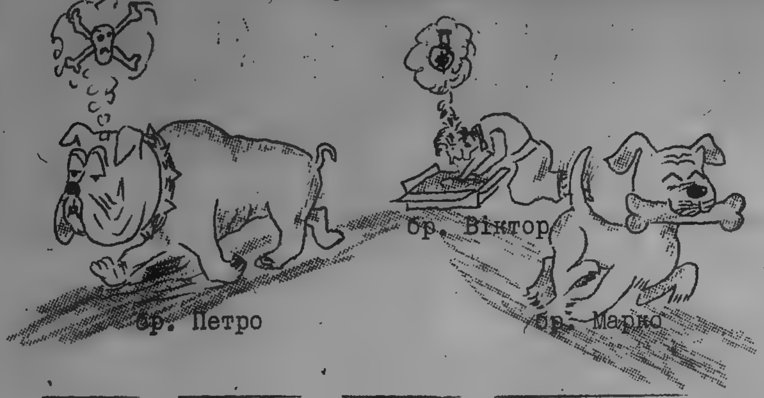

бр. Лев

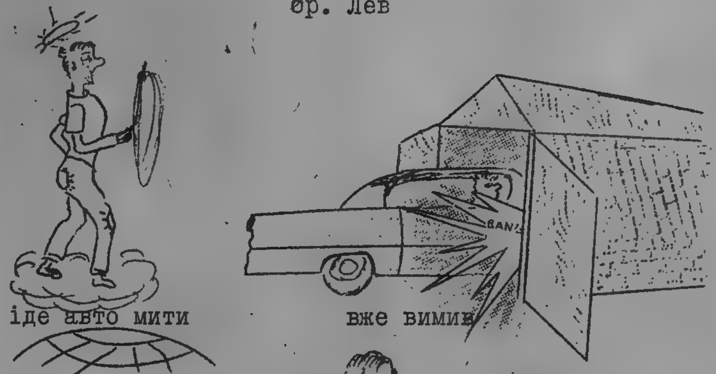

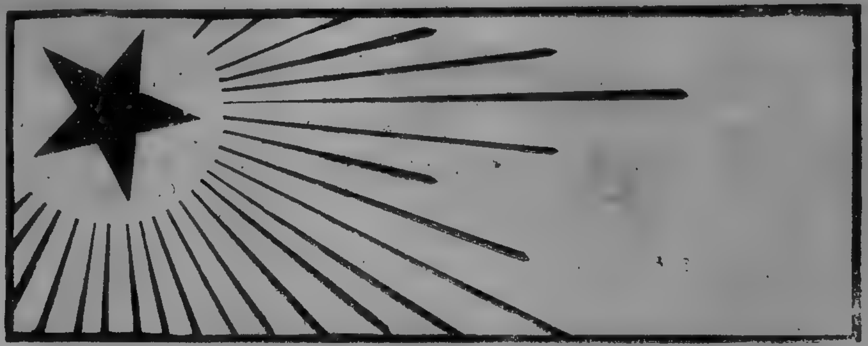

Vol. XVIII APRIL—MAY—JUNE 1956 NO. 2.
QUARTERLY

Edited be the SCHOLASTICATE

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

Another school year is approaching its close, and it finds us with the last issue of the Aurora before the greatly-anticipated summer vacations roll in. For most of our industrious students it was the toughest part of the year as they feveriously prepared for those final examinations. During this busy season it is small wonder that our previous issue's call for more articles fell rather flat. To absorb 500 pages of philosophy or prepare for 7 departmental examinations is enough to fill in anyone's time, but the staff was grieved to hear of another reason for declining to contribute anything to the paper. As some stated, their reason for declining to write anything to the Aurora was due to the fact that the (present) Editor has printed scathing remarks about some individuals. Please allow us to elaborate on this. As has been mentioned before, such casual comments, usually found on the last page, are never meant to be taken as a personal attack or with intention of injury to any party. And, (as in the present issue) they are placed there to add a bit of original entertainment to the readers and thereby also "TEST A PERSON'S METAL" - i.e. his manliness and ability to take a joke in good humor and with the light effect intended. We feel perfectly certain that our readers will accept all such remarks in this light.

This issue brings to a close the 2nd. year of publication since the renewal of the Aurora in 1954. You will certainly agree that this little paper of ours has a high value to us all and is perhaps more beneficient to us than we sometimes realize. Though at times we have faced some discouragements that have made us feel like giving it all up, nevertheless it was well worth the trouble it took to edit it. The paper would have already served its purpose if it merely showed that the Scholastics are not yet all asleep but are capable of at least printing

such a modest quarterly as this is. But its value is much greater than this, for not only is the paper beneficial to those who are directly concerned with editing and printing it, but is also of benefit to all those that contribute to the paper and even to those who take the trouble of reading it. This Paper is the official organ of our students and it is only natural that it be infused with the "spirit" that prevails during our student days. That is why every Basilian student should take a lively interest in our paper.

This is the last issue to be edited by the present staff. All-in-all, it has been a beneficial and a pleasant experience in publishing this paper, and it is our wish that next year we will see even more improvement in this publication. So to the future Editor and his committe, the present staff wishes you a successful year.

- - - - - - - - - - - -

PRIDE.

A little seed lay on the ground.
    And soon began to sprout.
"Now which of all the flowers around,"
    It mused, "Shall I come out?"
The lily's face is fair and proud,
    But just a trifle cold;
The rose I think is rather loud,
    And then, its fashions old.
The violet is all very well
    But not a flower I'd choose,
Nor yet the canterbury bell,
    I've never cared for blues,
And so it criticized each flower,
    This supercillious seed,
Until it woke one summer hour,
    And found itself a weed!

Anon.

- - - - - - - - - - - -

JUNE. Bro. Mark

"What is so rare as a day in June!" asks the poet. Truly June is one of our most beautiful months. It is a month of flowers and leaves. June is the greenest month when the trees are at their best and nature is at its lovliest, for as yet the insects have not begun their work of destruction and the drought and blistering heat of mid-summer has not shriveled and curled the luxuriant vegetation.

This month of beauty, peace and harmony is the month of the Sacred Heart, in the warmth of which a new life of hope and love is offered to us. All of us should practise a sincere devotion to the

Sacred Heart throughout the year, but especially in this month of June.

Devotion to the Sacred Heart of Jesus is principally founded on the revelations of St. Margaret Mary Alacoque. God guides men in various ways, and it was through this priveleged soul that He wished devotion to His Sacred Heart to spread. Margaret, a French nun, lived in the seventeenth century and the principal revelations occured between the years 1673 and 1675. In His revelations, Christ communicated to St. Margaret the reasons why He wished to establish devotion to his Sacred Heart. "My divine Heart is so inflamed with love for men, and for you in particular that, not being able any longer to restrain within itself the flames of its ardent charity, it must spread them everywhere through your means, and manifest itself to men that they may be enriched with its precious treasures." During this time, He symbolically showed His passionate love for men, appearing as a Heart surrounded by a crown of thorns and surmounted by a cross. To all Catholics Christ is thus principally represented. On another occasion He complained about the coldness of men and appealed to us to offer our love in reparation. "Behold this Heart Which has so loved men, Which has spared nothing evento being exhausted and consumed, in order to testify to them Its love, and the greater number of them make Me no return other than ingratitude by their coldness and their forgetfulness of Me in the Sacrament of love." At this time He asked to have a special feast in honor of His Heart on the forst Friday after the Octave of Corpus Christi, and that people should receive Him in Holy Communion on that day and make an act of reparation for all the insults offered to His Heart during the time that It has been exposed on the altars. Our Lord concluded with these words, "I promise you that My Heart will pour out in abundance the powerful effects of Its influence on all those who will render It this honor and who will procure that others shall also render It this honour.

Thus we see that Our Lord is desirous of having a public devotion to His Heart. This He expects so much more from his chosen souls than from ordinary lay-people. Yet on another occasion He complains that it is from religious that He suffers the most coldness and indifference.

Let us check ourselves on this point during the month of June and strive to renew our fervor in our devotions to the Sacred Heart. The "promise" which Jesus spoke of is evident whereever men show devotion to His Heart. He will never abandon or fail to help the soul that honors and shows its love to Him by practising a devotion to His Sacred Heart.

ONE LITTLE SECRET OF A HAPPY LIFE

One secret of a sweet and happy Christion life is learning to live by the day. It is the long stretches that tire us. We think of life as a whole, running on for us. We cannot fight this battle continuall for half a century. In reallity, there are no long stretches. Life does not come to us all at one time; it comes only a day at a time. Even tomorrow is never ours until it becomes today and we have nothing whatever to do with it but to pass down to it a fair and good inheritance in today's work well done, and today's life well lived.

It is a blessed secret this, of living by the day.
Anyone can carry his burden, however heavy, till nightfall
Anyone can do his work however heavy, till nightfall.
Anyone can live sweetly, patiently, lovingly, purely, until the sun goes down.
This is all life ever means to us - just one little day.
"Do today's duty, fight today's temptations, and do not weaken any or distract yourself by looking forward to things you cannot see, and could not understand if you saw them." God gives us nights to shut down upon our little days. We cannot see beyond. Short horizons make life easier and give us one of the blessed secrets of brave, true, holy living.

- The Christian Mother.

- - - - - - - - - - - -

AURORA STAFF

Editor------------------ Bro. Mark

Co-editor & typist --- Bro. Cyril

Administrator --------- Bro. Daniel

Printers -------------- Bro. Mark
Bro. Cyril
Artist ---------------- Bro. Victor

- - - - - - - - - - - -

Teacher: When was the revival of learning?
Student: Just before exams.

LITTLE THINGS

A crumb will fill a tiny bird,
A thought prevent an angry word,
A seed brings forth full many a flower,
A drop of rain foretells a shower.

A straw the wild wind's course reveasls,
A kind word oft an old grudge heals,
A beacon light saves many a life,
A slight will often kindle strife.

A humble hand may alms bestow,
A godly life makes heaven below,
A little child confounds the wise,
A lark wings nearest to the skies.

A sunbeam makes the earth rejoice,
A flower will teach without a voice,
A brave man's arm will right the wrong,
A simple prayer will make us strong.

- - - - - - - - - - - -

FRIENDSHIP

It comes unwrapped
Untied with fancy ribbon.
It costs no moneyed sum -
Silver and gold could never buy
Its likeness.
No messenger rings a bell
Nor hands through a door
This gift.
Silently, like the dawn
It comes.
And like the dawn, brings
The sun's warmth to your being.

- Kay McElroy.

DIGNITY OF WORK

Bro. Myron.

Every person must work, whether it be to achieve some special goal or simply to provide for his own material needs. This work may either be mental or physical. But regardless of what kind of a job he occupies, there is always a dignity in honest toil. Work never humbles a person. On the contrary, it is by working, that the person reveals that he understands the necessity of labor to fulfill his end in life and provide for his material needs.

Work is a privelege to man. It enables him not only to provide an honest, independent living for himself or his family but it also offers him an opportunity of putting his ideas and thoughts, which are formed in his mind, into action. We have often experienced the great satisfaction that comes from achieving some goal, which has cost us hard mental or physical labor. At such a time we forget the failures, discouragements and fatigue we underwent during our work. The achieved goal left us the satisfaction which made us proud and happy.

Work gives us its own reward. It is the medium through which a person finds the happiness and contentment which every person craves. Often our efforts may not be appreciated or satisfy others, but no one can take from us the peace of mind which comes from the realization that we have done all that was in our power. Yet in our day, so many people wish to escape from work and follow the road of idleness and leisure. They have the wrong opinion that work will rob them of the happiness they seek and so they leave the work to be done by those whom they consider as not being smart enough to avoid it.

The following example will show us that there is no substitute for work. "A certain merchant was in business for over thirty years. Having accumulated a large sum of money, he decided to retire from his business career, and spend the remainder of his life in enjoying the fortune that he had amassed. During the first few weeks of his vacation he was very happy because he was busy making plans for a trip around the world. It was so restful to feel that the days and nights were his to enjoy; that never again would the business world demand his time and strength. Then came the day when he sailed away from the harbor on the voyage of which he had so long dreamed. The ocean was beautiful and the eastern countries were most attractive.

Yet, he was lonely. The weeks passed slowly and tediously and he failed to experience the pleasure which he had so long anticipated. After a year of travel he returned to his native city. He longed to go back to the busy establishment in which he spent so many profitable hours. It was there that he again recovered the peace and happiness he had lost when he stopped working.

From this we can draw a conclusion that it is only through work that life takes on full meaning and we will find the happiness and satisfaction that every person seeks.

- - - - - - - - - - - -

BEAUTY HINTS

FOR WRINKLED BROWS:

Try the well-known cream, SWEETNESS OF TEMPER. It tones up the facial muscles, reduces wrinkles and is very uplifting.

FOR THE LIPS:

Use the marvelous lipstick, SILENCE. It is particularly good for lips that have been distorted by uncharitable gossip.

FOR LOVELY HANDS:

There's really only one preparation to use. It is called GENEROSITY. Get a large sized jar.

FOR FACIAL TONES:

Expose the face to the morning air, especially between six and eight o'clock. The air on the way to Mass is especially refreshing and uplifting.

FOR CLEAR EYES:

Faithful care with that tried and true prospective preparation, MODESTY. For best results we recommend that you carry it with you wherever you go.

A WONDERFUL CLEANING AGENT: Confession.

AN IDEAL CONDITIONER AND BEAUTIFIER: Holy Communion.

DEATH Bro. Mark.

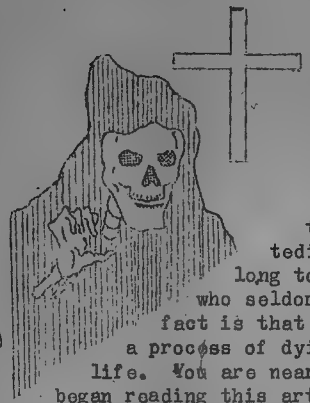

How does the word DEATH strike you? Does the thought of this inevitable visitor instil you with fear, or is your attitude to this grim reaper one of utter indifference? Perhaps you harbor the idea that the sooner his scythe cuts through your life thread and stops your pulse, the sooner you will be free from the daily troubles and cares of your tedious life. But most of us probably belong to the largest class of people - those who seldom think of their ultimate end. Yet the fact is that you are dying right now. Life is but a process of dying: death being the last event of one's life. You are nearer death now than you were when you began reading this article. We are but actors on a stage, having behind us the untold ages of the past centuries, and we have at our disposal the brief span of years that may be allotted to us during which to hold the stage, before we too pass out through the wings on the other side into the realms of eternity.

Death is the one thing common to all of us and the one thing with which all of us are unacquainted. But there it is, visible at the very end of one's path of life. It may be obscured by all those worldly joys and sorrows, by ambitions both petty and great, by all this philosophizing and chattering about personalities, by man's innate tendency toward pleasure. It is only when he is almost upon it that he sees death as the last and largest object on his path. It is when we do not see the end of something that we do not seem to have been speeding towards it.

"Keep the thought of death ever before you and you will not sin", says the author of the Immitation. The following example shows just how valuable it is to meditate on death. A certain nobleman in Italy, who had led a bad life until he was ripe in years, resolved to make a good confession of the sins of his whole life and begin anew when he was touched by the grace of God. He went to the Pope in Rome to confess. The Holy Father gave him absolution and then, because he really had many big sins, told him that as penance he should fast for six months. But the man said that he had a weak stomach and could hardly do that. If the Holy Father would not mind, he would rather have some other penance. So he

was told to go to Mass every day for six months. Then he said that because he was a business man he would find it very hard to do that, since he had so many affairs to attend to. The Pope suggested that he read a chapter of the New Testament every night, but he objected that he had poor eyes and suffered bad headaches from reading at night. He begged the Holy Father to give him something else as a penance. Thereupon the Holy gave him a beautiful gold ring on which were engraved the words, "Memento Mori", "Remember, you must die!" The Pope said, "Wear this ring as long as you live and read the words written on it every morning and think of them earnestly for a while." The man promised that he would. He kept his promise. The result was that he fasted and prayed much, attended Holy Mass every day, and with great diligence read the Bible every night.

If we were to remember that death may beckon to us at any time in our life, we too would find it easier to lead a better life. An easy and excellent practise is the following one. Before we fall asleep each evening, let us ponder for a moment on the fact that we may not live till morning, and upon awakening, recall that our life may be over before the day is done. This reflection will take us but a moment but it will help us to see how small and insignificant are the material things of this earth: wealth, success, pleasure, when weighed in the light of our eternal happiness.

- - - - - - - - - - - -

AN ANCIENT CHURCHYARD EPITAPH:

Beneath these stones repose the bones
Of Theodosius Grim.
He took his beer from year to year,
And then the beer took him.

WHICH ARE YOU?

There are three kinds of givers, the flint, the sponge and the honeycomb.

To get anything out of the FLINT you must hammer it, and then you get only chips and sparks.

To get anything out of a sponge, you must squeeze it, and the more you squeeze, the more you will get.

But the honeycomb just overflows with its own sweetness.

TO MOTHER

Mothers' day is now more than a month in the past, so consequently, many who read this article might probably think that this is not the appropriate time to write on such a topic. If you are one of the unfortunates who are of such an opinion, kindly cast your gaze on the following words of wisdom and allow yourself to be enlightened somewhat.

One reason (only one is necessary) why this topic is not out of place is because a mother is not something seasonal, to be remembered once a year, like halloween or the fourth of July. Mothers are not to be remembered and elevated in the eyes of mankind only on the second Sunday of May, but every day of the year. Therefore, an article such as this can be written anytime from today to yesterday (going around the long way) and still not be out of place.

So much for the introduction, now for the article itself.

A certain person (no one in particular, just anybody) was, as children naturally were, are, and will be, ungrateful and disrespectful to his mother almost an unforgiveable number of times. In the more outstanding moments of his ingratitude, his father often spoke to him the words that probably every father since Adam spoke to his children:

"Son, why don't you try to appreciate your mother more? Don't you realize how much she has done for you, how much she has sacrificed for your welfare? Someday you'll be sorry for your present attitude; someday when your mother is no longer with you'll realize how much you have lost. Then you'll realize what a mother really means and you'll wish that you had another chance to somehow repay her for all that she had done for you."

Alas, but what could poor dad tell his "educated" son who was already attending high school. So, blinded by his own pride and self love, he regarded his mother only as a fly in the ointment of all his plans and desires; a roadblock on his road to success. The time came, however, when he left his mother and entered the monastery. At first the separation didn't affect him much, but as time went by and he became more and more schooled in virtues, his thoughts would often drift back to his mother and a feeling of humility and sorrow would creep over him, for he realized that as far as the virtue of sacrifice was concerned, his mother was so far ahead of him that he couldn't even see her dust. The prophetic words of his father were fulfilled. Finally his eyes were opened and he saw his mother as she really was. He saw how, during the

Rumors say that Bro Jerome is developing a powerful set of (invisible) muscles with which he intends to whip the editor and his assistant if they dare to mention the honorable name of the philosophers again.

(We'll see about that, Bro. Jerome, kindly read on.)

An unbearably sad rumor has reached us saying that our dear philosophers will be unable to go to the lake this year. Could it be that after "fooling around" all year, they must study all summer? (Ha, Ha!)

Our sympathies go out to Bro. Flavian. Having been unable to resist tanning in the park during the beautiful June days, he will how have to spend the rest of the summer in the study of Social Studies and Physics.

Bro. Gabriel is still trying to imitate St. Thomas Aquinas in what he claims is the <u>roundness</u> of perfection. He's well under way from the outward appearance.

Most pitiful incident of the month: Bro. Methodius sprained his thumb and nursed it (verbally) for a week or more.

We take our hats off to "Greeny" for his promotions in the world of motors and mechanics. He has progressed greatly ever since he discovered the wonderful mechanical secret that it is not enough to remove oil from the crank case in order to fill the air cleaner. Another one of his recent uncoveries was that the lawn mower works much better during free time than it does during afternoon work hours.

Congratulations to the Brothers on the farm on their purchase of a new rotary lawn mower.

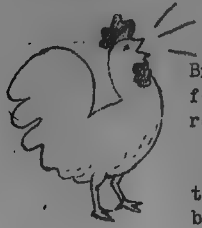

We send our best wishes to Brothers Passivus and Ambrose for success with their booming rooster and turkey plantation

-You may be assured that these sentiments arise from the bottoms of our stomachs, er, I mean, hearts.

LAMENT OF MYRON:

As sure as daylight follows dark
Seeds grow into flowers.
'Tis a law of Nature - -
On every plot but ours

To our top scholar - Dr. L. Sadowsky, we send our congratulations for his excellent results in his studies. With his touch of genius (and the help of all the previous year's courses he could find) he has completed the year with flying colors.

One day Bro. Eugene (novice) was passing some boys who were making mud pies. One youth was making figures with the mud. Bro. Eugene said, "Will you make a figure to resemble me?" The boy, looking at the voluminous figure replied, "I haven't enough mud."

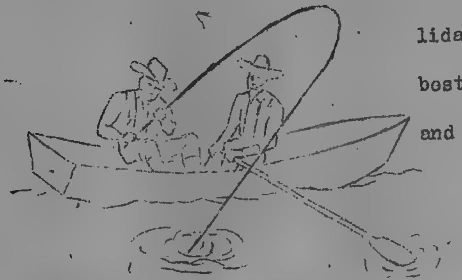

With the advent of summer holidays, we extend to all our best wishes for a most happy and restful vacation.

- Bros. Scholastics.

Проліск

РІК XVIII [redacted] — [redacted] — ВЕРЕСЕНЬ 1956 ЧИСЛО 3
ВИДАЮТЬ Брр. СХОЛЯСТИКИ, Ч.С.В.В. — КВАРТАЛЬНИК — МОНДЕР, АЛБЕРТА

AURORA

MUNDARE,
[redacted]

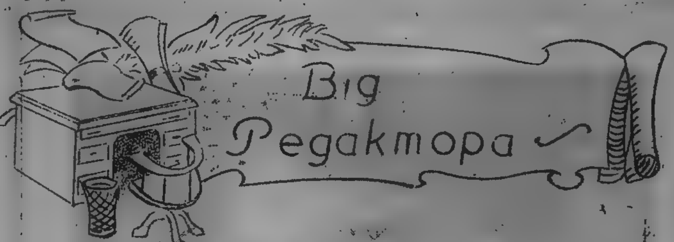

СПІВПРАЦЯ-ЦЕ ОСНОВНЕ

Цим числом ми розпочинаємо третій рік видання нашого журналика після трирічної перерви. І так як у попередніх двох роках так і тепер, ми заохочуємо всіх наших Шановних Читачів, щоб свої завваги щодо поліпшення чи удосконалення Проблеску, посилали на руки теперішньої нової редакційної колегії.

Проблеск можна і треба поліпшити й удосконалити під різними зглядами. Але до цього треба принаймі двобічної помочі, а саме: зі сторони найближчого нашого кружка-схолястикату мусить бути співпраця та зацікавлення тим, що робиться. Подруге, зі сторони читачів, мусить приходити не тільки сама критика й порада, але також і деяка, хочби й найменша, фінансова поміч. Тим способом, редакція зможе покрити на вигляд незначні друкарські видатки і т.п.

Вибір статтей до Проблеску, становить також неабияке питання. Одні читачі хотіли б бачити статті більше гумористичного харектеру, другі ж знову мають цілком противне бажання. Тому ми старатимемося, щоб в будучності статті в Проблеску пристосовувалися до бажань одних і других. Чи нам вдасться цей плян здійснити, залежатиме у великій мірі від братів, які постачанням різнородних статтей дадуть змогу до вибору відповідного матеріялу.

Ще ніяке діло не мало великого успіху, ще жодна газета чи журналик не вспіли успішно причинитися до більшого добра суспільности, без кооперації даного круга людей. Тому ми щераз щиро заохочуємо всіх братів до якнайбільшої співпраці. Бо там де є співпраця, там також і йде солідна праця. Не забуваймо, що співпраця-це основне, в кожному підприємстві чи ділі, які вони не були б.

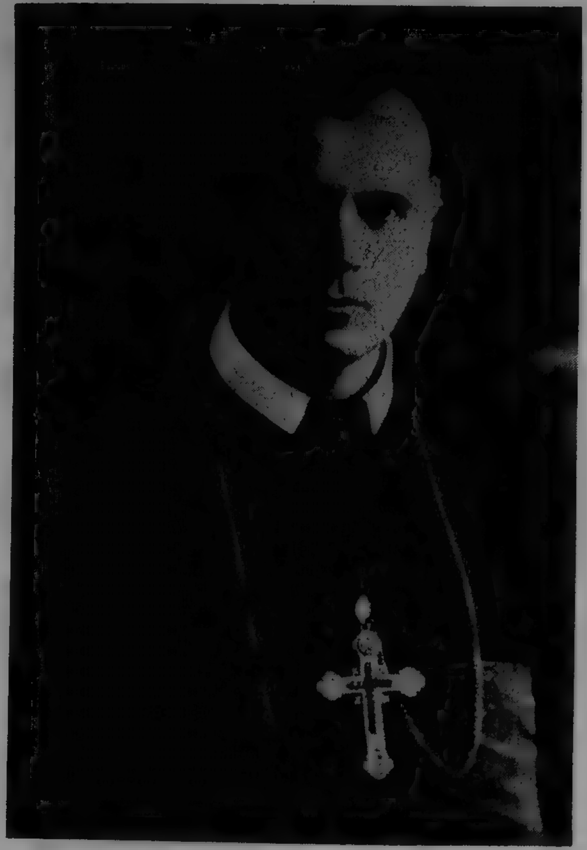

ВПреосв. Кир Василій Ладика Ч.С.В.В.

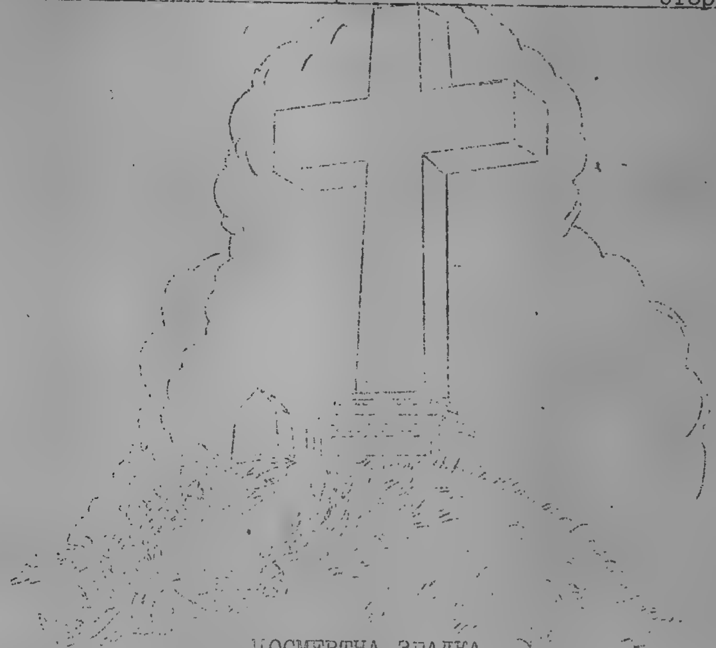

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

З невимовним жалем прийняли ми вістку про смерть нашого дорогого Владики та брата по Чину, Кир Василія Ладики, яка наступила дня І-го вересня 1956р. о год. 6-ій вечора.

Бл.п. Кир Василій народився дня 23-го серпня 1884р. у Дрогобичі. 19-літнім юнаком вступив до Чину Святого Василія Великого в Крехові. У 1912 році став висвячений на священика в Філядельфії.

Задля Його жертвенности та безперервної місіонарської праці Апостольський Престіл іменував Його єпископом, а відтак підвищив до гідности архиєпископа.

В особі Преосв. Кир Василія Ладики стратив український народ у Канаді не тільки Великого Владику й щирого українського патріота, але також і доброго Батька, який мав добре і співчутливе серце для своїх дітей.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМЯТЬ

ПРЕОСВЯЩЕННИМ ВЛАДИКАМ
КИР АМВРОСІЄВІ СЕНИШИНОВІ ЧСВВ
І
КИР НІЛЕВІ САВАРИНОВІ ЧСВВ
ТА
ВИСОКОПРЕПОДОБНОМУ ОТЦЕВІ
ІГУМЕНОВІ
ВЕНЯМИНОВІ БАРАНИКОВІ ЧСВВ
З НАГОДИ
СРІБНОГО ЮВІЛЕЮ:
25 ЛІТТЯ СВЯЩЕНСТВА
ТА
ЧЕРНЕЧОЇ ПРОФЕСІЇ
БРР.СХОЛЯСТИКИ ЧСВВ
СКЛАДАЮТЬ СВОЇ НАЙЩИРІШІ
ПОБАЖАННЯ
І
БЛАГАЮТЬ ПРО БАГАТО
БОЖИХ ЛАСК
НА
МНОГІ ТА БЛАГІ
ЛІТА.

ПОТРЕБА ПОКЛИКАНЬ

Священик жертвує себе всеціло вірно служити Богові.В історії маємо багато осіб,які з любови до Бога і свого ближнього жертвували себе в часі переслідувань,щоб дати приклад і заохоту для других.Завдяки їх жертвам відроджувалося нове життя,бо даний приклад заохочував других до доброго і спасенного діла. Ощасливлений [?] такий народ,що має щиро відданих священиків,є певний, що більша часть душ є забезпечена,щоб осягнути вічне щастя в небі.

А хто може спасти душі українського народу?Чи в нас нема журби над цим питанням? Нас українців у цілому світі з яких 40 міліонів.Ми вкладаємо багато старань добитись свого національного права,щоб нас узнали,що ми є народ чисельно великий і не менше культурний від інших народ з світу.Що є дуже похвальне і треба тішитися,що бачимо ту національну свідомість, яка проявляється в українському народі.Але замало є в нас заінтересування духовним життям нашого народу, яке є багато важніше від національної справи.

Ми українці є народом християнським і треба нам памятати,що маємо душу безсмертну,яка має спастися або погибнути у вічній пропасті.В нашому народі відчувається великий брак священиків.Взяти хочби Канаду в якій проживає приблизно пів міліона Українців,розсіяних на цілому просторі великої Канади.У Канаді існують чотири самостійні екзархати.Мають свої організації, школи-але нема в Канаді нашої духовної семінарії,і нема покликань до духовного стану.

Канада розвивається і сама потребує багато священиків,щоб держати наш народ у правдивій вірі,у свому українському обряді і щоб не згубитись по різних сектах,чи навіть відчужитись від свого обряду.Це є загроза для майбутності нашого народу тут у Канаді.Перші поселенці були дуже привязані досвого рідного,але нове покоління вже не так.Колись старимпіонерам правили Службу Божу раз на місяць,і навіть рідше,а не було такого занепокоїння,що вони не витривають при своїй вірі й обряді.Тепер парохіл має більші вимоги і потре-

буе сталої духовної опіки.

А хто поїде на Україну, коли цього вимагатиме потреба? Нам дорогі душі тут у Канаді, але не менше дорогі в Україні. Це та прогалина над якою ми Українці не застановляємося. Поїдуть хиба інші чужі нам по вірі, щоб розбити наш народ на різні секти. В перших початках, коли край наших батьків буде знищений, ложні пророки з'уміють це використати, така їх тактика, що вони спочатку помагають, а опісля скажуть: ти є мій. Чи будемо байдужі для опущених душ наших рідних? Це не християнська засада любови ближнього.

Багато священиків потрібно, а їх нема; це ознака, що ми релігійно дуже слабо стоїмо. Багато чуємо від людей, що це страта своєї дитини, коли вона йде на священика. Ісус Христос раз спас нас, і коли хочемо продовжувати все те, що Христос нам залишив, ми мусимо жертвувати себе, якщо самі хочемо бути спасенні. Просім Бога ласки більше покликань до духовного стану, і як хто є сам священиком чи монахом, нехай докладає всіх старань витривати до кінця свого життя в тому стані, щоб колись за це одержати вічну нагороду, а ближнім своїм показувати шлях до правдивого вічного щастя.

бр. Й. К.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ "ПРОБЛЕСКУ"

Редактор............ бр. Лев Садовський
Адміністратор........ бр. Даниїл Гумницький
Друкар............ бр. Михаїл Хома

ДОПИСУВАЧІ........... о. Дамаскин Попович
бр. Христофор Войтина
бр. Йосафат Кончак
бр. Лев Садовський

Кир Амвросій Сенишин ЧСВВ

Народився дня 23-го лютого 1903 р. у Старому Самборі в Західній Україні. Там і покінчив свою початкову освіту. До гімназії ходив у Львові, де мешкав при Інституті св. Свщмч. Йосафата, де в той час ректором був Всеч. о. І. Бучко.

Почувши в собі голос чернечого покликання вступив до Чину Святого Василія Великого дня 16-го липня 1923 року. По скінченні новіціяту продовжував студії в Лаврові, Добромилі й Кристинополі.

Священство прийняв із рук Преосв. Кир Йосафата Коциловського в Крехові дня 23-го серпня 1931 р. Внедовзі після того о. Амвросій виїхав до Америки.

За свою ревну і щиру працю на ниві Святої Католицької Церкви о. А. Сенишина іменовано Єпископом-Помічником у Зединених Державах Америки.

Рік 1956 приніс для Преосв. А. Сенишина ще одну несподіванку. Він став Єпископом-Ординарієм Стемфордської єпархії.

ВИСОКОДОСТОЙНОМУ ЮВІЛЯТОВІ бажаємо щедрих Божих ласк і благословення, щоб міг дальше працювати на більшу Божу славу та спасіння людських душ на

МНОГІ та БЛАГІ ЛІТА.

Схолястицькі Вакації

Після важкої цілорічної праці,після різних трудів та тяжких іспитів,прийшов цей щасливий,безжурний і дуже очікуваний вакаційний час.Але чи сказав я,що це безжурний час?Та де.-Схолястики їдуть над озеро на двотижневі вакації.І вірте мені чи не вірте,що більше клопоту не було під час цілого шкільного року,як у цих кількох днях перед відїздом над озеро.Бідний бр. біделъ мало що не посивів,коли прийшов наказ з гори,що всюди мають бути пороблені порядки,заки схолястикам дозволять їхати.Однак при схолястицькій співпраці та Божій помочі,всі трудності успішно поборено.

Їдемо... Вантажне авто вщерть переповнене самими тільки клунками,та ще й до того два човна забрали неабияку частину нашого місця.На те все вилізло ще сімох схолястиків,і можете собі уявити,що то була за їзда. Та ми скоро привикли до тих різних невигод,і тим собі осолодили подорож.

Приїзджаємо над озеро.Воно спокійне,тільки де-не-де маленькі хвилі немов обурюються проти теплого літнього вітру.Сонце весело світить ніби сміється зі змучених схолястиків,які однак не піддаються втомі та покваппо ставлять шатра.Недалеко тріскотить вогонь.Аж тут захлюпотіла вода,і наш славний пливак бр.Марко,підпираючися одною ногою,пливе недалеко берега.Деякі інші брати,як нпр.бр.Данило,побачивши добрий приклад бр.Марка,сам стрибнув у воду,хоч бідака трохи змерз,бо дзвонив зубами.Незабаром наш духовник,-о.Жан задзвонив ложкою в стару сковороду і вся шановна братія збіглася,щоб закуштувати (?) дуже смачну вечерю,яку приготовив бр.Августин.І так проминув перший наш вакаційний день,на свіжому албертійському повітрі.

Наступні дні останутъ на довший час у памяті багатьох з нас,бо це були дні повні радости й відпочинку та так конечного умового відпруження.

Одним з найголовніших зайнять наших Брр.схолястиків над озером,крім опалювання,була ловля риб.Особливо деякі брати виявили,так би сказати,справжню ревність в риболовстві.Це можна було пізнати з цього,що майже

щодня в четвертій годині рано обидва човна,моторове і з веслами,були зайняті.Один епізод варт згадки.Два брати поїхали рано в четвертій годині ловити рибу. Проминуло чотири години,а їх ще нема.Доходить десята година ранку,а ще далі нікого не видно.Бідний бр.Віталій зажурився...Молиться.Але нема відповіді на молитву.Тоді бр.Віталій бере з собою бр.Єроніма,і обидва веслують довкола озера,щоб знайти хоч останки дорогих братів.Аж тут нараз чуємо знане нам буркотіння мотора і наші два рибалки з милими усмішками і 67 рибами,показують нам величезного щупака якого з великим трудом зловили.І так скінчилася ця пригода,хоч бр.Віталій обїхав довкола озера,не найшовши нічого.Велике мусіло бути його розчарування....

Зловлена риба не була змарнована,бо під проводом о.Жана майже вся була звуджена,і вірте мені я ще такої доброї риби ніколи не їв.Ціла заслуга,у відношенні до риби належить до о.Жана,бо він настоював,щоб риба була на час почищена і звуджена.Як би не о.Жан,то хто зна,що з тою рибою сталобися.Бр.Боніфатій і бр. Марко виявилися найбільними любителями вудженої риби, ТАК ЩО о.Жан не міг їм її настачити.

Жадний з братів не був так вдоволений як брат Єронім.Після тижневого труду він спромігся на маленькі чорненькі вусики,з яких він мав велику потіху.Тому,що він не хотів нікогг перестрашити,то звичайно,коли хто з чужих приїхав нас відвідати,бр.Єронім десь зн::кав. Інакше було з бр.Данилом.Він гордо носив свою двотижневу борідку,хоч вона ще дуже біденька і ніяк її з дальша но можна було пізнати,хіба при помочі льорнети. Деяких інших братів,знову знеохочувала оця проблема: Пробують запустити вуса,щось не йде.Пробують бороду, та де там.Вилізо один волосок на тиждень і то з тяжким трудом...Пропала надія....

Десь з початком другого тижня відвідало нас пару домашніх братів,а з ними приїхав і новий брат схолястик,який цього рана зложив перші монаші обіти.Розуміється,що ми всі його нетерпеливо очікували,бо бракувало нам кому в кухні варити...А новий бр.схолястик виглядав на доброго кухаря, особливо з огляду на його поставу.

Щодо кухарювання,то нам не бракувало сил,лиш охоти.Трохи тяжко було рано бавитися коло кухні,коли на дворі було мокро.Та коли цю трудність переможено,всі інші труди зникали.Перед обідом,наші два кухарі знову звиваються...Тереблять картоплю...Приготувляють салату, якась юшка вже вариться на кухні.Ця свого рода зупа подібна трохи до зупи та трохи до кави,так що деякі не знали,що з нею робити;чи ляти до горнятка чи до тарілки.Нема однак на що нарікати.Обиди звичайно були першої кляси,особливо тоді коли куховарили бр.Флавіян і Йосафат.

Одного дня,щоб скоріше позбутися наношеного дерева до палива,бр.Єронім зорганізував такий контест:Хто скоріше переріже даний кусок дерева,дістане першу нагороду. Всі згодилися.Бр.Данило витягнув цибулю(годинник) і мірить час,як за довго хто ріже...Найскорішим різуном показався бр.Кирило,який перерізав свій кусень за одну хвилину.Бр.Віталій,чоловік кремезної будови,ледве дорізав до кінця..."спух".Дивні діла Твої Господи.

Але все скоропроминаюче.Також і наші вакації скоро добігли до кінця.З тяжким серцем,може тому ,що на дворі недавно падав дощ,прийшлося нам пакувати наші манатки на авто.Але і це ми зробили.Це востаннє ми поглянули на озеро і повлізали до авта думаючи,що будемо спокійно подорожувати без жодних перепон.Авто рушило. Тільки що ми підїхали яких сто метрів авто застрягло. Знову вилізай і пхай,влізай в авто і знову вилізай в болоті,щоб попхати.І так;аж за годину ми виїхали на добру дорогу,де вже не треба були злазити,і ми спокійно їхали.Приїхали ми додому пару годин по півночі,змучені та обтріскані болотом від стіп до голови.Одного ми тільки бажали,виспатися і солідно відпочити після вакацій.

бр.Й.С.

Коло лагідности громадяться і перебувають душі,як пчоли коло меду.

Як нема на цім світі рож без гострих колючок,так також нема й справжнього життя без терпіння.

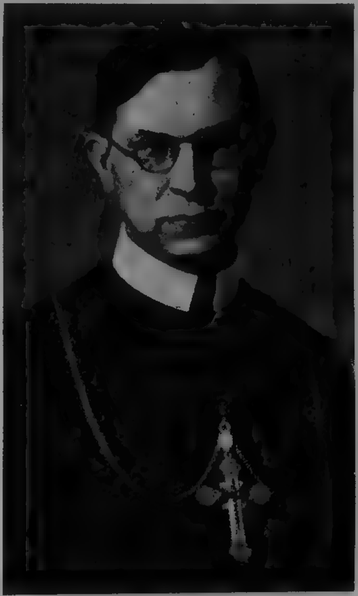

Кир Ніль Саварин ЧСВВ.

Народився дня 19-ого травня 1905р. в Старому Самборі. Нижчу школу закінчив у родиннім місті, а гімназію у Самборі та Перемишлі.

Відтак, на Божий заклик вступив на новіціят до Чину Святого Василія Великого у Крехові-28-8-1922р. По скінченні новіціяту продовжував гумуністичні студії в Лаврові, Філософічні в Добромилі а теологічні в Кристинополі.

Святу Тайну священства прийняв із рук Преосв. Кир Йосафата Коциловського в Крехові дня 23-го серпня 1931 року. Наступного року молодий о. Ніль вибрався до Канади.

Приїхавши до Канади, він ревно займався душпастирською працею, як також у 1938 році, став Ігуменом Мондерського манастиря. В часі цього уряду о. Ніль Саварин став іменований на Єпископа-Помічника Преосв. Кир Василя Ладики ЧСВВ, ординарія Українців Католиків у Канаді.

У 1948р. Преосв. Ніль Саварин став Єпископом-Екзархом на Західню Канаду з осідком ув Едмонтоні.

ВИСОКОДОСТОЙНОМУ ЮВІЛЯТОВІ бажаємо багато Божих ласк та благословення на МНОГІ І БЛАГІ ЛІТА.

ХЕРУВИМСЬКА ПІСНЯ І ВЕЛИКИЙ ВХІД НА ЛІТУРГІЇ

Божественна Літургія або Служба Божа, це памятка Страстий і смерти Ісуса Христа. В часі Служби Божої Спаситиль вмирає таїнственно за спасення людей. Це є відновлення кривавої Жертви на Голготі в безкровний спосіб.

Проскомидія, на якій священик приготовляє хліб і вино для жертви, представляє символічно Воплочення і Різдво І. Христа і предсказує Його смерть.

Літургія Оглашених від"Благословенно царство" до кінця ектенії оглашених предсказує публичне життя Спасителя, яке почалося хрещенням у Йордані й скінчилося вїздом до Єрусалиму в Квітну неділю.

Літургія Вірних з Освяченням і св.Причастям це найважніша частини Служби Божої.На ній не мали право бути оглашені,що приготовлялись до хрещення,і публичні грішники.

Вона зачиналась"предложенням" св. дарів з проскомидійника на престіл на великому вході. Його попереджує Херувимська пісня "Іже Херувими" над якою в цій статті глибше застановимось.

На"Єлици оглашені ізидіте " священик простирає Ілитон, а це означає, що перед очима вірних відкриється і сповниться найбільша Тайна Христова. В першій молитві вірних єрей молится щоб стати гідним приносити безкровну Жертву, а в другій, щоб дав нам Бог достойно причаститися св. тайн і заслужити на небо.

Перед самим Великим Входом читає довшу молитву, а хор співає Херувимську пісню"Іже Херувими".

"Ми що таїнственно зображаємо Херувимів і животворящій Тройці співаємо трисвяту пісню (Аллилуя, Іван Богослов в обявленню чув, як Херувими її співали. Апок. 19,1-6), відкиньмо тепер всяку журбу дочасну,щоб могли підняти Царя всіх, якого ангельські чини невидимо дориносять(на копіях несуть).Аллилуя".

Це якраз узмисловлює єрей несучи на вході на дискосі і в чаші чесні дари в жертву.

Зближається хвиля найсв. Жертви Христа,тому, щоб ми могли гідно бути приявні на ній,відкиньмо всяку дочасну журбу і витаймо Спасителя,побідника смерти і диявола з тріюмфом,якого Ангели невидимо несуть на копіях.

Це алюзія до того, що колись римські жовніри несли на копіях свого вожда в тріюмфі по віднесеній побіді.

"Я чув наче голос многої товпи в небі, що говорили Аллилуя,спасення, слава нашому Богу (Апок.19). А 24 старшин і четверо звірят упали і поклонились Богу, що сидить на престолі,кажучи,Амінь,Аллилуя (Апок 19-4). І Я чув наче голос... многих вод і наче голос великих громів, що говорили,Аллилуя,бо воцарився наш Господь Бог всемогучий" (Апок 19-6).

В часі Херувимської пісні молиться священик, щоб Господь очистив душу від лукавої совісти і дозволив гідно священодійствувати Тіло й Кров Христову. Відтак кадить престіл,іконостас і люди, а це кадження дає вираз сердечним молитвам, що втім часі вносяться до неба і немов стелить дорогу Спасителеві на добровільні муки і смерть, як колись еврейські діти стелили квіти при вїзді до Єрусалиму в квітну неділю.

Відтак наступає Великий Вхід, в часі якого переносить священик чесні дари з проскомидійника на престіл і поручає власть духовну і світську та вірних Богу, щоб згадав їх у своїм царстві. Хор потверджує це словом: Амінь(нехай так станеться) і продовжує Херувимську пісню:Щоб могли підняти Царя всіх, якого ангельські чини невидимо дориносять.Аллилуя.

Великий Вхід означає торжественний вїзд до Єрусалиму.Тому згадується,як на проскомидії,обставини при Його розпяттю,зняття з хреста і положення до гробу. "Благо образний Йосиф со древа снем"..Положивши дари на престолі молить священик Господа, щоб вони були Богу милі:Ублажи Господи благоволенієм ...(пс. 50).

Оттак ціла Служба Божа має багато церемоній і символів, що вказують на життя І. Христа на землі,Його страсти, смерть,воскресення і вознесення на небо. Рівночасно вона є повторінням Жертви на хресті,і на ній можемо бути приявні,як колись перша громадка Христова на Голготі.

о.Дамаскин ЧСВВ.

Нехай будуть благословенні ті,що приносять із собою радість.

Впр.о.Ігумен Венямин Бараник ЧСВВ

25-ЛІТТЯ ЧЕРНЕЧОЇ ПРОФЕСІЇ ТА СВЯЩЕНСТВА

Нераз ми вже чули,що на світі буває дві групи визначних осіб,чи як їх називають,діячів:одні-це дійсно віддані [illegible] одиниці,другі тільки користолюбні.Правдиве є те,що нераз деякі люди не знають кого й за що вони вихвалюють,часто помиляються щодо правдивої гідности та чести поодиноких осіб.Нераз невинну людину,що направду широго серця,що запопадливо працює для добра загалу зневажають,висмівають,а на її місце вивищають [illegible],що або має гроші,або мілітерну силу.

Якже ж ми монахи маємо задивлятися на наших визначних Василіянських одиниць. Між нами на певно не існує таких погядів та реакцій ані з боку поодиноких осіб ані загалу. Між нами є тільки одне недотягнення відносно наших велитнів духа, а саме ми їх добре не знаємо і їм у їхніх працях не спомагаємо. Правда, що ці наші діячі, скриті герої Божого Слова не бажають собі людського признання, но все таки ми повинні їх пізнати, їм допомагати та взоруватися на їхньому контемплятивному і діяльному житті. Одною визначною такою особою нашої Василіянської родини, що жиє серед сірих манастирських мурів і тому малознаною загалові є Впр. о. Ігумен Венямин Бараник. З нагоди двох важливих річниць цієї особи, а саме 25 ліття складення вічної чернечої професії та священства нехай оцей короткий його життєпис послужить до вищезгаданої цілі.

Впр. о. Ігумен Венямин Бараник побачив денне світло дня 25 вересня 1899 р. в с. Лютовиська,Самбірського повіту в батьків Онуфрія та Пелагії з роду Гірняк. Св. Тайну Хрещення і Миропомазання довершив о. Корстинський, якими узброїв малого хлопчину Василя на майбутнього Христового борця,лицаря Христової армії. Вже на пятому році життя батько почав його вчити писати і читати кирилицею. На сьомому році життя пішов до місцевої шестиклясової школи і, закінчивши її,склав з успіхом іспит до гімназії в Самборі в 1912 р. Однак перша світова війна в 1914 р. перервала йому ту науку так що після закінчення третої кляси мусів просидіти один при батьках. Щойно по відступі москалів з Галичини міг продовжувати середню школу аж до осени 1917 р. коли то його асентеровано до австрійського війська. В скорому часі вісімнадцятилітнього Василя призвали до Кракова і там приділено його до 33го Стрілецького Полку до старшинської школи. Той вишкіл і його перші дні тривали недовго. Вже по шестимісячній вправі вислала його каманда в ранзі десятника на італійський фронт у Тиролі, Австрії. Перед тим відїздом вірний син своїх батьків Василь листовно попращався з ними посилаючи їм образок Пречистої Діви Марії,якій він тоді віддав себе й свою родину в Її опіку. Та опіка Божої Матері була дуже помічна, бо не зважаючи на всякі воєнні злидні, пригоди і життєві досвіди, вірний Її слуга все це пережив і остався вірним по сьогоднішній день,

як це побачимо з дальшого його життя.

Вже в скорому часі на Фронті притрапляється молодому старшинському кандидатові Василеві сумний випадок, а саме камень, що відламався був від скелі пробитої від пострілу канонної гармати, побив йому ногу. По тім випадку його завозять до шпиталю в Тиролі, де йому загоїлася рана і звідки осінню 1917 р. переїхав до Перемишля, щоб вступити в ряди Української Галицької Армії та боротися за кращу долю-волю свого рідного краю. В У.Г. Армії приділено його до 18ої Бригади генерала Кравса. Почавши від Перемишля аж до Збруча, брав увесь час активну участь в завзятих боях У.Г.А. з російськими військами Денікіна, Махном та большевиками. При відступі УГА. командування 18ої Бригади залишає його з сотнею вояків для стриму большевиків під Гайсином біля Жмеринки, щоб забезпечити відступ головної групи 18ої Бригади, яка мала переїхати частино до Польщі та Чехії. Навала большевицької сили майже вповні знищила сотню хороброго Василя, бо з цілої сотні залишилося тільки 12 вояків які відтак 19. жовтня 1919 р. мусіли здатися в большевицкий полон.

По нещасному упадку нашої довгоочікуваної, але короткотривалої самостійности Української Держави, почался знову страшний час для її народу. Москалі почали вживати терор. Почавши від жовтня 1919 р. до весни 192. р. він знаходився в жорстокому большевицьшому полоні, де через декілька місяців був увязнений, а згодом тільки конфінований. Як полонений перебував він у Полтаві, Харкові та Ростові над Доном. В часі увязнення до менших тортур належав голод і холод, як теж для "відсвіження" побут через декілька годин у пивниці з зимною водою по коліна. Всі ті тортури та знущання виснажили були організм Василя, так що большивики віддали його на пів року до лікарні в Харкові. В тому часі большевики невпинно намовляли його вступити в ряди Червоної Армії, але увесь час відкидав їхні пропозиції. Щоб краще підлеститися до нього, большевики дали його на деякий час на медичний факультет у Харківському Університеті, однак Василь покинув студії, бо бачив, що то була одна з засідок большевиків, щоб його зловити в свої сіті. З того прикрого положення вирятувала його амнестія, яку большевики проголосили для Австрійських вояків. Вписавшися на листу Австрійських вояків Василь виказався Німецькою посвідкою, якої з большевиків ніхто не зрозумів. На їхню просьбу сам Василь переклав їм її на російську мову і тоді один

з урядників бюра транспорту пішов з тією посвідкою до вищих урядників з криком: "Етот маладец есть австрійскій салдат, нада вписать его в лесту транспорта", на що була відповідь: "Да да, нада..." Так на основі тієї посвідки за Божою поміччю він одержав звільнення з полону і був призначений на виїзд з большевицького ярма.

Таки того самого дня він опустив Ростов і поїхав до пристані Новоросійське, де вже формувався транспорт до відїзду. Транспорт нараховував близько 400 осіб, серед яких було також повно агентів різних народностей, які мали за завдання пропагувати большевицьку ідею. Під час того повороту наш Ювілят мав змогу оглядати переїжджаючи по бурхливих хвилях Чорного моря, відтак через Босфор, Мармурове море, Дарданелі, Голубі хвилі Адріятики звідки прибув до Тріесту. З Тріесту їхав залізницею аж до Самбора, звідти до Лютовиськ возом.

Велика радість охопила його батьків, коли знову побачили свого дорогого сина. З їхніх сердець линула щира подяка до Пречистої Діви Марії. Таку ж саму вдячність висловлював Божій Матері й їхній син, який ніколи не забув про ту посвяту себе й своєї родини в Її материнську опіку. Пречиста Діва радо прийняла була ту жертву та щиро опікувалася ним і його батьками. Та для яснішого виявлення тієї опіки Матері Божої, Бог допустив на Василя ще один хрест. Внедовзі по повороті до родиного гнізда захорів на тяжку недугу-малярію, в якій перележав майже три місяці. Здавалося, що вже не було виходу. Лікарі не знали жадного ліку тільки одну надію на поміч, що нею була Пречиста Діва Марія. За Її старанням Бог не опустив свого майбутнього лицаря, бо прислав йому свого післанця, яким був селянин на імя Мочульський. Знаючи про стан здоровя молодого хлопця, він порадив матері, щоб зладила вивар зілля з сіножаті та дала випити недужому. Наслідок з тієї поради був надзвичайно успішний, бо по випитті того зілля та дводенного сну слабий вповні видужав. По видуженні польська поліція зажадала, щоб він кожного дня голосився до їхньої станиці у віддалі одної милі від дому. Відтак коли відбув військовий перегляд, був зачислиний до військової служби і по одержанні військової книжки, вже не мусів зголошуватися щодня до поліції. Не уважаючи на ті людські зарядження наш Ювілят відчув у своїй

душі інший голос-поклик Божий. В його серці віджила думка сповнити обітницю, щоб віддати себе на службу Богові, яку він зробив перед відїздом до Кракова в 1917 р. Тому він бажав закінчити свою середню освіту. Зголосився був до гімназії у Самборі, але Поляки його не прийняли. Тоді він вдався до гімназії в Перемишлі, де його прийняли і там він здав іспити до 8ої кляси. В міжчасі прийшла з Крехова позитивна відповідь, що його прийнято до Новіціяту, куди незабаром удався наш кандидат на початку жовтня 1924 р. На основі того відїзду він дістав звільнення від польської військової служби.

Під час побуту на Новіціяті наш кандидат напевно стрічав нераз не дуже то привабливі моменти. Мав він уже 25 літ і таким чином був дозрілою людиною, що пережив не один життевий досвід. З другого боку він стрічався з новиками молодого віку, з якими він однак через свою велику покору й жертву жив у великій згоді та братній любові. Магістром новиків був тоді Впр. о. Микола Лиско, що тепер є в Бразилії. При облечинах змінив своє хресне імя на чернече-Венямин. Перші чернечі обіти зложив дня 2.6.1926р. По новіціяті доповнивши середню освіту, виїхав до Лаврова на реторику. В 1927р. вступив на філософію і після закінчення Філософії в Добромилі виїхав до Кристинополя на теологію. Викладачем Філософії був о. Д-р Загвійський. Догматику на 1. році вчив О. Липський, на 2. О. Федорик а на 3. році-О. Іван Лікі. Моральної на всіх роках учив О. Ігнатій Тисовський, історію Церкви, св. Письма, кан. права, еврейського і герменевтики вчив О. Ісидор Луб. За Божою поміччю він успішно закінчив усі богословські студії і тому, що був вповні відповідною людиною до чернечого життя, настоятелі допустили його до зложення досмертних чернечих обітів та св. Тайни Священства. Свячення уділив Преосв. Кир Йосафат Коциловський ЧСВВ. Дня 8-го серпня 1931 р. вечером став піддияконом, 9-го серпня-дияконом, як рівнож того самого дня, то є 9.8.1931р. зложив вічну професію а 23.8.1931р. отримав ієрейські священня. Вже наступного року вислали молодого священика-ченця до Бучача, де він працював викладачем математики, фізики, гігієни та Польської мови в Василіянській гімназії. Крім тих функцій як вчитель, доручено ще йому трудитися над місцевими організаціями як: Апостолством Молитви, Марійською Дружиною, старших і молоді, Товариством Доброї Смерти, як також еклезіярхом манастирської церкви.

Та однак не далося довго йому працювати в Бучачі. Боже проведіння призначило його на виїзд до Канади, куди він виїхав разом із о. Марком Романовичом у вересні 1933 р., щоб там працювати серед українських поселенців, що шукали нового притулку та кращої долі.

Наш Ювілят, покинувши Европу з французької пристані Лягавр, прибув до Монтреалю дня 2-10-33 кораблем "Алявнія". Вже 16-10. був у Мондері, у головному осередку оо. Василіян у Канаді. На тереторії Канади новоприбувлий Отець почав займатися подвійною працею: вченням Василіянських студентів та душпастирюванням на колоніях: Мирнам, Дервент, Іннісфрі (дві церкви) Новий Київ та Плейнлейк. Так було до 1-го серпня 1935 р. коли став магістром новиків, а крім того ще обслуговував колонію Борщів. Дня 10ого квітня 1940 р. нагло помер тодішній Протоігумен Американсько-Канадійської Провінції, тому провід над нею припав у його руки, що тоді сповняв уряд протоконзультора. Та вже в 1941 р. офіційно вибирають та затверджують о. Венямина на Протоігумена даної провінції. Цей уряд занимав протягом 2 каденцій, бо в 1945 р. зістав знова перевибраний аж до 26 жовтня 1948 р. Час протоігуменату о. Венямин припадав у воєнні та перші повоєнні роки, тому вимагав від нього великого труду. Через воєнні події перервався звязок А-К Провінції з Римом, длятого він дістав був до часу наладнання звязків із Архимандрією архимандричі власті. Праця над такою розлогою провінцією була не легка, однак наш Ювілят якнайкраще з неї вивязався. Доказом цього був розподіл А-К Провінції на дві окремі Василіянські провінції. О. Винямин дуже цікавився українськими скитальцями, і з великим старанням допомагав їм. Вислав їм багато афідавітів, як також двічі інтервенював у цій справі в тодішнього головнокомандуючого в Европі - Д. Айзенгавера. Крім цього вислав був туди Впр. о. Йосафата Жана, який мав допомагати й обслуговувати наших скитальців у зах. Европі. Звільнено його з протоігумонства за вікаріяту о. Гліба Кінаха. Провід провінції, вже тільки Канадійської, перебрав о. Т. Добко, що помер трагічною смертю при зударі авт у 1953 р.

Тепер Впр. о. В. Бараник уже через другу каденцію є ігуменом одного з найбільших манастирів світу в Мондері, Алта. Цей манастир є славний тим, що в ньому

знаходяться найважніші установи Василіянського Чину в Канаді, як Новіціят, Гуманістично-Філософічний Інститут відпустове місце,тощо. До Впр. о. Ігумена Венямина не тільки тутешні ченці відносяться з великою пошаною, але й місцеві громадяни.

Нехай отже оцей короткий життєпис нашого Достойного Ювілята послужить нам до кращого познайомлення з особою Ювілята, а нашому хороброму лицареві Христової Армії нехай його улюблена Заступниця-Пречиста Діва Марія випросить у Бога багато ласк до дальшої боротьби

НА МНОГІ І БЛАГІ ЛІТА

Бр. Х. В.

ПОБАЖАННЯ

З новим шкільним роком,бажаємо всім Брр.Теологам, Філософам та Схолястикам якнайбільше Божих ласк та помочі в науці,щоб могли по скінченні студій спричинитися до якнайбільшої Божої слави та розвою і скріплення нашого чину.

КРОК УПЕРЕД.

Цього року залишає схолястикат шістьох Братів,які йдуть на хутір,де будуть вивчати Філософію.

Нові Брр.Філософи: бр.Петро Морозюк
бр.Флавіян Кальба
бр.Йосафат Кончак
бр.Андрій Ковч
бр.Христофор Войтина
бр.Марко Зазуля

Новим Брр.Філософам бажаємо якнайбільших успіхів. Однак,Преподобні,не забувайте,що чим хто вище іде тим хай меншим стає.

Відкладати-значить ухилятись від роботи,а збиратися щось робити з майбутньому,-значить нічого не робити.

НЕВТОМНИЙ МОНАХ

У Чині Святого Василія Великого ми маємо багато Братів-Помічників,які своєю працею та самовідданям є справді цією підпорою Чину,без якої Чинові було б не легко встоятися.Про одного такого брата,якого 25-ліття чернечої професії припадає саме цього року,ми хотіли б дещо згадати.

Бр.Адріян Карпа народився дня 12-го квітня 1905р. у селі Жиравці коло Львова.Вже молодим юнаком почув Божий поклик до духовного стану,на який він без застереження відповів,бо вступив до Чину Св.Василія Великого в Крехові дня 30-го травня 1923р.,де й незабаром зложив свої перші монаші обіти.В році 1926 виїхав до Канади разом із о.Дяковичем і бр.Пасивом.Задля його ревної праці Настоятелі допустили його до зложення Чернечої Професії в Мондері 16-го серпня 1931р., разом із о.А.Винником,о.С.Коларом,о.М.Ханасом,о.Т. Добком та бр.Пасивом Стадником.

Щоб більше вказати на заслуги цього ревного монаха,погляньмо тільки на ті всі труди та праці,які він вложив для добра нашого Чину.

Основним зайняттям бр.Адріяна було і є кравецтво.Однак з приїздом до Канади(1926),він зайнявся дякуванням,а навіть вчив на дяківських курсах,як також був і огородником у Мондері від 1927 до 1937 р.Тому, що був великий брак священиків,бр.Адріян по Службі Божій учив дітей катехизму в різних місцевостях,як: Ґіллярд,Москалики,Веґревил,Борщів та Спаса.Варта також згадати,що до 1943р.бр.Адріян був сталим шофером у Мондері,де й він тепер ще шоферує,хоч вже не так часто,з уваги на старші літа.Від 1943 до 1949 року, він перебував у Ґримзбі,де помагав при ґородництві, як також служив своєю ввічливістю отцям-скитальцям, які приїздили до Канади після Другої Світової Війни та не були зорієнтовані на новому терені.

Бр.Адріян невпинно старався,щоб перевчити тодішних схолястиків та новиків на василіянські напіви, які він сам добре знав.Робив він це тому,бо в тодішніх часах не було підручників,з яких можна було б вивчити церковні напіви і хор з тої причини дуже від-

біг був від правдивих василіянських напівів.За стараням бр.Адріяна зорганізовано також і перші концерти в честь оо.Крижановського та Дяковича.

Не треба нам більше писати,щоб вказати на ті великі заслуги,які бр.Адріян має в нашому Чині.Тому від нас усіх лине щира молитва до Господа Бога,щоб дав Йому багато своїх ласк і помочі та витривалости в так трудному званні на МНОГІ та БЛАГІ ЛІТА.

Звичайно кажуть,що в боротьбі перемагають ті,що найбільше відважні та неустрашимі.Однак у боротьбі зі змисловістю й нечистотою є цілком інакше:в тій боротьбі перемагають ті,що бояться всякої нагоди до гріху й здалека обминають її.

КАТЕХИЗАЦІЯ ДІТЕЙ
що її перевели Брати під час вакацій.

ІМ'Я	МІСЦЕВІСТЬ	Кіль.дітей	Кіль.днів
Бр.Петро і бр.Христ.	Келмир	35	14
Бр.Марко і бр.Віталій	Торсбей	18	14
Бр.Євген і бр.Флавіян	Чипмен	42	14
Бр.Андрій і бр.Лев	Гіллярд	28	14
Бр.Віталій і бр.Лев	Москалики	29	7
Бр.Боніфатій	Краків	12	7
Бр.Андрій	Борщів	23	7

Разом,Брати вивчили 187 дітей.

Пора молодости-каже Рескін-є періодом творення,будування і виховання.Нема в цій порі ні одної години,що не мала б призначення,нема ні одного моменту,що його страта не потягнула б за собою безповоротної страти наших добрих намірів і постанов.

ПОБАЖАННЯ

Високопреподобному о. Миронові Кривуцькому,о.Миронові Дацюкові і бр.Миронові Химієві з нагоди іменин бажаємо багато Божих ласк і благословення на МНОГІ ЛІТА.

Отцеві Борисові з нагоди іменин,бажаємо багато Божих ласк і благословення в душпастирській праці на МНОГІ ЛІТА.

Знагоди торжественного і правдиво монашого свята: 25-ліття зложення торжественної професії,складаємо Впр.о.А.Винникові,о.С.Коларові,о.М.Ханасові,бр.П. Стадникові та бр.Адріянові свої найщиріші побажання. Нехай Господь Бог надалі благословить Вас своїми щедрими ласками,та провадить до більшої святости на свою більшу славу та спасіння людських душ.

Братові Августинові Кузьмі з нагоди св.Іменника складаємо наші найщиріші побажання:щастя,здоровля та багато літ прожити на славу Божу і ще не одного схоластика вигодувати.

З нагоди зложення чернечої професії бажаємо нашим неопрофесам,бр.Боніфатієві Мальованому,бр.Ісидорові Дзядикові,бр.Йосифові Кіндратові та бр.Антонієві Пазинові якнайбільше Божих ласк.Нехай Христос,перед яким ви складали ті свої обітниці,має вас завжди в своїй опіці та дасть вам ласк,щоб ви могли витривати в так внеслім званні аж до смерти.

Найкраща китиця квіток,яку можемо зложити нашому братові,це щира й сердешна молитва.

ВІСТІ ЗА ЛИПЕНЬ

1. Святкування храмового прозника свв.Апп.Петра і Павла.В10-ій год.Архиєрейська Служба Божа на Голготі.Пополудні концерт на "Україна-Парку".
3. Відїзд схолястиків на вакації до Фловтінґ-Стовн Лейк.
17. Домашні Брати виїхали на вакації до "Піджен-Лейк".
8. Бр.Гавриїл Зміґель зложив перші монаші обіти.
19. Відвідав наш манастир о.Е.Пащак.
19. Преп.о.Б.Лисак поїхали до"Абботсфорд",де мають бути духовним провідником для"кадетів"-молодих хлопців.
27. Ґенеральний секретар о.А.Химій,відвідав мондерський манастир.

За СЕРПЕНЬ.

10. Приїхав з Америки,Преп.о.Рафаїл Мельник,щоб відновити новіціят.
12. О.Северіян Якимишин відправив у Мондері свою першу Службу Божу.
16. Іменини Впр.оо.Мирона Кривуцького та Мирона Дацюка. 25 ліття професії о.А.Винника,о.С.Колара,о.М.Ханаса,бр.П.Стадника та бр.А.Карпи.
26. Торжественна Служба Божа,яку відправив Впр.о.Ігумен В.Бараник,з нагоди 25-ліття священства та торжественної професії.
28. Приїзд Впр.Отців із Едмонтону та Вінніпеґу.По обіді концерт у честь Впр.о.Ігумена.Вечером почалися восьмиденні чернечі реколекції під проводом Впр.О.Атаназія Химія.

За ВЕРЕСЕНЬ

1. Упокоївся в Бозі Преосв.Кир Василій Ладика ЧСВВ.
10. Шістьох братів виїхало на хутір вивчати Філософію.
11. Підчас обіду були прочитані диспозиції.
13. Набоженьством і конференцією (о.Дацюк),започатковано новий шкільний рік.По обіді всі були на хуторі з нагоди іменин Впр.о.Корнилія,професора першого року Філософії.

25. Початок копання картоплі.
30. Всі брр.Філософи,Схолястики та Новиши їздили до Едмонтону з нагоди Професії бр.Боніфатія Мальованого,бр.Ісидора Дзядика,бр.Йосифа Кіндрата та бр. Антонія Пазина.

ЛІНИВСТВО

В людині можна розріжнити трояке лінивство:лінивство розуму,волі і тіла.

Найзагальніше буває у людий лінивство розуму. Ліниввий розум думає сам не знає про що:віддається беззмістовним пустим мріям,над нічим не любить довше і поважно застановитися,вдоволяється поверхновним і неясним знанням,безнастанно розсіяний,піддається якійсь наче півсонности,передовсім в часі молитви.

Познакою лінивства волі є:часте негодування на дрібниці,вічне зі всього невдоволення,брак охоти в чімбудь над собою запанувати.На лінивство волі вказує також нерішучість до діла,вічне відкладання полагодження справ,коротання життям без означеної цілі.

Лінивство тіла проявляється у вигідливості,в пересадній повільності,в страсі перед всяким умученням,"Ліниввий діло робить,як мокре горить",каже пословиця.Ліниввий вибирає завжди те,що для тіла вигідніше нпр:волить радше стояти,ніж ходити,радше сидіти,ніж стояти,радше лежати,ніж сидіти.Довго висипатися-це рай лінюхів.

ЗАОХОТА

За ревним старанням і працею Впр.о.П.Боднара появиться вндовзі "Іспит Часний"-книжечка гарного Формату.Поручаємо всім нашим братам в Христі взяти собі до серця цю книжечку,бо вона неоціненої вартости.Отцеві Боднареві щира подяка за його труд.

ПОДЯКА

Дякуємо бр.Филипові,що не пожалів свого-так дорогоцінного-часу,і відвіз нас над озеро.Щераз щира подяка.

СМІХОВИНКИ

Справедлива Кара

Іде жид поїздом. Чіхається вперто за обшивкою й вкінці щось викидає через вікно і каже:

" Не хотілась їхати спокійно до дому, то тепер йди пішки ".

Між Дітьми

-Знаєш, Петре, я бачив коло ліса осла, але такого великого, як наш вуйко.

-Е, це неправда, Михайле. Такого великого осла, як наш вуйко, нема на цілому світі.

У Школі

Учитель: Ідіоте один, коли я викладаю про малпи, то ти не повинен дивитися у вікно, тільки на мене.

Дві Таблиці

Один мясник у Лондоні вивісив на вікні свого склепу таблицю, зі слідуючим написом: Ми робимо ковбасу для Королеви Єлисавети 2-ої.

Побачивши цей напис, мясник що мешкав по другім боці вулиці вивісив і собі таблицю, на якій було написано: Боже щасти її.

ОГОЛОШЕННЯ

Просимо наших шановних співпрацівників не забувати, що існування ПРОБЛЕСКУ залежить від нас усіх, і що обовязком кожного Брата Схолястика є до свого часопису дописувати. До другого видання сподіємося бодай по одній статті від КОЖНОГО схолястика.

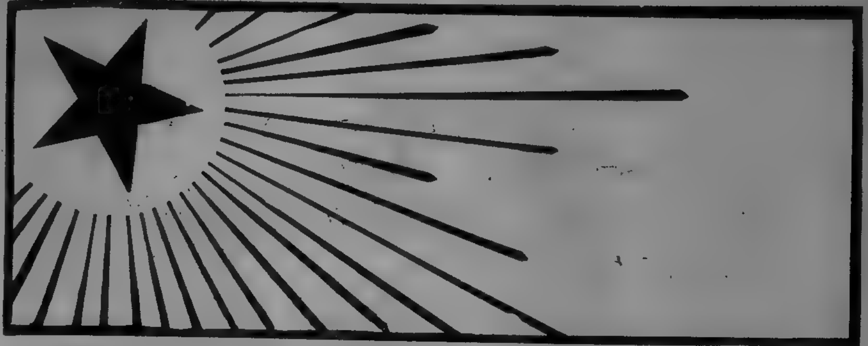

VOL. XVIII JULY — AUGUST — SEPTEMBER 1956 NO. 3

QUARTERLY — EDITED BY THE SCHOLASTICATE — MUNDARE ALBERTA

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

Another summer has passed and we find ourselves in the midst of another autumn. While to most of our readers this is significant only as a change in seasons; to the studying element it means the beginning of another year of studies and to the scholastics in Mundare in particular it means the commencement of another publishing year of the Aurora. To start the ball rolling, we first of all wish to say "thank you" to last year's editor and staff for the best wishes expressed in the previous issue and also congratulations for the wonderful job you did of editing the Aurora throughout the past year. This year apparently, is off to a pretty good start, for when the call went out for articles, no one made a flat refusal. Unfortunately, due to the fact that the past month or so was a very busy period of time; retreats, work, and the shifting around in preparation for the school year, not all were able to write the articles they promised. Nevertheless, to those that did write, our sincerest thanks for your splendid co-operation.

Let us now look ahead to the coming month of October which, as we all know is the month of the Holy Rosary. We Basilians are obliged to recite the Rosary every day, but do we attach to it the importance it really has? Do we regard it as another daily obligation to be fulfilled or as one of the more outstanding aids to our salvation and sanctification. Perhaps if we took a quick glance at some of the more important events surrounding the Rosary, we would attach greater importance to this gift given to us through St. by the Blessed Virgin Mary. Upon receiving the Rosary, these are the words that St. Dominic heard: "Introduce the Rosary devotion everywhere; teach it to the people and tell them that this devotion is most pleasing to My Divine Son as well as to me. By means of the Rosary devotion, virtue will flourish, vice will be destroyed, heresy will perish, and Divine graces will be obtained. The Rosary

will be an inexhaustible fountain of every kind of blessing. I promise you that I will prove by many graces how pleasing this devotion is to me and how profitable to the faithful." To Blessed Alan, who was called to revive the Rosary, the Blessed Mother made the following promises: "He who calls on me through the Rosary shall not perish. - The true children of the Rosary shall enjoy great glory in heaven. - Whatever you ask through the Rosary shall be granted. - Those who propagate my Rosary shall be helped by me in all their necessities.

Coming closer to our own times, we have further evidence of the great value of the Rosary. Eighteen times at Lourdes Our Immaculate Mother appeared to Bernadette, recited the Rosary with her, and recommended the practice to the world. Again, on October 13, 1917, in Fatima, Portugal, Our Lady summed up the greatness of the Rosary by calling herself the Lady of the Rosary. These are her words: "I am the Lady of the Rosary and I have come to warn the faithful to ammend their lives and ask pardon for their sins. They must not continue to offend Our Lord, already so deeply offended. They must say the Rosary."

Later, on December 10, 1925, The Blessed Mother and the Christ Child appeared to Lucy, (now Sister Lucia) the oldest of the Fatima children, with a new and wonderful message for souls. Holding in her hand a heart encircled with thorns, Our Lady then said to Sister Lucia: "My child, behold my heart surrounded with the thorns which ungrateful men place therin at every moment by their blasphemies and ingratitude. You at least try to console me. Announce in my name that I promise to assist at the hour of death with all the graces necessary for salvation all those who, on the first Saturday of five consecutive month, go to Confession and receive Holy Communion, recite the Rosary, and keep me company for a quarter of an hour while meditating on the mysteries of the Rosary with the intention of making reparation to me."

Let us, therefor, respond to these pleas of our Blessed Mother by cultivating a sincere devotion to her as the Lady of the Rosary. Let us recite our daily Rosary with greater devotion and recollection not only during the month of October, but also during every month of the year.

OUR LADY OF THE ROSARY

October's lovely days are here,
Prettiest days of all the year.
When russet, gold and crimson leaves
Make music of the wandering breeze.

When every lovely cloud and tree
Weave Autumn's magic tapestry.
We dedicate them all to thee,
Our Lady of the Rosary.

-Nora Starrs.

SEPTEMBER'S CHILD

September's skies are sapphire hue;
Blue gentians star the woods at morn
Near crystal pools in woodland aisles-
In this bright month a Queen was born.

No silver fanfare filled the air
As angel wings flashed round the child;
No crown was placed upon her head,
But at her halo, Heaven smiled.

October's trees wear rosaries
Of gold and scarlet, green and brown,
And as the west wind fingers them
The Ave-leaves drift slowly down.

May raises high her blossom-shrines
Where bird-choirs sing their wood-notes wild,
But both these months pay homage to
A blue-gowned Queen - September's child.

-Sister Maryanna, O.P.

AN OLD WOMAN'S ROSARY

I bless myself, and I kiss the cross,
And the holy Creed I tell;
And the Paters and Aves trip off my tongue,
For it's me that knows them well.

For it's many a day these same old beads
I told in the same old way-
I got them my First Communion morn
And that's sixty years this May.

'Twas the Joyful Mysteries then I liked
(And I said them joyfully),
When Our Lord was only a Child Himself
At His Blessed Mother's knee.

Ochone! but it's many and many a year,
I've turned from the joyful deeds;
And I cry on the Sorrowful Mysteries
With tears as big as my beads.

For my beautiful boy with the fever went
And "himself" next morning died.
Do you wonder I think of the Mysteries
That end with the Crucified.

For it's then as I'm telling each blessed bead,
A-kneeling beside my bed,
We two women, God's Mother and me,
Have many a talk of our dead.

And that's why I'm liking to beads that tell
Her pains and her darling Son's;
It's plenty of time I'll be having in heaven
To think of the Glorious ones.

-Rev. H. F. Blunt.

PLAYING A GAME Bro. Myron.

Every club, society or organization existing has its meaning and purpose. The same thing could be said about sports in that it has its aim and purpose. In sports one problem arises which is usually neglected or ignored by many players and that is the meaning of playing a game.

Playing a game first of all means to take an active part in it. Very often we see that the first difficult problem in a group or society is to form two teams. Approximately every second player has to be kindly begged to take part in the game. Secondly, some time is needed before all the players gather. All this unnecessary trouble and time wasted arises just because some players for some unknown reason do not want to take an active part in the game. This goes to show just what poor sportsmen some are. A good sportsman will play no matter if he wins or loses because he could benefit from either one.

Secondly, playing a game means to play it for the sake of the game and not merely to win it. This second point usually explains why many are not very anxious to play. They would like to be victorious always, which is quite impossible. A game played for the sake of playing brings cheers and excitement both to the teammates and the spectators. On the contrary, if it is played merely to win, well, there will always arise some argument or disorder which will take away all the effect and interest of the game.

Finally, playing a game means to take defeats gracefully and victory modestly. This may be quite a difficult proposition for a player to believe; but it only stands to reason. No two sides could be victorious. Herein arises a problem that is quite contrary to this point. Usually the side that is losing a game is also losing the spirit of the game and the players are losing control over their emotions The reason is that some of the teammates on the losing side cannot take the defeat gracefully and therefore try to some extent revenge themselves on the opponent players. All this could be avoided if every player had in mind the fact that the interest and excitement of the game does not lie in winning it, but how the game is played. Very often we hear that the losing side is cheered more than the winning side because of their clean and effective play.

Every player should become acquainted with these few points that show us what it means to play a game. If everyone were to play with such a disposition there would be no unnecessary arguments and time wasted. Everybody will play only to make the game interesting.

The purpose of athletics is to keep a healthy mind in a healthy body.

-From "I'll Die Laughing."

AURORA STAFF

Editor & typist ------ Bro. Cyril

Administrator -------- Bro. Daniel

Printers ------------- Bro. Daniel
Bro. Vital

Artist --------------- Bro. Cyril

FATHER LACOMBE

Part one of three parts. Bro. Peter.

The most outstanding personality in the life of the Canadian West is Father Lacombe. When only the buffalo and the Indian inhabited the wide Western prairie, this black-robed missionary could be seen moving from camp to camp, settling tribal differences, aiding the sick and bringing spiritual comfort to the pagans of the free, Canadian steppes. As the country became settled and new problems arose, the influence of Father Lacombe was seen in almost every movement of advancement and progress. Thus, he became a figure of international importance, yet remained to the end just plain, "Father Lacombe."

An interesting and adventurous life - story is presented when we examine the background of Father Lacombe, the father of the forsaken Indian.

Albert Lacombe was born on February 28, 1827, in St Sulpice, Quebec. As a boy, when not in school, Albert helped around the farm, feeding pigs and caring for the cattle. The boy's heart burnt for something else. He desired to go to college - to be a great man, a priest or maybe like his great grand uncle, Joseph Lacombe, a Coureur-de-Bois.

With the aid of Monsieur de Viau, young Albert left home for L'Assomption College. In 1847, Albert was called to the Bishop's Palace in Montreal to continue his theological studies, while assistant to Canon Pare. On June 13, 1849, he was ordained a priest.

After ordination, Albert's soul did not find peace. He had his heart set on the Indian Missions in the wild Canadian West, but the bishop was reluctant to grant him permission for this. Finally, on August 1st, he received permission from the bishop to leave for his beloved missions. From Montreal, through Buffalo and Dubuque to the Pembina Mission on the Red River, he travelled by boat and stage alternatively.

Here in Pembina, Father Lacombe served the apprenticeship to his lifework. In 1850, came his first major task, that of being Indian chaplain during the Great Buffalo Hunt. He soon discovered that on these hunting trips he was the father of the party, the physician, counsellor and arbitrator of quarrels all in one.

In 1851, he returned to Montreal. In March of 1852, he offered his services for the Red River Mission to the coadjutor bishop to St. Boniface who was passing through Quebec. At St. Boniface he intended to enter the Oblate order. This he thought to be necessary from earlier experience. But he was denied this and instead asked to work in the Edmonton mission field and renounce his entrance into the novitiate till a later date.

On September 19, 1852, he arrived at the Edmonton House of the Hudson's Bay Company with its population of 152. Before setling down for the winter, he journeyed to Lac la Biche and Lac St. Anne, where he met Father Bourassa.

In the late summer of 1855, Father Lacombe made his first visit to the Peace River district. On his return, he at once entered upon his deferred novitiate.

February of 1857 brought Father Lacombe to the camps of the Blackfeet, absolute pagans, who were terribly afflicted with scarlet fever from which they were dying off like flies. He worked

until he himself was afflicted with this deadly disease. This heroical act gained the confidence and respect of these wild Indians. In 1860, while Bishop Tache was touring the Indian missions, a Blackfoot chief asked the bishop to send a priest to his nation, promising that he would not be molested, if he bore a white flag with a Red Cross on it. The task of Christianizing the Blackfeet fell on Father Lacombe.

During the bishop's sojourn with Father Lacombe, they one day reached a hill overlooking Sturgeon Valley on the Sturgeon River. They surveyed the broad valley intently. The bishop finally turned from his survey and said:

"Mon Pere, the site is indeed magnificent. I choose it for the new mission, and I want it to be called St. Albert, in honor of your patron.

-to be continued.

CATECHISM EXPERIENCES Bro. Mark.

"I hear that you'r going to teach catechism." This was the topic of conversation shortly after our return from the lake.

The thought of teaching, even if it was only children who had just begun school, was rather frightening, especially to those who would partake in this experience for the first time.

Before we realized it, it was "that" Monday morning and we were heading for the schoolhouse, undoubtedly feeling much more anxiety than did our students.

"You may have the privelege of registering the children and giving them the opening talk," Bro. Vital announced to me as the youngesters began assembling in the yard and suspiciously eying us, probably wondering what the two big brutes intended to do with them.

Much to my annoyance, some of the smaller tots were attended by their parents who decided that they too would remain for the first class or two, until their children became accustomed to the classroom, but more than likely, they wished to size us up themselves.

Finally, with some reluctance, I clanged the cow bell and watched the noisy army of kids file into the room. Calling upon my reserve energy, I started the morning prayer. The first class

had begun. However, once the tension had been broken, things began to run smoothly.

The dullness from catechism was often dispelled by the answers of the children. During an oral quiz,(we had begun on the subject of angels) I asked one of the boys who Lucifer was. After serious thought, his face suddenly brightened and he said: "I think that's my guardian angel." Another five year old continued to call us 'Father' even after we had explained to him a number of times that we were 'Brothers'. At last he appeared to have the matter straightened out. A bit later, he was looking for Bro. Vital and, running up to me he asked, "Father, where is that brother of yours?"

Sometimes, the parents would provide us with entertainment. One of the ladies who considered herself to be the 'pillar' of the parish kept urging us to come for dinner to her place. Using what she considered to be a suitable comparison, she said, "You simply must visit us. Why, not coming would be like being in Rome and not seeing the Pope."

The one thing that the children never tired of was stories. Any catechism that could be explained to them in story form was sure to hold their interest. It was also remarkable how clearly and completely they would be able to repeat any stories told to them.

One of the admirable qualities of most of the youngsters was their evident sincerity toward the Brothers. Without the least bit of urging they would reveal all the family secrets, such as: what their mother thinks of us, why their dad does not to to church, which prayers their brothers and sisters don't know, etc. Of course not all of them were like this. One boy seemed to have a very great affection for us and behaved like a little angel while we were around, but no sooner did we leave to go for dinner then he would begin tracking mud into the school, fighting with the little girls or get into any other mischief that he could think of.

All-in-all, teaching catechism is a great experience. There is always an opportunity to meet the parents and older people, some of whom are very kind and helpful. This is indeed an inspiration to meet such wonderful people amongst whom we may have an opportunity to work when we have achieved our goal

LAY BROTHERS

Although we are religious, living and coming into contact with the lay brothers of our Order, it probably never dawned on us to inquire into their way of life. If we were asked a number of questions about lay brothers, we'd probably have to own up to our woeful ignorance about them.

In the first place, the question which is perhaps most prominent is, "What is a lay brother?" A lay brother is a member of a Religious Order of men who is not a priest. As a religious, there is a very small distinction between a priest and a lay brother. The priest and the brother are both religious men consecrated to God. They both pronounce the vows of Poverty, Chastity and Obedience. The lay brother even has the same spiritual exercises as the priest. He also shares equally with the priest in all the blessings, privileges and indulgences granted by the Holy See to the Order. The lay brother dresses the same, observes the same rules, lives the same life as a priest. The only difference between the lay brother and the priest is the occupation with which he occupies himself throughout the day. Yet, even in occupation the lay brother is, in a way, similar to the priest. The priest, heeding the words of Christ, "I came to serve and not to be served," goes out and serves the people directly by performing the duties of the priesthood. The lay brother also shares in this great work of the salvation of souls, for by taking care of the many tasks and chores around the monastary, he makes it possible for the priest to serve the people more efficiently and effectively. The priest serves the people directly and the lay brother serves them indirectly through the priest.

The lay brother may consecrate himself to God in the religious service in any line of labor, such as: cooks, tailors, gardeners, carpenters, porters, and many others. In short, it is the lay brother who is responsible for keeping the monastary running smoothly and efficiently.

In the second place, we cannot say that the lay brother has not sufficient talent to become a priest, because many of them have brilliant minds and would do great things as priests. It is only that they have chosen their humble calling in responding to the divine inspiration of grace.

Finally, one may perhaps wonder why the brothers appear so happy. This is because God has bound up man's happiness in His glory, so that in promoting the glory of God, man also furthers his own happiness. And since no one does more for the glory of God than a religious, it is easy to see why he is the happiest of men.

The lay brother trods under foot all that the world holds high, such as pleasure, honors and money; but how different he stands in the eyes of God. Poor in worldly possessions, he is rich in the eternal treasures of the soul; mortified as far as the sinful gayeties of the world are concerned, yet possessing a peace and a happiness which the world cannot give, even to its sworn devotees; humble and lowly as compared with the children of the world, yet exalted to the everlasting dignity of the saints.

-Bro. Laurence.

A rich man said to his pastor, "Why is it that everybody is always criticizing me for being miserly, when everybody knows that I have made provision to leave everything I possess to charity when I die?"

"Well," was the reply, "let me tell you a story about a pig and a cow. The pig was lamenting his lack of popularity. He complained to the cow that people were always talking about the cow's gentleness and kind eyes. He addmitted that the cow gave milk and cream, but maintained that pigs gave more. He asserted that pigs gave bacon and ham and bristles and that people even pickled their feet. He demanded the reason for such lack of appreciation.

The cow thought a while and said, "Maybe its because I give while I'm still alive.

"THY WILL BE DONE"

If we were to read Holy Scripture, we would find but a few places where St. Joseph is given any particular mention, except where hi is concerned with Jesus and Mary. Where he is mentioned, we should take notice of the remarkable virtue that flows forth from his life, in particular from the flight into Egypt. In considering the flight, we see, first of all, St. Joseph's perfect resignation to the will of God. Before the flight, we may assume that St. Joseph had already established some means of support for the Holy Family. Suddenly, at the word of an Angel in a dream, the Holy Family is in flight into Egypt. St. Joseph, as guardian of the Family, neither hesitated to settle his business or social relationships, nor did he prepare anything but the barest necessities for the long and dangerous journey through the hills and desert of Palestine. Not only did St. Joseph leave the welfare of his family in the hands of God, but he also left their safety in His hands for, knowing that this flight was the will of God, he also knew that God would safely bring them to Egypt. Egypt, in contrast to Israel, was a pagan and idolatrous nation. Under these conditions, trying to raise a family according to Jewish Law as to be quite difficult. Yet, again St. Joseph does not protest, but as an obedient servant he leaves all in the hands of his Divine Master.

The Holy Family remained in Egypt for three years before God recalled St. Joseph to Israel. In this period, the Holy Family must have become accustomed to their new mode of life. They must have formed social and business relationships in their community to provide for their sustenance. Now, again they are to leave Egypt as quickly as they left Israel. In a few moments they are en route towards Nazareth to begin anew.

From the example of the Holy Family and especially of St. Joseph as its head we can reap great fruit by considering his resignation to the will of God. In the religious life we often find ourselves in similar situations. Now and then we are given an obligation or are sent to a place which by our nature we naturally dislike, because of the sacrifice or the break of routine that they demand on our part. In considering St. Joseph's resignation we can learn much from which to pattern our lives. St. Joseph had much at stake by undertaking the flight into Egypt. By this venture he stood to lose the security which he provided for himself in Israel. He also stood to lose his friends and what little

comforts he had. In return for this he was to undertake the discomforts of Egypt. It is in this type of sacrifice (resignation of all to the will of God) that his sanctity lies. He neither preached sermons nor performed any miracles, - he just simply obeyed the will of God and fulfilled his obligations as head of the Holy Family.

Truly, we can say that, next to the Blessed Virgin Mary, St. Joseph is perhaps the most perfect example of submission to the will of God, for his whole life seems to say, "Nothing else matters, Lord, only that Thy most Holy Will by done."

ONE TWO THREE

It took you, dear reader, a bare three seconds to read the above title, but during that brief space of time four people somewhere on this globe have passed from time to eternity. By the time you reach the final word in this article (that is, if you are willing to read that far) nearly three hundred more will have also broken the fetters that bound them to our little planet. Sixty minutes from now another six thousand people that perhaps this very minute are making merry and enjoying themselves...will be no more. Every day the cold hand of death touches the breathtaking total of 150,000 human beings.

Truly, these figures prove that a very great number of people die every day. But at this point the inevitable question immediately arises to our mind, "How many of these souls will eventually reach the beatific vision for which their souls were expressly created?" This of course is a question that can never be fully answered, for no mind has as yet sounded the full depth of God's mercy, particularly to those in their last agony. However, it is the opinion of some learned theologians that more than 50% of the departed souls meet with eternal damnation.

Thus, of the six thousand souls that cross the threshold of time into eternity every hour, over three thousand will never in all eternity see those "pearly gates" of Paradise. Every sixty seconds over fifty souls are cast into the unfathomable abyss of seething fire and unbearable pain. There they will remain...for ever...writhing in agony and anguish of soul, knowing that there is no hope of ever escaping those tormenting flames or even of having them in any way alleviated; just as the rich man begged Lazarus to dip the tip of his finger in water to cool his tongue, for he was tormented in this flame," but even this was denied hem.

The true and rightful place of all these thousands upon thousands of miserable souls SHOULD have been Heaven. Did Christ not suffer the most horrible death on the cross for them? Yes, He shed His Precious Blood even to the last drop in order that these very souls might not end up where they so unluckily did. But someone might say, "No one ever loses his soul without his knowing and willing it." This is true, but it is also very true that hell to these souls, while they still lived, was never portrayed in its actual reality. To them, eternity meant very little and was rarely if ever, thought of; the meaning seemed vague and distant. It was only another word in the dictionary. But NOW...NOW

was all that mattered. Now was at hand, ready and waiting to be made use of. Then one day, death finally caught up with them, and then were their eyes opened. Yes, only when they found themselves IN eternity did they fully realize what eternity was and what it meant. they tried to look far ahead...but could see no end, then with fear in their eyes, they looked behind...but saw no escape. Oh, if they could only have another chance, or even a few minutes in which to straighten things out, but alas...too late. Heaven is like a boat that docks at our port but once, if we miss it...we will never get another chance, for it will never return.

A hundred people die every munute. Slightly less than fifty of these get their boat, the rest...miss it. We are the ones who must see to it that not a single soul misses that all-important boat. Prayers, mortifications, little sacrifices, hidden acts of virtue, these are the dollars and cents that will buy tickets for those souls who lost theirs and ensure them a safe and happy voyage.

-this article was taken from a magazine.

The hottest places in Hell are reserved for those who, in a period of moral crisis maintain their neutrality.

-Dante.

For three consecutive Sundays, the pastor had noticed one of hos oldest parishioners had failed to attend Mass. Alarmed, he decided to visit the man's home, for he thought he might be ill. But the man seemed to be in good health as he showed the pastor in. They sat down by the fireplace and talked about trivialities, both waiting for the other to bring up the real cause of the priest's visit. Finally, as the conversation died, the pastor picked up a glowing coal from the fire and put it on the hearth. They both were silent as they watched the lone ember die out.

As the priest turned to go, his host said, "That was a good sermon Father, You can count on my being there next Sunday."

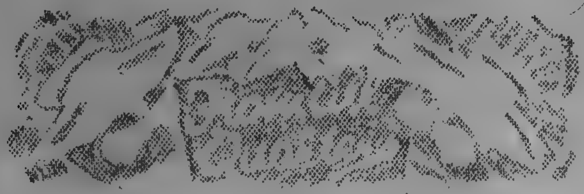

When visiting at grandpa's farm, 10-year-old Junior insisted that they go duck hunting. They walked along the creek until a lone duck flew up. Grandpa shot three times - bang, bang, bang, but the duck didn't lose a feather.

"Well," grandpa snorted, "watch that, Junior! You'll never see it again."

"See what, Grandpa?"

"A dead duck flying like a live one."

Government investigator: "What time do you go to work?"
Farmer: "I don't go to work, I wake up surrounded by it."

Discipline, as practiced by the monks of the Grande Chartreuse monastary is of an exceptional austerity. During meals no one may complain of any inconvenience he himself may be subjected to. One 75-year-old novice discovered a rat drowned in his jug of wine. He did not dare drink it, but was extremely thirsty. He endured patiently for a while, and eventually indicated to the presiding monk, "Father, my brother here hasn't any rat in his jug of wine."

Cannibal Cook: "Shall I boil the missionary, sir?"
Cannibal Chief? "Don't be silly, that's a friar."

One day at a most inconvenient moment, just as Father Monsabre, the famous preacher of Notre Dame, was preparing to enter the pulpit, a lady came to him with many airs and redundancies, told him that her concience troubled her greatly because she had that morning admired herself in the looking glass more than usual, thinking how pretty she was. Whereupon he answered: "Go in peace, my child, a mistake is not a sin."

Tact is the ability to shut your mouth before someone else wants to.

PICTORIAL REVIEW OF THE SUMMER.

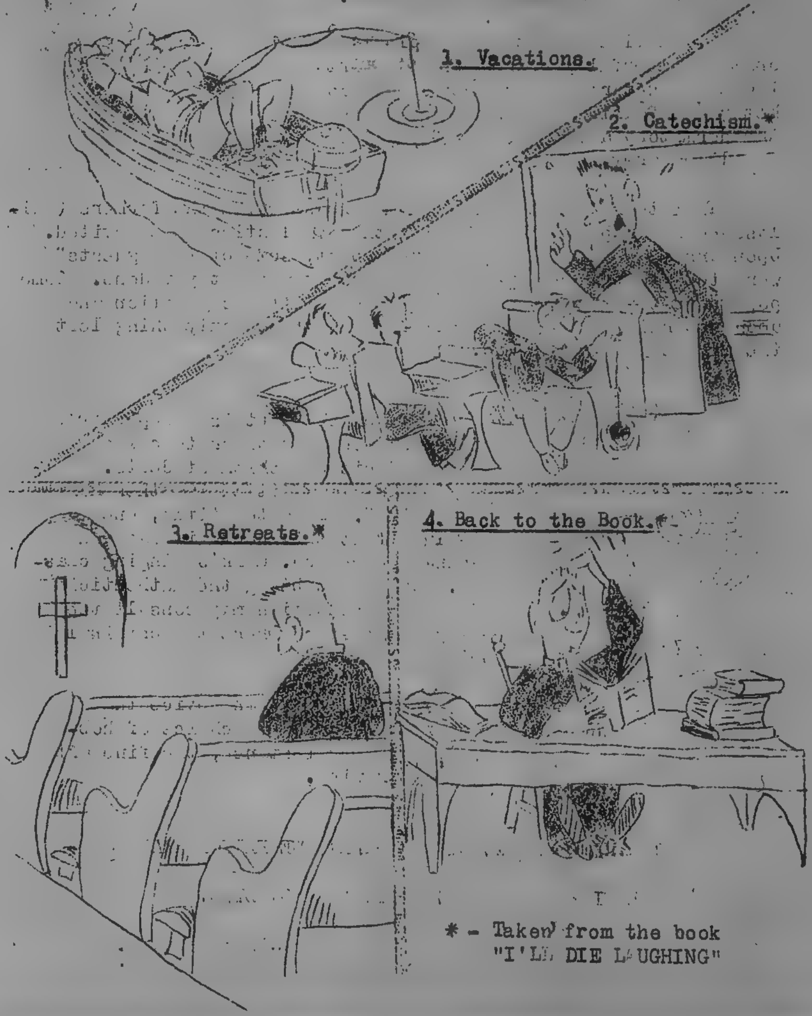

* - Taken from the book
"I'LL DIE LAUGHING"

Guess what Brother Mark got from Father Martin for teaching catechism.

The novices are to be complimented on the wonderful job they did of painting the asketar and dormitory. The asketar is a paridise in light green and the dormitory a dream in Chinese blue and light grey.

Then there was that famous mud roast which the farmers (philosophers) prepared and to which the scholastics were invited. Upon arriving at the scene of the roast, some of the "guests" were told to take a walk since the roast was not yet done. Some poor unfortunates apparently took this little suggestion and upon returning from their walk found that the only thing left of the mud roast was the mud.

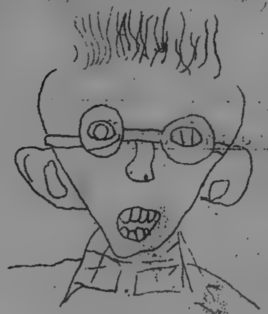

That on the left is a reproduction of a rare portrait of Brother Mark done by one of his catechism students. This work of art is entitled "Brother Mark in Singing". From the title, one may conclude that this portrait was done during one of Bro. Mark's singing classes. Anyone doubting the authenticity of this reproduction may consult the Aurora "archives" where the original is being kept

There's a certain novice that is most practical in his choice of hobbies, like for instance, the fine art of home brewing.

TO THE STUDENTS OF THE ORDER, WE EXTEND PRAYERFUL WISHES FOR SUCCESS IN YOUR STUDIES.

-Aurora Staff.

ПРОЛЕСК

РІК XVIII ЖОВТЕНЬ — ЛИСТОПАД — ГРУДЕНЬ 1956 ЧИСЛО 4

КВАРТАЛЬНИК — ВИДАЮТЬ Брр. СХОЛЯСТИКИ, Ч.С.В.В. МОНДЕР, АЛБЕРТА

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

ВІРМО

Дуже нас це радує,що наш клич про потребу збільшення дописувачів,знайшов такий великий відгомін. Справді,для редакції це велика заохота,сильний поштовх до дальших і більших трудів над удосконаленням і поліпшенням нашого журналика.

Але,як з одного боку число дописувачів зросло, так з другого число тих,що могли б нам помогти своєю лептою змаліло.Який висновок можна з цього зробити?- Тільки один: Я підпираю добре діло доти,доки там не треба моєї лепти,моєї жертви.

З нагоди Різдва Христового,ми хотіли б звернути увагу наших шановних Читачів на деякі справи.

Всі ми шануємо той великий і незрівняний привілей яким є свобода слова та релігії. І тому,коли ми будемо підчас Різдвяних Свят веселитися,коли ми вповні будемо користати з нашої свободи,коли наше серце буде переповнене радістю та вдячністю для Господа Бога за Його щедроти,не забудьмо за наших братів за Залізною Куртиною,які позбавлені всякої свободи слова,а тимбільше релігії.Не забуваймо,що вони не можуть дружньо обійнятися й заспівати цієї пісні слави в честь Царя неба й землі,не наражуючи себе на більше переслідування.

Особливо тепер,коли сателітні держави СРСР горять вогнями революцій,молімся до Господа Бога,благаймо,щоб наша рідна держава пробудилася зі свого глибокого сну.і скинула з себе ті кайдани,якими "червоний" її окував.Безхосенними ділами чи говоренням ми Україні не поможемо.Лиш одне заступництво Господа Бога,яке ми,і тільки ми можемо і мусимо випросити своїми щирими молитвами їй поможе.ВІРМО.І для нашого народу усміхнеться сонце свободи і слави й так довго очікуваної незалежности.

Вкінці ми хотіли б ще звернути увагу наших Шановних Читачів на це,щоб це велике свято Різдва Христового не було лиш відпочинком для тіла,але також і часом для основної обнови духа. Обновімся цим Христовим духом,духом жертви та святости,а тоді зрозуміємо цю велич Різдва Христового,цю незбагнену тайну маленького Дитятка повитого в пеленах і лежачого в яслах....

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ "ПРОБЛЕСКУ"

Редактор.............бр.Лев Садовський
Адміністратор.......бр.Даниїл Гумницький
Друкар..............бр.Михаїл Хома
Артист..............бр.Кирило Микитюк

Дописувачі..........бр.Андрій Ковч
бр.Христофор Войтина
бр.Даниїл Гумницький
бр.Віталій Гаврилюк
бр.Михаїл Хома
бр.Лев Садовський

Чи є що краще, лучче в світі,
Як у купі жити,
З братом добрим добро певне
Пізнать, не ділити.
(Пс. 132 у Т.Ш.)

ХРИСТОС РОДИВСЯ

ВПРЕОСВЯЩЕННИМ ВЛАДИКАМ,
ВИСОКОПРЕПОДОБНИМ ОО.
НАСТОЯТЕЛЯМ
ВСІМ ВПР.ОТЦЯМ І БРАТАМ,
ВСІМ НАШИМ ЧИТАЧАМ,
УСІМ СХОЛЯСТИКАМ ЧСВВ
БАЖАЄ ВЕСЕЛИХ РІЗДВЯНИХ СВЯТ
І
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

Проблеск

Вкінці ми хотіли б ще звернути увагу наших Шановних Читачів на це,щоб це велике свято Різдва Христового не було лиш відпочинком для тіла,але також і часом для основної обнови духа.Обновімся цим Христовим духом,духом жертви та святости,а тоді зрозуміємо цю велич Різдва Христового,цю незбагнену тайну маленького Дитятка повитого в пеленах і лежачого в яслах....

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕҐІЯ "ПРОБЛЕСКУ"

Редактор..............бр.Лев Садовський
Адміністратор.......бр.Даниїл Гумницький
Друкар..............бр.Михаїл Хома
Артист..............бр.Кирило Микитюк

Дописувачі..........бр.Андрій Ковч
бр.Христофор Войтина
бр.Даниїл Гумницький
бр.Віталій Гаврилюк
бр.Михаїл Хома
бр.Лев Садовський

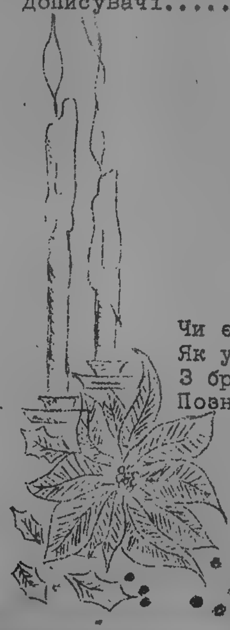

Чи є що краще, лучче в світі,
Як у купі жити,
З братом добрим добро певне
Познать, не ділити.
(Пс. 132 у Т.Ш.)

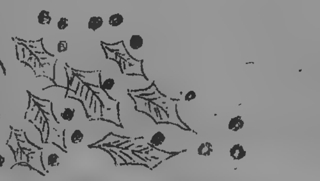

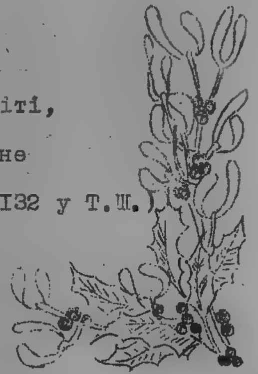

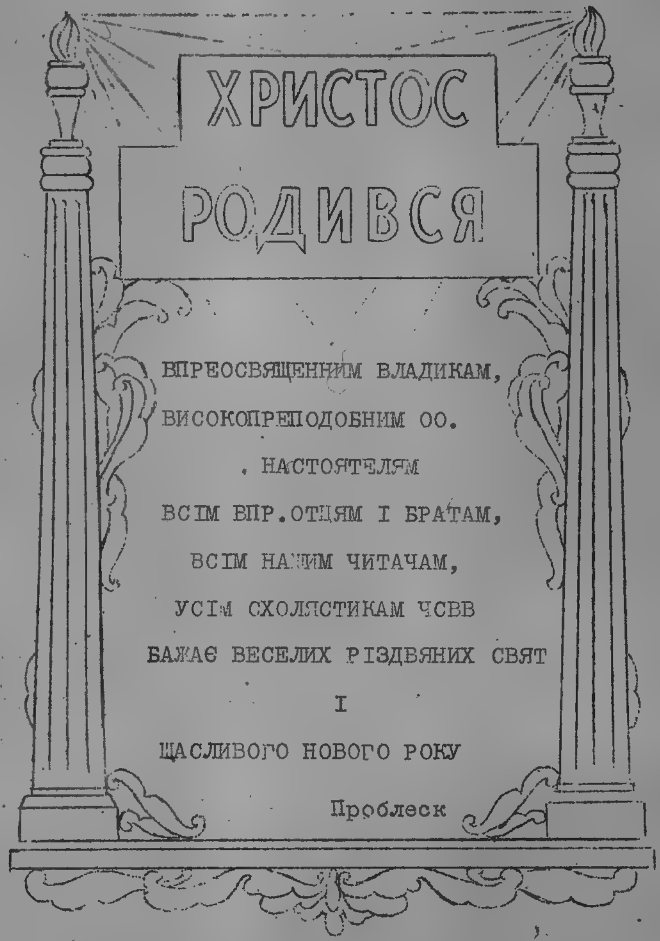

ВПРЕОСВЯЩЕННИМ ВЛАДИКАМ,
ВИСОКОПРЕПОДОБНИМ ОО.
НАСТОЯТЕЛЯМ
ВСІМ ВПР.ОТЦЯМ І БРАТАМ,
ВСІМ НАШИМ ЧИТАЧАМ,
УСІМ СХОЛЯСТИКАМ ЧСВВ
БАЖАЄ ВЕСЕЛИХ РІЗДВЯНИХ СВЯТ
І
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

Проблеск

ЯЛИНКА

Ялинка так тісно злучилася з різдвяними звичаями, що трудно здибати таку хату підчас різдвяних свят, в якій не стояла б гарно прибрана ялинка.

Якби хтось нам сказав, що не можемо мати ялинки на різдво, то ми боронили б той звичай, хоч може і не знаємо звідки він до нас прийшов. Дійсно не можна сказати правдивого значення ялинки. Правдоподібно це старопоганський звичай

Стара леґенда нам так говорить: Коли у Вифлиємі народився Ісус, не тільки люди ішли покланятися Йому, але також і рослини. Між рослинами була також і маленька ялинка. Всі інші рослини були такі великі, що через них не було видно ялинки. Зорі, які дивилися на маленьке деревце, змилосердилися над ним і освітили його. Каже дальше леґенда, що Ісус полюбив ялинку та поблагословив її своїм усміхом. В ялинці лишив Ісус кожній дитині символ різдвяної радости.

Довго вже триває цей звичай. В 3-ім ст. по народженні Христа в звичаях християнського Риму знаходимо згадки про різдвяну ялинку. В книжці з 1646р. є згадка про прибрану ялинку, хоч неосвічену. В наступних 50 роках звичай різдвяної ялинки перейшов через ріку Рен. З 1700 року поширився в Німеччині. До Фінляндії дійшов 100 літ пізніше. В Норвегії зустрічаємо ялинку около 1828р, а в Англії в 1841р. До Америки привіз той звичай молодий німецький хлопець, який хотів своєму братові і дітям зробити несподіванку. Крім того хлопця було багато інших осіб, що поширювали цей звичай. На наших рідних землях, прийнявся цей звичай десь у минулому столітті.

Як бачимо, цей звичай тримати прикрашену ялинку бере свій початок далеко в давнині. Але як багато гарніше ця ялинка виглядала б, коли під її

галузками ми бачили б шопку-це зображення Христового Різдва.Цею шопкою ми не тільки надали б красу ялинці, але звернули б думку кожного,хто лиш на ню поглянув би, на правдиве значіння Різдва.

бр.В.Г.

КРОВОЖАДНИЙ ЦАР

Ісус Христос,що вмер на хресті як жидівський цар, народився був під жидівським володарем,який не був ні жидом,ні з царського роду.

Ірод Великий, що його підданим був Ісус,не був жидівського роду. Його матір була арабкою, а батько ідумеєць. Ні вона, ні він не були королівського походження. А як дуже мало спільного мав його батько з жидівством вказує це, що він назвав свого сина імям Ірод, що означає,"нащадок героїв" і є взяте з грецької мітології.

Ірод визначався великою активністю, наполегливістю а особливо жорстокістю. Та головним товчком його амбіції була жадоба бути сильним.

При матеріяльній і моральній помочі Риму він здобув для себе єрусалимський престіл. В 40р. до Хр. Октовіян і Антоній (трюмвіри), тодішні володарі римської імперії, проголосили його жидівським царем. Його перший офіційний акт як царя було принесення жертви Юпітерові. Для Ірода один божок був так само добрий як другий, якщо служив йому до осягнення будь-якої політичної цілі.

Царський двір Ірода був поганський і деколи на багато перевищував інші двори на Сході в корупції, неморальності і сваволі. Велич і багатство свого двору Ірод у великій мірі зачерпнув зі скарбу Давидового гробу,що його нічю був пограбував і зруйнував.

Жиди були невдоволені зі свого володаря,який був для них тільки згіршенням через своє неморальне життя, великим тягарем,бо накладав на них великі податки, і душегубцем, бо кожний найменший спротив з їхнього боку він топив у крові "винних і невинних". Жорстокість

була характеристичною рисою Ірода. Його жадоба влади і сили була така велика, що він допускався найгірших убивств, великої жорстокости. Без вагання можна назвати його одним із найжорстокіших, найкровожадніших людей у всесвітній історії, а на доказ цього нехай послужать оці його криваві діла:

В 37 р. до Христа Ірод, як тільки здобув був єрусалимський престіл, приказав повбивати 45 гансоменів прихильників свого суперника за престіл Антіґона й багато членів Сигендріону.

В 35 р. до Хр. приказав втопити свого зятя в Єрусалимськім ставі.

В 34 р. до Хр. приказав убити свого дядька Йосипа.

В 29 р. до Хр. Ірод убив свою жінку Маріямну, яку дуже любив, а вбив її тільки за це, що на його дворі хтось обмовив її. Декілька місяців пізніше він убив свою тещу Олександру, матір Маріямни.

Приблизно в 25 р. до Хр. він приказав вбити свого зятя Костбара, як також багато членів гансоменської партії.

Коли сини Ірода Олександер і Аристобула вернулися з Риму, де перебували на дворі цісаря Авґуста, Ірод побоявся їх, як суперників на його престіл і приказав їх повбивати. Разом з ними приказав убити триста урядовців, оскаржуючи їх у змові проти себе.

В 4 р. до Хр. в своїй великій жорстокості , Ірод приказав убити свого найстаршого сина Антипата з чого дуже тішився.

Передбачуючи, що на його похороні ніхто не буде плакати, Ірод скликав до Єрихону, де лежав хворий, багато визначних жидів і приказав своїм слугам їх увязнити, а зараз по своїй смерті їх повбивати. Так він запевнив собі сльози родин повбиваних жидів на час свого похорону.

Недовго перед своєю смертю Ірод приказав повбивати в Вифлиємі всіх хлопчиків у віці нище двох років. Тих хлопчиків у той час не могло бути більше як тридцять.

На сімдесятому році свого життя, а на тридцять сьомому році свого панування, по довгій і болючій хворобі Ірод помер. Це було 750 р. від заснування Риму і в 4 р. по Христі.

бр.А.К.

СВ.ЙОСИП

Всі ми вже напевно читали багато похвальних речей про св. Йосипа, та багато про нього чули. Однак, про цього великого святого можна ще багато більше писати, бо чуда, що діються за його посередництвом є такі численні, його чесноти які він на землі так старанно плекав такі взеслі, його любов до Бога, дуже гаряча. Вона була обявлена в усіх його ділах, так що ми можемо знайти все щось нового, щоб про нього написати й тим його звеличати.

Вже від віків, зволив Господь Бог не тільки вибрати Марію на матір для Ісуса, але також і св. Йосипа на опікуна св. Родини. Яка отже, мусіла бути святість цього славного мужа, коли він знайшов таку велику ласку у свого Сотворителя. Ось велика мусіла бути радість цього князя святих, коли перший раз він своїми очима побачив воплоченого Бога в яслах. Коли Ісус уже підріс, св. Йосип учив його столярської штуки, так як він сам її знав. Ісус, хоч був Богом, в усім був досконало послушний, так що великою потіхою певно було для св. Йосипа його повчати. Можемо зовсім безпечно сказати, що Ісус більше перебував зі св. Йосипом ніж з Марією, бо Він цілими днями працював з ним у столярні.

Коли ми добре застановимося над життям цього св.

то переконаємося, що він не є звичайний собі святий. Після Пречистої Діви, св. Йосип є найславнійший зі всіх святих, що на небі славлять Бога. Подумаймо, чи може Ісус такому, що його кликав батьком на землі, чого відмовити? Майже неможливо. Бо чи є де на цім світі добрий син, що недав би батькові цього, що батько просить? Тим більше Ісус, як той найкращий син, не відмовить нічо Йосипові, що він від Нього жадав би. А, що св. Йосип багато бажає від Ісуса й багато помагає людям то бачимо з цього, що куди ми не пішли б, то завжди почуємо з уст різних людей про цю велику доброту яку св. Йосип їм заявляє, та ласки які він їм випрошує, молитвою своєю до Господа Бога.

Кожна добра людина відчуває в своїм серці вдячність для того, хто її зробив якесь добро. І тому, ми бачимо стільки церков у цілому світі, стільки домів для старих людей, стільки сиротинців, шпиталів, манастирів, і т.п. які є посвячені св. Йосипові. Тут у Мондері бл.п.о. Крижиновський поручив був під опіку св. Йосипа наші збіжеві плоди, щоб забезпечити їх перед градом. І вже не один град упав, а ше ані одного разу він не збив нашого збіжжя. Я сам був свідком цього ділa тієї опіки св. Йосипа. Одного дня, град так немилосердно сік, що позбивав дуже багато листя на деревах коло нашого манастиря. Наше збіжжя однак, стояло ненарушене, свіже, наче рука св. Йосипа покрила його підчас граду.

Хоч це було свого рода чудо, та його ніяк не можна порівняти з тими всіми чудами, що стаються на цій славній горі в Монтреалі, у базиліці св. Йосипа. Тут багато відзискають чудесним способом здоровя, завдяки св. Йосипа, який готов помогти всім, хто лиш до нього з довірям прибігає.

Всі ці чуда, вказують нам на добре серце та любов святого до нас людей. Ми також бачимо яке велике довіря мають люди до св. Йосипа. Але багато більшу пошану та любов він собі зеднює через те, що він є покровителем нашої Католицької Церкви. Як покровитель, він має під своєю опікою всіх людей, що до тієї Церкви належать. Св. Йосип також, є патроном доброї смерти, і можемо з певнієтю сказати, що неодна душа знайшла ласку доброї смерти за його посередництвом.

Вкінці, ми нераз можемо стрінутися з особами світськими, чи з духовними, що скажуть нам, що не безуспішно молиться той, хто взиває помочі св. Йосипа у труднощах

і потребах. Тому зробім собі його своїм приятелем а побачимо, що він завжди нас вислухає.

бр.М.Х.

СВЯЩЕНИК

Ще в Старому Завіті вибрав Господь Бог між жидами одне покоління, з якого покликував священиків. І тільки тим вибраним особам Він наділяв особливу гідність, достойнство, що мали доступ до Святая Святих і брали провідну участь у приношенні жертви та загальних богослуженнях. Так само і в Новому Завіті Бог призначує на це вибрані особи. Він вибирає з посеред християн душі, робить їх більше як других людей подібними до образу свого Єдинородного Сина, уділяє їм більше ласк, збагачує їх більшими своїми дарами, зливає на них більше Своєї любови, надає їм різні привілеї, а даючи їм Свою силу, робить їх через посвячення священиками, слугами Своєї справедливости і завідателями Свого милосердя.

Священик є посередником між Богом і людиною, між небом і землею. Він є неначе ланцюг, що лучить сотворіння з Богом, що тягнеться від найнижчого бездушного сотворіння до чоловіка, від чоловіка до священика, від священика до Ісуса Христа, до Бога. Опісля навпаки-- від безконечної Божої Любови, себто від Бога, спливають цим ланцюгом всі благословення і всі ласки аж до найнижчого сотворіння.

Священик належить до людських душ. Він є їхньою власністю так, як є власністю Ісуса Христа. Він живе для них і не належить уже більше до себе, тому не може більше жити для себе. Він обовязаний вповні віддатися повіреним собі душам і для них посвятитися. Бо чи ж мати не є власністю своєї дитини, і чи немає дитина права домагатися від своєї матері всякої помочі, що від неї у своїм дитячім віці дістати може?

Кожний католицький священик-- це другий Ісус Христос. Тому він повинен, бо до цього має владу і силу, чинити по взору Вічного Священика, Ісуса Христа. Він повинен своїх вірних навчати, розрішати, потішати і за

них приносити жертву.

В наслідок нерворoдного гріху і особистих гріхів кожна людина має затемнений розум. Через брак знання і певностицей затемненний розум веде її, майже несвідомо, у вічну загибель. Та ось приходить священик і навчає. Він подає чоловікові правду, показує йому дорогу, що веде до Бога і розкриває перед його душею світогляд віри.

Дальше,чоловік є грішником. Упадок прародичів полишив на його природі незатерті сліди, якийсь неперено-симий тягар, що тягне його до гріха, і хоч Безконечна Любов потягає його до Себе, він не перестає грішити. Душа людини покривається все новими гріхами і тому вона потребує когось, щоб її все наново очищав. Оце знову потреба священика, що має силу його розрішати. Священик розпоряджаючи Христовою Кровю, Божим ліком, гоїть рани заподіяні людині через гріхи. А розпоряджаючи невичерпаними скарбами заслуг Спасителя, подає очищеній душі нові сили і нову поміч.

Кожна людина на світі є нещаслива. Видалена з неба, є змушена вести своє життя в праці і недостатках, а терпіння є її долею тут на землі. І ось священик є на це, щоб чоловіка потішати. Він навчає його про велику вартість терпіння, вливає в його серце надію на вічне життя в нагороду за цей біль, що так скоро минає, потішає її в усякому терпінні і розганяє всякий смуток.

Вкінці священик є на те, щоб приносити жертву. Він бере в свої посвячені руки Божу Жертву, підносить її до неба, а Господь Бог споглядає тоді на землю і шле на неї Своє благословення та щедру Свою безконечну любов.

Гідність священика-це надзвичайно великий привілей, якому тяжко знайти порівнання. Святі в небі, янголи й сама Божа Мати не мають в небі такого привілею, який мають священики на землі. Всі вони в небі тішаться красою і величчю Бога, а священики на зелі репрезентують самого Ісуса Христа, безнастанно відновляють Жертву Перемиря, а до цього ще й нагорода їх жде сторицею більша від їхнього труду й жертви.

І якраз до таких упревілейованих одиниць, вибранців Божих, майбутніх священиків, належить кожний з нас, схолястиків ЧСВВ залежно від нашої теперішньої ревної чи може байдужної праці в приготуванні себе до цього стану і від співпраці з Божою ласкою.

бр.Х.В.

ПОБАЖАННЯ

Високопреподобному о.Дамаскинові з нагоди іменин, бажаємо багато Божих ласк і благословення. Нехай Господь Бог благословить Вас своїми обильними ласками, та дасть Вам сил і витривалости, невтомно трудитися для добра Св. Католицької Церкви й нашого Василіянського Чину.

Преп.о. Рафаїлові Мельникові, професорові латинської мови, з нагоди св. іменника складаємо наші найщиріші побажання: кріпкого здоровя, багато Божих ласк і веселої професорської праці.

Преп.о. Орестові Купранцеві, професорові українських предметів на схолястикаті, бажаємо обильних Божих ласк та благословення.

Преп.о. Євгенові Кушкові, професорові латинської мови, бажаємо якнайбільших успіхів у професорській праці та душпастирюванні в своїх численних парохіях.

НА МНОГІ ЛІТА.

ДУХОВНА СТЕЖЕЧКА

Двадцяте століття з поміж багатьох святих, ставить нам перед очі образ одної святої-св. Тереси від Дитятка Ісус. І як ми не шукали б, ми не можемо знайти в її житті чогось надзвичайного, небуденного, що після нашого міркування вказувало б на її велику святість. В інших святих ми привикали шукати за чудами, за великими подвигами, за волосінницями. Дивимося на св. Тересу, не можемо знайти в її житті жодних чуд, не бачимо тут жодних великів подвигів. Це щось неймовірне. Нам завжди здавалось, щоб бути святим, треба робити великі покути ітд., а тут нам перед очима свята, яка своїм життям заперечує це наше поняття.

Зацікавлені, ми приглядаємося ближче до її життя. І відразу нас полонить якась притягаюча сила немов магнет, і приковує до стіп цієї маленької святої. В ній ми бачимо цю подібність до нас самих, до нашого способу життя. Але чи це все? В ній також ми бачимо цей взір християнської досконалости, але досконалости здобутої не способом великих покутничих подвигів, до яких ми не чуємося спосібні і тому не маємо охоти їх підниматися, але способом простим, до якого наша природа не відчуває великої відрази. І ця досконалість, здобута сприятливим способом нашій слабій природі, це є те, що приманює наше серце й робить його неначе рабом почитання св. кармелітанської монахині.

Тому, що нас радше потягає її спосіб стремління до святости, ніж сама особа святої, приглянемося коротенько, погляньмо на черти цієї доріжки, яку св. Тереня називає дорогою духовного дитинства. Знайшла вона одного разу в Святім Письмі такі слова: "Як мати пестить дитину свою, так я вас потішати буду, носити вас буду на лоні своїм, гойдати вас буду на колінах своїх." Вона сказала: "Ах ніколи ніжніші слова, слова більше мельодійні, не знайшлися, щоб розрадувати мою душу. Ця вінда, що мала мене піднести аж до неба, це ж Твої обійми, мій Ісусе. Тому мені не треба вирости, противно треба, щоб я заєдно остала мала- маленька, щоб я нею оставала заєдно більше й більше. Мій Боже, Ти

перевищив мої очікування. Я тепер хочу оспівувати Твоє милосердя." -Ось тут у кількох словах виложена вся її духовна наука про духовне дитинство. -Вона зі слабої дитинизробила велику святу.

І справді, коли ми з увагою застановимося над цією її наукою, то побачимо, що кращого способу нема, щоб спастися, а тим більше дійти до великої святости, як через духовне дитинство. Бо власне цей стан бідноти, ця цілковита немічність вистарчити собі самому, це якраз є те, що дає дитині повну силу, правдиву всемогучість над серцем її батька. А батько, чим більше він відчуває слабосильність та немічність своєї дитини, тим ширше отвирає своє серце.

Ми знаємо і віримо, що Бог це наш Отець, Якого любов затемнює всі інші любови смортних істот. З того слідує, що найпевніший спосіб, щоб позискати собі Його серце,це остати завсіди в Його очах, або наново стати дитиною, цебто пізнати перед Ним своє нiщо. Треба поставити перед Його очі свої нужди, статись направду зовсім маленьким перед Його маєстатом, а відтак повірити себе без страху Його найвищій Доброті, щоб так викликати Його щедроти. Ось це ті перші знаки цієї дороги, якою йшла Тереня. Це та тайна, що її вона хотіла відкрити маленьким душам.

До цього нового способу освячення потрібне є також і повне признання своєї немочі, цебто ми самі мусимо доброхіть визнати своє нiщо перед величчю Всевишнього. Іншими словами, це що найпевніше притягає на нас добротливий погляд Небесного Отця, то покора серця, через яку ми хочемо бачити себе такими, якими ми справді є. Послухаймо, що Тереня розуміє під маленькістю, чи іншими словами, під покорою духа: "Бути маленьким, це не приписувати собі самому тих чеснот, що їх робиться, думаючи, що ми таки щось самі можемо, але признавати, що добрий Бог кладе скарби чесноти в руки своєї маленької дитини, щоб вона користала з того скарбу, коли її треба. Однак завсіди це Божий скарб. В кінці це значить не зражуватися ніколи своїми блудами, бо діти дуже часто падуть, але замаленькі, щоб дуже вдаритися." З вище наведених слів бачимо, як нерозумним було б щонебудь собі приписувати, хочби й найменше. І це дуже важна наука, яку собі треба в повні засвоїти,

якщо ми хочемо йти дорогою, яку нам вказує св. Тереса.

Крім покори, св. Тереса в своїй Доріжці Духовного Дитинства, вказує на велику конечність правдивої "вбогости." Дитина нічого немає свого. Все належить до її батька. Але чи батько, хоч би й який бідний він був, не подбає за свою дитину-не дасть їй всього потрібного до життя, особливо коли та дитина звертається до нього за поміччю? Маленькій дитині дають усе тому, що вона нічого немає. Але ця її крайна біднота кінчиться з доростом. Тому св. Тереня каже: "Навіть і найбідніші батьки дають своїй дитині те все, що конечне для неї. Але як лиш вона виросте, батько вже не хоче більше її кормити. Він каже:"Тепер сам працюй. Ти вже досить великий, щоб міг вистарчити сам собі." І тому, додає вона, щоб ніколи цього не почути, тому я не хотіла виростн, відчуваючи, що я сама не всилі забезпечити собі життя, життя вічне в небі. Я ніколи не могла нічого зробити сама. Отже я остала заедно маленька, не маючи іншої роботи як збирати квіти любови й жертви та приносити їх доброму Богові для Його вдоволення." Дитина отже, що хоче дістати від ботька поміч, якої треба для її слабенького віку мусить Йому сказати:" Я нічого не можу, будь моя сила. Я нічого не маю, будь моє багатство." Так само й душа все буде мати, коли нічого не матиме, а лиш всього очікувати буде від доброго Бога.

Але покора серця й убогість духа вимагають ще завершення. Довіря, безперериве довіря, затоплене в милосердній доброті Небесного Отця, це непомильний спосіб склонити Його до спочування та до щедроти. "Від доброго Бога дістаємо стільки, скільки надіємося." каже Тереня. Перше, що з того слідує є це: що душа, яка пустилася на Стежечку Духовного Дитинства, має звіритися Божому милосердю щодо минулих провин, які вони великі та численні не були б. Дальше, вона має очікувати від Нього самого Милосердя прощення всіх своїх щоденних недостач. Чи ж Тереса не сказала: "що провини кинені з таким дитинним довірям у пожар любови будуть відразу спалені без повороту?" Яка це велика потіха повинна бути для нас. Тільки цілим серцем і цілою душею здаймося на безграничне Боже милосердя, і в Його руки передаймо всю свою журбу, всі свої клопоти теперішні, а тим більше будучі, а Він нами покерує для нашого власного добра.

Переглянувши коротенько ці головні черти духовного дитинства і побачивши, що воно складається з довіря в Бога й сліпого передання себо в Його руки, застановімся чи не є часом ця духовна доріжка саме цим шляхом, яким Господь Бог хоче, щоб ми йшли? Якщо так, то не забуваймо, що нема ліпшої будівничої як любов. Якщо ця дорога не для нас, не знеохочуймося лиш просто прямуймо тією дорогою, яку ми собі вибрали. Доріжка Духовного Дитинства є тільки для душ, які є справді маленькі, й не чуються спосібні підниматися великих діл.

бр. Л. С.

НАШ ХОР

Брр. Філософи, Схолястики та Новики створили мужеський хор, який недавно відспівав свою першу Сл. Божу в мондерській церкві. Тепер, під вмілим проводом Впр. о. А. Горняка, хор підготовлює коляди, щоб гідно звеличати надходяче свято Христового Різдва.

Ходять чутки, що деякі Отці збираються цього року побити Схолястиків, Новиків та Філософів у гаківці. Та це ще не все: ОО. кажуть, що побють збірну дружину, в якій мали б грати так звані "стари", себто найліпші грачі. Всім ОО., бажаємо якнайбільших успіхів у так труднім ділі.

ПИТАННЯ ЯКЕ ВАРТУЄ "64" ДОЛЯРИ.-ХТО ЦЕ?

Його здивування: Оооо?- "На маеш но".
Його обурення: "Вот ю токінг баут".
Його радість: "Га,га,га-знаменито".
Він приказує: "Ви це зробите.-Капіто?"

ГАКІВКА

Гаківка, або "гокей", є це змагова, дружинова гра в якій "гаками" проганяється повний, твердий мячик, або (на леді) маленький чорний кружок через невеликі ворітця. Правила до цієї гри, є дуже подібні до гри в копаного мяча.

Деякі спортові історики думають, що теперішня гаківка дістала свій початок в Ірляндії в 14 столітті. Тодішні Ірляндці забавлялися дуже жорстокою й брутальною грою яку називали "Гирлій". У цій грі, грачі вживали бронзову галку й тяжку деревяну палицю. Вони бігали за тією галкою, і старалися при помочі їхніх деревяних палиць завести її до означенної брамки. Переважно, змагання переводилися між двома величезними дружинами, до яких вибирали тільки найліпших і найбільше витривалих мужчин, які могли витривати через означений час гри. Тому, що грачі вживали деревяні палиці траплялися нераз підчас гри великі нещастя. Вкінці, ця гра дійшла до такої великої жорстокости, що ірляндська влада ще в 1527р. скасувала її. Одна старинна, гумористична леґенда оповідає про Лаврада Лоінґсер, одного з королів Ірляндії. Будучи ще хлопцем він був цілком німий, але дуже любив спорт. Коли одного разу він брав участь у цій грі "Гирлій", його якийсь інший грач дуже сильно вдарив по нозі, так що з того великого болю він аж крикнув. Від тоді він не мав трудности навчитися говорити.

Пізніше, в Англії почали грати іншу гру, яку називали "бандей". Ця гра, можна сказати, була первісною формою теперішньої гаківки. Тут грачі вже грали на леді, і то з іншими палицями, які були загнуті при кінці. В цій грі, уживано лижви, хотяй вони були дуже непрактичні.

В недовзі по тім, заведено гру "бандей" в Канаді, де вона майже відразу стала дуже популярною. Між 1879 і 1900р. однак, Канадійці зробили багато змін в старій грі "бандей." Одною з тих змін було, щоб замість галки, уживати чорний кружок якого пізніше назвали "пак." Друга зміна яку завели Канадійці полягала в тім,

що вони зробили довші палиці, тим способом даючи грачеві спроможність тримати палицю двома руками замість одною. Тому, що ця нова галка могла з великою скорістю посуватися по леді, Канадійці, щоб оминути арґументів чи галка перейшла через браму чи ні, установили привязати до задньої частини брамки сітку, яка мала б спинювати "пак". Із заведенням нових правил треба було когось, щоб в час гри уважав на заховання цих правил. З цієї причини заведено кваліфікованих суддів які мали справедливо провадити грою, та накладати належні кари за нарушення правил.

Люди все любили грати в гаківку, але не багато з них любило дивитися як інші її грали. Проста причина: було дуже зимно на дворі стояти. Так воно було аж до того часу, доки Юрій С. Флонк не збудував першу ковзанку в будинку. Йому це завдячуємо, що тепер ми можемо приглядатися грі в гокей, не відчуваючи зовнішнього холоду.

В 1925р. Василь Д. Дваєр вставив у "Мадісон Сквир Ґарденс" машину яка заморожувала воду або робила штучний лід. Від того часу, глядачі могли дивитися на гаківку майже в хатній температурі. Першим разом прийшло до "Мадісон Сквир Ґарденс" понад 17,000 глядачів. Побачивши цей великий успіх гаківки в "Мадісон Сквир Ґарденс," інші арени почали собі вставляти таку саму систему заморожування леду.

У 1924р. впроваджено гаківку до Олімпійських Ігрищ, так що в 1925р. понад 20 держав були репрезентовані.

В 1926р. "Національний Гаківський Союз", а саме, "Мейджор Ліґ" гаківки зазнав найкращих успіхів, бо люди тисячами приходили дивитися на змагання.

В Канаді гаківка є одною з найбільш улюблених спортів. Хлопці починають грати її вже від наймолодших літ, так що любов до цього спорту закорінюється глибоко в їх серцях, майже від часу уживання розуму. Хоч в Америці також ця гра дужепопулярна, то однак Канада буде на далі посточати гаківці найкращих грачів. І можна сміло сказати, що Канада має під теперішню пору, найкращі гаківські дружини в світі.

бр. Д.Г.

ДО НАРОДНЬОЇ ПІСНІ

О пісне народня. Одна ти мене,
Лиш одна ти мене не лишаєш,
І куди тільки доля мене не жене-
Ти за мною як пташка літаєш.

В далекому краю, в чужій стороні,
В час безмовного, сірого суму,
Про степи і могили співаєш мені
Як український степ довгу думу.

Ти говориш: минули козацькі часи,
Не минула козацькая слава,
Тож кріпись, не хиляй до землі голови,
Наша радість-народная справа.

О пісне моя. Що найкращого є
В серці й думці народу мойого,
В твоїх звуках, як в арфі безсмертній жиє,
Ждучи воскресення свойого;

Ждучи на момент, коли з людських грудей
Вийде воля розкута, свобідна-
В бій на смерть і життя попровадить людей,
Не хто інший, лиш пісня їх рідна.

О пісне народня, одна ти мене,
Лиш одна ти мене не лишаєш,
І куди тільки доля мене не жене,
Ти за мною як пташка літаєш.

Богдан Лепкий.

Тоді любить сват,
Коли добро має брат.
А коли бідний,
То забуде й брат рідний.

Нар.Приповідка

ВІСТІ ЗА ЖОВТЕНЬ

1. Починаючи зі сьогоднішним днем, монахи разом з вірними відмовляли в церкві спільну вервицю.
2. Брр. Схолястики й Новики збирали картоплю.
11. Всі Брати звозили солому яка осталася зі жнив.
16. Бр. Адріян поїхав до Торонта на вакації.
23. Відбувся День Подяки за добрий цьогорічний урожай. Впр.о.Ігумен відправив на хуторі в цьому намірені Сл.Божу,на якій всі Брати були присутні.
31. Початок канонічної візитації.

ЗА ЛИСТОПАД

7. Впр.о.Протоігумен був присутний на викладах українських предметів.
10. Закінчення канонічної візитації.
11. Схолястицький хор співав першу свою Сл.Божу в мондерській церкві, з нагоди празника св.Йосафата.
12. Брр. Новики почали свої реколекції.
20. Закінчення новіціятських реколекцій.
25. Всі Отці їздили до Едмонтону з нагоди 25 ліття священства Преосв. Кир Ніля Саварина.
26. Відвідали наш манастир Впр.о.Ігумен Б.Слобода та Преп.о.Єронім Химій.
29. Дієс Академікус.

ЗА ГРУДЕНЬ

5. По старому звичаю відбулася роздача дарунків.
6. Великий обід з нагоди св.Николая.
10. Брр.Схолястики почали виголошувати свої проповіді.
17. Іспити зі старословянської мови та укр.граматики.
18. Іспити з української літератури й історії.
20. Різдвяні Вакації.

Др. Куцій: А тепер о. Мироне вислухайте мою сповідь:
Я...вирвав одинокий Ваш здоровий зуб.

Катехит оповідає дітям про Йосипа єгипетського, як то браття продали його купцям. Щоб заінтересувати дітей і заохотити до більшої уваги, він спитав:

-Було добре?

-Ні, відповідають діти одноголосно.

-А що ж було в тім зле? Всі мовчать.

-Хто з вас знає, що було зле в тім продажу?

Малий хлопець крамаря підносить пальці:-Його задешево продали.

БАЖАЄМО ВСІМ ВЕСЕЛИХ СВЯТ.

VOL XVIII OCTOBER — NOVEMBER — DECEMBER 1956 NO. 4
QUARTERLY — EDITED BY THE SCHOLASTICATE — MUNDARE ALBERTA

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

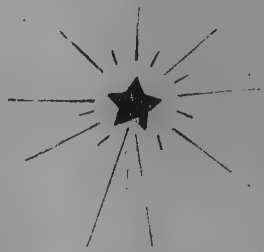

Having looked through a stack of old Auroras and not being able to find any editorials which he could copy, this honourable editor finds he must do the only honourable thing there is to do, and that is, write his own honourable editorial. This, incidentally, just goes to show that, contrary to the popular heresy that all editors are inhuman monsters, insensible to the likes and dislikes (especially dislikes) of those whose co-operation they ask in a certain field of journalism, certain editors also have a dislike for creative writing and therefore are in a position to understand the feelings of others, as may readily be seen by the "believe me, this hurts me more than it does you" look on their faces when they approach the afore mentioned "others" for "certain creations of a literary nature." In other words, don't feel you're being persecuted when you're asked for an article. Just resign yourself to fate and produce.

Turning to the past now, we feel we must apologise for some of the shortcomings of the previous issue of the Aurora, namely, lack of clarity in the drawings and the ink smears on certain pages. This, unfortunately, was something we had to learn from experience because all the "old-timers" who know all the tricks of the trade are no longer on the staff. However, we shall try our best to avoid repeating the errors of the previous issue. We hope that, with your co-operation, all the future editions of the Aurora will show constant improvement.

Back to the present, and to the Christmas that is upon us. Christmas, the holiday that Christians the world over probably without a doubt acclaim as their favourite. Yet, have we ever stopped to wonder, why it is that this holiday, the favourite of all, should come in a season which, in many respects, is perhaps the most unpleasent of all. Why did our Saviour choose this season of howling blizzards and piercing cold for His Nativity? Why did He not choose some other season? Would not spring have been a better

time, when, with the coming to life of all creatures, the minds of men would naturally turn to Him Who is the source of all life? Or summer, when all nature is at it's peak in beauty and majesty? Would not this season serve the purpose better by reminding men of the beauty and majesty of God, and so make them better disposed to receive His Divine Son? Why not autumn, with its atmosphere of humble thanksgiving? Why did He not come then? Truly, it seems that any time of year except winter would have been a better time for Christmas. Admittedly this is true, but only if we consider the matter on the surface. If we go into it deeply we will see that the exact opposite is true: that winter is actually the best time for Christmas.

In the first place, if Christmas came any time other than winter, its symbolic meaning would not be evident. Jesus came to save mankind from the deplorable, sinful state into which it had fallen. It is winter, therefore, that best symbolizes the state of men's souls at the time of His coming: cold, barren, lifeless.

In the second place, the beauty and majesty of the spring, summer and autumn months would not make men better disposed to receive their Savior. This, as we know, is because the fallen nature of man is more easily attracted to the beauty that is most evident; to natural rather that supernatural beauty. In other words, if Christmas were in summer, it would have to compete with the beauty of nature to claim the attention of mankind. Imajine a Christmas sometime in July. How many people would give up the pleasures of their summer vacations to pay homage to the King of kings? How many would turn their adoring eyes away from the beauty of nature and cast them, at least for a few moments on Him who is infinite Beauty and Majesty? Besides this, mankind could not be expected to appreciate the coming of the Savior as much in the summer, when life presents so much pleasures, as in winter, when the more unpleasent side of life is forced upon man. We are all aware of the fact that as soon as winter sets in, people begin thinking of and planning for Christmas even weeks before it will arrive, because, even though many of them have a false idea of Christmas, they at least see in it a means of lifting up their spirits which tend to become somewhat depressed during the winter months.

Finally, if we consider this subject from the viewpoint of nature, we see that winter pays homage to the new-born King better than any of the other seasons. In winter, all vegetation sheds its wealth of foliage so as not to mock the state of poverty and

and simplicity in which the Christ Child was born. The birds are no longer present to bring joy and happiness to man with their singing, for He has come Who brings true joy and happiness to mankind. All struggle in nature between creatures ceases, for He Who has come is the bearer of peace and good will. All things are hidden under a blanket of snow so that only One may be evident to the eyes of men.

Without a doubt, winter is truly the best time for Christmas, for only winter could provide such a setting that, instead of obscuring this holiday, accents it in such a way as to make it most evident to the eyes of men.

BALLAD OF DECEMBER

Fitful was the inn-host's rest.
  Drear the dark December!
Banished was the New-Born Guest.
  Mary, you remember!
The stable damp made cold around.
So mother-arms must fold around,
Where lantern gleams make gold around
Your Babe in old December,
One brooding-bold December.

The humble shepherds thronged the floor!
  Gay the gray December!
Mighty kings came to adore.
  Mary, you remember!
Soldier tread made fright around.
But angel wings made flight around
And little lambs were white around
Your Babe in bright December
One starry-light December.

-Louis J. Sanker.

A STRUGGLE FOR IDEALS -Bro. Myron.

Every living being on this earth strives to satisfy his bodily needs in order to live. Human beings, gifted with an intellect, are not to be pleased by satisfying their natural needs, but by striving for higher ideals; ideals that show that they are rational beings created for eternal happiness.

As we glance at the lives of the modern human race, we notice that many people seem to forget that they are intellectual beings. Their behavior shows us that they struggle day after day after day for the temporal goods as ordinary creatures do, and seldom raise their heads above this ground to think of the supernatural things that should be in the mind of every person.

Every human heart craves for things or ideals that will bring some sort of satisfaction or happiness. People are mistaken if they seek that satisfaction in worldly goods, because these are ordinary natural appetites to which every human nature is inclined. No matter what we possess and how we satisfy our nature our heart will continue to crave for more happiness.

Besides seeking to satisfy their nature, some people strive for higher worldly ideals that temporarily satisfy their souls; such as possessing a higher education, developing a good character and similar things. These ideals in themselves are good and everyone should strive to achieve some, but if we seek in them happiness to satisfy our heart, we surely will not be happy for long. These worldly ideals are to be used only as instruments to achieve our final end.

True satisfaction and happiness are received by those who strive for Christian ideals. Every person who believes in God understands clearly that worldly possessions are unworthy of being our ideals. As we said, they are to help us achieve higher ideals, ideals that place us nearer our Creator. In Him will our heart possess the true satisfaction and happiness, because He is Happiness.

Few people have learned the art of collecting happy memories; they collect old china and prints and books - all good and pleasant but fragile and perishable. But happy memories are indestructible possessions which nothing can take from us.

PEACE ON EARTH

-Bro. Jerome

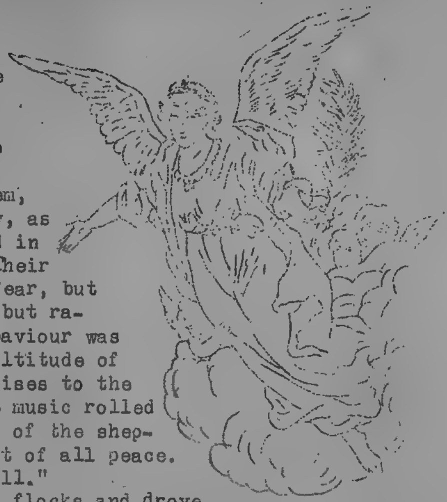

"Peace on earth." These words were heard by shepherds who were tending their flocks on the bleak, barren hills near Bethlehem, on a cold winter night. Suddenly, as if from nowhere, an angel, bathed in bright light appeared to them. Their hearts were filled with a great fear, but the angel told them not to fear, but rather to rejoice for the world's Saviour was born that day in Bethlehem. A multitude of angels then appeared, singing praises to the new born King. The sweet, gentle music rolled over the hills filling the hearts of the shepherds with gladness, joy, and most of all peace. "Peace on earth to men of good will."

The shepherds gathered their flocks and drove them towards Bethlehem. On the outskirts of the town they saw the stable, illuminated by a bright light, and there the singing of the angels seemed to be centered.

They entered the stable and saw a child wrapped in swadling clothes, lying in a manger; the most beautiful child they had ever seen. The young mother leaning over the child was a very beautiful lady. Her face was lit up with a supernatural glow. The very atmosphere in the stable did something to their hearts. They saw and believed that this child was the promised Messiah. They were full of joy, for they had found peace. All their cares were forgotten, with just one glance at the Child.

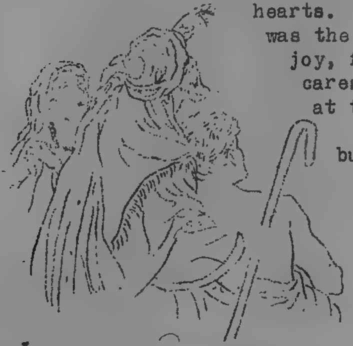

Peace; that is what Christmas brings, but that peace is for men of good will. Only those will find it who want it and that only beside the Christmas crib. People the world over say, "We want peace, we want peace." But why can't they find it? Why does it elude them? Simply because they don't know where to

find it. They look everywhere except beside the Christmas crib.

The days when men fully understood the meaning of Christmas are gone. Our modern materialistic world looks for nothing but the gratification of its natural desires. Some people want glory, others riches and still others power. They will tread on anyone's toes; they will hurt anyone in order to achieve what they want, what they think will set their minds and hearts at rest. But will they find that feeling for which they are striving? Never, because they are acting against the spirit of Christmas, the spirit that calls for good will and co-operation amongst men.

The atheistic rulers of the communist countries did away with Christmas, did away with all religion in an attempt to subordinate and pacify the people. Was peace, the intended result achieved? No, and it never will be. Constant revolt and the general feeling of resentment of the people toward the government show the truth of the saying, "Without God you won't even get to the doorstep." These rulers have achieved an exactly opposite effect, for instead of peace and good will, they have instilled a feeling of fear in the hearts of the people, fear of punishment and death. However, these leaders are also subject to fear, fear that those whom they consider to be their closest friends may be ploting to overthrow them.

There will never be peace in the world unless men turn back to God and learn from Him to live at peace with all people. That is the message of Christmas. Turn to God and there you will find peace. Turn to material things and you will find only chaos.

Let us all on this Christmas day turn to the new born Prince of Peace and beg Him to restore peace to the world; beg Him to show all men how to live with their fellow men with good will and co-operation. When this comes about, we can be sure that peace will reign throughout the entire world.

AURORA STAFF

Editor & typist ------ Bro. Cyril

Administrator --------- Bro. Daniel

Printers -------------- Bro. Daniel
Bro. Laurence

Artist ---------------- Bro. Cyril

FATHER LACOMBE

Part two of three parts. -Bro. Peter.

The early spring of 1861 saw Father Lacombe busy at the new mission, building a chapel. He encouraged the Metis, who were helpinghim, to settle down and cultivate the land and thus provide for themselves. With the aid of the whole settlement, he built a bridge, the only one then in Hudson's Bay territory. (The mission is now the flourishing town of St. Albert.)

Father Lacombe was called upon during all times of the year to aid the Indians, especially in winter when the Indians suffered even plagues, such as happened in 1865 when the Blackfeet were scourged by typhoid fever.

Father Lacombe not only had to act as physician, but also as a peacemaker. One time when the food became scarce in the south, Chief Natous and other Blackfoot chiefs moved to the northern boun-

daries of their hunting grounds, near the Crees. One December night the Crees attacked the Blackfeet, slaughtering them and looting their camp. Towards dawn, the Crees were repelled, but the firing of muskets continued. Father Lacombe happened to be in this camp. He raised the cross in one hand and the Red Cross flag in the other and walked directly into enemy ground calling loudly to the Crees to stop firing. The shooting continued. Unfortunately, a bullet rebounded off the ground and struck Father Lacombe's head, knocking him down. The enraged Blackfeet threw themselves on the Crees, yelling that they had killed their Blackrobe or "Kamiyo-atchakwe" (the Man-of-the-Beautiful-Soul). (To the various Blackfoot tribes he was known as "Arsous-kitsirarpi" - the Man-of-the-Good-Heart.) Immediately the Crees ceased fire and withdrew in confusion, thinking they had killed Father Lacombe. Fortunately, the wound was not fatal and Father Lacombe soon recovered.

The year 1866 found Father Lacombe working on his new mission at St. Paul de Cris. He encouraged the Cree Indians to settle and cultivate the land. He was not very successful, because they had too much nomadic blood in them.

In 1868, we come across another incident, which shows how Father Lacombe was able to maintain peace among the various Indian tribes. A band of sixty Blackfoot warriors planned to attack and plunder a Cree camp in which, unknown to the Blackfeet, Father Lacombe happened to be. As a Cree hunter spread the news, the camp was quickly put into a state of defence. Calmly, Father Lacombe took a horse and rode out into the hills where the Blackfeet were hiding and called to them to start fighting. As soon as the Blackfoot warriors recognized Father Lacombe's voice, they discarded the idea of attacking the camp.

In 1869, Bishop Tache dispatched Father Lacombe to Montreal via Benton and St. Louis to see what improvements could be made in transportation to the Indian missions. While in Montreal, he convinced his youngest sister to come west and teach at Lac la Biche. She readily consented to this.

Returning from Montreal, he stayed for a few days at Fort Edmonton, before leaving for St. Albert. On his way to St Albert he came across a group of Blackfeet who were ambushed by the Cree-Assinaboines who took everything the Blackfeet had. The group of Blackfeet had not eaten anything for three days and were floundering along almost barefooted in slush and ice. Father Lacombe gave them everything he had and walked to St. Albert.

Within a few days a party of seven hundred Blackfeet came to destroy Fort Edmonton, because the Blackfeet were ambushed near Edmonton. Father Lacombe was aroused at midnight by a courier to come to the aid of Fort Edmonton. Soon after he reached Edmonton, the Blackfoot Indians surrounded it. Disregarding the order for all to remain inside the stockade, he went boldly out on the meadow around the fort, calling on the enemy in what Blackfoot he could muster. He asked them to fire no more on the Fort, for he and the other white men were their friends. He assured them that the Company was indignant with the Crees for falling upon the Blackfeet so treacherously. Everybody in the Fort waited for some response to Father Lacombe's pleas. There was none verbally, but when dawn came it was found that the Blackfeet had quietly withdrawn.

-to be concluded.

OUR LADY

She
looks
at her Son
and smiles...
and her eyes
glow
with the love
that is
maternity.

He
gazes up
at her
and baby eyes
reflect
that smile
with a smile
that is hers
for all
eternity.

-Clare Powers.

I LEFT THE NOVITIATE

There was a day, in the not too distant past, when I left the Novitiate. The sun shone brightly that morning, but it did nothing to raise my dejected spirits. In a sense, I did feel happy the morning of my departure because I was leaving that place of trial, that place which I had, for some time, wanted to leave. Still, it was with hesitation, with a fear of the unknown future, that I left the Novitiate. As I think of it now, I see it all so clearly and, although I feel I now have a better life, I wonder whether I should not feel sorry for having left the Novitiate.

I had not been in the novitiate long, when I realized that this was definitely not the place where I would spend the rest of my days. I already felt that, eventually, I must leave. I saw that this, the life of the novitiate, was a wonderful life, but still I knew that I must eventually leave. This thought gnawed at my insides. Many a sleepless night it gave me. During the following weeks and months I meditated, I deliberated, I searched the nooks and crannies of my mind in a vain attempt to find a solution because, although I felt it imperative that I leave, I did not really want to go.

I had became attached to my companions and the fear and dread of leaving them depressed me. True, I knew that I could not expect to live with them forever anyways, but nontheless I felt immense sorrow at the thought of parting with them. They had often helped me and now I felt that in leaving them, I was running out on them.

I dreaded not only leaving my companions, but my surroundings as well. Here I had learned to feel at home; here I enjoyed myself. I had grown accustomed to the comforts as well as the hardships of this, the Novitiate. There were many small things here which appealed to me, to which I had become attached, and I was reluctant to let them go. Nevertheless, I was set on leaving and nothing could deter me.

My decision to leave was not mine alone, nor was it a rash decision. I had confided in my superiors and together, after having duly considered all the pros and cons, we had decided that I should leave the novitiate. As I listened to the advice of my Superiors I saw that I would also miss them. They had taken the place of my father and mother. All along, they had advised me, helped me, shown me great kindness, and now I was to leave them.

After all they had done for me, I was running out on them, even worse, I was turning traitor, and I felt as only a traitor can feel when he realizes that he has sold out what is dearest to him. It was almost more than I could bear even though I knew that they were the ones who helped me reach my decision, and it was with a truly heavy heart that I decided, with their help, that tomorrow would be the day.

It was a sleepless night I spent, but finally daybreak came. This was to be my last day in the novitiate, or rather half-day, if even that, for by mid-day I would no longer be in the novitiate. With the first sound of the bell, I rose, washed, and quickly donned my habit. I wanted to make this, my last day, a good day, since I still realized what a blessing a well spent day in the novitiate is.

As I hurried to the chapel I thought of the number of times I had, less zealously, even without any zeal, done this same thing, and I saw how much of my novitiate I had wasted. In the chapel I asked the good Lord to help me in the future which seemed none too certain. I went to the ascetory with my fellow novices for the morning meditation, but I didn't meditate. Rather, I reminisced. Once again I thought of all that I had lived through here and I was more depressed then ever at the thought of my approaching departure, but I was determined to leave, since I know that this, the novitiate, was no longer for me.

We went to the chapel for our morning Mass. Here for the first time, I began to feel a definite joy at the thought of leaving. I began to realize that if the novitiate was no longer for me, I should willingly leave. It was hard to center my thoughts on the Mass being said. I tried though, because I wanted to get the most out of the Mass which I was attending for the last time as a novice in the Order of St. Basil the Great. My Communion that morning was probably the most fervent I had yet made. I asked our Lord's help to remember all the good things I had learned during the days I had spent in the novitiate. I begged His help for the future.

With the ending of the Mass, I felt I was a novice no longer. I went for breakfast but I sat apart from my former confreres. I felt light-hearted now and no longer dreaded my departure from the novitiate. After breakfast I hurried upstairs to the dormitory. I wished to take my belongings and be off before the novices returned. Then I went to the Master of Novices and bade him farewell. Our parting was not sad. Maybe he was only too glad to be rid of me, but in the end, he gave me his blessing and I left.

I did not go far down the corridor, though, before I stopped. I hesitated, then I manfully opened the door on my right and entered, for you see, this was my new home. Yes, I had left the novitiate never to return, but only because I wished to enter the Scholasticate, and on that memorable morning, during that last Mass of my novitiate, I had pronounced my first vows which opened to me the doors I longed to enter.

NEVER SAY "I'M DEAD CERTAIN." -Bro. Mark.

"Errare humanus est." Yet how often it is that we are too sure of ourselves. This is the reason for so many distasteful misunderstandings and arguments among us. Too often we have to watch while an innocent enough discussion turns into a hot verbal battle. What causes this? Simply the fact that the two adversaries are too cock-sure that their side of the question is the right one. The trouble here is not that the people in question are just stubborn (though sometimes they may be), but that they are only human, and as such are subject to lapses of memory. In other words, they simply forget.

Often the simplest cross-examination will show us how little we remember and how much we forget.

It belongs to history that at one time there arose a fierce argument in the House of Lords in England on the question of whether a horse rises first on it's front legs or on it's hind legs. After many hours of heated debate, the question was finally settled by going out to the stables and seeing for themselves.

How long should we continue to go on giving people the benefit of the doubt when we are dead-sure that we are right? One woman had to learn the answer to that question in a tragedy that blackened her life.

Edna had always trusted her husband Paul - that is, until the time she learned a secret about him which he had never revealed to her. One night he did not come home for dinner. Long after midnight she heard a commotion on the stairs. Almost helplessly intoxicated, Paul was trying to climb up on hands and knees. Paul had been an alcoholic before his marriage. After Paul regained his senses, he took a vow that he would never touch a drink again. Years slipped past. Paul spent many years overseas during the war, yet he remained true to his vow.

Ten years later, back on his old job, he telephoned her one evening and said that he had to work late at the office. He

would get his dinner downtown. Edna's mind flew back again to that first year of their marriage, when he had said the same thing in the same tone of voice and had arrived home almost helpless. The hours passed torturously slowly for Edna. Suddenly she heard the same sickening commotion outside her door - Paul came staggering in. Hes only words were: "Gonna be all right." He flung himself on the bed, where he lay breathing heavily, and unconscious. And Edna? She locked herself in her room, dead-sure that her husband was drunk again. In the morning she found him where he had lay down - Paul was dead.

"He had a heart attack," the doctor said. "Probably worked too hard after hours." THE AUTOPSY SHOWED THAT HE HAD HAD NOTHING WHATEVER TO DRINK. To this day Edna believes that if she had given Paul the benefit of the doubt when he looked to be intoxicated, and had called a doctor in time, his life would have been saved.

Here is another illustration of how little we can depend upon our memory. Hugo Munsterverg, a psychologist and philosopher once baffled a trial witness by asking him whether the figures on his watch were Roman or Arabic, and whether the number six was straight up and down or standing on its head. The witness thought they were Arabic figures and the number six was straight. They looked at his watch. You guessed it! The figures were Roman and there was no number six at all, its place was taken by the second hand.

Often this is the same with us. By some strage mental twist of memory, we can became confused on a matter for which we are willing to "offer our heads." So the next time we catch ourselves raising our voices over a question that we think we remember with perfect clarity, let's just bring the matter to an end by admitting, "You are probably right pal; let's forget the matter." For we have to face the truth that to err is not degrading, IT IS ONLY HUMAN.

THE CONTEMPLATIVE LIFE -Bro. Laurence.

A true vocation to the contemplative life is a special call that God gives to a small percentage of human beings. It does not arise from failure and disappointment in life, but from a peculiar consciousness that God is calling one to live with Him, in the desert of the cloister, a life full of sacrifice and divine charity. Many who heard this call, at first thought only of living with God a life of charity and sacrifice to the end of their lives and thereby saving their souls. The idea of saving souls and doing work

for others does not enter into their minds when they first join a cloistered contemplative order. These souls are much too concerned about their own souls, and do not realize that no one lives for himself alone, but all live for one another. One cannot love God without loving his fellow men, each one of whom God loves with infinite affection and for each one of whom Christ suffered and died upon the cross. So, in entering a cloistered contemplative life, one embraces a life of sacrifice, charity and complete union with God in silence and contemplation for the salvation of all mankind. In other words, contemplatives are also, in a sense apostles of Christ.

The power of the apostle of Christ is not determined by the type of apostolicwork that he does, but by the sanctity of his life. Sanctity is extremely necessary for apostolic work and the soul attains it with its life with God. Whether the apostolate of Christ will be that of prayer or preaching depends on the call of God. His power will depend on the spotlessness of his life of sanctity which will allow God's grace to flow through him to the souls of others.

To lead a life with Christ in contemplation, day after day as the years go by without any interruption requires great faith and many acts of self-denial in the renunciation of creatures. When the contemplative remains faithful in his life of renunciation, he eventually becomes concious of the habitual presence of God, and all that does not pertain to God fades into insignificance.

The cloistered contemplative has a deep insight into the words of St. Paul, "Faith is the substance of things to be hoped for, the evidence of things that appear not." The contemplative apostle of the cloister prays for the thousands he has never known and whom he will never see on earth. In general, he remains completely ignorant of the results of his life of prayer and sacrifice. Yet he will send ahead of him and lead with him and draw after him an unknown and unnumbered multitude saved by the powerful apostolate of a life of prayer, charity and sacrifice.

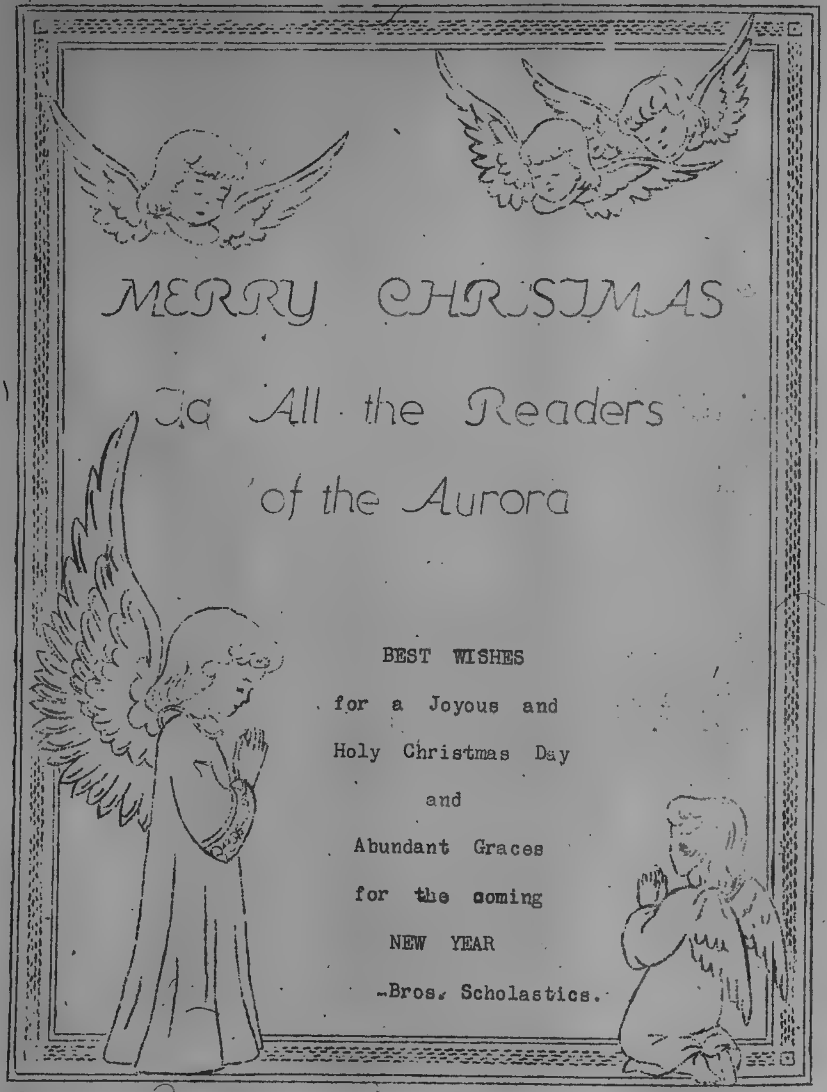

Oratory - the art of making deep noises from the chest sound like important messages from the brain

A professor in logic once asked his class, "If the U.S. is bounded on the north by Canada, on the south by the Gulf Mexico, on the east by the Atlantic, and on the west by the Pacific, how old am I?"

After a minute's silence, a brilliant young student raised his hand and answered, "Forty-four."

"You're right, said the puzzled teacher. "How did you figure it out?"

"I have a cousin who is 22. He's only half crazy."

Speak when you're angry and you'll make the best speech you'll ever regret.

Three men assigned to a room on the 30th floor at a hotel learned that the elivator was out of order. To occupy their minds during the long climb, they devised a plan whereby the first would tell funny stories for the first ten flights; the second, adventure stories for the next ten; and the third, sad experiences for the last ten.

With their laughter, the first ten flights were easy. And the same for the next ten. At the 21st floor, the third man was silent.

"Let's have those sad stories," the others urged.

"All right, I'll tell the saddest of all tales first, he said. "I forgot the key."

Cab driver to fare stepping into taxi: "Quo vadis, Mac?"

The only reason people get lost in thought is because it's unfamiliar territory.

With apologies to His Majesty, the late Franz Josef of Austria, we submit this portrait of him done by Father Orest during one of his Ukrainian Liturature classes. Father Orest's purpose in creating this work of art was to illustrate to his "deciples" the style of "facial hair-do" worn by Franz Josef. The original portrait unfortunately has been destroyed, and this is but a faithful reproduction on a smaller scale.

After the "Pons Asinorum" exam, Bro. Josaphat Konchak was heard to remark that he had just lived through the worst experience of his life.

A probable solution to that great mystery of why Bro. Eugene never has "time" to write articles for the Aurora: It seems that a notion somehow got around that (a) Bro. Eugene talks very much. In defending himself, he remarked that (b) he never speaks without first thinking of what he is about to say. Ergo, by adding the time required for the fulfillment of occupation "(a)" to an almost equal amount required by occupation "(b)", we can easily see why Bro. Eugene hasn't time to write articles.

A note written on the inside cover of one of the monastary text books: "Bored of Education."

Bro. Flavian's explanation of the missing tail light on the Ford: "There I was with the right of way - and that stubborn house just wouldn't move out of the road.

Lately Bro. Christopher has been taking a great interest in football. His idol, so we hear, is Rollie Miles.

ПРОЛЄСК

КВАРТАЛЬНИК — ВИДАЮТЬ Брр. СХОЛЯСТИКИ, Ч.С.В.В. — МОНДЕР АЛБЕРТА

РІК XIX СІЧЕНЬ — ЛЮТИЙ — БЕРЕЗЕНЬ 1957 ЧИСЛО 1

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

КАТОЛИЦЬКА ПРЕСА

Так як кожного року так і цього, місяць лютий був призначений для поширення католицької преси і загалом католицького друкованого слова. Тому і ми хочемо бодай у декількох словах вказати на цю незрівнану вартість друкованого католицького слова.

Католицька преса -це те друковане періодичне слово, що є побудоване на найвищих духових та етичних засадах, які випливають з Божого Закону, з науки Ісуса Христа і Його св. Церкви. Засади ці такі міцні, такі незмінні й такі святі й загально обовязуючі, як незмінною і святою та обовязуючою всіх є воля Божа, є Його закон, є наука Христової Церкви.

З тієї причини католицька преса є просто безцінна, бо вона поширюючи католицькі засади життя, сповняє ролю найвищої виховниці людей попри св. Церкву. Можна також сміло сказати, що католицька преса займає переднє місце в сфері католицького світського апостоляту, бо вона помагає кожному в його пошукуванні за правдою, за високими ідеалами і найбільшими вартостями, за остаточним змислом і ціллю людського життя.

В сьогоднішнім зматеріялізованім світі, католицька преса відіграє ще одну важливу ролю. Своїм безнастанним голошенням Христових правд, вона запліднює в зматеріялізованих та духово байдужих читачах найвищі правди. Тим способом вона будить у них сильне бажання ставатися чимраз більш подібними до Ісуса Христа, якого життя та чесноти католицька преса вірно видвигає на своїх сторінках.

Католицьке слово, сперте на християнськім ідеалізмі є всилі змінити обличчя нинішнього світу. Бо хоч незнати й яку велику популярність не мали б радіо чи телевізія, друковане слово всетаки має величезний

вплив на життя одиниці. Вплив цей нераз може бути такий сильний, що людина не бере речі на здоровий розум, тільки цілою душею їде за тим, що подає газета. Наглядний приклад маємо на комуністах.

На жаль, не всі здають собі справу, що в сьогоднішньому світі є тепер 224 міліони щоденників і інших газет. У самих Советах є 8 тисяч часописів, а їх наклад дає разом 40 міліонів примірників. А все те: диявольська проповідь. Не всі собі здають справу, що католицька преса в Америці має всього 4 міліони примірників накладу. Яке ж тут може бути порівнання? Коли в Советах вийде 40 журналів, в Америці вийде тільки один католицький. І то з великою трудністю приходиться їх розпродати.

Переглянувши коротко вищенаведені рядки, ми мусимо дійти до конклюзії, що помимо того, що католицька преса відіграє таку важливу ролю, не багато католиків нею цікавляться. Вони радше звертають увагу на різні інші ділянки католицького життя, забуваючи на слова Папи Пія X.:"Чомусь люди не хочуть зрозуміти, як важною є під сучасну пору католицька преса. Даремне будете будувати церкви, ставити школи, основувати місії: всі ваші благородні почини підуть на марне, якщо не навчитесь орудувати тією зброєю, якою є чесна католицька преса."

Ось тут маємо і для нас велику заохоту. Заохоту, до активної участи та співпраці зі своїм малим журналиком, який не є і без своєї вартости. Незнаємо як можемо співпрацювати? Писаним словом, заохотою а часом і фінансовою поміччю. Чейже не може бути журналика без писаного слова, а писаного слова без паперу, а паперу без фінансової помочі. Одним словом: помогти можемо, треба тільки хотіти.

Тому, що матеріяльна поміч може прийти від тих, що мають засоби помогти, для нас, що неможемо фінансово помогти, лишається один вихід а саме: писати статті. Усвідомім собі, що ми вчимося на священиків, отже необхідним є вміти писати по українськи. Не думаймо, що коли ми станемо священиками, то зараз почнемо писати статті до газет і т.п. Як ми не навчимося тепер, ніколи не будемо вміти, ніколи не навчимося. Не забуваймо, що молодість є періодом творення, науки, щоб потім наше життя мало основний фундамент.

Високопреподобному о. Ігуменові Веняминові Бараникові ЧСВВ.

На знак синівської любови й відданости з нагоди іменин складають свої щирі побажання

брр. Схолястики.

БРАТИ ПОМІЧНИКИ

Своєю премудрістю Господь Бог так сотворив і заряджив усіми істотами, і взагалі всією Своєю творчістю, що всі вони мають виконувати пожиточну функцію. Вони мають бути прикрасою для Нього і помічною для людини. Так наприклад при допомозі сонця та дощу, рослини можуть рости, видавати плоди -бути безперервним твором Божої могутности і необхідним середником для життя людини. Залежно від якости й призначення деякі рослини служать, головно для краси в природі, як квіти, інші служать для користи людини. Ця їхня служба може бути безпосередня, як це буває з усякими їстовними рослинами, або посередня, до якої належать різні трави, що їх споживають звірята, які відтак служать людині. Так само це буває серед птаства і звірями, що своїм різним призначенням вони виконують ці дві функції а це: свідчать про Бога-Творця і в певній мірі служать людині.

Щось подібне буває з людиною. Ціллю людей є служити Господу Богу, однак ця служба відбувається переважно в посередній, залежний спосіб. Тому, що мало є упривілейованих осіб, священиків, що впрост служать Господеві, приносячи Йому Безкровну жертву, більша частина людей служить Йому через призначений їм залежний спосіб, цебто помаганням другим. Коротко кажучи, хоч би не знати хто й яку роботу виконував, якщо вона Йому є дана від Бога, нею він причиняється до виконання свого обовязку супроти Бога, а тим самим заслуговує собі на вічне життя. Тому, що ціль цієї статті є спрямована на один стан людей, а це на братів-помічників, пригляньмося ближче до їхніх монаших обовязків, гідности й заслуги, що їх ждуть у вічності.

Брати-помічники в манастирі є немов матірю монашої родини. Так як справжня мати найбільше турбується про всякі домашні потреби цілої родини, так і брати помічники виконують дуже важні манастирські функції, і тим самим беруть спільну участь у прославлюванні Господа Бога.

І так брати кухарі, як ця мати, стараються задоволити перші життєві вимоги цілої монашої родини,а це: захороняють її від голоду. Монотонність цієї праці вимагає великої терпеливости, а її можна набути тільки зі спонук надприродних. Брати кухарі добре памятають на Божу волю і виконують цю працю з такою ревністю і любовю, що немов би вони дійсно готовили ці страви для самого видимого Христа і Його учнів.

Брати кравці з неменшою ревністю і відданістю шиють ризи, ряси, мантії, направляють усякі речі. І ця праця нагадує їм Пречисту Діву Марію, коли то вона виконувала подібну працю для самого Бога, Ісуса Христа і Його опікуна -св. Йосипа.

Брат столяр, памятаючи на приклад Ісуса Христа і св. Йосипа, з великим задоволенням і старанням виконує призначену йому ручну, столярську працю. Він є переконаний у цьому, що ця праця удосконалює його, є корисна для загалу і мила для Господа Бога, тому він радо її виконує і дбає про її перфектність.

Подібне ставлення до фізичні праці має швець. Він знає, що кожний рід праці є освячений Ісусом Христом, тому дбає, щоб ця монаша родина, що її собі уявляє в особі о. Ігумена за Ісуса Христа, а всіх інших за Його апостолів і учнів, тому дбає, щоб вона була як слід обута. Таке ж саме поняття про свій рід праці має брат огородник, господар і всі інші брати-помічники. Вони знають, що вони є найвірнішими приятелями, головною поміччю для божих слуг священиків, яким вони подають набої у завзятому бою проти диявола-ворога.

Крім фізичної праці брати-помічники теж причиняються до апостолування. Своїми молитвами й жертвами вони випрошують багато успіхів для священиків. Через їхню праведність стримують нераз Божу кару на чин, ціле людство, як також навертають чимало грішників. Часто добрий приклад скромного брата спричиняється до великого збудування інших, та є заохотою до знošення трудів.

Вкінці, їхня нагорода за те буде велика. Вони ж покинули все й пішли за голосом Спасителя, тому крім усяких ласк і задоволень, що їх зазнають уже в цьому житті, їх жде ще й вічна, сторицею більша нагорода у вічному житті. Бог буде судити й нагороджати не по тім хто яке занимав становище, але як його виконував. Тому направду брати-помічники можуть тішитися і бодритися у своїх надіях бо їх жде велика Божа нагорода.

бр.Х.В.

СМЕРТОНОСНІ ЯЗИКИ

Найбільший земський маеток, який людина може посідати -це його добре імя, його репутація. І коли хтось позбавляє людину цього скарбу, він йому більше шкоди робить, ніж зробив би тоді, коли підпалив би його хату чи обікрав його маеток.

Немае сумніву, що ми всі могли б з власного досвіду ствердити правдивість вищенаведеного. Приглянь-мося однак до слідуючого прикладу: Ми маемо нагоду познайомитися з іншими особами, може навіть з духовними, і по якомусь часі добачити в них вірних приятелів. З їхньої поведінки ми виробляемо собі добру опінію про них, навіть до тієї міри, що цю нашу опінію висказуемо іншим та сподіемося, що вони також погодяться з нами. Але замість сподіваної відповіді: "Грим". "Та воно так" -хтось скаже -"але ти його не знаеш ще так, як я його знаю -чи ти чув, як то він... І розсипалася наша добра опінія про нового приятеля - впала вона жертвою неопанованого язика. І тим тратимо довіря до такої особи.

Не завжди мусимо впрост атакувати репутацію. Такі вислови, як: "Я все тобі не скажу," або "Як я хотів би, я міг би тобі дещо цікавого розказати", - хитра інсинувація, багатозначне мовчання -це все те, що дае слухачеві місце до уявлення, може бути більше шкідливе як впрост -висловлена думка. Одна з найчорніших обмов та наклепів е приписувати священикові чи духовним особам піятику чи неморальність.

Ми не можемо навіть собі уявити скільки шкоди може накоїти необережний язик. Ми певно чули багато прикладів, де чоловік був цілковито зломаний, стративши всю самопевність через лихі язики.

Чому між нами панує таке наставлення, що ми радше хочемо понижити другого, дізнатися про всі його хиби, ніж шукати за його добрими прикметами?

Стараймося завжди іти за тим утертим, але мудрим правилом: "Якщо не маеш нічого доброго сказати про когось, то взагалі нічого про нього не говори", -а тоді не будемо жалувати за наші шкідливі вислови.

("Не судіть і ви не будете осуджені) -прощайте, і вам простять" -радить нам Христос.

Luke 6:37

бр.М.З.

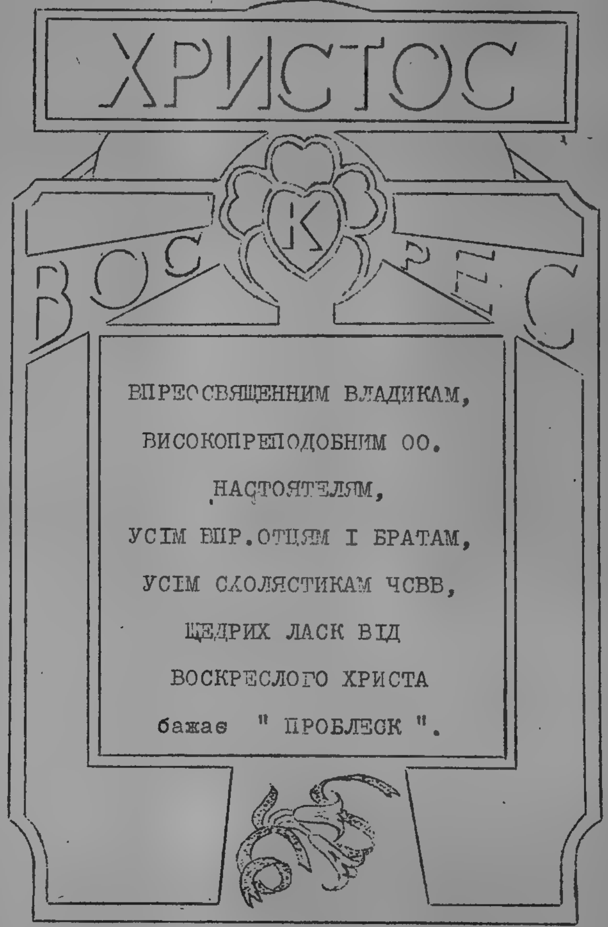

ВПРЕОСВЯЩЕННИМ ВЛАДИКАМ,

ВИСОКОПРЕПОДОБНИМ ОО.

НАСТОЯТЕЛЯМ,

УСІМ ВПР.ОТЦЯМ І БРАТАМ,

УСІМ СХОЛЯСТИКАМ ЧСВВ,

ЩЕДРИХ ЛАСК ВІД

ВОСКРЕСЛОГО ХРИСТА

бажае " ПРОБЛЕСК ".

РІДНА МОВА

Кожна людина має цей великий обовязок перед Богом і людьми, щоб дбати про своє рідне. Це ми наглядно бачимо хоча б із прикладу Ісуса Христа, як Він гарячо любив свій рідний Єрусалим, свою Ізраїльську державу. Під "своїм рідним" ми тут розуміємо в стислім змислі свою мову та звичаї. Головно однак, нам тут ходить про зберігання своєї рідної української мови.

Коли якийсь народ має свою державу та незалежність, не є це великим ділом зберегти свою мову, хотяй незнати й які великі були б напливи чужого елементу. Але коли йдеться мова про побут якоїсь національности на еміґрації /як нпр. Українців у Канаді чи Америці, справа мається цілком противно. Тут, на дану національність, а головно на її мову впливають різні чинники. У тутешніх обставинах одним таким чинником є англійська школа. Вона, тим самим, що до неї ходять українські діти, лишає свій незатертий знак не тільки в тім, що наші діти мають дуже маленький засіб українських слів, але також і в тім, що і в цім маленькім засобі укр. слів, проявляється великий вплив англійської домішки.

Не хотіли б ми нікому дати злого поняття себто, що ми виступаємо проти англійської мови. Ні. Противно, ми заохочуємо всіх, щоб якнайстараннійше вивчали англійську мову, бо в теперішних обставинах це необхідне. Однак, нам ходить про те, щоб вивчаючи англійську мову, ми не забували своєї -її не встидалися, бо як бачимо з історії останніх десятьох років нашого тутешнього побуту, що Америка й Канада оцінюють вклад праці, що її українці принесли для них. Також, ми не сміємо забувати, що не той патріот Америки чи Канади, що зрікається свого рідного, а той, що плекаючи народні цінності свого народу, намагається внести їх до американської культури. А як ми зможемо плекати ці цінності нашого народу відкинувши насамперед найбільший свій скарб -свою рідну мову? -Зберігаймо свою мову, а тим найбільше причинимося для добра нашого народу, не понижуючи заразом нашого канадійського чи американського патріотизму.

В останніх роках сильно поширилося між нашими людьми, навіть поміж новоприбулими, ужиття багатьох слів, які не є ні українські ні англійські. І цікаве є те, що навіть люди більше освічені вживають таких слів. Візьмім наприклад слово "ґара",(авто), так як воно стоїть не є воно ні українським ні англійським словом. Але наші українські патріоти, щоб не уходити за чужинців та заразом показати зі себе щирих канадійських чи американських патріотів, взяли англійське слово "кар", перемінили "к" на "г", та додали "а" і з того вийшла "ґара". Сьогодні, майже всюди де чоловік не піде можна почути такі дивні речення як: "Ходи Джан поїдем ґаров до штору". -І так поволеньки затрачується чистота української мови в Канаді, а витворюється дивний жарґон на встид наших українських людей. Але ми вже звернули увагу, що і деякі інтелігенти вживають таких слів. Це вже незрозуміле. Це ж не є ніякий обяв інтелігентности говорити способом яким можуть говорити тільки прості люди. Кажемо прості люди, бо інтелігентній людині повинно бути встидно, щоб у такий немилосердний спосіб калічити чужу мову. Як не вміємо говорити по англійськи то говорім по українськи. Не мішаймо гороху з капустою. Або говорім чисто по англійськи або по українськи. Памятаймо, що ні в американській ні канадійській Конституції немає жадної заборони, що заказувала б різним національностям плекати свої рідні звичаї та традиції, а це заключує в собі і мову.

Колишній ґуб. ґен. Канади, лорд Твідсмюр сказав до українців: "Ви не можете бути добрими канадійцями, якщо ви не є добрими українцями." Ось тут у цих кількох словах маємо це, чого вимагають від нас канадійці. Вони хочуть, щоб ми були добрими укр. перше, а потім будемо добрими канадійцями. І самозрозуміло. Коли ми будемо вміти пошанувати своє рідне а між тим і мову, ми будемо вміти пошанувати й англійське. Противно. Нехтуючи своїм рідним, як зможемо пошанувати чуже? Вводячи в нашу мову елемент англійський ми не тільки що не сповняємо свого обовязку бути добрими українцями але й понижуємо себе перед англійцями які думають, що наша мова є така вбога, що ми мусимо позичати їхніх слів, щоб могти вповні висловити свою думку. Вони не бачать, що це є незнання своєї мови, яке в великій мірі спричинює такий стан.

[illegible]об протиставитися цьому впливові анг. мови на нашу мову, треба ввести в життя слідуючу засаду яка каже, що проти кожної акції є противна й рівна її реакція. З того слідує, що там де є найбільший вплив чужого елементу, там ми повинні з тим більшою силою [illegible]. Там, де чужі стараються відтя[illegible] своего мистецтва чи літера[illegible] всіми способами класти перед очі [illegible] здобуття та красу нашої лі[illegible] для наших дітей конечно потрібно [illegible], в яких виховували б їх в здоровім [illegible]. приміноючись до обставин та [illegible].

[illegible] було зроблено й далі робиться, [illegible] ради в життя, та це все ще [illegible], що нема цілковитої співпраці між [illegible]. Замало також і тому, бо всюди [illegible] укр. дух, щоб ділати окремо-само[illegible] як зберігання укр. мови [illegible] грають великої ролі. Тут мусить [illegible]. Тут мусить бути щире бажан[illegible]. Тут мусимо ми всі спільно [illegible] народу. Тут також і ми, мо[illegible], маємо цей великий обовязок, щоб вивчати [illegible] життi ми були гідними прові[illegible] українського народу.

бр.Л.С.

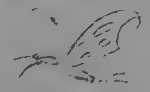

[illegible]НА КОЛЕГІЯ "ПРОБЛЕСКУ"
[illegible]..................бр.Лев Садовський
[illegible]........бр.Даниїл Гумницький
[illegible]..................бр.Михаїл Хома
[illegible]..................бр.Кирило Микитюк

[illegible]..........бр.Андрій Ковч
бр.Христофор Войтина
бр.Марко Зозуля
бр.Лев Садовський
бр.Михаїл Хома

Правильний Підхід До Справи

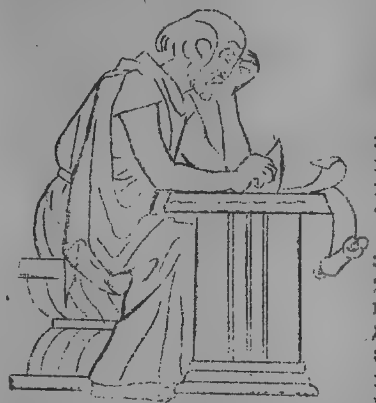

Сучасна наука може похвалитися дуже великими осягами. Її практичне приміненння дало змогу сучасній людині в дуже широкому засязі опанувати й підкорити собі сили природи, та використовувати її для своїх потреб.

Сьогодні можемо в дуже короткому часі перелітати величезні простори, можемо чути й бачити це, що діється в різних закутках землі, можемо викликувати голос давно померлих співаків тощо. Заразом людський ум увійшов у світ такий малий, що людина не є здібна цієї маленькости збагнути. Здавалось би, що вже нема границь, що їх природничі науки не переступили б і не пояснили б.

Отже не дивно, що багато вчених згорділо й уважають, що одинокі природничі науки можуть розвязати всі проблеми буття, що на світі існує тільки це, що може досягнути їх сочка й око.

Та однак так не є. Природничі науки пізнають лиш такі явища, що їх можуть завважити, які можуть викликати в ляборатоpіях, або принаймі систематично обсервувати. Тільки в таких границях природничі науки можуть описувати завважені явища, укладати правила як дане явище в даних обставинах буде заховуватися укладати теорії й гіпотези.

Отже природничі науки не розглядають речей чим вони є у своїм бутті, але як дана річ заховується, як вона діє. Є це пізнавання в ширину, а не в глибину.

Наукові теорії не можуть бути правдиві, як це нераз вчені голосять, бо правда це щось стале, вічне, незмінне. А наукові теорії міняються. Ще недавно твердили, що світ складається з матерії і енергії, а сьогодні твердять, що енергія і матерія це одне і те

саме, бо матерія є енергією в дуже згущеному виді на малім просторі. Наукові теорії не можуть цілком пев но твердити як дане явище діє, але лиш як ми в даному часі це ділання собі уявляємо. Слушно оказав один вчений, що теорії природничих наук не є ані правдиві ані фальшиві, але є догідні. Питання чим речі є в своїм бутті не належить до природничих наук, але до філософії і мусить бути розглядане за методою властивою цій науці.

Деякі вчені природознавці забувають про цю засаду і виголошують теорії про те чим речі є в своїм бутті. Порушують філософічні проблеми, хоча самі не є філософами. Тому, що їх великі професійні наукові осяги виробили їм високий авторитет серед широких кіл громадянства, безкритичні слухачі приймають їх філософічні виводи з захопленням.

Сучасні вчені є дуже чулі на ґрунтовність знання. Часто можна читати про наукові дискусії.(також дуже часто в рецензіях на наукові твори), в яких один науковець, збиваючи теорію другого науковця, просто твердить, що дана теорія не може бути правдива, що її автор не читав таких чи інших наукових праць. Такі вчені, що є дуже чутливі, коли йдеться про їх професійні науки, потраплять з великою певністю говорити і писати про філософічні проблеми, хоча деколи навіть ніодної книжки з цієї ділянки не прочитали, а якщо і прочитали, то не все зрозуміли. І оце такі вчені, не філософи, сидячи за університетськими катедрами і з зарозумілою поверховністю "розвязують" філософічні проблеми, над якими трудилися наймудріші голови і часто не здають собі справи з цього, що вже існує багата філософічна література, з якої вони не користали, або навіть що такі проблеми були вже давніше розгля дані і розвязані.

Коли природознавець говорить про речі чим вони є в своїм бутті, то говорить як філософ. А якщо він не має основного філософічного знання, тоді його філософічні твердження є дуже часто фальшиві, або на дуже низькому науковому рівні.

Тому, коли читаємо книжки, глядім чи їх автор має основне і правдиве знання того, про що в даній книжці пише, а оминаємо багато фальшів, які могли б скривити наш світогляд.

бр. А.К.

СВІТ

Землю придержує небо зверху, зі споду і з усіх боків, а цьогосвітній видний круг обертається так, як млинове колесо. Блакитне небо, що його бачимо, двигає на собі світ, двигає й сонце, місяць і зорі й називається твердь.

Небес є одинадцять. Десять з них окремо, а окремо тридільне видне небо,що розділене на три частини. На третьому переділі поставив Бог сонце, бо як би воно було на найнижчім, своєю гарячю спекло б усесвіт, попалило б і повисушувало б моря та ріки. Але й так коли сонце іде на океанське море, випиває його ясністю свого проміння, тимто й океанське море проковтує всі ріки й води землі. А в морі є така риба, що її створив Бог на початку світу,яка лежить головою від сонця. Вона огорнула своїм тілом ціле океанське море, а свій хвіст пригорнула до голови та її ним прикрила. Ця риба, водяна душа, називається Левіетан. Крім цього в океанському морі є дванадцять вікон(вирів), що сягають аж до його дна. Море переділене піском, що відділює воду від бездонних глибин. В тім піску є вікна (12), а коло них 12 китів, що живуть там від початку світу. Коли з Божого наказу ці риби відступають від вікон, вся океанська вода вливається в піскові глибини, тому в літі всі річки й озера висихають,-коли ж своїми тілами прислоняють їх, річки знов наповняються водою. І якби кити відступили на кілька місяців від вікон,вся вода ввійшла б у глибини й на світі запанувала б страшна посуха. І навпаки. Якби задовго лежали біля вікон, вода не мала б куди подітись і затопила б, як за часів Ноя, всю землю. Власне тоді Бог, щоб покарати людей за гріхи, велів китам не поступатися, і вода залила світ. Але коли надійде останній день світу, Бог не затопить його водою,а тільки зішле страшний вогонь, що спалить усе. Це буде вогняний потоп, гори порозсипаються й постоплюються, наче те оливо, а потім знову вода залле все, і буде всьому кінець.

(Уривок із Тишівської Александрії)

БОЖА МАТИ в УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ

Народня література - це свідоцтво кожного народу, що свідчить про його культуру, сліди його поступу як на народньому так і на духовому його полі. Література дає кожній людині пізнання його народньої приналежности, додає йому духа любити своє рідне слово і все більше ним дорожити. Як до кожної літератури в світі входять не тільки твори її визначних одиниць, письменників, так і до української літератури зачисляється витвір цілого українського народу з його оповіданнями, піснями та звичаями. Самий фолькльор в українській літературі є мабуть один з найбільших, найбагатших.

Це з давен-давна, з поганських часів, ми маємо різні пісні, щедрівки, веснянки тощо, що ними наші

предки, співаючи, величали своїх божків, забавлялися і таким чином виробляли спадщину до найновіших часів. Рівнож не затратилася наша народня творчість, фолькльор, із прийняттям християнства, але навпаки процвітає і набирає іншого характеру.

Задля особливої прикмети нашого народу, цебто почитання величення Божої Матері, українська література збагатіла творами, що були написані в Її честь. З найбільшою любовю та пошаною ставиться наш народ до Її почитання. Її звеличене імя "Матінка", "Заступниця", "Покров" проявляються в усіх клясах нашого народу.

В княжій добі згадує наш письменник-проповідник Іларіон про величання Божої Матері кн. Володимиром, про кн. Ярослава Мудрого, що посвятив усю Україну в Її опіку. Відтак усі інші князі чи гетьмани іменували навіть свої полки Її імям, несли хоругви, Її образи, ідучи в бій, про що згадується в наших документах. Всі головні письменники тієї доби присвячували похвалу, вірші -оди Пречистій Діві Марії, як: Дмитро Тупталенко п. наз. "Мати Милосердя", відтак збірка віршів Івана Максимовича з прерізними похвалами й епітэтами Небесній Цариці.

Ще виразніше проявляється це звеличення Її в середньовічних апокрифах, ("Мандрівка Божої Матері по Пеклі".)легендах, оповіданнях, переказах та поэмах про Божу Матір. Всі ті прекрасні студентські вертепи, всякі оповідання про Неї й легенди, як то Вона по пеклі ходила і грішникам помагала, а відтак з історичних переказів як від татар рятувала, турків убивала, як у біді помагала, свідчить, що наш народ довіряв у Її поміч і довіряє по сьогоднішній день.

З новіших письменників прекрасно згадує Божу Матір у своїх творах: "Іржавець,"та "Неофітах" Тарас Шевченко. Крім цього твір Тичини "Скорбна Мати" дає нам гарний вияв величання Її. Також деякі твори Б. Лепкого, В. Щурата, Федьковича, У. Кравченко ("Величання Я. Мудрого") є повні вияву відданости нашого народу Небесній Матэрі.

Так і тепер ті, що під цю пору зазнають насилля і переслідування на рідних землях, ті, що криються по горах Карпатах та всі інші з далекого Сибіру шлють до Марії свої мольби. Хоч вони не мають змоги величати

Її прилюдно, то все таки це роблять скромно, але щиро, витворюючи в своїх серцях у честь Марії нові вірші,пісні-оди.

Подібно й ці, що живуть у вільному світі й мають свободу, не забувають про Марію. Завжди під час Богородичних свят цілого року, а особливо в місяці травні по церквах служаться молебні, під час яких вірні радо слухають проповідей та часто приступають до Св. Тайн, що милим для Її Сина і для Неї. Часто Її благають, щоб настала єдність і благословення серед українського народу.

Прийде ще час, що народиться другий Тарас Шевченко й збере це народне величання Цариці українського краю в нові томи української літератури.

бр.Х.В.

ЩИРО ДЯКУЄМО ВИСОКОПРЕПОДОБНИМ:

О.М.КОГУТОВІ
О.О.ЗАСІЙБІДІ
О.М.ХАНАСОВІ
О.М.ПАСІЧНИКОВІ
О.В.ПІДСКАЛЬНОМУ
О.О.БУРДІЯКОВІ
О.Б.СЛОБОДІ
О.Н.ФЕЩІКОВІ
О.В.КАМЕНЕЦЬКОМУ
О.А.ВИННИКОВІ

ЗА ЩЕДРІ ДАРИ НА " МАТОНИ ".

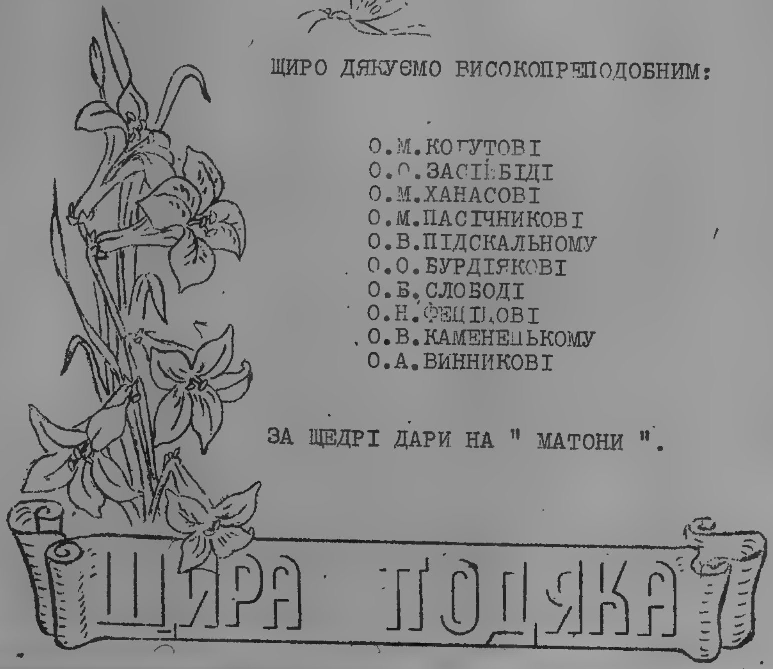

ТАЛАНТИ

Кожна людина, що родиться на світ, дістає від Господа Бога всякі дари та здібності, щоб ними вона могла краще прославити Його. І ми також, коли народилися, дістали від Нього якісь дари, хоч може вони скриті, і ми ще про них навіть не знаємо. Однак, бачимо, що дуже часто такі люди,що думали, що не мають ніяких здібностей, вийшли на славних людей.

Вінстин Черчил був у школі не дуже такий мудрий, щоб кожний його подивляв, а радше був мало спосібний. Думали, що з нього ніщо велике не вийде, а бачимо, що сталося навпаки. Бачимо, що він мав здібність кермувати народами, і то довгі роки він це виконував. З католицького боку знову бачимо, як тупий був Іван Віеней, але показалося, що у справах теології він мав непомильні поняття, і як говорять про нього, то він був одним з найкращих сповідників.

Ось бачимо, як Господь Бог різно наділяє Своїми дарами та ласками. Не всі є письменниками, не всі є докторами, і не всім дано кермувати людьми. Кожен має своє особливіще. Не заперечую, що є такі особи, що мають здібність майже до всього, що їм забажається але таких є мало. Світ стоїть на тім, що кожен додає своє і тим способом творять одну велику родину. До цієї родини належать хлібороби, промислові робітники, механіки, артисти, актори, міністри, королі, та багато інших. І ми можемо бачити скільки то є таких, що мають великі таланти, здібності . т. п., а однак із них не користають.

Такі люди, яких є багато по цілому світі, не мають жодних вищих цілей і тому вони задоволені з того що вони мають що зїсти та в що вбратися, а поза тим їх світ не обходить. Хоч, коли була б у них вища ціль, могли б бути дуже корисні для людства. Але і є такі люди, що мають вищу ціль на цій землі, як тільки дбати про те, що будуть їсти та в що одіються. А саме такі люди -це монахи. Монахи, що покинули світ,мають на меті подобатися Господу Богу та все на Його більшу славу робити. Це є найвища ціль, що чоловік може мати. З цієї причини ми повинні віддати Господеві як

найкращу службу.

Часто буває,що такий,що може придбати собі знання, або виробити собі якийсь талант, цього не робить тому, що це вимагає від нього трохи труду. Часами можемо таке почути про деякого співбрата, що такий або інший має бистрий ум, і яка то була б з нього людина, якщо він вчився б завзято. А про іншого чуємо, що він не є такий аж дуже талантовитий, але що він кожного дня використовує час та набирає знання.

Знання грає дуже велику ролю для всіх людей, а тим більше для нас воно повинно мати неоцінену вартість. Подумаймо, якщо ми не будемо старатися набрати якнайбільше знання, і колись прийдеться нам працювати між людьми, а прийде до нас якась інтелігентна людина та зачне з нами розмовляти, а ми не розуміємо точно про що та людина говорить, бо ми не прикладалися до вивчення мови якслід. В якій отже прикрій ситуації ми тоді знайдемося. Або припаде нам таку людину навертати, а ми не маємо засобу слів висловити свою думку. Отже можна бути певним, що наші заходи остануться безуспішні. Тепер не є такі часи, що тільки шляхтичі є вчені. Тепер кожний громадянин уміє читати та писати. Тому ми мусимо старатися трохи більше як звичайні люди придбати знання.

Подивімся на інші Чини, як на примір Товариство Ісуса, які є між ними освіченні. Дивімся на скількість книжок, що вони щороку видають для католицького народу, і на скількість шкіл, в яких їхні монахи вчать дітей. Всі ці успіхи вони мають, бо вони є вчені та мають повагу між людьми. А наш св. Отець Василій чи не зробив він багато добра для св. Церкви? Кому завдячуємо наші правила, що ми їх маємо, як теж і всі інші Чини. В цім грало ролю його велике знання, без якого він не був би великий учитель св. Церкви.

Нехай ці слова послужать нам до більшої заохоти до науки та до вироблення наших талантів. Деякі мають більші, а деякі менші здібності, але всі разом можемо багато вдіяти для нашого народу та принести Богові багато слави, а собі велику нагороду в небі.

бр. М.Х.

ВІДВІДИНИ ВЛАДИК

Вже кілька днів перед приїздом наших дорогих гостей з Европи: ВПреосв. Кир Івана Бучка та Преосв. Кир Гавриїла Букатка (Югославія), в манастирі йшов необиякий рух. Браття Новики ревно трудилися, щоб якнайстаранніше приготовити нашу обитель. Незабаром підлоги стали гладенькі як скло, а стіни біленькі як сніг.

Прийшов довго очікуваний день. Около десятої години прибули з хутора Брр. Фолософи та пару Братів Помічників. Розуміється, що в манастирі зчинився необиякий рух, бо кожний мав щось цікавого спитати чи сказати про небувалих гостей. Але ось вже дзвонять на іспит совісти, а Владик ще нема. Мали бути перед обідом. Немає сумніву, що багатьом братам приходилося досить трудно робити іспит совісти. Адже ж вони з такою великою нетерпеливістю ждали на Владик, а їх чомусь нема.

Десять хвилин до першої приїхали Владики. З ними також прибув і Преосв. Кир Ніль Саварин ЧСВВ, разом із кількома світськими священиками едмонтонської Епархії. ВПреосв. Кир Іван, Преосв. Кир Гавриїл та Преосв. Кир Ніль таки зараз по приїзді почали витатися зі всіми монахами, які по черзі підходили. ВПреосв. Кир Іван витався по василіянськи, і мав для кожного тепле слівце. Велике враження мав на нас Преосв. Кир Гавриїл, який своєю приязністю відразу приєднав собі серця всіх. А до того ми не могли надивитися на прекрасну, білу мов сніг бороду Преосв. Кир Гавриїла.

Привитавшися зі всіми, Владики пішли обідати до спільного рефектаря. При кінці обіду, Преосв. Кир Ніль попросив ВПреосв. Кир Івана до слова. У своїй бесіді Владика підкреслив вартість жертви і з необиякою похвалою висловився про працю ОО. Василіян. Після ВПреосв. Івана промовляв Преосв. Кир Гавриїл. Він оповів, між іншим, яким способом Він дістався до Канади з комуністичної Югославії. Оповів також і про переслідування, що їх наша церква в Югославії мусить переносити. Ці слова, висловлені з уст одного який сам був переслідуваний, зробили на всіх велике враження. Не одному в очах стояли сльози. Владика також дуже

приязно висловився про ОО. Василіян. Нас особливо потішили його слова коли Він сказав, що буде в Югославії новіціят, де будуть виховуватися будучі Василіяни. З усміхом на лиці згадав Владика, що вже має кандидатів. Пілся Преосв. Кир Гавриїла промовив і наш дорогий о. Протоігумен, дякуючи Владикам, що не забули і відвідали наш манастир.

По обіді всі ми стали до спільної знимки. Внедовзі по тім, Владики відвідали наш хутір. Відвідали також нашу церковцю й музей. Около пятої пополудні, Вони відїхали до Едмонтону. І так закінчилися ці відвідини так достойних гостей, які своєю любовю та щірістю, залишили милий спомин у серцях усіх монахів.

бр. Л. С.

ТРЕТІЙ ЧИН

Наші нові Конституції приписують, що по наших монаших провінціях мають основуватися гуртки так званого Третього Чину. В цім напрямі вже є підготований і статут. Цей статут, подібно як нам наші правила вказуватиме вірним на їх обовязки які вони приймуть на себе, ставши членами Третього Чину. У канадійській провінції Серця Христового, Впр. о. Протоігумен В. Шевчук, назначив Преп. о. магістра М. Дацюка провінціяльним провідником Третього Чину.

ПОДЯКА

БРР. ФІЛОСОФИ ТА СХОЛЯСТИКИ ЩИРО ДЯКУЮТЬ ВПР. О. ІГУМЕНОВІ ЗА СТОЛИ ДО ПІНГПОНГУ.

БАЖАЄМО ВСІМ ВЕСЕЛИХ СВЯТ.

Вісті

ЗА СІЧЕНЬ

1. Новий Рік. Празник Обрізання і Св. Отця Нашого Василія Великого.
1. Сьогодні ми співали співану Службу Божу в церкві. Преп. о. П. Боднар поїхав до Едмонтону лікуватися.
30. Свято Трьох Святителів. По обіді проба хору.

ЗА ЛЮТИЙ

2. Свято Стрітення ГНІХ.
7. Брр. Схолястики їздили на хутір.
8. Піврічний іспит з домашніх предметів.
10. Неділя Митаря і Фарисея. Перший день матонів. Впр. о. Ігумен та Впр. о. М. Кривуцький поїхали до Вінніпеґу з нагоди інсталяції нового укр. Митрополита.
13. Брр. Схолястики й Новики ходили на хутір. По вечері була перша випродаж.
14. Сьогодні відвідав нас Впр. о. Прот. М. Когут.
17. Неділя Блудного Сина. Остання випродаж.

ЗА БЕРЕЗЕНЬ

2. Відвідали наш манастир високодостойні гості: Впреосв. Кир Іван Бучко, Преосв. Кир Гавриїл Букатко та Преосв. Кир Ніль Саварин ЧСВВ. Прибув також і наш Впр. о. Протоігумен та багато наших Отців із Едмонтону.
10. Брр. Помічники почали свої восьмиденні реколекції під проводом Впр. о. Ігумена В. Бараника.
18. Закінчення реколекцій.
19. Бр. Бернард зложив перші монаші обіти.
20. Провінціяльна консульта.
21. Діес Академікус
28. Концерт з нагоди іменин Впр. о. Ігумена В. Бараника.

СМІХОВИНКИ

Циган до корчмаря:
- Жиде, візьми цей збанок і принеси мені пива.
- Ну, а гроші де? -питає жид.
- Е, то не штука принести пива за гроші, але без грошей.

Пішов жид зі збанком, але по хвилині вернувся і ставить перед циганом. Циган хапає за збанок - але він порожний.
- Ну, та що буду пити, коли збанок порожний? -сердиться циган.
- Е, то не штука напитися з повного збанка, але з порожного.

Одна побожна жінка вертала з прощі. По дорозі з неї почали насміхатися якісь паничі, а один з них її спитав:
- А виділи ви Божу Матір? -Як же ж Вона мається?

Жінка спокійно відповіла:
- Та виділа і Матінку Божу й Ісуса та св. Йосипа. Були дуже зажурені, бо їм утікло ослятко. Мушу їм зараз донести, що я його тут знайшла.

Батько: Ти приобіцяв, що вернеш до дому в 7-ій годині.
Син: Так тату.
Батько: А я обіцяв, що скрою тобі штани, коли прийдеш пізніше.
Син: Так, тату- але я не додержав моеї обіцянки, то Ви не мусите додержати своеї.

AURORA

QUARTERLY — EDITED BY THE SCHOLASTICATE — MUNDARE ALBERTA
VOL. XIX JANUARY — FEBRUARY — MARCH 1957 NO. 1

Just before the previous issue of the Aurora went to press, it was brought to our attention that the article "One, Two, Three," which was published in the July - September issue was once before printed, namely, in the 1950 March issue. We stated that the article in question was "taken from a magazine." However, the "magazine" referred to was not the 1950 March issue of the Aurora. Neither the person submitting the article, nor the editor were aware of the fact that it had once before been printed, and therefore this was, as the person bringing this to our attention stated, "quite a coincidence."

Aside from this, there seems to be nothing else about the Aurora that deserves comment, so we shall turn to other matters.

Easter being in the near future, it would perhaps be a good idea, just as a matter of interest, to look into the meaning of one of the names for Easter which is quite familiar to us, and that is "pascha."

However, let us first of all just take a short glimpse at the term "Easter." According to the Venerable Bede, an eigth century English historian, this term relates to Eostre, a Teutonic goddess of the rising light of day and spring.

"Pascha" was the common name for Easter at least from the second century onwards in Greek and Latin Christianity. The term "pascha" is taken from the Armaic "pisha," the equivalent of the Hebrew "pesah" - the passover. Syrian Christians, however, have usually written the word in the form of "pesha" - to rejoice. The older Greek and Latin writers commonly derive the term "pascha" from the Greek verb "paschein" - to suffer, because the paschal lamb was a prefiguration of the suffering Christ.

As probably has already been noticed, there is an evident contradiction here, for to some of the early authors, "pascha" has the meaning of suffering, for they refer to it as Good Friday while others assodiate it with rejoicing and refer to it as Easter Day. Now, what did these earlier writers actually mean by "pascha?" Was it a commemoration of the Passion or of the Resurrection? The answer to this question, however is not clear cut. The evidence seems to show that in the first three centuries there was some divergence both as to the name and the actual observance of Easter. It seems likely that in many cases, the Passion and the Resurrection were observed on the same day. The probable answer, then, is that "pascha" usually meant, before the fourth century, the commemoration both of the Death and of the Resurrection of Christ with the preceeding fast, usually of one or two day's duration. When, somewhat later, a distinction had to be made between Good Friday and Easter Day, the names "pascha stavrosimon" for the former, and "pascha anastasimon" for the latter, were invented.

In addition to this, there are a few Easter customs which are quite familiar to all of us, but which are perhaps quite meaningless.

One of these is the Easter rabbit. This creature is a pagan symbol which has always been an emblem of fertility. The Easter rabbit is said to lay the Easter eggs which are an emblem of germinating life of early spring. Because the use of eggs was forbidden during Lent, they were brought to the table on Easter Day, coloured red to symbolize the Easter Joy. This custom is found both in Latin and Oriental Churches and may have had its origin in paganism, for a great many pagan customs, celebrating the return of spring, gravitated to Easter. The egg being the symbolic meaning of a new creation of mankind by Jesus risen from the dead was probably an invention of later times.

In some parts of the United States, both coloured and uncoloured eggs are used for a game known as "egg-picking." Another practice is the "egg-rolling" by children on Easter Monday on the lawn of the White House in Washington.

Besides the few mentioned here, there are many more Easter customs now existing throughout the world and also an equally large number which do not now exist either because the people simply ceased practicing them or else the Church forbade their practice because of their strong pagan character.

-Based on:-
The Dictionary of Christ and the Gospels
The Catholic Encyclopedia

BREAKS IN LIFE

-Bro. Myron.

Our daily experience shows us that in order to carry the burden of life more easily, we have to give our body a break or rest; that is, once in a while we have to put aside our daily affairs and occupy ourselves with something that will lift our spirits and make life more interesting for us and worth living. Nowadays people are so occupied with their worldly affairs that they not only forget about their soul but even neglect their physical health.

Many doctors and physical and mental trainers stress the fact that breaks in our daily routine are of great importance to the proper functioning of our mind and body. Also, everyone sees for himself from experience that a break once in a while from our daily occupation encourages us and lightens our burden of life. Continuous mental or physical labour without any breaks will, in time exhaust a person and might also make him an invalid for the rest of his life. How unreasonable are those who overdo themselves either mentally or physically. They forget that they are weakening their precious health which would bring them more happiness and success if they were more careful. Our body can take so much and no more. The whole trouble is that our fallen human nature wants to grasp everything at once which, in practice, is impossible. Only those will prosper in this life who lead it reasonably.

Another important thing to know is how to make use of these breaks in life. Because many don't know how to make use of their breaks or free moments, they find that these moments, which should be a period of relaxation and enjoyment, actually become another burden which makes life more miserable. To make use of every free moment we have, we should plan it ahead of time. There are many things with which we could occupy ourselves during a free day. There are many different kinds of sports or hobbies to suit the tastes of everyone and which are a very good means of relaxation, like for instance, fishing or hunting which are very beneficial to those who day after day are in a state of physical or mental tension. This particular pastime relaxes not only the nerves but also the whole body.

A good day's rest, therefore, will go a long way in helping

us fulfill our daily obligations with renewed vigour and greater efficiency.

"WHO CANNOT WEEP, COME LEARN OF ME!"

A lady fair sat weeping tenderly
Over her dead Son lying on her knee,
Lamenting that, in agonizing pain,
Her Jesus, best beloved One, was slain.
She cried aloud in this most piteous strain:
"Oh! whoso cannot weep, come learn of me!"

"I cannot weep," hard-hearted, I replied;
And she again: "Thy Father here hath died.
Nature itself shall make thee share my pain:
Jesus, my Son, thy cruel hand hath slain.
Shed, then, thy tears, if any tears there be;
Oh! whoso cannot weep, come learn of me!"

Break, break, my heart, for Him so foully used;
Who can behold Him bleeding, torn and bruised,
And shed no tear of sympathy or love
For Him or for His Mother, wounded Dove!
Revealing in these words her dolors deep;
"Come, learn of me, all ye who cannot weep!"

Thus still she sobbed and sorrowed grievously
Above the dead Son lying on her knee;
Now kissed Him fondly on His ev'ry wound,
And then, for very anguish, meekly swooned,
Revived again and murmured piteously:
"Who cannot weep, come learn of me, of me!"

-Eleanor C. Donnelly.

"PITY THE POOR....!"

We have all at one time or another heard such phrases as "pity the poor editor," "Pity the poor teacher," or something similar in context. It would seem that almost everyone is in need of, or at least desires pity at one time or another. Is then, pity something necessary? Is it something that should be given? If so, to whom should it be given? Upon whom and when should it be lavished and how? These questions we will strive to answer in this article, but first, let's start at the beginning and find out just what pity is.

The word pity can be derived from either the Latin word "pietas" or the French word "pius". Both of these words have the same meaning, which is piety. This though, is not what is commonly understood when we speak of pity. In everyday usage, pity is taken as "a feeling for the sufferings of others," or compassion, which is something quite distinct from piety. Compassion then, is what is so commonly sought and so seldom truly found.

The aim of pity, as it is commonly understood, is the alleviation of the sufferings of others. By feeling for the sorrow of others, we share their sorrow and take upon ourselves a share of their burden thus easing it for them. The easing of the sorrows of others is the end of true pity. We must keep in mind here, that the burden shared is the mental stress which so depresses and sometimes finally "breaks" its victim. Since it is a sharing of the burden of another, pity is something necessary. Everyone of us has his own burdens ot carry. Their weight, their greatness, varies, but at one time or another it becomes so great that it threatens to "break" us. Many there are who have "broken" under the strain of their sufferings and who knows how many more might have "broken" had it not been for the sharing of their burden, the true pity of a friend. Pity, for all those who have emotions, and who among us hasn't, is definitely an aid and a necessity.

Next we might answer the question: "Who is to be pitied and when?" As we have already seen, pity is for those who are suffering. Therefore, it would seem that the first part of our question might be easily answered by saying that only those who we

see are suffering are to be pitied. The question though, is not as simply answered as we might think and that for two reasons. First, there are people who feign suffering because they desire to be pitied. These are people who wish to attract the attention of others, but who have no other means of doing so. These people most certainly do not deserve to be pitied. Secondly, there are people who have no visible physical sufferings, but who nonetheless are suffering and deserve to be pitied. Their sufferings are all of an emotional or mental nature and are hard, although not impossible, to discern. Mental stress has definite visible signs which can be and are perceived by the observant. It is up to these people therefore, to show pity where they see it is needed and not being given. The second part of our question, "When is it to be given?" is more easily answered. It is to be given then when needed, that is, during the suffering when the burden is being carried. Pity given after all is over, is just as useless as help offered after all the work has been done.

The last question to be answered is, "How is pity to be shown?" The most common, but not necessarily the only way, to relieve mental stress and anguish is through a few well-timed and kind words. This does not mean that we are to turn sentimental. All that is really necessary is to say a few sincere, encouraging and kindly-spoken words which will show the sufferer that we are interested in his troubles. To accomplish this we must have tact at its best. A few well-placed deeds or actions will often serve as well to show our compassion.

Pity, as we see, is something necessary and desired. It is to be lavished on those in need and when in need. This can easily be done through a few carefully chosen words or deeds. In the future then, when we hear someone say, "Pity the poor man," think of what this demands of us and act accordingly. Much good can be done with a little well-placed pity. In the end allow me to make a personal plea: "Pity poor me, when they begin criticizing this article."

Pain makes man think
Thinking makes man wise
Wisdom makes life endurable.

FATHER LACOMBE

Last of three parts. -Bro. Peter.

Father Lacombe spent part of the summer of 1871 with the Blackfeet Indians in the heart of their own country. The camps were pleasantly pitched, and buffalo were abundant in the valley. The time was favourable for teaching Christianity. With him was his famous half-breed, Alexis Cardinal, who had continued to be one of his most faithful servitors. Father Lacombe wanted to receive him into the Order as a lay brother, but his oddities would not permit this.

Unaware that Bishop Grandin was then planning a new course for him, he was working out in his own mind a distinct campaign for himself. However, on April 2, 1872, the Bishop received Papal Bulls erecting a separate diocese of St. Albert. Now that he had received the responsibilities of a large diocese, he felt impelled to take up with Father Lacombe the pressing question of

Indian Schools.

Thus, 1872 found Father Lacombe on a begging mission in Quebec. To easterners his strenuous personality and his stories were alike, unique and pleasing. Wherever he went he was welcomed royally. At the end of the campaign he expected to go West but instead, he sailed for France as the representative of his Archbishop at the General Chapter of their Order.

A copy of his "Ladder", a picture-catechism in colours for Indian missions which he presented to the Superior General, so pleased that dignitary that he recommended the publication of 10,000 copies.

Father Lacombe was very lonesome during his stay in Europe as he himself states: "I am thinking very much of our missions and my imagination is continually with my dear friends, the Indians. This loneliness takes my appetite from me and sometimes makes me melancholy."

On July 22, 1874, Father Lacombe returned to Winnipeg, where he became the parish priest of St. Marys, (a growing frontier town.) In the spring of 1875, he brought out a large number of excellent settlers. In 1876, in response to his efforts in Quebec and Massachusetts, fully 600 French Canadians arrived in Manitoba. In 1877, accompanied by Father Fillion and two others, they continued their work of settling the West.

In 1874, the Federal Government despatched to the Northwest a semi-military force of Mounted Police. As a result, the year 1877 was a year of treaties, which prepared the Indians for the settlement of the white man. Father Lacombe had a great task convincing and assuring the Indians that these treaties were fair and made in their favour. Both the Crees and the Blackfoot signed the treaties in this year.

On June 2, 1870, Father Lacombe sailed for Europe. He had been delegated to represent Archbishop Tache at the General Chapter of their Order in France. Visiting Rome, he presented the Pope with a copy of his Cree-French dictionary.

As the construction of the transcontinental railway found its way into the West, Father Lacombe was engaged as chaplain to the blaspheming navvies, whose vile utterances were thrown about as lightly as a man calls for pick and axe.

On May 15, 1882, he left St. Boniface and his post as Cure of St. Marys to go back to his beloved Indians. He was to prepare them for the coming of the palefaces. The white man's abrupt settlement of the West caused many disturbances among the Indians. The white man staked his claim, fenced it off, and began work. The Indians claimed the land as theirs historically. Thus fric-

tion resulted between the two groups. March 18, 1886, Louis Riel, whose brain was weak again, unbalanced by excitement, called his followers, the Metis and Indians to arms. As a result, two great massacres occurred, one at Duck Lake, where Dumont, Riel's follower, met Crozier and at Frog Lake, where Chief Big Bear murdered Agent Quinn, Father Falfard and Father Marchand, both Oblates. The Canadian government immediately sent an armed force to suppress the rebellion. Louis Riel escaped to the United States.

The opening months of 1886 found Father Lacombe at Ottawa urgently pleading the release of the Indians and their leaders, who were imprisoned after the end of the rebellion.

The years up to 1889 kept Father Lacombe forever on begging missions in Quebec and Eastern United States. On his return to Edmonton, he collapsed physically. Here he was confined to bed for weeks. Much of this time he spent planning new movements in the interest of his dear friends, the Indians.

In the year 1900, Father Lacombe spent most of his time travelling to and from Eastern Canada. In Quebec and Government offices he sought funds for the mission and mission schools. He helped to settle the School question, which brought much bitter political fighting between the Liberals and the Conservatives. His numerous mercy missions inspired Bishop Grandin to say that Father Lacombe was "Datur Omnibus" - given to all.

The opening of the twentieth century finds the aged missionary selected ambassador to the Austrian courts, to seek priests for the multitude of Ukrainians who settled the three prairie provinces, but were without any spiritual direction. He made a personal visit to the province of Galicia from where all the Ukrainians had emigrated. Here he met Bishop Szeptickji of Stanislaus. On his way back, he stopped in London and in Montreal, where he betook himself on another begging mission.

Up to 1904, Father Lacombe was on his money - begging missions. In that year, as a reward, he was persuaded to take a trip to the Holy Land.

Until his death on December 12, 1916, he divided his time between occasional trips to the East and his hermitage at Pincher Creek. His dying days he spent in the Midnapore Aged-Home, which was built with money a friend had gifted him with.

In this humble servant of God we not only see a person with great social and political influence, but also one who knew his God and the narrow road of suffering and hardships that led to Him. In this long life of eighty nine years, he knew only one Will, and that was God's.

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

MY PILLOW AND I AT 5:30 A.M.

Darkness has fallen, and slowly all sound disappears as everyone prepares for his nightly rest. I am so tired, my eyes are droppy as I slowly crawl into my bed to keep my evening date with my pillow. How nice it feels beneath my head, how soft and soothing after the daily cares. How my fancy flies, and soon it seems that I am soaring through the sky on a soft, fleecy cloud. How relaxed I feel as every thought flees from my mind until I remember no more. Oh soft pillow, how dear you are to me!

The hours fly swiftly by in the still of the night, while everything slumbers peacefully on. But as the first rosy tints of the new-coming day appear in the east, the stillness is broken by soft-treading feet, as slowly they shuffle through the empty corridor. The sleepy figure looks at his watch; it is a half minute before 5:30 o'clock. One half minute of peaceful slumber, one half minute of gentle repose. Fifteen seconds...ten seconds...five...two...look at the malicious grin on the face of the morning's solitary **intruder**, as his ruthless hands enclose upon that weapon with a deadly grip and bring it up high - NOW! Down come the hands and a terrifying din shatters the stillness of the early morn!

What is that? No! No! It can't be! Stop! Stop! I bury my head in one side of the pillow, then the other, but I cannot stop the sound from reaching my ears! Stop! Go away! What dreadful nightmare is this? I pull the pillow over my head and press it against my ears, but still the sound persists in reaching them! I toss, I groan! Oh what did I eat last night to deserve such a dreadful nightmare as this? When will it stop? When will it go away?

At last! Silence. The job is done. The slippered intruder shuffles back whence he came, chuckling as he goes, for a job well done. But I; I sigh a sigh of relief, for the nightmare has finally galloped off. Never you fear, is the thought I think, for your pillow will soon soothe you again. Oh wonderful repose, you shall soon be mine once more!

How mistaken I am in this wishful thinking of mine. It would be better, I think, to substitute a block of wood for the once soft pillow of mine, for no matter how I turn, no matter how I toss, no matter how I place my head, it seems that I am lying on a rock.

Oh wonderful pillow of mine, what happened to you? What evil genie bewitched you against me? Why do you refuse me the peaceful slumber which I desire so much? I fluff my pillow and fluff it again, but rock it is and rock it remains.

Why, oh why has this evil befallen me? What have I done to deserve such a fate? But what is this? A sound, another sound, and still more sound as one and then another person passes by my door. I glance at my watch: five-forty! Impossible! It can't be! But it is! It was no nightmare, it was reality after all! No wonder my pillow has become jinxed. Up, lazy-bones! Up! You must not be late!

It is not generally known that Victor Hugo, underneath his apparent irreligion, was profoundly impressed with the evidence for the existence of God. Once the famous scoffer actually waited in line fully three hours to have a talk with the saintly Don Bosco. On that occasion Victor Hugo showed himself rather scornful over the saint's concern about his own unconcern for the future life. In three days, however, he was back again in an entirely different mood, according to Don Bosco's own account of the interview. "Don Bosco," he said, "I was but playing a part the other day when I spoke to you as I did. I want you to be my friend. I do believe in the immortality of the soul. I believe in God, and I hope to die in the arms of a Catholic priest, who will recommend my soul to its Creator." We do not know what took place during the rest of the interview, but we do know something about the sequel to that strange life. Hugo lived much the same as before but, according to report, he died about a year later calling in truth for a priest, but vainly however, because some of his Masonic "friends" denied this last wish of his life. Was that final denial a punishment for resisting God's grace during life, or was his repeated request an act of Faith and Contrition in the face of these obstacles? Only God knows.

MIDWAY BETWEEN HEAVEN AND HELL

A soul departing from this life is in one of two states. It either in a state of sanctifying grace, or else it is in a state of mortal sin. If it is in a state of sanctifying graco with no temporal punishment to be suffered, according to the teaching of the Church, that soul goes directly to heaven; but if it should be in a state of mortal sin, then it is condemned to hell. However, what happens to the soul that is in a state of sanctifying grace, but has a number of venial sins to be atoned for or else with temporal punishment still to be suffered? It could not enter heaven since "nothing deffled or filthy can enter heaven," and yet, it could not in justice be sent to hell which is a place of everlasting punishment only for those souls not in a state of sanctifying grace. Reason, therefore, demands that a place exist midway between heaven and hell where souls can be cleansed of their venial sins and imperfections and be rendered suitable to enter into everlasting happiness in the presence of our Lord and Creator. A place such as this, as we all know, does exist - purgatory.

Further, we all know that souls that are in hell can in no way be helped by those living on this earth or by those in heaven, and those souls that are in heaven do not need to be helped for they already posess that for which they were created. However, this is not the case with the souls in purgatory, for not only could they be helped, but also should be helped by those still living on this earth. Hence the custom of praying for the dead. This custom of praying for the souls of the departed is not only in accordance with the teachings of the Church, but is also prompted by the voice of our conscience.

A non-Catholic friend of mine, who always denied the existance of Purgatory, suffered the misfortune of losing his father in an accident. As he stood at the open grave watching the body of his beloved father being lowered to its final resting place, without lifting his tear-dimmed eyes to heaven, he cried, "O God, have mercy upon the soul of my beloved father!" Even though he denied the existence of Purgatory and the efficacy of prayers for the dead, he hearkened to the voice of his heart and responded in that universal language of love and sympathy which all mankind understands. From the mute lips of his deceased father he heard the same plea which was uttered by Job in his adversity: "Have pity on me, have pity on me, at least you, my friends, because the hand of the Lord has touched me!" Such an appeal gives evi-

be got around to during matoni, and nine out of ten, the person who's going to do the getting around to is going to be a novice. Now, if he sticks to the honest occupation of working, he'll have a pretty respectable roll. Of course, it'll also be a pretty soggy roll - soggy with perspiration, that is. Gamble? Sure, he'll take a chance, just give him a minute to find the smallest bills he's got. If he does get brave and lay out his whole roll, it's only because his future is floating in gravy, that is, he's got a few well paying jobs lined up for tomorrow. So, as far as the novice is concerned, matoni is just a synonym for brooms, mops, scrubbing brushes and dusters.

Who's next? Ah yes, the scholastic! Now there is an interesting specimen. Caught in the middle of evolution, he is. He's no longer a novice, but still, not a philosopher. Consequently, his behaviour will be a mixture of novice and philosopher. There will be those who, not yet having lost the spirit of their novitiate, will look to work for the main source of their income. Others, the more business minded and less inclined to physical labour, will engage in all manner of trade: selling, buying and selling again for a profit, he hopes. The third type, the true scholastic, will put his 'scholastical' brain to work scheming how best to get money out of the bank, by means honourable or otherwise. Finally, the fourth and most advanced type of scholastic. This type will look to gambling as his source of income, and if today wasn't so very incomming, well, tomorrow's another day.

Last but not least, the philosopher. Much need not be said about this specimen. From his point of view, matoni week well be a week in which he'll have a chance to relax, have fun and enjoy himself. Work? Don't mention that word! His only source of income is the deck of cards, and if he gets cleaned out in the process, well, it was fun while it lasted.

Finally, the matoni of 1957 arrived and our poor monk came face to face with reality! Depression! Although everyone participated wholeheartedly in gambling during the first day of matoni they soon turned away from this particular pastime when rumors about the depression became stronger. When it was announced that wages for work were going to be lowered, almost everyone put a tight squeeze on his roll and only played for **low stakes**. What was the outcome of all this? A mass "back to work" movement. Not only were the scholastics liberal with their perspiration during matoni, but even the philosophers seriously considered going to work, only a slight matter held them back: no work! Result? The novices had exclusive membership in the 1957 Millionair's club. In fact, the situation became so bad that the novices had to help out some of the philosophers financially by paying off their debts. Fortunately, this state of depression lasted only till the first sale, which was on the Wednesday of matoni week. After the first sale however, things began to pick up a bit as there was

more money in circulation, and by the time the last sale rolled around, almost everyone was pretty well loaded with cash so that the bidding was quite a bit higher than what it was during the first sale.

Despite all this, however, matoni this year were quite enjoyable and everyone had his share of fun. Although there was some talk of demanding a reform of matoni during the first few days after matoni ended, this soon disappeared when more important matters such as (groan) studies occupied the attention of all.

-Illustrations by Bro. Laurence.

THREE MOTHERS BENEATH THREE CROSSES

On Calvary's hill were three mothers who knelt
Where the fearsome great crosses stood,
And three in their hour of agony felt
They were one in their motherhood.

Two wept for the deeds their first-born had done
And the felon's doomed pathway long trod;
One was calm in a questionless faith in her Son...
For She was the Mother of God!

Forlorn and embittered in awe-stricken grief
One heard her son scoff and deride;
One rejoiced to hear Paradise promised a thief
Who found grace with his God crucified.

Sore ashamed, one fled the grim crosses; but there
Knelt the mother of Dismas to call,
First of all earth's children, in confident prayer
On Mary...now Mother of ALL!

-Mary Adrienne Ervin.

In a school in the African jungle the catechist was relating the story of Herod's murder of John the Baptist.

"'And now he swore unto her,'" he read, "'Whatever you shall ask of me, I will give you, though it be half of my kingdom.' Now you," the catechist went on, turning to a 16-year-old African boy, "you may be a chief some day. What would you have done if you had made that promise and the daughter Herodias asked you for the head of John the Baptist?"

The young African thought for a moment. "I should have told her," he answered confidently, "that St. John's head did not lie in that half of my kingdom which I had promised her."

The ocean liner was being pounded by heavy seas. Passengers who gathered at the captain's table for dinner wore rather uncertain looks, but the captain decided to go ahead with his traditional welcoming speech.

"I hope," he began, "that you 12 will have a good crossing. It is a real pleasure to me to see on your 11 bright faces the cordiality you ten feel at this gathering of nine strangers to partake of your eight dinners. After the meal, if you three care for a game of bridge, I shall be happy to entertain both of you in my cabin. Or perhaps, sir, you will join me at the bar? All right, waiter, clear the table. I don't intend to eat alone."

The tourist stopped for a moment to stare at the African warrior's necklace. "Yes, very pretty, but what is it made of?" she asked in a patronizing tone.

"Alligator teeth, ma'am," replied the native.

"Oh, I see. And I suppose they have the same value for you people that pearls have for us."

"Not quite," the African answered gravely. "Anybody can open an oyster."

Bro. Laurence is presently searching for a new crystal ball. Until he finds one, he will not reopen his offices as official scholasticate fortune teller, mind-reader and prophet. His last crystal bell, it seems was out of order and was causing its owner some embarrassing moments when its predictions failed to materialize. Might we suggest, Bro. Laurence, that you take to palmistry and tea-cup reading instead. Make sure though, that no one starts switching cups.

Bro. Jerome is currently the rage of the Mundare table-tennis circles, or rather, Bro. Jerome is in a rage because he still can't beat Bro. Flavian.

To all Basilian duck hunters: When hunting in the vicinity of the farm in Mundare, kindly keep all four legged ducks out of your gun sights. Not that anyone has been complaining, but we just like our pork without any extra flavouring such as essence of shot gun pellets.

Quoth the punster: Every now and then the scholastics have a good laugh at Bro. Gabriel's <u>expanse</u>.

Our many thanks to Bro. Michael of the Novitiate, for his rendition of the Ice-Capades, during the past winter. It was something to behold when Bro. Michael would come skating out onto the ice, first on both legs, then on one leg, and finally on no legs. The crash that followed was a show in itself. May still greater success crown your efforts in the seasons to come, brother.

Bro. Daniel, inspired by the great Jean Beliveau, has become one of the outstanding Basilian hockey players of this season.

КВАРТАЛЬНИК ВИДАЮТЬ Брр. СХОЛЯСТИКИ Ч.С.В.В. МОНДЕР АЛБЕРТА
РІК XIX КВІТЕНЬ — ТРАВЕНЬ — ЧЕРВЕНЬ 1957 ЧИСЛО 2

Василіянський Манастир у Мондері

ВАКАЦІЇ

Немає чоловік більшої радости як тоді, коли розпочавши яке Богоугодне діло, довершить його, та тим спричинить радість своїм ближнім. Так і ми, Дорогі Читачі, тішимося й радіємо, що помимо різних трудів та перепон, наш журналик вспів ще востанне цього шкільного року побачити денне світло. Правда, не є він у такому виді, як ми цього собі бажали б, але різні відємні обставини не дали нам змоги спромогтися на щось краще. Сподіємося, що коли редакторство "Проблеску" спочине в нових, свіжих руках, загальний вигляд, добір статтей "Проблеску", значно покращають.

Прийшли вакації. Прийшов цей довгоочікуваний час -час відпруження, як фізичного, так і умового. Однак може хто подумати, що це також прийшов час попустити віжки в духовному житті, бо ж це вакації. Але ні. І саме проти цього обману ми підносимо свій голос. Ми підносимо свій голос тому, бо практика показала, що часто там де дається тілу більше вигоди, там і дух слабшає. Однак у нас монахів цього не повинно бути. Наш дух повинен завжди бути в горі, і ніяка земська сила не повинна припинити ні знизити його лету. Отже і вакації не повинні бути для нас "каменем соблазни", тільки живою нагодою до зросту в чеснотах.

На кінець, ми звертаємося зі щирою просьбою до всіх тих, що до цього часу нам помагали, щоб вони і надалі не забували на нас. Особливо ж звертаємося до всіх Брр. Схолястиків, щоб вони й надалі постачанням статтей спричинювалися до розвою та зросту свого жур-

налика. Бо як ми вже в попередніх числах згадували, що тільки в співпраці лежить добрий вислід будьякого підприйняття.

Сонце Небесне

Сонце ясне
І прекрасне
Ти на нас сієш,
Ми до Тебе
Прибігаєм
Ти нас огріваєш.
Ось подяку
Ми складаєм
За Твої проміння,
За всі ласки
Благодати
За наше спасіння.

Галичанин

Матір Марія

О Маріє
Мати Божа
Наша добра мати,
Захоронюй
Нас від пекла
Повна благодати.
Від диявола
Страшного
Від гріха і смерти,
Не дай Мамо
Загибнути
Душевно умерти..

Галичанин

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕҐІЯ "ПРОБЛЕСКУ"

Редактор...............бр. Лев Садовський
Адміністратор.........бр. Даниїл Гумницький
Друкар..................бр. Михаїл Хома
Артист..................бр. Кирило Микитюк

Дописувачі............бр. Мирон Химій
бр. Петро Морозюк
бр. Христофор Войтина

ВСЕСВІТЛІШОМУ ОТЦЕВІ
ПРОТОАРХИМАНДРИТОВІ
ПАВЛОВІ МИСЬКОВУ
І
ВИСОКОПРЕПОДОБНОМУ
О.ПРОТОІГУМЕНОВІ
ВОЛОДИМИРОВІ ШЕВЧУКОВІ,
З НАГОДИ ІМЕНИН
СКЛАДАЮТЬ
СВОЇ НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ
Брр. СХОЛЯСТИКИ.

ВІДПОВІДЬ НА СТАТТЮ "РІДНА МОВА".

(В попередньому числі "Проблеску", появилася стаття під заголовком "Рідна Мова", яка викликала живу дискусію в деяких наших гуртках. Тому тут, як один (з багатьох) обяв цієї дискусії, подаємо статтю якої ціллю є оборонити деякі закиди автора статті "Рідна Мова".

Редакція)

В своїй статті." Рідна Мова " автор видвигає браки й недомагання чистоти української мови на еміграції, особливо в Канаді й Америці. До певної міри автор має рацію. Однак у своїй ревності та запальчивості автор переступає в своїх закидах межі справедливости і робить неслушні закиди а навіть місцями безпідставні й нерозумні.

Ось напр., перше речення, яке потребує пояснення і дистінкції,"У тутешніх обставинах одним таким чинником є англійська школа ". Не знати що під тим автор розуміє. Чи це означає, що наші діти ходять до канадійських шкіл, в яких державна мова є англійська, чи може ці школи є підтримувані державним коштом Англії і звідси одержують назву "Англійська школа". Якщо автор мав на увазі перше значення, то помиляється в тім бо це не є англійські школи, як це автор каже, але канадійські школи, бо як відомо, то уряд підтримує ці школи, чи то Федеральний, чи то провінціяльний. Якщо мав на увазі друге значення, хотяй я щодо цього сумніваюся, то дуже помиляється. Цю дистінкцію робиться тут тому, що, це що для наших українських людей є напр. українського, чи польського, чи німецького походження, є англійського походження, а ніколи канадійського. Властиво в цьому багато людей помиляється. Правда, багато є англійського елементу, але це що не значить, що нічого нема канадійського походження, або те, що є чужого походження не є замінене канадійським елементом, або елементом питомим цьому краєві.

Знову автор каже: " В останніх роках сильно поширилося між нашими людьми, навіть поміж новоприбулими, ужиття багатьох слів, які не є, ні українські, ні англійські ". Що ці слова не є англійські, автор має рацію. Що ці слова не чисто літературні слова української мови, автор знову має рацію. Але що ці слова не українські слова, автор дуже помиляється. Бо в

своїм творі " Матеріяли до Українсько-Канадійської Фолкльористики і Діялектології " професор Ярослав Рудницький зачисляє слова як, ґара (авто), бара (корчма), бас (наставник), гавз (дім), гарнис (упряж), і багато інших, яких тут можна навести, до українсько-канадійської діялектології. Для всіх цих, що унаслідили і затримують цей українсько-канадійський діялект є великою зневагою називати його жарґоном, що в словнику,в своїм першім значенні значить помішана або незрозуміла мова. Я сумніваюся, чи хто відважиться, без основного знання справи, виступати проти професора Рудницького і дальше перечити, що це, що для нас, тутешніх українців і теж для професора Рудницького є українсько-канадійський діялект, не є діялектом, але жарґоном.

Дальше автор каже: " Але наші українські патріоти, щоб не уходити за чужинців та заразом показати зі себе щирих канадійських чи американських патріотів, взяли англійське слово "кар " переміннили " к " на " ґ ", та додали " а " і з того вийшла " ґара ". Всі читачі раді б знати з якого джерела автор, чи те виписав, чи те вичитав, що " наші українські патріоти " щоб не уходити за чужинців, але виявити себе " щирими канадійськими чи американськими патріотами " зробили з англійського слова " кар " канадійське чи американське патріотичне слово " ґара ". Якщо автор немає жадних поважних підстав на цей висказ, радимо авторові таких " інтуїтивних правд " не висказувати назверх а тимбільше пускати їх у пресу.

У поданому вище цитаті автор каже, що " наші українські патріоти " кажуть " ґара ", щоб показатися "щирими канадійськими чи американськими патріотами ". Цікаво якою методою розумовання автор дійшов до цієї конклюзії, що хтось, як скаже " ґара " може бути українським патріотом і заразом канадійським або американським патріотом. Це речення криє в собі контрадикцію, бо хтось не може бути разом таким і таким патріотом, але тільки,або українським або канадійським, або американським патріотом.

Дальше автор каже, що інтелігентним людям, як напр. нам, повинно бути встидно " у такий немилосердний спосіб калічити чужу мову ". Чому повинно бути встидно говорити рідним діялектом, (під чим автор

" Рідної Мови "розуміє калічення чужої мови), що нам дали наші родичі. Нема жадної причини стидатися свого, як це сам автор статті " Рідна Мова " каже, бо якщо не будемо цінити свого, ніколи не будемо добрими канадійськими горожанами. Але, з цього, як деякі можуть собі подумати, не слідує наше оправдання на брак української літературної мови, якої ми з усіх наших сил повинні старатися набути.

Автор теж каже, що українсько-канадійський діялект (в автора калічення чужої мови), це мішанина гороху з капустою. Але на жаль, зі сказаного слідує, що автор помішав українсько-канадійський діялект з українською літературною мовою як горох з капустою,не роблячи дистінкції між ними.

Цим закінчую цю коротку статтю,не входячи в ширші)пояснення і в подробиці. Цією статтею не маю на меті входити в спори,тільки в поверховний спосіб оборонити цей діялект, який більшість Українських-Канадійців уживає.

бр.П.М.

ЧОМУ НЕМАЄМО ПОКЛИКАНЬ

В минулих роках число українців у Канаді і Америці сильно зросло. Однак на жаль, наше духовенство дуже помало збільшається. Тепер в Українських Католицьких Екзархатах в Америці є близько мільйон українських католиків, але тільки триста священиків що мають опікуватися ними. З того числа священиків більша частина є з краю, а з американських екзархатів мало вступає в духовний стан, щоб доповнити ряди священиків. Не видно зросту в пропорції до потреби. Потреба священиків виявилася. Але де їх дістати? Інші народи подбали, щоб мати свої ювенати, де вони стараються, крім звичайних шкільних предметів, вщіпити любов до своєї віри і до свого краю в молоді. З тих ювенатів багато вступає до манастирів і до семінарій, щоб приготовитися на майбутніх священиків.

Тепер більше, як будь-коли для нашого народу сповняються слова Спасителя: " Жниво велике але робі-

(Продовження на Стор. 18)

ПРОБЛЕСК

Одним з важливіших завдань Василіянського Чину, яке основується на конституціях і давних традиціях, що багато причиняється до слави Чину і спасіння душ, це праця видавнича і письменицька. Щоб дати своїм будучим священикам нагоду приготовитися до цієї важливої праці настоятелі Чину завжди заохочували своїх молодих студентів видавати свій власний журналик.

З отворенням дому студій в канадійській Провінції Чину, відразу показуються спроби зреалізувати цю ідею. І так в році 1932 виходить перший журнал Василіянських Схолястиків. Його назва "Рання Зіронька". Редактором його був теперішній Впр. о. Нестор Феціца. Протривав цей перший журнал тільки шість місяців. В тому самому часі брр. Богослови, Впр. о. Методій Ханас і Впр. о. Діонізій Джиголик видавали журналик під назвою "Дукс ет Анцілля", якого ціллю було зацікавити читачів теологічними питаннями. Але цей журнал рівночасно з першим перестав виходити.

По цих двох початкових спробах наступила чотирилітня тишина на письменницькому полі Василіянського схолястикату. В березні 1936 р. брати Філософи, теперішні Впр. оо. Сильвестер Коляр і Нестор Феціца, рішили видавати філософічний місячник під назвою "Світло". Однак по двох числах це "Світло" згасло. Кажуть, що до його згашення причинився той "малюм нецесаріюм" іспит "екс універза". Тоді виглядало, що видавництво між студентами немає місця. Всі спроби до цієї пори були зі сторони братів богословів і філософів. Брати гуманісти тільки приглядалися до цих невдач здалека. В них тоді зародився запал показати братам вищих студій, що видавництво таки може існувати між студентами. І ще того самого року, що в ньому "Світло" перестало виходити, брати Гуманісти скликали нараду і уложили плян для нового журналу. По одобренню своїх плянів, вони вдалися до Впр. о. Дамаскина Поповича, тодішнього професора української мови. О. Попович заохотив їх і навіть сам продумав назву на цей новий журнал "Проблеск". Саме імя вказувало, що

це тільки перші проміння письменницької праці молодих Василіян у Канаді.

Спочатку шкільного року брати Гуманісти одержали позволення від Впр. о. Ігумена Ніля Саварина і "Проблеск" почав виходити місячно. Його першим редактором був теперішній Впр. о. Бернард Дрібненький. Тяжкі були початки цього журнала, але з приложенням рук і співпраці, "Проблеск" закорінився і щороку, помимо різних невдач і тяжких перепон, він розвивався. З часом, коли творці журналу пішли на вищі студії, то вони надальше піддержували його своїми статтями. Так що "Проблеск" став органом усієї студіюючої Василіянської братії.

В році 1939 журналістичне життя робить великий крок вперід. Появляється частина "Проблеску" і в англійській мові під назвою "Аврора". Це був окремий випуск. Перший редактор цієї частини був теперішний Впр. о. Пахомій Дидик. Його ціллю було, крім вправи в письменництві подати інформаційні матеріяли про українські справи для неукраїнської публіки, хоч не безпосередньо то бодай посередньо через тих, що схочуть колись ними послужитись.

В році 1941 "Проблеск" святкує пять-літній ювілей свого існування. Це був день великої радости для Василіянської братії, що не піддалися трудностям і знеохочуванням в часі цих перших пятьох тяжких літ. Цей ювілей додав їм більшої охоти продовжати це корисне діло.

В 1943 році перенесено вищі студії, цебто Богословію і Філософію, до Ґримзбі. За ними помандрував і "Проблеск", але через це ще не зірвав зносин з молодшими схолястиками. З нового осередку він виходить реґулярно.

В 1946 році Філософічні студії перенесено до Ґлен Кова. Спочатку могло здаватися, що таке розбиття схолястичних сил спричинить занепад видавницьких змагань. Однак так воно не було, бо брр. Філософи з Ґлен Кова дальше піддержували свій журнал своїми статтями. В тому самому році "Проблеск" святкує у Ґримзбі десять-літній ювілей свого існування. З цієї нагоди виходить ювілейне число на місяць Листопад з привітами наших Владик і Отців, з яких більшість брали активну участь в праці "Проблеску". Вони дали свою оцінку про цей журнал, як також подивляли співпрацю братів студентів і заохочували до дальшої праці. З цих десять літ праці можна було зауважати, що "Проблеск" зробив досить великі кроки вперід. Бо можна було стрінути на його сторінках цікаві статті з різнородних наукових ділянок. Його технічне оформлення було досконаліше. І так "Проблеск" піднесений морально, на дальше продовжав свою працю й певно з тим запалом, щоб дочекатися срібного ювілею.

В 1947 році брати Філософи в Ґлен Кові перебирають "Проблеск" тому, що брати Богослови в Ґримзбі отримали священичі свячення. З нового осередку він продовжав свою працю. Тут редактори зреформували цей журнал, так що, "Проблеск" і "Аврора" були разом в одному примірникові. Тривав він тільку один рік, бо через різні негодовання він почав знову виходити поосібно.

В 1949 році Богословські студії перенесені до Риму. "Проблеск" повертається до Ґримзбі на руки братів Гуманістів. Але він тут довго не перебуває, бо в наступному 1950 році він переноситься з братами Гуманістами назад до Ґлен Кова. В цих останніх вищезгаданих роках "Проблеск" переживає велику крізу, що нещасливо закінчилася тим, що перестав існувати. В цих роках не було сталого дому для студій. Це розбиття зле плинуло на видавництво журналу. Бо у наступних примірниках число сторінок зменшалося. Місячно він не виходив. А в році 1951 вийшло всього чотири числа. Немає сумніву, що до цього занепаду в схолястичній видавницькій праці причинилися зовнішні невідрадні обставини. Але це не могло бути одинокою причиною тому, що вже перед тим "Проблеск" переживав ще тяжчі часи. Тому відповідальність за цей нещасний період "Проблеску"треба приписати почасти браковї моральної піддержки і браковї співпраці.

З перенесенням гуманістичних студій до Мондеру в році 1951, "Проблеск" перестав існувати. Виглядало, що пятнадцять літ довгої і тяжкої праці перейшли в забуття. Де ж поділася та заохота Отців і той приклад попередних братів, що переносили ще тяжчі труди. Не можна сказати, що бракувало сил чи матеріяльних засобів. Бракувало радше моральної піддержки. Знеохочені попередними трудностями, немали вже охоти схолястики наново починати цей журнал в тому місці, де він дістав свій початок.

Через три роки студії продовжуються в Мондерсь-кому манастирі. За той час нераз говориться про схолястичний журнал. Він,хоч перестав виходити, то однак в серцях деяких одиниць, він ще існував. Деякі Отці і старші студенти заохочували молодших, щоб відновити цю хвалигідну працю. Давали вони різні вказівки щодо статтей і способу видавання. Ця їхня заохота не пішла надармо. На нарадах, що відбулися в осени 1954 року, рішають молоді схолястики приступити до видавання "Проблеску" в традиційному дусі й в одному зшиткові, що включав би українську і англійську частину. Мав він виходити не як місячник, але як квартальник. І так за благословенням Впр. о. Ігумена Венямина Бараника, "Проблеск" знову побачив денне світло. Редактором української частини був бр. Флявіян Кальба, а англійської частини був бр. Євген Грицуляк. У вересні того самого року новий "Проблеск" загощує до всіх наших домів. Це перше число було привитане досить гострою критикою, так що неодин сказав, нащо біду наново зачіпили. Але молодий редакційний кружок та дописувачі цим не зневохотилися і відважно продовжували розпочате діло.

І це вже третій рік, що відновлений "Проблеск" існує. А своє існування він завдячує тим, що пильно стараються помагати йому своїму статтями і добрим словом заохоти. Його майбутнє існування залежить від співпраці усіх схолястиків і отців.

Цей короткий начерк історії видавництва Василіянських студентів вказує на світлі й менше світлі періоди їхнього головного журналу "Проблеску", та причини його розбиття та занепаду. Тому вважаємо на місці в імені його звернутися до всіх студентів і читачів з просьбою про щиру співпрацю, та взаїмну заохоту і ефективне зацікавлення ним. Тоді зможемо сподіватися, що ліхтарня "Проблеску" серед хуртовин схолястичного моря, просвічуватиме молодим Василіянським студентам, та провадитиме їх до кращої пристані видавничої діяльности.

Реферат виголосив бр. Мирон Химій
в день іменин Впр. о. Ігумена
Венямина Бараника в Мондері
28. III. 1957.

СХОЛЯСТИЦЬКІ ІСПИТИ

Дня 25 травня; година 9:00 ранку; Бр. Бідель з тривогою хапає за дзвінок, та йде до дверей задзвонити, щоб дати знак Впр. оо. Професорам, що вже найвищий час. Бр. Данило, підозріваючи, що бр. Бідля обгортає тривога, каже дрожачим голосом:

-Спокійно, брате, якось то буде.

Бр. Михайло нічого не говорить, тільки дивиться. На лисині каплі поту являються, сили опускають, здалося б щераз води напитися, але що поможе вода, коли розум сухий та не хоче нічого памятати.

Бр. Віталій думає собі: як красно було б якщо б о. Професор його чіпнув про Шевченка -одинокий поет, що ще цілком не зник йому з памяти.

Бр. Лаврентій сидить задуманий над своєю долею. Я не знаю, думає, пощо боюся? Та ж тамтого разу я нічого не знав та не боявся, а цього разу трошки знаю й боюся.

Бр. бідель йде на мучеництво, а ми решта сидимо.

Бр. Лев відважився сказати слово та пробити тишину в кімнаті:

-Мене напевно спитаються про Вовчка. Треба буде дещо переглянути, заки мене закличуть.

Бр. Кирило, одинокий, що видавався бути спокійним завжди нас потішав:

-Не журіться, не журіться.

Бр. Данило сидить та переконує себе, що він вчився три тижні й тому може числити на Божу поміч. Тільки треба мати сильну віру і все буде в порядку.

Повертає бр. бідель. Всі коло нього гуртуються, щоб дізнатися про його стан душі й тіла.

-Чи тяжко вас мучили, брате?

-А як там Професори? Чи в гуморі сьогодні?

-Як вам пішло?

-Ви певно змучені? Сідайте.

Бр. Лаврентій встає, хапає за книжку та гайда вивчати ще деякі досі неясні речі.

-Ти того не роби. Напоминає бр. Кирило. -Помішаєш горох з капустою.

-А ти не здаєш собі справи, та я маю таку голову, що можу пхати аж до останньої хвилини і нічого мені не помішається.

Нарешті чуємо як бр. Віталій ревно переходить Шевченка:

-Гм-м, Шевченко... 1814 до 1861. Чекай може то 1819 до 1897?

-Ти сиди тихо,-каже бр. Кирило -бо ти ще готов мені зробити замішання. Я так маю повну голову різних дат без твоїх додатків.

Вертає бр. Лев.

-Як пішло вам, брате?

-Та несогірш, але вчіпнули мене про Шевченка. Не досить, що про нього вже йшла мова, а то ще про його "Послання" і аналізу ідей.

-Ну, і як ви почувалися там під огнем? -Питає бр. Данило.

-Я прів як кобила, але якось переліз.

В міжчасі бр. Віталій перебуває свою хресну дорогу:

-Відміняйте мені "менза".

-Менза?

-Так.

"Збоку" думає, а бодай би мене качка копнула. Я так мучився над тою латиною, а тут мене про дурновату мензу питають.

-Менза, мензае, мен...

-Тепер отворіть книжку. Толкуйте.

Повертаючись до нашої кімнати, чуємо як бр. Лев говорить:

-Нема як бр. Михайло, знає, що цілий рік не вчився та й тепер не журиться.

Так йшла розмова. Аж тут чуємо, що хтось суне по сходах до нашої кімнати. Слухаємо: "стук-стук" до дверей. Думаємо, що за "чудо" могло б це бути. Нарешті хтось відважився:

-Просимо.

-Ага. А ви що, що так собі посідали. -Питає о. Сотер.

-Та ми чекаємо, щоб покінчити ті іспити, -Каже бр. Лаврентій.

-Га. То нема як за наших часів вчилися. Не так, як тепер.

Переконавши о. Сотера, що ми маємо доволі напруження без математики, о. Сотер згодився не мати лекції того дня.

Приходить бр. Михайло до іспиту та сідає перед о. професора.

-Що ви скажете про Куліша і його повісті?

-О, вони досить добрі.

Загальний сміх оо. професорів.

-А тепер брате, скажіть нам що ви знаєте про "Чорну Раду"?

-Про чорну раду?

-Так.

-То було тоді, коли один козакхотів стати гетьманом та старався підлизуватися козакам.

-Та добре, добре, але як той козак називався?

(Біда його знає, думає Михайло.) -Та він був якийсь чорний тип.

-Але як він називався?

-Та він був "пуцер" Хмельницького, -Каже бр.Михайло в своїй розпуці. А-а-а... Брюховецкий.

Після такого мучеництва брата Михайла приступає бр. Кирило. Всі інші чекають на вислід. Вертається Кирило. Прийшов бідака цілком виснажений:

-Страшне.

-Та що таке? -Питає бр. Бідель як зажурена квочка.

-Ой страшне.

-Та говори, чоловіче, хочеш, щоб я з цікавости вмер. Говорить далі бр. Бідель.

-Нема справедливости на світі. Всякі речі мене випитували, знані й незнані. А переважно такі, що я їх не вчився добре. Та навіть такі, що їх в книзі не було.

-То нічого, -каже бр. Лев, -якось то буде. Я вже про не одно таке чув, та якось перейшло. Не журися.

Приходить нарешті до нас на відвідини наш професор приходить другий.

-Слава Богу, що не буду вже мати з вами клопоту якийсь час. Брате Кириле, чому ти такий засумований, мій друже національний? Та ж я старався, щоб тебе якнайкраще питати. Прости мені, що я добре не поцілив.

Приходить до нас наш о. префект. Всі з радістю вітають його; бр. Бідель особливо старається показати свою "синівську любов", бо знає, що це субота й сьогодні має чистити о. префектові червики.

-Ну, брате, сьогодні маєте "діес академікус" і тим самим не будеш мусів чистити моїх червиків.

Так, мої дорогенькі, ми Василіянські Схолястики від-

(Продовження на Стор. 19)

ХЛОПСЬКА ФІЛОСОФІЯ

В сьогоднішніх часах багато людей, маючи свободу слова, часто любить критикувати різні установи, підкопувати авторитет суспільности чи поодиноких людей. Буває нераз так, що такі критики це роблять безпідставно, не знаючи й самі про що вони говорять. Неодин робить це з незнання, з впертости, зарозумілости, нераз і зі злоби. У нижче наведеному прикладі подана сцена однієї з питомих розмов світських людей, а саме тема про господарсько-політичні питання. Діялось це в одній приймальні, де було три пані, які очікуючи приходу лікаря, розмовляли між собою.

Зразу вони говорили про якийсь виграш у "Бінґо", відтак про труд та кошти, що вяжуться з висиланням пачок до Европи, вкінці -про скитальців. Одна з пань зі здивуванням почала говорити про одного скитальця, що, не зважаючи на те, що був тільки декілька літ у Канаді, а вже купив собі дім, ґараж на що дві інші пані давали свої вияснення, осуди. В тім часі знадвору дався чути голос декількох чоловіків, що говорили про вибори. Внедовзі трьох чоловіків увійшли до приймальні.

-Про вибори говорите, що? -спитала одна з пань.

-Та так,як звичайно на те тепер час -відповів один з панів.

-Та вони все такий рух спричиняют, багато обіцяют,що се й тее дадут, будут то й друге робити, але як тілько вийдут,то нічо про се й те не згадуют, аж поки перейде штири роки і другі не пічнут так само -відповів один фармар.

-Та дивітся, як вони дбают про своїх людей: замість того, щоби було добре нашим людям, то вони їх з роботи звільняют а на їх місце тих " скитайців " і "гунґарців" впихают -додав третій з присутніх мужчин.

-Є, є, ще з " Острії " їм роботу призначуют, а в разі чого, дают їм " анімплоймент іншуранс " (підпомогу безробітним) а наші люди не дістают так скоро. То певно ті самі мудрегельці, що революцію почали й повтікали, а тепер тут мудруют -потвердив інший чоловік.

-На мою думку їх до Канади взагалі не потрібно було спроваджувати, бо тут уже й так за густо. Подруге з ними дуже багато комуністів понаїздило. Незадовго

нас будут стріляти, а в разі війни, нас заберут до войска а їх на наші фарми понасилают і будут господарувати, бо до войска їх не возьмут тому, що ще не мают " ситезиншіп " (горожанства). Їх тре було, на мою думку, хиба на північ вислати і там " гомштети " (державну землю) подавати, а не тут, де наші батьки вже всьо приготовили -з підвищеною інтонацією висловився другий критик.

-" Детс фор шур " (справді) -додала одна з пань.

-Як то колись наші бідували. Я хоч мав тілько три роки, як я приїхав до Едмонтону, однак память, як нині, як ми мусіли йти пішки через багна аж до Мондеру (віддаль 52 канад. милі) -сказав останній з трьох чоловіків.

По тій розмові про " скитайців і гунґарців "присутні почали говорити про гроші, хворобу й смерть. Під кінець попередньої розмови до приймальні увійшло ще три особи. Відтак одна з них, що вже ввійшла в курс справи, продовжала.

-Ой, ті гроші,гроші;без них та й з ними нема спокою.

-Правда, правда. Завжди чоловік робить якийсь бизнес (зайняття), міняє ґару (авто), бо без неї тепер невигідно, хоче комбайна, а то всьо коштує -сказав старший віком чоловік з нової трійці.

-Знаєте, як також приїхав з старого краю, вже тому двайцять літ, як у Канаді, але там так про гроші не говорили. Жартували, співали, а не так, як тут, що тільки з церкви вийдуть, то вже про гроші -додав третій з неї.

-Та би тільку коло церкви, а то й в церкві про гроші говорят -відповів старший віком чоловік. (Цікаво однак, чи він мав на увазі, як то отець парох про залізний фонд промовляє, чи може, як перед тацою один в одного центи позичає, або нарікає).

-Знаєте я чув, що через гроші всяка хороба кидаєся,і тому тут так багато людей нагло на серце вмирає. Зате в Росії, я чув, що ніхто на серце не вмирає, бо там ніхто не журиться грішми, ані ніяким маєтком -сказав повільно один з мужчин.

-Лисен, из дет райт? (Чи справді так?) -шепнула одна молода пані до своєї сусідки, що переважно мовчала протягом тієї розмови.

-Та як це може бути, при смерті кожному чоловікові

серце перестає функціювати -відповіла їй в цій же мові (анг.) теж у молодому віці її сусідка.

По цій розмові прийшов лікар і після черги приkликав пацієнтів. Присутні змінили тему розмови а по деякому часі стало тихо.

Якби кожний з нас добре застановився над тим кого й задля чого когось критикував, то напевно знайшов би багато вини в собі, а противно -оправданість у противникові.

бр.Х.В.

(продовження зі стор. 8)

тників мало". В Україні наша Церква і духовенство знищені, а люди лишилися наче овечки без пастирів. В Америці число Українців збільшається, а покликання до духовного життя заледве капають. Колись в Україні буде свобода, а тоді буде потрібно нам післати місіонарів, щоб наново ширили нашу віру. Звідки візьмуть місіонарів? Вся надія спочиває на нас, що живемо в Америці чи Канаді.

Скільки з нашої молоді, що мали покликання, є страчених для нашої Церкви через брак виховання в наших школах. Вони вступили до латинських ювенатів, а відтак до їхніх манастирів, де висвятилися в латинському обряді. Брак знання про свою Церкву, що ювенат має дати нашим дітям, спричинив у них байдужність до свого обряду, та довів їх до покинення Української Церкви.

Треба нам, як Василіянам, старатися побудувати бодай один ювенат, щоб забезпечити собі джерело майбутніх покликань. Ми мусимо використовувати кожну хвилину часу в наших студіях, щоб підготовитися провадити якнайкраще такий ювенат. Скріпімся словами Папи Климентія VIII, що поручає Українцям завдання навернути схід: " Через вас, мої дорогі Українці, я надіюся навернути схід". Маючи ці слова на меті берімся до щирої праці, щоб ми могли приготовити сильну армію Василіян, яка спричинилася б до зросту віри в Україні та душпастирювала між нашим народом на Американському континенті.

(Продовження зі Стор. 15)

були наше чистилище на цій долині сліз. Але це все вже за нами і ми з ожиданням придивляємося до майбутности. Бо в майбутности завжди чекає нас щось цікаве та може припадково щось приємне. Це все в свій час виявиться.

М.Українець

ВІСТІ

ЗА КВІТЕНЬ

8. Брр. Схолястики почали виголошувати проповіді.
14. Перший день Великодних вакацій.
21. Бр. Нестор (Лука) одержав монашу рясу.
26. Сьогодні всі Брр. Схолястики та Новики ходили на хутір з нагоди Емаусу.

ЗА ТРАВЕНЬ

1. Через цілий місяць травень Брр. Схолястики ходили на Маївку.
5. Наш хор співав співану Службу Божу в церкві.
16. Брр. Схолястики та Новики садили картоплю. Сьогодні молодші Брр. Філософи мали диспуту.
24. Відвідав наш манастир Преосв. Кир А. Роборецький.
25. Річний іспит із домашніх предметів. По обіді Діес Академікус.

ЗА ЧЕРВЕНЬ

1. Початок восьмиденних реколекцій під проводом Преподобного о.Е.Білика. В реколекціях брали участь слідуючі ОО.: Б.Слобода, М.Ханас, С.Шевчук, М.Прийма та К.Пасічний.
8. Закінчення реколекцій. Відвідали наш манастир Преп. ОО. С.Сабол та І.Венедик.
9. Наш хор співав співану Службу Божу в церкві.
10. Пять Новиків зложили перші монаші обіти, а саме: о.А.Горняк, о.А.Пекар, бр.В.Винник, бр.В. Курило
12. Початок тридневних реколекцій перед відновою обітів. Реколекції давав Преп. о.О.Купранець.

СМІХОВИНКИ

ПРИЧИНА

-Каже професор: Дурень може поставити більше питань, ніж розумний може відповісти.

-Це правда. Тому тільки студентів перепадає при іспитах -відповів учень.

ВИЯСНИВ

-Підчас перевиборчої промови про Сошіял Кредит, кандидатові нагло перервав промову один слухач і каже:

-Пане после, я маю питання.

-Добре, говоріть.

-А скільки зубів має безрога?

-Ходи но сюди, нехай тобі порахую -відповів посол.

БАЖАЄМО ВСІМ НАШИМ

ДОРОГИМ

ЧИТАЧАМ

І

БУДУЧІЙ

РЕДАКЦІЇ

ПРОБЛЕСКУ

ВЕСЕЛИХ

ВАКАЦІЙ

AURORA

QUARTERLY EDITED BY THE SCHOLASTICATE MUNDARE ALBERTA

VOL. XIX APRIL — MAY — JUNE 1957 NO. 1

Saints Peter's and Paul's Church, Mundare, Alberta.

With this issue we bring to a close another publishing year of the "Aurora". We wish to take this opportunity to thank all those who co-operated so wonderfully throughout the past year whenever the call went out for articles. And truly, the co-operation was wonderful, for not once did anyone have to be begged or threatened in order that an article might be obtained. All those who were able to write articles did so, and as for those who didn't, it was only because circumstances such as studies or other activities prevented them from doing so.

As for the future, barring unforeseen circumstances, this paper, "Problesk" and "Aurora", is scheduled for a change of hands. By this we don't mean a change of editors, but something more significant, namely, the editorial work of this magazine is being taken over by the philosophers. So, beginning with the next edition, the "Aurora" and "Problesk" will be edited by the philosophers and published by the scholastics. The editor's chair of the "Aurora" next year will be occupied by the same person who occupied it this year, unless someone else expresses a desire for that particular bit of furniture, which, as yet, no one has done.

There is actually a bit of a story behind this business of the "Aurora" being taken over by the philosophers, which, for lack of anything else to write about, I shall undertake to narrate.

To begin with, the editor of the "Aurora" has two distinct duties to perform. First, he must publish the "Aurora" four times a year, and second, he must line up a successor for himself. In my opinion, the former is a pushover compared with the latter. It seems that being an editor is just about the last thing anyone would want to be. Consequently, an editor has to use quite a bit of strategy in order to line up a successor for his job without the "victim" getting the i-

dea that he's being "hooked" for a miserable job. Unfortunately for me, Bro. Mark, the previous editor had this strategy worked out to a fine art, and this is how he used it on me:

One fine day, not many months after he became editor, Bro. Mark, pointing to the editor's swivel chair, said to me in an off-hand way, "Cyril old boy, next year we're going to see you in that chair." This I took to be a joke, for the very idea seemed to be quite absurd. So, after saying something that amounted to "ha, ha," I forgot about the matter. However, this was not the end of it. Bro. Mark kept right on working on me with those and other comments similar to it, so that by the time the school year came to a close, he had me convinced that the editor's chair was a very comfortable piece of furniture to sit in. Well, that was that - I was "hooked".

However, this isn't telling us how it happened that the "Aurora" is going to the philosophers next year, but if you'll be patient, I'm coming to that.

To continue, after I became editor, I mentally began searching for a successor, or rather, a victim. After considering the matter for about half a year, I decided to tackle Bro. Laurence. Now, being a person who doesn't like doing things the round-about way, I came right out and said, "Laurence, somebody has to be editor next year, and you're it." Well, he didn't say anything that amounted to "ha, ha," he just came right out and said, "Ha! Ha!" I made a quick retreat, and for a few weeks planned a new strategy. The next time I tackled him with what was almost a sob story. He seemed to give in to this and promised to think it over. Unexpectedly, however, he had a change of heart and decided to fight back. So, one bright day, a month or two later, he tells me very confidentially that the philosophers (we were visiting them the previous day) had decided that it would be a very good idea for them to take over the "Aurora". This, as I found out a few days later, was actually a slight exaggeration, because what really happened was that Bro. Laurence hit upon this idea himself and mentioned it to one or two of the philosophers. Apparently they didn't disagree with him, so he felt himself at liberty to do a bit of exaggerating by saying that the philosophers, who were indifferent about the matter all the while, wanted the "Aurora". Nevertheless, the damage was done. Bro. Laurence had found a way of getting out of the job of editor of the "Aurora" which

I was trying to push off on him, and was, in fact, well on the way of convincing me to keep the job myself. Right about then, I decided to take my problem to the "Aurora's" censor librorum. As it turned out, this was a fatal move on my part, for the only thing he did was put the finishing touches on the job which Bro. Laurence had already begun. The first thing he said to me after I had laid my problem before him was, "Why not take it with you?" Meaning, in other words, that the "Aurora" should go to the philosophers, and I should be editor for yet another year. I saw that it was useless fighting any longer, so I did the only logical thing there was to do - I resigned myself to fate and accepted the job of editor for yet another year, which, to tell the truth, I had been wanting to do all along. So Actually, I am, in a way, glad that all this turned out as it did.

Concluding this review of my personal problems, I wish to express the hope that throughout the coming publishing year we will meet with the same wonderful co-operation which we experienced throughout the past year, so that the publication of the "Aurora" may be a pleasant diversion for those who actively take part in it's publication and not a repulsive task.

A good neighbor from Latin America, just arrived in New York City, went into a men's wear store. He looked around for what he wanted, and not finding it, tried to explain to the clerk in Spanish. The clerk thought he understood and brought out some shirts. The man shook his head and tried to explain again, making signs to show the size and shape of the article. The clerk brought him collars, ties, scarfs, handkerchiefs. Each time the man said, "No."

At last the clerk brought socks. The man's eyes brightened. "Eso si que es!" (pronounced "es-o-see-kay-es"), he exclaimed, laying hold of them.

The clerk looked at him in disgust. "If you knew how to spell it, why didn't you spell it in the first place?"

"Eso si que es" means, "That is what I want."

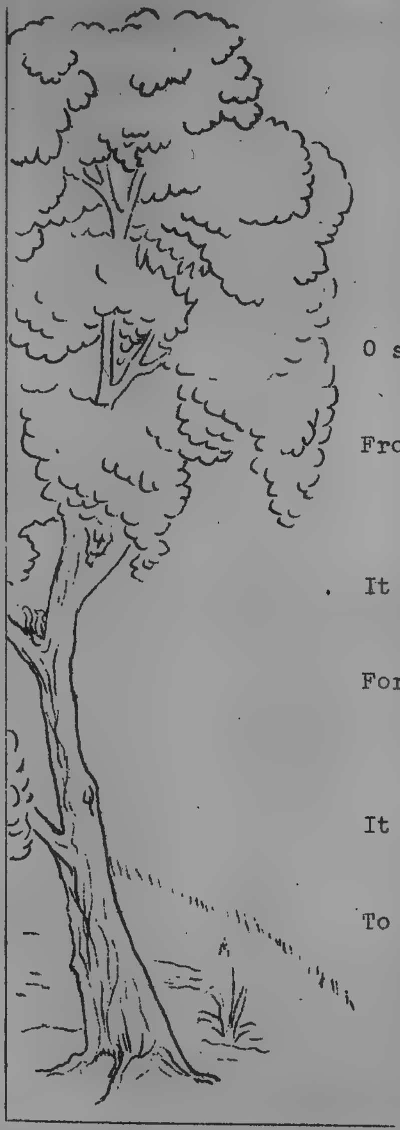

TREES

Patty

O stately tree in the solid earth,
Who has made thee so?
From what nobility comes thy birth,
What is making thee grow?

It is not man, who is but sod,
Nor sun, nor wind, nor rain.
For they are all dependent on God,
Of themselves they cannot remain.

It is He Who bids the seed to grow
Into a stately tree,
To stand uprightly for all to know,
That life from Him must surely be.

INTELLECTUAL COGNITION

—By Bro. Peter.

Man is God's special creation which stands between the spiritual and material worlds, and is a truly wonderful union of these two worlds. He is composed of spiritual and physical matter, but this union is so perfect, that out of these two contrasting elements, it creats one nature. This harmonizing union of the material and spiritual elements is best seen in the process of human cognition.

In our present treatise, we are not going to stress various theories and ideas, compare them and thus seek the truth. Instead, we will state the Thomistic theory of intellectual conception as the one already proved, and only in passing mention the opposing theories to see how they compare with the true one.

Before we do either, that is, express the opposing conceptions of cognition or state the Thomistic theory, we must know what cognition or knowledge is. Knowledge, according to St. Thomas, is the union of the knowing subject with some object other than itself. Before we have such a union, certain prerequisite conditions must be met, both on the part of the subject and on the part of the object. First of all, the object must be something, and this something must be definite or determined and fixed. If the object is not definite or determined, but in a state of constant change, it follows that knowledge is impossible to acquire.

Since knowledge is a kind of union between the knowing subject and the object of knowledge, which is a determination or form, the subject must in some way correspond with this form of determination, for it must be capable of receiving into itself the forms of things other than itself. It is in this, that is, in that the knowing subject receives into itself the forms of things as other forms and not as its own that it differs from the nescient subject. The nescient subject, like stone, has only its own form, and receives forms of others not as the forms of things other than itself, but as its own. Suppose a nescient subject, like a stone, lies in the sun and receives one of the sun's forms, that is, heat, and becomes hot. The heat, once received, becomes the property of the stone and no longer of the sun.

Now that we possess a general idea of what cognition is, we will present the main fallacious doctrines which oppose the Thomistic theory of conception, namely, innatism, traditionalism and sensism.

The first theory, which is innatism, says that our ideas are born in us. The term innatism is from the Latin "in-natus" - born in. The most known exponents of this theory are: Plato, (5th and 4th century B.C.) who believed that the soul had a former existence in which it beheld all essence as such. When the soul was joined with a body (this was a penalty for some offense) all the knowledge was forgotten and only the experience of the senses, the soul imperfectly recalls what it formerly knew perfectly. Descartes (1596 - 1650) taught that the soul (intellect) at birth possesses such ideas as being, truth, life, and that the soul, equipped with such ideas, in cooperation with the senses, makes new ideas. Leibnitz (1646 - 1716) teaches that the intellect (soul) cannot exist without ideas. He holds that ideas are inborn in a sort of confused heap and are separated and made clear and distinct by activity of the intellect following sensation. Immanuel Kant (1728 - 1804) taught that all knowledge of a scientific nature is the product of the mind's own operation, working through set, inborn channels, from the basic inborn ideas of God, self, and the world. The Ontologists, especially Malebranch (1638 - 1715) and Gioberti (1801 - 1852) declare that the idea of God is inborn, and serves as a mental illumination in which it becomes possible to form ideas or other things.

We reject their doctrine as a false theory, because from our own practical experience we know that our ideas are not inborn, for babies show no sign of possessing ideas. Also, we know from experience that there was a time when we did not possess knowledge of things. Later, we acquired knowledge of certain things by study, and after the studying period we kept the knowledge as our own. For example, we did not know the fact that all things consist of "forma substantialis" and "prima materia." It was only later, when we studied Cosmology, that we learnt this, and now we know it without learning. However, if we admitted innatism, we couldn't distinguish these three stages, because we would always know and never acquire and knowledge and thus be similar to God.

According to the teachings of Avicenna, a knowing subject acquired knowledge through infusion, that is, some subsistent immaterial substance like an angel introduces the species or essence of thought, found in our fancy, to the intellect. Where we place the active in-

tellect, he put a subsistent substance like an angel. We know this to be a false theory because from experience we know that though we may have read all our material for the week, and it may all be in our imagination or fancy, yet, for some unknown reason, this immaterial substance or angel does not infuse that knowledge into the intellect possible, so that we in turn may infuse or rather translate this knowledge on to our examination paper, instead of handing it in as a "tabula rasa."

The second theory, traditionalism, of which the chief exponent is De Bonald (1754 - 1840) who says that the intellect can acquire no truth, no knowledge, no ideas, unless instructed, and instruction comes through speech. Speech was given to our first parents by a revelation of God, and with speech were revealed the expressible truths that were to be conveyed to the human race down through the generations. Hence the reason why we have knowledge through speech, and the name traditionalism. However, speech is an arbitrary sign of ideas, (vox ad placitum) not a natural sign. There is no natural connection between the spoken term and the idea expressed by that term because what we know as "man," for the Ukrainians is "cholovik," for the French "L'homme," and so forth. Now if there was a connection between the spoken term and the idea expressed by that term, there could be but only one language in the world. Therefore, speech does not of itself beget ideas, it presupposes ideas. We know from experience that no teaching, divine or human is needed for the first production of ideas. It is common knowledge that we have ideas which we cannot express. Therefore, it follows that speech or expression is not the source of ideas, for if it was, we would have a word for every idea that comes to our mind.

The third and last theory, sensism, teaches that we have no ideas, but only sensations. Ideas are elaborated sensations or collections of sensations. The exponents of this theory may be divided into four different groups: the materialists, who reduced the intellect to physical and chemical forces of material, and who assert that the brain secrets thoughts as the liver secretes bile; the positivists, who place men and brute animals on a common plane in point of knowledge and reason; the empiricists, who consider that intellectual thought is a combination of particular sense images, and so implies no more spirituality in its possession than sensationism; and

the sensists, who hold that the intellect does not differ from the senses, therefore is an organic and not a spiritual faculty. After the death of Albert Einstein, the exponents of this theory maintained that the brain of Einstein was the reason for his intellectual greatness. However, after a detailed examination by experts, nothing unusual was found neither in the construction of the brain, nor of the other organs used in the process of cognition which would prove that the intellect is an organic faculty. It follows, then, that the whole theory of sensism is false, because the human intellect is spiritual and not material, and is internally independent of the material in which it is located.

-to be continued.

CRITICISM

-By Bro. Michael.

By giving it some serious thought, we would readily realize the fact that criticism, gruesome though it may be, is not really as bad as we may think it is. To most people criticism is something that, as far as they're concerned, does not have, and never will have any glamour whatsoever. As a result, they stay as far away as they possibly can from all persons who might speak unfavourably of them or their doings. However, there are people who really don't mind to have themselves criticized, for they realize that it doesn't alter things when someone gives them their opinion. They know that what they are or what they have done is not changed by mere words.

In the first place, what is criticism? The definition of the word is: an act of criticizing, especially unfavourably, or the art of judging, with knowledge and propriety, the beauties and faults of works. This is what we can learn from the dictionary, but this isn't all that criticism is. It has a far greater meaning for a man who is lead by reason rather than by his passions.

For a reasonable man, criticism is something that will make a better man out of him; a man of greater achievements, for through criticism he can discover most of the imperfections in himself or his work. However, a man who is lead by his passions rather than by reason reacts quite contrarily to criticism. If someone criticizes him in any way, he be-

comes embittered towards that person. He becomes disgusted with what he is doing and consequently, instead of profiting from the criticism, he only gains a wound to nurse; for he has been humiliated.

Although criticism is often very undesirable, it is nevertheless very beneficial and without it we perhaps would not have those many works of perfection which we now have. It is beneficial because once a person has his work criticized, he then strives to improve it in every way possible. In this way he brings out his very best which, perhaps, he would not have done had not somebody criticized him.

However, people being what they are, there is usually nothing they hate more than being criticized. Why do people hate it so much when it is actually very good and beneficial? The answer to this is quite obvious. Every person has a certain degree of pride, of self-esteem. Now to have someone come up and say that we aren't very skilful in such or such a thing certainly isn't very much to a person's liking. He thinks that there is really no true judgement in this life and that this person surely must be mistaken, that he doesn't know the first thing about what he is saying. For this and similar reasons, many people don't profit from being criticized. But let us look at it this way. If a person is willing to get up enough nerve to tell us what is wrong with us or with what we are doing, why should we get put out about it? Why not go one step further and seriously consider the criticism? We might not agree with it at all, but if we at least try to act accordingly, we will derive immense profit. No one is born able to do things perfectly; so therefore, when someone receives criticism, there is usually no doubt but that it has at least a small amount of truth in it. Further, no one acquires perfection in any field, except by corrections and constructive criticisms from those who are experienced in that particular field.

We can easily see, therefore, that criticisms can either be painful or profitable depending on our attitude towards them. One thing is definite: whether we like it or not, we will have to listen to criticisms till the day we die. If we refuse to accept criticisms, they will be a constant sore spot that will make our lives miserable, but if we accept them, they will become a means not only of improving our personal lives, but also of attaining perfection in whatever work we may undertake during our lifetime.

PERSEVERANCE IN OUR DEEDS.

-By Bro. Myron.

Not those who have brilliant ideas or who begin fulfilling their duties the right way, but those who persevere to the end in their deeds or resolutions will receive a true satisfaction. Very often we wonder why so many of our good resolutions or successful starts which we made eventually break up; why the willingness and eagerness which dominated us at the beginning slowly fades away. Before we start enumerating all sorts of excuses outside of ourselves, let us first observe our own behaviour and see if we are not to be blamed for our resolutions not being fulfilled or our **plans** not being carried out.

If we were to review more carefully the cause of our failings or lack of success in our tasks, we would find that they are due not only to certain external circumstances which hindered us in carrying out our plans, but also to a lack of a certain virtue, a virtue which, when possessed, aids us greatly in carrying out our tasks to the end. This virtue is perseverance. A persevering person is one who will stick to his purpose or aim, who will never give up what he has set out to do. And it is only a persevering person who will ever possess that satisfaction of accomplishment, the reward for perseverance, which is attained only after a task which, having been begun, is completed despite the many hardships and obstacles which may have had to be overcome.

The main reason for a lack of perseverance in many of us is that when we begin some task we expect to complete it without any trouble whatsoever. By refusing to anticipate obstacles and difficulties, we place ourselves in a world of unreality. When we eventually run into some obstacle and come face to face with reality, just like waking up after a dream, we pay no more attention to our previous resolution than we do to our dream. We lose all our willingness and readiness to complete the task which we had so fervently begun. Very often we fail to put our good ideas into practice because we spend too much of our time and energy in idle day-dreaming and not enough in putting our ideas into effect, so that when we eventually realize that we are not getting anywhere, we immediately conclude that our idea is impossible to carry out, and there and then give up. We may often begin some task, work at it for a while and, when another bright idea hits us, we

leave off our original task and start on a new one. Then again, we are either discouraged with this task or give in to hardships, and begin still another one. In the end, we'll notice that we began many things, but none of them were completed. How do we suppose the great inventions and discoveries were made? They didn't just drop out of the sky on some lucky person, but were the result of somebody's patient and persevering labour during many long hours, days, and even years.

If we want to have temporal satisfaction in this life, we must follow the example of those who persisted in their deeds. We must take all hardships in our stride and continue to the end. If we do this once and then a second time, we will soon form a good habit of persevering no matter how difficult the task may be.

OCCUPATIONAL DISEASES BESET MEN OF THE CLOTH.

Until recently the medical people have not given much attention to occupational ailments peculiar to the clergy. But work is now being done in this interesting field, and already some of the findings are proving to be of considerable importance. For the benefit of those who do not have access to the learned journals in which these findings are published, we are pleased to present here a few brief notes on some of the more common of the specifically ministerial afflictions.

"Theologian's Strabismus" (or Squint). This is the result of reading footnotes in the volumes of Church Dogmatics. Another form is sometimes called Liturgiologist's Squint and it comes from too much reading of italicized rubrics in old editions of prayer-books.

"Parson's Red-face." This ailment is the result of the constant wearing of a clerical collar half-a-size too small (and not from secret tippling, as some cynics have suggested).

"The Mark Tapley Neurosis." A strange state of persistent and sometimes violent jolliness, marked by much unprovoked smiling (often with dental display worthy of a TV "personality"), incessant offers to shake hands, and a great deal of back-patting and, with small children, head-stroking. In the early stages treatment is relatively simple, and consists simply in practising deliberate grumpiness for an hour each day. (That this neurosis

is in some cases merely a public manifestation is vouched for by evidence given by those who are more closely acquainted with some patients).

"The Schlegenheimer Compulsion." This is similar to "Bureaucrat's Compulsion", which drives its victims to speak and write in gobbledygook. This affliction is marked by the frequent use in the pulpit of terms such as "eschatology", "pragmatic", "Pentateuch", "Ontological", "existential", and so forth. Some victims of this compulsion also suffer from the quaint delusion that to be unintelligible in the pulpit is to maintain the prestige of the clergy.

"Saturday-night Thumb" is of great interest to investigators combining as it does a physical symptom with a related emotional concomitant. The physical symptom is a callused thumb, the result of spending every Saturday night feverishly thumbing through books of sermons. The emotional concomitant is what one student has called "the nothing-to-preach jitters."

-taken from "Time" magazine.

BEAVER LAKE AND IT'S BEAVERS

Beaver Lake, or "Amish", as the Indians called it, now about ten miles south-east of Lundare, at one time extended to within a few miles of this town. This lake and the territory surrounding it was, two hundred years ago, a beaver's paradise. Of this we have proof in the book, "Mackenzie and his Voyageurs", which mentions that Alexander Henry and Joseph and Thomas Frobisher along with forty men wintered at Beaver Lake in 1775/6 and in that single winter became very rich from the beaver pelts taken from that area.

The beaver found at Beaver Lake was similar to any other beaver on the American continent. It is a large, aquatic, gnawing mammal recognized by its large, flat, scaly tail. The Old World beaver is found in Europe and northern Asia. The very similar American beaver differs chiefly in the form of the skull's nasal bones. The beavers form the family "Castoridae", in which the hind feet are webbed and the claw of the second hind toe is double. The present day species are both about three feet long, of which nearly one-third is tail. The valuable fur is composed of two kinds of hair - one close-

set, silky and grey, the other coarser, longer and reddish-brown.

Beavers are gregarious, living in small streams, where, to render the water of sufficient depth to prevent it from freezing to the bottom, they build dams of mud, stones and tree trunks. These structures are frequently very strong and show considerable ingenuity. In the pools made by the dams, the American beavers build "lodges" with chambers which have their openings under water and formed of the same materials as the dam. Both dam and lodge are built in the autumn, and the lodge is covered on the outside with mud, which freezes as hard as stone and is an efficient protection against wolves and other enemies.

The favorite food of the American beaver is the root of the water lily, but it will also eat bark, leaves and berries. When the ice breaks in the spring, the beavers leave their lodges and lead a roving life. The flesh of the beaver resembles pork in flavour.

The European beaver, formerly common in England, is now confined to the Elb, Rhone and Scandanavia. The American species has also greatly decreased in numbers, and in some places has vanished altogether. One of these places from which the beaver has vanished is Beaver Lake, causing the name "Beaver Lake" to be but a memory of the past, a memory of a now non-existent Beaver's Paradise.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

FAIR SUN BATHERS TAKE NOTE OF "TAN COMMANDMENTS"

Dr. Charles R. Pabst, Brooklyn dermatologist, has issued his annual warning against the dangers of sunburn and gave his 10 "tan commandments" for the guidance of sun bathers.

He estimated that 200,000 working days are lost every year because of illness caused by sunburn, in many cases "deliberately and intentionally acquired," and places the economic loss at $1,400,000 a year.

Serious illness and even death may follow overexposure to strong sunlight, which is one of the major causes of skin cancer, Dr. Pabst said.

Heliophobes should avoid the direct rays of the summer sun, Dr. Pabst continued, explaining that a heliophobe is a person whose skin will redden, blister and burn, but never tan. He originated the term heliophobe to describe the individual whose

skin cannot manufacture pigment, and says there are 10,000,000 heliophobes in the United States.

The presence of certain drugs in the body causes the skin to become supersensitive, said Dr. Pabst, who warned persons taking sulfa drugs to stay out of the sun.

Alcohol, he said, has a similar effect.

Sunstroke may follow a short exposure to the sun, if one has indulged too freely in alcoholic beverages, he added.

Asserting that the sun ruins millions of beautiful complexions every year, Dr. Pabst offered these 10 safety rules to prevent severe sunburn:

1. Acquire a coat of tan, provided you are not a heliophobe, by means of short exposures.
2. Do not sleep on the beach in the direct rays of the sun.
3. Do not drink highballs or strong liquor while exposed to the summer sun. Do your drinking in the shade.
4. Don't sit in the sun when the body is wet after bathing; the drops of water on the skin act as tiny magnifying lenses and increase the burn.
5. Don't go bareheaded in strong sunlight; sunstroke is not rare in the summer months.
6. Don't read books or play cards in the direct rays of the sun.
7. Do not sprinkle perfume on the skin before exposure to the sun; a severe inflammation of the skin called perfume dermatitis may result.
8. Don't recline in strong sunlight after strenuous exercise.
9. Remember that blondes, redheads and brunettes react differently to the sun's rays; redheads and blondes usually burn more easily, and may suffer after short exposures.
10. If your skin will redden, blister and burn, but never tan, you are a heliophobe and should not expose yourself, as every new exposure means a new burn.

A man was tuning in on the radio when he got a sudden twinge of pain in his back. "I believe I'm getting lumbago!" he explained. "What's the use," answered his wife. "You won't understand a word they say."

Of current interest in Mundare is the philosopher's zoo which had its beginning a few months ago when a party of philosophers set out into the dense jungles of Alberta, hoping to capture some young coyotes. They found the coyote's den which they were seeking, dug their way into it and, after a terrific struggle (so the story goes), captured four baby coyotes. Unfortunately (we don't know for whom), two of these coyotes didn't seem to appreciate all the luxury which the philosophers lavished upon them, and for this supreme insult were made to pay the supreme penalty. Of the two remaining captives, one decided to take a little stroll one day, and for this crime was permitted to depart from this valley of tears. As for the remaining coyote, well, he seems to be surrounded with an aura of mystery. The philosophers maintain that he's a perfect pet: friendly, playful, etc. However, some of the scholastics wonder what the true reason for this amiability is; whether it's a strong affection for the philosophers or a much stronger affection for the chicken plantation which is in its immediate vicinity. We'll refrain from making any predictions now, but be sure to tune in again next fall, when we'll bring you the exciting conclusion of this mystery (or of the coyote).

Aside from the coyote, the philosopher's zoo also contains two magpies; one in charge of Bro. Christopher, and the other in charge of Bro. Mark. Bro. Mark's magpie is particularly interesting for, as Bro. Eugene asserts, everytime Bro. Mark approaches his magpie, it gives forth with, "Mark! Mark!" Now, what we'd like to know is: is this a call of greeting, or is it a cry of alarm?

A captain of Marines relates that one day while in the jungles he ran onto a tribe of cannibals who were just about to sit down to their favorite repast. "They really love their fellow man, with thick gravy," remarked the captain. Anyway, it seems that the head of this tribe finally confided to the captain that he had actually attended college in the U.S.

"Do you mean to say," asked the amazed marine, "that you went to college and that you still eat human beings?"

"Oh, yes," replied the chief, "but of course I use a knife and fork now."

ПРОБЛЕСК

Так, як на початку кожного шкільного року, так також і на початку цього наш журналик переходить у нові редакторські руки, щоб у такий спосіб кожний з наших василіянських студентів випробовував свій хист, свій талант у початковій письменницькій і видавничій праці.

Наш журналик, як і кожний журнал складається зі статтей. Однак, щоб були статті, мусять бути дописувачі. Вправді, в нас нема багато дописувачів, але із цими силами, що є, можна задовільно видавати наш журналик. І тут звертаємося з гарячою просьбою і заохотою до наших шановних дописувачів. Підтримуйте Вашими статтями наш журналик, співпрацюйте спільно з нами при його видаванні.

Теми статтей для нашого журналика є довільні. Можна писати статті на світоглядові, національні, мовні теми. Може дехто схоче випробовувати свій талант пишучи спогади, короткі оповідання і т.п. Такою чи іншою статтею можна почати дискусію (не полеміку), обмінятися гадками, а тим самим поглибити свій світогляд. Головне є це, щоб писати, бо кожне написане речення, кожна стаття збагатить наше знання, нашу вправу висловлювати свій погляд на дану річ.

Також просимо шановних читачів, щоб цікавились нашим журналиком, щоб читали його, а своїми заввагами щоб підносили його на якости. Кожне прочитане речення, кожна стаття, кожне критичне зауваження завжди принесе нам якусь користь. Тому співпрацюймо всі разом, а наша праця в тім напрямку напевно матиме успіх.

О. Олесь

О, СЛОВО РІДНЕ...

О, слово рідне. Орле скутий.
Чужинцям кинуте на сміх.
Співочий грім батьків моїх,
дітьми без памятно забутий.
О. слово рідне. Шум дерев.
Музика зор блакитнооких,
шовковий спів степів широких,
Дніпра між ними левів рев...
О, слово. Будь мечем моїм.
Ні, сонцем стань. Вгорі спинись,
осяй мій край і розлетися
дощами суднимі над ним.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕҐІЯ "ПРОБЛЕСКУ"

Редактор .... бр. Андрій Ковч
Друкар .... бр. Михайло Хома
Адміністратор ..... бр. Данило Гумницький
Артист .... бр. Кирило Микитюк

Дописувачі .... бр. Христофор Войтина
бр. Михайло Хома
бр. Лаврентій Климчак
бр. Андрій Ковч

ЩИРА ПОДЯКА
ОТЦЯМ НАСТОЯТЕЛЯМ,
ЩО ДОЗВОЛИЛИ НАМ
НА ДВОТИЖНЕВІ ВАКАЦІЇ
НАД ОЗЕРОМ.
ОСОБЛИВО, ЩОРА ПОДЯКА
ОТЦЕВІ КОРНИЛОВІ, ЩО
ПЕРЕБУВАВ З НАМИ НАД ОЗЕРОМ.

БРР. ФІЛОСОФИ
БРР. СХОЛЯСТИКИ

ЧАС

Чи ми колись застановлялися, що можемо купити вічність за час? Так. У часі можемо легко позискати Бога, і тому з деякого погляду час має небесну вартість.

У часі можемо осягнути щасливу вічність. Бо сам час, то життя, а життя, то час дії. Одне з другого випливає. Наші діла, що є вислідом нашої дії в часі знайдуться колись на терезках ваги й будуть рішати про нашу долю.

Тому час є такий дорогий для нас. Так, як листя держиться галузки, так від ужиття часу залежить наша вічність. Час - наче міст, по якому переходимо з нужди до багатства і щастя. Час є для нас найбільшою ласкою, бо він є передумовиною всякого іншого добра. Коли б у пеклі дати грішникові час, то він урятував би себе. Коли б святі мали більше часу, то вони піднесли б свої престоли на кілька степенів вище.

Час складається з хвилин, годин, днів, тижнів, місяців, років. Тому, що він є для нас такий дорогоцінний, то кожна хвилина, кожна година також мусить бути для нас дорогоцінною. Велику вартість має для нас нинішний день і кожна його хвилина, бо з таких хвилин, днів складається час, так як гора - скеля складається з зерням піску.

Прийдешня хвилина не має ніякої вартости для нас, бо її ще не посідаємо. Також минула хвилина є для нас безвартісна, бо її вже не зможемо змінити. Лише теперішня хвилина має вартість, бо її посідаємо й можемо обернути її на наше добро, лише теперішність є нашою власністю.

Ми повинні знати, що Божа справедливість розтягнула своє право посідання на проминулому часі. Прийдешність є під владою Божого призначення. Лише теперішність є наша і вона є часом Божого милосердя.

Може нераз нам вирвався оклик: "О цінний і рішаючий скарбе, чому так скоро й непомітно минаєш?" Ледве ми звернемо увагу на теперішню мить, хочемо її схопити, але не можемо, бо її вже нема, бо вона вже сталася минулою, а прийдешня мить сталася теперішньою. І так безупинно воно пливе.

Коли глядимо на ріку, то зобачимо, що хвиля вже не є на тому місці, де ми її перше бачили, бо її усунула інша, а це тому, бо зі своєї природи хвилі не задержуються.

Наше життя в часі минає. Наші літа пливуть руслом, з якого вже нема повороту. Всі наші хвилини, години, дні, всі вони впадають в океан вічности. Вже проминули наші діточі, наші хлоп'ячі роки. Вони поплили у широкий океан, який незабаром перед нами отвориться.

Ми нераз бажаємо, щоб наші минулі, може і втрачені для неба роки вернулися, щоб їх направити, щоб їх використати. Та надаремно їх кликати, вони вже ніколи не вернуться, вони пропали в океані вічности.

Користаймо з часу, обертаймо його на добро, бо незабаром можемо його втратити, смерть може нам його забрати. Тому дбайно про час, бо від нього залежить наше спасіння, наше вічне щастя.

бр. Л.К.

НАВЧАННЯ ДІТЕЙ КАТЕХИЗМУ

Навчання дітей катхизму є дуже важне з огляду на самий предмет і учнів. Слово катехизм означає виклад релігії, Божих правд, у формі питань і відповідей, що їх кожна людина вже в молодості повинна знати. Дитина, що вже ходить до школи, а не вчиться катехизму, може дуже легко розійтися зі своєю ціллю. Якщо вона від ранної молодости не буде чути й знати про найвищий ідеал, про Бога й про свою ціль, то вже в старшому віці буде її ці правди тяжче зрозуміти й після них жити. Батьки не є в силі навчити дітей стільки про Божі правди, щоб для дітей вистарчало, бо може й самі не мають до цього відповідного знання, часу, чи хоч би брак заохоти з боку дитини. Наколи дитина ще

з молодости не вчиться катехизму, то й нема надії, щоб у старшому віці навчилася, бо в школах про Бога не вчать, а з проповідей замало скористає, бо,або будуть їй незрозумілими, не знаючи найголовніших Божих засад, або невистачальними з огляду на рідкість відправ у деяких околицях. Тоді, як така людина зможе правдиво Господа Бога любити, Йому служити й своїх дітей у майбутньому виховувати? Тому ми, вибранці Божі, вчителі Божого слова, повинні якнайкраще посвячувати той час, що є призначений для навчання дітей катехизму й вщіплювати в молодих серцях Божі правди, поширювати в них Боже царство.

Перед навчанням дітей катехизму треба постаратися, щоб усе було якслід приготоване. Отець парох вже наперед повідомляє людей, коли воно має починатися й дбає про приміщення для одного чи двох братів. Коли в якійсь парафії є багато дітей, що відвідують цей курс, добре було б, щоб там були два брати і то такі, з яких один між ними мав би вже практику й був "головою місії," а другий йому помагав. Катехити повинні простудіювати всі питання з цього підручника, що з нього будуть викладати й їх знати напам"ять відповісти. Дуже добре було б знати багато різних прикладів і оповідань, щоб їх відтак переказувати дітям при виясненні деяких важних питань, як напр.: до могучости молитви можна сказати якийсь факт наявної Божої помочі, коли говоримо про таємницю сповіді, можна сказати приклад про сповідника в чеському дворі, Івана Непомука і т. п. В першому дні навчання треба братові списати імення всіх дітей, їхній вік, імена батьків і ближче з ними познайомитися. Можна їм навіть дещо сказати про монаший стан, пояснити їм про "спідницю," про те, що й кожний брат вчився колись катехизму. В цьому дні ставити їм досить загальні питання, чому й як треба вчитися катехизму, поділити їх на групи. Звичайно, на навчання катехизму приходять такі діти, що їх треба поділити на три групи. До першої групи треба приділити тих дітей, що ще не вчилися релігії й не ходили до першого св. Причастя. До другої групи треба приділити тих дітей, що вже хоча ходили до св. Причастя, однак ще слабо знають питання катехизму. До третьої групи треба приділити старших віком дітей, що вже приблизно протягом п"яти літ відвідували катехизаційний курс і більш - менш знають питання. Від

тих найстарших, розуміється, треба найбільше вимагати, а іменно повинні навчитися головні щоденні й катехизмові молитви. Другу групу можна вчити разом з першою, але від них стільки не вимагати, що від перших. Оскільки неможливо навчити їх деяких молитов, ані по - українськи, ані по - англійськи, то нехай хоч навчаться їх пояснити. Наколи є багато дітей і є два брати, то нехай один з них учить першу групу, а другий брат - дві старші, чи на переміну. Крім катехизму треба ще вчити українську мову й спів. Першої групи не треба ще вчити української мови, хіба, що тільки для відпруження давати їм дещо писати. Знов же для двох старших груп навчання української мови є дуже корисне. Вони майже всі добре говорять по - українськи й радо бажають навчитися писати. Хоч протягом двох тижнів їх не можливо багато навчити, то все таки їх можна добре навчити азбуку. Знаючи добре напам"ять усі букви, вони можуть відтак уже самі більше вправлятися в читанні й писанні. Правда, це залежить від їхніх батьків і від них самих. Навчання української мови на переміну з катехизмом додає дітям відпруження. Наколи діти вже можуть читати по - українськи, тоді й легше їх учити різних молитов і служення до Служби Божої. Коли є тільки один брат, тоді він може завдавати двом старшим групам дещо писати, а самий може вчити першу групу. Цю найнижчу групу треба добре приготовити до св. Причастя, часто пояснюючи їм десять Божих Заповідей, церковні заповіди, шість правд віри, перепитувати їх чи знають, що це є гріх і роди гріху, добре навчити їх "Отче Наш" і "Богородице Діво." Для відпруження й заохоти добре є оповідати чи читати їм деякі оповідання й події головно зі Старого й Нового Завітів, пояснювати їм деякі образки й час-дочасу проводити їм якість забави.

Навчаючи дітей катехизму, ми поширюємо на землі Боже царство й вишколюємо нових лицарів Христової армії. Через це ми збираємо собі заслуги, привикаємо до труду й послуху, набираємо практики, щоб колись легше й успішніше могли працювати над спасенням ближніх. Тож будьмо готові, щоб у майбутньому ми могли щиро й з належним приготованням навчати дітей катехизму, не звертаючи при тім найменшої уваги на особисті труди чи якісь користі.

бр. Х. В.

МАНДРІВНИЧА ПРИГОДА

- Ідемо сьогодні на прогулянку до тієї старої хати - каже брат Флавіян - побачимо чи може не знайдемо якогось духа.

І так воно зачалося того пропам"ятного дня під час наших літних вакацій. Ми робили ще деякі приготування й чакали на обід. По смачнім обіді ми вибралися в дорогу.

Спочатку вибралося лише нас трьох, та ми ще далеко не відійшли, як до нашого гуртка прилучився ще один брат, так, що нас усіх було чотирьох, а саме: бр. Сильвестер, бр. Флавіян, бр. Михайло і бр. Гаврило.

Ідеомо, жартуємо, так як звичайно на прогулянках буває. Жартуємо між собою хто найскоріш буде "дерти," з тієї хати, що ми до неї йдемо, коли почуємо якісь нелюдські звуки.

Вкоротці ми прибули до цілі, та оглядаємося на всі боки. Один стукає в двері, інший міркує, чи не треба було б цю хату покропити свяченою водою, а там ще інший оглядається, щоб не якогось тхора не натрапити, бо це була б страшна пригода.

Не знайшовши нічого захоплюючого, ми рішили йти дальше. Мандруючи, ми оповідали собі про різні цікаві пригоди, що ми їх колись переживали. Чим дальше ми йшли, тим більше ми вглиблювалися в ліс, аж доки не натрапили на ще одну порожню хату. Якраз тоді почав падати дощ. Ми ввійшли в хату, щоб прослідити, чи нема там якихсь духів. Ця хата була без вікон, в середині все було понищене; на милий спомин залишився був один стіл, якісь старі часописи, пляшка з якоюсь рідиною, одна листівка з дуже полиняним письмом, і, на скільки пригадую собі, на стінах висіли якісь побожні календарі. Довкола хати все позаростало травою, а тому, що трава була мокра наші штани почали липнути нам до ніг.

Прослідивши все що могли, ми знову вирушили в дорогу з надією, що знайдемо ще подорозі якісь старі хати, бо в тих околицях таких хатів було досить багато.

Одинокий страх, що нас непокоїв це була думка про ведмедів, і ми обдумували, що нам робити, коли б ми зустрінулися з ведмедем. Ми рішили, що в такім випадку вхопимо за дрючки і тоді може ведмідь нас злякається. Вміжчасі зачало ще гірше дощити, так, що ми майже до нитки перемокли.

Вже було запізно, щоб обминути це дощеве лихо, тому ми рішилися йти дальше; перейти лісом до дороги, а там може бодай частину дороги нас хтось підвезе до табору. Однак не так легко було знайти ту дорогу. Ми йшли й йшли й не могли до неї дійти. Вкінці двом братам ця прогулянка знудилася й вони вернулися додому. Залишився лише бр. Флавіян і бр. Михайло й вони постановили собі, що таки дійдуть до тієї дороги й будуть у таборі скоріше від тих двох, що їх перед тим залишили.

Приблизно за чверть години ми прийшли до якогось Фармера й він сказав нам,що такої дороги,до якої ми прямували, нема. Цим поясненням ми дуже розчарувалися. Коли Фармер побачив нашу мокру одіж, то запросив нас у хату та погостив нас кавою, за що ми були йому дуже вдячні. Він сказав нам, що ми могли б скоріше зайти додому, коли б пішли коротшою дорогою, але та дорога є дуже мало вживана й з неї можна легко зблудити. Та це не зробили найменшого враження на нас. Одинока гадка, що нас непокоїла була та, щоб якнайскоріше вернутися до табору.

Лишивши Фармера, ми вийшли на ту "нову дорогу" й нею радо помандрували. Але чим дальше ми нею йшли, тим більше вона була поросла хащами, так, що ми мусіли пробивати собі дорогу крізь хащі, так як уміли й могли. По дорозі ми стрінули якусь худобу,і на біду й нещастя, там був старий бик.Він почав злісно ревіти й ми мусіли щосили втікати. Втікаючи, ми несподівано вийшли на якусь іншу дорогу, якою ми зайшли знову на якусь нововисипану дорогу. На цій дорозі було дуже багато болота і нам було тяжко йти, але якось з трудом ми добрили до якогось озера. Спочатку ми думали, що це наше озеро, але перейшовши через ліс, ми побачили, що помилилися, а в додатку до цього всього нас немилосердно кусали комарі й годі було від них обігнатися.

Незабаром ми почули, що десь недалеко загавкав пес і ми звернули в ту сторону. Приблизно за п"ять мінут ми дійшли до якоїсь хати. Ми ввійшли в хату, та попросили в господаря пояснення, куди нам іти. Але він не розумів ні слова по - англійськи, тому ми почали розмовляти з ним по - українськи. Він сказав

нам, що ми знаходимося коло озера Лов Лейк, а це є досить далако від нашого озера. Ми попросили його щось з'їсти, та на жаль він нічого не мав, але запровадив нас до недалекої оселі, в якій мешкали робітники, що працювали при будові дороги. Там почастували нас кавою, та дали дещо перекусити. Набравши нових сил, ми пустилися в дальшу дорогу.

Цим разом ми вже точно знали де знаходимося й куди нам іти. Поганою розмоклою дорогою ми ледве живі добрили до табору. Це було десь около півночі.

В таборі брати дуже зраділи, коли побачили нас змучених, заболочених, перемоклих, але цілих і здорових. Їхні молитви помогли нам вийти ціло з цієї халепи.

Ми ще ніколи в житті не були так змучені, як того дня, чи радше ночі, коли ми заблудили в лісі. З цеї пригоди ми навчилися не бути забагато певним себе й також не блукати лісами без провідника.

бр. М.Х.

Існує дуже багато милих чеснот, але так дискретних, що їх тяжко доглянути. Є це певні способи поступовання, є це певні пристосовування до вимог Божих сотворінь. Оце деякі з них - на перший погляд незначні, але пливучі з любови вчинки: Замикати за собою двері й не тріскати ними, тихо ходити, щоб не збудити того, що спить, позбирати папері, що їх хтось порозкидав у парку, вміти прийняти чужу думку не накидаючись зі своєю, не підвищувати хворому гарячки, коли його відвідується, сказати кілька приємних слів кухареві, що стільки напрацювався, співанник тримути так, щоб й інші могли з нього співати, - це є одні з багатьох способів робити добре. За таке поступовання ніхто не буде нам вдячний, бо його ніхто не завважить, однак майже ціле наше життя складається з таких дрібниць.

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА ТРАДИЦІЯ

Коли розглядаємо притаманності нашого "Я", то завважуємо, що в багатьох випадках ми різнимося від людей, яких життя не запускало коріння в українську землю, в українську духовість. Завважуємо також, що ми - українці, або особи українського походження, маємо багато спільних прикмет, багато спільних властивостей, наприклад: емоційність вдачі, пісня, сприймання світу та його оцінка тощо. Ця спільність прикмет випливає з одної української духовости, яка в декого виразніше, сильніше, а в декого слабше проявляється. Неоднаковість вияву української духовости в різних особах у великій мірі залежить від пізнання цеї духовости. І якраз одним із головних первнів, одним із суттєвих складників, який унапрямлює українську духовість, є українська національна традиція.

"Національна традиція (I) - це есенція усіх тих вартостей духового характеру та деяких проявів життя, які питомі даному народові, які зберігаються в свідомості народу від століть і характеризують його, а які одне покоління передає черговому, збагачуючи, розвиваючи та закріплюючи їх. Коротко: це добро витворене спільно всіми членами народу всіх часів, це вислід дій і зусиль багатьох поколінь зведений до того самого знаменника."

Коли в цій статті розглядатимемо українську національну традицію, то розуміється, маємо на думці лише добру традицію. "Всі погані чи прикрі прояви життя наших предків, хоч би вони були навіть часом менше або більше питомі для нас, як народу та залишили слабші або сильніші сліди в нашій психіці, залишаємо на боці, бо на злій "традиції" нічого путнього збудувати не можна і неґативних проявів нашого минулого життя до національної традиції зачисляти не годиться. Якщо все таки згадуємо про них, то тільки на те, щоб на тлі всього того, що було погане, краще пізнати й оцінити все добре." "Треба - як каже Антін Княжинський - захотіти "без гніву й любови" поглянути на свій нарід і свою націю і так само поглянути на чужину, та в ніякому разі не ідеалізувати того, що заслу-

говує тільки на догану. Сліпа любов вбиває критицизм, але й нехтування справжніх вартостей засліплює зір." Не можна видвигати на перший плян неґативних проявів нашої історії, наприклад сварливість. Кожний народ у певних умовах суспільного життя, особливо на первісних ступнях культури та в часах лихоліття - сварливий. Тут, до речі, можна згадати, що деякі західньоевропейські народи свою сварливість виявляли у кривавіший спосіб, як українці. Ось хочаб столітня громадянська війна в Німеччині, переслідування католиків в Англії, Французька революція, а в наших часах комуністична революція в Еспанії і т.п. Не можна підкреслювати княжих міжусобиців, а не помічати згоди й любови галицько - волинських володарів. "Як маестатично, посеред тієї безлічі татарських людей, честилюбивих і амбітних бояр, чорних рад, темної черні, безхребетних малоросів, отаманщими, анархії, непошанування авторитету і власної державности, роздорників, аґентів на чужій службі, псевдопатріотів горлачів, малограмотних кандидатів на міністрів, виглядають постаті й ідеї та змагання, що їх репрезентували св. Володимир Великий, Ярослав Мудрий, митр. Іларіон, Володимир Мономах, король Данило, Петро Сагайдачний, Богдан Хмельницький, Іван Мазепа, Пилип Орлик, Павло Полуботок, Тарас Шевченко, герої визвольних змагань, В"ячеслав Липинський, митр. Андрій Шептицький," а в наших часах: терпіння на засланні наших владик, наших Отців та Братів по Чині, наших вірних і т.п. Отже не на неґативах нашої історії, а на її позитивах треба плекати українську національну традицію.

Особи, що виростають без опертя на традиції предків, що переривають органічний зв"язок поколінь з поколіннями батьків, дідів, прадідів та зачинають історію від себе, є дуже слабе й нежиттєздатне. Вони мусять наново починати те, що вже було зачате, наново шукати того, що вже було дане, вони нещасливі й бідні. Бож і справді, чи можливо на протязі одного людського життя придбати своїй духовости все те, що цілий ряд поколінь творив, надбав. Особи, які не допустили до своєї духовости національної традиції, або викинули її звідтам, є духово порожні. Ця порожнеча особливо проявляється в розмовах, які вимагають сильного фундаменту, вихідної точки власного "Я".

Щоб українська національна традиція не була без-

змістовним словом, то треба її пізнавати, нею жити і збагачену нашим вкладим передати черговому поколінню.

"Набута чи пізнана традиція, коли нею не жити, матиме тільки теоретичну, архівальну вартість. Ясно, що зберігати її в буквально такому самому виді чи зовнішних проявах, у якій її хтось набув чи пізнав, не завжди можливе й доцільно. Тож усунути з неї елементи тимчасового характеру, познаки точно означеної епохи, можна зовсім легко не руйнуючи при тому її притаманностей. Бо важно нам тільки збрігти незмінного духа традиції, її суть, але позбутися з неї зовнішних тимчасових познак, на основі критичної і доцільної оцінки із сучасного становища й потреб, річ бажана й життєва. Традицією треба жити, а не консервувати її, бо ж це не принесло б ніякого поступу вперед, ніякого досконалення її, ніякого вчасного росту."

Якщо введемо нашу традицію в наше октивне життя, то тим самим, як потверджує життєва практика, вона (традиція) передасться черговому поколінню, яке буде бачити в нас, до певної міри, взір до наслідування.

"Гордість, (розуміємо її очевидно як прикмету, а не як хибу) на все, що своє, рідне, -це дальше почування, на якім повинно базуватися наше відношення до національної традиції. Часом можна почути в нас думку, що витвір українського духа всіх століть і часів ще такий незначний у порівнанні із здобутками інших народів, що він рівняється прости зерові. Такий погляд необдуманий і неглибокий. Він витворює серед нас як нації і кожного зокрема почуття меншевартости й чорного песимізму, що ведуть до байдужности, або й до втрати нашого елементу в користь чужого. Тимчасом, хто глибше вглянe в нашу давнину, той відкрие в ній багато вартостей, той віднайде себе. Тільки духа нашої національної традиції та її силу треба пізнати і зрозуміти. На неї напевно можна бути гордим. Це почуття гордости повинно основуватися на знанні й пізнанні, тому його маємо розуміти не як синонім зарозумілости, що так часто опирається на пустоті й порожнечі, а як протиставлення до почуття меншевартости всього, що своє. Подумаймо, скільки століть нашої історії вже за нами. Пізнаймо себе ближче й основніше за цілі століття. Тоді напевно будемо горді на неодно, напевно кожний з нас ступатиме твердшою хо-

дою. Бо відчуємо, що ми в теперішнім світі не якесь нове твориво, але що за нами цілий ланцюг історії ген аж до козацьких і княжих часів, що за нами неодне велике досягнення, що ми можемо будувати на твердій основі, якою є наша національна традиція. І це витворить у нас почуття гордости, яке в свою чергу викличе почуття певности й повновартости."

Коли пізнаємо правдиві вартості української національної традиції, то полюбимо її, цікавитимемось нею, житимемо нею. Тоді нас буде більше цікавити життя нашого народу, його доля, його стремління, прагнення. Українська національна традиція зблизить нас до народу, а тим самим, у майбутності, удекщить нам працю.

Якщо шукатимемо чужих взірців, хоч би й добрих, але які не зможуть органічно зростатися з нашою духовістю, то духово збанкротуємо, не принесемо користи ні чужим, ні своїм. До успіху, до повного виявлення нашого "я" веде тільки дух своєї власної істини, дух української національної традиції.

бр. А.К.

(I) Тему про національну традицію прекрасно розвинув Богдан Лончина у своїй книжці під заголовком "Камо Грядеш" і звідтам цитуватимемо головніші думки, уступи.

"Загальні основи згоди і свободи в суспільстві можуть бути забезпечені остільки, оскільки люди зберігають фактичну віру в правду, справедливість, любов і толеранцію. Бо якщо правда не є дійсна і абсолютна, тоді очевидно держава сама рішає, що це є правда. І, якщо справедливість не є чимсь дійсним і абсолютним, тоді держава рішає про те, що є справедливе, а що несправедливе. На основі цього тоталітарні держави знаходять своє повне правне оправдання і рацію існування." - Міхаель Поляний. З цього бачимо, що існування тоталітарних держав є лише наслідком непризнання абсолютних Божих правд і абсолютних вартостей.

РІЗНЕ

Одного разу неспокійна юрба не хотіла слухати промови Демостена під час публичного зібрання в Атонах. Тоді Демостен зацікавив юрбу таким оповіданням: "Один юнак найняв собі літом осла, щоб дістатися до Мегари. Під час полудневого відпочинку, коли сонце дуже припікало, він і власник осла хотіли сидіти в тіні осла, але там для двох не було місця. Почали сваритися." Тут Демостен відвертаючися від юрби удавав, що хоче зійти з плятформи, але юрба криком домагалася докінчення оповідання. Тоді Демостен звертаючись до неї сказав: "Як то, ви домагаєтеся оповідання про осла й тінь, а не хочете слухати справ великої ваги?" Юрба спокійно дозволила йому виголосити промову.

Като, римський філософ, глядучи на численні статуї поставлені в часть багатьом богам і людям говорив: "Краще є, коли люди питатимуться, чому нема статуї Като, як наколи б питалися, чому вона є."

Сократ мав нещасливе подружне життя, та проте кожному радив женитися. Він казав: "Якщо оженишся з доброю жінкою, то будеш щасливий, а якщо зі злою, то станеш філософом.

У старинних римлян богом торгівлі, красномовства й злодійства був Меркурій. Кожного року сімнадцятого травня тодішні римські купці справляли публичний фестиваль, ішли процесією до святині Меркурія, щоб просити в нього прощення за всі брехні й опуства з цілого року, що їх допустилися в своїй професії.

На півночі від великого острова Нова Каледонія (індійський океан) є невелика група островів Белеп, що їх замешкує плем"я папуасів. Вони мають свої моральні закони, як також кари за їх переступлення. За очернення вони так карають: Винувату особу прив"язу-

ють до дерева. Начльник роду, витягнувши її язик, шкрябає його ножем і при тім говорить: "Оце зішкрябую злість з твого язика, щоб ти його ніколи не вживала на людську шкоду." -о. О. Лямберт.

Африканські мурини дуже добре розрізняють добро від зла. Якщо такий мурин хоче зробити щось злого, наприклад, щось украсти, то часто трапляється, що перед злочином він закопує свого Фетиша (річ, що її обожують і приписують магічну силу), щоб не був йому невигідним свідком. -Ленз.

Коли Шатенефові, канцлерові Люїза XIII було дев"ять років, один єпископ ставив йому багато різних питань з релігії, на які хлопець давав дуже влучні відповіді. Вкінці єпископ сказав йому: "Я дам тобі одну помаранчу, якщо скажеш мені де є Бог." Ваше Преосвященство - відповів хлопець - я дан Вам дві помаранчі, якщо скажете мені де Бог не є."

В одній з Мілянських церков є образ,що на його горішньому пляні є намальований папа, а під ним напис: Я всіх вас учу. Нижче папи є намальований король, а під ним напис: Я всіми вами володію. Під королем є намальований лицар, а під ним напис: Я всіх вас бороню. Під лицарем є намальований селянин, а під ним напис: Я всіх вас годую. Під селянином є намальований диявол, а під ним напис: Я всіх вас пірву до пекла, якщо не будете совісно сповняти свої обов"язки.

В мешканців Заполяр"я лопарів є 20 слів на позначення різних ґатунків льоду, 41 слово на позначення різних ґатунків снігу і 26 слів на позначення різних ґатунків розтавання.

ХРОНІКА

ЛИПЕНЬ

2 Брр. Філософи й брр. схолястики виїхали над озеро на двотижневі вакації.

12 Брр. Філософи й брр. схолястики вернулися з вакацій

28 Відкриття Музею й Архіву ОО. Василіян в Мондері.

СЕРПЕНЬ

9 До нашого дому в Мондері приїхав Генеральний Економ о. Патрило.

19 Брр. новики поїхали на хутір, де перебуватимуть через два тижні.

23 В Матірньому Домі в Мондері почалися восьмидневні реколекції, що ними проводив о. В. Дрібненький.

30 Закінчення реколекцій.

31 Бр. Ісидор Дзядик виїхав до Риму.

ВЕРЕСЕНЬ

2 Брр. Лев Садовський, Кирило Микитюк і Бернард Панчук перенеслися на хутір, щоб почати вивчати Філософію.

8 Брр. Євген Грицуляк, Петро Морозюк і Андрій Ковч зложили професію на руки о. Протоігумена Володомира Шевчука.

СМІХОВАНКИ

ЧЕРЕПАХИ

Дві черепахи, одна старша друга молодша, зайшли до бару напитися пива. П"ючи, вони спостерегли, що надворі почав падати дощ. Старша черепаха посилає молодшу до хати по парасолю. На те молодша: "Я піду, але ти не випий мого пива." Після трьох тижнів чекання старша черепаха в голос міркує: "А все таки я вип"ю її пиво." На те з-під дверей чує голос молодшої черепахи: "Якщо ти вип"єш моє пиво, то я не піду по парасолю."

ДИСКУСІЯ

Я вже вам від двох годин говорю, що тут нема про що говорити.

ВІДПОЧИНОК

"О, ти ще тут? Ти ж казав, що, імовірно виїдеш на деякий час на відпочинок?" "Та.....я так думав, але опісля замінили мені на грошеву кару."

ВІДРІЗАВ

Молодий адвокат не любив священика і задумав покпити собі з нього. "Отче добродію - каже раз - припустім такий випадок, що священик і чорт мають процес з собою. Як думаєте, котрий з них виграє?" "Очевидно, що чорт." Відповів священик. "Ага. - засміявся адвокат - а можете сказати чому?" "Бо чорт буде мати всіх адвокатів за собою." Відповів священик.

П"ЯНІ МІЖ СОБОЮ

"Гей, ти, слухай, чи це є сонце чи місяць?" "Не знаю - відповів запитаний, - я не тутешний."

AURORA

September, 1957 - another important date in the history of the Aurora, a date which marks the beginning of a new era in the life of the Aurora. Starting with this issue, as was mentioned in the previous edition, the controls of this magazine are in the hands of the philosophers. This turnover, incidentally, takes place exactly three years after the scholastics again began publication of the Aurora. Let us now take a quick look back over those three years.

In September, 1954, the renewed Aurora made its first appearance and, although it had many defects, under the management of the scholasticate, it gradually overcame them one after another until now we have a paper with which we are fairly well pleased. However, it must be noted that almost all of these defects which have been overcome were mainly in the publication end of the works. That means that there were, and still are, many defects in the most important part of this, and for that matter, any magazine, namely, the subject matter. Defects in publication of this magazine were ironed out by those who are directly concerned with publication - the editor and his staff. However, defects in subject matter can and must be ironed out only by the scholastics - the authors of the articles. To put it plainly, there has to be an improvement in articles.

Before going any farther, maybe we should answer a question which might possibly, at this point, arise in the minds of some of the readers: why must there be an improvement in articles? The answer is this: the very purpose of the Aurora's existance demands this. And what is the purpose of the Aurora's existance? Simply to

give the scholastics an opportunity of acquiring some practical experience in the field of journalism. Now, how can anyone ever acquire any practical experience in journalism if he simply scribbles down a series of half-formed ideas and hands this in to the editor with the comment, "If you think this is good, put it in, if not, you can throw it away." Those who write articles with this attitude are simply wasting their time. The only experience they get is in the art of writing, and none in the art of expressing ideas in writing, that is, in journalism.

Now, all this doesn't mean that the scholastics have to strive for a literary perfection which will equal that of Shakespeare. Far from it. This simply means that every scholastic, in writing his article, should strive to express his ideas, whatever they may be, in the clearest way possible. The ideas themselves do not have to be extraordinary or new. Remember, the purpose of the Aurora is not to educate or convert others or to make saints out of them, so don't feel discouraged if you can't come up with an article which will do just that. Just choose any topic you wish and present it as clearly and as logically as you can. If it's a much-written-about topic, then try to present it in a new light if you can, give it a "new twist", as they say, but don't force yourself. And above all, avoid the attitude that it doesn't matter how I write the article because the editor will fix it up if there is anything wrong with it. If you have this attitude, you'll never strive for improvement in your writing, and, as has been said before, you are wasting your time. Besides, if you simply write something which requires fixing by the editor, you may be sure that the outcome won't be anything to boast about, for the simple reason that the editor isn't a mind reader and doesn't know what the author had in mind when he wrote his vague article. Consequently, when the editor runs across a part in an article that makes absolutely no sense, he simply throws it out and writes in something of his own. The result is a conglomeration of ideas of two different persons.

Another thing to keep in mind is not to wait until the editor asks you for an article before you start writing. You know very well that the editor will ask you for an article, so why wait. The best thing to do is to start thinking of an article as soon as the Aurora comes out or even before. This

will give you at least two months to work on your article - enough time to perfect it so that it will have unity of thought, clarity of expression and freedom from all types of grammatical errors.

Let us all, therefore, take a more active interest in the Aurora, for it is our paper; not just the editor's, but every scholastic's. The paper could be well laid out, well printed, and have excellent illustrations, but if the articles are poor, the paper is a flop. The Aurora is beginning a new period in its existance, and it is our hope that this period will be noted for improvement in its most important part - its articles.

AURORA STAFF

Editor.....................Bro. Cyril

Publisher and typist.....Bro. Basil

Administrator............Bro. Daniel

Printers.................Bro. Daniel
(covers).................Bro. Theodosius

Artist.....................Bro. Cyril

NEWS ITEM: Of interest to those interested in the interests of the coyote on our farm. To make it short, we're quite positive that this coyote is definitely interested in chickens, since on several occasions he has been noticed to be gazing longingly and eagerly chicken-wards. Nobody, of course, minds this, just so long as his interest in chickens does not become too "active", at which time, doubtlessly, that little beast will find himself in a pretty dire predicament. Until such time, however, he will continue to be that which he is at present - a very active and enjoyable pet.

NATIVITY OF OUR LADY

We keep the feast in gladness,
When first that Gem of earth,
The Mother of Christ Jesus,
The Royal Maid, had birth.

The Rod foretold in story,
Which sprang of Jesse's kin,
The Rod which bore the Flower
That cleansed the world from sin.

The oracles of Heaven,
The word of Prophets sure,
Announced the wondrous Mother,
The Virgin ever pure.

The blessed among women,
Of mortals honored most,
Conceiving her Redeemer
By God the Holy Ghost.

A stainless Maiden, springing
From David's kingly line,
She bore the Everlasting,
She bore the King Divine.

The King of men and angels,
The Prince of perfect Peace,
Whose might had no beginning,
Whose might shall never cease.

To Christ the Son of Mary
Be glory, honor, laud,
With Father and with Spirit,
The everlasting God.

INTELLECTUAL COGNITION -By Bro. Peter.

Now that we have presented the main theories and their fundamental principles, we will move on to our theory which we will begin with sense knowledge, because it is the source of all intellectual knowledge. "There is nothing in the mind or intellect that has not some ground and beginning in the findings of the senses."

To begin with, there are five external senses; sight, smell, taste, touch, and hearing, with which we will deal separately, There are also four internal senses (according to the Thomistic theory) which are: central sense, immagination, instinct, and the sentient memory.

Sight or vision is the sense by which bodily objects are perceived inasmuch as they have colored surfaces. Things wholly colorless, such as oxygen. hydrogen, etc., cannot be seen or judged as to size, distance or motion. The organ of sight is the eye, which works much on the same principle as the camera. The medium through which colored surfaces are carried, so to speak, to impress their images upon the organ of sight, is ether. The images of surfaces travel through this ether in waves, the length and frequency of which vary for the various colours.

Hearing or audition is the sense by which bodily objects are perceived inasmuch as they have sound, that is, noise or tone with intensity and pitch. Sound is carried by air vibrations which strike the membrane of the inner ear, which stimulates the terminals of the acoustic nerve and hearing results.

Smell or olfaction is the sense by which bodily objects are perceived inasmuch as they have odor. The organ of smell is the nose, minute particles of odorous substance are inhaled through the nostrils with air, and when these come in contact with the nasal membrane, they stimulate the terminals of the olfactory nerve and the operation of smell occurs.

Taste or gustation is the sense by which bodily objects are perceived inasmuch as they have flavor or savor. The object of taste is savor in a sapid substance which, while in solution in the saliva, comes in contact with the terminals of the gustatory or tasting nerve on the tongue and palate, resulting in the operation of tasting.

Touch or feeling is the sense by which bodily objects are perceived inasmuch as they are hot or cold, hard or soft, rough or smooth, pleasurable or painful, taut or relaxed, wet or dry or sticky. The organ of touch is a very complex sense. Most sensitive beings are covered with an epidermis, which is a layer of dead skin cells. Under the epidermis is the dermis, which is a layer of live skin cells in which are found the papillae, or buds which are the terminations of the tactual nerve or touching nerve of the dermis. These papillae or buds or the fibers of the tactual nerve seem to be everywhere throughout the body, and when these fibers are stimulated, the sense of feeling occurs.

We will now turn to the internal organs of human sense knowledge, first of which is the central sense. The central sense is the sense which perceives, distinguishes, unites and divides the findings of the other senses. Sentient knowledge consists not only in perception but also in a consciousness of that act of perception. For example, the eye does not see that it sees, yet when we see a thing, we are sentiently aware not only of the object seen, but also of the fact that we see it; nor does the ear hear that it hears yet we are aware not only of the sounds, but also of our experience of hearing the sounds. It is the central sense that provides this awareness.

The immagination or fancy is the inner sense which is fitted to perceive, preserve, and reproduce in concrete image the findings of the outer senses. It can also rearrange, reconstruct, exaggerate, minimize, cartoon, and commingle the images once formed upon external senses. This organ is located in the outer part of the cerebrum. Here we must make a distinction of what is philosophically understood under immagination or fancy and what we commonly consider it to be. In its first and fundamental service, or in the philosophical sense, it is a reproducing faculty which faithfully records, retains and upon due stimulus, evokes the images of things sensed. In its secondary service, or what we commonly take it to be, it is, or man be called a rearranging faculty. This is the faculty from which are derived ideas for cartoons, poetry, fantastic fiction and for our beloved comic books.

The instinct or estimative power is the internal sense which apprehends objects externally sensed as useful or harmful, desirable or undesirable. This sense makes the mouse avoid the cat, stirs the bird to arrange and build its nest and

to care for its young. In man, many actions are "instinctive," but since man has intellect, instinct is not developed, nor is it needed in such a high degree of development as in animals. Yet, many of our actions are instinctive, as when somebody swings at us and we instinctively throw our hands up in defence.

The last of the internal senses is sentient memory, or sense memory, by which sensations, once experienced, and now reproduced in imagination, are recognized as once having been had, as of the actual past. Sense memory as such does not recall the past, nor does it reproduce images once experienced, which is the work of the imagination or fancy. The proper function of the sentient memory is to recognize the past as reproduced in the imagination. Sense memory and imagination work together. Indeed, without imagination, sentient memory cannot function at all, and without sentient memory, the service of the imagination would be largely futile and illusory. In spite of this, sentient memory and imagination are independant faculties.

To know any of the above operations, man has to possess a knowing faculty capable of knowing them. This human, super-organic knowing faculty in man we call the intellect.

The word intellect is from the Latin "intul" - within, inwardly, and "legere" - to read. The name indicates a faculty or power for getting at the inner meaning of things. The intellect is a faculty which penetrates outward appearances and grasps the essence or the essential structure of a thing, just like the X-ray, which penetrates the formal appearances and qualities, such as clothing, flesh and bones to find the little scar on the stomach wall or in the lung sacs. This intellectual faculty must absolutely be spiritual. We know that the intellect is a spiritual faculty, not only from rational probation, but also from cases which nature itself upholds. The following is a rational proof that the intellect is spiritual: A faculty whose operation is spiritual, itself is spiritual, because spiritual operations are performed by spiritual faculties, as sentient operations by sentient faculties or mechanical operations by machines. The operation of the intellect is spiritual because the objects of intellectual operations are spiritual, such as truth, wisdom, God, relation, being, honor, and so forth. Therefore, the intellect is a spiritual faculty. If the intellect is not a

spiritual faculty, it then must be a material faculty, against which nature claims falsehood in little Freddy Safier Jr. of Berkeley California. Freddy, who is twelve years of age, acts and persues hobbies of a twelve-year-old. However, he is tops in calculus, reads Hegel for fun and reads French with the greatest of ease. Although twelve years old chronologically, mentally, he equals or supersedes his fellow studenst with whom he studies at Harvard University. Here is an evident fact that the intellect is a spiritual faculty, that it is in no way or manner dependent upon an organ or matter, or upon the body in which it is found.

-to be continued.

Having worked himself into his usual fury about the day's events in Washington, the news commentator wound up the show with: "Rain tonight and tomorrow; relative stupidity, 98 per-cent."

Small fry to gushing matron: "You're getting big yourself!"

They told him it couldn't be done.
With a smile, he went right to it.
He tackled the thing that couldn't be done-
And couldn't do it.

British naval officers are talking of the signal made by the captain of the "Diamond" after the collision with the cruiser "Swiftsure", hit bows on, went astern, the admiral signaled: "What do you intend to do now?"

The reply from the "Diamond's captain at this catostrophic moment in his career was: "Buy a farm!"

STRICTLY A SPACE-FILLER

A Short while ago, as I was nonchalantly chatting with our honored editor about nothing in particular, he casually mentioned that he needed one more article for his paper. Might I write one? Well, not wishing to disappoint him after his unending vocabulary of praise in the last issue about that "wonderful co-operation he had been receiving from everyone", I not too enthusiastically admitted that I suppose I might. Now, what would he like me to weite about? "Let me see now," he mused in his editor-like fashion. "I've got about all the important points covered for this time, so I suppose you may write on anything you please." Then he added, giving me that knowing cackle of his, "just something that fills up space. As it is, I don't know whether I will have room for it in this issue anyway." So with this piece of information, I began pondering over a suitable topic. Since he wanted a filler, that is what I decided to weite. Now, the type of filler that I enjoy best is the humorous kind over which one can have an enjoyable chuckle. So, continuing with my logical line of thought, I concluded that he wanted me to weite something that might produce some laughs. Therefore, below I have listed a couple of incidents which never fail to make me laugh, even if I have heard them a number of times before. Only one warning, dear reader, you have probably heard them also, so don't expect any too originally individualistic portrayals. Also, I shall withhold the names and other information which could possibly incriminate the characters which are involved in these incidents.

The first episode involves a certain scholastic who had just acquired that status (by the simple process of having completed his novitiate) and began the exciting adventure of studying by correspondence. As it happened, one of his first lessons, upon returning from the Department of Education, just by chance fell into the hands of a more highly experienced scholastic, who procured a red marking pencil and proceeded to insert some additional comments in the lesson. Among them, for example, were phrases as: "Childish work", "carelessly done", "decidedly stupid", with the final comment, "A grade three student can do better work than this!" Replacing the lesson into the envelope, it was delivered to the eagerly awaiting "victin". About a half an hour later, the poor fellow, full of remorse, dragged himself into our room and, dropping wearily into a chair, began relating his sad plight, fully believing that the highly exaggerated comments had come from the actual instructor himself. We could restrain ourselves no longer and laughed ourselves sick, much to his astonishment and embarrassment, since he still had no inkling that the whole affair had been a farse. In the end, of course, we admitted that the whole thing was a trick, leaving him with mixed feelings: relieved to discover that his scholastic standing wasn't actually that poor, but also embarrassed for having allowed himself to be "lead on" so far.

Then there was the incident which happened to a friend of mine during that wonderful period of time that is known as the novitiate. For clarity's sake, we will call him "Bro. John".

All of us, having had the experience ourselves, know very well how trying the chapter of faults (kapitola) can be to a new novice or even to an older one for that matter. On this particular occasion, however, it seemed to the innocent looking penitent, kneeling at the front of the room that he was going to have a soft time. The Master had questioned all the novices and now came to the last one - "Bro. John". Now, "Bro. John" had decided that his confrere was getting off too easy, so he dug out his catalogue of faults and began rattling them off. The penitent at the front of the room no longer looked so innocent, but began squirming with indignation, certain that "Bro. John" was using this opportunity to even an old grudge. But at last the ordeal was over. The bitterly wounded penitent, on his way to his desk, while passing "Bro. John", could not restrain himself from spicily quoting a text from the Scriptures: "Brother, a hundred-fold shalt thou receive for this!"

Now, every time "Bro. John" reminds this particular Brother about the incident, they always have a good laugh over it.

And that, dear reader, if you are still with me, will be all for now, as I suppose that this is a sufficient conturbution towards helping our ambitious editor to fill his paper.

WELL KNOWN BIRDS IN OUR DISTRICT —By Bro. Michael.

In our district here in Alberta there are many various kinds of birds, animals and fish, with which, I am sure, we are fairly well acquainted, However, in this article I don't intend to discuss all of these in general, but instead will take into consideration a few of our well known birds.

First of all, let us discuss the red tailed hawk which is common in all parts of our western provinces. The nest of this hawk is built in the tall trees of the forest. In this nest the female lays anywhere from two to four eggs. These eggs are fairly large and white with brown spots. After the young are hatched, they are fed by their mother who brings them mice, moles, gophers or wood rats. Thus they grow till they can care for themselves. Once the hawk is full grown, it will start its life of silently sailing around in the air for the pleasure that it finds in doing this. Often it will go so high that it will actually vanish from sight. When looking for food, this bird will fly over the fields or perch itself on some vantage point and watch carefully for some unsuspecting prey. Some of these birds acquire a taste for chicken, but to call the whole species "chicken hawks", or "hen hawks" would be unjustified, and to shoot them on sight, as has been done in many parts of the country, is against the farmers' interest.

Another interesting bird is the American magpie. Who do you suppose keeps the countryside clean of offensive carcasses of dead animals and all kinds of refuse if not the magpie who is an associate of the vulture. It also devours great numbers of injurious grasshoppers, grubs, weevils and caterpillars. Besides this, it is also an amusing pet in captivity. However, on the other side of the balance sheet, the flocks of magpies that may be seen become serious pests. They destroy the eggs and the young of game birds, plunder the berry patches, and sometimes annoy newly born calves. They have a reputation for being impudent thieves. For these reasons occasional campaigns have been waged locally to destroy the magpies, but despite this, they manage to hold their own, and fortunately so, for the bird with the enormous tail is a diverting and sociable addition to the western landscape.

The robin, which greets us every spring around the end of March is one of the most well known of our birds. Practically everyone has seen one and knows the bird by name. Early in the morning there is a concert to greet the day. Sweet warbling notes fill the air. During the day, earthworms are hunted in an efficient manner. Briskly the robin runs over the lawn, then stops dead in its tracks, straight and still, and bears down on its prey with an energetic blow. Insects, seeds, and fruits (including cherries and strawberries) supplement the earthworm diet. When mating time arrives, the nest is built in a substantial and solid fashion, of mud reinforced with grass blades and plant stalks. To give the nest just the right shape, the female employs her breast, making turn after turn. The three to five eggs have a delicate blue color which, under the name of "robin egg blue", has become a popular shade. The diet of the young is the same as that of the parents.

Quite often called the "soldier of the marsh lands" is the distinguished looking red-winged blackbird. Soaring through the air in numerous flocks, the blackbirds descend on our marshes and swamps in the spring time. The males are first on the scene, proudly displaying their scarlet shoulder patches edged with yellow. Later, the plain looking females arrive. The redwinged males are fiery suitors, and the ensuing game has been described as a "head-long-dash courtship". When the excitement dies down to responsible housekeeping, the nest is attached to a bush, quite low and usually in a marsh or bog. The four or five eggs are bluish white and irregularly marked. Seeds of swamp plants and weeds are their main food, supplemented by berries and insects.

Thus, I have described a few of our more common birds. There are very many more quite common birds, some beneficial, some not so much so, and still others regular pests around the place. But regardless of what kind they are, they are our birds, they are all familiar to us, and by their singing, food hunting and nest building, they form a part of our environment. So if we wish to become better acquainted with our environment, it will prove to be very profitable to learn the names and particular behaviour of the things that are always around us and are a part of our everyday enjoyment, namely, birds.

VACATIONS -By Bro. Cyril

Another year, another summer, another vacation to add to the scholastic's list of pleasant experiences. Summer vacations - without any doubt, the most pleasant and most highly anticipated of all pleasant experiences which a scholastic might have. As for the past number of years, the scholastics this year were again bundled off to a secluded lake for ten full days of wind, rain, mud, mosquitoes, ants, flies, swimming, fishing, boating, sunbathing, sleeping and eating.

However, lets start at the beginning which, for all practical purposes was Monday, July first. This day was marked by intense activity as all necessary preparations were made. In the evening the truck was loaded to the tune of many sarcastic comments and head shaking on the part of some spectators, especially when large quantities of lumber started going aboard. These spectators just couldn't imagine why on earth anyone would want to take along lumber on a camping trip, but the scholastics were determined to have a vacation this year and not a ten day survival course, so the lumber and all other apparently "luxury" items went aboard as was decided.

Tuesday morning, July second. The big day had arrived. The truck was loaded with the remaining articles such as bedding, baggage, Brother Sylvester's coyote, and a short time later Brother Phillip departed for the lake. Since there were enough cars on hand this year, all the scholastics and philosophers were transported to the lake in style, and consequently, the trip itself wasn't as memorable an experience as it was in previous years.

About noon, the destination, Hanmore Lake, was reached. This is a small lake about sixty miles north of Mundare which measures about two miles long, half a mile wide and quite deep. This plus the fact that it is fed by a number of cold springs kept the temperature of the water quite low, and as a result, swimming was a very minor pastime at the lake this year. But this is getting ahead of ourselves. Upon arrival, the truck was quickly unloaded and the tents set up. In addition to our two regular tents, we also had another large tent this year which contained the food and equipment storage, dining room, kitchen, and three beds. The camp itself was located in an ideal spot close to, but high above the lake, so

that we were literally "high and dry". With everyone working hard, most of the work involved in setting up camp was completed by the time it became dark, so that beginning with next morning, regular camp routine, the same as last year, was in effect.

As the days slipped pleasantly by, one disappointing fact gradually became evident: the fish weren't catching very well. Fortunately, however, a solution to this soon presented itself. It was discovered that there is another lake, not far from ours, with fish for the asking. A map was consulted, and sure enough, there was another lake, by the name of Island Lake, about three miles north-east of our lake. This was too much of a temptation for the more adventurous types so, come Saturday, an expidition of four set out for Island Lake, despite the rain clouds which were threatening to let loose at any moment. There was no road to the lake, only an overgrown wagon trail which had a habit of disappearing every once in a while. After walking for what seemed to be three miles, the lake was expected to be just over the next hill. However, there were so many "just over the next hills", that the hike began to take on the aspects of the Jews' forty years wandering in the wilderness. Finally, just when the expedition was about to turn back, the lake was sighted and, with a joy that probably surpassed that of the Jews when they entered the Promised Land, the adventurous four quickly travelled the short remaining distance, gleefully anticipating the fish, which awaited them. In this respect, they at least were not disappointed, for during forty five minutes of fishing a total of nineteen fish were caught. The reason for the short stay was the high waves on the lake and the rain which began to fall. This rain, which fell continuously during the entire trip towards home, thoroughly soaked the little party, but failed to dampen their spirits, for although the load of fish was heavy, their hearts were light, and they half ran, half walked the distance home. The total distance to the lake and back was estimated to be at least fifteen miles.

Another expidition of six set out for the same lake on Monday of the second week, taking a different trail, which turned out to be a few miles longer since it lead to the farthest point of Island Lake. This second expidition brought back a total of twenty three fish, which was not as good as

anticipated.

Aside from these two events, there was another interesting incident which took place on Wednesday of the second week when the novices came out to the lake. On this day we were host to another unexpected and uninvited guest - three protestant preachers from a nearby Bible Camp who, overcome with misguided zeal, decided that the boys (they apparently did not know who we were) in the neighbouring camp needed to be "saved". After unsuccessfully carrying on their "rescue" operations for quite some time, they finally got it through their heads that we weren't especially interested in their type of salvation, so, with an air of "lest you repent, you shall all be damned", they made a reluctant retreat.

Thursday, the last whole day at the lake, was devoted almost entirely to loafing and sunbathing.

Friday, the day on which we departed for home, turned out to be such a beautiful day that everyone hated to leave. But leave we must, so with heavy hearts, we packed our belongings and departed for home, some mentally reviewing the events of the past ten days and some already making plans for next year's vacations.

TO ALL THE STUDENTS OF THE ORDER

We extend

Prayerful Wishes

For Success in Your

Studies

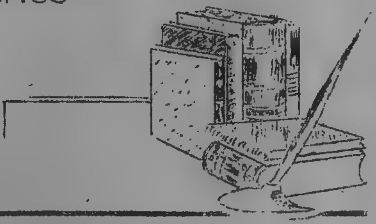

Христове Різдво! Скільки величі, скільки святого чару і краси, скільки любови і миру міститься в цім святі! Воно підносить нас понад землю ген у небесні простори, де янгольські хори співають пісню хвали Дитяті, що народилося у вифлиємській печері-стайні. Воно сильніше нас об"єднує, Воно дає відчути всім християнам, що вони - одна велика родина.

Де ж лежить велич цього свята, звідки випромінюває його чар і краса, звідки випливає джерело його любови і миру?

Дитя, що повите лежить в яслах є джерелом тієї величі, краси і любови. Ісус Христос прийшов на світ у вифлиємській печері-стайні, у виді немічного Дитяти, щоб своїм життям і наукою вказати людям правдиві вартості, щоб відкупити людський рід.

Вже двадцять століть повторюється вифлиємська подія. В кожному столітті Диття - Ісус здобуває для себе щораз більше й більше людських сердець, щораз більше людей у бідній печері-стайні знаходить любов і мир.

Також наші серця очарувала краса і доброта Дитяти-Ісуса і Воно своєю любов"ю привело нас у бідну печеру-стайню, щоб ми разом з Марією і Йосипом, разом з янголами і пастушками співали Йому пісню хвали. Кожний тон нашої пісні немов луна відбивається від Пресвятого Серця Дитяти, та наповняє нас бальзамом Божої радости.

В цей великий празник Різдва Христового вимолюймо в Дитяти-Ісуса святих дарів для цілого світу, а особливо для наших братів по Чину, для нашої Церкви і для "землі батьків наших", - України.

ВПРЕОСВЯЩЕННИМ ВЛАДИКАМ,

ВИСОКОПРЕПОДОБНИМ

ОО. НАСТОЯТЕЛЯМ

ВСІМ БПР. ОТЦЯМ І БРАТАМ,

ВСІМ НАШИМ ПОКРОВИТЕЛЯМ,

ДОБРОДІЯМ, ЧИТАЧАМ,

УСІМ СХОЛЯСТИКАМ ЧСВВ

БАЖАЄ ВЕСЕЛИХ РІЗДВЯНИХ СВЯТ,

І

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ.

Проблеск.

Р. Купчинський

КОЛЯДА

Прийшли до нього аж три владики,
Аж три владики з княжого роду,
З княжого роду, з сизого сходу,
І поклонились словом великим:
"Славен єсь, Боже милий, на віки!"

Перший влакика з темного бору,
Другий владика з синього моря,
Третій владика з чистсго поля,
За провід мали золоту зорю.
"Славен єсь, царю, з Божого двору!"

Перший владика - золото чисте,
Другий владика - срібло добірне,
Третій владика - серце довірне,
Стану-впали, немов три листи:
"Славен єсь, Боже, Ісусе Христе!"

Мати Христова дари приймала,
Дари приймала, в ясли складала.
Золото чисте полум"ям сяє,
Срібло добірне росами грає,
Серце довірне світ звеселяє.

Господь до дарів в яслах звернувся:
Золото, срібло - як на короні -
Взяв Ісус серце в Божі долоні,
Глянув-поглянув і - усміхнувся.
"Славен єсь, Боже! - Світ схаменувся..."

ДЕЩО ПРО СТУДИТСЬКИХ ЧЕНЦІВ

Студитські манастирі сягають своїми початками давньої старини. Ще в 463 р. у Царгороді збудував був Іван Студит, грецький вельможа, перший манастир, що його від імени ктитора названо студитським. У 7-ому сторіччі ігуменом цього манастиря був св. Теодор, що написав багато церковних канонів,як також Студитський Чернечий Устав примінюючи Правила св. Басилія Великого до вимог часу та потреб обставин.

В Україні цей устав завели в II-I2 сторіччі св. Антоній і Теодосій Печерський. В горах коло Києва вони зорганізували монаше життя. Будинки і печери в яких жили монахи в I2 сторіччі названо Печерською Лаврою, де зосередилося релігійне життя України. І саме таку чернечу сім"ю відновив та закріпив у своїй просторі епархії Митрополит Андрей Шептицький, що й був голоЕним настоятелем Ченців Студитського Уставу. Він мав титул Архимандрита. Його рідний брат Климентій мав титул Ігумена.

В I939 р. усіх монахів Студитського Уставу разом з новиками було 22I осіб. В цьому часі Студити мали вже 8 манастирів у Західній Україні. З них 6 находилися на території Львівської Архиепархії, один у Станиславівській Епархії та один дім у Перемиській Епархії і три місійні станиці на Підляшші й Поліссі. Головним центром Студитів був осідок в Унівській Лаврі, що лежить яких 60 км. /коло 44 канад. милі/ в південносхідним напрямі від Львова.

Життя Студитів було досить строге. Прославлення Бога брало в усьому верх. Впродовж тих мусів кожний монах двічі відспівати полуношницю в I2 год. ночі. Пізніше в 4 год. ранку відправлялася щодня Утреня а по ній Служба Божа. В год. 7 ранку всі відправи кінчилися. Опісля було снідання і починалася різна праця. В Уневі ченці займалися /як майже повсіх манастирях/ управою землі, вели домашню господарку і працювали на різних ремісничих роботах.

Найуспішніше розвивалося грабарство. Займалися ткацтвом. Брати робили різні полотна, обруси, серветки і теж фарбували різного роду тканини. Також мали великі робітні кравецькі, шевські, столярські і бляхарські. При манастирі існувала теж малярська школа і переплетня. Була також робітня девоціоналій. Видавали місячник "Ясна Путь" і маленьку місячну газетку "Промінчик Сонця і Любови". Там був ще сиротинець для хлопців у якому жило коло 40 сиріт і народня школа. Священики займалися душпастирською працею і місіями.

Студитська братія має також своїх мучеників, що є, що так скажу, знаком Божого милосердя серед усього українського духовенства і народу. Першим студитським мучеником був ієромонах Леонтій Фйодоров, якого Митрополит Андрей назначив був екзархом для Росії на першому російському провінціяльному соборі в травні I9I7 р. в Петрограді. Большевики, які тоді перейняли владу, вивезли його на заслання в Сибір, де він і вмер у березні I933 р. З приходом большевиків у Західню Україну почалося переслідування Церкви, а втім і Студитів. Ось декілька зразків цього переслідування. В селі Кропивна енкаведисти схопили ієромонаха Януарія, прив"язали його до коня і волочили по кам"яній дорозі, опісля вкинули його до рова й закололи штиками. На вояцькій стійні, як капелян УПА згинув ієромонах Рафаїл, визначний знавець українського іконописного мистецтва. О. Климентій Шептицький, умирає на засланні в Воркуті I948 р. Крім цих кількох згаданих згинуло ще багато студитських братів. Пролята кров за Церкву, за Христа не піде намарно. Вона видасть стократний плід. З неї виросте нове покоління, загартоване в вогні і крові, що не буде лякатися трудів, але щиро працюватиме для Божої справи й добра українського народу.

Ворог - диявол не може цілком знищити Божої установи. Хоча большевики повбивали багато Божих слуг а їхні манахтирі перемінили на різні ганебні установи /Унівську Лавру перемінили на концентраційний табор для україн-

ського духовенства), то все таки їх цілком не винищили. По цей бік залізної заслони є 15 Студитів. З того в Німеччині 3, в Італії 2 і в Канаді 10 осіб. В Канаді в місточку Вудсток коло Торонта вони закупили фарму і там також є новіціят.

Дай Боже, щоб насіння з пролитої крови було обильне, так, щоб була відповідна кількість місіонарів не тільки серед українського народу, але щоб вони могли продовжувати започатковану Митрополитом Андреєм дію з'єдинення на сході Европи, а тим самим, принесли б багатий плід для цілої Католицької Церкви.

бр. Христофор

Один з давньогрецьких навчителів красномовства досконало вивчив одного учня свого мистецтва. Коли цей останній кілька разів блискуче виступив з прилюдними промовами, навчитель позвав його до суду з вимогою заплатити за ввесь час навчання.

Обґрунтовуючи свою скаргу, старий промовець сказав голосно до колишнього свого учня:

- Якщо я зумію переконати суддів і тебе, що ти мені маєш заплатити, то ти, самозрозуміло, мені заплатиш. Якщо, навпаки, ти переконаєш усіх у противному, то всі побачать, як прекрасно ти опанував моє мистецтво, отже, самозрозуміло, ти будеш зобов'язаний за це заплатити.

Але учень, справді, прекрасно опанував мистецтво навчителя. Відповідь його була така:

- Якщо я спроможуся переконати суддів і тебе, то я не заплачу. Якщо ж не спроможуся нікого переконати, то всі побачать, як нездарно ти мене навчив, і, в такому разі, я не зобов'язаний буду тобі заплатити.

Справа була ліквідована на цьому ж першому пункті дискусії. Учень не заплатив.

МОВЧАНКА

Є рада, що коли б ми її послухали, нею жили, то вона звільнила б нас від багатьох блудів а то й гріхів. Ця рада - це мовчанка. Мовчім, не говорім нічого про тих, що є неприсутні.

Свобідне говорення про наших ближніх є великим злом і тільки закорінена звичаєва толеранція не дозволяє нам доглянути злоби такого поступовання.

Свобідне говорення про наших ближніх - це зборчення з дороги, що нам її вказав Ісус Христос, це - заперечення основи св. Євангелія. А хто слухає таких розмов, вже тим самим годиться на переступлення Божого закону.

Можна б дозволити говорити про ближніх лише тоді, коли б треба було боронити їх добру славу. Однак це є дуже тяжке завдання. Добрі прикмети ближніх є дуже скупою темою для тих, що зійшлися, щоб поговорити, послухати що де чувати. Тому ліпше є мовчати про неприсутніх.

Говорення про ближніх є вислідом цілого ряду блудів. Замість дбати про себе, про свою душу, то дуже часто цікавимося речами, що нас не обходять; осуджуючи ближніх, іпсо факто привласнюємо собі всевидючість, яка є прикметою тільки Бога; міримо інших мірою, якої самі не маємо; обмова, осуджування ближніх - це глупа амбіція, щоб в очах інших себе вивищити, через порівнювання себе з тими, що їх осуджуємо, мовляв: "диви, які ми чесні, а які вони грішники"; вкінці, обмова - це радість, що її спричинює ненависть

Слово є великою силою. Коли ми його зле вживаємо і якщо воно впаде на пригожий ґрунт та прийметься, то тоді грішимо проти другої найбільшої Божої заповіді - любови ближнього.

Мовчім про неприсутніх, а не впадемо в блуди. Мовчанка - це добра формула поступу до досконалости. Якщо нам видається, що Ісус Христос вимагає від нас завеликих жертв, то бодай зробім жертву з нашого язика, а в великій мірі Його задоволимо.

Багато людей робить визнання віри, але їхні діла, замість покриватися з їхньою вірою, її заперечують. Св. Яків каже, що язик - це неначе керма корабля, що від неї залежить напрям, а то й рятунок корабля.

Ісус Христос бачить свою відбитку в душах тих людей, що обходять мовчанкою те, що бачили, що інші робили, говорили, а навіть мовчать про те, що вони думають. Ісус Христос не розголосив ані одного блуду, гріха, хоч би навіть найбільших грішників. Будучи Богом Він був суддею, але як Він дискретно закривав провини грішників? Згадати б хоч поведінку Ісуса з юдою під час Тайної Вечері. А ми радо створювали б гріхи в невинних душах, та й охотно б їх рекламували.

Ісус Христос є рятунком грішників, прибіжищем грішників, а ми, з нашою настановою осуджувати, обмовляти, не то, що не помагаємо грішникові піднестися з гріхів, але ще забарикадовуємо Йому дорогу до Ісуса, побільшуючи злу репутацію Його слабости.

Людська мова опанована таким духом стається неужитним галасом. Галас, самий в собі є таким неужитком, що немов би змушував нас шукати й любити мовчанку. Він є мірилом змарнованої праці, змарнованої енергії.

В мовчанці Ісусових приятелів є Його дух покори, правди і любови. В мовчанці знайдемо Ісуса.

Ісус Христос уділяється мовчаливим душам, не боячись,що вони Його зранять; Він щасливий, що вони Його узнають за найліпший взір мовчанки.

бр. Андрій

"Німецька медична інформаційна служба" подає, що в західньо - німецькій республиці працює сьогодні кругло 10.000 людей по званні - чародії і знахорі. Проведене перепитування населення виявило, що в околицях Люенбурґської Поляни 65 0/0 усього населення вірить у відьми та чародіїв, а в районі Боденсее ще більший

відсоток населення. Проти "майстрів" у поборюванні "злих духів" проводиться в Західній Німеччині коло 70 судових розправ річно, але це охоплює ледве один відсоток чародіїв.

Замість дійсної, глибокої віри, до якої багатьох сьогодні є неспосібними, ми зустрічаємо часто забобонність та віру в чари. Згаданий медичний журнал подає багато випадків "небезпечної для життя практики таких чародіїв. Так помер у районі Мепшен, Нідерсахсен, один селянин тому, що тамошній знахор-чарівник дав йому як лік проти ісхіясу зїсти заголоджених ним шість травневих хрущів. Як особливо гидкий і чудацький подано випадок, коли на доручення чарівниці в селі біля Ойтин, Гольштайн, хворого на астму хлопця лікувано димом так, що він майже задусився, після цього скроплено його кров"ю зарізаної для чарівниці свині, а коли це не помогло, тоді батьки за вказівками чарівниці били хворого так довго, аж він помер".

Іншим разом подала німецька пресе нотатку про те, як то в одному німецькому селі "знахор-чародій" забатожив на смерть хвору дівчинку, намагаючись ударами батога "вигнати біса" з хворої.

Так ото з найбільшим здивуванням приходиться ствердити, що сьогоднішня Німеччина є одніею з найпередовіших країн у ділянці науки, знання і поступу, а одночасно - міцним заборолом забобонности та середневічних практик знахарства й чарівництва.

Очевидно, головною причиною того є брак дійсної, правдивої віри. Але, немалу ролю грає тут таки - брак ширшої, загальної освіти. Бо обов"язкова освіта в Німеччині триває тільки чотири роки, в яких дитина заледве вспіє навчитися добре читати й писати. А після тих початків приходить уже тільки спеціялізація, яка й приводить до того, що людина стає добрим фахівцем у своїй ділянці, але в загальносвітоглядових питаннях залишається на рівні середньовічної людини.

"Америка"

Немає нецікавих речей. Є тільки незацікавлені люди.

АТОМНА ЕНЕРҐІЯ - БЛАГОСЛОВЕННЯ ЧИ ПРОКЛЯТТЯ?

Ще до недавна в історії не згадувано, щоб людина підкорила собі атом, щоб уживала його укриту силу до мирних чи до воєнних цілей. Тільки тепер, у двадцятому сторіччі людина знайшла спосіб, як уярмити атом, як використати його енерґію по своїй вподобі. Так, як кожне велике відкриття, так і відкриття атомної енерґії ставить перед нами питання: чи цей новий здобуток людського ґенія стане благословенням чи радше прокляттям для людства.

Дотепер, як знаємо, люди у великій більшості використовують атомну енерґію для воєнної продукції, ніж, щоб ужити її для мирних цілей, щоб будувати атомні реактори, щоб, приміните її у медицині чи біології і т.п. Якщоб не те, що воєнна продукція пожирає львину частину, дотепер людьми уярмленої атомної енерґії, то вже нині поїзди, літаки, кораблі і т.п. були б гонені силою атома. Розвиток використовування атомної енерґії пішов у двох протилежних напрямках. З однієї сторони атомну енерґію використовують люди у великій більшості для воєнних цілей а з другої сторони, пропорціонально небагато, для мирних цілей.

У війнах, де ще не вживано атомної зброї військові середники для нищення ворожих військових і не військових об'єктів були більше льокального характеру. Бомба чи шрапнель нищили таку чи іншу споруду тільки на просторі кільканадцять чи кількадесять квадратових ярдів. Атомна зброя має далеко сильнішу нищівну силу. Вона, не то, що може знести з лиця землі будьяке місто, але атомний радіоактивний пил, один з наслідків атомного вибуху, затруюючи великі простори краю може знищити на них всяке життя, а в найкращому випадку може дуже пошкодити генам живих істот.

Фізичне існування людей на землі зв'язане з багатьма потребами. У помірковaнім кліматі ці потреби такі: їжа, одіж, житло і опалення. На світі - щораз більше людей, щораз більші потреби, а джерела деяких потреб постепенно, але стало вичерпуються. Атомна енерґія поволі розв"язує цю проблему. Атомні реактори стаються джерелами дешевої електричної енерґії; поволі атом починає займати місце вугілля, нафти і т.п.; щораз ширше приміняється атомну енерґію в медицині, напр.: при лікуванні пістряка, у біолоґії, у харчевій промисловості, напр.: консервація харчів і т.п.

Зі сказаного виходить, що атомна енерґія може бути благословенням або прокляттям для людства. Про це ніхто інший, тільки самі люди рішатимуть. Ми, зі своєї сторони, нашими молитвами, нашими добрими ділами доложім старання, щоб атомна сила стала благословенням для людства.

бр. Михайло.

---

47 - літній Дж. Клеменс, що перебував у в"язниці в Чікаґо, відбуваючи коротку кару за крадіж харчів для свіх дітей, вийшов із тюрми заможним чоловіком. Причинилась до цього порада його матері, що коли б йому прийшлось переживати тяжкі хвилини в житті, хай читає біблію. Клеменс попросив дозорця тюрми позичити йому до читання біблію з тюремної бібліотеки. Перечитуючи біблію, він знайшов у ній чек на I07 тисяч долярів. Виявилось, що цей чек написав і залишив у біблії один багатий промисловець, що двадцять років тому попав на кілька днів у цю в"язницю. Чек призначив він в"язневі, що перший попросить біблію до читання з тюремної бібліотеки. Клеменх був тим першим в"язнем.

Струсь - величезний птах, страшний, коли він нападає на ворога. Удар лапи струся в кілька разів сильніший удару кінського копита. Але струсь нападає лише на тих істот, які нижчі за нього на зріст. Треба людині підняти над собою палку з шапкою, і струсь, злякавшись втіче.

ХРОНІКА

ВЕРЕСЕНЬ

6 Прочитано в Мондері диспозицію на 1957 - 58 роки. Прочитано на фармі диспозицію.

9 Початок шкільного року.

I0 Відїхали до Риму на теологічні студії брати: Мирон Химій, Євген Грицуляк і Боніфатий Мальований.

I4 Бр. Патрикій зложив часові обіти.

ЖОВТЕНЬ

II - I9 Брати з Мондеру хворіли на інфлюенцу. Один бр. Патрикій не хворував.

I4 Брати філософи II р. писали іспит з метафізики "Парс Остензіва".

27 Усі брати брали участь в Архиєрейській Службі Божій, що її відправляв Владика Ніль у намірренні про покликання молоді до духовного стану.

28 Обжинки. Благодарствену Службу Божу відправив о. проф. М. Ґнесько. Гості з Едмонтону були: о. Жан, о. Гринишин, о. Кушко і всі Отці з Мондеру.

ЛИСТОПАД

I - 2 Усі отці і брати ходили переосвітлювати легені.

5 Облечини бр. Рафаїла.

II Брати філософи I р. здавали іспити з мінорики і майорики на яких крім трьох професорів був присутній о. Протоігумен і о. Ігумен з Мондеру.

I7 Празник св. свящ. Йосафата. Брати співали хором Службу Божу. Цього дня кинулася на фармі інфлюенца. Хвороба тривала аж до 25 листопада. Одинокий з братів бр. Сильвестер не хворував. З отців хворував тільки о. Корнило.

I8 Бр. Віталій залишив схоластикат, щоб стати братом помічником.

22 - 30 Новики мали реколекції. Реколекціями проводив о. Маґістер. Під час реколекцій у Мондері почалася канонічна візитація.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕҐІЯ "ПРОБЛЕСКУ"

Редактор .... бр. Андрій Ковч
Друкарі .... бр. Андрій Ковч
бр. Марко Зазуля
Адміністратор ..... бр. Данило Гумницький
Артист .... бр. Кирило Микитюк

Дописувачі .... бр. Христофор Войтина
бр. Михайло Хома
бр. Андрій Ковч

В Нью-Йорку трапилось, що проїзджаюче авто переїхало собачку, що бігала довкола старого прошака. Прошак став затурбовано над нещасним звірятком. Авто тех зупинилося. З нього вийшов власник і, вийнявши 10 долярів з кишені, запитався старого:

"Буде досить з вас?"

"Еге ж!" - сказав старенький і заховав гроші.

Авто відїхало, а прошак усе ще думав: Чия це собака?!.....

Англійський письменник Бернард Шов був раз запрошений в гостину до англійської королеви. За розмовою при столі сказав до нього один елегантний і бундюжний лорд:

"Скажіть, чи це правда, що ваш батько був бідним кравцем?"

"Так", - відповів письменник.

"А чому ж ви не стали кравцем?" - спитав лорд злосливо.

Шов засміявся, але замість відповіді зчерги спитав:

"Ваш батько був джентлменом, правда?"

"Очевидно!" - відповів гордий лорд.

"Чому ж тоді ви ним не стались?" - запитався письменник.

Було це в одній із сателітних комуністичних держав. До столиці мав приїхати один визначний большевицький достойник з Москви. На двірці зібралося багато людей, що чекали на таку "щасливу" хвилину. В юрбі стояв чоловік з жінкою і кількарічним синком. Почав падати дощ і батько послав хлопця додому по парасоль. Минуло пів години, достойника ще нема, дощ ллє як з відра, і хлопця з парасолем нема. Зденервований міщух звертається до своєї жінки: "дощ ллє, а того осла як нема, так нема". На ці слова зі заду відозвався тайний поліціянт: "Товаришу, про кого смієте так говорити?" - "Я говорю про мого сина, що я послав його по парасоль, але ви, товаришу, скажіть мені, кого властиво ви мали на думці?".

AURORA

OCTOBER
NOVEMBER
DECEMBER

1957

"And suddenly there was with the angel a multitude of the heavenly host praising God and saying, 'Glory to God in the highest, and on earth peace among men of good will'."

Immediately after the birth of our Lord and Saviour Jesus Christ, an angel appears to the shepherds announcing the birth of Christ, and informing them of the purpose of this Child's birth: "Glory to God on highest, and on earth peace..." Yes, this was the purpose of Christ's birth - to bring glory to God and peace to earth. The peace which He brought to earth was of a threefold nature: peace between God and man, peace between man and man, and peace between man and himself, man and his conscience.

Of these three, the second, namely, peace between man and man, could stand a somewhat deeper consideration.

First of all, what is man, not in the universal sense of the term man, but rather, man as an individual? In this respect, man, that is, each individual person, is, as far as he himself is concerned, the most important of all men on this earth. Each individual person has his own experiences, his own pains and sufferings, his own burdens and problems. Now, each individual person always considers his own experiences more interesting and memorable than those of others, his own problems and burdens heavier than those of others. This consideration is not necessarily a matter of pride. It may stem from the fact that no person is able to experience another's adventures as he experiences his own, feel another's pains and sufferings as he feels his own, or feel the weight of another's burdens as he feels his own. A person may perceive another's experiences, pains and sufferings, but he cannot experience or bear them as if they were his own. Consequently, each individual knows himself more perfectly than he knows others, and so, to himself, he is more important than anyone else. It is only when he stops to think for a moment that he realizes that other individuals also attach a similar feeling of importance to themselves; that he is not the only "I - ego" on earth, but that every person is "ego", and that he, in the estimation of others, is, in reality, merely a third, or at the most, a second person: "he", or "you".

Now, keeping in mind this importance which every individual attaches to himself, we can go back to our original topic: peace between man and man.

Needless to say, for some, this is an easily attainable goal, for others, it is more difficult. Why? There are actually countless reasons why man cannot live in peace with man, but among these, there are two outstanding ones.

The first of these is criticism. This includes well meant constructive criticism offered very tactlessly as well as the biting remarks which go by the name of criticism. But, whatever form it may take, unless it is genuine constructive criticism, very tactfully given, it will always serve to destroy peace between man and man. The reason for this lies in the fact that each individual considers himself, and everything which is attached to himself, to be of the greatest importance. Now, let's suppose, for example, that a certain individual, gifted with some artistic talents, paints a picture which he considers to be quite good. Now, suppose that another individual comes along and begins to criticize the painting. His criticism may be justified, but that won't alter the fact that the artist is going to feel hurt, insulted, because that importance which he attached to himself and to his painting has been slighted. And having been insulted, he is naturally going to feel quite hostile towards his critic. Now, if the critic in this case had begun by bringing out and praising the good points in the painting, and then tactfully mentioning certain points which could be improved, the artist would naturally feel that his critic is interested in him and his work, and so his own feeling of importance would be preserved. Needless to say, these two individuals would be on quite friendly and peaceful terms.

Another destroyer of peace is arguments. One thing to remember is that nobody ever wins an argument. The person who apparantly wins, actually loses it. Here is why. Suppose one

individual says something which another individual knows to be absolutely wrong. Immediately this second individual tells the first one, in no uncertain terms that he is wrong. Is the first one going to take the second's word for it and admit he's wrong? Not very likely. In fact, he's going to defend his opinion and defend it strongly because it's his own opinion and because to him it's more important than the other's opinion. If the second should finally force the first to admit his error, he would still not be able to say that he won the argument, because the first will probably go away, still holding his own opinion, and in addition feeling an intense hatred for the second individual who belittled him so unmercifully.

From this we can draw one important conclusion: the only way to win an argument is to avoid it. And when we stop to think about it, there are actually a very small number of things that are worth arguing about. However, when we cannot avoid an argument, the best thing to do is to simply state that we are of a different opinion, and are willing to consult some authority on the subject and get the facts.

So, if we find ourselves in a situation where we have an opportunity to criticize, argue, or/do anything else which may destroy the peace between us and our fellow man, we will be safe if we keep this one thing in mind: every person values his own opinions, feelings, likes and dislikes, more than he does someone else's. It is only when we keep in mind that the next person is an "I" just as much as we are, and that he wants to preserve that feeling of importance which is attached to that "I" just as much as we want to preserve our feeling of importance, that we will be able to preserve that peace between ourselves and our fellow man which Christ brought to earth on the day of his Nativity.

The most difficult thing in the world is to know how to do a thing and to watch somebody else doing it wrong, without comment.

INTELLECTUAL COGNITION -By Bro. Peter.

Now that we know that the intellect exists and know its major quality, which is spirituality, we may proceed with the question: What is the intellect? As we will see later, the intellect 'forms' or 'takes in' reality. Now the full and complete activity of intellectually knowing is not the simple taking in, but also, the having and possessing of knowledge fully formed. Therefore, we discern at once two clearly distinct phases of intellectual activity, and for each of these two phases of intellectual activity we have a special name. We say that the intellect, inasmuch as it actively performs the operation of taking in the reality, is the active intellect or "intellectus agens", and inasmuch as it receives, holds, and employs the knowledge which its activity brings to itself, is the possible intellect or "intellectus possibilis".

The intellect is called by a variety of names according to its various uses. It is one faculty, but has a plurality of names for a plurality of functions. Somewhat similarly, one has a single pair of feet which perform various functions: walking, running, skipping, dancing, kicking, and so forth. Thus the intellect is the mind, intelligence, reason, memory, understanding, conscience, and consciousness.

First of all, the mind and the intellect are perfectly synonymous. There is no difference in the operation, because mind and intellect are one and the same thing. Although many modern writers use the term mind in a wide sense, applying it to all conscious life.

Intelligence is the intellect inasmuch as it recognizes self-evident truths and makes immediate inferences. Here again, casual usage extends the term, for we often hear people speak of "intelligent" animals: dogs, horses, cats, etc. This is a misuse of the word intelligence, because irrational animals are never intelligent. They may be very alert and wondrously responsive to sentient activity, but never intelligent.

Reason is intellect whenever it works out and recognizes truths that are not self-evident. By intelligence we know that a whole (totality) is larger than any of its parts, but we must use reason to "figure out" the knowledge that the sum of the angles of any triangle is equal to 180 degrees. The relation of 'part' to 'whole'

is a self-evident relation, because all one needs is to understand the terms 'part' and 'whole'. However, the truth about the sum of the angles of a triangle is not self-evident, as all students of mathematics will readily testify, but must be worked out by successive and connected steps of reasoning.

Another philosophical term which is perfectly synonymous to mind and intellect is understanding, although in common use the term is used to indicate not the faculty of intellect, but the objective grasp of meaning achieved or achievable by the intellect. This a person may say, "Let me explain the matter," or, "Let me give you a clearer understanding of it," instead of "Let me explain this in a different manner."

Intellectual conciousness is the mind or intellect inasmuch as it is aware of itself, of itself, of its states, of its operations. There is a sentient conciousness which is the central sense, as we have mentioned, through which animals are aware of external sense operations. This intellectual consciousness, of which we are speaking, is an awareness of meaning. A boy and his dog may see a pictured triangle or a line of written words. Both are sentiently conscious of what falls under the grasp of vision, but only the boy and not the dog can know the meaning of the written words. The boy can know these things and be aware that he knows them. This is intellectual awareness.

Concience is intellect when it reasons out the moral implications of a situation and renders judgement upon them. Conscience is a reasoned awareness of right or wrong in a situation here and now to be judged. Conscience is no sentiment, no small voice within the heart, no little spark of celestial fire, but the same cold reason with which we work out a problem in mathematics. For instance, the child begins to realize that parents must be obeyed, quite apart from the question of punishment for disobedience. Similarly, the child comes to understand that there is something bad in a lie or theft, quite apart from the possibility of being found out.

Memory is the mond or intellect whenever it retains, recalls and recognizes as of the past the things it has once understood, the past states and operations of the mind and will and the sentient experiences of the past. By this memory a person remembers the past states, conditions, opinions, convictions of the intellect itself and the acts and decisions of the will. By intellectual memory a person recalls what was once learned, - not, indeed, everything that has once been learned, nor perfectly in every instance of recollection, for the intellect is a limited faculty, due to the body, and may grasp a thing ineptly or imperfectly, and later forget it. In man, sentient memory and intellectual memory concur with greater or lesser perfection.

Now that we know what the intellect possible is, that it receives, holds, and employs the knowledge which its activety brings to itself, we may safely proceed to say what that faculty of the intellect is which actively performs the operations of taking in reality and which we call the active intellect. The active intellect is nothing else but what it is, unlike the possible intellect, which may be intelligence, conscience, memory and so forth, depending upon the operation it is performing. The active intellect is a certain instinctive spiritual force or energy of the mind which, acting spontaneously on the presentation of objects in the imagination, generates "species intelligibiles" of them, or "an active faculty whereby the intellect modifies itself so as to represent in a spiritual or abstract manner what is concretely depicted in the phantasm".

-to be continued.

THE STABLE

The winds were scornful,
Passing by;
And gathering Angels
Wondered why

A burdened Mother
Did not mind
That only animals
Were kind.

For who in all the world
Could guess
That God would search out
Loneliness.

-Sister M. Chrysostom, O.S.B.

JOY AT CHRISTMAS TIME.

-By Bro. Mark.

Ever since that moment on the first Christmas when the angel appeared to the shepherds and said: "Behold, I bring you tidings of great joy, which shall be to all people, for unto you is born this day a Savior", Christmas has been a time of joy to all Christians.

Since the beginning of time, mankind has been carrying on a search for happiness. And although this quest goes on continually, yet the world is full of dissatisfied, unhappy people. At Christmas, though, man seems to come a little closer to finding peace and happiness than at any other time of year. Why is this so? At the heart of the problem is the matter of getting and giving. To most of us the important thing is what we get. But every Christmas teaches us a lesson which we should have known long ago, and have not yet learned, namely, that giving, and not getting, is the secret of happiness. Self is a prison.. From this prison there is no escape except into unselfishness, by giving generously of oneself, one's heart, mind, time, talents and even money. Thus, we see that joy is not found in receiving honor, gifts or riches. It lies in the desire to share with others what we ourselves may have. This spirit of selfsacrifice, and of sharing with others, is the spirit that Christ teaches us today on His birthday. It is this spirit of mutual love that makes each Christmas a time of joy for us.

But what is Christmas time to those who reject Christ, and thereby reject Christmas? For Christmas is Christ, the Christ of charity, of freedom and of peace. I wonder what communists do at Christmas time? I wonder how they answer when their children ask why everybody is smiling, why homes are filled with joy, why there is music everywhere and the world becomes transformed into a giant Christmas tree. How unfortunate such children are. For the most tragic thing we can imagine is the figure of a child who has never known a Christmas. And what about those many secularists, materialists, and self-seekers who consider Christmas simply as a time for revelry; a holiday from work, perhaps with an included bonus. For such is the face of Christmas in so many of our big modern cities. Big, brassy and commercial - full of toy Santa Clauses, colored lights, trees and greenery strung on many streets. But missing from this

scene, and almost forgotten by those people, is the fact that this is the birthday of the Christ Child.

Sometimes we may feel angry with such people, but during Christmas we can only feel sad for all these men, women and children for whom there is no real Christmas, and above all no Christ. We cannot but weep for those who have never known this annual happiness of the soul, which is unlike any other joy possible in the world. It is easy to see why such people who exclude Christ from Christmas are all too ready to about this business of Christmas and mutter, "Bah! Humbug!"

We, however, have a right to be happy at Christmas. That happiness was offered to all people by the angel who appeared to the shepherds tending their sheep, saying, "Behold, I bring you tidings of great joy", and by the multitude of the heavenly host who sang, "Glory to God in the highest and on earth peace among men of goodwill."

This Christmas, however, as we contemplate the cause of our joy, the new born Christ Child, let us pray that men may lay aside all hatred, desire for material goods and the tyranny of evil passions, to travel the For there alone can they find true happiness, by finding Jesus who is the source of all happiness.

AURORA STAFF

Editor....................Bro. Cyril

Publisher and typist......Bro. Basil

Administrator.............Bro. Daniel

Printers..................Bro. Daniel
(covers)..................Bro. Theodosius

Artist....................Bro. Cyril

THREAT OF COMMUNISM. -By Bro. Lawrence.

As we know, the world of today is divided between two opposing forces - between communistic dictatorship operating on the theory that man exists only to serve the socialistic state, and democracy whose principle is that the state exists to serve its people.

Communism to many is something unreal. They cannot bring themselves to believe that it can affect them in any way. If only this were so! However, the fact remains that communism is a dark ominous cloud hanging over our heads. It is not something connected only with the eastern hemisphere. This is the twentieth century. The world has shrunk, and if communist Russia chooses to be the aggressor in her imperialistic policy, distance will hardly be a barrier.

What makes communism so repulsive and so dreaded? According to Webster's dictionary, true Communism is defined as the theory which upholds the absorption of all proprietary rights in a common interest or, as Karl Marx, the father of communism, put it: a community of property. It does not say, however, that a man's God given rights can be taken away from him. A human being, according to the Christian viewpoint, is an immortal creature. Communists, however, hold human life as if it were a mere instrument dedicated to serve the state. In a communist country such as Russia, you would be regarded as a mere number in their census book, and a number can easily by erased and replaced by another. According to the communistic theory, a human life is plain 'nothing'.

The commonplace phrasing of communist ethics is that the end justifies any means. To illustrate this point more clearly, it would be sufficient to point out the following incident. It was not too long ago when Lady Astor, in company with Lord Lothian, met Stalin in the summer of 1931. She blurted out the unconventional question, "How long are you going to continue killing people?" And Stalin, possibly taken a little off guard, shot back with the retort, "As long as it is necessary." Here you have, bluntly, the whole ethical system of communism. The end justifies any means. The end in this case was getting rid of those opposing Stalin; the means: by simply killing them. Therefore Stalin, by his own logic, was justified in liquidating his opponents.

Thus far we have only seen the outling of communist ethics. What do records show as to facts? The cold blooded and historical facts are these. In the winter of 1932-33, the Soviet government, having seized the crops of the fertile ukraine, deliberately permitted millions to die of starvation. Not even the communists dare contend that the U.S.S.R. war short of foodstuffs, for the official records show that tens of millions of bushels were exported during the famine. The Moscow government prefers the other alternative and denies the deaths. However, one correspondent after another, one eyewitness after another have so accumulated evidence, that history is forced to incorporate these gruesome facts.

To the communist government, the slaughter in the Ukraine was a logical move, because, using communist ethics, the end justifies any means. The communist government needed foreign credit to keep industry alive, to build up the Red Army, and munition factories, so Stalin had his choice between a less efficient war machine and starving several millions. He chose to build up the Red Army. Commands were given, and millions withered and died, while the grain these condemmed ones slaved to produce was sold to capitalistic countries. Capitalist gold poured into Russia, munition factories hummed, and the Red Army grew into the world's most formidable fighting force; a force sworn to destroy those whose gold equipped and sustained it.

Many years have passed and Stalin is dead. Have communist ethics changed? Recently the present day leaders of Russia launched an extensive propaganda campaign denouncing the myth of Stalinsim. They called Stalin a cold blooded murderer. This downgrading of Stalin exploded with a sudden staggering blow. Hungary, long waiting to make her bid for freedom, saw an opening and made her move. It is not too clear to all of us just what took place in this country, but we have a good idea. We've read the newspapers. We've seen the newsreels. Perhaps we might have even talked to one of those Hungarian refugees.

Can Russia account for her activities? Can she deny that there was a wholesale slaughter of human life? We have read the facts: 75,000 men, women and children butchered in a period of less than two months. Can this mass destruction of human life be put aside as an ordinary happening? How can Kruschev and Bulganin give the title of murderer to Stalin,

and still maintain a clear conscience? This, as anyone can plainly see, was brought about by the use of communist ethics. The end in this case was to suppress the Hungarian people's bid for freedom; the means: by ruthless suppression and cold blooded butchery.

This is communism stripped of its pretence of being the friend of the poor and the labourer. These are the brutal leaders who know no law. This is the party that will deny the slaughter in the Ukraine, the murder of thousands of Russians by the secret police, the condition of prison camps, the slave labour, the suppression of freedon of speech, of the press, and of the assembly, the destruction of religion, the attempted destruction of the home, the deliberate stirring up of class and national hatred. This is the real communism. This is the party which holds no religious principles, which calls religion "the opium of the people." Materialism is their god. For them there is no morality. If there is no morality, then there is no one to blame for murder, theft or any other heinous crime.

What, then is the secret of success of this small communist party in forcing its programme on Russia? The secret is its strict discipline and its ruthless suppression of all opposition. Moreover, education in Russia is aimed at indoctrinating the people with the communistic ideals. The government controlled publishing houses, operas, theatres, motion picture industry, and radio stations are all one vast propaganda machine used to win Russians to the support of the government.

To members of the party, communism has many characteristics of a religion rather than a political belief or an economic theory. It has its dogmas, its respect for authority, its zeal for making converts, its persecution of heretics and a firm belief in its great world mission.

Can communism such as found in Russia possibly be right? Oh, hes, the constitution of 1937 supposedly guarantees many of the rights which are commonly associated with democracy. Nevertheless, no political party is allowed except the communist party. This means that this party, a group of less than 6,000, rules Russia, a land of 250 million people. Therefore, the freedoms supposedly guaranteed to the Russians cannot be used to any extent without violating communist party principles.

No, communism such as is found in Russia cannot possibly be right! A government which has to resort to mass destruction of people of another nation, as was done in the case of Hungary, in order to carry out her imperialistic policies, cannot be anything but wrong. Furthermore, it seems that the peoples of the western world have clothed themselves with a false sense of security. It may be added that there were other nations which felt equally secure. The Roman Empire was once thought to be unconquerable until the Mongol hordes overran it. The communist party in many ways bears a resemblance to those barbarians. Let us not make the same mistake. Unless some colossal changes are made in the policies of either the western or eastern powers, peaceful co-existence cannot be a possibility. One of the great communist leaders, Lenin, proved this fact when he wrote, "As long as capitalism and socialism exist, we cannot live in peace; in the end one or the other will triumph, and its funeral will be sung over the Soviet Republic or over world capitalism..."

Our forefathers fought and died to make our country what it is today. Future generations deserve the same opportunities which we are now enjoying. So let us not take a passive attitude. We either have to be for or against communism. There is no middle path.

What, then, are the duties that we must perform to safeguard our freedom? Have we ever heard of the ballot box? The very essence of our freedom is determined by how we use the ballot box. The common vote is the means by which we free men maintain our freedom. Yet, how many of our voters during an election take an active part at the polls? The shocking fact is that only sixty percent of the Canadian people bother to vote at all. This means that a government comes into power with a little over half of the electorate participating.

What heavenly directed providence, do we suppose, has been detailed to protect our welfare simply because we happen to live on this particular plot of land? The answer is, none whatsoever. We can lose our freedom just as easily as the Russians or Hungarians lost theirs. Seeing the evil forces of communism destroyed should be the goal of every peace loving Canadian. If the freedom loving peoples of the eastern and western hemispheres put forth their individual efforts to stamp out communism, this serious threat to world peace would soon be forever banished into the deepest recesses of oblivion.

GRACE AND TRUTH.

-By Bro. Raphael.

Jesus Christ is God's natural son; we are God's adopted children. We are both His brothers and His children. We are the purpose of His coming, and the products of His love. He stooped to share our humanity, then lifted us up to partake of His divinity. Such is the wonder of His love! For love, we know, will not suffer itself to be bound within the lover's breast. It must find its lover and pour itself out in a long and intimate embrace. But it isn't lavish with its love. So priceless a pearl could only be meant for those who desire it. It is not to be cast before swine. So precious a power could not be prodigal. So intimate a love as His could only rest in the most profound union. Not such a union, however, as Christ enjoys, for He is united in substance with the Father; He is one sole Person who is by nature both truly God and truly man. His union with us, then, is by affection; it is a bond of love: a union through friendship with God by which we share in His abundance.

Out of this abundance comes grace, the new creation, the new law. It is true that once, long ago, Moses had given us the law. But that was a law which froze the heart of man with fear, reducing them well-nigh to slaves. Then too, the old law was weighed down with obligations bidding them to observe a complicated ceremony, and giving promise only to temporal favors: "If you are willing and obedient, you shall eat the good things of the land" (Is.1:19). Finally, its regorism made it a real burden.

How different is the grace that comes through our Saviour, Jesus Christ! The chill of fear melts under the heat of His love; from slaves we become friends; where the letter once killed, the spirit now quickens; and in place of temporal benefits we are made heirs of spiritual blessing.

...and truth. God, as it were, opens His heart to us that we may share His secrets, for now we are His friends! True, no man has ever seen God; but now, His only-begotten Son, who knows every sacred secret of His eternal heart reveals them to us. And this is no wonder, for the proper conditions of friendship is just that: to bare one's soul to one's friend; to reveal our deepest thoughts and desires to those we love and who love us faithfully in return. True friendship always implies this mutual

exchange of one's most secret thoughts and feelings. It is a union of souls, a marriage of minds, feelings, prayers, desires, deeds and sacrifices. It is the emptying of self, only to be filled with the goodness and the love of the other. It is a dying to live.

And this is His gift to us: He shares His own life with us, He became man that we might become children of God. He makes us His own. He lifts us up to the bosom of the Father where He forever abides; and the eternal Three who are One live in us, and we live in them (1 Jn.4:16). Thus we share His life, and by this, we learn the secrets of His mind and enjoy the love of His heart.

His message is clear. We have heard Him tell the joyous truth in time. We are God's sons. We share His heritage. We are disposed to that glory which is the perfection of His grace. Why, even now, in time, we begin to share that eternal ecstacy of the Father, the Word, and the Spirit who is Love.

He is full of grace and truth. He sums up all the ages of care and kindness and unswerving fidelity which was a mark of God's covenant with the Chosen people. And precisely because of our sonship we become a part of that fulfilment.

....which brings to us a Child who is our God.

"Well, my son what did you learn in Sunday school today?"
"We learned all about a cross-eyed bear."
"About a what?"
"Yes, sir, named Gladly. We learned a song about him: all about 'Gladly, the cross I'd bear'."

"You have told the court," said the attorney for the defense, "that this is the person who knocked you down with his motor-car. Could you swear to the man?"

"I did," returned the complainant, eagerly, "but he only swore back at me and drove on."

TO ALL THE MEMBERS
OF THE ORDER...

we extend *Prayerful Wishes* for a

Joyous and Holy

Christmas Day

and *Abundant Graces*

throughout the coming

New Year

ПРОЛЕСК

Христос Воскрес. Та ледве чи хто почує оцей привіт у нинішньому світі. Він губиться серед реву моторів у надземних просторах, серед гуркоту бездушних машин у фабриках, серед клекотіння міських вулиць - магістраль; він губиться серед бездушного сміху нинішньої розваги типу "рок-енд-ролу". Люди засліплені своїми мнимими успіхами, спутниками чи сателітами хочуть прогнати Бога з небесних просторів. Привіт "Христос Воскрес" у них викликує лиш іронічну усмішку - думають, що обійдуться без Бога. І справді, вони обходяться без Бога, але зате яке страшне жниво вони збирають. На Евразійському континенті - війни: мільйони вбитих, мільйони калік, бездомних, сиріт, мільйони розбитих родин, мільйони невільників у невільничих таборах праці. А тут, де війни не зробили жадного спустошення, безбожництво збирає своє жниво у виді мільйонів божевільних, у виді втрати правдивої любови.

Світ у своєму культурному розвитку наглядно вертається на кількасот років узад. Культ машини, технократії і фізичної сили в злуці зі щораз зростаючим неуцтвом, ароганцією і браком моралі в молоді, легковаження знання та всякої правдивої естетики, змагання до якнайбільшого вживання при якнайменшім зусиллі праці та думки - ось кличі нинішньої доби.

Ми наглядно бачимо, що в світі почалася бороть-

ба добра зі злом. Дух темряви мобілізує всі свої сили, щоб побороти сонце правди і добра та завернути взад людство в його культурнім розвитку. В одній частині світу людство має статися збірним колективом без своєї волі, а поодинокі люди мають статися бездушними машинами та сліпими знаряддями страшної тиранії. А в другій частині світу добробут і достаток шкереберть перекинули систему вартостей а спродукова не людьми миготливе щастя приковує людські уми і серця так, що люди засліплені ним, не бачать і не бажають правдивого щастя, що його лише в Бозі можна знайти. Все, що гарне, добре, взнесле топчеться ногами, а все, що підля й брудне підноситься до висот обожування.

Однак нема причин до зневіри й страху. З історії знаємо, що добро завжди побіджало. Так станеться й тепер. Страсна п"ятниця є запорукою воскресіння. У страсну п"ятницю Ісус Христос немов скрив Своє Божество, а на перший плян висунув Свою Людськість Але зате у Своїм воскресінні Його Божество виступило з великою силою та прибило свою печать на долю світу по кінець віків.

В теперішніх часах насильства над людством, над його совістю, вже починається новий ренесанс, нове відродження. Христос виходить з укриття. Щораз частіше лунають голоси в Його обороні. Може недалеко вже той час, коли Христос заволодіє серцями людей, коли на привіт "Христос Воскрес." світ громом відповість: "Воістину Воскрес."

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ "ПРОБЛЕСКУ"

Редактор	бр. Андрій Ковч
Друкар	бр. Михайло Хома
Адміністратор......	бр. Данило Гумницький
Мистецьке оформлення....	бр. Кирило Микитюк
Дописувачі	бр. Христофор Войтина
	бр. Лев Садовський
	бр. Михайло Хома

ДЕЩО ПРО БРАТНЮ ЛЮБОВ

Вже неодин дещо завважив або написав про братню любов, однак ще раз про неї написати не пошкодить, якщо ми маємо цю чесноту на першому місці в нашому серці. Дуже часто чуємо, що дана людина згрішила, а сталося це тому, що не було покори. Це, до певної міри, може бути слушне, однак можна сказати, що коли б дана людина мала правдиву любов до Бога, то тим самим мала б і покору та всі інші чесноти. З цього слідує, що хто любить Бога, той Йому вірно служить, заховує Його заповіди і вправляється в чеснотах.

Одна з найбільших Його заповідей це: "щоб ви любили один одного, як я полюбив вас, щоб і ви любили один одного." Адже ж хто любить Бога той любить свого брата, а хто Бога не любить, щиро свого брата теж не буде любити. На це звертає нам особлившу увагу наш законодавець св. Василій Великий. Він перше дав нам живий приклад, щоб ми чинили так як і він. Він через любов ближнього вчинив великі діла, тим то й нас хоче повчити, щоб і ми, йдучи вслід за ним, через любов чинили також великі діла на славу Божу. А щоб любити Бога та приносити Йому славу треба ближнього любити. Тому найперше нам треба добре пізнати, як братня любов має виглядати в нас - синів одного з найбільших учителів св. Церкви, св. Василія Великого.

Коли ми любимо своїх братів і бажаємо їм справжнього добра, то ми повинні перш усього старатися заховати якнайточніше наші конституції, що їх дав нам Христос через нашого Законодавця. Коли ми вірно заховуємо правила, то тим самим помагаємо їх заховати й свому братові. Колиж ми помагаємо йому заховати правила, доказуємо, що любимо його. Противно, як ми ломимо правила й через те заохочуємо до ломлення й свого брата, то це напевно не є братня любов, бо ми тоді шкодимо братові через злий приклад. Багато ченців, що були ревні та сповняли совісно свої обов"язки, через злий приклад скотилися до стану цілковито світського життя, бо ніщо так не потягає, як приклад. Тому, що людина вже з природи склонна до зла, злий приклад має дуже великі успіхи в провадженні до грі-

ха

Любов також вимагає, щоб ми старалися помагати тому кого ми любимо. В наших конституціях є виразно згадано, щоб брати спомагали себе обопільно. Це значить, щоб вони не про себе тільки старалися, але, в разі потреби, подбали про своїх бартів. Ніщо так сильно не ділає на особу, як коли хтось зацікавиться нею, коли хтось до неї мило усміхнеться, або заохотить до дальшої праці. Часами комусь конечно потрібно якоїсь помочі, але, не бажаючи турбувати свого брата, він про неї не просить. Тому ми повинні бути завжди уважні, щоб доглянути, чи може комусь не треба дверей відчинити, чи щось потримати і т.п. Всякі маленькі речі в житті василіянського ченця грають велику ролю. Для нас це правило не повинно мати другорядного значення. Бо коли ми бажаємо позискати свого брата, а для нього ані пальця не піднесемо, то так його ніколи не позискаємо й марні наші всякі слова про братню любов.

Ми дуже добре знаємо, бо так нас вже від самих початків нашого чернечого життя вчили, що це таке людська неміч та, що багато прикрих речей стається через неї. Якщо б нас хтось спитав, що це є людська неміч, чи могли б ми йому дати виразний її образ? Однак, коли нас хтось образить з немочі, то ми забуваємо, що може він зробив це з нерозваги, що може він тепер якраз говорить: "Боже милостив буди мені грішному". Завжди берім це до уваги, коли до нас приходить покуса в сотеро відплатитися нашому братові за його проступок. Пам"ятаймо, що може за день, за два нам прийдеться з немочі зробити прикрість комусь іншому. Не думаймо, що коли інші є терпеливі з нами, то ми ніколи нікому не робимо прикрости. Коли ж нам трапиться когось образ ити, то стараймося зараз при найближчі нагоді перепроситися. Це буде по-монашому, принесе нам великі користі, засоромить диявола, який завжди старається сіяти незгоду, а вкінці, приєднаємо собі свого брата.

Особи, що мають правдиву любов ближнього стараються принагідно про іншого брата завжди щось доброго сказати. Коли не мають про нього щось доброго сказати, то радше мовчать. Було б дуже добре, коли б ми старалися так робити. Обмова це дуже підла хиба, а ті що нею займаються повинні за всяку ціну її якнайскоріше позбутися, бо властиво через обмову ми робимо найбільшу шкоду нашому братові. Є багато сумних випадків, що хтось нерозважно скаже щось цілком безпідставного про свого брата, думаючи, ще це нічого його братові не пошкодить, але нераз таке поступовання має дуже смутні наслідки. Наприклад: брат, що ми про нього маємо добру опінію приїхав до нашого дому. А тут нараз нас "поінформували", що цей брат не такий, як нам здається. Тоді без огляду на добру волю ми нагло перестаємо його поважати, його добрий приклад видається нам фарисейством і нераз треба багато часу, щоб переконати себе, що сплетні були неслушні. О, коли б монахи вже раз навчилися не бути сплетниками, то тоді багато краще було б жити в манастирях.

До любови ближнього належить також помагати братові, для нього робити жертви та старатися при його справжнє добро. Коли брат робить якесь добре діло, то не треба зараз іти і критикою знеохотити його так, щоб він вже більше не відважився на таке діло. Це не є згідне з нашим покликанням. Ми мусимо усвідомити собі, що Бог усіх нас покликав до спільного життя, щоб ми всі працювали разом для добра загалу, а не на те, щоб той чи той піддавав тільки свої гадки, а гадки інших уважав за ніщо. Так не можна робити, бо й наші конституції кажуть, що не можна завжди стояти при своїй гадці, але треба признати слушність гадці нашого брата. Тоді, будьмо певні, не шукатимемо себе але Божу славу в наших ділах. Звичайно така людина, що тільки свої гадки вважає за добрі, показує, що вона дбає тільки про себе, щоб показати своє "я". Хто хоче завжди всіми руководити, чи це належить до нього чи ні, показує, що він хоче, щоб його поважали. Є досить трудно слухати правних настоятелів без того, щоб інші додавали ще свої "власті" над своїми братами. Також, коли двох сперечається або про щось дискусують, то не є розумно мішатися до їхньої справи, бо хотяй ми мали б і найліпші наміри, то все ж таки ми безсторонні в їхнім спорі не будемо. Тим ми тільки

розсердимо братів, бо ми не цьому9 але тому помагали у спорі. А що гірше, коли хтось бачучи, що один змагається з двома, а коли ще й інші пічнуть йому помагати, то так дуже легко повстане замішення і сварка. Пам"ятаймо на золоту засаду: "Де двох б"ється, нехай третій не мішається". Ця засада має велике значення для людей, що бажають жити в мирі з іншими. Тим більше вона має значення для монахів, що силою свого стану обов"язані жити спільним життям.

В наших конституціях пише, щоб ми з любови до братів були перестерігачами один/для одного. Це для багатьох є одне з найприкріших завдань і часто буває, що той, що приймає напімнення не терпить так, як той що напоминає. Часом трапляється, що комусь є так прикро напімнути свого брата, що він радше йде до настоятеля надіючись, що настоятель виручить його в тім. Але дуже часто буває й таке, що зле зрозуміла любов стримує когось блудного напімнути, аж доки блудний не образить його. Тоді ображений біжить до настоятеля і під впливом пристрасти говорить настоятелеві про блуди свого брата з таким переборщенням, що настоятель не знає кого властиво скартати. Таке поводження є негідне монаха, і такий, що так поводиться показує, що він руководиться пристрастю та самолюбством. Брат його образив. Його самолюбство було зранене. Брак покори спонукав його до пімсти. Во но так завжди буває в таких випадках. Рівночасно, коли ми вивідуємо, хто на нас до настоятеля доносив то тоді ми не дбаємо про добро нашої душі, але про своє "Его". Такий, що правдиво дбає про стан своєї душі, у випадку звернення йому уваги піде до каплиці, та щиро помолиться Богові за брата, що його напімнув. Застановімся, чи може і ми, може і несвідомо, не поступаємо так, як не годиться василіянинові.

Є ще один блуд проти братньої любови, що має дуже сумні наслідки, а саме партикулярка. Партикулярка множить погорду. А через погорду приходить зневага, обмова і всякого роду інші гріхи проти любови ближнього. Лихо, що не всі про це пам"ятають. Коли ми стало приятелюємо лише з одним і тим самим братом, або маємо гурток "довірених" братів, то через те не

тільки собі наносимо шкоди, але й іншим братам. Тоді ми відчужуємо інших братів від себе і від того брата чи братів, що з ними стало пристаємо. Тоді творяться в манастирі групи, а одиниці з таких груп цілком не надаються на якесь відповідальне становище в чині, і такою поведінкою не те, що чинові не приносять ніякої користи, але навпаки, приносять шкоду.

Хто любить свого ближнього, той шанує його. Неможливо, щоб ми дійсно любили когось, а рівночасно й не шанували його. Хто не шанує свого брата, хай не говорить, що він направду його любить. Це не є жадна братня любов, коли ми любимо ближнього тільки з цілком природних причин. Погани теж так роблять - написано в св. Письмі - і між ними була і є пошана для тих, що на неї заслуговують. Ми маємо шанувати всіх, не зважаючи на природні вподобання, бо у всіх ми повинні бачити образ і подобу Божу.

Як бачимо, братня любов не є чимсь таким, що можна набути за рік чи два, а тоді заложивши руки - дармувати. Над цією чеснотою треба нам працювати безупинно через ціле наше життя, інакше ми її ніколи не набудемо. Навіть тоді, коли не завжди відповімо вимогам любови не знеохочуймося, але безупинним трудом та при помочі Божої ласки побачимо великий поступ у нашому духовному житті та багато добра зробимо для всіх наших братів. Через те збільшиться й число покликань, бо Бог поблагословить нашу добру волю, побачивши нашу братню любов.

бр. Михайло

Барліг ведмедя, що спить зимовим сном, іноді можна знайти по слідах білки або лісової миші. Ці маленькі звірята наважуються спускатися у ведмеже лігво і скубуть з нього шерсть, щоб утеплити нею свої нори.

Початки чернецтва в Русі - Україні

Чернець, манастир - це слова знані й вживані серед нашого народу ще з давніх - давен. Слово чернець нагадує нам священика Іларіона, що перший, хоч у припадковий спосіб, дав почин до заснування Києво - Печерського манастиря. Літописець Нестор і "Печерський Патерик" розповідають, що о. Іларіон викопав був собі невеличку печеру коло Дніпра і там часто молився. Коли князь Ярослав Мудрий покликав його на київського митрополита, та тоді в тій печері поселився чернець Антоній, який деякий час перебував на Атосі. Він поклав початок Печерському манастереві, первісний устрій якого, подібно як атоських манастирів, був пустиножительний.

Чутка про побожне Антонієве життя скоро розійшлася. Багато людей приходили до нього й просили в нього благословення, приносили йому середники конечні до життя а деякі просили, щоб позволив їм вести чернече життя. Чернече громада преп. Антонія зростала з кожним днем і тому побільшено печеру. Вони жили за уставом, який він приніс з Атосу. До перших, що їх прийняв Антоній у ченці належав священик Нікон, якому Антоній поручив постригати других у ченці. Були ще між ними й такі славні особи, як; Теодосій, Єфрем і Варлаам.

Чернець Варлаам походив з боярського роду. Коли Антоній переконався, що він має велике бажання стати ченцем, прийняв його до своєї громади. Слідом за ним став печерським ченцем Єфрем, що перше був управителем княжого двора. Коли число печерських ченців значно зросло, тоді Антоній назначив на ігумена Варлаама а сам хотів проживати на самоті в новій печері, яку собі недалеко викопав. Жив самітно, але час -до-часу приходили до нього не тільки ченці, але й інші люди по благословення. Коли князь Ізяслав збудував у Києві манастир з мурованою церквою, покликав Варлаама тиря. Тоді печерські ченці просили Антонія, щоб назначив їм нового ігумена. Преп. Антоній сказав: "Хто між вами найпослушніший, найлагідніший і найпокірніший нехай буде вашим ігуменом". Ченці радо вибрали з-поміж себе Теодосія, дарма, що був у молодому віці. Антоній затвердив Теодосія ігуменом у 1062 р. І якраз Теодосій дав печерському манастирові організаційні підвалини і тому він став властивим основателем печерського манастиря, та зробив його релігійним і культурним осередком Руси - України.

Антоній помер у 1073 р. маючи понад 90 років. Католицька церква визнала його святим та обходить його пам"ять 10 липня.

Теодосій, ставши ігуменом з великою ревністю взявся організувати чернече життя. Устав Антонія був добрий для пустинників, але не для великого гурту ченців, яких за св. Теодосія було около 100 осіб. Щоб у манастирі унормувати спільне життя Теодосій увів Устав св. Теодора Студита основаного на Правилах св. Василія Великого і примінив його до нових обставин і потреб. І так повстав "Устав св. Теодосія Печерського".

Устав св. Теодосія пізніше приймяли інші манастирі, і так Печерський манастир став осередком і зразком чернечого життя в Україні, а в історії дістав назву "Матері Руських Манастирів".

Загально беручи, життя печерських ченців було строге. В літописі читаємо, що "одні були сильні на піст, інші на неспання а ще інші на поклони. Одні постили кожного дня, або що два дні, інші їли хліб з водою або варене чи сере зілля". Ченці займалися фізичною або науковою працями.

Печерські ченці своїм прикладом і поученнями утверджували Христову віру і ширили освіту між українським народом. Вони перекладали книги, як також писали книги для церковного і шкільного вжитку, а чернець Алімпій вважається патріярхом українського церковного мистецтва. Печерські ченці боролися за унезалежнення Української Церкви від Візантії, за єдність Київської Держави та піддержували змагання київських князів у їх змаганні скріпити володіння.

Спершу печерські ченці удержувалися з цього, що їм люди приносили і з цього, що заробляли працею.

Пізніше князі і бояри наділяли їх манастир великими лятифундіями. Печерські ченці побудували кілька манастирів, обвели їх муром, а недалеко по-будували приют для бідних. На його потреби Теодосій призначив десяту частину всіх манастирських доходів.

За ігуменства преп. Теодосія розпочато будову Успенської церкви.

Теодосій помер 3 травня 1074 р. Його поховано так, як він собі бажав, у тій печері, де він кожного року в часі Великого Посту молився і постив. Як тільки викінчено будовання Успенської церкви, його мощі перенесено до нового храму. Коли викопали його тіло, то виявилося, що воно не було зіпсуте, а це був ще один доказ його святости, і тому Церква проголосила його святим.

Продовж довгих століть Печерський манастир був огнищем релігійного та культурно - національного життя в Україні. Але також часто його нищили азійські орди, як: половці і татари. Однак найбільшим ворогом Киево-Печерської Лаври були і є москалі. Вони пограбували з неї найдорогоцінніші церковні речі, пам"ятники, та поруйнували деякі церкви, а інші, останніми часами попереміннювали в музеї.

І хоча ворог руйнував і плюндрував Печерську Лавру, знищив багато історичної вартости пам"яток, то однак він не зміг знищити духа печерських ченців. Так як ніщо не зможе знищити Божої Церкви, так і не знищить її вірних синів.

Прийде ще час, що Київ знову буде пишатися своїми золотоверхними церквами, до яких гоомадно спішитимуть прочани - богомольці і де буде процвітати дух св. Антонія Печерського.

бр. Христофор

НОСТРАДАМУС

В історії людства час-до-часу ми стрічаємо людей з надзвичайними даруваннями та спосібностями. І якраз одним з таких людей був Михайло Нострадамус. Він звернув на себе увагу своїми дивними предсказуваннями, багато з яких з часом сповнилися.

Михайло Нострадамус народився в день перед Христовим Різдвом 1503 р. Вже в ранній молодості проявляв велике зацікавлення до наук. Від свого діда він одержав основне на тодішній час знання,відтак вступив на університет у Авініон, а згодом у Монтпеліє де дивував професорів своєю знаменитою пам"яттю та глибоким знанням філософії і природничих наук. Вже як лікар дуже заслужився в боротьбі з різними пошестями тодішніх часів. Та однак він не зміг врятувати від пошести і смерти своєї жінки і синів. І якраз після їх смерти він виявив свій дар предсказування.

Одного разу, коли Нострадамус перебував в одному італійському мосточку, до нього приступило кілька Францісканських ченців. Він усіх їх увічливо привитав, але особливіший поклін віддав ченцеві, що називався Фелікс Перетті. Коли ченці спитали його, чому він одного з них так вирізнив, то він відповів, що мусить поклонитися і клякнути перед його Святістю. Ченці взяли це за жарт, а однак це не було жартом, бо в 1585 р. Фелікса Перетті обрано на Папу, який називався Сикст У.

У житті Нострадамуса можна стрінути багато випадків зв"язаних з предсказуваннями, що мають у собі багато гумору, напр: Один вельможа побачивши двоє поросят, недалеко паслися, спитав Нострадамуса, що з ними станеться. Нострадамус відповів: "Чорне ми з"їмо, а біле з"їсть вовк". Вельможа хотячи пожартувати з нього велів біле порося зарізати та приготовити на вечерю, що на ній мав бути присутній Нострадамус. Незабаром, коли кухар кудись вийшов, запах печені поросяти заманим до кухні освоєного вовка й він печеню пожер. Кухар, щоб не лишитися без печені зарізав та приготовив чорне порося і подав його до столу. За вечерею вельможа жартуючи спитав Нострадамуса кот-

ре порося вони їдять - біле чи чорне. У відповідь Нострадамус сказав, що чорне й пізніше це потвердив кухар, розповівши, що сталося з білим.

Розгляньмо тепер деякі предсказування Нострадамуса, що є зв"язані з замітнішими подіями в світі.

Нострадамус точно предсказав рік великого пожару Лондону (1666) де згоріло 13,200 домів і 86 церков, а між ними знан а в світі катедра св. Павла. Ось, що він про це каже:

"У Лондоні проллється кров праведних,
Що їх згорить у вогні у три рази по двадцять шість.
Стара катедра впаде,
Й інші будинки цього самого типу будуть знищені".

Нострадамус предсказав також про вибух великої Французької революції, а деякі її події навіть описав подрібно, напр: коли то король Людвик XVI перебраний за ченця, та його жінка Марія Антонина ніччю 20 червня 1791 р. втікали від революціонерів.

Нострадамус предсказав деякі замітні події з недавнього минулого, як ось російську революцію в 1917 р., що у висліді дала світові комуністичну імперію, називаючи комуністів "безглуздими ідіотами", та предсказує їх упадок.

Нострадамус багато предсказав про Гітлера. З його писань бачимо, що Гітлер не додержав версальського договору, що анексував Чехословаччину, Судетів й Австрію. Також говорить про Гітлерeвий твір "Майн Кампф" в якому Гітлер виложив свою вальшиу філософію. Нострадамус описав це так:

Із глибин Західньої Европи
З бідних людей народиться молодий син,
Що своїм язиком багатьох зведе.
Його слава зросте в орієнтальному царстві (Японія).

З історії знаємо, що Нострадамус не у всіх своїх предсказуваннях був точний і не всі його предсказування сповнилися. Тому не треба тим предсказуванням занадто вірити, а головно не можна допускати, щоб вони мали якийнебудь вплив на наш світогляд, бо не

нам людям дано вглядати в Божі пляни, щодо будучої долі світу.

бр. Лев

ГРУДЕНЬ

I. 12. 57 р.	О. Йосафат Шкварок, ЧСВВ приїхав на хутір на відпочинок.
5. 12. 57 р.	Роздача Миколаївських дарунків
I0. 12. 57 р.	О. Атанасій Пекар, ЧСВВ приїхав до Мондеру з США.
14. 12. 57 р.	ВПреп. о. протоіг. Володимир Шевчук почав канонічну візитацію на хуторі.

СІЧЕНЬ 1958

1. 1. 58 р.	Брати схолястики й новики давали концерт і коротку комедію "Смерть богача".
14. 1. 58 р.	Бр. Йосип Кіндрат приїхав на хутір куховарити.
20. 1. 58 р.	Брати Філософи (II рік) почали третій том Філософії (моральну Філософію.) Прийшло 200 дол. від Всесв. о. Протоархимандрита на матони.
24. 1. 58 р.	Брати Філософи (I рік) закінчили трактат по космелогію.

ЛЮТЕНЬ

1. 2. 58 р.	Брати Філософи (I рік) писали іспити з трактату космології. Сьогодні всі ченці одержали по 4000 матонських доларів. Почалися матони.
2. 2. 58 р.	Стрітення. Філософи, схолястики й но-

вики співали Службу Божу в Мондері.

10. 2. 58 р. Брати Філософи (I рік) почали трактрт з психології.

БЕРЕЗЕНЬ

4. 3. 58 р. Брати Філософи (I рік) закінчили реторику.

20. 3. 58 р. Брати схолястики й новики мали "Дієс академікус" на хуторі.

26. 3. 58 р. Брати Філософи (II рік) писали іспити з монастики.

27. 3. 58 р. З нагоди іменин ВПреп. о. ігумена Венямина Бараника, ЧСВВ брати Філософи, схолястики й новики давали концерт і п"єсу "Ангел любови".

29. 3. 58 р. Брати Філософи (II рік) закінчили греку.

"СТРАШНЕ"

Слово старшне - це прикметник середнього роду, тому його й треба вживати тільки в цьому значенні.

Напр., кажемо: Страшне явще (узгодження з іменником). Воно є страшне (узгодження з займенником).

Знов же не можна його вживати в роді прислівника (бо на це є "страшно"), чи виявляти ним всякого роду здивування, що на жаль у нас дуже часто дехто це слово в таких видах уживає.

Прислівник може пояснювати прикметника або іншого прислівника і показувати ознаку ознаки.

Напр., можна сказати: При дорозі росла страшно висока тополя (а не: страшне. висока тополя). Літак піднісся страшно високо (а не: страшне.) Зовсім не логічне є таке говорення:

Віє сильний вітер - (то) страшне. Але він добре грає - страшне. Вдалися добре іспити - (то) страшне. Пішли тяжко іспити - страшне.

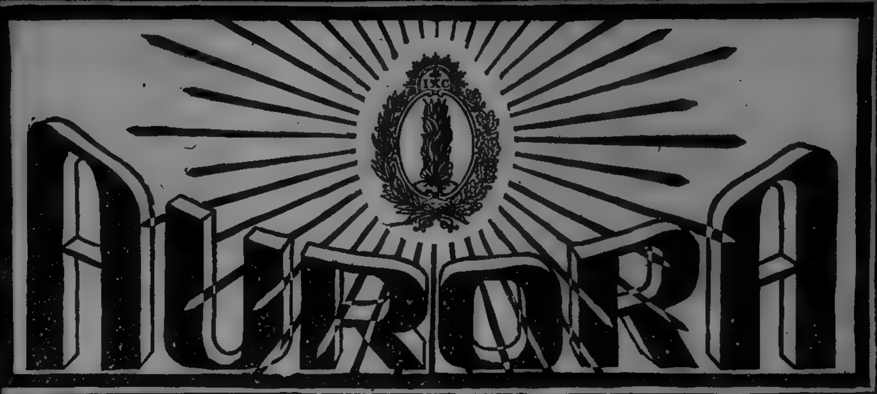

JANUARY
FEBRUARY
MARCH

VOL. IX

NO. 1

1958

QUARTERLY
PUBLISHED BY THE SCHOLASTICATE
MONDARE, ALBERTA

"If anyone wishes to come after me, let him deny himself, and take up his cross, and follow me." (Matt., 17, 24).

Ever since Adam and Eve were expelled from Paradise, they and all their descendents without exception have had to suffer during their earthly life. Some of them suffered more, some less; some for long periods of time, some for short; some physically, others spiritually; a few suffered willingly and patiently, many with resignation, the rest unwillingly and with constant complaining. But regardless of how they suffered, and whether they bore their suffering willingly or not, they all nevertheless suffered, and what is more, they all had a natural dislike for their sufferings. No man, not even Christ himself loved suffering, for suffering is contrary to the nature of man.

If suffering is contrary to man's nature, why must he suffer? He must do so because God permits suffering to come upon him in order to help him attain eternal happiness in the life hereafter. If there were no suffering on this earth, man would find happiness, which is proper to his nature, during his earthly life, and consequently would not seek it elsewhere. As a result, he would completely ignore God, the only source of all true happiness and, when his earthly life ended, he would be deprived of that true happiness for all eternity. Suffering, therefore, is a precaution against such a state of affairs. By being subjected to sufferings during his earthly life, man is almost forced to seek happiness elsewhere and, with proper co-operation with God's graces he will seek that happiness in God.

But suffering is not only a means of turning men to God. It is also a means of purifying souls, a means of making men more faithful servants of God,

a means of making saints out of men. Suffering is a cure for spiritual ills, for in suffering, a soul usually turns to God. Just as gold is purified by fire, so also the soul is purified by sufferings. Every saint's life was completely interwoven with sufferings, and the greater the saint, the more intense the sufferings to which he was subjected. What greater saint was there than the Blessed Virgin Mary, and what saint suffered more than she did. St. John the Baptist devoted his entire life to the task of preparing the Jews for the coming of the Saviour yet, when he was imprisoned, he received no consolation whatever from Jesus Christ, whose precursor he was, not even in the form of a short visit. These and all the rest of the saints were subjected to such great sufferings because Jesus Christ loved them so much and allowed them to drink of the chalice from which He Himself drank.

Being merely exposed to suffering, however, is not enough. In order that we may benefit from them spiritually, we must accept them, we must learn to live with them, and live with them cheerfully. If we attempt to flee from suffering, to cast off our crosses, we will not only not benefit from them, but we will also suffer more because of them. If we succeed in casting off one cross, we will only receive another and perhaps a heavier one, and the more we try to cast off our crosses, the more we will be conscious of them, and consequently we will feel their burden more keenly. "If thou carry it unwillingly, thou makest it a burden to thee and loadest thyself the more, and nevertheless thou must bear it." (Imit. 11, 12). Very often people allow themselves to be broken by crosses and sufferings, because they regard sufferings as hindrances in their temporal affairs and not as aids in attaining eternal happiness. Because sufferings are spiritually beneficeal to us, we must always be thankful for them. There is no denying that this is a difficult thing to do, but being thankful in time of affliction is much more meritorious than being thankful when everything is going according to our wishes.

We can see, therefore, that the one sure way to eternal life is the way of the cross. If we want to be worthy of the Heavenly Kingdom, we must follow in the footsteps of Jesus Christ, not only to the last supper, not only to the garden of olives or the judgment seat of Pilate, but to the very peak of Calvary. We must willingly

accept our daily Crosses and bear them for love of Jesus Christ for, according to A Kempis, "Nothing is more acceptable to God, nothing more wholesome for thee in this world, than to suffer willingly for Christ." (Imit., 11, 12). "Because if thou die with Him, thou shalt also live with Him, and if thou art His companion in suffering, thou shalt also partake in His glory."

APRIL SERENADE

Lavender dust of Nazareth
Lit by a single star...
Vespering birds in the twilight hushed
By shepherd-horns afar.

Blue gown catching the fading light,
A maiden walks apart...
Bearing within the Word-made-flesh,
Her secret in her heart.

Nobody knows; yet the birds wheel close...
With joy the winds are fleet...
Hyacinths curl like incense smoke
Beneath her sandaled feet.

-Sister Maryanna, O.P.

INTELLECTUAL COGNITION -By Bro. Peter.

Knowing what the intellect is, with its dual operation ability, we now enter the phase of true human knowledge, or intellectual knowledge, which we may effectively illustrate as follows: Suppose we have never seen or heard of the reality called triangle. Now we see several pictures of triangles drawn on a blackboard. No two pictures are alike in color or location or size; no two are of the same type of triangle. Our sight beholds these pictures as sensible objects, and immediately, through the central sense, we are aware not only of the triangles, but also of the fact that we see them through the medium of a sensible impressed species or a sentient image of the object seen. Further, this image of the triangles is impressed or reflected on the imagination, where all sense images of the objects seen are preserved, reproduced and recognized by the memory when willed. Then the "intellectus agens" turns its view and its light upon the images present in the imagination and sees that the pictures, despite the difference in size, color, position, and type, are all pictures of one and the same kind of thing. The essence of the triangle (that which the triangle itself means, regardless of size, type, color, position) is now an abstracted essence, an understandable essence (in respect to the possible intellect), an intelligible species. This "species" is called an abstracted essence because the "intellectus agens" neglects to consider, in its operation of illumination or contemplation of the images in the imagination, the non-essential points in which each image differs from the other and focuses upon the essential point in which all images are the same. The operation is called abstraction, from the Latin "ab" - away, and "traho" - draw. These essences are intelligible inasmuch as they are in a state in which they are capable of being grasped and understood by the intellect possible.

The intellect, therefore, by its power of abstraction, renders sense objects intelligible. This done, the same "intellectus agens" which exercised the operation of abstracting, takes up, so to speak, the intelligible species or abstracted essence and imresses this upon the intellect as understanding (that is, on the intellect possible). The abstracted essence is now the im-

pressed species. The "intellectus possibilis" reacts to the impression, laying hold of impressed species, understandingly, possessively, knowingly. By this possessive grasp of the "intellectus possibilis", the understood essence is said to be expressed, and the intelligible species is now the expressed species. The expredded intelligible species is an essence grasped, an essence understood, an essence intellectually known. It is called idea or concept. The intellect, in forming this idea knows it intellectually, and the intellect makes no affirmation or denial about the essence or idea so apprehended. It grasps it simply. Hence the action of the intellect in forming the idea is called simple apprehension.

The second operation of the intellect is judging, in which the mind, comparing two ideas, notices points of identity or difference and pronounces that they agree or disagree. In simply apprehending, the intellect grasps an essence, grasps it simply as it is presented and expresses it simply within itself, making no pronouncement about its relation to any other ideas. In judging, the intellect takes ideas already formed, compares one with the other notices agreement or disagreement, and pronounces its findings. For example, suppose that we have two ideas - circle and roundness. When these ideas are brought out into comparison, it is at once apparent to the intellect that they agree, for the idea of circle involves the idea of roundness. Therefore, the intellect pronounces judgement, "A circle is round." When the intellect pronounces judgement, it affirms or denies that one idea agrees with another and its pronouncement is called a predication. One idea predicates, or says something about the other that is affirmed or denied, and that other idea is the subject idea. From here comes our simple grammar rule of subject and predicate. Predicate says something about the subject, while the subject is that about which something is being said.

Often the intellect is unable to render judgment by making a simple comparison of ideas. In this case the intellect must reach judgment by a round about process. It calls upon a third idea which is known in relation to the original two, and through this as a medium it reaches the evidence required for judgment. The process of reaching a judgment in this manner is called reasoning.

There are two methods of reasoning. Sometimes the mind or intellect reaches judgment (conclusion) by working from individual instances or singular data to a general conclusion. For example: a teacher is teaching Latin. He sets out a list of words of the second declension: Bellum, collum, signum, ferrum, oppidum, and indicates each one as a neuter noun. The observant student cannot fail to notice the identity of endings and to associate this with the identity of gender. He is "led on" or induced to make the general rule for himself. Nouns of the second declension ending in "um" are neuter nouns. This method is called induction, as if the mind is led on from single instances to a conclusion about a whole class.

The second method of reasoning is called deduction, a name which comes from the Latin "de-ductus" - led from, or drawn from. Again, we may take the Latin teacher for an example. He proposes a general law or truth, from which the student deduces a conclusion about particular data. Thus he will say: all nouns of the second declension ending in "um" are neuter. Then the student draws his own conclusion as follows:

All the second declension nouns in "um" are neuter.

"Donum" is a second declension noun in "um".

Therefore the word "donum" is neuter.

Before we end this treatise, we shall briefly discuss the objects of the intellect.

The object of a knowing faculty is the reality which the faculty is fitted to recognize and know. The object of a sense is that which the sense is framed to perceive. The object of the intellect is that which the intellect is made to understand, or know in a manner consistent with its own nature as a cognituve faculty.

The object of a sense is called a sensible object. This object of the intellect is called an understandable or an intelligible object.

In its widest scope, the object of a knowing faculty is called its adequate object. The adequate object of the intellect is everything understandable. Now the adequate object of a faculty may be viewed in two ways; as that which the knowing faculty comprehends through its own virtue, and as that which it understands by added virtue. Thus, the adequate object of sight is everything visible. However, many things are visible which sight cannot behold. The bacteria in a glass of water are visible, but one cannot see them without a microscope. Now that part of the adequate object which a

knowing faculty can grasp with its natural virtue is called the proportionate object of the faculty. The other part of the adequate object, which may, by means of special aid be brought into reach of the faculty, is called the extended object.

The adequate object of the intellect is everything that has the character of being, or of entity, that is, of real entities like tree, man, rock, or only of rational entities, or logical beings like blindness or darkness. In a word, the adequate object of the intellect is everything understandable, everything knowable, everything intelligible, everything thinkable. (And this includes also, everything imaginable.)

The proportionate object of the intellect is dual inasmuch as it is the proper object of the intellect and also its secondary object.

The proper object of the intellect in the present human status of union of body and soul is the essence of all material things. This is the object through which man knows material things directly, like tree, house, stone, as in opposition to the secondary object of the intellect. The secondary or indirect object of the intellect is that which it attains through its proper object. Thus, through the secondary object, we know or define such things as spirit, God, unity, truth, or beauty. The intellect cannot know directly through its proper object what the essence of beauty is. However, we know through the proper object what beauty is in nature, then we draw a general conclusion as to what is the essence of beauty. Thus, we know all spiritual essences by comparison with the material things.

To conclude this article, we shall briefly state what takes place in a simple act of cognition. Suppose we see a tree. The image of the tree is impressed on the retina of our eye. Then we, through the central sense become aware of the object "tree" as well as of the fact that we see the tree. Once the image of the tree is impressed again in the imagination, this is where sense knowledge ends. Here begins intellectual knowledge. The active intellect illuminates or sort of cleanses the tree of its color, size, and impresses only the essence of the tree in the intellect possible. The intellect possible grasps this essence and expresses it to itself as the idea "tree". Then through the organ of the mouth the intellect expresses this idea as the word "tree".

Just a word of introduction to the following article which, as can be seen, is actually a thesis. This thesis, formulated by Bro. Christopher with the help of Father Cornelius Pasichny, was originally the contents of the letters which were sent out to the Superiors of the Canadian and American Provinces previous to Matoni. Since this thesis drew quite favorable comment, we decided to publish it for the benefit of those interested in such things.

DE MATONIBUS

THESIS 13 Observatio consuetudinis matonum est valde utilis, immo utilissima. Ut autem digne observari possit requiritur auxilium omnium superiorum.

Status Quaestionis.

Agitur in hac thesi de antiqua praxi quae ab annis immemorabilibus viget inter scholasticos Ordinis nostri. Propositum nostrum est ostendere utilitatem talis praxis et defendere eam contra adversarios, nec non contra adversum influxum circumstantiarum, tum temporis et loci, tum mediorum necessariorum. Praeterea conamus probare necessitatem auxilii ex parte eorum qui disponunt pecunias.

Explicatio Terminorum.

'Matones' - etymologia nominis huius est obscura et auctores scinduntur in designando radicem eius. Proinde definitio nominalis certa non datur. Tam definitio realis sine ullo dubio ab omnibus accipitur et sic exprimi potest: "Matones est hebdomada vacationum, durans generaliter a Domenica Pharisei et Publicani usque ad Domenicam Filii Prodigi, in quo fit participatio in ludis, praesertim in ludo matonali, et in emptionibus et venditionibus privatis et publicis."

'Consuetudo utilissima' - est, in genere, omnis praxis quae inserviat ad aliquem honestem finem assequendum. Quod Motones sunt tales patet, nam ipsi multum conferunt ad revivescentiam spiritus et virium, ad characterem efformandum, ad aestimandum pecuniarum valorem, ad acquirendum rerum quae ordinarie obtineri non possunt, et ad meliorem usum rerum quotidianum.

'Auxilium' - hic intelligitur praesertim pecuniae; nam ut

possint institui venditiones publicae (quae, ut patet ex definitione, pertinent ad essentiam Matonum) requiruntur res vendendae. Atqui ut haberentur res vendendae, emi debent. Ergo emendae sunt res vendendae. Atqui res non emuntur sine pecuniis. Ergo requiruntur pecuniae.

'Digne' - hoc termino indicatur natura necessitatis auxilii. Licet enim absolute loquendo fieri possunt Matones etiam sine hoc auxilio, tamen non possunt fieri ita ut adaequate attingatur finis cuius gratia instituti sunt.

Adversarii.

Sunt aliqui, licet paucissimi, ex schola Sophistorum qui putant Matones esse omnino inutiles quia, ut dicunt, ex ipsis et dissipatio et temporis perditio oriri solent.

Sunt etiam alii ex schola Antiquorum qui non opponuntur Matonibus ut sic, id est reduplicative sumptis, sed potius sunt contra hodiernam formam secundum quam fiunt. Putant enim Matones hodiernae valde immoderatae, extravagantes et prodiges esse, et non observari secundum formam pristinam, sicut erat in principio....

Sententia Communis.

Exceptis his paucis supra enumeratis, longa maior pars tum studentium tum ex-studentium (qui hodie occupant officia magni momenti) tenet propter rationes omnino gravissimas in probationibus expositas in thesi hac elaboratem doctrinam.

Probatur I Pars: Matones sunt utilissimi.

Medium efficacissimum ad finem optimum est utilissimum. Atqui Matones sunt medium efficacissimum ad finem optimum. Ergo Matones sunt utilissimi.

Maior est evidens: cf. Socrates, Oratio non Scripta, V. 6, 2; Plato, dialogus XIII, v. 13; Aristoteles, VII Met., 2, in med.; Skovoroda, Poema Piscatoria, v.l; Remer, II, p. 67, n. 13, et al.

Ad minorem: Matones enim multum conferunt ad relaxationem virium spiritus post laborem intensissimum et fatigatiossisimum, ut est labor audiendi professorum. Post talem relaxationem enim omnes animati sunt spiritu iterum studendi cum fervore maximo, et feruntur desiderio avidissimo in lectiones studiumque. Hoc confirmatur longissima practica ut

patet ex historia Matonum. Praeterea tempus Matonum pro aliquibus est optima indicatio illius catastrophae quae sequereretur si unusquisque haberet proprias pecunias ad dispositionem suam.

Probatur II Pars: Requiritur auxilium superiorum.

Medium sine quo res fieri nequit est necessarium. Atqui Matones fieri nequeunt sine auxilio superiorum. Ergo auxilium superiorum est necessarium.

Maior - sicut pro parte prima.

Ad minorem: Necessitas emptionis rerum pro venditione supra indicata est. Nunc autem ut res emi possint opus est pecuniarum. Sed pecuniae sunt ad dispositionem superiorum. Ergo conclusio patet. Nec sufficit adiutorium unius vel alterius superioris, quia pro illis esset onus insupportabilis.

Corrolarium.

Quia Matones semper observantur incipiendo a Domenica Pharisei et Publicani, et hoc anno Domenica haec occurit die 26 mensis januarii, hac die initium habebant Matones.

AURORA STAFF

Editor....................Bro. Cyril

Publisher and typist......Bro. Basil

Administrator.............Bro. Daniel

Printers..................Bro. Daniel
(covers)..................Bro. Theodosius

Artist....................Bro. Cyril

WHO, ME?

—by Bro. Bernard.

"Who, me?..why, you have to be half a saint before they'll take you into a monastery." Time and time again we hear these words coming from a budding young teen-ager. His impression of a religious or of a priest is that he has to be above normal or even abnormal; anyway, an exception to the rule.

Just for the sake of reminiscing, for such is the mood in which I'm in today, let's consider some of these so-called "squares" who, according to prevelent opinion, are cut out for monastery life. When speaking of a "square", I mean anyone who just isn't the same as the rest of the crowd, anyone who loathes sports, dancing, comics or anything else with which the average teenager occupies himself. To show how far this conception is from fact, let's consider a ficticious religious and look back at his pre-religious life. Before entering the monastery, this religious was just an ordinary "Joe". There was nothing above normal, or abnormal, or even "square" about Joe; he loved dancing, idolized the Jackie Parker of his day, and preferred the comics and the interesting sports page to any literature of a shakespearian nature. There was, however, one thing special about him - he was always present for Mass on Sundays and Holy Days, even though his intentions, at times weren't exactly laudable, especially on Feasts that occurred on school days.

To illustrate, Joe was at a bording school, a non-Catholic one, and rather on the Semetic side at that. Naturally, when the Holy Days rolled around, it was up to the individual to get himself to go to Mass. That meant rising at 5:30 A.M., and hitch-hiking ten miles to the next town, no mean feat, to say the least. But since going to Mass also meant missing a few classes, perhaps even half a day, it was well worth the trouble. While at Mass, he felt that love and warmth which so often overcomes a person in the presence of the Holy Eucharist. No doubt, thoughts such as, "Gee, maybe I could be a priest some day, and perform the same functions that Father Mac is doing", crossed his mind. And who knows, maybe this answer flashed back just as quickly, "Who, you?....why, you're no saint!"

The months passed and graduation time neared. Still that thought haunted him, keeping him from applying to the university, where a successful academic career may have awaited him. Finally, he made up his mind and started formulating a letter to the Master of Novices. However, what was there to write? Usually the Novice Master wants information of a person's entire background and in his case there was nothing exceptional that would make him any more adapted to becoming a religious than it would to becoming a clerk in the local bank. He was just an ordinary young man with a burning desire to become a priest, and that's what he decided to write. "Slim chance that they will accept me," he thought, "but maybe they'll make an exception."

I needn't write about the outcome of this young man's vocation. Most of us fit his description to a greater or lesser degree. We probably had the same experiences, and the same thoughts, nevertheless we are here now, bound together in love, working together with a common aim that some day, we, as priests, might fulfill that boyhood dream of Joe's that grew into a ceaseless yearning to serve God by bringing His children closer to Him.

Perhaps we often sit back and wonder, "How did it happen to me? I just don't seem to be the type that Christ calls." Well, we really needn't wonder, because if we consider the Apostles of Jesus Christ, we will see that there was nothing abnormal, above normal or exceptional about them, but that they were about as average as any person we could find. So, instead of trying to figure out why Christ called us, we should rather be grateful to Him as was St. Paul when he said, "I give thanks to Christ Jesus our Lord...Because he counted me trustworthy in making me His minister." (I Tim. i. 12)

"What this business needs," Mr. Jones told the applicant for a job, "is a chief worrier - somebody to do the worrying instead of me. The job pays three hundred bucks a week. Want it?"

"Sure I do," said the applicant. "Who pays me the three hundred?"

"That," said Mr. Jones, "is your first worry."

COMMUNISM AND THE FREE WORLD

Before leaning on a cane, you test it several times to be sure that it will bear your weight. Before you buy an article, you examine it carefully. Today, there are many in the world who are relying greatly on an altogether new system of government and sociology. The name of this new system we hear often enough - Communism - but perhaps we do not understand exactly what the term signifies. It may be that there is too much emotional hatred of Communism and not sufficient thinking and reasoning about it. The world is sick, and not just one part of the world. When a human organism is poisoned, one cannot amputate an arm or a leg, thus completely eradicating the infection. Neither is any one nation in the world wholly to blame for the crisis - not even Russia. We have all sinned, and all stand in need of the Mercy of God.

What is the role of Communism? The best answer comes from our Lord, "Where the body is, there shall the eagles be gathered together." When an animal or human dies on the dry desert, for the moment one can see nothing in the clear sky; but suddenly out of the mountain fastness and rocky crags, great vultures of the skies appear to devour their prey. They are avengers and scavengers. But they are also providential, for many deseases might ravage mankind if these vultures were not there to consume the rottenness. Whenever a civilization begins to die morally or spiritually, other vultures appear and they are a judgment on corruption. Such is the mission of Communists in the world today; to be the scavenger of decaying civilization. Communism is playing, in our day the role of a winged scavenger with mechanical wings of hammer and sickle, bringing judgment on those countries that lost their faith in God and morals.

The proper way to look upon Communism is to see it as the judgment of God. As Assyria was the "rod and staff" of God, in former times, so Soviet Russia is the scourge today. Think not that communism is an evasion of our ideology completely alien to the western world. Nor is it something of which the western world can peacefully wash its hands, saying, "Behold, I am innocent of this Red thing." Communism came out of western civilization; it was produced out of what was putrid, foul and rotten in the atheism and materialism of the nineteenth century. There is not a single philosophical idea in Communism that did not come from the West. Marx, who was a German, put together the dialectics of Hegel, which he studied in Berlin, and the materialism of Feuerbach, which he read about later. Afterwards, he added sociology learned from Proudhon in France and some bad economics gleaned from his readings in the British Museum. Marx never thought Russia would be the first country to adopt Communism. By his principles, it should have been the last of all countries. But what Russia did add to communism was the power, dynamism and the cruelty of an Asiatic soul.

When the Soviets communize Eastern Europe and win support-ers throughout Western Europe, let it be remembered that Russia is merely bringing back to Europe what it once forgot. If Europe and America are scandalized at communism, it is merely because the Soviets are wholesaling what Western civilization once retailed. Communism makes inroads because of the vacuum created in the western world through its loss of Faith in God. Communism is active barbarism from without, but it can make progress only when there is passive barbarism from within. Steel needs moisture to rust; civilization needs damp brains to become communized.

If we see communism then, as a judgment on ourselves, we should be more humble before God and better equipped to resist it. It is at the same time an effect and a judgment on our western world. Communism has its role to play. Communism is not garbage; it is a good fertilizer. A death is spread on the world in this our winter of discontent, unconsciously preparing the new life of a better springtime, when the world will finally find its way back to God again. Communism will never be destroyed by war - it will be converted, for evil can only be overcome by good.

The great shame of our world is that we have the truth but we have no zeal. Communists do not have truth, but they have zeal. Communism is like a fire that is spreading all over the world. This Russian fire has tremendous potentialities. The communists do not deny God; they merely challenge Him. The Soviets are militant; they are fighting against Him Because they know He exists. Someday they will love Him. When they do, they will mediate between a reborn Europe and Asia, and, out of Russia God will find His best Galilee to choose fishers of men for restoring Peace to the world.

But what is the role of

America. She is destined under Providence to be the secondary cause for the restoration of the freedom and liberties of the peoples of the world. The North American continent has always had a great mission. In the beginning of its history, it was a sanctuary for the oppressed. In the last few years, it has been the pantry for the starving peoples of the world. Each year it sends millions of dollars to the destressed and hungry of the world. In the near future, it may be called upon to roll up the curtain of the Eastern world, that is, to give to the East the prosperity, peace and fraternity, which the other nations so strongly desire.

Communism is a purge to this world of ours. Although we deplore the evil inherent in Communism, we must remember that God can bring good out of evil. Communism may providentially be intended to serve as the means by which we are to be violently shaken from our moral apathy and to purify our lives. We need not fear Communism as much as we need to be afraid of being Godless, for if God is with us, who can be against us.

"Business ethics," the stationer told his son, "is something you couldn't do without. Take today for instance. A man comes in and pays me a hundred-dollar bill to clear up his account. After he leaves, I find two bills stuck together. He has paid me two hundred instead of one. Here, my son, comes in the question of business ethics. Should I tell my partner or shouldn't I?"

Jimmy Durante claims an uncle who can play two instruments at the same time. "With the left side of his mouth," says Jimmy, "he plays 'Life Is Just a Bowl of Cherries.' With the right side he plays 'Don't Sit Under the Apple Tree.' And with the middle of his mouth he blows out the seeds."

ПРОЛІСК

РІК XX ЖОВТЕНЬ --- ЛИСТОПАД --- ГРУДЕНЬ 1958 ЧИСЛО 2
КВАРТАЛЬНИК ----- ВИДАЮТЬ Брр. СХОЛЯСТИКИ Ч С В.В. МОНДЕР, АЛБЕРТА

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

ХРИСТОС

РАЖДАЄТЬСЯ

З початком нового шкільного року настали різні зміни в нашій Канадійській провінції. Між новими розпорядженнями були також зміни схолястичних професорів і настоятелів. Новий схолястичний заряд відродив у кожного схоляcтика зусилля та палке бажання, щоб після шістьмісячної перерви знову почати видання нашого журналика. Тому ми заохочуємо всіх Шановних Читачів, щоб і на дальше помагали нам своїми заввагами та своєю співпрацею, щоб усе більше удосконалити наш журналик.

Цією дорогою ґратулюємо минулому редакційному кружкові за їхні гарні успіхи у видаванню "Проблиск" протягом минулого року. Новий кружок старатиметься, щоб у майбутньому продовжав їхню гарну працю та добрі їхні на міри.

В кінці просимо всіх братів Схолястиків, чи в Мондері, чи в Оттаві, чи в Римі, до якнайбільшої співпраці, щоб наш журналик мав гарні успіхи і міг виходити все у призначеному часі.

СОСТАВ РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕҐІЇ 1958-59.

Головний Редактор..........Бр. Лаврентій
Редактори..................Бр. Михайло й Бр. Венедикт
Видавник...................Бр. Лука
Адміністратор..............Бр. Василій
Машиністи..................Бр. Михайло й Бр. Маріян
Бр. Гавриїл і Бр. Василій
Друкарі....................Бр. Даниїл і Бр. Теодосій
Мистецьке оформлення.......Бр. Лаврентій

✝

Бл. п. ПАПА ПІЙ XII

Евген Пачеллі нар. дня 2-го березня 1876 р. в Римі. Священником став дня 2-го квітня 1899 р. Хиротонізуваний на Єпископа дня 13-го травня 1917 р. Креований Кардиналом 16-го грудня 1929 р. Державний Секретар дня 7-го лютня 1930 р. Дня 2-го березня 1939 р. вибраний на Папу прибрав собі ім'я "ПІЙ XII". Коронований дня 10-го березня 1939 р. Спочив у Бозі в Кастель Гандольфо дня 9-го жовтня 1958 р.

"ВІЧНАЯ ЄМУ ПАМЯТЬ!"

Покійний Святіший Отець Пій XII мав велику любов до всіх і помагав всім народам в який спосіб міг не зважаючи на їх релігійне переконання.

І таке саме серце мав він до Українців. Він їх приймав з батьківським серцем і для них зробив багато добра.

В 1945 році з нагод: 350 роковини "Берестийської Унії" папа написав енциклику "Орієнталес Омнес," в якій підніс актуальне мучеництво Української церкви.

В 1952 році видав листа "Каріссіміс Руссіе Популіс". Хоч про зловжиту термінологію багатьох запротестувало, тоді Святіший Отець скликав на авдієнцію Українську кольонію Порської Семінарії Св. Йосафата і прочитав до них промову в якій кілька разів згадав "Україну". Тоді він покірно попросив щоб його поправити якщо щось не правельно. А місяць пізніше видав енциклику "Орієнталес Еклезіяс," де перше в урядовому акті Ватикану появилася назва "Україна"

Папа також показав прихильність до Української Церкви в інші способи як створення Дієцезів, Митрополій, Єпископів, Митрополитів і Екзархатів з котрих я вичислю деякі важніші.

1) 1940 р. Епископ Павло Гойдич ЧСВВ. піднесений до резіденціяльного Єпископа Пряшівського.

2) 1942 р. Амброзій Сенишин ЧСВВ. іменований єпископом помічником у ЗДА.

3) 1943 р. Ніл Саварин ЧСВВ. іменований єпископом помічником до Канадського Екзарха.

4) 1948 р. створення три Апостольських Екзархатів в Канаді. (Східний, Центральний і Західний).

5) 1951 р. Створено четвертий Екзархат у Канаді. (Саскатун).

6) 1951 р. Максим Германюк ЧНІ. іменований єпископом помічником Вінніпегського Екзархату.

7) 1956 створено Стемфордський Екзархат.

8) 1956 створено Митрополію в Канаді й три дієцезії. Митрополитом став Максим Германюк ЧНІ.

9) 1957 р. створено Екзархат для Українців у Англії.

10) 1958 р. о. Йосиф

Мартинець ЧСВВ іменований єпископом помічником у Бразилії.

11) 1958 р. о. Д-р Іван Прашко іменований першим єпископом для Українців у Австралії.

12) 1958 р. створено Митрополію й Стемфордську дієцезію у ЗДА. Митрополитом став Константин Богачевський.

Ось це цих 20 літ понтіфікату Пія XII, і в цих 20 роках пізнати що Святіший Отець доложив і багато зусилля, щоб помогти Українцям чи то на рідних землях чи переселених по різних країнах.

бр. Т.С.

ДВОБІЙ

Посварилися жиди
Та за чуби взялись.
Торгали сюди-туди,
Бились називались.

Але циган підійшов,
Нуже боронити:
"Гов же Мошку, Лейбо гов.
Перестаньте битись".

А жиди до нього скік,
Мов коти до сала,
Той по плечах бе, той в бік-
Мусів дати драла...

Від тоді ось ті слова
Кожний повторяє:
Де побються обидва-
Третий користає".

М. Соняшник

Високопреподобному о. Протоігуменові

Боніфатієві Слободі ЧСВВ.

З нагоди іменин складають щирі побажання

Брр. Схоластики.

ЛЮРДСЬКА БОЖА МАТИ

Святкування сторіччя появи Люрдської Матері Божої прибігають до кінця. І чи не величаво відбули католики цей рік? Чи зможе хтось сказати, що Матір Божа була незадоволена? Певно, що ні. Ще ніколи в історії церкви паломники не брали так чисельну участь у святкуванні ювілейного року.

Паломники приїзджали звідусіля, щоб своїй Пресвятій Матері віддати належну честь та звеличати Її своєю присутністю в Люрді. Між ними й наші Українці. Цим знов об"явили вони свою велику любов до Божої Матері. Думаю, що жадний нарід більше не любить Божу Матір, як Українці. Годі теж знайти якусь іншу мову, де б ми здибали гарніший вираз, ніж -"Матінка Божа". Тому не дивно, що наші люди до Люрду приїздили з усіх сторін. А коли б Україна була вільна, тоді було б багато

більше українських паломників.

Люрдську Матір Божу звеличано ще й дуже величавою базилікою св. Пія Х. Цю святиню збудували католики спільними силами. Саме посвячення базиліки виконав в березні ц. р. нововибраний Папа Іван XXIII. І якось дивно, що він після посвячення базиліки св. Пія Х., став Папою. Може це знак, що через нього Матір Божа зробить ще багато великих діл. Може під час його панування Україна навернеться. А це вже буде й від нас частинно залежити чи схід навернеться. Божа Матір обіцяла, що тільки тоді навернеться, якщо люди поправляться та будуть багато молитися й покутувати.

Якщо ми ще не віддали належний поклін Божій Матері з приводу Її ювілейного року, принесім той поклін в свому серці й віддаймося під упіку найкращої матері, що чоловік може мати, -- під упіку Божої Матері.

бр. М.Х.

ТАЄМНИЧИЙ СОН

Глибоко, у скритій частині мого серця знаходиться таємний сон. Він вказує на те, що я колись теж стану священиком і так з"єднаюся з радістю інших отців-священиків. Бо тільки самий погляд на спокійні обличчя старших отців, які вже довгі роки служили Богові наповняє нас ясоюсь радістю. А на їхніх обличчях то так і ясніє їхня особиста сатисфакція та задоволення з їхнього життя. Вони осягнули визначний ступінь в армії нашого Спасителя, котрі постійно борються проти зла. Вони дійсно заслужили собі місце вічного щастя й блаженства, яке Господь Бог приготовив на небі для всіх своїх вірних слуг.

Найбільший акт любови - це жертва. А найбільша жертва - це власне життя. Тому, коли я дивлюся на спокійну й завдоволену зовнішність одного священника, часто роздумую над великими й малими жертвами, які він зробив. Кожен священник приніс найвищу жертву Богові - своє

життя. До цього спонукала любов. Тому священник не шукає більше любови в земських сотворіннях. В нім палає Божа любов, яка щодня зростає й сягає аж до самої вічности. Він лишив теж свої матеріяльні посідання за скарб, який він знаходить захованим у Бого.

Його мотою не є вигравати медалі, але привести як найбільше душ до Бога. Він не чує багато компліментів та похвал від людей. Та його нагорода приходить від Бога. Це ласка, яка дає йому силу, відважність і постійність нести свій тяжкий хрест.

Він виконав ці жертви, бо він любив Бога. А свою любов священник хоче показати на ділі, тому він великодушно віддається на службу Христові та Його Церкви.

Христові священник не був примушений принести себе в жертву. Він добровільно, з любови до Бога, відчинив своє серце для цього уорогоцінного покликання. Він відважно наложив мундур Христового воїна та хоробро пішов на боротьбу за людські душі.

Приклад кожного священника викликає в мені палке бажання йти вслід за ним, бо він не вибрав собі місце між боягузами, але між героями. Тому з кожним днем я буду старатися здійснити свій сон. Хоч я свідомий того, що дорога до моєї мети буде вкрита різними хрестами, але моїм гарячим бажанням є зайняти місце між героями Христа, що віддали Богові все. Але за це дістануть вінець нев"янучої слави в небі.

Бр. Л.К.

"ШУКАЙ І ЗНАЙДЕШ"

-Чи ти вмієш писати на "тайпрайтері"?
-Так, пане, Я вживаю біблійну систему.
-А це що за система?
-Шукай і знайдеш.

СРІБНІ ЛІТА МОНАШОЇ ПРОФЕСІЇ

25 25

У своїй енцикліці про Католицьке Священство Папа Пій XI. так характеризує одного священника: "Він горів ревністю про Божу славу й спасення душ неначе та свічка спалював себе й, забувши про себе, посвячував найгарніші свої сили своєму величному післанництву. Багатий досвідом він що раз то краще й успішніще виконує своє завдання". Сьогодні, коли ми святкуємо СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ торжественної професії Впр. о. Івана Дамаскина Д. Поповича в Чині Св. Василія Великого, ці слова Христового Намісника найкраще характеризують життєвий шлях нашого Ювілята.

Молодий юнак, що узрів Божий світ у Збаражі, дня 28 грудня 1889 р., "горів ревністю про Божу славу й спасення душ". Він велико душно пішов за голосом Божественного Спасителя й з рук свого Святителя у Львові, дня 30 жовтня 1919 р. прийняв ласку Христового священника. Тоді то власне Він був "взятий зпоміж людей і поставлений на служення людям у всему, що Боже" (Євр.5:1) В той час він "забув про себе," щоб відтак посвятити "найгарніші свої сили свому величному післанництву". Коли ж Преосв. Кир Никита Будка, перший канадійський епископ, в 1922 р. шукав за священиками-місіонерами, які працювали б між Українцями в Канаді, наш Ювілят великодушно вибрався за океан, щоб там, "багатий досвідом" душпастирської праці, "успішно виконував своє завдання".

Після сім річної мозолистої праці по різних кольоніях Манітоби, о. Даниїл Попович рішився на цілковиту жертву для Господа Бога. Дня 1 березня 1929 р. ми вже бачимо його постриженого ченця на Новіціяті ОО. Василіян у Мондері, де о. Даниїл вибрав собі монаше ім"я ІВАН ДАМАСКИН. Після тимчасових обітів (дня 14,10 1930р.) Впр. о. Іван Дамаскин, Ч.С.В.В. зложив

торжественну професію дня 15 жовтня 1933 р. й вибрав собі Бога на свою "часть".

Йдучи слідами великого свого вчителя-літургіста О.І.Дольницького, о. Ювілят виніс із Львівської Академії велику любов до Літургійних Богослужень та церковного співу. Майже від самих початків свого монашого життя о. Дамаскин редагував літургійну частину Калинуарів Світла, був професором літургії й учив молодих монахів церковного тіпіку. Сьогодні можемо сміло сказати, що Впр. о.Д.Попович це один з видніших знавців типику в нашім Чині.

В парі з науковою працею над Літургією наш о. Ювілят плекав теж і замилування до української пісні взагалі, але перед усім до церковних пісень. Вже перших роках Його побуту в Канаді появився збірник велико-посних пісень, " В ТІНІ ХРЕСТА ". Кілька літ пізніше ми бачимо ним зібраний колядник, "УКРАЇНСЬКІ КОЛЯДИ Й ЩЕДРІВКИ". Найновіше о. Дамаскин переробив і вложив під ноти великопосний співаник, що два роки тому назад був і опублікований під старою назвою, "В тіні хреста".

Для належного оцінення нашого Богослужения потрібне знання церковно-слов"янської мови. Об-зарадити бракові й у цій ділянці, наш о.Ювілят посвятив кілька років своєї мозолистої праці й цього року появилася Його "ГРАМАТИКА ЦЕРКОВНО-СЛОВ"ЯНСЬКОЇ МОВИ В УКРАЇНСЬКІЙ РЕДАКЦІЇ", що, без сумніву, тепер є одинокий свого рода підручником нашої літургійної мови. Тепер працює наш о. Ювілят над церковно-слов"янським словником, що й буде довершенням Його величезних заслуг на полі літургійнім.

Ревний монах, крім своєї професорської праці в манастирі, бачив брак доброї книжки в руках наших емігрантів. Так він зловився до гігантного діла, заснував т.зв. "БІБЛІОТЕКУ ДОБРОЇ КНИЖКИ", що до тепер поширила тисячі здорових книжок як в Канаді, так і в З.Д.А. Сам о. Дамаскин склав кілька молитовників, випустив друком кілька брошурок, перевидав цінніші духовні видання. З вдячности до свого колишнього професора в гімназії, о. Попович 1944 р. видав книжечку "МАРКІЯН ШАШКЕВИЧ". В 1956 р.

появилася знов одна книжечка з під пера о. Ювілята, "Християнський Націоналізм". Якщо візьмемо під увагу ще співпрацю о. Дамаскина по різних укр. кат. Часописах, головно Світла та Українських Вістай, то зможемо бодай згрубша начеркнути широчезний круг праці, в якому наш о. Ювілят перепровадив 25 плідних років свого монашого життя. Тут уже не згадуємо ті всі подвиги духовного та душпастирського життя, до яких о. Ювілят був усе готовий, як ревний воїн Христа.

Сьогодні з перспективи СРІБНИХ РОКІВ святочної професії в нашому Чині ми бажаємо Впр. о. Ювілятові багато радости, потіхи та задоволення, щоб він міг виконати всі свої молодечі заміри на славу Божу, честь нашого Чина й добро українського народу.

бр. Маріян.

СВОБОДА РЕЛІГІЇ

Часто чуємо той висказ, що Канада "Фрі контрі," та що тут тішимося чотирма свободами а між ними -- свобода релігії. Застановімся над цим красним висловом та заналізуймо скільки свободи чоловік справді має щодо релігії.

Заки ми до цього приступимо, подивімся скоріше на це слово "свобода". Ми всі свідомі того, що маємо свобідну волю, бо перед кожним ділом ми знаємо, що можемо вибрати таку чи іншу норму поступовання, під час самого діла ми свідомі того, що можемо його залишити в котрій-будь моменті, -- а закінчивши його, ми відчуваємо згоду, похвалу або викиди совісти. А це тому що нас ніхто не присилував до даного діла. Отже ми є фізично свобідні щодо наших діл. Однак з морального погляду чоловік не є свобідний в тім що не може вибрати між злом і добром.

Вислів "свобода релігії" може бути різно пояснюваний. Мондері лібералісти твердять, що чоловік має абсолютну автоном

ність не тільки фізичній, але теж у моральній сферах. З цього випливає, що маємо свободу вибирати собі таку релігію, або радше такий культ Богопочитання, який нам до вподоби. Коротко кажучи, вони твердять, що чоловік може бути індеферентний щодо релігії то що "всі релігії уобрі, бо хоч один культ перечить другий, то всетаки всі вони стараються поліпшити стан світу", або "релігії є тільки різними дорогами, які ведуть до одного і того самого неба, одні релігії беруть одну дорогу-інші беруть інші дороги, проте всі вони прямують до однієї і тієї самої цілі". У такім значенні свобода релігії не існує та є цілковито мильним поняттям.

Розум каже нам, що чоловік є зобовязаний Бога почитати, служити, любити та дякувати Йому за те, що чоловіка сотворив, його піддержує при житті в кожній хвилині, а будучи його остаточною ціллю, має дійти до неї через релігію.

Дальше, чоловік мусить старатися віднайти правдиву релігію. Нерозумно є уважати, що чоловік який є обовязаний практикування релігій, може це роботи, як сам хоче, ніби то Бог не міг здетермінувати спосіб яким люди мають Його почитати. Тому виринає питання: чи чоловік є обовязаний заналізувати свою релігію, чи мусить він застановлятися над правдивістю тієї правди, що він навчився вірити? Відповідь на нього така, ні, якщо він переконаний що його релігія правдива. Однак в противнім випадку, він мусить шукати правдивої віри. Релігійний індеферентизм, отже, є нестерпимий.

У світлі того, що ми сказали, подивімся знову на ту "милозвучну" аксіому, що, в Канаді ми тішимося "свободою релігії". І бачимо що фальшиве та мильне те поняття, що чоловік має свободу релігії себто, що може вибирати собі такий культ почитання який собі бажає. Тільки одинокий Бог має на це право -- і Він виявив нам своє бажання через основання правдивої католицької релігії Своїм Сином, Ісусом Христом.

бр. М.З.

З нагоди СРІБНОГО ЮВІЛЕЮ торжественних обітів та свячення бажаємо всім Ювілятам багато радости, потіхи та задоволення, щоб Вони могли виконати всі свої молодечі заміри на славу Божу, честь нашого Чина й добро нашого українського народу.

ДЕНЬ ПОДЯКИ

В нашім Мондерськім манастирі маємо гарний звичай щорічно святкувати день подяки. Цього року ми відсвяткували цей день у понеділок, дня 13-го жовтня Рано ВПР. о. Василій Каменецький, ЧСВВ. відспівав благодарственну Службу Божу, на якій співав хор Василіянських студентів. По Євангелії згаданий Отець у своїй бесіді звернув увагу вірним на вдячність. В теперішніх часах люди мають багато, за що дякувати Богові, а вони так мало вдячні.

При цій нагоді я собі пригадав, як то в ЗДА витворився державний ДеньПодяки. Він походить з триденного свята,яким в 1621 році пілгріми колонії Плимат, в Новій Англії, відзначили збір першого врожаю в новому світі. Відтоді в ЗДА цей день святкується в родиннім крузі; відзначається традиційним обідом цілої родини.

Певно, що вдячність не полягає від поводження в дочасних ділах. Зразу пілгріми жили в великих недостатках. Шість місяців після їхнього прибуття до Плимату, майже половина їх вимерла. Щоб індіяни не зневажили їхніх гробів,вони ховали умерших в могилах рівно з землею. Однак між такими трудними й сумними для них обставинами, пілгріми посвятили час і на подяку Господеві Богові за Його щедрі ласки. О скільки більше повинні бути вдячні Богові ми, що живемо між різними достатками й вигодами.

І справді, ми маємо так багато за що бути вдячними за власне життя й здоровля; за велику ласку католицької віри; за велику ласку покликання до Монашого Стану, в котрім маємо змогу мирно жити, і т.д. Завсіди пам"ятаймо на це, щоб ми не лише один день в році дякували Господеві Богові за Його Ласки, але щоб ми старалися кожний день в році перевести з подякою. Ми повинні стільки ж часу посвятити на подяку Господеві за Його дари, як ми Його посвячуємо на випрошення потрібних ласк. Тоді напевно Господь Бог, бачучи нашу вдячність обдаровуватиме нас ще більшими добрами.

Бр. Лука П.

ВСЕ МАЄ СВОЮ МІРУ

В житті на все є природна міра і поза неї не треба виходити.

Коли хтось співає занадто голосно, то і гарна пісня перестає бути гарною.

Коли хто задовго говорить, то і розумна бесіда стає нерозумною.

Коли хто любить занадто вбиратися і поначіплює на себе всяких прикрас без міри, то вони стають дуже поганими.

Коли чоловік хоче показати себе мудрішим ніж він є, то він показує свою дурноту.

Коли хто забагато сміється, то сміх той стає гидким для людей.

Коли хто забагато хвалиться, то люди його не похвалять...

Таке буває в усім. Треба всюди мати міру. Краще недотягнути, ніж перетягнути.

ДІЄС АКАДЕМІКУС

Прийшов останній четвер місяця. Це велика потіха для Схолястиків, бо це їхній т. зв. "Дієс Академікус". Ось, в кількох словах, як такий день виглядав.

Вранці, зараз по Духовному Читанні, всі Схолястики забувши за свої студії, віддалися безжурній праці. Одні поралися в кухні, приготовляючи смачні страви, а решта поводнювали майданчик ковзанку. На дворі було зимно. Доки братія всього підготовила в кухні та впоралась на ковзанці, вже був час виїжджати на хутір. З нами виїхав теж і о. Йосиф, щоб допильнував, що

було треба.

На хуторі чеков на Схолястиків спеціяльний обід. По обіді ми довго не чекали, але вибралися на замерзлий ставок совгатися. Два брати були розложили й малий огонь, щоб припадково при нім загрітися, але він скоро загас а ми таки добре перемерзли. На ставку перебули ми аж до четвертої години. Добре перемучені та перемерзлі ми назад вернули на хутір. Брати В... та В... замість їхати - бігли. Чому? Годі вгадати. Може хотіли мати кращий апетит на підвечірок. Їсти було доволі, однак ми уважали на римську етікету. Під час підвечірку Братія розвеселювала себе картами. Між іншим котрийсь з Братів замітив, що "легко совгатися, але тяжко було навчитися". А другий весело додав: "Тепер то я розумію, чому то латина така легка, тільки тяжко її вивчити".

Так на жартах та дружній розмові час нам скоро минув. Ані не оглянулись а вже треба було вертати додому. На дворі було зимно, тому поворот взяв більше часу, як ми того сподівалися. До дому ми дістались якраз на вечеру. Ось так закінчився наш "Діес Академікус" в листопаді.

Сонько

ПОДЯКА

Щира подяка ВПр. о. Дамаскинові Поповичові за дар паперу на це видання "Проблиск".

Щира подяка ВПр. ОО. Настоятелям за їхні особливші старання про наші Діес Академікус.

Щира подяка братові Антоніеві за його старання про нашу ковзанку.

Брати Схолястики ЧСВВ

З КОЛЯДОЮ У СВЯТУ НІЧ

Бр. Гавриїл

Була спокійна ніч. По небі розкинені ясні зорі, мов ті діяманти. На полі чути, як десь там ягнятка блеють. Пастушки коло вогню грають на сопілках. Вони вже покінчили свою денну роботу і тепер відпочивають. Спокій ночі нарушує тільки голос сопілки та блеяння ягнят. Нарешті все замовкло. Настала нова тиша

Тихо. Аж нараз, не знати й звідки, тишину перервав пречудний спів: "Слава на висоті Богові а на землі спокій, між людьми благовоління" (Лк. 2:14). Небо нараз прояснілось. Блиск ангельського хору окружив пастушків. Всі вони схопились на ноги а найстарший запитав: "Що це за предиво?"

"Не бійся,- каже ангел,- я приношу тобі й цілому світові радісну вістку: Бог предвічний народився. Прийшов днесь із небес, щоб спасти люд свій ввесь".

А деж це чудо сталося?"- знов запитав пастух. У відповідь ангельський хор заспівав:

"Во Вифлеємі нині новина,
Пречиста Діва зродила Сина,
В яслах сповитий поміж бидляти,
Спочив на сіні, Бог необнятий".

Раптом видіння ангелів зникло. Знов запанувала тишина. Пастухи стали здивовані, дивляться один на одного, не вірують своїм очам. Нарешті прийшли до себе, і, взявши найкраще ягнятко в дар народженому Мессієві, вибралися до Вифлеєму. Ідучи вони радісно співали:

"Стань Давиде згусами, заграй
  пісню враз з нами:
Христу рожденному заграймо,
  і весело співаймо,
Заграймо, співаймо; співаймо, заграймо
Днесь во рождестві Його, яко Творця
  Нашого, - Вихваляймо".

Дорогою вони замітили на небі якусь дивну звізду. Такої звізди ще ніхто з пастухів не бачив. Заохочені появою чудесної звізди вони почали бігти. Вийшли на горбок а там перед ними ростелився Вифлеєм.

З противної сторони, на дорозі з Єрусалиму, вони побачили трьох їздців на верблюдах. Пастушки ще на час дісталися до брами міста. Але їздці звернулися в непрямі печери, де вони часом переховували в непогоду свої стада. Вони удалися за дивними подорожніми, яких супроваджала ця дивна звізда.

Над печерою звізда стала. Освітила цілу околицю. Пастушки побачили, що їздці - це якісь царі. По їхній одежі так і було пізнати, що вони приїхали не з близька, але аж десь з далекого Сходу. Вони тоді несміло зачали заглядати в печеру, а там три царі кланяються перед маленьким дитятком. Яке милим усміхом наче б приймало царські дари мира, золота й кадила. Його Мати співає легенько. Вона не сама. Їй допомагає ангельський хор, хоч його не видно. Убогою печерою розноситься ніжний спів:

"Спи Ісусе, спи, спатоньки ходи,
Я тебе му колисати, пісоньками
  присипляти,
Люлі, серденько, люлі".

Пастушки ще все стояли при вході. Старший віком чоловік стояв коло Матері. То певно був її муж. Він замітив пастухів і лагідним голосом запросив їх, щоб вони приступили ближче до дитятка. Обрадувані вони так і зробили. Припавши на коліна, принесли Дитині в жолобі дари: сир, молоко, й молоденьке ягнятко. Мале Дитятко на вид тих дарів вдячно усміхнулось. Так на

молитві й щирій розмові всі перевели дуже радісну й щасливу ніч.

В ранці царі попрощалися з маленьким "Царем царів"- Ісусом і відійшли. Відїзджаючи, царі радісно співали:

"Слава Богу заспіваймо. Честь
  Сину Божому,
І Пану нашому, поклін віддаймо".

Пастушки відтак, що мешкали близько, приходили кожного дня, щоб поклонитися свому Спасителеві. Однак це їхнє щастя не могло довго тривати, бо Марія з Йосифом мусіли втікати від царя Ірода, який шукав за Ісусом, щоб Його забити. Тому, коли одного ранку знайшли вони тільки порожну печеру, зачали згадувати про першу появу ангелів, а відтак і заспівали:

"Днесь поюще, купно іграймо,
Царя рожденного всі восхваляймо.
Поюще, славяще,
Слава во вишних - глаголюще".

І ми Тебе просимо, маленький Ісусику, щоб поблагословив і нас усіх. Зішли Свої ласки на наш Чин, на наших настоятелів та на наші родини.

"Благослови нас, Дитятко Боже,
Дари нас нині любов"ю,
Най ціла сила пекла не зможе,
Нас розділити з Тобою.
Благослови нас, ми Твої діти,
Христос родився, Славіте".

Бр. Михаїл: О, який гарний капелюх.
Бр. Теодосій: Це я дістав від брата Адріяна.
Бр. Михаїл: Чи на різдво?
Бр. Теодосій: Ні, на голову.

ХРИСТОС РОДИВСЯ

ВПРЕОСВЯЩЕННИМ ВЛАДИКАМ,

ВИСОКОПРЕПОДОБНИМ ОО.

НАСТОЯТЕЛЯМ

ВСІМ ВПР.ОТЦЯМ І БРАТАМ,

ВСІМ НАШИМ ЧИТАЧАМ,

БАЖАЄ ВЕСЕЛИХ РІЗДВЯНИХ СВЯТ

І

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

Проблиск

HIS HOLINESS POPE JOHN XXIII

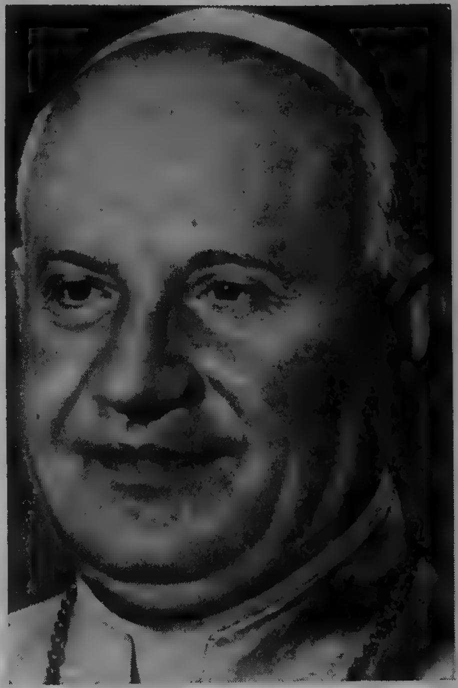

Bro. Theodosius

"Annuntio vobis gaudiam magnum! Habemus Papam!" (I announce to you (good news of) great joy; We have a pope!) His Eminence Cardinal Canalli spoke those words to the people after the third day of voting in the Sacred College of Cardinals.

Also in our monastery the

words; "Habemus Papam" spread like fire when the news about the election of the pope came over the radio.

Our new pope is Angelo Guiseppe Cardenal Roncalli, Patriarch of Venice. His Holiness was born at Sotto il Monte in the Diocese of Bergamo on November 25, 1881. He was ordained to the priesthood on August 10, 1904 in the Church of Santa Maria in Monte Santo. In the years from 1905-1914 he served as private secretary to Bishop Radini-Tedeschi of Bergamo.

When World War 1 broke out Angelo Roncalli became a sergeant with the Medical Corps of the Italian Army.

In 1925 Roncalli was named Apostolic Visitor to Bulgaria. In March of the same year he was consecrated Archbishop of Areopolis, continuing to be Visitor to Bulgaria till 1930 when he was nemed Apostolic Delegate to the same country. In 1935 he was transferred to the Titular Archbishopric of Misembris and named Apostolic Delegate to Turkey and Greece.

In 1944 Archbishop Roncalli was named Apostolic Nuncio to France. In 1953 Pope Pius XII created Angelo Roncalli Cardinal, and he received his red biretta from the French President Vincent Auriol.

In March 1958 Cardinal Roncalli blessed the new underground basilica of St. Pius X in Lourdes.

Finally on October 28, 1958 Cardinal Roncalli was chosen pope after 3 full days of voting. He chose the name John to become the 23rd pope by that name.

Cardinal Roncalli belonged to the Sacred Congregation for the Oriental Church, the Congregation for the Propogation of Faith, and the Congregation of Religious.

Perhaps many of you wonder why Pope John XXIII chose the name "John." Cardinal Roncalli said he chose John because it was a name dear to him. Among others, it was the name of his father. Also the two closest Saints of Jesus were St. John the Baptist and St. John the Evangelist. The long line of successors of St. Peter were Johns, because there were 22 Pope Johns. He was also baptized in the church of St. John and his cathedral was the Archbasilica of St. John Lateran.

A Quartet is something composed of four persons each thinking that the other three can't sing.

"The sun is shining, oh happy day,...." Shch were the thoughts of the scholastics while peering out from under their cowls as the sun's rays streamed through the window into the chapel during choir. What's the occasion? Dies Academicus at Pigeon Lake. Having prepared the night before, we just loaded up and were away by 9:30.

Considering the distance we had to travel, we were well prepared with different songs ranging from "Oh Susanna" to "U horax Karpatax." Naturally, we enjoyed a few laughs from jokes provided by a few of the local punsters.

Upon arrival at the lake, there was time to spare for exploring the premises, rowing, and a football game, which was cut short by our rookie of the year, Bro. Michael. His reason: "My side aches." Despite the hot weather, one Brother found the water not warm enough for swimming, and the last time we noticed him, he was making for the beach at top speed and a nice warm spot in the sun.

Dinner was spaghetti a l' Italiano, prepared by Fr. Severian, our expert on Italian cuisine. Spaghetti was a novelty to most of us, nevertheless, it didn't take very long to become Italians and really enjoy it. "Auguri, Padre, auguri," were a few of the remarks after the first mouthful. After dinner, activities were whittled down to playing cards and fishing.

Lunch was very brief, because of the short time we had left to get to Lundare by 7 o' clock. We left at 4:30 in the afternoon and arrived home very shortly after seven. Everyone was tired but admitted that this "Dies Academicus" was the best in many a month..

By Bro. Gabriel.

JOY OF CHRISTMAS

Bro. Michael

Why is Christmas such a joyful time? Do you know? Is it because of the big celebration; the gifts; or the cards we receive? No I don't think that would answer it. The joy of Christmas has to be spiritual. For supernatural joy is felt more keenly than the joy of the world.

Do you still remember when the angels came down to earth and sang a song almost two thousand years ago? They sang "Joy to the world and peace to men of good will." I believe they meant joy to the world for the rest of the ages to come also. Joy to men till the end of the world. Perhaps that is why we feel such a spiritual uplifting; perhaps that is why we cry at Christmas when we are far from our loved ones with whom we would want to be. But, I think there is a longing also to be home with Jesus; for the miseries of the world end; to

be home with our Heavenly Father, with Jesus and Mary; to see all those dear hearts that have already gone home to heaven.

It was with the birth of Jesus that new hope was enkindled in the hearts of men. For men knew that the time of redemption was at hand. Picture those lucky shepherds in the fields; angels come down to bring them the greatest news that anyone could possibly want to hear: "go and see the newly born Saviour; "the sweetest little Child that will ever be on this earth. Go and visit Him for He awaits you with open arms. Don't you just see those lucky shepherds? Their hearts cannot bear all this happiness; tears are forced to their eyes; they are in the presence of their God, their only consolation in this life.

Such was the picture of the first Christmas. Since then men have repeatedly commemorated this happy day from the earliest times. And each time the joy of Christmas is always with all in abundance. Even the unworthy feel it. We can just imagine little Jesus saying to us all with an open heart, "peace my little ones. I am here among you now. Do not fear anything. A new life awaits you for I have come to spread my joy among you."

The joy of Christmas is always such a moving happiness, that we, in our excess of happiness, give gifts to one another. For when the human heart is happy it gives to make others happy. That is why we send cards. We want our fellow brothers and sisters to know that we are happy, and wish to make them happy with a few words of good cheer. We sing and cry, because we cannot contain ourselves; because little Jesus gave us what He promised long ago. "Joy to the world and peace to men of good will."

His car had taken fire and was destroyed. It being insured, he went at once to the insurance office and demanded his money. He was given a form to dill out, and was told that he could not get the money, but the car would be replaced.

"Oh," said he, "if that is the way you do business I want to cancel my wife's life insurance policy immediatly.

THE SPIRIT OF COMPROMISING -By Bro. Lawerence

To live in the monastery in shoulder-to-shoulder contact, is sometimes one of the hardest parts of religious life. To dwell together implies companionship; but it can mean a pain-in-the-neck. It should mean harmony and love, but it can also cause friction and disagreements. The religious life should bring along sympathy and understanding; but it often brings jealousy and contempt. It should produce mutual help and co-operation among the brothers; but, often it produces musunderstanding and interference.

To be good-natured, friendly and amicable is asserted on compromise. Often, we try to avoid this word because it implies surrender and giving in. But to make our dwelling together good and pleasant we are compelled to put this word into practice.

In order that we could secure peace in our monastery we must, now and then, surrender our own likings and preferences in favour of our brother's in Christ.

If every subject in the monastery was aware of the importance of compromise, there certainly would by far less hurted feelings and commotions within our cloistered walls. Let us take, for example, a practical situation. Brother John and another Brother Jim, we presume, have been assigned to wash the lavatory. Brother John is just-over anxious to scatter enormous molehills of suds all over the lavatory floor, but Brother Jim, on the contrary, boils with anger when he has to pick up the suds with a dust pan. Now if the two don't compromise and learn to use the right amount of soap, war among the pails and scrubbing brushes is bound to occur, and the poor Superior will have before himself two brothers with neatly polished features. After the work and studies, for a few minutes during the recreation, Brother John likes to listen to Mario Lanza. Either they compromise, or the records will end up in the garbage can.

Thus, if we wish to prevent a mountain of misunderstanding in our community, we must learn to compromise. Even if it means to give up our point of view in favour of our opponent's opinion.

Refusal to compromise reminds us of individuals who instead of sacrificing their outlook, would rather be a mule. No matter how reasonable, considerate and understanding you are, they are mulish in their outlook. Then you are compelled to throw up your hands in disgust and leave them.

So, if we want others to consider us as charitable individuals rather than as mules, we must be determined to surrender our obnoxiour stubborness and enjoy the reputation of compromising individuals, who remember that knowledge gained is sterile unless it is applied.

One hears a great deal about absent minded professors, but not more absent minded than the dentist, who soothingly as he applied the pliers to his automobile; "Now, this is going to hurt just a little."

KARL MARX AND HIS PHILOSOPHY -By Slumberer.

Karl Marx, which should be a familiar name to most of us, was a German Socialist. Karl was born at Treves May 5th, 1818 and died in London on March 14th, 1883. Marx was educated at the universities of Bonn and Berlin, and in 1842 took up journalism, becoming editor to the Rheinishe Zeitung, a Democratic journal. In this paper he wrote socialistic articles which caused it to be banned in 1843. Marx then went to Paris. From Paris he was exiled in 1845 and proceeded to Brussels, where he assisted in organizing the German Workingmen's Association and was also active in the Communist League. In 1847 Marx and his friend Fridrick Engels issued the "Communist Manifesto," which was the first public declaration of international socialism. In 1848 Marx returned to Germany but because of his revolutionary movements he was bannished in 1849. He then went to London, where he lived till the time of his death, 1883.

From the short history of Karl Marx, we can see that he was an active man and that his mind was continuously absorbed in Socialism. "Das Kapital," his most popular book, is now the bible of the Communists, who actually try to be reformers of Socialism. During the time of Marx there was a constant conflict between the bourgeoisie (possessing classes or capitalists) and the prole-

tariate (the wageearning people or the employees). Marx being a proletariate and who seemed to think that no one but he ever suffered (for he was incapable of thinking except in the abstract, about anyone but himself) wanted to arouse the workers to a revolution with the employers, and in this way, discard the pressure of the employers upon the employees. He said, "Let the ruling classes tremble at a communist revolution. The proletarians have nothing to lose but their chains. They have a world to win. Working men of all countries unite!" He wanted to unite the working people and overthrow the system of private ownership and take the control of the production and exchange. Marx mentioned that they could use any method as long as it was going to help them. "Whatever benefits the proletariats in their struggle for power - murder, arson, or fratricide - was good." This Philosophy of Karl Marx, even though it is immoral, has been put into actual practice to a certain extent in some countries. Russia, a Communist country, stickes very closely to "Das Kapital", their bible. From the progress in Russia it may seem that this Socialism of Karl Marx is successful. Nevertheless it is not so in reality.

The fatal mistake which Karl Marx made was that, in his aim to improve the situations of the two different classes, he left God out. Marx's Socialism was based upon the need of the body and not of the soul; for example, he stressed only: health, factory conditions, hours of work, rates of wages, sickness and many others. They are opportunities for corporal works of mercy but they lack spiritual intention which would make them Christain. Marx himselve says, "human beings must have food and drink, clothing and shelter, first of all; then they can interest themselves in science, are religion and the like."

So we may conclude that Karl Marx was definetly a revolutionist and that his Socialism for its philosophical basis has pure materialism; its religious basis is pure negation. Therefore, no Catholic under any circumstance, may except Karl Marx's philosophy, which is pure atheistic and purely materialistic which is completely contrary to Christain Philosophy.

An undertaker is a fellow who never succeeds in burying himself in his work.

FIRST IMPRESSIONS -By Bro. Walter l.

After being shown a room, the first thing I noticed was the peace and serenity that surrounds the atmosphere. This is far different from the city with radios, T.V's, cars, etc., all making different commotions. This atmosphere seemed to permeate the monastery so much, that I began to get the feeling that my soul was somewhat quiesced. (After being here a couple of months and becoming accustomed already to this atmosphere, it seems hard to believe that it would impress a new-comer.)

About this time I was taken down for lunch where I met my future angel. As we talked, I soon became aware of the courtesy and gentlemanly manners of the brothers I met. Here again, I was favourably impressed. Christ was a gentleman in the real sense of the word for he was gentle and mild-mannered. I feel that we, as His future disciples, should cultivate his manner as being prime.

As my "angel" showed me around the monastery, a third impression formed which seemed to give me the feeling of propriety and rightness about the thing. This thing is hard to express in so many words but it consists in blessing oneself on leaving and entering each room. I remember thinking at the time that this was one custom I would have to cultivate quickly. I think this custom reminds me that God is ever-present and that we ask help in avoiding faults wherever we go.

The next impression I became aware of was the one of separation. I realized this separation as my "angel" and I had our meals separately from the rest. I remember thinking at the time, "I guess they don't consider me worthy of eating with them as yet, and that I would have to pass some kind of a trial to be deemed worthy." This consisted in waiting three days which wasn't a hard trial. As the third day came to an end I thought "What am I doing here? This isn't the life for me." Feelings - so fickle, one moment you feel one extreme, the next moment another extreme.

The following morning I became aware of a rather rude and alarming impression, the clanging of the bell at 5:30 A.M. Who could sleep after all that clatter? Now, I am finding out that maybe this is not so hard actually.

The next morning, we were introduced to choir. Once again the volumnity of things unknown seemed tremendous. But choir seems to be an easy way

of praying and praising God. They say that music has charms to tame the hearts of the wildest beast, so why not that of the candidates.

The custom of addressing each other by "Brother" seemed strange to me at first. Since we are all brothers in Christ - especially we in the monastery, I soon began to accept and like this custom. For did not Christ say something to the effect that everyone will know my disciples by their good works and by their love for each other. I would like to close with a quotation from St. Francis de Sales-

"Many make this mistake; they invent chimeras in their minds, and fancy that the road to heaven is strangely difficult. In this they are very wrong and much mistaken."

"Judge, so help me, I wasn't going 60 miles an hour like the officer says, I wasn't going 30 miles an hour. I was not even......" "Stop!" barked the judge. "We'd better close this case before you start backing up and hurt somebody. Ten dollars."

THE THRESHOLD OF GRACE

—by Bro. Marianus.

Grace, in its widest sense, means a gift or prerogative willingly and freely bestowed by one person upon another. It is something which we in no way deserve. Viewed from the spiritual aspect, our nature, faculties, daily activities, our enterprise and eminently our entire existence are graces which God has bestowed upon us, graces which flow from His eternal and utmost love. We all acknowledge that He is our creator and ultimate end, and for creating us as we are, and what we are, all of us must admit that He has given to each and every one of us these gifts freely and fully without any claim to them on our part whatsoever.

Grace, according to St. Thomas, is "that supernatural assistance given by God to man, by which human life is elevated to the sphere of the supernatural, and human actions are rendered worthy of God's acceptance, to become under its influence the means by which man wins everlasting life and recompense. It is the gift which establishes proportion between human energy and God, as the object of human intelligence will, known and loved in a supernatural manner."

It is this grace that leads us to know and believe that our highest goal is union with God and toward this end guides our intentions throughout the day. It is this grace that helps us realize the true value of temporal and quickly passing enjoyments of this earthly life and helps us avoid becoming unduly entangled in them. Renouncing terrestrial things, living a just and holy life according to the commandments of God and the Church, is the work of grace.

One of the greatest unmerited favours which we ever received from God took place in the holy sacrament of Baptism. In this sacrament we received the key to paradise - sanctifying grace. It was first lost by humanity with the fall of our first parents, and regained for us by the sacrifice of Christ on Calvary. Sanctifying grace is the supernatural gift by which we share in God's own divine life. In it He gives us the priviledge of becoming again the heirs of His eternal kingdom. This gift of permitting us to become His sons, brothers of Christ, and temples of the Holy Spirit flows from His extreme charity and mercy. After we have received this gift we are, naturally, still in this world, but we no longer live for it. This is precisely what humanity is forgetting and neglecting. Through experience, we know that nothing is more abused than this divine gift. In monasteries this abuse, among other things, consists in neglecting the improvement of minor faults and small imperfections.

In order to show our fidelity to God's holy will and employ His graces to the best of our ability, we should have recourse to the Blessed Virgin Mary. She was the sole creature who comprehended and employed fully this supernatural gift. From Her Immaculate Conception until the glorious Assumption, the Blessed Virgin never declined in sanctifying grace, but reached its climax of perfection. Let us bring to mind the truth that all graces were merited for us by Christ, but that it was His last will that they be distributed to us by His holy Mother. If we truly and sincerely resolve to advance in perfection, we should, and must beg for Her maternal help, because she is the Mother of Divine Grace.

THESE COMMENDABLE CHARACTERS -By Terebovlech.

Various are the opinions concerning Scholastics. Truly there is nothing wrong in having opinions provided they are based upon definite truth, and left to stay internally.

Concerning knowledge, our students are not geniuses (at least not yet) and thus, they cannot be regarded as such. But, we must consider the fact that they are in the midst of study and during this period they are learning new things which others may not know or be currently up to date in. Here is where they deserve acknowledgement and, to our regret, this is exactly where much of the trouble starts, because a few of our members will not consider this fact. Another aspect, which must be considered, is the fact that the scholastics have experienced much in their lives no matter how young they may seem to be. Let us now take a peep at the present individuals who make up the scholasticate just to see what qualities they do possess.

First of all, we shall take the head of the scholasticate—the Beadle. Here is a person who deserves to be called the "Master Tradesman." Be it an electrical hook-up, a mathematical problem, a torn book, a welding job, printing, or even plumbing, he is only too happy to do it for you. In all of these fields he is well informed both practically and theoretically. He is quiet, humble, and a hard-worker.

Our next sketch is of a person who seems to be more absorbed in fixing machines. He is a slow worker, but whatever he does has great successes. When he does something it is neat and clean. He is also always ready to print stencils. This person is very proud of his home town team "Blue Bombers" who won the "Grey Cup" this year.

The third, on our list, belongs to the more cultural section in the group. This is the poet, writer, philosopher, and literary critic of the scholasticate. Though he may not know

it, but someday he will be the pride of the Order. Among other things he is an ardent player of chess and is only too glad to take on anyone who may wish to challenge him.

Another member to the cultural section of the scholasticate is a natural artist, musician and sculptor. He is one of those quiet, mysterious types who say little, but think much. Often during classes you may observe him drawing something in a corner of his note book. What we wouldn't give to know what those designs and symbols mean! Could it possibly be that his height has something to do with his artistic talent.

One of the scholastics is much more musically inclined than any of the others. Having spent many hours of his time studying theoretical music he finally got his chance at directing the scholasticate choir when the directorship was left vacant. Anyone can notice that his character is naturally inclined to music. Many times during the day you will hear him either singing or humming some melody be it sacred or classical. Being a real joker at heart it is no wonder that children love him so much. Although he has great temptations to spend his time in his notes, he never forgets that his studies come afore everything else.

Generally speaking the scholastics are a jolly group and all enjoy a good joke. The reason for this happy spirit may be caused by the influence of a few brothers. These brothers are in the second group of scholastics, that is, on their second year. They have been together ever since the day that they entered the monastery and, with time, have appeared to form a unity of word, thought, and expression. From nature they are of the humorous type - smiling and striving to keep others doing the same. Their greatest joy is to see that they have succeeded in cheering up a brother that has been walking around, plowing the atmosphere with his nose, as if he were in the midst of a month long retreat. They all have spent a greater part of their lives on the farm and have much experience concerning various farm affairs.

The last and youngest group to the scholasticate consists of only two brothers who are quite identical in character. They are quiet, peaceful, hardworkers, and usually talk little. They are our fastest runners when it comes to sports and are always ready to take part in the game. The elder of the two, being the oldest of all the scholastics also, has lived all his life on the farm

and knows all about things that concern this topic. Even if you look at the foot apparel that he wears you can observe that he still has that "Agricola's" spirit in him.

From these brief character sketches we may conclude that the scholasticate does consist of a group of pious, educated, well-bred, happy, and experienced brothers. They all possess qualities which, in time, will develop to make them specialists in many various fields of the priestly ministry. May God help them all to successfully complete their studies and as priests to become fruitful before God.

Boss: What can you do?
Boy: Anything.
Boss: Can you push a wheelbarrow full of smoke?
Boy: I can if you can fill it up.

THE HAIRCUT

-By Bro. Michael.

You've been leading an ordinary eventless life for the past month or so when you notice that your hair is beginning to compete with the ears as to which has the right of way. About this time the "Barber" starts eying you. At first he's very casual - pretends that he's not very anxious, just eyes you once in a while. If this doesn't work, he becomes a little more forceful by implying that your hair is getting into your ears and is the cause of your partial deafness. If this persuasive but gentle manner doesn't seem to have the proper effect, he hints in no uncertain terms that you should get a haircut. (Could he mean a "pluck job") By this time you'd think he would give up and leave a man alone, but not him. He corners

you and literally sits you in a chair, saying that he gives his best jobs when the victim is in a sitting position rather than on the floor with a knee in his back. As you can see, we are all just dying to get plucked. Some of us manage to escape by getting our haircuts from someone else, but these are rare occasions.

After the persuasion part of the ordeal is finished, which usually lasts for a week or more, depending on the dispositions of the victim, the second and more crucial part follows. The first thing is the pinning on of the sheet. This takes only a few minutes, but the gravity of the thing makes up for the brevity. He throws the old thing around your neck and with a four inch safety pin in his hand, kindly asks you to stretch your neck. All that is then heard is faint "kaff.. kaff", followed by complete relaxation until the victim regains consciousness.

With the sheet around the victim, the "Barber" keeps assuring the poor little lamb that it won't be as bad as all that and that he's had worse things happen in his day. There is really no reason to get fidgety. The next few moments are of sober deliberation: should he take a chance or a risk? Chances are he'll take a chance with the risk being entirely on the part of the victim.

When at last he starts to work on you, he wants to make sure that you know who's running the show. He puts his heavy left hand on the top of your head and, with all the pressure he can muster, eases your head into a forward position. It's terrific just to witness it. With the other hand he runs the clippers up and down your neck with such doggedness that you wonder how your skin survives. There's nothing reckless about this man, it's just his natural self that manifests itself on these occasions.

Finally the job is finished; the pains and aches have momentarily subsided, when he comes around with his finishing "touches". He runs the machine up and down your neck again whether it needs it or not. It's just a way with him. Then he takes some powdery concoction of dubious odor and sprinkles it on the brush. Mind you, he does it gently. I don't know where all of it comes from so suddenly. Perhaps it's the result of tiring himself out on his victim. At any rate, your guess is as good as mine. Having loaded the brush with this powder, he starts brushing away all loose hair from the head and face (there usually isn't

any loose hair on the face, but he brushes it any way and keeps this up until the poor victim produces a hearty sneeze. He then has the arrogance to ask you to come again for more of the same. Now you may say to yourself that this is all exaggerated and so on, but believe me, it is no exaggeration. As a matter of fact, one can't describe him well enough with words, you just have to see him for yourself in order to believe it. When and if you ever get a chance to see this "Barber" in action, you will immediately knows who he is. With all due respect to the person and his work, I believe that it would perhaps be better for all of us if he would confine himself to "clipping" non-rational beings. Just watching him at work makes a person think that the name of his trade is derived from the word "barbarous."

THE IMPORTANCE OF CATHOLIC EDUCATION —By Bro. Luke.

When I was living in Philadelphia a certain incident occurred that made a great impression upon me. One day I read in the daily newspaper, that a police officer resigned his position from the police force and entered a seminary to pursue studies for the priesthood. His friends asked him about this unusual decision. They wondered what made him resign his successful career with the police force. He answered that in his duties working with human beings he realized that youngsters that were brought up with a religious background seldom were involved in crime. This gave him a great inspiration and he decided to study and become a priest so that he could extend this great cause.

A life that looks only inward and outward, but never upward, can never be permanently good. Take for instance a boy of twelve who has a very bad habit of stealing rides on the trolley car. Take that boy, send him to a university, educate him from the neck up, develop his intellect, but nothing beyond that, and when he leaves university he will not steal a ride on the street car—he will steal the whole trolley system. Ex-President Theodore Roosevelt never spoke more profoundly than when he said, " To train a man mentally without training him morally is to make him a menace to society."

The purpose of education is to give the student knowledge of what God wants him to do, and the discipline with which to do it. It is discipline that we need today. A civilization that has mastered the forces of nature but has not mastered itself, is doomed. The world is not suffering of a lack of good instruction. Indeed, there has never been such good instruction and so many good ideas current in the world. Men believed that if they knew more, they would be better. But strangely enough, when knowledge came, it only led to estrangement, unhappiness, and disaster. It is the want of discipline which lies at the basis of current moral languor.

Scientific technique plus technological advance have so amazed present-day man that the things which he has made have have been worshipped as a god by those who made them. He opined the hope of the world was in tall buildings, deep tunnels, long bridges, super-fast highways and streamlined railways. He believed that chromium plated door knobs, electric appliances and all manner of gadgets would bring peace on earth, good will to men. As endless improvements and appliances poured freely out of the cornucopia of human genius we all supposed we were marching to the promised land. All that is having a disappointing and tragic postlude.

The fierce struggle of life today is to maintain spirituality; the love of things has robbed life of its luster. We submerge the making of life under the making of a living. We bury the gems of the soul in the poor, dusty booths of the world. We fuss over petty affairs, jostling impatiently for the possession of some empty honour, while all the gold of life is lost. Many are selling their birthright for a mess of pottage. They have lost sight of everything but wealth. No wonder life is for them so utterly empty.

There are two kinds of knowledge known among men. One is the knowledge which comes by observation. The other kind comes, not through observation, but through faith; not through research but through reverence. It comes when you stand at the hill of life and it challenges you with the duty of living; it comes when you stand at the dusk of life and it tells you of immortality. That second kind of

knowledge is as real and essential as the first. He who has only the former knowledge and neglects that which comes by faith is only half educated and that, the lower half.

The most exalted purpose of education is to lead the student to a constant and willing fulfillment of the divine will. God made man for heaven and eternal happiness. Everlasting bliss will not be secured by man unless they keep the law of God and of the Church. But man cannot know the law of God nor its meaning for him without reliable education and instruction. Ignorance is darkness, out of which a man must be led by a serious Catholic education.

Men are not animals with only a body to provide for. Men are rational beings composed of body and soul. Besides being rational creatures, we are also children of God, raised to a supernatural order of sanctifying grace through which a man becomes a heir of heaven and everlasting bliss. To reach that sublime goal we must know God, His law, the precepts of the Church, because the Church is "God's Voice" in this world. We must be taught the importance of frequently using the official channels, the Sacraments, through which Christ allots sanctifying grace to the souls of the faithful. This is the most important feature of the Catholic education. Our Catholic schools must teach our children to know and fulfill their duties toward their family, society and Church. It is not sufficient however to teach our children the elements of Christian doctrine by heart. We must teach them in such a manner that they will understand them, thereby becoming a credit to God and country.

A Dallas pastor had been telling the story of two ministers, who went to Heaven and were held up at the Pearly Gate. "For a checkup," it was explained. While the two ministers waited a third man walked up and was admitted immediately. The church - men wanted to know why? "That is a taxi driver," said St. Peter, "He's scared more hell out of people than both of you together.

CHRISTMAS

Christmas the day when with reverence we join in celebrating the Nativity of the Christ Child, has the power to work an awesome magic on men's souls.

Throughout the land there is a new stirring of faith, a quickening of hope and aspiration and a welling-up of tolerance, forgiveness and understanding.

These are the qualities that can bring peace on earth and it is the reaffirmation of our belief in them that constitutes the MIRACLE OF CHRISTMAS.

"To all who do good to us for Thy Name's sake, O Lord, grant the reward of everlasting life!"

A mind full of real things is calm as sunlight and warm grass, undeceived and undeceivable satisfied with the things of God's creation and at peace.

If a man would move the world he must first move himself.

-Socrates

—By Bro. Benedict.

Sports around the home were quite silent for the 1953 season. No reason could be found for the lack of activity, except maybe for the lack of personel. However the novitiate and scholasticate did clash together for two thrilling foot-ball games.

The first game took place after a hard day's work picking potatoes, in which the novices proved superior over the scholastics in running and passing. The novices overpowered the scholastics by a 14-1 victory.

The second game was a more hard fought game. Both teams showed very good team - work. Fine passes and hard playing kept the game very tense. The scholastics seemed to put more pressure on and were determined to get even with the novices. The game ended with a 6-0 victory in favour of the scholastics.

In the field of hockey some things look a lot more promising. With new boards for the skating rink, for which we owe much thanks to our superiors and especially to Bro. Philip who generously donated them for this purpose. Thus the spirits are high to start the new season.

Because the building of the new rink and the difficulty in getting water to flood, things have been delayed, however, things should be rolling in a very short time.

As to the hockey, the novices seem to have come up with a few new stars which I think will make the hockey season very interesting.

There is a rumor that a few old stars among the Fathers are planning to make a come-back in hockey. Here I would like to express the best of luck for a great success in their comeback and a very enjoyable hockey season.

Well, that is all for sports and I wish all the success to everybody in sports. Remember, it takes a good man to be a good sport.

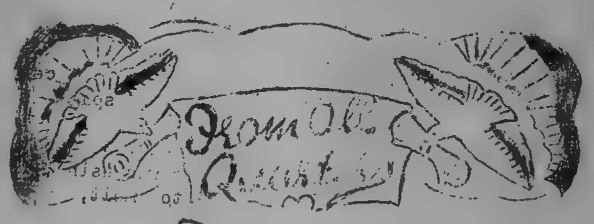

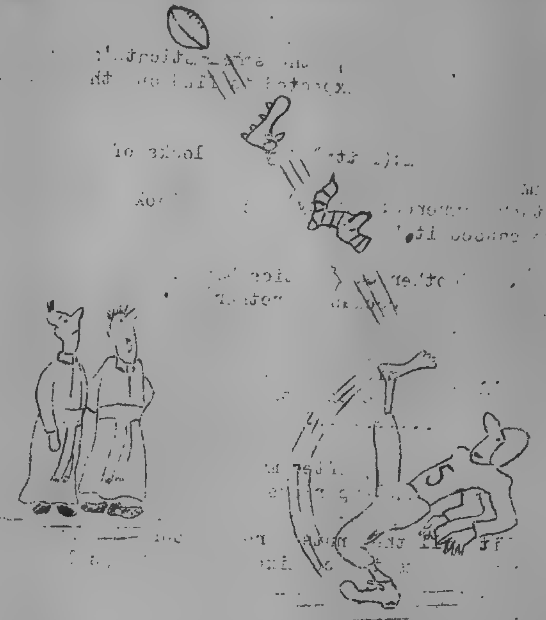

Bro. Daniel, the outstanding football player in the scholasticate, decided to quite playing football after he had the misfortune of breaking his finger and delicate nose. His final reason was: "it's too darn cold to play barefooted.

ATTENTION ROME

The Brother Scholastics would like to receive a letter from Bro. Sylvester stating the price of spaghetti per-mile.

Brother Beedel (Theodosius) is curious about what would have happened if the screw-driver he was using, that touched a live wire and caused part of it to melt, would not have had a plastic handle on it.

Brother Michael, the scholasticate's famous socrates, when asked what he expected to find on the moon, replied: "RUSSIANS."

Brother Gabriel:(fatty) "By the looks of you there has been a famine."
Brother Lawrence:(skinny) "By the looks of things, you might have caused it."

The Brother Scholastics have no more worries about getting sea-sick, because Brother Marianus's waves froze for the winter.

Brother Benidict, full of spirits (?) is set on making this Christmas the best one he ever had. What means is he going to use......?????

Brother Luke, after making 99% in his Latin exam, is worried that the Superiors might make him study for a degree.

With all the nuts around during Christmas, Brother Lawerence seems to be mixed up and keeps looking for peanut openers.

Brother Basil, full of Christmas enthusiasm, received a Christmas card with the following greetings written on it: "Dominus Vobiscum." Since it was written in Latin, Brother Basil cherished it as a card from Rome. But in opening it, he found the following signature: Dad, Mom.....

Проліск

КВАРТАЛЬНИК ---- ВИДАЮТЬ Брр СХОЛЯСТИКИ Ч.С.В.В. ---- МОНДЕР, АЛБЕРТА.
РІК XXI СІЧЕНЬ - ЛЮТИЙ - БЕРЕЗЕНЬ 1959 ЧИСЛО 1

ХРИСТОС

ВОСКРЕС

ХРИСТОС ВОСКРЕС.

Знову витаємо Вас, наших дорогих читачів, і бажаємо Вам всім Веселих Свят. Хай воскресший Христос наповнить Ваші серця тою небесною радістю, якою наповняв досі, за кожний раз, коли нам доводилося це Його воскресення вшанувати урочистими обрядами. Ми знаємо, що воскресення Христове - це найбільше свято, яке ми обходимо, тому що: "Коли б Христос не воскрес, -- марна наша віра". Ось нам добра нагода по сімтижневім пості воскреснути з новою ревністю до духовного життя, з постановою, що коли Христос так багато переніс задля нас, то годиться, щоб і ми дещо перенесли з любови до Нього. Лиш маймо добру волю, а Він поможе нам витривати в постанові. Ще при ці нагоді пригадуємо Вам, що хто має гріші -- журиться, що зробити з ними, а хто немає грошей -- журится, як обійтися без них. Отже ж, щоб Ви позбулися мороки й щоб ми її незазнали, просимо ласкаво вислати всі зайві пятки чи десятки, що знайдуться у Ваші посілості на нашу адресу. Тропо Ґраціє.

Високопреподобному о. Ігуменові

Веняминові Бараникові ЧСВВ.

На знак синівської любови й відданості
з нагоди ім'янин
складають свої щирі побажання

Брр. Схоластики.

I ТИ ВОСКРЕСНЕШ.

Лунає спів -- Христос Воскрес.
Чому ж мовчать твої уста,
Коли і сонце із небес
Співає пісню про Христа?

Тому, що ти сьогодні скутий,
В дому твоїм, немов мана,
Панує дикий, хижий, лютий
В кривавих шатах сатана.

Та прийде час -- на ріднім полі,
В бою, в громах розірвеш пута,
І переможно гомін волі
Покотить хвилями Славута.

Тоді з просторів України
Полине пісня до небес,
Як з уст Марії Магдалини:
Христос Воскрес. Христос Воскрес.

І ти воскреснеш, мій народе,
У чарах здійснених надій,
Бо ти достойний нагороди,
Достойний. Чуєш, Краю мій?

Т. Сидоренко

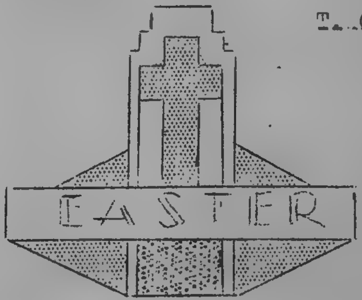

ХТО ЦЕ ТАКИЙ?...

Сонце згасає... Громи бють...
Святі й праведні встають....
Якийсь невідомий один
Стоїть у стіп хреста, —питає:
-Хто це такий?
За що розп"ятий він?
Чому ж його побито так!?
Чому обурилась, природо,
Немов шаленим гнівом
Змести ввесь світ бажаєш;
Немов якась незнана сила
Тобі на волю позволяє.
Невже це Бог розп"ятий на хресті?
-Ой, справді Бог! —І син мій!
Це Він, щоб люд спасти, —умер.
Простерши руки пресвяті,
Повис між небом і землею:
Так бо звелів Отець, Предвічний Бог,
Щоб Сина Свого на хресті розп"яли.
Тому побитий непощадно
Умер за нас, Своїх братів:
Нас бо спасти хотів.
Іди же і ти у слід за Ним,
Неси свій хрест, і полюби його,
Тоді лиш спокій найдеш,
Тоді лиш радість серце обійме.
А на кінець і вінець слави,
За вірну службу до кінця
Тебе у небі ждатиме.

Галичанин

СТРАДАЛЬНА МАТИ

Святий піст нагадує нам не тільки Христові терпіння але і страждання Пречистої Матері, під хрестом Вона бачила конаючого свого Сина тяжко співстрадала з Ним і вчить нас, як ми маємо зносити хрести й терпіння.

У "Життя Святих" ми часто читаємо, що св. Мученики переносили великі й страшні терпіння, бо людська злоба уживала що найприкріших орудників, щоб завдавати ті терпіння. Однак св. Отці навчають, що терпіння Марії під хрестом були більші, як терпіння тілесні й душевні св. Мучеників.

Марія любила свого Сина не тільки матеренською любовю але й як свого Спасителя й Бога. Ця любов притягнула її під хрестом. Вона видить, як Ісусове Тіло висить на кількох цвяхах, які щораз роздирають його рани. Вона видить, як кров спливає з Його голови та заливає Йому очі. Однак Вона не може помогти Йому, обіймити Його своїми раменами, бо жорстокі жовніри стоять на сторожі.

Терпіння й болі Преч. Діви зібльшилися, бо того що мала вона за найдорожчого, забрала смерть, між живими не стало її дорогого Ісуса.

Тепер коли ми розважаємо про терпіння Марії, спитаймо, чому то Господь допустив на свою Матір те море страшних терпінь... Допустив їх Господь на свою найсвятішу Матір тому щоб навчити нас, чим є терпіння, хрести, а по друге тому, щоб страждуча Матір Божа, котра сама так багато витерпіла, була нам прибіжищем і розрадою в наших терпіннях.

Так, на Божій Матері треба нам монахам учитись що терпіння не конечно є

карою. Марія, Непорочно Зачата, без тіни гріха, так тяжко терпіла. Терпіла, бо терпіння примножували її славу, збільшували заслуги, робили її душу кращою і милішою в очах Божих. Отже, ми бачимо тут, що терпіння удосконалюють монаха. Тому нам треба радуватися, коли ми терпимо, або хрести й терпіння вирізьблюють у душах монахів образ Божої досконалости. Як струни на скрипці, як їх не натягнеться, не дадуть гармонійного і чистого голосу, так і душа монаха не принесе слави Богові, якщо часто не натягне її Божа воля на хресті терпінь.

Леник

СОСТАВ РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ 1958-59.

Головний Редактор.........Бр. Лаврентій
Редактори.................Бр. Михайло й Бр. Венедикт
Видавник..................Бр. Даниїл
Адміністратор.............Бр. Василій
Машиністи.................Бр. Михайло й Бр. Маріян
Бр. Гавриїл і Бр. Василій
Друкарі...................Бр. Даниїл і Бр. Теодосій
Мистецьке оформлення.......Бр. Даниїл і Бр. Лаврентій

ПРО ЧИТАННЯ ЗАБОРОНЕНИХ ПИСЬМ

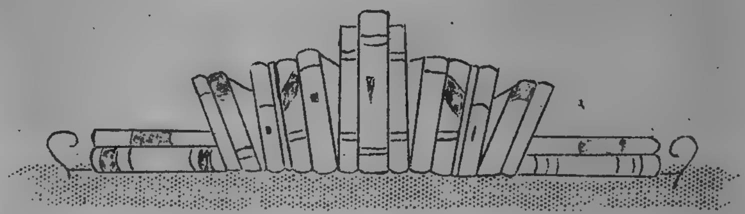

А. Казус: Читання о. Борисом письм, часописів і книжок противних науці католицької Церкви.

1. Отець Борис любується у читанні книжок і т. д. противних католицькій Церкві.

2. Його рація: Може колись треба буде із цієї матерії щось написати, то добре знати.

3. Це витворило в нього прихильність до противників; менше оцінення католицьких авторів; почали приходити сумніви проти віри хоч не піддавався, то однак його непокоїли.

4. Які повинні бути поради сповідника.

Б. Засади і принципи читання злих книжок.

1. Загальний принцип: що всім людям заборонено читати письма противні вірі, моральности й християнській чесноті. Це ясно безпосередно з того що без віри ніхто не може спастися, а тому, що живемо за християнськими нормами, християнська чеснота мусить бути поважана, цінена й практикована.

2. Вже з природнього закону заборонено читати злі письма, бо природній закон забороняє все те, що конкретно провадить до гріха; взявши під увагу обставини даного субєкта: здібності, таланти, вдачу вік і т. д., і той закон забороняє не звертаючи уваги на те, чи дані письма заборонені церковними законами, чи ні. А тому, що цей закон є негативний то обовязує "семпер ет про семпер", і від цього закону природнього нема звільнення, н. пр. не можна молодому студентові в семинарі читати всіх книжок моральної теології, хочби кілько апробат церковних вони мали, бо таке читання може його

привести до гріха.

3. Коли взяти під увагу позитивний закон церковний, то він не спирається на дійсності факту (ін верітате факті), чи книжка шкідлива цьому, чи іншому; тільки спирається на припущенні загальної небезпеки. Отже Церква своїм законом забороняє книжки, котрі уважає шкідливими взагалі й обов"язує є навіть тоді, коли в данім випадку небезпеки упадку, чи гріха нема. Це на підставі 21-го Кан: "Закони дані на остереження перед загальною небезпекою, обв"язують, навіть як в данім випадку небезпеки нема".

Цей закон обов"язує всіх "пер се", навіть і тих, що мають моральну потребу до читання заборонених книжок, н. пр: ученика на поручення учителі що в данім часі мусить читати такі книжки з вимог свого предмету, чи письменника з потреби досліду у своїй праці. Всі потребують дозволу, щоб дані книжки читати. Але кажеться "пер се", бо в практиці, вживаючи "епікії", можна припустити, що Церква не хоче в обставинах конечности зобов"язувати просити все дозволу, і моралісти та каноністи, як: Кокі, Ньльдін-Шміт, Лоріо де Местер і ін. так пояснюють, тому що загального дозволу не дається, а специяльного дозволу дістати було б за тяжко, отже в таких випадках дозволена "епікія", н. пр: даному священикові зараз треба довідатись про який сь факт, чи інше потрібне йому до проповіди чи писання з забороненої книжки, й немає дозволу, а дозволу скоро не мігби діста ти. В такім випадку може ужити "епікії". Але це не є засада, яку можна все вживати, хіба тільки у виїмкових випадках. Засади є, що до читання заборонених книжок, треба мати відповідний дозвіл. Однак і в випадку, коли навіть хтось має дозвіл читати заборонені книжки, то все таки такий ще не звільнений від заборони природнього закону, якщо ті книжки спричиняють для нього близьку душевну небезпеку упадку. Кан. 1405 § 1. н. пр: коли він знає й досвідчає небезпеку, якщо не знає, як в даній книжці розрізнити правду від неправди і т. д.

4. Закон церковний заборони книжок, якщо є ужиті потрібні застереження, не обов"язує кардиналів, епископів навіть титулярних й інших вищих церковних настоятелів як: прилати, вікарії генеральні, адміністратори, вікарії і префекти апостольські, аббати і найвищі настоятелі чінів винятих з-під властей місцевих єрархів. Кан. 1401, (реф. Кан. 198.) Церковний закон, Кан. 1400 також дає дозвіл тим, що займаються студіями теологічними чи біблійними, уживати заборонених книжок, що є вичислені в Канонах 1399 § 1. і 1391, якщо в тих книжках нема нічого проти католицької віри: це відноситься до всяких видань св. Письма: щоб тільки ці видання були вірні.

5. Всі інші християни потребують дозволу читати заборонені книжки. Про сам дозвіл говориться в Кан. 1403 і 1408, що можна давати такі позволення тільки на поодинокі книжки і тільки у випадках конечних, але й такі позволення треба давати з розвагою й з правдивої й розумної й слушної причини. А коли такі книжки перетримують, то повинні їх так переховувати, щоб вони не попалися в руки інших.

С. Що говорить Церковне право про читання злих книжок?

1. Церковний Закон в Кан. 1398 § 1. каже, що без відповідного дозволу не вільно заборонених книжок, ні видавати, ні читати, ні перетримувати, ні продавати, ні перекладати на іншу мову, ні жадним іншим способом другим передавати.

2. Право й обов"язок, з належної причини давати заборону на книжки належить впрост до Папи, а невпрост до Священих Конгрегацій, до вселенських Соборів, до Єрархів місця до партикулярних соборів. Також найвищі настоятелі зі своєю радою манастирів самоправних, або Чинів виключених з-під власти Єпископа можуть давати заборони: це право мають і інші вищі настоятелі зі своєму радами, однак ці останні мають справу чим скорше донести до своїх найвищих настоятелів. Кан. 1395 § 1 і 3.

3. Книжки заборонені Апостольським Престолом, це значить і Священними Конгрегаціями, є заборонені всюди й у всіх мовах. Також і книжки заборонені загальним правом. Кан.

1396 і 1399.

Відносно цих двох Канонів, щоб не було сумніву, то Священна Конгрегація для Східніх Церков, з підписом Кардинала Тіссерана ствердила (афірматіве), що це обов"язує також і всіх вірних східнього обряду. А.А.С. 1944, стор. 25.

4. Під словом "заборонені книжки" включаються дневники, газети, летючки брошури і періодики. Кан. 1384 § 2.

5. Книжки заборонені загальним церковним законом вичислені в Кан. 1399 § 1-12., то є св. Письмо видане некатоликами, або старинні видання католицькі; книжки яких будь авторів, що боронять єресь, схизму, нападають на релігію, або нарушують основи св. Віри, всі неапробовані книжки, що трактують біблійні справи, чи теологічні, моральні, канонічні, історичні, етичні, духовні, аскетичні, містичні молитовники, книжки чи брошури, що описують нові явління й обявлення, візії, пророцтва чуда, або що вводять вони набоженства; книжки, що нарушують або висмівають догму, церковні закони й дисципліну, що ширять забобони, чарівництво, похваляють двобій, самогубство, позвід, книжки, що ширять розпусту, безстидність; літургічні книги видані з перекрученим або зміненим текстом, церемоніями, неапробовані Апостольським Престолом і т. д.

6. Закон заборони книжок обов"язує "пер се" під тяжким гріхом, однак допускає "парвітатем матеріє".

"Матеріа ґравіс" і тяжкий гріх є тоді, коли навіть мала частина, але дуже зла, шкідлива, читається, чи то з самої книжки, чи навіть стаття з періодика, чи що інше; може бути тільки одна друга сторінка. Це є "раціоне кваліта тіс". Може також бути тяжкий гріх "раціоне квантітатіс": коли читається все без розваги, чи писання зле, чи ні, або коли читається більшу частину, так що вже можна мати погляд на зміст. Забороненої книжки не можна читати навіть, якщо вилишається місця злі самі в собі. - Слухати читання злої книжки ще не провиною проти самого закону церковного, однак може бути провиною зі сторони закону природного, бо так

виставляє себе на небезпеку. Також не є провиною, коли переглядається книжку, якої мови не розуміється; - малим гріхом є читати книжку заборонену тільки тому, що не була апробована при виданні.

Навіть якби хтось не читав заборонених книжок, тільки їх перетримував довший час - кілька тижднів, той провиняється тяжко. (віде Дейвис стор. 446 і ін. і Меркельбах 603-4).

7. Є ще також і церковна кара "Екскомунікаціо" Апостольському Престолові застережена для тих, що без позволення читали б книжки апостатів єретиків, схизматиків, і книжки, що обороняють апостазію і схизму, і книжки заборонені виразним письмом Апостольського Престола. Такі попадають в екскомуніку "спечіалі модо седі апосто ліка резервата". - Однак потрібно, щоб той, що читає був свідомий, що дана книжка виразно заборонена Апостольським Престолом, щоб міг попасти в клятву.

Д. Чи треба дозволу на читання заказаних книжок?

1. Зі всього, що вище сказано, треба заключити, що все потрібно мати дозвіл на читання книжок. В дуже конечних випадках, де не можна б зараз мати такого дозволу, виглядає, що можна вживати епікії. Однак, як також це вище сказано, навіть як є дозвіл, то якщо є близька небезпека упадку, то заборона має силу з боку природного закону і тоді нема жадного дозволу, чи звільнення.

2. Дозвіл дістається від того, що заборону дав або від того, що має на такий дозвіл власть. Отже Ординарії не мають "пер се" власти давати загально дозвіл читати заборонені книжки Апост. Престолом, але тільки коли самі мають на це спеціально дану їм власть Кан. 1402 § 1-2.

3. Дозвіл читати злі книжки є привілей персональний, отже для такого, що його має, важний всюди (убікве льокорум).

Е. Що сповідник повинен порадити о. Борисові?

1. З казусу виглядає, що о. Борис немав дозволу читати злих книжок. Отже провинився проти закону церковного.

2. Рація, задля якої він взагалі любувався в таких читаннях, була замала на дозвіл не то "епі-

кії", але навіть церковного дозволу свого настоятеля: "може колись треба буде щось написати".

3. Навіть якщо мав дозвіл на такі читання, то з причини небезпеки гріхаупадку йому такі читання заборонені природним законом. (гляди Кан. 1405 § 1.) Вже в казусі виразно зазначено, що він сам зауважив, що набирає прихильности до противників, а почав менше цінити католицьких авторів, та також почали приходити сумніви проти віри.

4. Сповідник повинен не тільки порадити йому перестати читати ті злі заборонені книжки, але навіть заказати, хоч він мав би позволення їх читати.

5. Якщо сповідник довідався б зі сповіди, що о. Борис читав книжки заборонені під карою "екскомуніки" Кан. 2318, свідомий того, що дані книжки виразно заборонені й знаючи, що до такого переступку привязана кара, то треба б дати крім звичайного розрішення від гріха також розрішення від "цензури", якщо даний сповідник має таку власть, а як ні, то треба вдатися до того, що має, або писати до пенітенціярії в Римі по таке розрішення від "цензури". -Якщо о. Борис не був свідомий "цензури", то дати йому розрішення від гріха давши йому спасенну покуту й пораду а радше наказ щоб ті злі, заборонені книжки залишив читати й взагалі їх позбувся, щоб навіть іншим вони не могли б легко попасти в руки Це буде для добра його власної душі й душ ближніх.

С.С.Я.

ЗАСЛУГИ МАРКІЯНА ШАШКЕВИЧА

Чим був Іван Котляревський на Східній, тим був Маркіян Шашкевич на Західній Україні. Він положив найбільші заслуги в пробудженні національного життя в Галичині.

Спонукою послужила Котляревського "Енеїда", та збірник народніх пісень Максимовича. Ці дві книжки, написані українською мовою, так захоплювали Шашкевича, що й він, бачучи красу народньої мови сам зачав писати по-українськи. Він також збирав народні пісні, перекази та звичаї.

Щоб вплинути більше на народ написав книжку "Русалка Дністрова". З появою цієї книжки зачалася нова доба української літератури в Галичині. Її предтечею на Великій Україні була "Енеїда" Котляревського.

Щоб ще дальше ширити ідею відродження українського народнього життя, Маркіян шукав за другими особами, які б помагали йому. Він знайшов Івана Вагилевича та Якова Головацького. Разом ці три працівники створили "Руську Трійцю".

Хоч Маркіян багато перетерпів за цю справу відродження, однак не знеохотився. Далі писав, гово-

рив, проповідував народньою мовою. Та звичайно, добра праця не тішиться загальним признанням за життя. І так, смерті, яка прийшла в молодому віці, Маркіяна величають за ту його ідею, за національне відродження Галицьких Українців.

Вага.

За скоро час минає...

За скоро час минає,
За скоро: -- вже нема.
До снігу ще незвикли,
А тут вже нам весна.

За скоро час минає,
щоб він на марно плав.
Та раз но шмигне попри нас,
На віки вже пропав.

За скоро час минає,
За скоро: -- вже нема
Ще не натішилися літом,
А тут вже знов зима.

Галичанин.

ПАДРЕ ПІО -- СТИГМАТИК.

Вже від тринадцятого сторіччя, а саме від св. Франціішка з Асижу, починається довгий ряд осіб, що носили на своїх тілах знаки ран нашого Божественного Спасителя. До цього ряду стигматиків можна також причислити Італійського монаха, отця Піо.

Народився він 25 трав-

ня 1887 року, в містечку Пієтрельчіна у провінції Беневенто, Італія, в убогих, покірних і скромненьких родичів Оразія і Марії Форджіоні. Від самої малкости Францішок визначався великою побожністю й добротою серця і тому всі його дуже любили. Він був одним з вісьмох дітей якими Бог поблагословив тих побожних родичів. Однак трое з них відійшли до Бога неначе малі ангели вже в дуже молодім віці.

Щоб утримати свою родину, батько отця Піо мусів аж два рази їхати до Злучених Держав, раз від 1898 до 1903 і другий раз від 1910 до 1917. В тих часах, багато було таких випадків, що батьки їхали до інших країв, щоб тим способом заробити на хліб для своєї родини.

Завдяки дбайливости батька Францішок дістав відповідне вишколення так що в 1902 року міг вступити до манастиря Капуцинів в Морконе (провінція Беневенто) де він почав свій новіціят. В новіціяті він почав свої пости й покути так, що коли родичі побачили його по річнім новіціяті то вони майже не пізнали його, бо він став дуже марним і блідим.

По скінченні студій отець Піо був висвячений на священика 10 серпня 1910 р. в катедральні церкві в Беневенто. Наступного дня відправив отець Піо тиху Службу Божу в Пієтрельчіно, другої неділі співану Службу Божу в церкві св. Марії Ангелів, де отримав був тайну хрещення тому двадцять три роки назад.

Цей італійський Капуцин у Сан Джованні Ротондо мав невидимі стигми на своїх руках, ногах, і в боці від 20 вересня 1915 року. Від тоді він має явні, очевидні стигми в своїх руках, ногах, і в боці з яких тече кров кожного дня вже майже сорок років.

Крім цього отець Піо має дар творити великі чуда й навернення. Одно чудесне уздоровлення яке є приписане посередництву цього святця, є Гемма Ді Джіоргі, що вродилася без зіниці в очах. Сьогодні ця дівчина має добрий зір Хоч ще не має зіниці. Щоб бачити без зіниці є постійним, живучим чудом.

Через свій дар більокації це є бути явним, видимим на двох місцях в

тім самім часі через так звані екстатичні польоти люди по цілій Італії, Австрії, а навіт в Урагваї (Полуднева Америка), бачили його при різних оказіях. Також його тіло часто видає запах-аромат рож, лелій, кадила, або свіжого тютюну. При многих оказіях люди чули цей аромат, особливо коли вони просили в отця Піо якоїсь ласки. Часто це бувало в потягах. Цим він неначе хотів показати й запевнити, що просьба або молитва була вислухана.

Туристи не мають ніякої трудности побачити отця Піо. Що рана він править Службу Божу в п"ятій годині в церкві при престолі св. Францішка з Асижу, Його читана Служба Божа триває майже дві години, Через екстатичні розважвння. Вже, сотки людей були навернені до правдивої віри і до кращого й практичнішого католицького життя, коли були на Службі Божій цього Капуцина й бачили всі його почування, які проявлялися на його лиці.

Оцею статейкою бажаю дати Вам дорогим читачам образець життя цього дійсно святого монаха й священика. Небагато таких людей на світі на жаль. Правда, що ми Васпліяни також маємо стигматика в нашім Чині в особі Преосв. Павла Гойдича. Однак він тепер знаходиться в тюрмі за залізною куртиною, де большевики стараються "вилічити" ті стигми. Якщо наш Преосвящений не знаходився б тепер під Москалями, то можливо що ми також користали б з його ласк і приміру так як много людей через отця Піо у Сан Джованні Ротондо, Фоджія Італія.

Бр. Д.Г.

ВІДПУСТИ

У світі велику ролю сповняють банки для добра людей. Знаємо, що людина ощадна складає частину з своїх зароблених грошей, щоб тим способом забезпечити собі, чи своїм дітям, життя коли вона вже не буде спосібна до праці, й не матиме інших прибутків. Тоді коли надійде час старости, то ті заощадження будуть піддержувати чоловіка в значній мірі, та помагати в потребі. Подібно до банкових вкладок є в духовнім життю відпусти.

Св. Церква в тім значінні слова, можемо сказати є тою скарбницою, тим банком. Кожний з нас має можність, має духовний ключ до дверей тієї скарбниці, щоб відчинити її й черпати відпусти скільки забажаємо скоротити собі чи душам у чистилищі Богом призначений час покути чи дочасні кари.

У перших часах християнства покути були багато суворіщі, чим у нинішних днях. Покути звичайно були публичні. Покутник їх сповнював і зискав прощення дочасної кари в тому житті чи чистилищі за свої гріхи. Але сьогодні, "Відпусти" які св. Церква долучує до деяких молитов або діл, заступають публічні покути перших християн.

Коли ми читаємо "відпуст - 500 днів" то не значить, що час чистилища є скорочений 500 днів. Воно означає, що Господь Бог прощає нам дочасну кару за відпустову молитву чи покутне діло за яку перші християни мали покутувати 500 днів.

Ми всі повинні цінити вартість того "Відпусту". Ми повинні часто, головно по св. Причастю відмовляти короткі молитви, до яких св. Мати Церква прилучила відпуст, щоб тим способом улегшити та скоротити терпіння душам у чистилищі та збільшити свій небесний скарб і легше спасти свою власну душу.

Бр. М. С.

УКРАЇНСЬКА МОВА

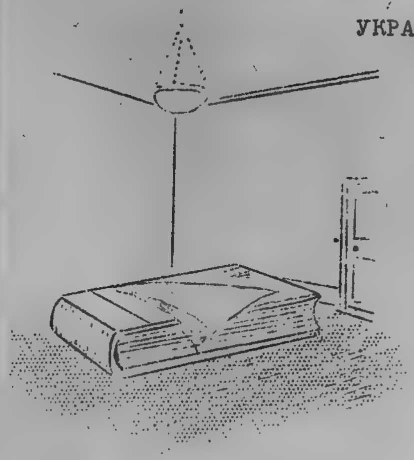

Продовж 1958 року в Альберті провадилися диспути, чи в Альбертійських школах навчати українську мову.

В різних часописах люди різних станів давали свої опінії про навчання української мови, є яких декотрі були за, а інші проти навчання.

На мою думку ті люди, що проти навчання, не розуміються досить на справі. Якщо вони зрефлектували б, скільки український нарід дав до поширення культури в нашій державі, вони інак ще дивилися б на навчання української мови в Альберті.

В однім часописі одна особа так пише проти навчання української мови в Альбарті. "Беручи під увагу, якої мови навчати в школах, я сказав би російську мову, бо вона ключем всіх слов"янських мов". Далі він пише, що російська азбука походить від грецької й, що вона подібна до грецької азбуки знаної яко "Кирилиця". Він пише, що українська мова й азбука повстали з польської й російської мов і азбук. Тим він зраджує цілковите незнання походження тої мови; бо українська мова розвивалась під впливом церковно-слов"янської мови. Так само і російська, тільки в цеї інакша вимова і багато забрала вона живцем церковно-слов"янських слів, а також від східніх племен, як монгольських, українських і ін.

Інший дописач пише противно, що українська мова повинна бути викладана в школі замість російської. На доказ падає, що розвиток науки й культури Росія завдячує Україні, бо много з теперішніх визначних науковців в Росії -це змосковщені Українці, які пішли добровільно, або насильно її на услуги. На

доказ, що це правда, в газеті "Лайф" була стаття про розвиток науки в Росії й там було подано, що більша часть науковців в Росії, -це Українці, які були присилувані працювати в Росії під час другої світової війни. Також багато наукових книжок написані по українськи.

Це опінія лише кількох людей, але на загал більше людей хочуть, щоб українська мова була викладана в школі, бо в Альберті много Українців. На доказ цього, недавно появилась в однім часописі стаття, що в Альберті, від Едмонтону на схід до границі Альберти й від Кемроз на північ до Сейнт Павл найбільше заселюють Українці й ця околиця, -це найбільша в Канаді, що її заселюють Українці.

Вже тепер Альбертійський Відділ Освіти рішив приняти українську мову, і в шкільнім році 1959 - 60 українська мова буде включена в навчальнім пляні.

Бр. Т. С.

ДЕ МАТОНІБУС

НЕ ЗАВОДІТЬСЯ!

Знову запанувала монаша дисципліна. Вже вся буржвазія збідніла, ясновельможні пани хлопами повставали, міліонери збанкрутували, безробіття перебрало верх, василіянське "Монте Карло" зліквідовано, а ґамблері тільки похнюпили носами й думають. Це сучасний стан братства по матонах. Він нагадує смерть, яка нас позбавляє зі всього.

Але були тоді часи. Не було ані одного, що немав грошей до схочу, -- розуміється за вин"ятком вельможного пана Маріяна. Він здається був одну тисячу, чи дві біднійший від найяснішого пана Василія. А ясновельможний пан Гаврило здається чи не що дня рахував гроші, та відтак вкладав до схованки не відомо де загальному населенні (в нас за тих часів не було загального населення, бо всі пригадую були пани, отже ж...). Наша найясніша корона, пан

Вавро, було так збіднів, що попав у розпуку й трохи не збожеволів. Не міг спати, ні їсти, що аж мусів їхати до доктора Середи й ледви, ледви вратувався. Та все таки, слабість зробила своє, бо ще відчуває наслідки, хоч правда пізніше доробився, і ще мав доволі грошей, як настала загальна інфляція.

Ну та не годиться оминути панів Новиків. Там самі пузаті тільки, насичені по самі вуха ґамблері, що вичищували банк "Монте Карло", чи не кожного дня, і якби не щиро віддані пани Схоластики, та світовий банк, то не знати, чи "Монте Карло" не збанкрутувало б.

Одного ранку наш Франц Йосип приготовив був "бекон і еґс" на снідання, але всі пани Схоластики й Новики зґидзилися того ранку й не хотіли їсти "бекону з еґсами". Бідний цісар мусів їх сам їсти.

Ще треба згадати одну пригоду одного вельможа. Згаданий вельможа дуже втішався, якто інші вельможі купували котів у мішках. Тут треба згадати, що саме він ці котики приготовляв. На кінець він купив собі качку що вже була знеслася, і не абияку суму видав за ту качку. Ну й що зробиш купив та й край. Качка вже більше не неслася. Йой, що за цирк з тією качкою, а ще більший цирк з тим вельможем.

Що ви отже не довідалися з цієї статті, прошу собі дофантазувати, бо як пригадую собі ви також пережили всі ті світлі й трагічні моменти за своїх часів, тому не буде аж так трудно, як зразу може виглядати. На кінець залишаюся щиро зубожілим вельможем, аж до других матонів.

Бр. М.Х.

СПУСКАЙСЯ ВЕЧІРОНЬКУ

Ол. Кошиць

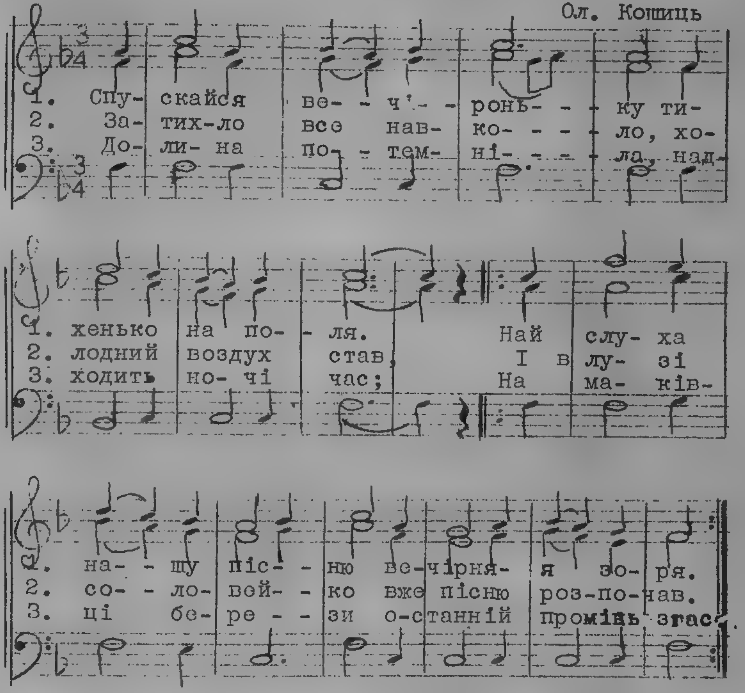

ДІЄС АКАДЕМІКУС

Не довго, але коротко бажаю Вам описати, як виглядав Діас Академікус в місяці лютім, що відбувся на Віллі св. Василія на Піджон Лейк.

Сонце гарно світило і на дворі було тепло. Подорож до озера була як звичайно серед жартів та пісень. Коли ми заїхали до озера в 10 год. то знайшлися у критичнім положенні. Вузька дорога, що провадить від головної дороги до бічу, була задута снігом. Ми не знали що робити, чи копати сніг чи перенести авто. Подумали кілька хвилин і згодилися прокопати дорогу. Схоластики з префектом скоро відкинули сніг. При тім труді всі втратили трохи ваги, але заразом і дістали великий апетит на обід. Незадовго ми пробилися до бічу. На бічу ми скоро знайшли собі різні заняття. О. Северіян і один схоластик приготовили обід, а інші пішли рубати лід, щоб могли ловити рибу. Кілька братів пробили лід не далеко від берега, та на жаль там не було досить води, щоби риба могла плисти. Вони скоро пустилися на глибшу воду. Час скоро минав, а ми голодні взялись до обіду. Їсти було доволі. Стейки та італійскі макарони так скоро счезали перед нами.

По обіді більшість схоластиків пробували ловити рибу. Кажу пробували, бо не зловили ні одної. Однак один брат був так пепенятий рибо-ловством, що кілька разів зачав скакати та кричати, що має рибу. Коли він витягнув гачок, побачив, що гачок тільки був мокрий від води. Він засоромлений сів та під носом говорив, що певно вітер гачком рухав. І так минуло ціле пополудне.

Перед виїздом коло год. 5:30 ми наїлися мороженого й пустились в дорогу Ми співали різні пісні та заїдали курку, що її приготовив смачно нам кухар. Їли й запивали пап-содою. Ми приїхали до дому около 8:00 год., та були добре змучені. Одинока скарга була, що риба не хотіла ловитись. Однак подорож до озера була сама в собі веселою розривкою.

Сонько

У РІЗНИКА

-Дайте мені за 5 центів охлапів для нашого пса, але не давайте таких товстих як послідним разом, що тато аж розхорувалися від них.

ПЯНИЙ, А ГОЛОВУ МАЄ.

Пяному впала шапка з голови а він дивиться на ню, та каже сам до себе: Не дурний я тебе підіймити, бо як підійму то самий впаду а ти мене не підіймеш. Сиди до біса в болоті.

ЩЕ ЛІПШЕ

Селянин: Слухай Мошку, ти продав мені сліпу кобилу.
Жид: Ну, ну, то для вас ліпше бо вона буде їсти солому, а буде думати, що то овес.

Чим порожніше черево, ти тяжче його носити.

Коли в сумніві, говори правду.

ДОМАШНЯ ХРОНІКА

Дня 19-го грудня в Мондері відбулися ім"янини ВПр. о. Протоігумена Боніфатія Слободи. Всі отці й брати з хутора й також отці з Едмонтону були на обіді. ВПр. о. Протоігумен був перешкоджений і не міг взяти участи з нами.

Того самого дня Схоластики почали свої різдвяні вакації, які тривали аж по Богоявленні. На сам Свят-Вечір, всі отці й вся братія зійшлися й зложили ВПр. о. Ігуменові свої найщиріші побажання, ВПр. о. Ігумен пожелав нам всього найкращого на будучий рік. Відтак ми почали святу вечерю під час якої не бракувало, ні веселости, ні співу. Десь так при кінці вечері прийшов один жид, щоб декого натягнути, декому порадити та й деяким по цибулі дати. Що за потіха з тим жидом була, коли він приступив до наших найдорощих Новиків. Вони як почали випробовувати, чи борода добре росте, жид зник, якби не було. Відтак ми відспівали Велике Повечерія й Утреню. У північ мондерський хор відспівав Божественну Літургію. На само Різдво Христове була рекреація цілий день. Брати Схоластики й Новики грали гаківку.

На 28-го грудня Брати Схоластики почали свої триденні реколекції перед відновою. ВПр. о. Северіян Якимишин давав точки до розважання. На 1-го січня ми всі відновили обіти.

На 11-го січня наш дорогий Брат кухар, Бр. Ніль Бибик склав Професію. Було в церкві багато людей й мондерський хор під проводом пана Матвія відспівав Божественну Літургію. ВПр. о. Василій Каменецький виголосив дуже гарну й зворушаючу проповідь. По Службі Божій був великий обід в честь Брата Ніля.

Серед дрожання й трепету всі Схоластики, без жадних виїмків, дня 17 січня здавали іспити. Чи здали, чи ні, то не знати. Однак, Богу дякувати, Професори й Префекти виглядали задоволені. Зі скінченням іспитів прийшли довго вичікувані матони Цілий тиждень була рекреація від десятої до четвертої години. Поза тим часом був вільний час

30-го січня приїхав до нас в гості ВПр. о. Протоконзультор Савастіян Курило. Також прийшов до Схоластиків під час рекреації. Слідуючого дня ми відбули наш "Дієс Академікус" на Хуторі де Брат Ніль постарався, щоб все приготовити.

В неділю 1-го лютого приїхав до нас з Америки дуже достойний гість, ВПр. о. Мелетій Войнар. Також по вечері о. Мелетій посвятив кілька хвилин свого часу, щоб з нами поговорити й дещо цікавого сказати. Причиною приїзду до Канади був батьків похорон.

24-го лютого: прекрасний день. Наш довго вижиданий "Дієс Академікус" нарешті прийшов. Раненько, ще сонечко не вийшло, ми всі скоро наїлися й гайда в дорогу. Погода була прекрасна: санце так пригрівало, що аж любо було на озері проходжуватися. Але, що ми не намучилися того дня, доки не дісталися до того озера. На жаль ми ані о д н о ї риби не зловили. Агі на такий "бизнес".

На 4-го березня брати Помічники почали свої реколекції. Також деякі з отців відбули їх. Провадив реколекції ВПр. о. Ігумен Венямин Бараник.

7-го березня ВПр. о. Протоігумен Боніфатій Слобода відвідав наш дім, але тільки на один день.

10-го березня прощання Бр. Луки. Бр. Лука відїхав знову до Американської Провінції. Бажаємо дорогому братові много успіхів у його новім призначенні.

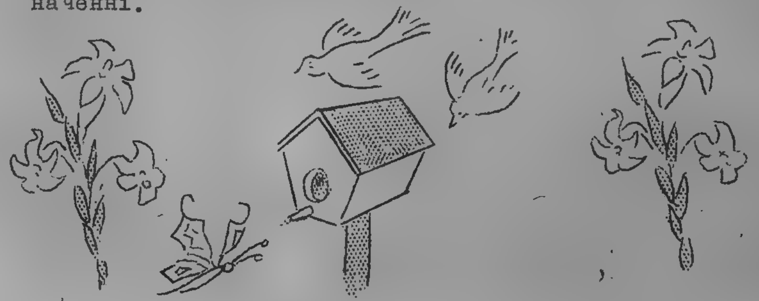

Христос Воскрес!

ВИСОКОПРЕПОДОБНИМ ОО.
НАСТОЯТЕЛЯМ,
УСІМ ВПР.ОТЦЯМ І БРАТАМ,
УСІМ СХОЛАСТИКАМ ЧСВВ,
ЩЕДРИХ ЛАСК ВІД
ВОСКРЕСЛОГО ХРИСТА

бажає "ПРОБЛИСК".

THE RESURRECTION

RESURRECTION

(John 20: 1-18)

Not as the angels, rolling
   back the stone,
Nor Mary Magdalene, who
   sadly wept,
Nor still like John and Peter,
   who alone
Of His disciples into Christ's
   tomb stepped ---
No, not like these do I today
   observe
The Lord's glad Easter, but
   with humble sigh
I draw rapt breath and, wor-
   shiping, preserve
Remembrance of this day
   when Love passed by,
And, passing, drew such rec-
   ognition keen
That eyes which had been
   closed to glory saw
Their risen Savior as they
   had not seen
Him ever on this earth, ful-
   filling Law.
As one who strives to see,
   may I behold
Some day my King, and
   touch His garment's fold.

-Mary Lucretia Barker

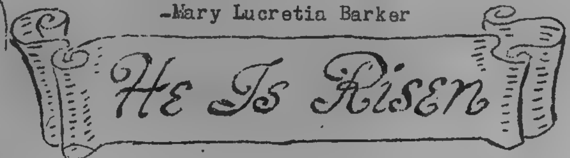

HOW TO STUDY -By Fr. J. Skwarok OSBM.

There is no denying to the fact that many of today's students are finding discouragement, much dissatisfaction, wity resulting ill success and failure in their studies at the University. Undoubtedly there are many factors which cause this not unusual phenomenon on the campus. Overloaded courses, dislike of the faculty entered upon, unhealthy attutides, lack of confidence, numerous social activities, defects in personality are a few of the contributing causes to a poor mental set towards the college curriculum. Experience and experiment has shown shocking proof that many University students still do not have correct study habits. Undoubtedly, if this evil is remedied, not only will greater scholastic success be ensured but acquired correct study habits will dispel many of the above personality difficulties, restore confidence and mental set and pave the road for continued successful clear thinking.

PLANNED WORK

Perhaps one of the best helps to improved efficiency is studying and at the same time one of the most difficult is the planning of a weekly schedule. Everyone has had the experience of being confronted with the problem of deciding what to do next, which would often degenerate into the problem of deciding finally whether to do something or nothing at all. This mental conflict is one of the sore spots on the road to correct study habits. Proper mental set or attitudes are tremendously important in solving the problem of making one's study program run smoothly.

These can be obtained by attempting to outline a permanent weekly schedule which allows time for every activity that takes place during a day. In this way sleep, meals, classes, laboratories, recreation, social activities, etc. may be all accounted for. No one is optimistic enough to hope that such a schedule can be followed perfectly, or that revision will be unnecessary.

In spite of its flexibility it allows one to develop a definite study habit, gives an astonishing large amount of free time, and best of all fortifies a person with a correct mental set which is most important not only in the daily routine of studies, but in all the multitudinous tasks of every day life.

IMPROVING READING

Reading which must be done so extensively in college work may be improved in regard to knowing when and how to vary reading rate, and in understanding the meaning of the material read.

When and how to vary reading rate. The following factors determine: the difficulty of the material, familiarity with the vocabulary, and the purpose for which the material is read. Reading speeds may be classified into four:

skimming
rapid reading
normal or average reading
heavy reading

(a) Skimming - i.e. reading the odd lines and phrase quickly until what is wanted, is noticed. It is useful in discovering sources of information, looking into the framework or organization of chapter etc. in making a general survey.

(b) Rapid Reading: is used to find principal points without details, to find new ideas, to find the answer to specific problems. This rate is suitable for fiction and light non-fiction reading.

(c) Normal or average reading: is used to get complete understanding of reading for making outlines and summaries, and for collecting information.

Average textbook material should be read from 200 to 400 words a minute.

(d) Heavy reading: is called for:

1. evaluating and diagnosing,
2. in reading very difficult material,
3. in solving a problem.

Often in philosophy only four or five pages an hour may be read effectively.

INCREASING SPEED OF READING

Most people with a little practise can increase their speed from 25 to one hundred per cent with increased comprehension because increased speed in reading calls for closer concentration and necessitates the grouping of words in larger units. Some suggestions to increase speed:

(a) Try to read rapidly, to force yourself constantly to read rapidly, and still get the thought.

(b) Get the main idea on each paragraph usually found in the FIRST or last sentence.

(c) Reduce re-reading to a minimum.

GETTING THE MEANING OF WHAT YOU READ

I.e. the ability to get the author's sequence. The best way to do this is to get a bird's eye view or blueprint of the author's plan and method in writing the chapter or the book.

If the framework and organization are understood, meaningful reading will follow. This can be done by:

(a) Examining the table of contents divisions, topic headlines, etc.

(b) Recognizing introductory and summary paragraphs in a

chapter.

(c) Recognizing the topic sentences in a paragraph or series of paragraphs.

(d) Evaluating the skill of the author while reading; his skill in providing an introduction, sticking to the subject, arrangement and number of arguments, conclusion, etc.

(e) Interpreting and applying newly learned facts by making associations with the past. inventing illustrations of your own, discussing the subject often with friends, by making practical applications.

INCREASING THE ABILITY TO CONCENTRATE

Try to find the cause of your mind wandering. Often outside help will be necessary and some guidance. It is important to come to some definite stand on your problem whether it results in immediate action or not, and then stick to it.

DEVELOP GOOD WORK HABITS LIKE:

(a) Take the physical attitude of attention.

(b) Take the mental attitude of attention. Be businesslike. Take an aggressive attitude to the work in hand.

(c) Begin work promptly. Even the act of writing will arouse interest.

(d) Be superior to distractions and petty annoyances that come from without.

(e) Ignore distractions from within. Learn to recognize moments when you are off the track of your studies, then firmly stop it.

(f) Do your work with the intention of remebering it.

(g) Stick to your time, place, and study schedule.

TECHNIQUES for developing concentration.

(a) Make a check mark every time your mind wanders. This may be done while listening to lectures. Challenge yourself to reduce the number of check marks.

(b) Add and subtract numbers mentally. A few mental addition and subtraction problems often help to clear the mind for effective work.

(c) Stop and ask system. After completing the reading of a topic, stop and ask yourself what you have read. This should stop your mind from wandering.

IMPROVING MEMORY

Mastering a subject includes memorizing the most important points of it. The use of mnemonics (artificial devices) is to be discouraged unless a large quantity of material is to be memorized which allows for no association or connections.

To make for more efficient remembering, these principles should be considered:

(a) Understand the material. Even if a person's name is mentioned, be sure that it has been heard correctly.

(b) Learning should be done with the intention of remembering. A professor who read out nonsense syllables to various groups as a memory experiment was startled to find out that he did not know them himself even though he had gone over the list many times.

(c) Have confidence in your memory. Trust it. Most of us have much better memories than we give credit for.

(d) Logically arrange and organize the material in a text book instead of attempting to memorize the whole. Classify subject materials, according to time, color, size, cause, etc.

(e) The use of keywords which will suggest a point, part or division of the chapter.

(f) The cartoon idea. Make mental pictures of objects you have learned, even of words. Visualizing a study outline is very helpful.

(g) Use the whole method, then repeat difficult sections. If long, break up into divisions and memorize each part.

(h) After study, mentally go over the subject matter. Jot it down and compare with the facts.

(i) When memorizing something to be presented for an audience, imagine yourself before an audience when practising. This will eliminate a fair share of stage fright.

LEARNING IN THE CLASSROOM

Most of the rules for concentration can be effectively applied here. In addition:

(a) Maintain a questioning attitude. The pupils mind "should be a continual interrogation point." The "I come from Missouri" attitude is good, but, of course, within limits.

(b) Try to see both sides of the question. Might not the other side be true?

(c) Learn to distinguish between facts and opinion.

(d) Imagine any question brought forward in class as your own. Try to answer it yourself, or anticipate the teacher's answer.

(e) Note taking should be moderate, using a system of abbreviations for common words. It is well to recheck the notes made as soon as possible, correcting, underlining, indenting to make the notes more meaningful for future use.

PERSONAL STUDY HABITS WHICH SHOULD BE CHECKED AS SOON AS POSSIBLE

(a) Failure to go back and recite to myself the material studied, rechecking any points I find doubtful.
(b) Breaking away from a time schedule
(c) Tendency to "day dream"
(d) Poor distribution of time
(e) Difficulty in getting work finished under pressure, or on time (If on time, inferior work is produced.)
(f) Disinterest and lack of motivation
(g) Seldom attempt to "overlearn" or work beyond the point of recall
(h) Easily find excuses for postponement of work on hand

Attention has been drawn to some of the main helping aids to effective studying. Planned work is essential for a correct study habit program, and though such a schedule will of necessity be frequently broken it offers a basic platform for building up successful study techniques. Educational Psychologists of today are alert to the fact that many University students who are expected to consume numbers of volumes yearly are poor readers, and require remedial training of the same type as offered to children in grades one, two, and three. Along with the ability to read

quickly and meaningfully, which is an art in itself, improvement in concentration, memory, and an increased capacity to absorb all that the classroom has to offer, any student may hope to become a skillful learner which is a mark of a healthy, vigorous, and integral personality.

Sources:

Studying Effectively, by G. Gilbert Wrenn & Robert P. Larsen.
How to Study Effectively, by G.M. Whipple.
Educational Psychology, --1935, by J.B. Stroud.

America now has slightly more marriages than divorces, proving that preachers can still talk faster than lawyers.

LITTLE MONTE CARLO -By Bro. Ignatius.

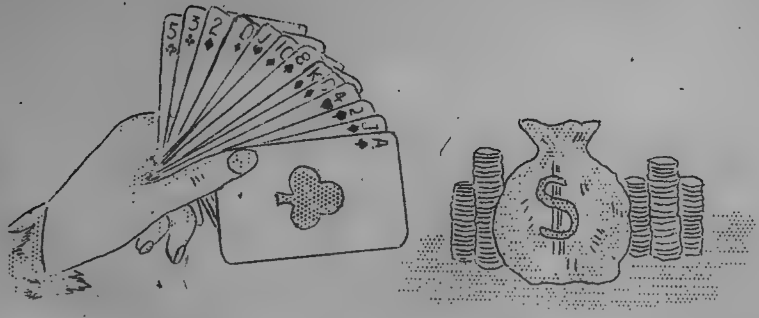

It was the third week in January. It was cold in Mundare. Therefore we decided to take a trip to little Monte Carlo. Really it wasn't very far, for we went to bed at 9:30 p.m. January 27 and next morning we had arrived. This wasn't strictly a pleasure trip because we had business that had to be attended to. Having completed this business at ten a.m., we crossed the hall where we found a "hot" game of blackjack was about to ensue. This being our first visit, we betted low, but some of the old hands were betting up to $2,000 a round. In other words, the greenstuff flowed like water.

This was no small time operation, as just about every time the bank came, it left broke. What's this saying about odds always favoring the bank. So you can understand when I tell you that these were no amateur gamblers -- no sir, they played with fate, laughed at her and beat her. In other words, we may say that this was a matter of science to these old-timers as they calmly threw $2,000 on the table with reckless abandon. Fate had to have her revenge and one or two lost at the tables but the rest brought in the greenbackers in "piles."

Just about now you may ask, was this all that "little Monte

Carlo" had to offer. Well, you can bet your bottom dollar it was not. Why, we had two "hot" bingo games. Now, don't laugh buddy, but what I mean to say is that the "take" was good. Wouldn't you enjoy the bingo games if there was $5,000 riding on each and every game. I mean to emphasize that the green stuff was really circulating.

Did you say that this was all okay---but what about exercise? Well, buddy, you just do not know the half of it---there were three bruising games of hockey that week. You know how it is with the "old timers" when there's a smell of "green" connected with the hockey game-well, let me tell you that they play and they play hard. It was all wonderful fun.

Now, we come to the "paissez resistance." There were two big auction sales. The first auction sale was tame compared to the second one as inflation had set in. So much so, that in some cases articles were selling for twice as much on the second sale as on the first. After each sale, soda pop and chocolate bars were served. Everyone had a wonderful time, and as the week drew to a close, we again had to board our good ship "Sleep" to head back from "Matoni" to the regular routine.

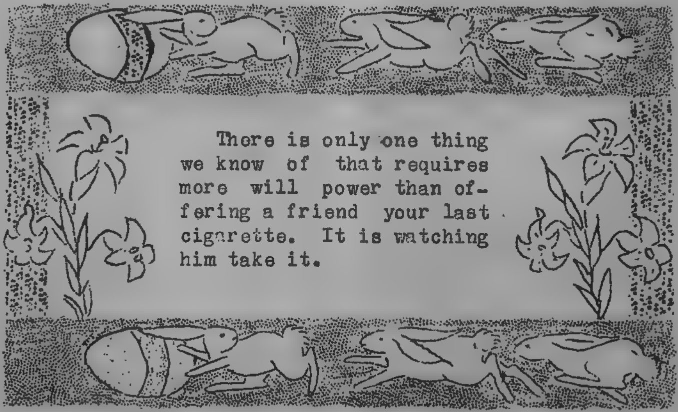

There is only one thing we know of that requires more will power than offering a friend your last cigarette. It is watching him take it.

CIVILIZATION AND MAN'S HAPPINESS -By Bro. Cyril.

Among the things which men most desire, we find that the one which holds the greatest prominence is happiness or well being. This happiness is sought after under various forms by different people. Some turn to riches in the hope of finding happiness, others to honor or glory, still others to sensuality and so on. Another thing which some might regard as a source of happiness is civilization, and this will be the topic of our present consideration.

When we study the history of man, we see that in the beginning of his existance on this earth, he was in a state of savegry. From this state he progressed to a more perfect one, to the barbaric state, and from this to the civilized state, which distinguishes itself from barbarism as manifestion greater enlightenment and humanity. Civilization, in itself, is defined by Webster as "a state of social culture characterized by relative progress in the arts, science, and statecraft; also, the progressive development of these and of the means of expressing the aspirations of the human spirit, as in art or religion." To see that civilization is a state characterized by progress, we have merely to make a comparison between the civilization of Ancient Rome or Greece with that of the twentieth century. Now, since civilization is characterized by progress in arts, science and statecraft, and the result of this progress is greater material and social benefits for the individual, the question then arises: can civilization, because of these benefits, constitute man's happiness, either now or in the future? Before proceeding to answer this question, we must first consider the definition of happiness, or beatitude itself, and of the various divisions of beatitude.

Beatitude, in itself, is the perfect good of the intellectual nature. Beatitude is divided into objective and subjective beatitude. Objective beatitude is the object by which man is constituded perfectly at rest. Subjective beatitude is the state of rest or the well being, or the perfection of the subject itself, which perfection the subject has in this that it is united to its objective beatitude. Subjective beatitude is divided as to the essence, and as to the state. Subjective beatitude as to the essence is the possession of the infinite good, or the act by which objective beatitude or the infinite good is possessed. Subjective beatitude as to the state is the perfect state consisting in the sum total of all goods. Beatitude is also divided into perfect and imperfect beatitude. Perfect beatitude is simply the beatitude which is the ultimate end of man, either in the natural or supernatural order, because it gives to man the ultimate perfection, or ultimately determines man's nature, either in the natural or supernatural order. Imperfect beatitude is the greatest perfection which can be proper to man in his mortal state.

Now that the terms have been defined, we may proceed to answer the question: can civilization constitute man's happiness or beatitude? First of all, as to man's objective beatitude, it is certain that this does not consist in civilization, because man's objective beatitude does not consist in created goods, but only in God, for only God is capable of perfectly satisfying the desires of man. Subjective beatitude, since it is the state as such of the subject, does not enter into this consideration. Perfect beatitude, which is the ultimate end of man, also is not constituted by civilization because civilization, as something which contributes to the well being of man, is therefore ordained to man, and nothing which is ordained to man can be his ultimate end. As to imperfect beatitude, it must be said that not even this is constituted by civilization, because imperfect beatitude consists in the knowledge and love of God in this life and in the performance or virtues. This can be proved in the following manner: The disposition by which perfect beatitude is obtained in the next life is imperfect beatitude, and this disposition can be attained in this life because this life, of its very nature, is a preparation for the next life. This disposition consists in the knowledge and love of God and in the performance of virtues, because the disposition by which per-

fect beatitude is obtained consists in this that man ordains himself towards God, and this is so because man, as a rational and free being, in so far as he ordains himself towards an ultimate end, must obtain this end; and man ordains himself towards his ultimate end, towards God by knowing and loving Him and by performing virtues. Therefore, imperfect beatitude consists in the knowledge and love of God and in the performance of virtues. Consequently, since the essential characteristic of civilization, as such, is not knowledge and love of God and the performance of virtues, then it does not constitute imperfect beatitude.

Finally, in order not to leave this problem in its present negative condition, and in order also to determine the true relation between civilization and man's happiness, I say that civilization is required as an instrument for acquiring imperfect beatitude, and this for the following reasons: Corporeal goods are required as instruments for beatitude which depends on the disposition of the body. For imperfect beatitude, the good disposition of the body and all those things which contribute to sustaining this good disposition of the body are/ required because in this mortal life, the human soul depends on the body in its acts of knowledge and will and in its performance of acts of virtue, so that if the body is ill disposed, the faculties of the soul will not function normally. Therefore, for imperfect beatitude, corporeal goods are required as instruments. Now, since the civilized state of man contributes very greatly to his corporeal welfare, it therefore follows that civilization is required as an instrument for imperfect beatitude, for helping man attain the highest perfection which he possibly can in this mortal life.

High Society is a pond of poor fish that makes minnows look like whales.

THOSE POOR NOVICES

-By Bro. Peter.

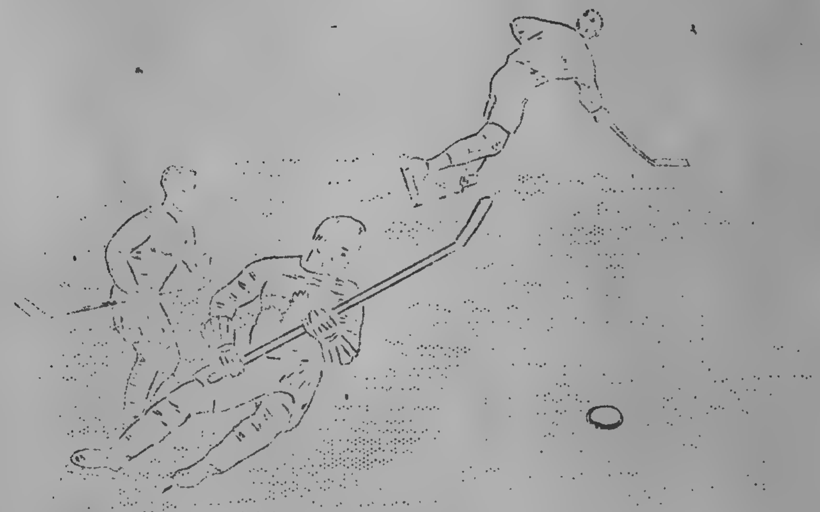

So the Novices got beat again! Well, it is not as bad as it sounds, but it's still bad enough - "it is the talk of the town."

A few weeks ago during "Mátoni," we had several hockey games with the Scholastics. The best part about those tournaments is that we thought that we were no longer amateurs, but professionals - we were paid! The winners, usually the Scholastics, received a larger sum, and for that reason the Novices were the poorest people in the monastery. (You want to bet!)

Because the Novitiate has such a "strong" team, I think that it is absolutely necessary to give a brief resume of each member of this N.H.L. (Novitiate Hockey League) team. We shall describe here each player in order, starting with the one from the west coast, and ending with the one from the east.

The first player on this list is an import from Vancouver. He is both captain of the

team and zealot of the Novitiate. Unfortunately his contract expires at the end of this season. He is joining the Scholastics whose salaries are better. Usually he plays right-wing and is off-side most of the time.

Next on this list is an Edmontonian, who has even played in Winnipeg. Having a fast and accurate shot, he leads the league in goals scored "for and against" our team.

Our regular left-wing is a star from Dundare. He has a strong and wide shot. His avocation is "stick-breaking" in which he usually averages two a game. Is it because he hates old sticks?

We also had a fine defenceman from Manitoba. Unfortunately, he hurt his foot during a practice and is out for the remainder of this season. For that reason, he has become our manager, cheer-leader and time-keeper.

The last member of this team is an "export" from Montreal. He plays in a cage, sometimes referred to as: goal. His only complaint after the Scholastics score a goal is: "Where were those defencemen?"

This, I think, makes the grand total of 4 players. But, as every hockey fan should know this is not enough for a "professional" team. Therefore, what do the Novices do? They "rent" some players from the Fathers or Lay Brothers. But, even with this help, the Novices are still in the cellar.

Now that we have had a brief outline of each player, let us look at the League Standings. The Scholastics are in first place with 8 points (3 wins, 2 ties, 4 losses). The poor Novices are in second place with 10 points (4 wins, 2 ties, 3 losses) - or, "is it the other way around?"

But all isn't over yet. The Novices haven't given up all hope. There is approximately another month of hockey, and the Novices are planning a comeback. All that I am able to say here on the part of these unfortunates, is: "Woe to ye, O Bro. Scholastics, the Novices are coming!"

DIGNITY -By Bro. Bernard.

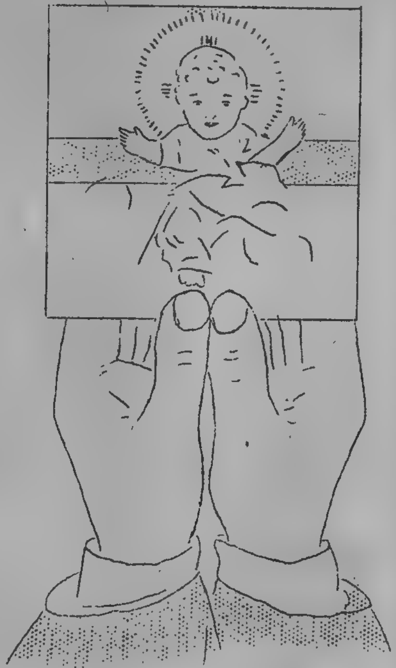

A short time ago I was faced with a rather serious problem, one that we will often have to face in our lives as priests. In a way I was approached to answer an objection, rather a conviction, that all priests are just a group of self-seeking men, who live off the good will of their parishioners. Of course, this was a rash statement, but it was not altogether unfounded, as far as many of the faithful are concerned. It was a tough decision to make. Was I to bow my head, and admit the accusation, founded on several unfortunate incidents, as being true, or was I to be the knight in shining armor riding to save the honour of our fair profession?

Philosophical distinctions began jotting through my head, but what average woman, since my accuser was a woman, wishes to listen to, much less be convinced by a philosophical argumentation? She saw the facts as they presented themselves, and that was sufficient to warrant her conclusion. For her, actions spoke louder than words of exhortation to do good. But it couldn't hurt much more to try one's luck in our defence, and so I thought of stressing the idea of "Alter Christus," for that's what a priest really is. This, undoubtedly, meant distinguishing between the sacerdotal dignity which represents Christ in the priest on the one hand, and the ordinary human being on the other. And so I started my apology of the sacred ministry, in which em-

phasis was placed on the great dignity of the priest as compared to the mistakes he is abled to make as a human being. I think it will be of interest to us to examine this popular problem more closely, especially since we are implicitely the victims of these charges against the clergy.

A priest is a man, and as a man, just as you and I, he is subject to mistakes, moodiness, temper, in fact almost anything conceivable. After all he is human. Actually this point of a faulty clergy is still the objection most frequently used in defending the Reformation and its stand against the Roman Church. Protestants learned through history, and hearsay, about some of the notorious deeds that our clergy, priests, bishops, the inquisitions, and even the popes have executed. As a result they accuse us saying, how can a church be true and good and the real successor of Christ, if her ministers were such a disgrace to her? And right they are, if we admit that the Church is run by men such as these, and not by the Holy Ghost using these men as instruments. They cannot see that the Holy Father is an infallible teacher on matters of faith and morals, and that in other matters he is just as liable to failure as any other man.

A priest besides being the man that he is, is a priest, and that means something special. He has powers which no other mortal or spiritual beings, for that matter, except Christ Himself possess. To be able to set men straight before God by forgiving their sins, to be able to help them along to salvation through his other sacerdotal functions and powers, is to possess a dignity entitled to a love and respect beyond that of any other mortal. To put it shortly, a priest is an "Alter Christus," another Christ. Therefore, the Saints say that, "the dignity of the priest is higher than that of the angels. So that, were they to meet an angel and a priest they would first salute the priest, and only afterwards the angel." Of course, none of us will likely have such an occasion, but this example serves to illustrate that the dignity of the priest, which is much underrated and taken for granted today by laity and unfortunately by clergy alike, is worthy of the respect that we are obliged to show it.

There is a great difference, though, between what a holy priest, conscious of his "dignity," does, and what a lukewarm priest does. Only a holy priest can do many times more

who wears the name priest as someone great before God and man. Unfortunately, the priest and the blundering man described are one and the same person. In reality we cannot really divide rational from animal in man. Therefore, this superior mark that a priest possesses has to be honored together with the man in him, just as if we were really dealing with Christ Himself.

The Acts of the Apostles relate an excellent example of how highly a priest was esteemed in the eyes of the Jews. In chapter twenty three we read that St. Paul apologized to Ananias for having called him a whitened wall, which he probably was, not knowing that he was the high priest. We must also note that surely Paul held a higher rank than Ananias being himself an Apostle and Bishop. For something keeping more abreast with our times we have but to look at the ceremonies of the Latin Rite. There we see that each time a priest gives or receives something from the deacon, or from whoever is assisting him, the assistant kisses the priest's hand in respect, and as acknowledgement of the priestly powers possessed by the priest. Here it is obvious that we are not kissing the hand of an ordinary man, for as men we are for God and his fellow men than a priest who seems to be one in name only. The saintly Cure of Ars, although very simple and modest, did more than the thousands of other priests in his native France who were famed for their learning and eloquence, but were not nearly as holy as he was.

Regardless, though, of how a priest may be, good or bad, teped or fervent, no matter what he has done, he is still a priest, and as such he demands our love, honour and respect, not to mention our loyal defence of his dignity, when it is attacked. Was it not Peter, who on the very night of his ordination to Christ's Priesthood, that three times, each time more vehemently, denied that he ever knew Christ? Yet, it is the same Peter that Christ forgave, and entrusted the care of his flock, too. Perhaps Christ wished to show that this simple fisherman, similarly with the rest of the apostles, the blunderers, self-seekers and deserters that they were, to be the instruments of bringing Christ and His Gospel into the hearts of men. Now if these, Christ's close friends, were such, can we expect a priest to be perfect just because he too is called by the same Christ? The priestly dignity, undoubtedly marks the man

equal, but here we are showing reverence to a man of God, chosen to be God's representative amongst men.

After having to write a letter of this sort, one begins to think, to be conscious, of the incomparable honor conferred on a young man when he is called by Christ to serve Him by serving His little ones. It makes one feel that the man in him must strive to be more worthy of the priestly powers that are to be bestowed upon him.

He hadn't been much of a husband, not a good father to a dozen kids. He had even been called the town loafer. But when the minister began to preach his funeral sermon, the late husband grew in stature. "Hhe had," the minister declared, "been likeable, friendly, helpful, devout, generous, and industrious...."

At that point, the widow got really worried. Leaning close to her older son, she whispered: "John, go peek into the casket, I think we're at the wrong funeral."

BEING ALONE

-By Slumberer.

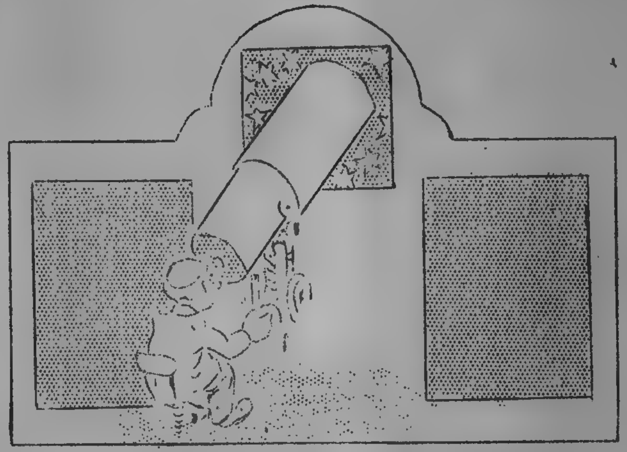

The general meaning of being alone is known to all of us. Yet, if we look more deeply into it, we can see that being alone has more specific meanings. It could mean being alone in a place secluded from people, as monks used to live in the early Christian times. Being alone can also mean walking down a street in a city among many people but yet, if nobody is with you, you are alone. A person can be in a dance hall but if he sits on a corner by himself he is alone. So we see that being alone could be looked upon under different aspects. Let us look at a few of them and see their differences.

As we all know, everything has its advantages or disadvantages. The same applies to being alone. Being alone has both advantages and disadvantages. Being alone depends on the character of a person. If he is

the quiet type he will enjoy being alone. Instead of going to dances, movies or other active places where there are many people, he will stay at home and maybe read an easy book. If he does decide to go to a movie or any other active place he would rather go by himself. On the other hand a person who is active and likes to run things will always seem to go where there are people and activity. He will also go in company, if possible. An active person rather than go and play some active sport with his friends will sit at home and study. He will belong to clubs and take an active part in them. He will encourage others to cooperate and enjoy themselves. This does not mean that a person with a quiet character will not belong to any clubs or take part in sports. The difference is that a person of a quiet disposition will always listen to others and not quickly give an idea of his own. He will go to a meeting and sit down and very seldom will he give a comment. He is there in body, but not in mind. So we see that the character of a person has a great effect on whether he likes to be alone or not. Now let us look at some of the good points on being alone.

Most of the time when a person goes for a vacation he will rather go by himself than in company. When a person is alone during vacations he feels that he is really on a vacation. Nobody will bother him by shouting or by slamming doors. He can sit down peacefully and read, go for a walk or have an afternoon nap without having somebody coming and waking him up. We also know that when a person is sick and nervous the doctors will advise him to forget his job, home and family and go some place where it is quiet and where he can rest in peace.

People who study also desire to be alone. Important and famous men like Marconi, who invented the radio; Bell, the telephone; or Mendel, the laws of heredity, liked to be alone. When they worked on their experiments they were in places where no one could bother them. When a pupil from an ordinary high school does his homework he will notice that he will get much more done and that he will understand much more of the material if he is in a quiet room and alone. Poets who wrote famous books, painters who painted expensive and rare paintings all wrote or painted their masterpieces in quiet secluded places as in mountains or by a lake.

A very good example to show that being alone makes a person

wiser and more prudent is the example of a man who made a bet with a banker for one million dollars that he would stay in a house with no windows or any other way of being able to see the outside world for fifteen years. He also was not allowed to see any people and his food was given to him through a slit in the door. All he could have was books and games to keep him occupied. For the first few months it was hard and he almost went crazy. Later when he got used to that kind of life and when he started to read books and realize how much he could get from them he began to like that sort of life. When his period was almost over he became a very wise and educated man. After reading books every day for ten years he realized that the money he was supposed to get was nothing compared to the knowledge he had gained during that time. So just one hour more to go to finish his 15 years he freely and diliberately walked out through the door which was never locked. This seems to prove that being alone can be very fruitfull for a person.

Some people might say that if a person doesn't go in company or take part in meetings he will not have good manners and will not be able to carry on a friendly conversation. It may be true to an extent. The quiet person might not be able to get himself adapted to socials or high-class parties and might get embarrassed very easily; but don't you think that after reading books and gaining so much knowledge from them he will be able to carry on a pleasant conversation if he ever has to? After all, he can get all the etiquette he needs from reading books and meeting even more than elegant people. Also, after reading many books, he will have such a general view of all the different occupations on this earth that he will be able to talk to a person in the field that that person in studying. Therefore, we may conclude that a quiet person may have great knowledge even though he does not show it.

The path which we should take is not the strict secluded one, nor the over-active one, but the middle one. We should go out and enjoy ourselves with our friends and neighbours. In this way we will get to know each other's troubles and we will be able to help each other in life. But let us not forget that the path of peace and silence is also not to be neglected. Whether we study or try to solve some of our personal problems, we will always find it much easier to solve them when we are alone, away from people and the noisy world.

OUR REWARD

-By Bro. Lawrence.

Many books and volumes have been written on the advantages of a monk's religious life and there is still more to be said. One of the most obvious is the utter security which it brings. In the midst of world upheavals and stock market crashes, monks enjoy freedom from financial worry. If a new wing has to be erected, or a fire-gutted building has to be replaced, only the Superiors need be concerned about the finances.

A second natural advantage of our life, and a very real one, is the perfect old-age security that it insures. In illness and in old age, we receive the best possible care; indeed, the very knowing this is a potent factor in preserving our mental health. In illness, sorrow, worry, disappointments, misunderstanding and trials, which are inseparable from everyone's life, we monks can count on the powerful support of our brotherly kindness and understanding.

Steady work is another advantage we monks enjoy. A monk finds a deep satisfaction in knowing that, as long as he is able, he will always have a definite job assigned to him. In every monastery, there is plenty of work to be done, of one kind or another. Superiors try to assign a monk work for which he is not only fitted but for which he has a liking. Do we not do best the things that we enjoy doing?

For all of us, our community is a source of real help and happiness. For each of us, this group takes the place of the family life we have denied ourselves. We draw spiritual support and strength from the good example all around us. All in a community have the same aim ---the pursuit of holiness --- and this common purpose serves as a sympathetic bond uniting all.

Around us are gathered models of every virtue; from one, we learn humility, from another, patience, from a third, obedience, etc.

Daily striving to become a champion for Christ brings us great peace of soul ----- not a small advantage of our religious life. Daily examinations of conscience and weekly confession empty the soul that God may fill it. By cultivating a right sense of values, we monks come to find deep joy in spiritual things. The more a monk gives himself to God, the more does He give Himself to him, and this is pure joy. Having this joy of union with God, we deem as nothing the pleasures we have freely renounced. Day in and day out we know that we are living our lives as we have elected to live them, in conformity with the Will of God. For a monk there is no disillusionment, as there so often is for many in other states of life. We monks know what kind of life would be ours when we joined the Order. By that, I do not mean that we foresaw every individual trial that would come to us; what I mean is that we knew ours would be a life of self-denial, and we freely embraced that life. We also know that, as monks, we can help our neighbour more than we would otherwise had we remained outside the monastery.

There is, among monks, a spirit of generosity, which rules out constant griping when extra work, for example, falls to their share. There is that inward calm which we monks experience; that calm which is outwardly manifested by a serene, cheerful bearing. On the whole, we monks have a keen sense of humor. We need it to take gracefully all the teasing that is a definite part of the "give and take" of community life. Those who wish to fulfill the words of Christ, speak His words and do His works, show by their calm exterior that they deem it an honor to keep a home for Christ, to be associated with Him in the noblest work possible — that of helping Him to save the souls for which He died.

Certainly the prospect of a happy death may be classed as ad advantage of religious life, and we monks hope just for that. Daily meditation on the shortness of life convinces us that death is not the end, but rather the very important beginning of our real life with God. Urged on by this conviction, we point all our spiritual efforts to one end, that of dying well. Passing worldly events are robbed of their importance by comparison with everlasting spiritual considera-

tion. Many persons push the thought of death into the background; we monks encourage the thought and daily pray for the grace of dying well. Have we not seen our fellow religious full of peace and hope? And we have every reason to expect the same grace from God's liberality, if we can persevere in loving Him.

Concerning the reward awaiting us, there is no doubt in our hearts. We have Christ's own words for it. "And everyone who has left house, or brothers, or sisters, or father, or mother, or wife, or children, or lands, for my name's sake, shall receive a hundredfold, and shall possess life everlasting." By a special grace of God, we monks have understood that fundamental, all-important lesson of our Catholic Faith, that man is created by God to know, love, and serve Him in this life, and be happy with Him forever in the next. Thanks to God's help, we early came to realize that God alone could satisfy our hearts. We cut ourselves off from human love in order that we may free our hearts for divine love. Our life on earth is a daily struggle, a reaching out toward God. After so short a time, which we call life, God will satisfy, as He alone can, the longings of our hearts for perfect union with Him. This is the pay off- Heaven!

SLIP FOR SLAP

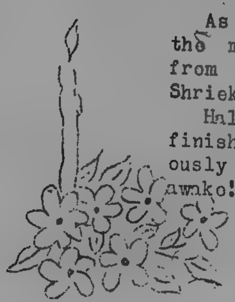

As the choir finished its anthem the minister announced his text from the pulpit: "Now, that the Shrieking has ceased......"

Half an hour later, the sermon finished, the choir launched vigorously into "Awake, ye sinners, awake!"

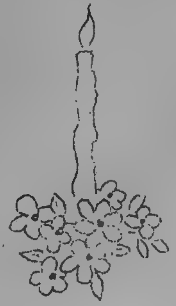

A SOCIAL PROBLEM -By Bro. Leo.

It is undoubtedly true, that one of the most serious social problems in the United States to-day (and for that matter in Canada), is the problem of juvenile delinquency in the larger cities. Does a child automatically become a delinquent when he becomes a juvenile? Or, is the process a continuous growth, which begins at a childhood that has been spoiled in so many, ways and ending in delinquency? We have many reasons to believe that it is so and as a consequence, here is what an American sociologist, J.H. Fichter, considers as a partial explanation of why American children become spoiled. This explanation will perhaps give us a greater insight into the problem of juvenile delinquency. (I wish to mention here, however, that the problem of juvenile delinquency as such will not be treated in this article.) Fichter says:

"It is to be assumed that the socialization of children in any society tends to be integrated with the patterns of thought, the goals, beliefs, values, and ideals of that society. This integration is never perfect, but it helps to "make sense" of what may appear to be erratic and undisciplined behaviour. A consideration of the following items may help to explain the type of socialization of children found in America.

a) In the United States there has been traditionally a high evaluation of the individual personality. This is not likely to be confined only to adults or to be appreciated and applied suddenly at some transitional point in a person's life. The young child is even accorded this respect.

b) There is also an emphasis on the future. Unlike most older populations of Europe and Asia, the American people have little regard for tradition as

a guide to conduct. Children are the "wave of the future." In them lie the aspirations of many parents who have themselves not achieved success.

c) The lack of social apprenticeship prevents the girl child from assimilating adult female patterns and the boy child, adult male patterns. Learning by doing, by imitation of and companionship with the parents is more consonant in a stable, agricultural way of family life. On the American scene there are numerous "substitute" parents performing family functions with the children.

d) The relative isolation of the immediate conjugal group prevents the child from developing diffused emotional ties to a large group of adult relatives. He gets his security and love from parents only and not from relatives in the larger kinship group, like grandparents, aunts, uncles, and cousins.

e) The inconsitency of means of conduct tends to bewilder the child. This is especially noticeable around the ages of seven to ten when the child begins to question why he must tell the truth, go to Sunday school, and avoid certain "bad words" when his parents" conduct does not conform to their preaching.

f) The child has an extraordinary dependence upon the mother who symbolizes love and security for him, while the father tends to be a sort of stranger. The bringing up of children is seldom a function shared by both parents in the American society.

g) The scientific and rational tendency of the American culture is seen in the American parents' dependence on expert and pseudoexpert advice on child-rearing. The natural and almost automatic rearing of children has been replaced by a desire to do the intelligent and the scientific thing.

Research in this field of socialization is only gradually accumulating among American social scientists, and our analyses are still imperfect. The above trends, however, are well marked in the American society. They are not meant to be a full explanation of the problem of spoiling children, nor are they universally applicable. There are many local, regional, and class differences in the bringing up of children." (J. H. Fichter —Sociology— p. 29)

Such then, is the explanation, even though not complete, of the problem of spoiling children in America. It is quite evident that many arguments pro and con can be presented apropos of each point in the above consideration. I, however, would like to limit myself and, from a certain

point of view, consider only the first point (a).

What struck me as odd at first, is that Fichter should have entirely omitted the question of religious training. For it is certain that proper religious training has a great influence for good on the conduct of an individual, just as the lack of it creates an individual devoid of necessary moral knowledge and training, and so much more prone to evil from the start. On second thought, however, it appears that this question of religious training is contained in the first point (a), but implicitely. For what do we mean by "traditionally a <u>high evaluation</u> of the individual personality?" Can this not imply (in this case) religious indifference? I think it is. For since there is this overrating of the individual personality, it would almost be contradictory to tie someone down to a particular religion and tell him that he must accept it without question.

Now, carry this doctrine over and apply it to child training. Given that each parent has his own religious convictions: what can be expected from them than to say, that the child will learn about religion when he comes old enough to form his own convictions. From here we have the lack of proper religious training, as resulting from too great a stress laid on the value of the individual personality. Such then, appear to be the consequences of this first point. Consequences not readily apparent, but as real and true as the promises themselves.

In fine, I would like to mention that the rural pattern of socialization of children differs from that of the urban family. One reason is, that there is this greater possibility of closer co-operation between children and parents. Rural pattern of behaviour are changing rapidly as the urban culture invades the rural areas through the mass media of communication.

NECESSITY OF PHYSICAL EXERCISES IN RELIGIOUS LIFE

-By Bro. Theodosius.

How many of us have given a serious thought to the question: Is Physical Exercise necessary in Religious life? For sure not many have. Why? Because they do not understand sufficiently the value of physical exercises for the human body. Physical Exercise such as gymnastics, sports, or work is very necessary.

The general purpose of Physical Exercise is to promote growth that is physically, mentally, emotionally, socially, and spiritually sound. The specific purpose is the development of basic muscular strength and the coordinations used in fundamental skill, developments of body poise and creativity in motion through enjoyable rythmatical activities. It also includes development of the individual's interests in maintaining his own optimum physical, mental, social, and emotion well-being, development of desirable social attitudes inherent in group relationships,

such as leadership and followship subordination of the individual to the welfare of the group and generosity to apponents. It also helps in the development of courage, initiative, alertness, self-control, and co-operation in group activities or individual games.

In their book "Directorium Seminariarum" the Sulpician Fathers say this about games and physical exercise: "The aim of physical exercise is to perfect the organizm of the adolescent and to correct defects of the body: to reach this aim, besides the gymnastic art nothing excedes games and physical exercises which in English are called "sports." The physical education not only proposes to augment the energy of the adolescent, but also to teach him in what way he should use his physical strength." Further they state....: "It is required that they (the adolescents) do exercise which promotes healthy recreation for the organizm; that is, deep respiration, relaxation of the nerves and diffusion of blood in the whole body. Therefore such games should be used that provoke exercise of the organs of the body as hands, feet, chest and back.

We have so many sport activities which require the use of the organs. Among the most popular are: hockey, baseball, football, volleyball, basketball and many, many others. These games do not only require physical but also mental prowness. For example in football, combinations of plays are figured out to deceive the defensive teams: the same in hockey and also in basketball. In sports a person develops both physical and mental coordinations because it is necessary to think before you make some play or still better fulfill it successfully if good results are to be expected.

Besides sports also gymnastics should be practiced because in sports, a person does not develop his physical-self to the greatest extent. Many times circumstances do not permit sports activities and another method is necessary to substitute for sports. The best method is gymnastics.

There are also other methods of exercising the body in which are included manual labour and walks.

Manual labour is necessary and in many occasions could take the place of sports or gymnastics. Such labour which requires the use of the hands, back and feet is very beneficial. Through labour we exercise the organs in the same manner as through gymnastics and sports.

Walks also are a great help in keeping the body in shape. They exercise the chest muscles and the leg muscles. They also develop the expansion of the lungs for proper respiration.

Let us make a resolution to do physical exercises to some extent. We don't necessarily have to take part in sports or do gymnastics, but we may do some manual labour, or go for walks so as to keep a healthy mind in a healthy body.

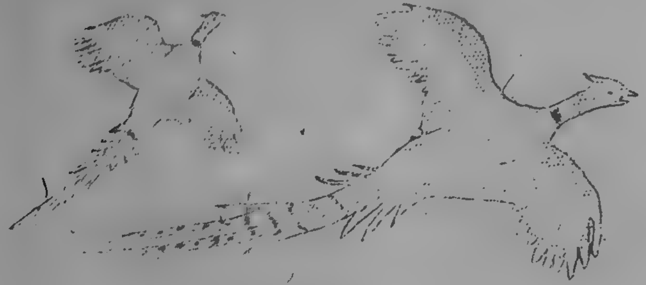

A man in the insane asylum sat fishing over a flower bed. A visitor approached, and wishing to be affable, asked, "How many have you caught?"

"You're the ninth," was the reply.

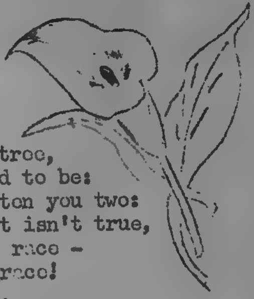

EVOLUTION???

Three monkeys sat in a cocoanut tree,
Discussing things as they're said to be:
Said one to the others: "Now listen you two:
There's a certain rumor that just isn't true,
That man descends from our noble race -
The very idea! It's a dire disgrace!
No monkey ever deserted his wife,
Starved her baby and ruined her life;
And you've never known a mother monk
To leave her babies with others to bunk,
Till scarcely they know their own mothers -
No, this isn't the monk's way, dear brothers!
And another thing you'll never see,
A monk build a fence around a cocoanut tree
And let the cocoanuts go to waste,
Forbidding all other monks a taste.
Why if I'd put a fence 'round this tree,
Starvation would force you to steal from me.
Here's another thing a monk won't do,
Go out at night and go on a 'stew',
Or use a gun, or a club, or a knife,
To take some other monkey's life!
If man 'descended', the ornery cuss,
He just did not descend from us!"

Anonymous

Easter

Greetings

КВАРТАЛЬНИК -- ВИДАЮТЬ Брр. СХОЛАСТИКИ, Ч.С.В.В. -- МОНДЕР АЛБЕРТА

РІК XXI КВІТЕНЬ ---- ТРАВЕНЬ ---- ЧЕРВЕНЬ 1959 ЧИСЛО 2

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

МНОГАЯ

ЛІТА

Слава Ісусу Христу.

Витаємо вас, дорогих читачів і заразом бажаємо вам веселих вакацій.

Тут у Мондері нам гарно, тихо поводиться. Тому, що "Домашньої Хроніки" цим разом не вміщаємо то дамо вам деякі вісті відносно нашого життя послідними тижнями.

В першій мірі, нічого надзвичайного. На відпуст св. Петра й Павла було народу, як маку. Народ сунувся з усіх сторін і деякі, що розумілися на справі сказали, що загостило 8,000 людей, я котрих около 1,500 приступило до Св. Причастя.

Зараз по тім Схоластиків вислали на "Тиждень Вакацій" на Голубинне Озеро (Піджен Лейк) бо треба було робити порядки. А було там роботи.

Також стрінуло нас ще одне нещастя: "Грека". Не довго байдакувалось нам без книжки. Ще не встигли ми порядно розлінюхуватися, а тут, ні звідси ні звідти, нам грецьку книжку всадили в руки й кажуть, треба вчитись. Так ми вже кінчимо літній курс Греки, але то були часи.

При цій нагоді хочемо почути й від вас, чи маєте деякі завваги, що були б нам корисні. Ми

вже одержали деякі завваги від відважніших читачів тому хочемо тут подякувати. Хай і надальше показують своє зацікавлення журналиком.

На кінець бажаємо вам всім багато Божих ласк в духовному житті та Божого благословення.

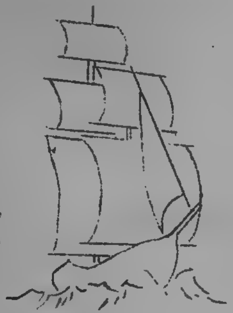

СОСТАВ РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ 1958-59.

Головний Редактор..........	Бр. Лаврентій
Редактори..................	Бр. Михайло й Бр. Венедикт
Видавник...................	Бр. Даниїл
Адміністратор..............	Бр. Василій
Машиністи..................	Бр. Михайло й Бр. Маріян
	Бр. Гавриїл і Бр. Василій
Друкарі....................	Бр. Даниїл і Бр. Теодосій
Мистецьке оформлення.......	Бр. Даниїл і Бр. Лаврентій

ВСЕСВІТЛІШОМУ

Й

ВИСОКОПРЕПОДОБНІШОМУ

О. ПРОТОАРХИМАНДРИТОВІ

ПАВЛОВІ МИСЬКОВІ Ч. С. В. В.

НА ЗНАК СИНІВСЬКОЇ ЛЮБОВИ Й ВІДДАНОСТИ

З НАГОДИ 25 РІЧЧЯ СВЯЩЕНСТВА СКЛАДАЮТЬ

СВОЇ НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ

Брати Схоластики.

БУВАЙТЕ ЗДОРОВІ СОКОЛИ

Минули щасливії літа,
Прожилось безжурне життя;
Тепер же нам час уставати,
Борби вже найвища пора.

Бувайте здорові соколи,
Вже час розпрощатися нам,
Моліться щодня Господеві,
Хай щастя й долю дасть вам.

Пішли до борби наші орли,
Пішли за свій нарід і край;
І просять у нас із могили
-Народе, на нас не забувай.

Ми йшли у твоїй обороні,
За тебе життя віддали,
Тепер же ж пора, наш народе,
Молитвою щиро нас спімни.

Хто своїх борців забуває,
Не варта ж він щастя повік,
З такого і части немає,
Ні для чого ж такий чоловік.

Спімнімо борців тих хоробрих,
Відважних, бадьорих стрільців;
Хай Бог нагородить їм щедро,
Хай лине повік, -бойовий їхній спів.

Галичанин
В честь Великого поета й письменника
ВПр. о. А.Г. Труха ЧСВВ.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Глибокий жаль огорнув цілу нашу Канадську Провінцію, коли блискавкою рознеслася болюча вість про несподівану смерть гідного Василієвого Сина, бл. п. єромонаха Андрія Труха, Ч.С.В.В. Ця сумна вість наспіла до нас з Ґримзбі, Онтеріо, де в лічниці дня 9 травня 1959 р. передав він Богові свого духа.

Бл. п. єромонах Андрій народився дня 18 лютня 1894 р. в селянській сім"ї в Конюхові, недалеко Стрия, у Західній Україні. По закінченні гімназії в Стриї дальші його студії перепинила світова війна, яка з собою принесла теж визвольні змагання за волю України. Як відданий син свого народу він вступив у ряди Українських січових Стрільців, де дослужився ранґи сотника. Після невдалої кампанії українських військ, молодий сотник вступив у ряди Христового Воїнства при василіянськім манастирі в Крехові. Торжественні обіти в Чині св. Василія Великого зложив він 14 лютня 1925 р., а вже наступнього року, тобто 25 липня 1926 р., відданий і побожний чернець став Христовим священиком. До Канади приїхав він 1933 р., де в скорім часі розгорнув широку місійну та письменницьку працю, що його несла нераз і за границі розлогої Канади.

Бл. п. о. А. Трух - це один з найбільше плідних сучасних письменників нашого Чина, а навіть і української еміграції в Новім світі. До останніх днів свого життя писав він численні статті до різних - прерізних часописів. Українські кален-

дарі переповненні його віршами, оповіданнями та споминами. В рр. 1943 - 1946 він був редактором нашого "СВІТЛА", яке двигнув на висоту української журналістики. В короткій статті годі нам навіть вичислити всі писання та книжки плодовитого письменника, але на особливу увагу заслуговують: "Граматика Української Мови" та монументальний твір "Життя Святих" у п"ятьох томах. При праці над п"ятим томом "Життя Святих" власне й заскочила його смерть.

Та пера було йому замало. Він пустився теж і до організаційного життя. Знаний він з ревности в основанні численних гуртків "Апостольства Молитви" по цілій Західній Канаді. Він був теж і одним з співосновників Братства Українців Католиків, що тепер огорнуло вже цілу Канаду.

Однак непоборна сила відданого монаха крилася в його живім слові. Від Атлантичного до Тихого океанів понеслося зворушаюче слово "вогнистого проповідника". Місійні науки та реколекції потрясли сумлінням тисячів українських вірних. Його переїзд з парафії на парафію був усе одним молитовним здвигом, тріюмфом Царства Божого між українським народом. В парі з місіонерським запалом йшов його й душпастирський дух. У багатьох парафіях, де він виконував уряд душпастиря, нестримною силою притягав він до церкви людей своєю святістю та любов"ю. Його вплив, як духовного провідника, дався відчути теж і між Василіянською Братією, серед якої він був усе улюбленою особою.

Зі смертю бл. п. єромонаха А. Труха, Ч.С.В.В. наш Чин утратив дійсно великого монаха-місіонера а український нарід відданого сина-патріота. Хай ласкавий Бог нагородить його щедро за його віддану й повну посвяти службу

Вічна Йому Пам"ять.

Бр. Д.Г.

ЛІТЕРАТУРНА МОВА

Коли ми підемо поміж свої люди, то ми наявно можемо переконатися, що різні околиці Українських Земель говорять трохи відмінно від нас самих. І коли б кожен почав писати по своєму, то хто зрозумів би його вповні? Де була б та єдність та сила народу? Це була б правдива катастрофа. Тому кожний культурний нарід має дві мові: -- одну народню-говіркову, а другу літературну. Першою говорять прості люди, другою інтелігенти.

Літературна мова - це великий здобуток для кожного народу, бо показує на його культурність. Тому то літературна мова - це гордість для народу. Наш нарід теж гордиться своєю літературною мовою. Те, що ми маємо свою літературну мову, це вже достаточний доказ, що ми є відмінним народом у слов"янській родині; що ми не є й не будемо якоюсь тільки причепою до іншого слов"янського "брата" та що наша культура стоїть вище від багатьох інших народів світу.

Але на жаль, ми недоцінюємо того труду й тих переслідувань, що їх наші предки перенесли, щоб зберігти нашу мову. А в чім пізнати, що ми недбалі? В тім, що ми нею досить не говоримо, що ми її не вивчуємо як слід. Українську мову вже віддавна наші вороги переслідували, а ще й досі переслідують. Вони її висмівали, нею погорджували, забороняли нею писати. Хто писав по-українському того карали. А все ж таки українська мова удержалась до тепер. І тому, що наш нарід заховав свою

мову, тому вона й нас заховала. Якби ворог був доконав того, що наміряв, то Українців на цій землі вже не було б. Бо хто знищить мову якогось народу, то тим самим нищить і його душу.

І тому власне наш ворог забирається до нищення українського духа через мову. Він тепер на кожнім кроці старається утотожнювати нашу літературну мову зі своєю. І немало таких речей, що питоменні українській мові, що відокремлюють її від його мови. Те все москаль старається викинути. Цього ми за всяку ціну не дозволяймо. Але, щоб пізнати, де властиво наш ворог усунув свої впливи, нам треба в першій мірі знати добре українську мову, її удосконалювати та щиро любити.

Багато є причин, чому ми повинні вивчитись добре української літературної мови. Ми самі знаємо що хто не знає своеї літературної мови, той шкодить своєму рідному народові, бо він, як те зогниле яблуко, інших заражує неправильною бесідою. Такий також спинює культурний розвиток свого народу й тим наносить йому чи не найбільшу шкоду. Один славний письменик написав: "У духовім житті кожного народу літературна мова відіграє важливу ролю. Вона бо сила культури, а культура - - сила народу". Ось ясний доказ чому культурні народи ставляться з такою святістю й ревністю до вивчення своеї літературної мови; чому в школах ця літературна мова занимає перше місце. Хай же ж наша літературна мова знайде в нас таку пошану й дбайливість.

Своеї літературної мови людина не вивчить за рік, тому треба над нею добре посидіти, щоб її достатньо вивчити. Цього від нас вимагає не тільки те, що ми інтелігенти-провідники в нашім народі, але вже теж самі Конституції про те нас напоминають. Зачнім це похвальне діло хочби й нині, але зачнім. Хто не знає своеї літературної мови, то хоч він учений, все ж таки він не гідний пошани свого народу.

Бр. М.Х.

НАШ РІДНИЙ ОБРЯД

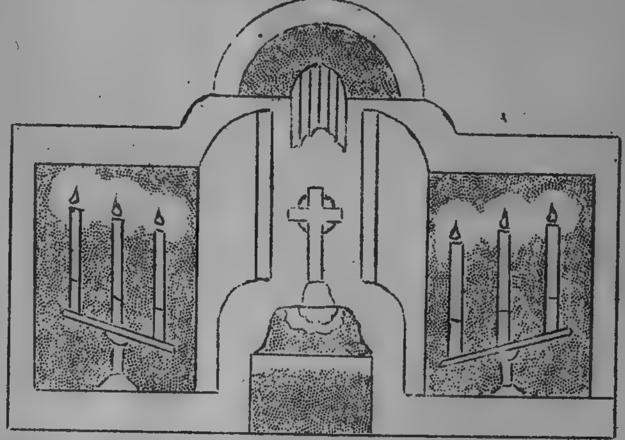

Церкву, як ту прибрану невісту, украшують різніпрерізні обряди, що є зовнішним виявом св. віри. Ці всі обряди Католицької Церкви ділимо на дві головні групи: Західні й Східні Обряди.

СХІДНІ ОБРЯДИ розвинулися у т. зв. Східній Римській Імперії, що з кінцем п"ятого сторіччя взяла культурний і політичний провід тодішнього знаного світа. З різних СХІДНІХ Обрядів, які розвинулися довкруги старинних патріярших престолів, у скорому часі до великого блеску й розвитку дійшов т. зв. ВИЗАНТІЙСЬКИЙ обряд, почин якого вийшов із столиці Римської Імперії, Царгороду.

Св. Володимир прийняв христову віру з Візантії й охрестив Русь-Україну 988 р., коли візантійський обряд осягнув свою золоту добу. Та водночас християнство на Русь-Україну ширилося з Болгарії, теж у візантійськім обряді, але збогачене Слов'янським словом, про що постаралися Свв. Кирило й Методій. Візантійська краса й слов"янський дух започали витворення т. зв

візантійсько-словянського обряду, що на півночі набрав московського характеру,а на полудні, у Києві зачав розвиватися з українськими народніми традиціями теж і своєрідний, питомий нам обряд що його тепер ми ядерно називаємо УКРАЇНСЬКИМ ОБРЯДОМ. Так, наш український обряд криє в собі византійську мудрість й красу, слов"янську силу виразу й духа та наші питоменні традиції й народній характер.

Український обряд містить у собі велику духовну вартість. Молитовного духа нашого обряду годі замістити чимсь вартіснішим. Поодинокі Богослуження так і навіяні музичністю, поезією та духовістю, що в силі пірвати собою й серце чужинця.

Тому краса й велич нашого рідного обряду понас запалити любовю до рідного нам Богослуження. Нам потрібно належно оцінити вартість укр. обряду бо він є нашим церковним і національним скарбом. Пізнаймо себе, то будемо шанувати себе.

Леник

Жінка й чоловік мухи бють:
-скільки ти вже забив?
-шість, три одного полу а три другого.
-а як ти міг розрізнити?
-дуже легко, три сиділо на паю, а три на люстрі.

-Я кажу тобі, хлопче, я не хочу цієї кімнати. Я не буду платити тобі ані цента за таку кімнату. Вона замаленька й немає вікна. Ви не мусити мене ущукувати тому що я з Фармів...
-Прошу пані, це не кімната,це елівейтер.

МАКСИМ С. БЕРЕЗОВСЬКИЙ

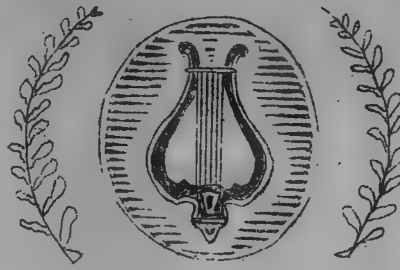

Програна під Полтавою війна (1709 р.) принесла зі собою сумні наслідки для Гетьманської України. Ідучи слідами жорстокого Петра І., московські царі старалися до щенту знищити всякий прояв українського життя. А саме на цю пору, то є від 1760 до 1825 року, припадає великий розквіт культурно-літературнім житті Гетьманщини, що так яскраво виявляється на полі вкраїнської музики. Це так звана "ЗОЛОТА ДОБА" української музики й представниками її є: Дмитро Бортнянськи, Артим Ведель та Максим Березовський. У цій статті буде слово за посліднього з них, а саме за М. Березовського.

Максим Березовський з"обачив світ 1745 р. в Глухові, на Київщині, де шість років пізніше народився найбільший наш композитор, Д. Бортнянський. Із самого малку Березовський виявив нахил до музики. Маючи гарний голос, без ніяких труднощів він був принятий до Придворної Капелі в Петербурзі. Тут він звернув на себе увагу маестра капелі, італійця-Цапіссо. Славний мистець на стільки захопився музикальним хистом молоденького співака, що сам давав йому лекції з теорії та композиції музики.

На поручення свого маестра М. Березовський виїхав на науку до консерваторії у Болоні, Італія. Тут він став учнем славно звісного віртуоза Джанбаттіста Мартіні, Францішканина, знаного більше під іменем "Падре Мартіні". Шкільним його товаришем, а заразом і великим компетитором Березовського був

Вольфґанґ Моцарт. Вони оба скінчили вищу музичну школи в Болоні з великим успіхом та титулом "маестро ді Музіка". Моцарт 1770 р. а Березовський 1771 р. Ще й сьогодні на пропам"ятній таблиці болонської "Аккадемія ді Філармонія" побіч імени Моцарта стоїть вирите й ім"я нашого композитора, Максима Березовського.

1774 р. вертався Березовський до Петербургу з великими мріями. Та життя закпило собі з його дарувань. При царській Капелі всі видніші місця були заняті італійськими музиками. Вони ніяк не хотіли допустити між себе зненавидженого українця. Це час зруйнування Січі та безпощадної політики Катерини II. Інтриґи та підірване здоров"я на стільки захитали душаю многонадійного українського композитора, що він ненадійно відібрав собі життя.

Головна ділянка композиції Березовського це - церковна музика. Прекрасні його "літургія", а з його перлин, церковних концертів, найбільш визначний концерт: "Не отверзи мене во время старости". Березовський особливо любувався у Причастнях, з котрих варта згадати: "Во всю землю", "Творяй Ангели своя духи". "Чашу спасенія" і "В пам"ять вічную". В рукописі ще остали: "Хваліте Господа с небес" та "Блажені, їхже ізбрал еси".

Згадуючи про творчість М. Березовського, варта було б поширити його музичну спадщину на церковні ниві.

Вага

-Тату, чи ти знаєш де Саскачеван є?
-Спитайся мами, вона все ховає.

МОРСЬКИЙ ШЛЯХ СВ. ЛАВРЕНТІЯ

Цього року Канада святкує девятдесять другий рік свого існування, як держава. В такім короткім часі вона понад сподівання поступила на полях техніки, індустрії та рільництва, так що тепер Канада тримає верх над багатьома іншими державами, котрі віком та заселеням перевищають її. Один із найбільших та найпожиточніших задумів, що Канада у співділанні ЗДА перевела в діло це "Морський Шлях Святого Лаврентія."

Шлях Св. Лаврентія це ряд каналів та здвиґів поміж лянцюгом озер, по якім океанські кораблі зможуть дістатися аж до озера Суперіор, якого поверхня є 602 стопи вища, ніж урівень моря. Він майже такий довгий як широкий Атлантійський Океан, 2,342 милі. Ціла ця праця коштує 1,200 міліонів долярів, з чого Канада має платити 700 міліонів.

Переговори над цим шляхом тривали більше 50 років. 1921 року були виставлені плани інжінерами ЗДА й Канади, але на жаль, американський сенат їх не затвердив. 1941 року інженери відновили й доповнили згадані плани. Всякі суддеві процеси й формальності затримали цю справу аж до 1935 року, коли все було полагоджене та затверджене.

Сама будова шляху зачалась 1954 року. Приблизно 15,000 робітників з найтяжчою та найсучаснішою машинерією мостили дорогу долиною Св. Лаврентія. Около 225 міліонів кубічних ярдів землі та каміня було вивезено, ужито над сім міліонів мішків цементу.

Найбільшою природною перепоною у цій праці була частина ріки від Прескот до Корнваль (46 миль). Тут вода дуже бистра та багато каміння. Щоб цю перепону усунути, ця частина ріки й околиця (38,000 акрів) були затоплені й зроблено штучне озеро. З того місця було виселено до 6,500 людей, що коштувало 30 міліонів долярів.

На тім штучнім озері була збудована 3,300 стопи довга ґідро-електрівня, яка містить у собі 16 ґенераторів. Кожний ґенератор продукує 57,000 кіл. електр. потуги. Онтаріо буде уживати 8, та Ню Йорк 8.

З цього шляху дуже багато скоуистає як Америка, так і Канада. Кошт транспортації всілякого роду збіжжя з американських та канадійських степів буде зменшений. Час подорожі між Монтреалем та Принс Артур буде скорочений на 2 - 3 дні. Обидві держави будуть користуватися таною електрикою. Також сподіються, що заселення попри цей водяний шлях буде щораз зростати.

Шлях Св. Лаврентія офіціяльно був відкритий дня 26-ого червня 1959 р. Церемонію відкриття довершали Президент Америки, Двайт Д. Айзенгавер та Королева Ан лії, Єлисавета II. Таким чином цей шлях, що є найбільшим ділом після збудовання транс-канадійської залізниці, поможе Америці й Канаді у їхнім проґресі.

Бр. Тома

Доктор приходить й питає чоловіка:
-Дай мені скрудрайвера.
Пять хвилин пізніше:
-Дай мені гамера.
-Пане доктори, що є з моєю жінкою?
-Я не знаю, я не можу течку відчинити.

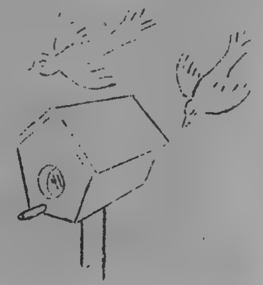

П О Д Я К А

Складаємо сердечну подяку нашому першому жертводавцеві ВПР. О. М. Ханасові за щедрий дар 10.00 долярів на наше видавництво

П Р О Б Л Е С Ґ У.

Поліція Федеральна вислала знимки з одного ґанґстера зі шість різних виглядів. Один Фармерський поліцай вислав таку телеграму: "ВЖЕ ЗЛОВИВ ПЯТЬОХ І ВОТ ВОТ БУДУ МАТИ ШОСТОГО".

Б А Ж А Є М О

ВСІМ НАШИМ ЧИТАЧАМ

І

БУДУЧІЙ

РЕДАКЦІЇ

ПРОБЛИСКУ

В Е С Е Л И Х

В А К А Ц І Й

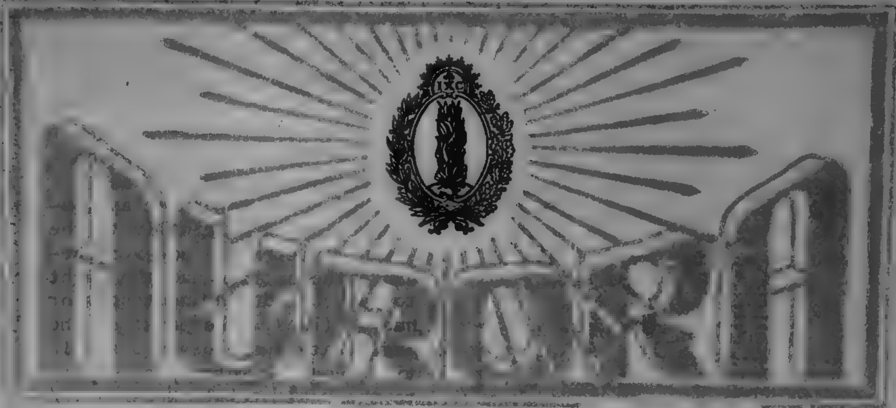

Basilian Fathers' Grotto

Mundare, Alberta.

THE DEVELOPMENT OF ROMAN LAW -By Bro. Cyril.

Among the greatest contributions which Rome made to the world was the development of a system of law. This system of law may be divided into three categories: constitutional law, the body of law and custom that determines how a nation is governed; criminal law, which punishes offenses against the state and against the persons and property of individuals; and private law, which regulates the ordinary affairs of the law-abiding citizens. We shall not consider the constitutional law, as it pertains to the art of government, but shall deal only with private law, after a brief consideration on criminal law.

The power to arrest and punish belonged originally to the Roman magistrate. However, because the citizen had the right to appeal death sentences or heavy fines, the power of the magistrate was lessened and in time became a mere preliminary to the real trial before the assembly. In time juries of senators were set up to hear special cases, and by the second and first centuries B.C., there was a whole system of permanent courts made up of senators, presided over by the praetors. The prosecutors of the state were the tribunes, but in general, there were no public prosecutors, this task being accomplished by the person who wished to take legal action against someone else.

Roman private law resulted mainly from jurisprudence and not from legislation. In the beginning of the Republic, the law was only an unwritten law which was handed down as a tradition. In the middle of the fifth century B.C., these laws were codified in the "Twelve Tables", and remained the chief legal document for several centuries. In time, there grew up another body of unenacted law which took the form of 'legis actiones', or unvarying forms of pleading devised by the pontiffs and 'iuris prudentes' to give practical expression to the principles of the Tables. In about 150 B.C., the 'legis actiones' were superseded by a more flexible system, whereby the civil law at any given time was largely embodied in the current edict of the district praetor. This edict, which the praetor of each year issued upon taking office, set forth all the cases that he regarded actionable and the law by which he would decide them. The individual edict was the result of jurisprudence and largely traditional, but if circumstances demanded it, the praetor was free to change it as he saw fit. In an actual case, the praetor would hear both parties to the suit, determine the legal question at issue and then embody this in his instruction to the judge. The judge then heard evidence, decided the questions of fact and made his decision.

Since the praetor was often not an expert in law, he would ask and follow the advice of men who were experts in law. Consequently, the edicts represented the consensus of the best qualified legal minds of the past and present. These experts belonged to an unofficial class of jurists and were called 'iuris prudentes'. They were a small group of men whose integrity and legal knowledge were recognized merely by public opinion. They held no office and received no pay for the advice which they gave to all who requested it. These 'iuris prudentes' had a great influence on the development of law in that first of all, they advised the praetor in drawing up the edict, and secondly they assisted the judge in interpreting the praetor's instructions of 'formulae' and in applying it to a particular case.

With the change to the imperial government, there were also a few unimportant changes in the sphere of private law. After Hadrian, the praetor's edict became premanent. Augustus respected the rights of the 'iuris prudentes' as interpreters of the law, and in time some were granted the right of speaking with imperial authority. From the time of Hadrian they exercised their chief power as members of the Emperor's 'concilium.'

In the sixth century, the Emperor Justinian appointed a commission to examine the many books on law which were written throughout the centuries. This resulted in the publication, in A.D. 533, of the 'Digest of Roman Law.' Contemporaneously, three other legal works were

published: The 'Institutes', an introductory handbook of law; the 'Codex', a codification of all the laws in force; and the 'Novellae', decrees of Justinian issued subsequent to the Codex. These four works together make up the 'Corpus Iuris Civilis', the final statement of classical Roman law.

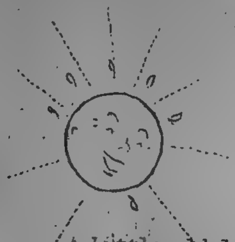

A Little old lady came up to a train at Grand Cent. and said, "Young man, where do I catch my train?"

"That depends on where you're going," said the announcer pleasantly.

"You're very impertinent," snapped the old lady. "What business is it of yours where I am going? But if you must know, I am bound for Boston."

The announcer obligingly picked up her three bags, found her a seat in the Boston coach, and put the bags on the rack above her head. As he descended to the platform, the old lady leaned out the window and cackled at him. "I guess I fooled you, you impertinent young man. I'm really going to Buffalo."

-By Bro. Marianus.

Most of us marvel at the success achieved by certain individuals in various phases of life. Why did these people actually become great? Was it not because they accepted the challenge of fulfilling conscientiously the right and best thing although it was quite difficult to do so under the circumstances they often found themselves in.

Of all the great figures of this atomic era, none war more universally respected by men of all faiths and races than the august figure of the late Eugenio Pacelli, Pope Pius XII.

We all are aware of the fact that he has guided the Church, his Flock, through what might have perhaps been the most turbulent years in the history of mankind. The efforts and endeavours of his entire papacy consisted in the struggle of maintaining peace among men. First came Fascism, then Nazi-

ism; both Mussolini and Hitler were wooing the Holy See at this time in the hope that, because of their anticommunist stand, the Pope would help soften world opinion about them. The Pope turned them down defending faith, truths and also christian morals. Then came the Second World War, during which he personally, being imbued by the virtue of charity, distributed to the needy all the money, to the very last cent, of the papal treasury. When the Chief Rabbi of Rome had sought financial aid of the Holy Father, Pius did not hesitate, even though he knew that the treasury was empty. Within twenty-four hours the amount asked for was attained. It is said that he had given an order to melt holy vessels to provide the funds for those of an alien faith. Following World War II came the threats and persecutions of Communism, which the Church endures till this very day. Yes, little, very little is known by most people about the life, the career and numerous accomplishments of the "Pope of Peace" and our "Angelical Pastor."

Eugenio Pacelli met his challenge of life. A life filled with affliction beyond our comprehension. In the biography of his childhood we read that one day, while his uncle was telling him a story about a missionary priest who, after undergoing long sufferings, was finally crusified by his tormentors. Eugenio looked away from his uncle, and said in a mild, but doubtful voice, "I think, I too, would like to be a martyr," but after a few seconds he added decisively "Yes, I would like to be a martyr, but - without nails!" This is precisely what Pius XII became during his Pontificate - a martyr without nails. His martyrdom, as a spiritual leader among warring nations, continued for nearly twenty years.

Just as it was necessary for Eugenio Pacelli to meet his challenge of carrying out difficult deeds and obligations during the duration of his sublime enterprise, likewise must each and every single one of us in the religious state.

Our evil inclinations frequently lead us to do something opposed to God's omnipotent will, and this is where the disease sets in. Which shall we choose, the easy thing or the right thing? If we continually select things easy, pleasant, requiring little or no effort, we shall all converge in complete failure. But, by doing what God wants us to fulfill through our superiors, we will be living the life of grace. To shield this supernatural life of our soul from harm and danger, holy Mother Church gave us our Constitutions. Let us not hesitate in giving them a little bit more attention.

The Wilson Household in Maple wood consisted of Papa, Mama, a daughter aged 10, a son aged 8, and an Airedale terrier named Paddy, whom both kids adored passionately. One day during school hours Paddy was run over by a truck and killed. Mrs. Wilson dreaded telling the children, but decided there was no use beating around the bush. When they came home from school that afternoon she called them into the study and said, "Children, I'm afraid I've got bad news for you. Paddy was killed this morning."

To her surprise, neither of the children batted an eyelash. They noted that she had nothing further to say, rose quietly, and left the room. A few minutes later she heard both of them laughing merrily and gave a silent prayer of thanks that the task had proved so easy. Suddenly, however, she heard a terrific wailing and the two kids burst into the room. "Our poor Paddy, our poor Paddy," the little boy sobbed wildly.

"But I told you about it as soon as you came home from school," said Mrs Wilson. "I said that Paddy had been killed and you didn't seem to mind."

The boy looked at her, griefstriken. "We thought you said Daddy," he wailed.

SPLIT-SECOND DECISION —By Bro. Ignatius.

Picture this situation if you will—there I am giving my first premier and half way through it, I'd forgotten what comes next. At that awful moment this thought came to me, "Well isn't this a fine pickle of fish, here I am and I can't remember what comes next." I put my head down and started muttering this when all of a sudden it happened - yes, Dear Reader, I remembered now the not-so-illusive next sentence.

Just about now you may be asking what does all this have to do with the price of snow in Siberia: Well you guessed it - nothing, but this situation did give me some food for thought. The result of the digestion of this thought will be found in the next paragraph.

In various forms situations like the above mentioned are quite common. They seem to occur as it to question our ability or self-confidence. Could it be that God in this little way is reminding us that we need His help even in the smallest things?

Of course the upshot or moral of this story is obviously-have faith in God and even with relatively little preparation one can succeed in any venture. Whoops, we got sidetracked here for is it not true that God helps those who help themselves. It seems to me for example rather than praying to pass a test if I pray for perseverance in study, I ultimately gain more. In this way I pray to God that He help me help myself.

All the above led me to this last thought. Obviously, the final goal to which we are all striving for is happiness. I define happiness as the satiety of all our appetites - the soul can only thus be satisfied when it embraces God. Since we all have crosses to bear here on earth, and we will always have crosses of one sort or another, the mature attitude would be to

accept this situation and pray to God for fortitude to bear our crosses like good Christian soldiers. A stride to perfection would be of course to bear our crosses with a smile. I'll have to admit though, if someone kicked your teeth in, it would be pretty hard to smile. Oh well we have to just grin, and bear it for, as a friend of mine used to say, "It is all for the greater glory of God." But when one has just lost a few of his teeth, it is hard for the moment to see how a face, less a few teeth, can glorify God. The act of getting one's teeth knocked in is indifferent in itself that is it is neither good or bad (try and tell this to the person who has just lost some teeth). What one feels in his heart after being thus kicked will derive merit or the opposite for himself. How did we get into the subject of teeth anyway, obviously the writer has an affinity for teeth.

Already the reader's eyes hurt but still the writer ramifies. "Just how much of these ramifications do you think we can stand?" cries the reader. "Stop" and he did.

REX STOUT, bewhiskered creator of the fabulous detective, Nero Wolf, was a passenger aboard a crowded Madison Avenue bus one day. An aggressive little man battled his way to Stout's side and, unable to reach a strap, forthwith clutched a strand of the author's beard in a grip of iron. Stout spluttered indignantly for a full block and finally demanded, "Will you kindly take your paws away from my beard?"

"What's the matter, mister?" said the little man. "Are you getting off?"

ARE YOU PROFESSIONAL?

—By Bro. Michael.

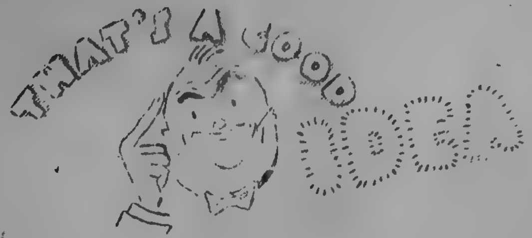

Have you ever asked yourself seriously—what is my line, what do I do well, in what do I excel? Is there something in me that can be of credit to the Order which is giving me a chance to become something. No doubt there is, for who is without some talent or other? But the important thing is to cash in on what we have.

An Order, the size of our Order, needs men of various abilities. We can't all be missionaries or preachers, retreat masters, doctors, and so on, but whatever we can, we should strive to do it well.

Some of us are definitely cut out for missions, others may be very talented teachers, while still others are first class material for working among the youth, for organizing. Put us all together and what do you get? - A formidable force that can overcome all barriers what-so-ever.

Why don't you strive to become perfect in some line or other? Do you like philosophy? Then go in for philosophy. If that is too dry, try theology. Maybe to you one is as try as the other, then try something you might like. A social worker can be of great importance

in our Order, since we are cut out by our Constitutions to work among people. If you have an amicable personality, a way with people, if you see you have no trouble making friends, then it might be for you. But it won't just come down from heaven. You have to work on yourself unceasingly to become more and more fitted for the job. If perchance you have a talent for writing books for example, then there is a lot of work for you in that field. We need writers, and we need them badly, so here is a chance to make yourself very useful. Improve yourself, read good authors, acquire a solid vocabulary, keep developing a pleasing style. Then, when studies are at an end, you can enter right into your field.

Missionaries are also a very valuable asset to an Order. If an Order has good missionaries, it can bring God into the souls of people in a most convincing manner. To be a good missionary means to be Christlike, to practice what someday you will preach, to be well versed in Holy Scripture, to heal the wounds of sin with your words of love. People gather around a good missionary as they would it Christ were there. They open up their hearts to him in confession, they listen to him as an authority on God and His Holy Church. What a satisfying job it is!

There are many fields opened to you; all that is necessary is the will to plunge yourself into one or more of them. Begin now to gather up what knowledge you will need for later years. Where there is a will, there is a way; moreso, since we are working for God. If you have a will, He will definitely provide a way for you even if it takes a miracle to do it. As a good Basilian, it is your exacting duty to start now to provide for later years, in as much as time permits. But then there is always time, if a person puts his mind to it. Make it a point to make something of your talents. You can't go too far if you do only what's demanded of you. To be without an ideal is to be nothing; to be with one is a sign of a great man in the making.

FISHING AT HANMORE LAKE

-By Homo

With summer comes the possibility of playing and enjoying more outdoor activities than usual. There are many sports or activities which we enjoy, but there is one to which some of us have a special liking. This sport is fishing.

During our last summer vacation at Hanmore Lake, we did a considerable amount of fishing and would like to tell you about our experiences at this particular lake. We cannot say that we are experts at this sort of sport, but we think that we have the general idea.

The first method of fishing that we tried at this lake is called "still fishing." All we needed for equipment was a line approximately fifty yards long; a weight (about five ounces); two or three hooks; and most important, the bait (worms, grass-hoppers, salmon eggs, minnows, or small frogs). We rowed out about fifty feet from shore where the water was about eight feet deep. We let down our anchor (a rock) and threw out our lines. An hour of tiresome waiting, finally convinced us that there were no fish in that spot. This type of fishing is very good for catching yellow-perch, pickerel, bass, and gold-eye, but only later did we

find out that no such species were to be found in this particular lake. Having tried a few more spots on the lake, we finally gave up the idea of still fishing.

The very next day we tried another method of fishing called "casting". The bait or lure is thrown out into the water by means of a casting reel. We tried a few different kinds of artificial bait, but in vain. Finally we placed our waving hopes on a spinner called the "Dardevle," a stripped red and white plug with a triple hook attached to the end. This is what the fish in this lake went after. On the second cast something was striking at the line and on the third cast a fair size northern pike was pulled in. From then on we used only this spinner and no other.

When three or four of us went out fishing we usually used the "trolling" method of fishing. In times like this we would take out the outboard motor, as rowing would be far too much work. This way of catching fish is quite monotonous if the fish are not biting. Usually when someone would catch a fish we would stop trolling and everyone would cast a few times in different directions to see if that spot had any more fish. In this way we found the best fishing locations and later we had no trouble in catching fish.

To know the spots where the the fish come to feed is not the only important thing. One must also know the time when to go out fishing. These cold blooded animals seem to bite only at certain times of the day. We noticed that one of the best times to fish is just before sunrise till about eight or nine in the morning. At this time one could be sure to pull in a fairly large amount of fish and sometimes a few monsters would bit.

Another profitable time to fish was just before sunset. Then we either caught fish above average or just nothing at all. A fellow fisherman, who camped across the lake from us, showed us the unbelieveable big northern pike that he caught. It was something to see! It weighed thirteen pounds and measured forty two inches. He claimed to have caught his fish just before sunset. This goes to show why this particular time of the day was so profitable.

Finally we were surprised to find out that fish also like to bite at the beginning of a shower and immediately after. We experienced this one day just before a cloud burst. Two of us were returning from our daily fishing expedition. We let out our lines be ind the

boat just to have something to do. Then out of nowhere something jerked on the end of the brother's line. It almost took his rod and reel out of his hands and he was sure that his lure had got snagged on something at the bottom of the lake but as he pulled it in along the boat he could not believe his eyes. Sure enough it was a fish and what a fish!

Many people are heard to say that fishing is just a waste of time. Our opinion is that these people do not know what they are saying, because it has been proven that fishing has many advantages. We know that when we are fishing our minds are kept only on what we are doing. For this reason all our worries seem to vanish during that time. We have also noticed that no matter how tired and weak we feel after hours out in a boat, we still feel relaxed. This relaxation is mental rather than physical. That is why so many professional men enjoy a few days of fishing out in the "open air."

Many love fishing for the main reason that they enjoy the thrill of catching fish. Others fish just because they wish to show their friends what they can do. One brother recalls the time when he caught his first fish. He was so thrilled and proud of himself that he could hardly wait to get home and show everyone the enormous fish (weighing exactly one pound) that he so valiantly landed all by himself. It really is a great thrill to catch fish. A person feels very brave, especially when the fish puts up a good fight.

These are some of the things that we experienced at this lake. We are happy to say that we were satisfied with that year's vacation mainly because all our wishes were fulfilled. First, we were glad and thankful to God that the weather was suitable. This helped to make our fishing very good. We were also contented because after those two weeks out at the lake we felt refreshed, strong, and ambitious to get back to the good old books.

DMYTRO STEPHEN BORTNIANSKY

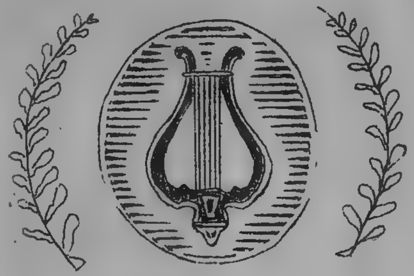

In the eighteenth century, a period of serfdom in the Ukraine, much Ukrainian talent was scrutinized by Russia and if of any potential value, utilized for her own purposes. Czarist Russia at that time was striving to lift its culture to a basis comparable with Western European standards. Therefore, she sent those persons gifted in various fields abroad, especially to Italy, for furthering their studies. Among the many who thus became famous personages, certainly the greatest in the field of music, and who has never been surpassed by any Ukrainian composer since, was Dmytro Stephen Bortniansky.

Dmytro Bortniansky was born in 1751, (the date and month are not known) in Hluhov, Ukraine, of a famous Cossack Senior. Possessing an exceptionally beautiful and strong soprano voice, he was entered into the Czarist Court Chorus in St. Petersburg (now Leningrad) at the relatively young age of eight years, in 1759. Five years later, he was assigned the solo part in the opera "Alcest" by Raupach. During this time, he studied music under the famous Italian composer Baldasarre Galuppi (1706-1785) who was then in St. Petersburg. Galuppi did not stay long in Russia and returned to his native Venice in Italy. The Czarist government sent Bortniansky along with him to complete his studies. For the next eleven years (1768-1779) Bortniansky developed his talents under this great master and began composing his own music, which was mostly opera. During his stay in Italy, he visited such music centres as Bologna, Rome, Naples and Modena.

In 1779, he returned to St. Petersburg, where he was appointed director of the Imperial Chapel Chorus. He remained in this position until his death in 1825. Upon receiving

his appointment, Bortniansky settled down to composing, organizing and improving his capella. As a result, he devoted his time to religious pieces, and while director of the Chorus had very little occasion for secular work or folk music. Most of his secular works were written while he was in Italy, completing his studies under Galuppi.

Dmytro Bortniansky's main contribution was his introducing the grand polyphonic style of music in the Ukrainian Church. This style of music, combining the Slavic and the Italian styles, is thoroughly original, devotional in feeling, and made an epoch in Ukrainian Church music. He has been since honoured with the title, "Father of Ukrainian church music in the polyphonic style."

Bortniansky's appointment as director of the Imperial chorus enabled him to compose religious music, which he reduced to a system of concertos, besides the many other pieces of Liturgy and hymns. Bortniansky also wrote religious music in the Latin and German languages for the Western Church.

The relationship between Bortniansky and Palestrina is that both introduced a new method of music to their respective rites of the Church: Bortniansky to the Ukrainian Church and Palestrina to the Latin Church. Bortniansky is also honoured with the name "Russian Palestrina" because his achievements in the field of music were similar to those of the great Italian composer. The prefix "Russian", however, is an error because Bortniansky was a Ukrainian and always considered himself one.

As director of the Imperial Chorus, Bortniansky went on a tour to Europe with his choir, visiting and performing in the great cities of the continent. While in Vienna, he sang in the Ukrainian church of St. Barbara, donated by the Empress Maria Theresa. During his stay there, he gave a concert with Haydn and Beethoven present in the audience. Haydn and Beethoven enjoyed it, and quickly expressed their attachment to the chorus and its director.

The famous French composer, Hector Berlioz had this to say of Bortniansky: "All his works are overflowing with sincere-religious.....mysticism, which lifts the listener into ecstasy; besides this Bortniansky had a special talent.....for grouping masses..and harmony."

Dmytro Bortniansky died on the ninth of October, 1825. When he felt his approaching end, he sent for his beloved choir and asked them to sing

his concerto #33 for the last time. Thus died a great musician, composer and director, amidst the music he loved and worked to perfection. To him truly and rightfully belongs the title, "Ukrainian Palestrina."

The Los Angeles Limited wasn't ten minutes out of the Chicago Union Station when a sweet little old lady noticed a man in the front of the car whose head was buried in his hands and whose shoulders shook with uncontrolled paroxysms of sorrow. Her motherly instinct prompted her to console the man, but she restrained herself with the thought that he was a stranger and might resent her interference. All that day and the day after she spent her waking hours surreptitiously watching him sniffle into his handkerchief. On the third morning, while the train was already winding its way through the orange groves of California, she could stand it no longer. "My poor boy," she said as she patted him on the shoulder. "Maybe if you tell me what is breaking your heart, it will make you feel better."

The young man looked up at her and wrung his hands. "For three days now," he sobbed, "I've been on the wrong train."

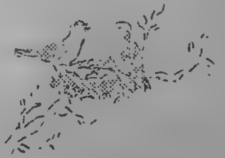

WITH THE ADVENT OF

SUMMER HOLIDAYS,

WE EXTEND TO ALL OUR MEMBERS

OF THE ORDER OUR BEST WISHES

THAT YOU ARE HAVING A HAPPY,

AND RESTFUL VACATION.

-Bros.

Scholastics.

ПРОБЛИСК

КВАРТАЛЬНИК — ВИДАЮТЬ Брр. СХОЛАСТИКИ Ч.С.В.В. — МОНДЕР АЛБЕРТА

РІК XXI ЛИПЕНЬ СЕРПЕНЬ ВЕРЕСЕНЬ **1959** ЧИСЛО 3

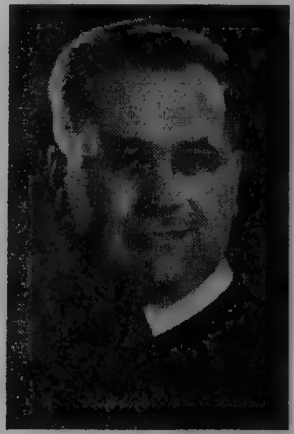

МНОГАЯ ЛІТА!

Слава Ісусу Христу.

В цьому першому числі нашого 1959-60-го шкільного року складаємо щирий привіт всім Василіянським студентам де вони не находилися б.

В останньому числі "Проблиску" побажав нашим дорогим читачам веселих вакацій. Маємо надію що це бажання сповнилося та що вакації були гарно й весело проведені. Тепер беремося зо свіжим запалом та з відсвіженими силами до дальшої праці. Ось кілька думок з цієї нагоди.

Наука це не легка річ. Однак, нема науки без муки, як каже пословиця. І мудра вона. Бо все що колибудь людський ум і талант винаходили, це вимагало жертви, труду і праці, чи то умової чи фізичної. Пам"ятаймо на слова бл. п. Папи Пія XI: "В усім і скрізь старайтесь бути перші." Так. Перші в чеснотах, перші в науці, перші в праці та перші навіть в спортивних змаганнях. Бо у всьому маємо стреміти до досконалости. Тоді Господь Бог матиме більшу славу, Чин честь і радість, а ми самі велику заслугу. В цьому напрямі редакція "Проблиску" бажає всім дорогим схолястикам ЧСВВ щедрого Божого благословення в

усіх змаганнях.

Приготування до священства теж і включає вправу в писанню, бо сьогодні дуже важний апостолят писання. Проблиск--це отворений Форум для такої вправи. Всіх схолястиків Чина, де не були б, і яких студій не виучували б запрощуємо користати з наших сторінок та висилати нам до Мондеру свої статті.

Нашим бажанням є щоб Проблиск був лучником любови та взаїмним зацікавленням для всіх схолястиків ЧСВВ всіх Провінцій Чина що розділені різними центрами студій. Тому ми хотіли б щоб в ньому появлялися вісти, враження, спостереження тощо з усіх усюдів. Така виміна думок послужить до зближення нас один до одного помимо фізичної віддалі.

СОСТАВ РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ 1959-60.

Редактори..................Бр. Гавриїл і Бр. Венедикт
Видавник...................Бр. Єронім
Адміністратор..............Бр. Василій
Машиністи..................Бр. Василій і Бр. Маріян
Друкар.....................Бр. Теодосій
Мистецьке оформлення.......Бр. Василій і Бр. Єронім

Високопреподобному Отцеві Ігуменові

МИРОНОВІ ДАЦЮКОВІ, ЧСВВ.,

з нагоди назначення на новий уряд, складаємо щирі побажання, та молимо Всемогучого Бога, щоб дарив Їх особлившими ласками й добрим здоровлям, на ввесь час Їхнього настоятельства в нашому домі.

Нашому попередньому Ігуменові,

ВПР. О. В. БАРАНИКОВІ, ЧСВВ.,

складаємо щиру подяку за Їхню батьківську опіку над нами, та бажаємо Божого благословення та багато успіхів у дальшій праці.

Брр. Схолястики, ЧСВВ.

Я ЛИНУВ...

На чистих підблакитних хмарах,
Повитий сяйвом зоряним --
Колисаний вітрами неба
І вкритий шовком багряним
З вечірнього проміння сонця,
Що визирало зпоза гір --
Я линув в безвісти всесвіта,
До неба, у блакить, до зір...

Нікого не було зі мною
Лише легіт моїх пісень,
Що розсипалися в просторах
Немов весною цвіт з вишень...
Ніхто не бачив моє щастя,
Ніхто зі мною не радів,
Ніхто не знав, що в цю хвилину
Я відновлявся, молодів...

--Василь Лімниченко

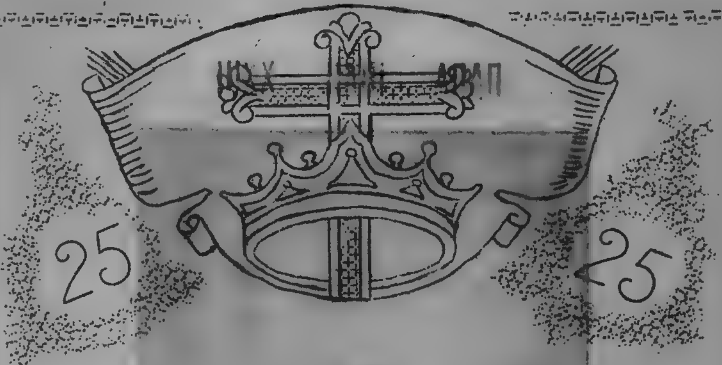

Впр. о. Методієві Жанасові, ЧСВВ., нашому дорогому добродієві, з нагоди 25-ліття священства, складаємо найщиріші побажання особливішого Божого благословення на дальшу дорогу в Його винограднику. Хай будучі роки, як і попередні, увінчаються успіхом для Божої слави й спасіння душ.

Брр. Схолястики, ЧСВВ.

ПАПА ІВАН XXIII

Вже зближається перші роковини Понтифікату нашого Вселенського Архиєрея, Папи Івана XXIII. Хоч Святіший Отець у старших роках, він тішиться добрим здоровлям. Цього року, 25-го листопада, Його Святість святкуватиме сімдесять восьмий рік свого життя. Його енергічність найкраще проявляється в його діяльності.

Два тижні після його коронації, Папа Іван був створив двадцять трьох нових кардиналів, щоби

скріпити різні церковні уряди. Роблячи це, Папа не тільки що заповнив усі опорожені місця в Колегії Кардиналів, але збільшив число колегії від сімдесять до сімдесять пять, ломячи практику, що тривала продовж майже чотирьох сторіч.

Із цих двадцять трьох нових кардиналів, тринадцять є італійцями. Всі вони, крім трьох, є членами Курії, цебто, церковної адміністрації, або в Ватиканській дипломатичній службі. Із не-італійців, тільки один(Французький Кард. Андрей Жулієн) є курійний член, решта є т.зв. "пасторальні" кардинали, які займаються власними епархіями. Також призначив нових Апостольських Делеґатів до США.(Впреосв. Еґіджіо Ваньозі) й до Канади(Впреосв. Савастіо Баджо).

У перших днях місяця лютого, Святіший Отець вступив у своє авто та поїхав до Базиліки св. Павла поза Мурами. Несподівано він з"явився перед 20 кардиналами, які були зібралися там, щоби відсвяткувати 1,900 річницю Послання св. Апостола Павла до Римлян. Тоді, Папа проголосив, що місто Рим стане найважнішим осередком двадцятого сторіччя для Католицької Церкви, бо мабуть у 1960р буде скликаний 21 Вселенський Собор.

Наш ніжний Папа Іван XXIII видав свою першу енциклику в липні, яка дала доказ про його батьківське старання про всіх християн. У ній Папа перестрігає перед неправдою несвідомістю (джерелом і коренем всякого зла) та небезпекою війни. Рівночасно, заохочує всіх провідників націй, щоби старалися всіма силами про братню гармонію між народами. Він також надіється, що наступний Вселенський Собор яко "чудова манифестація єдности..." приверне багато не-католиків до Христової Церкви, "Коли ми сердечно запрошуємо до злучення з Церквою, ми не запрошуємо вас до хати чуженців, але до вашої рідної, до хати Отця, яка належить до кожного.

Хоч Папа Іван на Папськім Престолі тільки один рік, він вже належить до найлюбіших Папів модерних часів. Також і між нашим українським народом далася відчути його любов до східнього обряду

бо вже за час його Понтифікату була створена нова укр. Митрополія в Америці й нова дієцезія в Німеччині.

З нагоди цього першого ювілею хай наше щоденне літургічне прохання "О святійщем вселенстім Архієреї нашем Іоанні Папі Римстім" лунає до Бога з більшою свідомістю, настійчивістю та щирістю.

-- Бр. Маріян

З НАРОДНЬОЇ МУДРОСТИ

І собака плисти навчиться, як вода вухами наллється.

За кавалок кишки -- біг сім миль пішки.

Вилічився на один бік.

І найбільші люди мали малу колиску.

Стільки користи, що кіт наплакав.

Тільки сала на нім, що на комарі цілім.

Є то чеснота над чеснотами держати язик за зубами.

Шануй батька та Бога, буде тобі всюди дорога.

Де руки і охота, там велика робота.

Початок Української Музики в Галичині

"Перемиська Доба"

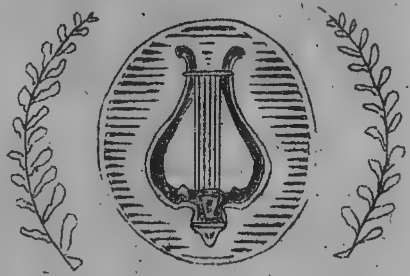

Смерть великого українського композитора Дмитра Бортнянського в 1825 р. спричинила кінець "Золотої Доби" української музики. Музична діяльність на Придніпрянщині ослабла і занепадала, за те в Галичині, поволі вона оживлялась, набрала більше сили, та виступила у повній красі в 1829-1870 рр. Ці роки творять т. зв. "Перемиську добу" тобто, відродження української музики на Галицьких землях з осередком в Перемишлі.

Головними представниками цієї доби, це Михайло Вербицький та Іван Лаврівський. Вони обидва творять групу т. зв. "перемиську школу." Про них буде мова в пізніших статтях.

Початок цієї доби завдячуємо Іванові Снігурському, єпископові перемиському. Щоб належно це зрозуміти, мусимо глянути в його життя.

Іван Снігурський народився 1784 р. в околиці свого пізнішого єпископського осідку Перемишлі. Образувався у Відні, в "Августінеум," де й здобув докторат св. Богослов"я. На прикінці 1800 р, назначено його сотрудником при церкві св. Варвари в Відні. І ось тут склалася важна музична подія, як це пише др. Борис Кудрик: "В 1809 р. замкнено каплицю російського посольства, де резидивав кн. Андрій Розумовський, син останнього гетьмана Кирила, а хор цієї каплиці зложений виключно з придніпрянських українців, звернувся до

пapoxiяльного уряду церкви св. Варвари з Проханням о дозвіл співати в цій церкві. На найближчій Службі Божі виконав твори Бортнянського, Враження, як кажуть джерела, було могутне. І оце тоді Снігурський, як сотрудник правив спільно при всіх торжественних Службах Божих, скільки разів співав цей хор."

Коли в 1816 р. о. Снігурського іменували перемиським епископом, він приїхавши до краю знаходить великий занепад в обряді і музиці. Тоді повний вражінь віденського хору, береться він до ревної реформи всіх цих речей. Взір у музикальному полі мав у згаданому наддніпрянльському святоварварському хорі у Видні, що виконав прикрасно твори Бортнянського.

В 1829 р. був перший церковний хор при перемиському соборі. Снігурський спровадив на дириґента Чеха Алойза Нанкого з Брна на Моравії. Нотний репертуар для хору створений із творів Бортнянського та інших: звідси ці твори, головно Бортянського, стали популярні по Зах. Укр. землях. Перший виступ хор відбув у перший день Великодня, 1829 р. "Ця дата" як пише далі др. Б. Кудрик, "це не лише дати народин перетиського хору, але заразом дата народин усього укр. музичного життя у Галичині, одна з великих дат в історії нашої новішої культури." Між синами цього хору знаходилися і Михайло Вербицький (альт) та Іван Лаврівський (сопран).

Світлий період перемиського хору не тривав довго. Нанке, обтяжений приватними лекціями, не прикладався до ведення хору так пильно як передтим, а 1833 р. уступив з дириґентури. Наслідники Нанкого показалися себе гіршими від нього. При занепаді цього хору, Вербицький та Лаврівський стільки набули теорії, скільки їм було конечно до їхньої творчости. Це запевнило існування укр. муз. сили до 1870 р. Від тоді можуть продовжати працю їхні наслідники: Бажанський, Матюк, Вахнянин і інші.

Заслуга перемиського хору в тім, що він дав перший почин до відновлення української музики на галицькому ґрунті по "Золотій Добі", яка скінчилася із смертю Бортнянського. Заснування цього хору почало т. зв. "перемиську добу" та дало нам двох першорядних композиторів в особах Вербицького та Лаврівського.

По Перемишлю, музична культура знаходить собі пристань у Львові, в питомецьких хорах, разом із Вербицьким і Лаврівським. Про це писатимемо пізнійше.

-- Вага.

З НАРОДНЬОЇ МУДРОСТИ

Крапля за краплею вода як паде,
то і в камені діра буде.

Всюди добре, а вдома найліпше.

Надіявся дід на мід, та й утратив обід.

Бодай тобі добро поза кожне ребро.

Довг тому називається довг, бо довго не віддається.

Доробився, як той, що одним волом орав.

Тоді дорога не спішна, коли розмова потішна.

Він на жарт украв, а вони на правду б"ють.

Кіт за пліт, а миші в танець.

ХРОНІКА

В днях 6-го до 25-го липня Брр. Схолястики попробували збагнути ту тайну, що зветься "грецька мова." Нашим викладачем був о. Й. Храпливий. Здається, що всі були уділені грамотами кваліфікованих "греків." Потім усім, брати поїхали по колоніях навчати дітей катехизму. Взірцева стаття щодо відповідей та пригод можете знайти у англійській частині цього журналику.

Дня 17-го серпня вся монаша братія святкувала імянини Впр. о. Маґістра Мирона Дацюка та нашого дорогого."дядя," о. Кривуцького.

24-го серпня, Впр. о. Ігумен В. Бараник попращались з мондерською братією перед ви"їздом до Ґримсбі. Того самого дня схолястикат зменшили своїм від"їздом до Оттави на Філософічні студії брати: Даниїл Гумницький, Михаїл Хома і Лаврентій Климчук.

Від 25-го серпня до 1-го вересня ми відбули реколекції, до яких точки пояснював Впр. о. Атанасій Пекар. Прибули на ці вправи Впр. о. Протоігумен Боніфатій Слобода, Пр. оо. Рафаїл Мельник, Віталій Підскальний, Дамян Велещук, Петро Грабець та Венедикт Мулик.

Дня 3-го вересня прочитано диспозицію на 1959-1960 рік. Новим ігуменом назначено Впр. о. Маґ. Мирона Дацюка.

На 10-го вересня брати Схолястики почали новий шкільний рік молебнем до Святого Духа. По набоженстві була конференція, яку дав Впр. о. Вікарій Корнилій Пасічний. 11-го вересня було Прімо Діко.

Настав час традиційного курсу "барабальоґії," що ним займалися схолястики разом з новиками в днях 24-го до 26-го вересня.

Дня 26-го вересня ми привитали до своїх рядів нового схоластика, Брата Єроніма Щербу.

PARDON YOUR SLIP IS SHOWING -By Bro. Marian.

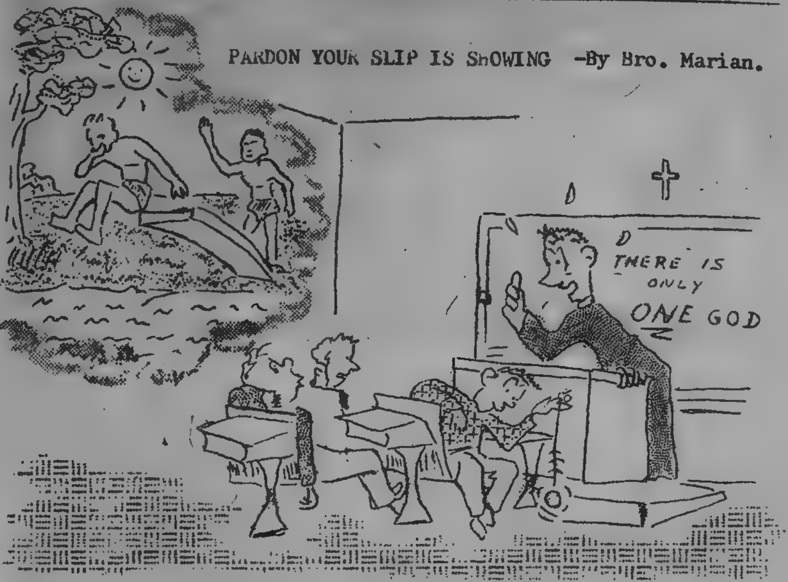

Most Bros. Scholastics have probably experienced the satisfaction of teaching catechism during one summer vacation or another. Some, no doubt, have many a fond memory of humorous incidents which occurred during some catechism class or in the course of their discussions outside the class. I, for one, have enjoyed my sojourn at Krakiw considerably. Here are a few of my impressions.

We left Mundare on a peaceful Sunday evening, and arrived at our destination twenty-five short minutes later. During this brief journey I sat gazing at the rolling hills of the colourful countryside. Inconsistant sentiments of anticipation entered my mind. Before these various cogitations were able to jell in my mind, our vehicle came to a sudden stop. And then there came this thought: "Well, this is it." To the left of the road stood a new, modern house which was to be our home for the two approaching weeks. As we approached the house we were cordially welcomed by an elderly couple, who volunteered to be our hosts throughout our temporary stay.

The following day, classes in the Parish Hall commenced at 9:00 o'clock. Our first class consisted of twelve pupils. As is usual on the farms, the number gradually increased until there were twenty children attending regularly. I, as luck would have it, was given the dubious privilege of instructing the younger group, which consisted of seven youngsters. First of all, I helped them memorize the morning and night prayers. After each one individually recited the "Our Father" in Ukrainian, with no less than ten promptings, we began to memorize the "Hail Mary." The latter seemed to come more fluently; the former was a real tongue-twister for every single one of the tykes. Finally, I opened the catechism and started to expound the rudiments of our religion. Befor I realized it, the inquisitive bunch of little rascals led me off the subject with their impertinent questions. It took some effort to get back to the subject at hand. The recess that followed relaxed both their minds and my tension. (I wonder who needed it more?) After recess, reviewing briefly the few pages on the Triune God, I catechised them on their content. Some of the answers were quite humorous. A seven-year-old girl, asked if there is only one God, insisted on six. I pointed to the six-year-old boy sitting beside her and his verdict was five. Instantly, a youngster of the group raised his hand. A feeling of gladness came upon me when I saw the elevated hand, but unfortunately, his answer was 'four'. Apparently God's grace was working on them slowly, for the numbers were gradually decreasing. Repetition was a necessity. A half-hour of verbal pounding finally had them convinced. They believed that there is but ONE God. The number sank so deeply upon them that when they were asked how many Persons there are in the Blessed Trinity, the majority answered - one. Next morning, the smallest one had a tough time remembering the names of the Divine Persons. When asked to enumerate them, his reply came slowly: "God the Father, God the... the..." "The what.?" I asked. Showing a remarkable example of the theory of association of ideas, he mentioned three names: "God the Father, god the sun, and god the moon." Suppressing an almost uncontrollable impulse to laughter, I corrected him. I continued the questioning: "What is man composed of?" "Body and Soap," came the terse reply. Answers like there were by no means few and far between. Amidst such a

setting, the two weeks passed joyfully and quickly.

The time of departure approached. The children were pleased, for they knew that they had enjoyed a profitable two week course of religion. I was satisfied, knowing that the instructions and explanations gave them some knowledge, and brought them closer to their Creator.

At home once again, we, the scholastics, were exchanging impressions. I related some of the boopers I received as the replies to questions. "When I asked the kids," I said, "how many Gods there were, some answered that there were six, others five, and still others four, but not one said that there were three." The joke, of course, was on me. I probably had taught the children a few things, but it seems that in the process their original confusion rubbed off on me.

LOSS LEADER

In Dallas, Minister Robert Raible wrote in the weekly unitarian: "The sermon next Sunday will be an introduction to sin, which I hope will stimulate our congregation."

AROUND THE NOVITIATE -By Bro. Ignatius.

October is upon us once again, and the novices are well into the new term. Here are some thoughts and reflections on our summer and early fall activities.

In compliance with prevailing custom, the novices, in the latter part of August went for a two weeks vacation on the farm. There we had the opportunity to learn a little about haying and something about the Minneapolis tractor. With a change of scenery and a little relaxation of our schedule, we had an enjoyable time. Around the beginning of September we hurried back home to Mundare to welcome two new candidates. Now things were buzzing around the novitiate once again. As we observe the candidates learning the multitude of rules, with many "what fors" thrown in we have fond remembrances of our first days in the novitiate.

Then as the September days became fewer, we had the questionable pleasure of harvesting the potato crop. At the outset we expertly sized up the field and predicted that we would be finished in relatively no time flat, as the saying goes. A day and many sore muscles later, we began to have some doubts. The customary potato-roast and picnic promised the material recompense for our efforts. The

completed project left us with a feeling of satisfaction of a job well-done.

Potato-picking time brought sadness to the novitiate, as one of the novices graduated to the scholasticate. The novices were sorry to bid him farewell, but there comes a time in the life of a novice when he must make the step and become a full fledged religious. We send our prayers with him, together with sincere wishes for a great success in his studies. We, however, have many fond memories of Brother Jerome: (one that comes to mind now is his battle with the bees outside the upstairs chapel during his office of sacristan) Thus the novices loss is the scholastics gain.

Just lately, October 12, to be exact, the ranks of the novices were once again depleted by the departure of our priest novice, Father Joseph Erdei. Fr. Joseph's religious career was unique in every way. He began his novitiate in Hungary, but because of the pressure of Communist rule, was unable to complete it. During the late uprising he fled to Rome and completed his theology there. Then he arrived in Mundare to finally round out his basic spiritual preparation for his life as a Basilian priest. As a novice, his humility and meekness in adapting himself to circumstances, were edifying to all, and his very presence served as a stabilizing influence on the younger novices. On the occasion of his first vows our fervent prayers go to God for his success in the Basilian vine-yard of the Lord.

The least noticeable but the most important change in the novitiate is our slow but sure conversion to true religious. In retrospect we see that we have all made some improvement in the formation of character and in the spiritual life. The silent fact, however, remains that there is still much to be done in this respect, but, as the saying goes, Rome was not built in a day. Perhaps this is the key of the "hidden life." to strive to perfect ourselves in order to be a living example of the life we profess. Meanwhile, we are counting the months we have remaining before we are permitted to enter the scholasticate.

An Objective, Unbiased Report

As a rule, the Scholastics and the Novices do not mingle. The exception to this rule occurs mainly on the sports field. Since both the Scholastics and the Novices are few in number it's difficult for them to engage in competitive sports in their own respective groups. Hence, they are permitted, on occasion, to meet in the field of sports and compete against each other. Such an association unavoidably develops a spirit of rivalry between them; this rivalry has been rather prominent during the past few months. It was given expression in such games as football, baseball and volleyball.

Football was the sport played most often. In all there were nine games. The Scholastics seemed to have it over the Novices here, because they defeated the Novices six times and tied them once. Paradoxically, the two games the Novices did win were played in bad weather, on a somewhat wet and slippery gridiron. Does the song about our "web-footed friends" have an application here? All the football games were very interesting, with some thrilling moments. Both teams showed good skill in controlling the ball and in breaking through the opposition's

defence. But over-all mastery seemed to be on the side of the Scholastics.

There was one occasion on which these both teams of universal ability matched their skills at baseball. There was not much to choose between the two teams simply because there wasn't much to chose period. The Novices loss, however, on this occasion, was charitably attributed to the not-in-shape arm of their most promising thrower.

The volleyball series consisted of three games. To the chagrin of those individuals who underrated them, the Novices proved their over-all ability by winning two of the three games.

Thus, the Novices look to the near future and Canada's own sport, hockey. They feel that among this year's candidates and novices they have high calibre performers and should be able to put together an unbeatable ice crew. This does not daunt the Scholastics but rather appeals to them, since they enjoy a stablized competition. The Scholastics hockey team is not to be taken too lightly either. They have a goaltender who by his presence plus equipment covers most of the goal entrance. their defencemen are sharp, their forwards fast, and their shots powerful and accurate. (Any appearance of intention to intimidate by these words is purely coincidental). So, by and large, it seems likely a very interesting hockey season in the making for the few fans on the sidelines.

This scribe wishes all the players of the O.S.B.M. League the best of success in their sporting endeavours. May they reap from their participation in sports its varied fruits, spiritual, physico-spiritual, and physical. May it contribute to their developing of a sound mind in a sound body.

FRED

Our sincere thanks to Rev. Fr. Orest Slobodian for letting us use his typewriter.

BIRD'S EYE VIEW

Bro. Scholastics

Bro. Marianus (Beadle) Sailing on a high fleecy cloud.
Bro. Gabriel — Keeps going up the scale, (not the musical one)
Bro. Ben — Sunny with cloudy intervals.
Bro. Basil — Boils at a low temperature.
Bro. Theodosius — A practical person, who uses the night for sleeping and the day for rest.
Bro. Jerome — A person who says what he thinks, (if and when).

Bro. Novices

Bro. Ignatius — Usually keeps in the background, but occasionally comes up with helpful suggestions. Once he starts something, he never quits.
Bro. Augustine — As "zealot" he is strict. As a brother, he is kind.
Bro. Thomas — He is a Montrealler all the way. "No other city excells Montreal in anything, even in sports???" So he says.
Bro. André — Another Montrealer (oh no!). He is very ambitious. Would like to be ordained very soon — tomorrow if possible.
Bro. Michael — He has a knack for composing short, humorous rhymes. Hillbilly songs are his favorites. He even sings them.
Bro. Steve — A boisterous progeny. He always has something to say whether you're listening or not.
Bro. Walter — Youngest but the tallest. He is extremely useful when it comes to pushing big loads (like the Bro. Scholastics in football).

SHAKESPEARE JR.

One day a mother and her eight-year-old son were walking down the street. The youngster noticed two men whose features seemed to indicate that they spent most of their time riding horseback. He laughed loudly and, pointing towards the men, said: "Mother, look at those funny bowlegged men." The embarrassed mother squeezed the boy's hand tightly, and when they got home, punished him by making him write out several pages of Shakespeare. She soon had the occasion to learn that the punishment was equal to the fault. For the very next time she and her son encountered cowboys on the street, the young lad said: "Mother, what manner of men be these, who have their legs in parentheses?"

TO ALL THE STUDENTS OF THE ORDER

We extend

Prayerful Wishes

For Success in Your

STUDIES

ПРОБЛЕСК

КВАРТАЛЬНИК --- ВИДАЮТЬ Брр. СХОЛЯСТИКИ ЧСВВ. --- МОНДЕР, АЛБЕРТА
РІК XXII ЛИПЕНЬ — СЕРПЕНЬ — ВЕРЕСЕНЬ 1960 Число 3

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

ЗОЛОТИЙ

ЮВІЛЕЙ

о. Йосафат Жан ЧСВВ.

Слава Ісусу Христу.

Минулого року тому, що бракувало сил, видавання нашого схолястицького журналика було дуже не періодичне. Цього року ми будемо старатися видавати цей журналик що три місяці, бо й маємо більше сил і сподіємося трохи більше кооперації.

Цього року читачі нашого схолястичного видання зауважать деякі зміни. Ми будемо старатися писати більше про духовні, релігійні теми. Однак тому, що ми ще не вчилися ані фільософії, ані богословія, ми будемо старатися доповняти цей брак дослідженням з відповідних джерел, а всякий брак наших власних недотягнень, будемо просити, щоб нам ласкаво вибачали. Ми є свідомі наших браків, а цей журнал має дати нам нагоду ті браки ще краще пізнати, щоб і дати нам практичну нагоду до вироблення своїх здібностей, вивчення краще української й англійської мови через вправу у письменстві, а також виробити нас у плановій, зорганізованій праці видавництва. Зовнішний вигляд Проблеску також буде простіший. За-

мість двох рядів на стороні, будемо друкувати один, як також будемо друкувати менше сторін. Це дасть нам нагоду дати кращий матеріял до читання, а також защадить нам більше часу й сил.

Ми радо приймаємо констуктивну критику, щоб помогти нам видавати кращий Проблеск. Одну увагу маємо, а це є, що руйнуючі критики часто доводять до знеохоти, бездільности, і байдужности.

Бажаємо всім Отцям, Браттям і Схоластикам Божого благословення й успіху в своїх урядів і занят-тях.

СОСТАВ РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ

Редактор Проблеску .... Бр. Ігнатій
Редактор Аврори .... Бр. Йосиф
Мистецьке сформлення .... Бр. Маріен
Друкарі .... Бр. Тома
Бр. Маріон
Бр. Єронім
Бр. Августин
Бр. Ігнатій
Бр. Йосиф
Бр. Андрій

ЧУДОТВОРНА ІКОНА В ЖИРОВИЦІ

ЧУДОТВОРНИЙ ОБРАЗ

ЖИРОВИЦЬКОЇ МАТЕРІ БОЖОЇ.

Пресвята Богородице спаси нас.

На рідних землях Жировицька чудотворна Ікона Пречистої Діви Марії вславилася премногими чудами. До тієї Ікони люди із далеких околиць товпилися, щоби виблагати в Пречистій Діві якесь чудо, якусь ласку, якусь поміч. Початок цієї Ікони потверджує віру цих богобоязливих людей.

В 1470 р. або в 1480 р. (I) пастухи пана-дідича Олександра Солтана з села Жировиць побачили на одній дикій груші, що стояла на краю ліса, велику ясність. Прибігши до тієї груші, вони знайшли образ Пречистої Діви Марії з Дитятком Ісус на Своїх Руках. Коли та ясність уступила, урадовані пастухи зняли цю Ікону з дерева та принесли до пана Солтана. Він уважав її за дорогоцінний скарб, тому сховав її до своєї скрині. Коли одного разу прибуло до нього багато людей, він хотів тим образом перед ними почванитися. Відімкнувши скриню, Ікони не знайшов, хоч замок був ненарушений. В тому самому часі пастухи повідомили його, що та сама Ікона знову знаходиться у лісі на тій самій груші. Пізнавши в цьому Волю Пречистої Діви Марії, він збудував церкву там, де стояла та груша. Ту церкву, по якімсь часі передано в посідання ОО. Василіян.

З часом та церква згоріла. Але при цій нагоді Пречиста Діва Марія зробила чудо, бо Ікону знайдено непошкоджену около 30 кроків від церкви. (2) З цього місця ОО. Василіяни перенесли її до каплиці, де вона перебувала аж поки не відбудували церкву.

Трохи пізніше ця церква з Іконою перейшла в руки Православних. Але в 1613 віддано цю церкву в посідання давних властителів, цебто ОО. Василіян. Підчас ігуменства Св. Йосафата слава цієї Ікони розійшлася по цілій країні й люди багато користали з неї. Пізніше знову сталася трагедія - в 1656 р., церква була знищена військами Гетьмана Богдана Хмельницького, однак Ікона лишилася непошкоджена. (3)

Слава цієї Ікони була така велика, що люди десятками тисяч плили до неї з України, Литви і Польщі. Навіть польські королі, як Володислав IV в 1644 р.; Іван Казимир в 1651 р.; та Іван III Собіский (він-бо 1683) по погромі Турків під Віднем, відвідали це святе місце, а цей послідній король (Іван III) навіть зложив свій меч у стіп "Матери Благодати", яким воював у поході проти Турків.

Навіть Рим почув про цю Св. Ікону. На прохання капітули ОО. Василіян, Ватикан розглянув її чуда й

Папа вислав корону, а польська шляхтянка-вдова, Анна з Санґушків, прикрасила її дорогими каміннями. В день Рождества Пречистої Діви Марії, 19 -го. вересня (ст. ст.) 1730 цею діядемою коронував Ікону київський Митрополит Атанасій Шептицький. Коронація відбулася дуже величаво. Поверх 140,000 людей приступило до Св. Причастя. Було 6 тріумфальних брам. На чолі почесного польського лицарства, що взяло участь у цій церемонії, стояло 5 польських князів та вельмож.

Від того часу Українці уважали це місце одним із найславніших відпустових місць на Західній Україні. Не рахуючи приватних ласк, хроніка цієї церкви згадує поверх 200 чуд, між якими є около 30 воскресень мерців, що відбулися в цім місці. (4).

Але ще не дуже довго тішалася наша Церква посіданням цієї Св. Ікони. В 1839 приказ російського царя передав цю Ікону, церкву, манастир та гімназію в руки Православних. Такий є сумний кінець Ікони Жировицької Божої Матері.

....

I) Точної дати напевно не можливо сказати. Книжка "Мати-Марія, Матінка Наша" (ст. 101) о. Мельника каже що ця подія сталася в 15 ст. Книжка "Св. Йосафат" (Жовква 1902, ст. 101) о. Кознавича каже, що вона відбулася в 16-ім. сто. Ми тримаємося тої першої думки (о. Мельника), бо вона нам видається правдоподібнішою.

2) Цю першу пожежу згадують обидві вищезгадані книжки

3) Цю другу пожежу згадують так Енциклопедія Українознавства проф. Кубійовича (том 2, ст. 680), як і Українська Загальна Енцикльопедія І. Раковського (том I, ст. 1295).

4) Так твердять книжки згадані в першій пояснюючій точці.

Бр. Т. Ш.

Впр. о. Йосафатові Жанові ЧСВВ,

з нагоди 50-ліття священства, складаємо найщиріші побажання особливішого Божого благословення на дальшу дорогу в Його винограднику.

Хай будучі роки, як і попередні, увінчаються успіхом для Божої слави й спасення душ.

МНОГАЯ

ЛІТА!

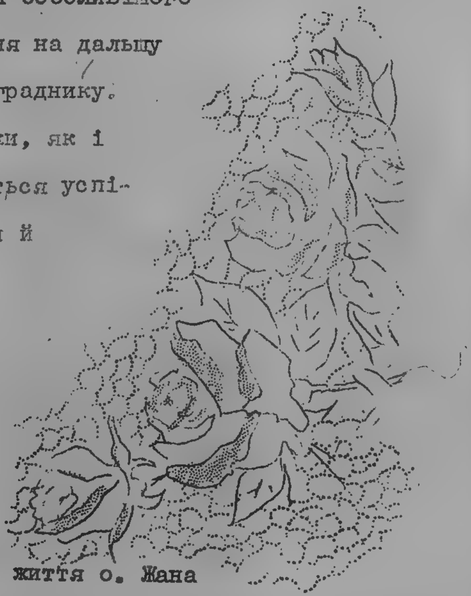

Цінні дати з життя о. Жана

1885 р., 19 -го березня: День уродин о. Жана в Римускі, Кве. у Французько-католицьк. родині.

1901 р., 17 -го. листопада: В Римускі о. Жан почув перший раз про українців на проповіді Преосвященого Леґал-а, єпископа помічника з Ст. Алберт, Алберта.

1908 р., 11 -го листопада: О. Жан одержав книжку—меморіал о. Делярія "Намагання до схизми й Ерисі", де був заклик до канадійської молоді рятувати своїх братів по вірі.(укр.)

1910 р., 14 -го. серпня: О. Жан був висвячений на священика в Монтреалі.

у вересні: На міжнароднім Евхаристійнім Конґресі в Монтреалі о. Жан стрінувся із Преосвященним Кир Андрієм Шептицьким, ЧСВВ Митрополитом галицьких українців. При тій нагоді о. Жан представив йому свій плян працювати між українцями. Митрополит заохотив його поїхати до Галичини студіювати українську мову й обряд.

24 -го. вересня: О. Жан виїхали до Европи.

17 -го. жовтня: Вони прибули до Львова.

1911 р., 6 -го. вересня: За дозволом Папи Пія Х о. Жан перейшли на український обряд.

1912 р., місяць червень: Вони вернулися до Канади, де вони працювали між українським населенням в Манітобі. Вони також були маґістром новиків новозаснованого Згромадження Св. Священомученика Йосафата.

1913 р., Вони знову виїхали до Европи.

12 -го. листопада: Вони вступили в новіціят ОО. Василіян у Крехові, в Галичені.

1915 р., місяць грудень: О. Жан зложили свої перші монаші обіти.

1917 р., Цього року о. Жан віднайшли цінні мощі Св. Священомученика Йосафата в Відні.

1916 р., місяць вересень: Вони відкрили школу в Бучачі й були її першім деректором.

1919 р., від 30 го. травня: Вони були духовником У.Г.А. Для уряду Семена Петлюри вони були перекладувачем на Французьку мову. Вони були на депльоматичній службі для ЗУНР і УНР. Крім того вони були секретарем Українського Червоного Хреста підчас війни.

1921 до 1923 р.: О. Жан перебували в Женеві, де враз із д-ром К. Левицьким припильновувар вирішення справи Галичини. В Женеві о. Жан навязував широкі звязки з тогочасними дипломатами, пр. з маршалом Фошем і з Ллойд Джорджом.

1925 р.,: О. Жан вернулися до Канади. Від того часу вони збирали матеріял на народній музей у Мондері, а також помогали у іміграції Українців до Канади.

За кілька років о. Жан, за позволенням власти Чину, помагали Чинові Студитів оселитися в Канаді.

1931 р., 20 -го. травня: Вони знову зачали свій новіціят, тому що вони були з Студитами довше як рік.

1932 р., 14 -го. жовтня: О. Жан зложили свою торжественну професію.

1947 до 1949 р., В цих трьох роках вони працювали в Великій Британії між українцями.

Від 1949 до тепер: Вернувше з Англії вони були вікаріем у Мондері, префектом схоластиків, а тепер працюють на парохії в Ванкувері.

Бр. Т. Ш.

МОНАША ПРОФЕСІЯ ДВОХ СХОЛЯСТИКІВ

В монашім життю, так як кандидат очікує дня своїх облечин, коли то він зможе вдягнутися наче воїн Христовий у той уніформ Чина, до котрого Бог його покликав, так новик очікує хвилі, коли він зможе зложити свої перші монаші обіти: Послуху, Чистоти та Убожества, котрими він себе цілого, з тілом і душею посвятить на виключну службу Божу. А кождий непрофес нетерпеливо оцікує дня-хвилі, коли зможе зложити торжествені обіти, щоб тим способом совершенно віддатися Божій службі. Кожний монах також все памятає й радо згадує ту хвилю своєї монашої професії. Професія для кожного монаха є чимось великим і важним, бо через професію він знає, що він тісніше звязаний з Богом і Його ласкою, через що він має велику поміч у боротьбі зо світом і з самим собою на дорозі до досконалости. Професія стає неначе тою печаттю його вибрання через Боже покликання.

Такою очікуваною і радісної хвилею був 28 день серпня, день торжественної монашої професії для Братів Венедикта Винника й Теодосія Синищена. Вся мондерська братія й парохія були свідками, коли ці два молоденькі монахи торжественно посвятилися Богу. Вони голосно й відважно з рукою на св. Евангелії виголосили свої приречення перед Ісусом утаєним в Пресвятій Евхаристії.

Брати Схолястики складають свої найщиріші побажання Божого благословення новим Професам, Братові Венедиктові й Братові Теодосієві.

Бр. Августин

МНОГАЯ ЛІТА

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОГО ШКІЛЬНИЦТВА В КАНАДІ

При кінці 19-го століття зачалася одна із найбільших еміграцій у історії нашого Українського народу. Цей рух був спричинений багатьма речами але головною причиною була та, що на рідних землях, особливо між селянами, було велике вбожество. Правда, панщина була скасована ще у 1848р. але її сліди ще цілком не були затерті. Ще до того багато спричинилися різні намови та пропаганди агентів, які діставали грошеву винагороду за кожну особу, що прибула до Нового Краю. Із за тих двох головних причин, наші Українці зачали еміґрувати до інших країв, особливо до полудневої та північної Америки.

До Канади прибули перші піонери в 1891 р., шукаючи свого щастя у новім краю. Більша частина піонерів, тому що були рільниками, поселилася у Західній Канаді, особливо в провінціях Алберти, Саскачевану та Манітоби. Початки були дуже трудні. Вони діставали землю від держави за-дармо, але мусіли тяжко працювати, щоб її вичистити та зробити урожайною. Звичайно мужчини в літі працювали на своїм господарстві, а зимою працювали на залізниці або по фабриках, щоб заробити на корову, вола, або на якусь потрібну річ для хати. Але серед усіх тих праць та журб, вони не забули про виховування своїх дітей. Вони хотіли школи.

Одна із найперших шкіл в Алберті в якій Українці вчилися, була в Едмонтоні. Її відкрили Сестри, Вірні Товаришки Ісуса, при співпраці Преосв. Леґаля та о. А.Жана, Чина Облятів, 30-1-1901. Причина цього була ось така:У тих часах наші піонери не мали своїх священиків. Але в тій околиці був один батюшка, що при помочі своєї жінки, відчинив був вечірню школу для ново-прибулих Українців.Преосв. Леґал,у котрого епархії наші люди поселилися і о. А. Жан,Ч.О. догадалися, що той батюшка вживає ту школу, щоб відірвати католицьку молодь від Церкви. Щоб урятувати цих вірних, вони також відкрили школу для молодих дівчат, що переважно працювали по праватних домах. В тій школі Сестри вчили англійську мову, а праватний учитель учив українську мову, спів і.т.д.

Дня першого листопада, 1902 р. прибули до Едмонтону перші українські священики- Василіяни та Сестри Служебниці на сталу працю між нашими людьми. Їх привітали якраз ті студентки тієї вечірньої школи дня 5-го листопада, 1902 дуже гарним концертом та прийняттям,так що о. Філяс був дуже зворушений. Відтак ті місіонері прожили около 8 місяців у тих Сестрах.

Літом 1903 р. ОО. Василіяни та СС. Служебниці перенеслися до Бівер Лейк (коло Мондеру), де о. Філяс вже побудував малий дім. Мала каплиця була збудована в 1904 р., а слідуючого року зачали вживати її на школу для поблизьких дітей. Вже у 1910 р. було так багато дітей, що о. Криженовський віддав своє праватне помешкання на вжиток для дітей. У 1913 р. почалася будова нової школи, а коли її скінчили, крім ііі інтернатів, вона мала багато дітей із сусідних околиць, що доїжджали кожного дня тільки на науку. В 1926 р. цю школу розібрали, а її матеріял ужили на будову нової школи та сиротинці Св. Йосифа в Мондері.

Ті наші Отці та Сестри не обмежували своєї діяльности тільки для дітей в Мондері. Ще в 1905р. дві Сестрі зачали маленьку школу в Едмонтоні. Їхня праця була так успішна,що вони мусіли добудувати два рази: перший раз в 1910 р. на кошт 15,000 долярів; другий раз в 1920р. на кошт 18,000 долярів. Сестри ще досі вживають цей будинок. Кожного року в ній учаться около 130 дітей.

-далі буде-

Бр. Т. Ш.

ХРОНІКА

3-ого липня: Празник Святих Апостолів Петра й Павла. Преосвящений Кир Ніль Саварин ЧСВВ відправили Архиєрейську Службу Божу в годині десяті рано на Голгофті. У цім місяці Брр. схоластики були дуже працьовиті, бо збудували фонтан на прикрасу Голгофти, але буває сумнів між деякими чи він справді її прикращує. Друга праця відбулася в манастирі, а саме, перемалювали собі свої кімнати.

17-ого серпня: Імянини нашого Впр. отця Ігумена Мирона Дацюка. З тієї нагоди прибули до Мондеру всі Отці й брати з хутора. Отець Корнилій Пасічний зклали побажання. Сьогодні приїхав отець Йосафат Кужмяк ЧСВВ з американської провінції на реколекції.

18-ого серпня: Вечером зачалися восьмоденні реколекції під проводом отця Корнилія Пасічника.

28-ого серпня: Підчас співаної Служби Божі Преп. Брат Венедикт Винник ЧСВВ і Преп. Брат Теодосій Синищен ЧСВВ склали торжественну Професію.

29-ого серпня: Брати схоластики поїхали до "Пиджен Лейк" на проглянку, котра тривала три дні.

5-ого вересня: Прибули до Мондеру Брат Йосиф Патрій і Брат Андрій Бабит із американської провінції на схоластичні студії.

6-ого вересня: Підчас обіду прочитано діспосицію. Впр. отець Корнилій Пасічний дальше буває префектом студії й вчить латину на першім і другім рочі схоластикату, а отець Северіян Якимишин був назначений префектом схоластиків. Отець Дамаскин Попович учать Церковно-словянську мову. Отець Бернард Дрібненький є професором української мови на першім рочі. Отець Сотер Юник учить Історію України й Українську Літературу на першім й другім рочі. Професором Матиматики й фізики є отець Сотер Підскальний. На другім рочі отець Євген Грицуляк вчить Української Мови.

7-ого вересня: Виїхали до Торонта Брат Венедикт Винник і Брат Теодосій Синищен на Філософію. Сьогодні зачався шкільний рік.

Високопроподобному

о. Ігуменові

МИРОНОВІ ДАЦЮКОВІ, ЧСВВ

На знак синівської любови й відданості з нагоди ім'янин складають свої щирі побажання

Брр. Схоластики

The Editor's Desk

After a refreshing summer vacation we are at the beginning of another scholastic year. We scholastics at Mundare have decided to continue the publication of our journal the "Aurora". Many times the question has been raised "Why bother publishing such a magazine? Isn't it a waste of precious time?" In our opinion such a question demands a negative reply.

We are preparing for Apostolic work as priests among Ukrainian Catholics on the North American Continent. A solid knowledge of the Ukrainian and English languages is necessary if we are to be successful in this sublime task. The "Aurora" is an excellent means of providing practical exercise in both of these languages during our years of study. It also gives us some experience in editorial work and encourages the development of our literary talents.

Few of us are in a position to say that they do not need to learn these languages more thoroughly. There is always room for improvement. (And if someone is tempted to say that this article, and the others in this issue is the strongest proof of that need for improvement, well, we won't argue the point.) The "Aurora" is not the work of just two or three. We need and hopefully expect, the cooperation of all the scholastics in the Order so that our publication may be at least as partially successful as it has been in the past.

ST. JUDE THADDEUS
The Forgotten Saint

St. Jude! Who is he?

This is, sorry to say the reply of many a Catholic when the name of this Apostle of Christ is mentioned. St. Jude is the forgotten saint. Why? The main reason is because of the identity of his name with that of the traitor Judas Iscariot. Thus, whenever the name of St. Jude is mentioned, Judas the traitor immediately crops up into some minds.

St. Jude was called Thaddeus, meaning "the loving one," to distinguish him from the traitor. He is close to Our Lord not only because of his apostleship but also by blood relationship through Saints Joachim and Anne, the parents of the Blessed Virgin. A grandnephew of these two saints makes him a nephew of Mary and the cousin of Our Lord. He is also the brother of the Apostle James the Less.

In spite of St. Jude's nominal association with Judas, one of the spiritual wonders of the last decade or so is the increased devotion to St. Jude Thaddeus. Miracles wrought through his intercession are becoming more and more marvellous as he intercedes for his friends on earth. He listens to the most trivial requests and heeds the most heart-rendering cries of desperation. Many have come to know St. Thaddeus as the patron of desperate cases. His prompt and effectual help has become proverbial.

St. Jude is the author of the Epistle of the New Testament that bears his name. He was one of the twelve apostles. In answer to his question at the Last Supper, Christ told the Apostles that he would come with the Father and dwell in the souls of those that love Him (John 14:33). It is claimed

that he evangelized Arabia, Syria and Mesopotamia and that two of his grandchildren were brought before the Emperor Domitian during the persecutions, were interrogated and dismissed.

Since the honor of St. Jude suffered because he bore the same name as the one who betrayed the Saviour, it seems that Jesus wishes to enhance the honor of this apostle by granting extraordinary favors through his intercession.

Even during his life on earth St. Jude credited with many extraordinary miracles both material and spiritual, and even today he is showing forth that charity and love for all humanity which he learnt as an apostle of Christ. Many of the saints had great devotion to St. Thaddeus. For example, St. Bridgit of Sweeden (14th century) was told in a vision by Our Lord to turn to St. Jude with confidence, and assured her in these words: "In keeping with his name, Thaddeus - the amiable, loving - he will show himself most willing to give help." It was revealed to her that Jude would be a powerful protector of those in desperate straits

St. Bernard of Clairvaux had a special veneration for St. Jude, and honored his relic throughout his life. He asked that in death the relic of St. Jude be placed over his heart and buried with him. This was St. Bernard's way of showing gratitude to St. Jude for having been a powerful protector in temptations against the virtue of purity and a faithful friend in every need.

From these examples we can see how God is trying to make this Saint better known and loved by all. We too, should invoke the forgotten St. Jude Thaddeus with confidence, perseverance and resignation, trusting in his intercession thus bringing to light this loving Apostle of Christ.

Bro. Thaddeus

CHRIST'S CROSS AND OURS

A legend and a truth

"If any man will come after me, let him deny himself and take up his cross and follow me."(Matt 16:24). Brave words these! What did Jesus Christ mean by "Take up his cross...."? Surely, we are not expected to fashion a wooden cross and duplicate Our Lord's journey. Jesus had a different meaning, a much different and penetrating one. Our cross is ourselves, our daily life, our habitual problems and temptations. This is what Christ meant by our Cross.

How should we support our burden? If we regret it and despise it, our yoke will not disappear. Moreover, it is not sufficient to merely accept it. This in itself is pleasing to Our Lord Crucified but we require one further step, one further act of mind: a complete surrender of ourselves to our cross, to the Will of God. We must not wait until the weight is placed on our shoulders; we must hasten to bear it.

This is proposed to us as an ideal, which we are to strive for. Grumbling and complaining are prevailent in times of strife. A legend will perhaps dispel such thoughts, words and actions which diminish the merits of the cross.

One day, so says the legend, a God-fearing and religious young man knocked at the gates of Heaven and requested to see Jesus Christ. This youth was struggling with a cross which figuratively pressed into his weary shoulders. "Dearest Jesus," the young man pleaded when he humbly entered into his presence, "I want to obtain salvation by carrying my cross, but the one you have given me is too heavy. May I exchange it for another?" Jesus, with His love and compassion in His eyes, led the youth into an adjoining room

where an assortment of crosses were stored. Laying his cross aside, the young man walked through the room, endeavoring to find the right cross. He discovered that this one was too heavy, another too light. After an extensive search, he finally found a burden which seemed to have been specifically designed for him. It was the right weight, the exact size; in a word, it was perfect. With tears of happiness in his eyes, the youth advanced to his Redeemer and stated, "Now, O Lord and Master, I can serve you the way you wish; I have found the right cross for myself." Lovingly, Our Lord replied: "Son, do you not realize that your new beloved cross is the same burden which you grudgingly brought here."

A simple narritive, but so full of meaning. Christ will give us the graces and aid to carry our own burden; it is ideal for us because it was given to us by Jesus Himself. If we realize this we will soon discover, as Simon of Cyrene did, that the yoke of Christ is sweet and His burden light.

Our trials and temptations will become much easier if we realize the suffering Our Lord underwent in His carrying of the cross. He accepted His willing and obediently "unto death", for the love of us. This Divine Love DEMANDS that we return that love to the greatest degree possible. The best method to requite that love is "The Way of the Cross." Come, let us soar to God so that we also can be "obedient unto the death of the cross"; let us take up our cross and follow Him!

Bro. Donald

OPEN LETTER

TO THE NOVICES

Dear Novices,

I suppose that you are quite anxious to hear about our long journey from Glen Cove to the monastery in Mundare..

We left St. Josaphat's Monastery shortly after Mass on Friday, September 2, 1960. It was a typ-

ical Long Island morning -- hot and humid. Brother Martinian drove us down to St. George's Church on Seventh Street, Manhattan, and from there, we rode uptown on the Lexington Avenue Subway to Grand Central Terminal. Our train, bound for Toronto, was due to leave at 9:00 A.M., and we got there in time, in spite of the morning rush hour.

It was really quite a relief to be sitting in an air-conditioned coach, with the realization that we hadn't missed our train. Now there was a bit of time to get settled and recite our Office. I proceeded to remove my Breviary from the suitcase, not realizing that I had overstuffed it that morning. As a result, the cover went flying off and a few more things jumped out besides the office book. We felt a bit self-conscious at first, reading Matins. It seemed odd crossing ourselves so often in public, and so, as the time went on, the number of signs of the cross diminishedsomewhat.

Having fulfilled our obligation, we then enjoyed the beautiful scenery of the Hudson Valley with its breathtaking hills and lovely towns. We saw West Point and Graymoor and other interesting places of that area. I had made this trip as far as Utica before, and was able to point out to Bro. Andrew the various landmarks.

The train sped through the countryside and at 5:00 that afternoon we had come to Buffalo. Since there was an hour's stop, Andrew and I decided to stretch our legs a bit. There we met a missionary priest from Germany, who was bound for Toronto, so we boarded the train together. Father Glötzl's seat was in a car two ahead of ours. Just after the train started, I decided to pay him a visit and try out some of my German on the jovial priest, who was very interested in our Rite. Andrew remained in the car where we had been. No sooner had I

left him, the Canadian Immigration Officer paid Brother a visit. The Officer made Andrew move over and then started to question him. I just returned in time for my interrogation. I was welcomed into Canada with these words hurled at me: "Are you going to sit up there or down here?" However, he only asked where I was going and where I was from, and I didn't even have to give my name. Andrew had quite a different experience, and for a moment, he thought that they wanted to bar him from entering Canada. The Official gave him a hard time with all the questions. Andrew said that he wanted to tell the immigration officer that it wasn't his idea to come to Canada anyway, but that wouldn't have been too prudent.

We arrived at Toronto at 10:30 P.M. and had to run all over the depot to buy our tickets and make reservations; and to have our baggage rechecked. Here we found the people more pleasant and courteous. We got our reservations on the midnight train to Edmonton. We managed to obtain a "roomette" which allowed us monastic privacy at the cost of only $4 more than the ordinary berths. It sounds almost unbelievable but it's true. The both of us were tired, so we immediately retired. Andrew fell asleep quickly, but I didn't -- no, I was much too curious, so I sat up watching the passing countryside in the moonlight for an hour or so. You see, this was my first overnight train trip. I had never been very far from my native New York before.

Saturday morning we were up at dawn. After washing up, we said our Office and then rode for a while in the observation dome cars, which the Canadian Pacific Railroad has for these transcontinental trips. The countryside was very beautiful, and the day passed very quickly.

There were two diningcars on this train. One

was the economy-priced one for the ordinary passengers, and the other more for the "hoity-toity", with the fancy linen table-cloths and about 20 forks and spoons per setting. Anyway, we decided to eat there once just to see what it would be like. I ordered roast beef which was comparable to anything that our expert cook, Brother Juvenaly could produce. Andrew wanted to eat chicken. He read on the menu that they were serving curried chicken. Brother didn't know what that meant, and I wasn't sure either, so we asked the waiter. Bro. Andy said he'd take it provided there was no mayonaise on it. Being assured that it contained none of that ingredient, he ordered it. Sonn our meal was ready. My dinner was placed before, and before long Andrew got his. It came in a number of silver dishes, with the curried chicken in a covered earthenware pot. Andrew lifted the cover and when he saw what the food looked like, he threw the cover back on the pot. The chicken was covered with some kind of green sauce. I told Brother to try it, because it might be good inspite of its non-appetizing appearance, and anyway it was a shame to let it go to waste. So out it went on the plate. I was already finding the incident quite humorous, but the best was yet to come. Andrew tasted it. The food was full of hot-pepper. What to do? Obviously one must wash it off! But even that wouldn't work -- the red hot sauce had penetrated the meat. We sat there and had a good laugh and gained much from this embarrassing experiance. Now we know enough never to order curried chicken! On the other side of the dining car, a Canadian Sailor had a similar experience. However, he didn't take it as humorously as we did. He was uttering certain ejaculations, as sailors everywhere are wont to do, and ordered some strawberry icecream, "provided it had no hot pepper in it."

On Sunday we were very happy to eat in the

economy lunch car, and enjoyed very good food. The waiter was very courteous and everytime I went there, he greeted me with, "Good afternoon, Reverend." or "Good evening, Reverend." My guess is that he thought I was a Protestant clergyman . Brother Andrew and I decided that we wanted no more of this "hoity-toity" stuff. We felt rather out of place in that car anyway.

Outside of those incidents our journey was very nice and enjoyable. My first impression of Canada was, indeed, a good one. The Canadians seemed a good deal more friendly and helpful than their American counterparts, and their train service is much better. We met many wonderful people while en route and had a very smooth ride.

We arrived at Calgary, Alberta at 7:00 A.M., Monday. Here we had to change trains. Since our train didn't leave till half-past eight, this gave us a little time to take a walk around the town. Calgary is a very clean city, not far from the Rocky Mountains, of which we got several glimpses. The morning air was fresh and cool. In fact, it was very cool; the thermometer read 50 degrees, which was quite a difference from the steaming and dripping New York City, that we left three days before. We boarded the Calgary-Edmonton connecting train, really nothing more than a "glorified" commuter train, and arrived in Edmonton at noon. The Fathers picked us up at the station and we stopped at our church, St. Basil's, in Edmonton. As I sat in the rectory, I could still feel the sway of our three and a half day's journey by train.

Later that day, Father Cornelius, Vicar of the Mundare monastery, picked us up and drove us to that big "metropolis". I was very much pleased with the monastery. It's really very nice -- the pictures we had seen of it do not do it justice. We arrived at our new monastic home just in time

for supper. Both Brother Andrew and I agree that it is really great to be back in a Basilian Monastery again.

I shall close my letter now with a prayer for your success in the coming school year.

With every best wish,
Your Brother in Corde Jesu,

Brother Joseph Patrie, OSBM

NOVITIATE DAYS

Less serious aspects of Novitiate Life

There are, doubtlessly, among the memories of every religious some cherished momentos of humourous incidents that inevitably occur in community living, especially during one's novitiate.Two such events stand out vividly in my mind.

There was the day, a fine Sunday afternoon, when all the novices were out for a vigorous stroll. Their conversation turned, among other things, to the likely confusion that would result if the novices should some day all be late for vespers. Some ventured their opinion as to the possibility and consequences of such an unlikely occurance, and then the subject was dropped. As the afternoon wore on we made our way leisurely towards the monastery. Upon entering, we were anxiosly greeted by the Master of Novices, and by an impatient community in the chapel awaiting our arrival for Vespers. By pure coincidence, and per-

haps forgetfulness, the impossible happened. All the novices were late for divine office, innocently convinced that the Vespers were to be at six that day. Naturally, such an event can occur but once in the course of one's novitiate.

Another incident, humorous and with remote evidence of divine intervention, happened one day while the novices were engaged in the "be kind to animals" deed of feeding the fish in the monastery pond. One of the novices, being in a frisky mood, decided to tease the fish by poking at them with a hard loaf of bread which was to be broken up and fed to the fish. In order to get at the fish and perform his prank more efficiently, he climbed on to a plank which extended over the pond and, kneeling on it, he began reaching out for the fish. Meanwhile, another novice who was sitting on the other end of the plank, losing interest in the goings-on, decided to get up and walk about. As he got up off the plank there was a great splash and a yell, and when the water settled there was the playful novice in the pond, habit and all. I imagine that the fish got a big bang out of that.

Bro. Andrew

To All Students

Of Our Order

We Extend

PRAYERFUL WISHES

For Your Success

Проблеск

КВАРТАЛЬНИК — ВИДАЮТЬ Брр. СХОЛЯСТИКИ ЧСВВ. — МОНДЕР АЛБЕРТА

РІК XXII ЖОВТЕНЬ ЛИСТОПАД ГРУДЕНЬ 1960 Число 4

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

Христос Раждається.

Минувшого місяця ми отримали найновіші протоархимандричі настановлення до монахів, "Про Апостолят Друкованого Слова." Це настановлення було для нас заохотою до дальшої праці у видаванні нашого схолястичного журналика. Бо нераз нам приходить переживати такі трудности, про яких там згадується.

Всесв. о. Протоархимандрит поручає настоятелем, щоб вони: "своєю заохотою та допомогою намагаються розвинути ці таланти, а не придушувати їх іноді надто суворо критикою їхніх перших спроб." Бо ми нераз жертвуємо немало часу на писання цих статтей та однак ми знаємо, що вони не є такі досконалі, як могли б бути. Тому такої заохоти нам нераз потрібно. Бо праця доброго писання краще виконується, коли вона є добровільна, а не присилувана. Що більше: "треба, щоб у ці назріваючи письменницькі таланти від самих початків була защеплена серіозність та почуття відповідальности за свої елябобрати." А до цього може послужити щира й обєктивна критика. "Навпаки, нам треба тішитися, коли знаходимо нові сили, яких суцільно не захоплює тільки парафіяльна праця." Бо дальше в тому настан-

ювлення є підкреслена велика сила, що нею є письменство. Воно сильна оруддям в апостоляті навернення незединених і в поширюванні любови до нашого обряду та належного цінення його між молоддю. Якраз через видавання схолястичних журналів, ми набраємо потрібної вправи в цій праці.

Той очікуванний час, свято миру й любови знову зближається. Звичайно для нас приготовання до Різдва приносить більше праці. Наші Різдвяні подарунки це найцінніші дари— такі,що іншим приносять спокій душі цебто поширення любови Бога й ближних, поради для зажурених,світло для "сидячих в тьмі й сіни смертній." Такі духовні дари сьогоднішний світ,що знаходиться в матеріяльном добробуті, найбільше потребує. Якщо ми ці ласки випросимо в Христа Спасителя нашими молитвами й жертвами, ми також відчуваємо в душі той мир і радість, що Ангели співали "Слава на висотах Богові,а на землі мир, між людьми благовоління."

Ми бажаємо всім нашим читачам веселих, щасливих Різдвяних Свят.

Склад

СОСТАВ РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ

Редактор Проблеску .... бр. Ігнатій
Редактор Аврори .... бр. Йосип
Мистецьке оформлення .... бр. Йосип
Друкарі .... бр. Тома
бр. Августин
бр. Йосип
бр. Йосафат

РІЗДВЯНІ СВЯТА

Всі ми знаємо, що Різдво це час року,коли всі люди виявляють свою добрість супроти своїх ближніх в особливий спосіб. Вони забувають про свої непорозуміння й стараються один одному добро чинити. Але не було би тепер того веселого настрою, тої радісної атмосфери,якби около двадцять сторіч тому не було народилося дитя, якого народження спричинило ту радість й те безмірне щастя. Святий Євангелист Лука нам про це народження ось так говорить:

"Сталось же у ті дні, вийшов приказ від Цісаря Августа переписати всю вселенну. Цей перепис був перший за правління Квірінія в Сирії. І йшли всі записуватися, кожний до свого міста.
Пішов теж й Йосип з Галилеї, з міста Назарета, в Юдею до міста Давидового, що зветься Вифлеєм, бо він був з дому й роду Давидового, щоб записатися з Марією, зарученою з ним женою, що була при надії. І сталося, як були вони там, сповнилися дні родити їй. І породила свого Сина первенця, і сповила Його і положила в яслах, бо не було для них місця в гостинниці."

По Ісусовім народженню, ми собі навіть не можемо уявити тої безмежної радости, яку переживали Марія й Йосиф, коли вдивлялися на Його святе обличчя. Без сумніву вони старалися умістити Його в яслах якнайвигідніше. Але в тім самім часі, не да-

леко від цього місця, діялися ще інші чудні речі.

"І були пастирі в цій стороні, що ночували та сторожу держали коло своєї отари. І ось Анлел Господній став перед ними й слава Господня осяяла їх, і полякалися страхом великим.
І сказав до них Ангел:"Не бійтесь, ось бо я звіщаю вам велику радість,що буде всім людям; бо народився вам сьогодні Спас, що Він Христос Господь, у місті Давидовім." І це вам ознака: "Знайдете Дитятко, що сповите лежить в яслах." І зараз явилось з Ангелом безліч небесного воїнства, славячи Бога й кажучи:"Слава на висотах Богові,а на землі мир між людьми благовоління."

Пастушки скоро очутилися з великого переляку цеї несподіваної і надзвичайної події. Знаючи добре цю область, вони спішно знайшли печеру, де побачили св. Йосипа з Пречистою Дівою Марією, як вони клячучи, поклонялися новонародженому Спасителеві світу. Зауважмо тут, що найперше дозволяє себе бачити бідним, незнаним, а навіть погордженим пастушкам замість богатим, які були зайняті шуканням приємностей. Цим Ісус навчає нас щоби ми користувалися земськими добрами оскільки вони нам помагають до нашого спасення, а не ставали перепоною до цеї цілі.

Ісусове народження здійснило ангельську пісню "Слава на висотах Богові а на землі мир між людьми благовоління." Воно задоволило небесного Отця віддаючи Йому хвалу, а людям принесло мир якого світ

не в силі дати. Кожна особа, яка тільки має добру волю, може одержати цей надприродний мир, якого Дитятко Ісус готове подарувати кожному, хто тільки попросить й тим способом взяти участь в тім загальнім святкувані памяти народження Христового.

Бр. Маріян

Поправка

У минулім числі "Проблеску," на сторонах 6-7-8 були подані цінні дати з життя Впр. о. Й. Жана, ЧСВВ. Трохи через недогляд, а трохи через неточність у джерелах, зайшли деякі помилки в датах. Ці помилки о. Жан вияснили нам для нашої особистої інформації й тому вважаємо за вказане ці поправки тут подати.

1910 р.: О. Жан був висвячений на священика не в Монтреалі (де однак, він одержав Нищі Чини) але в родиннім місточку Римускі, Кве.

1917 р.: Цього року о. Жан зложив свої перші обіти, а не у 1915. Він вступив на Новіціят в 1913 р., але 28-го серпня, 1914 зараз після Великої Вечірні св. Пассива,всі новики мусіли втікати перед москалями. У гррудні 1915 він знову зачав новіціят, а 4-го вересня 1917 він зложив свої монаші обіти.

1920 р.: Мощі св. свящ. Йосафата привіз до Відня Впр. о. Днмчук в 1917, а о. Жан постарався для Святого Реліквіар.

1932 р.: О. Жан зложив перші обіти. (О. Жан знову зложив перші обіти 1932 року по причині що вони були з оо. студитами поза один рік.)

1935 р.: О. Жан зложив Торжествену Професію в Монтреалі на руки Впр. о. Крижановськопо, ЧСВВ.

На кінець складаємо щиру подяку о. Жанові за їхні ласкаві пояснення в цій справі. Просимо так в о. Жана як у наш читачів пробачення за ці помилки.

Редакція Проблеску

ЖИРОВИЦЬКА БОЖА МАТИ Й ВАСИЛІЯНСЬКИЙ МАНАСТИР В РИМІ

Церква, де знаходиться Ікона жировицької Матери Божої, стоїть на місці давної поганської святині Церери. Під тією церквою спочивають мощі св. Мучеників Сергія й Вакха. Вона довгі роки належала до одного з кардиналів-діяконів, а згодом перейшла в посідання оо. Францішканів. Папа Урбан VIII, дня 12-го травня на прохання митрополита Корсака й польського короля Жигмонта 111, подарував цю церкву й манастир, збудовані коштом папського брата кардинала Антонія Барберинського, оо Василіянам.

ОО. Василіяни 1716 р. відновлювали коридор між захристією та манастирем. Від удару мулярського молота відлетіла частина тинку й показалася з-під нього ікона-цілком подібна до Жировицької Матери Божої. Побачивши це, муляр Сімеон Чотті (італієць) здрапав увесь тинк гострою щіткою, при чім трохи пошкоджено ікону.

Тоді о. Турлевич, ЧСВВ, прокуратор Чину в Римі й ігумен того манастиря, попросив Лаврентія Ґраміча, визначного маляра, щоби направив ушкоджену ікону. Але він відказався від цієї роботи. Ніякі просьби, ніякі настоювання не були в силі змінити його думки. Тоді він почув страшний біль по цілому тілі. Попросивши когось занести себе перед ікону, він зробив обітницю Пречистій Діві Марії й нагло виздоровів. Тоді взявся до відновлення ікони й скоро скінчив її.

В коротці міський уряд оклеветав оо. Василіян за шахрайство й за те, що вони ніби то використовують нарід і за те закрив ікону цегляним муром. Цю справу провірив Папа Климент XI і, відкривши злобні заміри клеветників, приказав 7-го вересня, 1719 р. вирізати цю ікону з муру й повісити її за

престіл для почитання вірних.

За кілька років, цебто в 1741 р., цю церкву відновлено після плянів Франца Феррері. Щоб більше звеличити цю ікону, Папа Пій VI 1795, на прохання о. Міцкевеча, окремим декретом позволив відправляти заупокійні Служби Божі получені з повним відпустом. А згодом (1819 р.) за старанням о. Міцкевича ЧСВВ, тодішнього прокуратора в Римі, справлено новий престіл і прикрашено церкву. При цій нагоді відбулося величаве торжество, що його звеличив своєю присутністю Папа Пій VII.

Ця церква підчас наполеонської окупації Риму перейшла під протекторат російського царя Николая 1. По відступі Наполеона з Риму, оо. Василіяни знову дістали цю церкву в своє посідання.

В 1870 р. нове італійське правительство сконфіскувало всі церкви, церковні маєтки та релігійні заведення. Але ця василіянська церква була вирятована тим, що Австрія взяла її під свою охорону.

На просьбу Папа Льва XIII австрійський цісар Франц Йосип I, в 1897 р. подарував 100,000 франків на цей манастир і церкву. Тоді старий манастир розібрали, на його фундаментах побудували новий будинок. Також коштом кардинала Силвестра Сембратовича збудовано великий мармуровий престіл, тетрапод, іконостас і горне сідалище, а над ним повісили Чудотворну Ікону, украшену срібною одіжю.

Вже поверх 200 літ вірні користають з цієї св. Чудотворної Ікони. Пречиста Діва Марія зділала багато чудес за посередництвом цієї Ікони й через неї багато людей, так монахів як і світських, знайшли в Марії свою люблячу й могучу Матір. З вдячности за одержані ласки люди прикрасили її многими вотами.

Бр. Т. Ш.

НАЗВАЛИ МЕНЕ „ТУПАКОМ"

В сімнадцятім столітті, в Італії, в неапольськім королівстві, на вулицях маленького села Купортіно, бавилося кілька малих хлопців. В часі своїх забав, вони стрінули одного юнака, що його вони перед тим не знали.

"Як ти називаєтся?" спитав один з них. Загикуючись хлопець помалі відповів: "Вони називають мене -----ту----ту--тупаком."

Цей хлопець був Йосип Деса, син бідного тесляра, що помер перед народженням свого сина. Йосип народився 17 -го червня, 1603 року, але народився не як інші в теплій хатині,тільки в стаєнці, тому що немилосердні кредитори відібрали хатину від його бідної матері-вдови. Йосип здобув собі назвище "Тупак" через його нездібність до науки й за те, що він кілька разів, у своїх перших молоденьких роках, попадав у екстазу.

Чуючи в своїй душі Боже покликання, Йосип маючи сімнадцять років, старався вступити в монастир конвентуальних Францісканців, але вони його не прийняли задля його обмежених здібностей. Кілька літ пізніше він вступив до Чину Капуцінів як домашний брат.

Одного дня Йосип помагав своїм співбраттям порядкувати столи в рефектарі. Він вже був там славний, тому що він мав багато екстазій. Підчас праці один з його співбратів сказав іншому:

"Бачиш, вже йде Йосип з начинням. Не знаю чи цього разу його знову не зібе".

"Не бійтеся, не зібе, Брате Мартине, якщо ніхто не спімне імя Ісуса чи Марії."

Якраз тоді почули по клявзурі голос великого тріскоту, великого гуркоту. Браття вибігли на коритар і там між збитим начинням побачили, як в екстазі клячав Йосип.

"Брате Францішку, це є ваша вина," прошептав він крізь сльози," ви вимовили імя Ісуса й Марії."

Ця та подібні сцени були часто повторені, за що бідний брат Йосип був видалений з капуцинського новіціяту, бо ці екстази зробили його некорисним до праці.

Хоч його родина завсіди зловживали Йосипа як некорисного дурня, він не тратив надії вступити в черНече життя. Йосипове набоженство до Матері Божої було дуже гаряче. Після багатьох молитов і сліз, він остаточно вступив до Францісканського манастиря коло Купертіно, але він був тільки домашним помічником, а не черцем. Тут працював кілька літ. Задля його великої чесноти настоятель позволив йому вступити в клирицьку клясу.

Але тепер Йосип мав іншу проблему--нездібність до науки. (Парох з Арс, св. Іван Віянней був дуже освічений коли ми порівнюємо його з Йосипом Купертинським.) Але він дуже бажав стати священиком. Він постійно молився до Пречистої Діви про поміч,і Марія зо своїми невичерпаними ласками завсіди йому помагала.

Час святого Рукоположення був близько. Але Йосип ще мусів здати іспит перед свяченням. Що ж мав бідний Йосип робити? Для нього одинока природна річ була молитись. Він міг пояснити тільки одну тезу з богословія. Він помолився, щоб епископ спитав його тільки цю тезу. Можемо уявити собі турботу тих моло-

дих клириків, як були кликані по покликанню перед епископа. Зате в Йосипа був спокій. Напевно Богородиця вислухала його моління. Епископ казав Йосипа пояснити ту правду, яку він найліпше знав, та він це зробив досконало. Тому що інші співбрати Йосипа добре відповідали, Епископ не продовжував іспиту. Всі були висвячені на священиків. Хоч Йосип Купертинський не був добре освічений у людському знанні, то по його рукоположенні ласка Св. Духа помагала йому пояснити питання, що їх навіть і богослови не знали так добре пояснити.

Св. Йосип Купертинський майже завсіди мав появи й інші надприродні феномени. Щонебудь що відноситься до Бога, Пречистої Діви чи святих навіть образочок чи звук церковного дзвону, захоплювали Йосипа. Коли наш Святий був так захоплений, нічого крім голосу свого ігумена, не могло його привести назад до звичайної свідомости. Одного дня Отець Йосип сказав наївним монахвм: "Дорогі Браття, я прошу вас, не коліть мене голками ані не поливайте мене кипячим смальцем, коли я є в такім стані. Я тоді болю не відчуваю але я його відчуваю аж опісля." Ми можемо уявити собі, що ті захоплення й чудесні піднесення були дуже будуючі, але були також причиною багатьох замішань у спільнім житті, особливо тоді коли вони відбувалися в часі спільної Служби Божої чи хору. Йосипові настоятелі не позволили йому ані відправляти Служби Божої прилюдно ані брати участи в спільних функціях монашого життя. Вони призначали святого до різних манастирів, щоб уминути цікавість світських людей. А Йосип принимав усе в дусі покірного послуху.

Св. Йосип Купертинський спокійно помер в 1681 році після довгого життя молитви й умертвення. Студенти моляться до Св. Йосипа за успіх в науці, бо його досвід і приклад щирої молитви в часі тяжких студій перед св. рукоположенням, додає їм охоти і витривалости в студіях, як також ласка й поміч Божа, випрошена через його заступництво, багато їм помагає в здобуванню священичого знання.

бр. Йосип

ПЕРШІ ВРАЖЕННЯ ПРО МОНАШЕ ЖИТТЯ

Кожне нове діло, кожна нова спроба має свої особливіші перші враження. Так само я зазнав таких особливіших вражінь, коли я вступив до Василіянського манастиря в Мондері, де я мав почати новіціят. Хочу тут подати кілька моїх перших вражінь, які я пережив, коли як постулянт я перебував тих кілька днів на самоті, роблячи своє остаточне рішення про вступлення у монаший стан.

Перше моє враження-- манастирська тишина, противно до гамору в уряді, де я був звив працювати. Тому якось ніби сумно й страшно здавалося. Страшно тому, що сумнівався, чи в таких обставинах зможу витривати. Але казали мені потім, що страх у той час є цілком нормальний, тому я старався поводитися нормально.

А друге, то було враження побожности. Коли почув дзвінок, то безпосередно почалася і молитва. Здавалося, що якийсь хор Ангелів молиться, бо такий сильний мужеський голос був, що направду ворушив моє серце. Також дзвінок дав мені враження, що всьо дуже точно упорядковане. Усьо мало свій призначений час. Як задзвонив дзвінок, то всі без проволоки стали сповняти те, на що той дзвін взивав. Це показувало точний послух у манастирі.

І так, зложивши це все до купи, я можу сказати, що моє перше враження монашого життя було те, що воно є тихе перебування з Богом у молитві, праці та науці, а манастир, це місце, де людина покидає світ і з великою відвагою та любовю стає думати не про себе, але про Бога.

бр. Василь

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОГО ШКІЛЬНИЦТВА В КАНАДІ (продовж)

У першій частині цієї статті ми звернули увагу на шкільництво у провінції Альберта. Тепер згадаємо дещо про школи в Манітобі й Саскачевані.

Перша українська школа в Манітобі, та правдоподібно в цілій Канаді, була відкрита в 1898 р., у Стюртбурн, Ман. У наступних роках відчинилися багато інших таких шкіл, так що в 1903 р. Департамент Освіти в Манітобі призначив кількох осіб, щоб вони започатковували такі школи там,де їх найбільше було потрібно. Вони мали бути під державним наглядом.

Перша така школа була Школа св. Николая,що її відкрили та провадили СС. Служебниці в 1905 р. На самий початок вони вчили в півниці церкви св. Николая. Виклади були в трьох мовах: у англійській, українській та польській. Цю школу часто відвідував Преосв. Леґал, архієпископ Вінніпеґу, що дуже полюбив був діточі концерти та драми (в укр. мові), що їх приготовляли Сестри. Ті діти мали один із тих концертів в честь Митр. Андрея, коли він відвідав Українців у Канаді в 1910 р. Один рік пізніше, цебто в 1911 р., зачалася будова нової школи, що її побудував Преосв. Леґал і віддав Сестрам. Вона коштувала 25,000 долярів. Цю школу ще досі вживають.

Наше українське громадянство в Канаді буде завсіди з вдячністю згадувати працю тих священиків, що належали до іншого народу та обряду,але з любови до Бога, вони перейшли на наш обряд, та працювали між нашими людьми. Між іншими треба згадати о.Йосафата Жана, Ч.С.В.В., о.Ганьон, о. Демаре, що з роду були Французами, але дуже багато причинилися до виховання нашого населення в Канаді. Їхня перша праця була коло школи в Сифтоні, що її зачали в 1912 р.: вона існувала аж до 1916 р.

В 1914 р. манітобська провінція побачила що Українцям дуже потрібно вчителів. Щоб запобігти цій потребі, провінціяльна влада відчинила середньошкільний інститут, де молоді українці моглиб приготовлятися до учительської праці.Цей інститут спершу був у Вінніпеґу, а у 1908 р.його перенесено до Брандон, де він існував аж до 1916 р. Цей інститут виховав багато людей, головно вчителів, що поставили наш нарід у Канаді на свої ноги. Багато людей називають його корінем української культури в Канаді.

Ще два такі інститути були відчинені. Перший був у Ріджайні, Саск., а другий був у Веґревил,Альберта. Вони також причинилися до розвитку українського населення, але з різних причин вони не дорівнялися до інституту в Брандоні.

Ще дві школі відіграли, і ще далі відіграють, важну ролю в вихованні української молоді в Канаді. Перша є Колеґія св. Йосифа в Йорктоні.Її побудовано в 1919 р. До тієї праці багато причинився Преосв. Будка, перший український католицький єпископ у Канаді, що виблагав 100,000 долярів у одній католицькій організації на будову цієї школи..Також на спільну просьбу Преосв. Будки та ОО. Редимтористів: о.А.Деляре, ЧНІ. та о.Л.Ван ден Босш, ЧНІ. (обидва бельгійці з походження, але перейшли на наш обряд), Брати Християнських Шкіл перебрали адміністрацію цієї школи. Ті Брати піднесли її до такого ступення що тепер вона є одною з найкращих шкіл в Канаді.

Друга школа, також у Йорктоні, це Академія Пресв. Серця Ісуса. Нею управляють СС. Служебниці. Сестри, під проводом О. Доляра, ЧНІ., побудували цю Академію в 1915 р. на кошт 25,000 долярів. У 1932р. цю школу перемінено на школу для дівчат середньошкільного віку. У 1957 р. Сестри побудували новий будинок, що коштує 600,000 долярів.

---далі буде---

Бр. Т. Ш.

ЖИТТЯ НА СХОЛЯСТИКАТІ

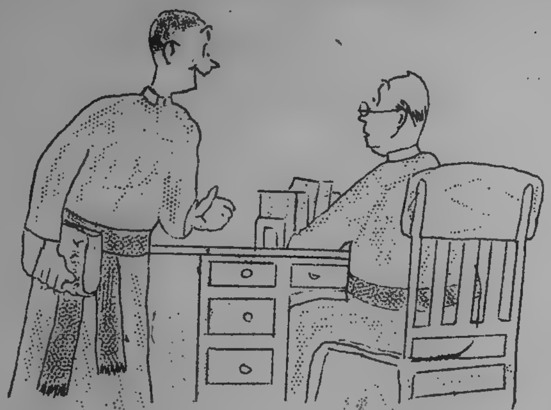

Деяким нашим читачам певно цікаво знати, що нового діється на схолястикаті. Тому тут описуємо дещо про наше життя в Мондері.

В жовтні всі схолястики ходили на поблизький хутір відбути місячний "діес академікус." Погода була гарна й все пішло як звичайно без пригоди, аж прийшов час зачинати властивий "пікпік." Одні шукали дров, а другі вже починали огонь розпалювати. Аж нагло давсь чути великий, голосний крик. Всі наче задеревіли зо страху. Тоді поволі вийшов з ліса один брат, зворушений, тримаючи в руках якийсь великий череп. Ми всі з дива здрігнулися та здивовано дивилися на нього. "Дивіться," сказав він, "що я знайшов." Всі приступили ближче щоб приглянутися цій таємній речі, та довідатися де він її знайшов. Один з братів пішов з ним, а коли вони вернулися, принесли ще більше кісток, але на здивування нашого знахідця, показалося, що це були кінські костомахи. Одинак ця пригода не поділяла на наш апетит, бо всі скоро кинулися на

смачно приготовану поживу.

На дворі скоро потемніло, та настав час вертатися домів. Нагло давсь чути самітний, пронизливий вереск каютів, яких тут багато дико живе. Один дещо переляканий брат сказав: "Як ми дістанемося домів, коли всі каюти нас окружили та чекають на нас. Виглядає що вони дуже голодні, а ми щойно наїлися." Але після кілька хвилин той вереск втих, і ми успокоєні відійшли.

В нас вже настала зима, але ще не дуже зимна. з тієї причини деякі з нас сумні, бо хотіли б скінчити будову совганки коло манастиря. (Хоч нашим братам із Сполучених Стейтів вже досить зимно. Тому що совганка ще не готова, деякі схолястики, в сам празник св. Йосафата, рішили піти совгатися на замерзлому ставку. Долучився й один священик, до тих, та всі разом весело забавилися, хоча деякі власним досвідом мали нагоду переконатися, що лід це твердий матеріял, коли на нього впасти.

Поза цими пригодами наше життя йде тихим і звичайним ходом.

Заувага: Жерела до статі про Ікону Живорвицької Матері Божої в Римі (стор. 6,7) є:

1. о. Мельника, "Мати-Марія, Матінка Наша" (Рогатин 1926)
2. о. Козаневича: "Св. Йосафат" (Жовква, 1902)
3. проф. Кубійович, "Енциклопедія Украйінознавства"

Редакція Проблеску

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ

One of the most pressing problems in the world today is the problem of peace. The present situation in the world is critical, for the world is on the brink of terrible destruction by an atomic war. The communist and western powers are sitting like two scorpions in a bottle; one cannot sting the other without being instantly, and mortally stung back. Everyone says he wants peace. But just what does he mean by peace? Is it the freedom of one nation to dominate the lesser nationa -- to take all it wants and use it for its own advantage; for men to sin freely without fear of interference or punishment? This peace the world seems to demand is, in reality, no peace at all. True peace is founded in righteousness -- the fulfillment of the Divine will and striving for perfection. Righteousness in oneself will lead to righteousness in the family, in the community, the country and in the world. Only when this happens will true peace reigh supreme.

We have dedicated our lives to the service of Christ. We must pray for peace in the world, the kind of peace that Our Saviour wants, and not the greedy "peace" of worldlings. Perhaps we fear that our prayers are of little value before the Infinite Majesty, but are we the judge of that? How do we know that the Holy Communion or Rosary that we offered for world peace was not just the one needed to prevent an atomic catastrophe? We have the assurance of Our Lady of Fatima that Russia will be converted. Let us do our best in fulfilling her conditions for world peace -- prayer and penance. If we offer enough prayers, the deadly menace of communism will that much sooner be eliminated from the world.

A GREAT APOSTLE OF CHURCH UNITY

On December 5, 1958, the informative process of the beatification of Andrew Sheptytsky, a great religious and national leader, commenced. This task was assigned to the Congregation of the Most Holy Redeemer. Let us assume that it was delegated to us as individuals; let us consider, after a study of his life and works, what our findings would suggest.

Roman Alexander Maria Sheptytsky was born to pious parents of noble descent on July 26, 1865 From his birth, even his parents had a premonition of his future. His early life was distinguished by great piety. At the age of 5, Roman was always moved to tears, when his mother related to him the Passion and Death of our Lord. Yet this early sanctity did not deter him from displaying fearlessness as we shall see in the following incidents.

After being tutored at home, young Roman was sent to high school. In his studies, he proved himself to be an excellent and diligent student. By the time he was prepared to graduate, Roman Sheptytsky had, with all due deliberation, confirmed his desire to become a Basilian monk of the Eastern Rite. However, to his dismay, his Latin-Rite father, who had now, contrary to his previous indications, determinde not to see his son join the Eastern Rite, stated "No!" with the European strictness of the nobility. Many such hardships were yet to attack the future Metropolitan before he succeeded in his desire; God, in His Divine Providence was purifying the still imperfect ore in the crucible of difficulty.

In 1883, he joined the Lancer Division of the cavalry, according to the custom of the nobility. His father hoped to draw him into the revelry and

social life of the army. However, a severe case of scarlet fever and blood infection struck him; soon, due to the incapabilities imposed by the disease, he was discharged. Once again, his hopes and prayers were thwarted. Roman, however, did gain one concession; if he studied law and entered in the social life of the university for four years, he would then be able to do what he wished.

After this seeming eternity, Roman Sheptytsky was free. He had survived the turmoil of the world and even managed in part to bring it to a more spiritual outlook. He then toured Russia and Rome, a trip during which he broadened and strengthened his religious desires and interests. Thereafter, in 1888, he entered a Basilian Monastery. Five years of hardship and trials had passed, five years in which Roman had yearned for the religious life. How he rushed into God's welcoming embrace.

The four years' before his profession passed swiftly for the new religious. During his novitiate, he had chosen the name Andrew, a name he was to make famous. His studies, which always went well, disclosed a special aptitude for languages. After Andrew's ordination in 1892, he received assignment after assignment. He became master of novices, professor of theology, and rector. He instituted a periodical which rendered much good. Yet God's watchful care was soon to divert this holy stream into the river of Ukrainian Catholicism.

In 1899, after great insistence by the Holy Father, Father Andrew Sheptytsky consented to become the bishop of Stanislavov. In his new office the Bishop labored with uncommon energy. However, the good work of this holy shepherd could not pass unnoticed. Soon the Bishop was notified that he had been chosen as the new Archbishop-Metropolitan

In this position of authority, the Metropolitan's wide scope of ideas was able to be realized to the utmost. Seminaries were instituted, other communities of sisters, priests and brothers were reorganized or induced to build schools, orphanages, hospitals and homes for the aged in his territory. Numerous other good works were begun.

(To be continued.)

Bro. Donald

THE HIDDEN TREASURE

What we are about to discuss, may be the opinion or feeling of many or only a few, but whatever be the case, we hope that you grasp the meaning in the following few lines.

Let us recall what Christmas meant to us before we entered the religious life. We all remember the long preparation and expectancy of its ar-

rival. To many it was a time to live it up, a time to "eat, drink and be merry". To others it was a chance for a much needed vacation. But to so few, it was the simple truth, the Birth of the Christ Child.

When we think back over the years and examine the Christmases we spent, we recall that there was something missing. We may say, "How can that be?" But let us look back sincerely and we will realize that there was some sort of sadness or emptiness in our hearts because the Christmas season passed by so quickly. If so, something must have been missing. Yes, amid all the spirituality, fun, laughter, and good time of Christmas, there was some hidden thing, of which we knew nothing, except that it was not there.

If we were to consider our Christmas in the religious life, where Christmas is what it should be; in other words, where Christmas is Christ, yes, now we all know what was missing. No longer do we feel this longing within us after Christmas passes quickly by, for we not only have Christ on this day, but every day throughout the year. Now every day is a Christ's day for us and no longer need we search for the hidden treasure, for instead it has found us. Let us conclude with an epilogue from Newman which sums it up for us.

"The earth that we see does not satisfy us, it is but a beginning, it is a promise of something beyond it, even when it is gayest, with all its blossoms on, and shows most touchingly what lies hid in it, yet it is not enough. We know much more lies hid in it than we see.... What we see is the outward shell of an eternal kingdom; and on that kingdom we fix the eyes of our faith."

Bro. Thaddeus

EARLY UKRAINIAN IMMIGRATION TO THE UNITED STATES

With the passing of time, the hardships and difficulties of the early Ukrainian immigrants have become somewhat blurred on the pages of American history.

The first Ukrainians started to come to the United States in 1880. These Slavs, coming chiefly from the northern and southern slopes of the Carpathian mountains, brought with them their Byzantine-Slavonic Rite and customs; however, they were very poor and for the most part illiterate, knowing little or nothing of the English language. The Ukrainians settled chiefly in the industrial and urban areas of Pennsylvania, New York, New Jersey, Ohio and Illinois. They were used to a hard life (Serfdom was abolished in Austro-Hungary in 1848, and in Russia in 1861.) and hence, any offers made to them in America seemed like an unlimited opportunity to a better life. The coal companies recognized in the Slav a worker who would work more for less pay than his English-speaking counterpart. These Ukrainian pioneers flocked in great number to the coal-mining regions of Pennsylvania and Ohio, where they lived, herded together like serfs in camps and settlements where they had little opportunity to learn the English language and American ways of life. This caused the scorn and even supreme contempt on the part of earlier Americans and even Catholic immigrants from Western Europe and the British Isles. Yet by their efforts, the Byzantine Rite becme strongly rooted in American soil.

The first Ukrainian Catholic priest, Father John Volansky. arrived in the United States in 1885 to labor among the Ukrainians at Shenandoah, Pennsylvania. That fact that he was married aroused the suspicions of the Latin Clergy; and being ignorant about such matters, the hierarchy would not

readily accept him as a Catholic priest in good standing. Finally, Cardinal Sembratovitch, Metropolitan of Lvov, interceeded for him and in 1886, Father Volansky built his little frame church -- the first Ukrainian Catholic church in America -- dedicated to St. Michael the Archangel. Besides this, Father Volansky organized congregations and started churches in the surrounding districts.

The first Byzantine Rite Mass in New York City was celebrated in the basement church of St. Bridgit's on Avenue A, Manhattan, on the nineteenth of April, 1890. This congregation later aquired St. Elias' Church in Brooklyn, and Manhattan was left without a Ukrainian Catholic Church until Saint George's Church was opened in 1905. It is amazing to note that scarcely twenty years after the dedication of the first Ukrainian Catholic Church, there were 140 Byzantine-Slav churches with one bishop and one hundred eighteen priests.(1) However, in spite of this fact, many of these poor settlers were left without priests. This was the cause of much suffering, because the Russian Orthodox Church, as a "wolf in sheep's clothing" tried to lead the Ukrainian immigrants from the bosom of Holy Mother Church. This Moscovite treachery way started on a large scale in 1891 by an apostate Ukrainian Catholic priest, Alexis Toth,(2) who, in disobeying Archbishop Ireland, left his church in Minneapolis, went to California and submitted himself to the Orthodox Bishop Nicholas. When he returned, he took over all of his former parish to the Orthodox. He later tried to do the same to a church in Pennsylvania, but the transfer of property was prevented by the courts. Toth became a most bitter adversary of the Byzantine Catholics, and an able advocate of the Russian Orthodox Church in America. It is estimated that he was the cause of 10,000 souls leaving the One, True Church. Many of these later returned. Aside from this Moscovite intrigue, our first Ukrainian settlers also

suffered from internal dissention and disagreement among themselves of an old-world political nature, owing to the fact that they were separated into different groups by the Carpathian Mountains. This led to a spirit of bitter rivalry and antagonism.

In 1907, after learning of the problems of the Ukrainian settlers in America, the Holy Father, Pope St. Pius X, granted them their own bishop. The Most Rev. Soter Ortynsky, OSBM, was made the shepherd of all the Byzantine Catholics in America. However, Bishop Ortynsky did not have diocesan powers, and was hindered in his work. These hinderances were later overcome. Bidhop Ortynsky had great success in establishing churches and parish schools.

Our early pioneers met with much prejudice from all sides, but still, viewing in retrospect, we must commend their wonderful progress. Ukrainians, lovers of the open field and fresh air, after their arrival in the United States, lived in the memories of a once glorious past, imprisoned in city slums and coal mines. At the present time however, we find Ukrainian-Americans are looking to the future. They now occupy various positions in political, scientific, professional, social and cultural fields, thus rivalling any other national group in the United States.

....

1. Catholic Encyclopedis, 1912; Volume VI "Greek Catholics in America", Andrew J. Shipman p. 748.
2. Ibid. "Greek Orthodox Church in America" Andrew J. Shipman p. 772

Other Sources used:
Our Slavic Fellow Citizens; New York 1910
Sembratovitch, Strangers within Our Gates, Detroit
Gulovitch, Windows Westward.

Bro. Joseph Patrie

He Is There

You rise at early dawn
At the voice of your Beloved,
You do not see Him,
But deep in your heart
You know He is there.

You visit Him in His earthly home,
Placing yourself at His command;
You cannot see Him
But you know He is there.

You maditate to know Him better,
Praying for graces and virtues fair,
Not seeing Him
But knowing He is there.

You follow
His life in the Holy Mass
Receiving Him into your heart
Sharing His love;
You feel Him near
Though not seeing Him.
Yet knowing He is there.

Thus your life is one
Uninterupted union with the Beloved
Whom you cannot see
But you know that He is there.....

But oh! how happy you shall be
At the end of that long day of life,
When you shall hear and see Him beckoning,
Here I am my son, here

Bro. Thaddeus

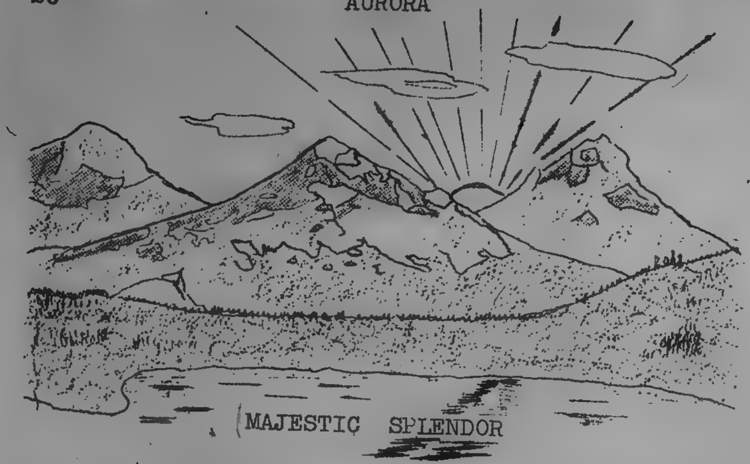

MAJESTIC SPLENDOR

Most of us have travelled through mountains, valleys, plains, lowlands and praries; many too, have been a witness to the never ceasing fluctuation of the waves at sea. Though numerous individuals think little of it, there are many who do not see the majestic splendor of nature, or the creation which, under multifarious appearences, surrounds them on every journey, but few are the individuals who see the Creator in this majesty or realize that all that surrouds them is only a small reflection of His Majesty and infinite Beauty.

For this particular topic let us consider several typical scenes which Mother Nature quartered in the Rocky Mountains, and to be more to the point, in the Yellowstone National Park. To those of you who have vacationed in this renowned park in the past, the article will probably bring to memory many a sentiment of grandeur and joy. Unfortunately, to those who have not had the opportunity to do so, it will merely serve as a superficial, general description of the park already mentioned.

Entering the park from the south, a spectacular panoramic scene unfolds before one's eyes. In this magnificent scene, the refreshing, crystal clear blue waters of the Yellowstone Lake, can be fully seen. The few islands in the south-western region seem to be stepping-stones across the lower basin. One is forced to stop his vehicle, if driving, and admire its beauty from a distance.

As we asume our trip, we drive past "Fishing Bridge" which is said to be a renowned fishing spot. It spans the Yellowstone River, which is an outlet of the lake. The river flows with ease for a mile or two, then turns off to the right, rumbling over two waterfalls, into the Grand Canyon. Lost, so to say, in this wonderland, one will view the falls with special interest. As the showers of spray from the higher falls are forced into the air, they absorb the luminous rays of the sunlight and produce a rainbow of innumerable, varicolored jewels.

The canyon through which the river creeps, at first sight, appears endless. Chalky formations, marked at intervals by towering pinnacles of rock, stand out in bold relief against the dormant pine-forest in the remote background. These take on various fantastic formations. Some resemble great temples, others gigantic gothic cathedrals with high spires, and a few of them even resemble statues, which were sculptured by the hand of nature itself. For a while it will seem as though you are looking down upon the decaying splendor of antique and medieval architecture combined.

Other scenes, not less impressive than the former, are the creeks plunging hundreds of feet

down into the river which continues its course at the very bottom of the canyon. They glitter like silver threads, as the last beams of the setting sun pierce them with their golden brightness. Gradually night sets in on this wonderland to refresh the atmosphere for the following day.

During the night all seems to be asleeping with exception of the heavenly canopy. Their numberless celestial bodies adorned with a lustrous cloak of gold begin to shimmer, radiating their splender with utmost individual simplicity. The full-moon, like a ball of fire suspended low over the lake, cannot be disregarded. Reflecting its radiance upon the waters of the lake in the foreground, it transforms the sea into an ocean of sparkling diamonds. Finally, the observer's vision retires for the day.

One cannot find words at time to do justice to the beautiful works of Our Creator. Personally I wonder how misjudging, short-sighted and misconceiving we mortals must be when trying to describe the beauty of the created world around us.

Bro. Marion

A CHILD IS BORN

'Twas in cold and poverty, Thou wast born.
Thy sacred Person to be laughed at and scorned.
For my joy Thou comest to be.
To die on the Cross and thus save me.

Bro. Thaddeus

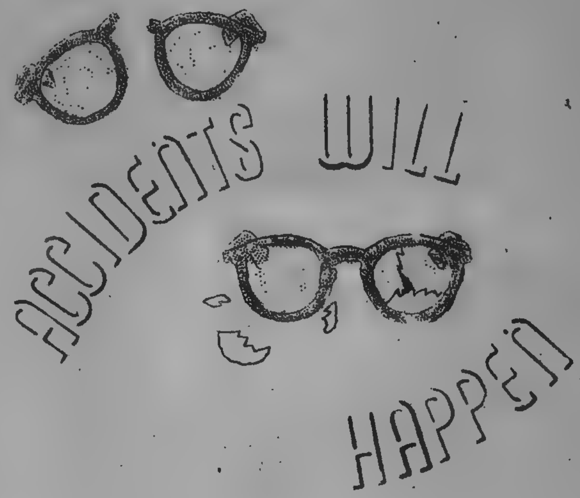

Many times during a person's life some kind of accident befalls him. Some people like to spill milk; others like to fall down stairs. But, few people have as expensive accidents as one brother in our Order.

This brother is short, curly-haired, not too plump and not too thin. He wears those golden wire-rimmed glasses that make a priest or a lay-brother look so dignified.

One day in June of this year, our brother was quietly examining his conscience in the chapel. After he had checked over the happenings of the day and had found those things he had done badly, he lifted his head to look at the tabernacle where

our Lord, from whom he wished to ask forgiveness and aid, resided. His thoughts, by no fault of his own suddenly wandered to those glasses he was wearing. It is known to wearers of wire-rimmed glasses that one must be extremely careful with them, otherwise they will be completely bent out of shape. It just so happended that our brother who was trying to be very careful, exceeded the limits of carefulness. In other words, he was too careful!

"Hm", he thought to himself, "These glasses sure are crooked. Here, I'll fix them." He fixed them all right. He fixed them so well that they no longer remained in one piece. "What to do now!"

To the other brothers he seemed to be extremely pious that day. There he knelt, head in hands, stiff as a board. But they were astonished to see him jump up and walk swiftly to the back of the chapel when the Angelus bell rang. While behind everyone, he examined his excellent work of straightening the glasses.

The bell after Angelus rang. The Fathers walked down the stairs on their way to the refectory. All of a sudden, a black flask whisked past leaving them dumbfounded. No, it wasn't the devil trying to cause a disterbance in the cloister. It was only our brother running to his room for an older pair of glasses that he had saved just for such an occasion.

This was the last of a series of similar accidents which befell this brother. How do I know! I'm the culprit,and believe me, it can be extremely embarrassing to ask for a penance for having broken your glasses the sixth time.

FRATER TANGIT FRANGIT

CHRONICLE

Feast of the Patronage of the Blessed Virgin Mary. A conference was given in the chapel at 12 o'clock by Father Basil. On this day we renewed our dedication to Our Blessed Mother. On this day Brother Josaphat **Hrynkiw** came to this monastery from Glen Cove, New York, for further studies in the Scholasticate. During the whole month the Rosary was recited commonly in church at 8 o'clock.

We celebrated Thanksgiving Day this year on the 10 th of October. We started off the day by singing High Mass in the chapel on the farm, to thank Our Lord for everything. Everybody enjoyed themselves, for it was a very beautiful day. We climaxed the day by having a picnic out in the woods in a place, which no one could find but the cows. Everything ended nicely and all climbed into the truck and headed back home in the cool brisk air.

At the beginning of October the Scholastics started to put up the skating rink. Several times during this month the Scholastics went to the farm to pitch hay. At last came the day all the Scholastics were waiting for, our monthly "Dies Academicus". Everybody was in high spirits as he set out for the farm in the cool morning air. We all enjoyed ourselves with various occupations which built up our appetites for the picnic which was held amongst hay bales and cows. However, all enjoyed themselves, no question of that, especially those who found a pair of horses' false teeth. On the last day of this month we had our monthly day of recollection. The conference was given by Father Orest.

During the month of November we celebrated the feast days of two great saints. The first was the Feast of St. Michael, the Protector of Ukraine.

Later that same month we celebrated the Feast of St. Josaphat. On the latter day the Scholastics sang High Mass in church. There was recreation with the Novices all day. His Excellency, Bishop Neil Savaryn visited our parish on the 27 th of this month. During this month the Bro. Scholastics and the Novices started preparing a chior for a concert in honor of Fr. Provincial. On the last Wed. of this month we had our monthly Day of Recollection. The conference was given by Fr. Socius.

Bro. Scholastics started off the month of December with a "Dies Academicus". They went to the farm for a break from the usual everyday routine. It looks all the Scholastics behaved them - selves this year because St. Nicholas gave them each a big bag of nuts and candy which they found in most unusual places. The Scholastics are working hard to finish their skating rink at least by next June. They are also working on the Christmas edition of the Aurora.

That just about sums up the story for the past three months. This is your Aurora Headquarters reporting from Mundare. Tune in again won't you.

Lapsus Linguae

After a General Confession: Now, for your Rosary say a Penance.
Refectory Reading; ...the novice should be well-prepared to take vows both from the divine and human view of point.

ДРУКАРСЬКІ ПОМИЛЬКИ

Сторона	Параграф	Лінія	Є друковано	Має бути
1	2	2	настоятелем	настоятелям
1	2	11	защенлена	защеплена
2	1	1	настановлення	настановленні
2	1	6	набпраємо	набираємо
2	1	2	сильна	сильним
2	2	8	матеріяльном	матеріяльному
3	2	2	Пісаря	Цісаря
4	1	5	Анлел	Ангел
4	3	5-6	Спасител-еві	Спасите-леві
4	4	1	ангелську	ангельську
4	4	3	набесного	небесного
5	4	6	грруді	груді
5	5	2	Днмчук	Демчук
6	8	3	наш	наших
8	2	2	пололи	поволи
10	2	4	захплювали	захоплювало
10	2	8	монахвм	монахам
12	1	2	Альберта	Альберти
12	1	3	манітобі	Манітобі
13	3	12	ступення	ступеня
14-15	написав "Життя На Схолястикаті" бр. Йосафат			
15	2	7	Дслучився	Долучився
16	1	10	nationa	nations
16	1	16	reigh	reign
24	Note 1		Encyclopedis	Encyclopedia
25	3	1	maditate	meditate
30	4	5	disterbance	disturbance
32	1	7	chior	choir
32	2	4	looks	looks like
26	1	10	surrouds	surrounds
28			Marion	Marian
30	4	3	flask	flash

Проблиск

КВАРТАЛЬНИК — ВИДАЮТЬ Брр. СХОЛЯСТИКИ ЧСВВ. — МОНДЕР АЛБЕРТА

РІК XXII СІЧЕНЬ ЛЮТИЙ БЕРЕЗЕНЬ 1961 Число 1

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

Христос Воскрес.

З історії України ми бачимо як то тяжко наші предки мусіли боротися, щоб не датись засимілюватись москалям чи полякам. Ця боротьба відносилася й до релігії,бо наші предки мусіли обороняти свою віру й обряд. На Україні, вони мусіли й ще мусять боротися, щоб заховати свою національність. Україна мусіла відбиватись на два фронти-від москалів і поляків й ще до того мусіла боронитись перед татарськими набігами. Москва переслідувала нашу католицьку церкву й багато Українців перетягала на Православ'я,часто і насильством.З другої сторони, Польща не дала нашому обрядові спокою. Латинники хотіли цілком знищити його. Українська шляхта польщилася й зачала цуратися своєї мови, бо вважала її за хлопську мову.

Тут в Канаді ми маємо подібні проблеми, бо деякі наші Українці цураються української мови задля англійської мови. Всі україно-канадійці є свідомі, що вони канадійцями в національності з

українського походження, але багато з них до цього не признається. Тут латинники пробують зрозуміти наш обряд. На приклад у латинській семінарії в Едмонтоні, один з наших священиків ходив щотижня, щоб повчати семінаристів латинського обряду про наш обряд. З цього вийшло, що декотрі семінаристи приходили й слухли нашу Службу Божу.

Сумно казати, але багато нашої молодіжі мало що знає про свій обряд, що є такий багатий красою й церемоніями. Ми також мусимо признати, що сьогодні англійська мова стає чим раз більше потрібною., бо багато нашої молодіжі не знає ані слова по -українському, тому нам треба також добре знати англійську мову, щоб тих що не знають по-українське повчати в тім, що є цінне для нас Українців.

Наша ціль як Христових слуг є поширення Його Церкви між нашим народом, скріпляючи його віру й захороняючи його обряд. До сповнення цієї цілі , треба нам знати, отже,й добре вивчити нашу українську мову. Коли ми самі будемо переконані в цім, тоді зможемо переконати інших, а для майбутнього добра нашого обряду, це нам потрібно. Як ми завсіди будемо памятати, що вивчання української мови не є само в собі ціллю, але середником до кращого успіху в нашій апостольській праці, тоді трудности й перешкоди спонукуватимуть нас до ревнішої праці на цім полі нашого звання.

Христове воскресення - це найбільше свято . Св. Павло каже, що "Коли б Христос не воскрес, -- марна наша віра." Так як Христос воскрес, так і ми повинні воскреснути до ревнішого духовного життя. Хай Бог наповнить всіх членів нашого Чину великодною радістю й миром.

ЧУДОТВОРНА ІКОНА Й МАНАСТИР У ПОЧАЇВІ

Одним із найславніших відпустових місць у Західній Україні був манастир у Почаєві, на Волині. Там знаходився образ Пречистої Діви Марії, через котрого Пречиста Діва Марія робила багато чудес.

Історія Почаєва як відпустового місця - дуже давня. З його початків немає жадних документів, тому цю млу тяжко розяснити. Все ж таки, як нам подає стародавний переказ, Мати Божа вперше зявилася в тому місці Іванові Туркулові 17 -го травня, 1198 р. Вдруге Пречиста Діва зявилася у 1260 р. Як подає переказ, Мати Божа зявилася стоячи на скелі й по появі осталися сліди її стіп на тій скелі, а згодом утворилося там джерело цілющої води. Цю подію ось як оспівуємо у пісні:

Пасли пастирі овци на горі,
Увиділи Матір Божу на скалі,
На тій скалі стопку знати,
Де стояла Божа Мати.
Там воду беруть,
Всім вірним дають.

Перший раз ми чуємо про Ікону є в 16-ім століттю. Властителька тієї Ікони була Анна зі Скожінських Гойська. Вона завважила, що цей її образ, який мабуть походив від грецького митрополита Неофіта , блистів надземською ясністю. Вона тоді порадила своєму братаникові, Пилипові Козинському, що був сліпим від народження, щоб помолився перед тою іконою. Він послухав її раду й нагло прозрів. Тоді пані Гойська подарувала цю ікону, разом з землями та грішми почаївському манастиреві. Але на тім справа не закінчилась. По смерті Анни Гойської, все її майно перейшло в руки спадкоємця, Фірлея, що був лютераном. Він відібрав запис, напав на

манастир, пограбував його і забрав ікону. У 1623 монахи Василіяни зачали процес, що тривав двадцять літ і закінчився тим,що Фірлей мав повернути манастиреві загарбане добро. У 1647 ігумен Іван Желізо переніс образ тріумфально до манастирської церкви.

До того часу ніхто не записував чудес, що їх Мати Божа робила за посередництвом цієї ікони.Але в 1661 р. зачали монахи списувати ці чуда. З усіх чудес правдоподібно найславніше сталося у 1675р. Турки обкружили манастир і мали напасти на нього, щоб вирізати в пень усіх монахів. Монахи,не бачучи ніякого виходу, віддали себе цілковито під опіку Матері Божої. Коли зачали співати "Возбранной Воеводі" в Акафісті, небо розкрилося, Мати Божа звилася над манастирською церквою Пресвятої Трійці, розтягнула свій білий омофор і таким чином захоронила монахів перед турецькою навалою. Про це, між іншим, співає чудова пісня про Почаївську Матір Божу ось як:

Турки-татари сміло ступають,
На гору стріли як дощ пускають,
Угоняються з мечами.
Мають стріли за плечами,
Їх же стріли
Назад летіли.

Крикнув на військо турецький паша
"Всі ми погибли, недоле наша,
Назад стріли ся вертають,
І нас самих забивають,
Що я такоє
Бачу дивноє?"

Однак у тих часах фінансові рахунки манастиря були в критичному положенні,аж поки не знайшлися нові Фундатори - добродії. Найбільшим добродієм була родина Домашевських: Вона,у році 1649,побудувала нову церкву Пресвятої Трійці, подарувала манастиреві землі й ще до того дала 20,000 золотих.

Цей добрий приклад Домашевських заохотив інших панів-магнатів Волині й вони зачали офірувати свої дари, за які збудовано ще одну церкву.

Ікона й манастир Почаєва набирали що раз то більшого розголосу у тій околиці. Чудотворний образ Матері Божої притягав численні громади побожних прочан. Чуда там діялись невпинно, так що від 14-го до 20-го червня,1770, Сильвестер Рудницький - Лубієницький,екзарх всієї України,розсліджував правдивість тих чудес і визнав їх правдивими. В наслідок цього, Апостольська Столиця видала 1773 р. декрет, що позволив коронувати цей образ. І справді коронація,що її довершив еп.Сильвестер Рудницький - Лубієницький відбулася урочисто дня 8 вересня,1773. Понад 100,000 вірних і 1000 католицьких священиків обох обрядів,множество духовних і світських достойників були свідками, як єпископ при звуках сурм та вистрилів гармат наклав на голову Матері Божої й Ісуса Христа корону. На памятку цього торжества вибито різні медалі.

У 1831 р. вибухло у Польщі повстання проти Москви. Москалі, здушивши це повстання, зачали робити деякі зміни у тій країні. В наслідок,цього Почаївський манастир, друкарню, церкву й школу відібрано від оо. Василіяни, які забрали з собою чудотворну Ікону, а на її місце лишили вірну копію. Де зложили вони прадевий образ - це майже досі не знати. Тепер приходять вістки з залізної заслони, що большивики наміряють забрати цей манастир від православних на державний ужиток. Таке є теперішне сумне становище того славного бувшого Василіянського манастиря,та в цілій країні знаного відпустового місця. Але ця чудесна Ікона,разом з багато іншими , показує, що Пречиста Діва особлившим способом опікується нашим народом і за її посередництвом Почаївський манастир верне ще до тієї слави й до того значення, що його він мав у давині.

Бр. Тома

ФАЛЬШИВІ ПРОРОКИ

За часів Господа Нашого Ісуса Христа були фарисеї, що проголошували теорії, які під позорами добра вкривали фальсифікування й перекручування Божих законів, і були вчені в письмі, котрі пером підсилювали і розсівали блуди; були також розпусні садукеї, котрі під позором поступу псували соціяльне життя, будучи прихильниками свободи звичаїв, слугами мамони і розкоші.

Слово, перо, і особистий приклад - три важні способи будови чи знищення. Так було перед і за часів Христа. Так є тепер. Завсіди живуть і працюють фальшиві пророки фальшивих божеств, зміняються тільки назви самих божеств і їхніх поклонників. Сьогодні на місце Бога в Трійці Одного сидять на тронах і вівтарях ідоли, котрим надають імена Свободи, Поступу, Панства Народу чи Людей. Всі ті божества мають своїх ревних і гарячих пророків і поклонників, мають вони своїх писарів і множество безкритичних і нерозумних пахолків, що пропаґують визволення з християнської чесноти і всього надприродного.

Ніколи не було цього так багато як в 18, 19, 20 століттях. І ніколи не було таких страшних катаклізмів через фальшиві засади, таких жорстокостей і такого пониження чоловіка, як сьогодні.

Фальшиві пророки збірають жниво зі свого засіву. Траґічна дійсність здирає маску з їхнього лиця, показує правдиве обличчя бестії і чорта. Всі криваві досвідчення вже не тільки віків, але і навіть останніх літ, ще мало навчили людей до чого веде сваволя слуг антихриста.

Св. Августин тисяча шістсот літ тому зробив

слушну увагу: "Світ хоче, щоб обманювати, і тому є обманюваний." Світ не багато змінився від того часу.

Доки життя людське не вернеться до Бога у всіх своїх проявах; доки не зреформується на підставі Десяти Божих Заповідей і Божого ладу Євангелія; доки фальшиві пророки будуть голосити фальшиві божества, а сліпі надавати провід державі, суспільству, університетам і партіям, доти не буде ні спокою ні щастя. Це тому, бо правдивий спокій і щастя випливають з серця Бога, який для того став чоловіком.

Не теорія найсильнішої лоґіки кладе кінець людській нужді, але практика милосердя й справедливости, що бере свій початок з неба.

Якщо католики будуть обмежувати себе тільки до жалісних скарг, і будуть пактувати з пророками фальшивих богів, будуть завсіди збирати гіркі плоди з фальшивих засівів.

Переклав з польської мови бр. Й.Р.П.

В ЧЕСТЬ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Цього року ввесь український нарід, так на еміграції, як на рідних землях, обходить роковини смерти свойого найбільшого поета, любителя свойого народу Тараса Шевченка. Це муж, що продовж свого життя, старався, працював і страдав, щоб поліпшити його долю. А після його смерти, поучав через його славний "Кобзар," провадив та потішав синів того народу в усіх його прикрих хвилях.

З любови до свойого краю Тарас Шевченко не відказувався від ніяких трудів, невигід та пожертв. Тому що ця превелика любов проявляється найбільше в його творах, вони є неоціненої вартости для українського народу. Він зображає довголітню борбу Українців за волю, за свободу. Яскравими словами представляє цю двобічну боротьбу з Поляками та Москалями:

Ляхи були - усе взяли,
Кров повипивали,
А москалі і світ Божий
В путо закували. (Сліпий)

Йому було дуже тяжко дивитись на свій гарний, пишний Рідний Край, як його чужинці нищать і плюндрують:

....О Святая!
Свята батьківщино моя!
Як поможу тобі в одчаї,-
І ти закована, і я ....
Скажу тиранам Божу волю,-
Не зрозуміють, не приймуть!

І на твоїм широкім полі
Камінням вісника побють.(Безталанний)

Світе Тихий, краю милий,
Моя Україно!
За що тебе сплюндровано?
Защо мати гинеш? (Розрита Могила)

і докучає тим, особливо Богданові Хмельницькому, що причинилися до цієї руїни:

О Богдане,
Нерозумний сину!
Подивись тепер на матір,
На свою Вкраїну.

Степи мої запродані....
Жидові, німоті,
Сини мої на чужині,
На чужій роботі.(Розрита Могила)

Якби то ти, Богдане пяний,
Тепер на Переяслав глянув,
Та на замчище подививсь -
Упився б, здорово упивсь!

Все ж таки Шевченко не ставав на тім, що нарікав на нещасну долю так любої йому України, і докряв тим, що до того причинилися, але висловлював своє бажання й надію, що колись настануть ліпші часи і

...Козак оживе,
Оживуть гетьмани в золотім жупані,
Прокинеться доля.
А в степах України,
Дай то, Боже милий, блисне булава!
(Гайдамаки)

Крім того поет завжди пригадує нам красу, пишність України:

Мій краю прекрасний,розкішний,багатий,
Хто тебе нищив?

Шевченко змальовує сільське життя на Україні ось так:

Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть,
Плугаторі з плугами йдуть,
Співають йдучи дівчата,
А матері вечерять ждуть.(Садок вишневий коло хати)

Однак ціла туга за Україною виявляється в його поезіях аж після його увязнення і заслання. Більшість його творів, чи то довших чи коротших, є пройнята тим сильним бажанням побачити хоч щераз свою рідну сторону:

Холоне серце як згадаю,
Що не в Україні поховають,
що не в Україні буду жить,
Людей і Господа любить.(В Казематі-11)

Ця любов поета скріплює його тугу, щоб замешкати на Україні, над Дніпром, на березі його круторогім.

Я тільки хаточку в тім раї
Благав і досі ще благаю,
Щоб хоч умерти на Дніпрі,
Хоч на малесенькій горі.(І небо не вмите)

Але Шевченко не забуває, що він в тюрмі, на чужині, в неволі:

... Боже милий
Чи довго буде ще мене
В оцій незамкнитій тюрмі
Понад цим поганим морем
Нудити світом. (І небо не вмите)

У поемі "Не гріє сонце на чужині," та сама туга виступає наверх, бо він хотів би:

Аби хоч крихотку землі
Із-за Дніпра мого святого
Святії вітри принесли...
Тай й більше нічого!..

А посланіє "А. Козачковському" закінчує ось такими словами:

А іноді так буває,
що й сльози не стане,-
І благав би я о смерті...
Так ми і Україна,
І Дніпро крутоберегий,
І надія, брате,
Не даєте мені Бога
О смерті благати.

Але хоч Тарас Шевченко є далеко на чужині, він не забуває молитись і других напоминає, щоб і вони молились і любили свою безталанну Україну:

Любітеся, брати мої,
Україну любіте
І за неї безталанну
Господа моліте.
Свою Україну любіть,
Любіть її во время люте,
В останню, тяжкую минуту
За неї Господа моліть (Чи ви ще зійдетеся знову)

Він просить:

"О Господи!
Дай мені хоч глянуть
На нарід той убогий
На тую Україну.(Заросли шляхи тернями)

Як перед Богом сповідаюсь:
За правду на світі караюсь...

Тільки Господа благаю:
Не дай, Боже, в чужім краю
Згинути в неволі.(А. Коз.)

З цього ясне виходить, як Тарас Шевченко любив свій рідний край, свій нарід. Він за нього,як сам признається, терпів; особливо те десять-літне заслання було наслідком тої любови. Його туга, головно як він мучився в неволі, зростала щораз — то більше. Тому він слушно заслуговуе на це прощальне слово П. Куліша:

Наш еси, поете, а ми народ твій
і духом твоїм дихатимемо во віки і віки.

Шевченківець

ЧОМУ?

Правдоподібно нераз в нашому житті ми поставили собі питання: "Чому треба нам вчитися української мови?" Може деякі думають, що це є втрачення часу, якого ми можемо уживати для вивчення якихсь інших предметів.Причина цього може бути та,що Українці, так як інші Европейці, що приїхали до нового світу, приймають його мову й звичаї, забуваючи свої. Цебто асиміляція трапляється на нашому північно-американському континенті.

Незважаючи на те, українська мова займає важне місце в нашім василіянськім житті. Ми всі надіємося, за ласкою Божою, колись бути священиками-місіонарями. Ми будемо працювати переважно між українцями-католиками. Правда, що більше тих тепер говорить по-англійськи, але ще є нові імігранти та інші, що не можуть говорити англійською мовою. Ті люди мають право слухати Слово Боже у своїй мові.

Також, ми надіємось, що колись місіонарі зможуть працювати поза залізною занавісою. Як зможуть вони поширювати Євангеліє Христове, якщо вони не будуть уміти української мови?

Крім цього погляду, ми ще можемо обдумати інші причини конечні для вивчення цієї мови. З культурного погляду, українська мова є дуже придатна Це наша спадщина. В наших часах загальна думка західнього світу є та, що Українці - це частина російського народу, а наша мова є якийсь діялект. Французи гордяться своєю літературою й культурою. Також Англійці й Німці. Може хтось скаже: "Інші народи мають гарну культуру. Що мають Українці?" Чи ми маємо цуратись нашого походження? Наша культура є розкішна: на приклад, ми маємо прекрасну літературу. Гляньмо лишень на поезії Шевченка і Шашкевича, на повісти Квітки й Нечуй-Левицького. Треба нам любити нашу культуру і її пізнати, якщо ми хочемо показати іншим народам, що ми маємо високу культуру,що ми не москалі. Історія нашої Церкви й обряду є славетна але вона вимагає знання української мови. Чим ліпше ми знаємо нашу історію,тим більше будемо любити наш обряд і рідний народ. Це дуже важне й потрібне до нашої праці в будуччині, як місіонарів-священиків і провідників нашого народу. Був би великий сором, якщо якийсь Василіянин думає,що наш обряд та нарід є нижчий як інші. Памятаймо, що знання нашої рідної мови,історії, обряду, літератури і т.д., не зробить нас гіршими канадійцями чи американцями. Радше цим способом ми збагатимо ці наші країни нашого народження. Цим способом ми представимо і наш нарід іншим народам світу,що також живуть на американськім континенті. А чужі народи заховують себе захованням своєї мови й культури. Мова наших предків, історія нашої Церкви -- нею ми маємо гордитися. Якщо ми не так думаємо, як ми можемо гадати,що члени інших обрядів й народів будуть наш обряд та нарід шанувати?

(продовження на ст. 20)

МАТОНИ

Ми часто чуємо, що люди кажуть: "Зміна має ту саму вартість що відпочинок." І це правда. Урядник бізнесу дуже радо лишає свій офіс та і всі журби і виїзджає на село до своїх рідних, далеко від міського гамору. Там він працює й то радо, хоч мучить його та праця; він є цілком задоволений, бо відсвіжив свій ум цією зміною.

Таку подібну зміну й ми тут у манастирі маємо підчас Матонів. Цього року ми їх почали 29 -го січня. Мали одну гру Біньґо й дві продажі дуже гарних і корисних речей. Була також одна фляшка з молоком за котру один схолястик заплатив велику суму грошей. На фляшці була шипка, а в скринці малий лист. Прочитавши цей лист наш купець зараз зачав ссати молоко. Це спричинило багато сміху від усіх присутних, а йому принесло кільканадцять тисяч матонових долярів.

Так як кожного року, схолястики й новики й цього року мали кілька добрих змагань "гакій." Мусимо на жаль признати, що новики побідили схолястиків кожного разу. Однак усі дуже гарно забавлялись.

Отці й брати з Мондер Фарми, також Отці з Едмонтону, відвідували нас підчас Матонів і своєю присутністю додавали радости для нашого дому.

Ось так ми відбули той тиждень; весело в забаві та праці. Був він тижнем відпочинку не так для тіла, особливо для схолястиків й новиків, котрі працювали більше ніж коли, щоб заробити гроші; але більше тижнем відпочинку духові, якому також є потрібна зміна й відпочинок.

бр. Василій.

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОГО ШКІЛЬНИЦТВА В КАНАДІ (продовження)

У перших роках іміґрації, цебто до 1916 р. у тих школах, де були наші вчителі й наші діти, вчили в двох мовах: у англійській та українській. Але 8 -го березня, 1916 р. Манітоба, а за нею Саскачеван та Алберта, скасували цей виїмковий привілей і приказали в усіх школах учити тільки англійською мовою. Наші люди дуже противилися тому, бо думали що, так як на Рідних Землях Поляки старалися польонізувати Українців, так у Канаді Англійці старалися занглійщити їх. Через те повстало багато спорів та непорозумінь між нашими людьми та людьми інших національностей. Але в цій справі наші люди на жаль дуже помилялися.

Щоб запобігти цій утраті, українське населення в тих провінціях зачало будувати інституції або т. зв. "бурси" по більших містах. Вони були для тих студентів, що вчилися по університетах і не мали нагоди та спроможностей навчитися української мови, літератури та історії. Студенти мешкали у тих бурсах і вчилися української мови, історії та літератури. Але ті заведення мали свої труднощі. Крім грошевих недостатків були і релігійні спори. Тому релігія була виключена з їхньої програми й після того занепав там релігійний дух. Ізза тієї причини ті бурси переважно перейшли до Української Православної Церкви, котра користується ними аж по сьогоднішний день.

Підчас другої світової війни оо. Редемтористи збудували Колеґію Св. Володимира в Роблині, Ман. Ця Колеґія є малим семенарем, що приготовляє молодих юнаків для місійної праці в Чині Найсвятішого Ізбавителя. Кілька років пізніше її зачинено, але в 1956 р. її знову отворено. Тепер ця Колеґія приміщує около 50 хлопців. ОО. Редемтористи

думають при найближчій нагоді побудувати нову Колеґію на 150 хлопців.

У тім самім часі, цебто після другої світової війни, СС. Служебниці відкрили ще дві нові академії для дівчат: одну в Анкестер, Онт., а другу в Вінніпеґу. Крім тих нових заведень, дуже поширився український учбовий рух, що ним звичайно провадять Сестри або світські люди. У цій системі навчання діти вчаться української мови й історії по чужих школах або залях. Звичайно вчаться ці предмети в суботу або після шкільних годин.

Наш Чин Св. Василія Великого в Канаді дальше провдовжує свою шкільну працю, працю над вихованням молоді. Якраз цього року наш Чин має приступити до будови Колеґії Св. Василія Великого в Торонті. Вона буде вміщувати 250 хлопців і має коштувати на 1,500,000 долярів.

Так, в загальному виглядає справа шкіл, які наше громадянство заложило в Канаді, щоб зберегти свою віру, свій обряд, свою мову та свої звичаї серед чужинців. Правда, часи були трудні. Але все ж таки Українці, спільними силами, добилися до того, що вже в Алберті та Саскачевані вчать української мови по публичних школах. Це все показує, що Українці намагались щось дати Канаді з свого рідного. І вони багато дали, особливо добрих горожан, що виховалися по українських школах. Крім того, вони вложили свою пайку до розвитку Канади, даючи їй свою музику, своє малярство, і.т.д. Це все показує, що наші люди можуть заховати те, що їм є миле, навіть між не-Українцями, а до того розвивати наші школи.

(Кінець) Бр. Тома.

ХРОНІКА

Після перших трьох місяців цього року життя у нашім манастирі йшло своїм звичайним ходом, без жадних надзвичайних пригід. У цім часі відбулися традиційні матони й перейшов майже цілий Великий Піст. Нижче подаю деякі подробиці.

28-ого грудня минулого року, Впр. о. Протоігумен прибули до нашого манастиря й підчас посіщення по вечері зачали канонічну візитацію. Першого січня, в день Василія Великого, Впр. о. Протоігумен відправили Службу Божу, на якій всі монахи відновили свої обіти. Ввечері був концерт приготований спільними силами брр. Схолястиків і Новиків з нагоди імянин Впр. о. Протоігумена. Також підчас матонів ми грали в "Гакі" - Новики проти Схолястилів. Тому, що я Схолястик, не хочу й не смію казати хто виграв. Лише можу сказати, що Схолястики не хотіли, щоб ті новомонашествуючі впали на душі й тому ми позволили, щоб вони....... 7 березня Схолястики мали "Діес Академікус" на Фармі. Вранці грали в "Гакі" аж до 10-ої години, а потім пішли на хутір. Після обіди склали побажання нашому дорогому братові бідлеві, бр. Томі, з нагоди його імянин.

Говорячи коротко, ці були пригоди, що траплялися підчас цих останніх трьох місяців. Лише треба ще додати, що монахи ще моляться і працюють, ще співають в хорі, і ще забавляються підчас рекреації. Ці звичайні речі тут подані, бо назагал люди пишуть в газетах тільки надзвичайні явища, а про ті щоденні, найважніші речі навіть не згадують. Це є важливе для нас, що, бажаючи робити великі вчинки, не забували на ті малі.

бр. Йосафат

До
Хвальної Редакції Проблеску
Мондер, Алберта, Канада.

Дня 1 січня, 1961.

Хвальна Редакціє хвалимого на весь світ "Проблеску:

Щоб ваш славний проблискуючий Проблеск, не перестав проблискувати, пересилаю 10.00 зеленошкурих долярів, банковим чеком.

Ми також во время "оно" бавилися в письменники. Наше імення є записане між першими организаторами схолястицького журналізму, гень ще в тридцятих роках; ще заким "Світло" зачало світити з Канади, то вже початки схолястичної ґазети появилися. Оскільки не милюся, то ми назвали свій журнал "Люкс," цебто світло--по латині. Фільософи й Богослови, щоб не лишитися позаду зі своїми талантами, видавали на короткий часок "Дукс ет Анцілля."

Опісля, настали зміни в персоналі й назвах журналів. Назву "Світло" надали ґазетці, що стала виходити у формі магазини. Наш "Люкс" притемнило "Світло" на "Проблеск" --а "Дукс ет Анцілля" цільком заперестало виходити.

Сказав Прайміністер бувший Вінстон Черчґіл: Як хочеш стати добрим обсерватором природи й людей, так берися за малярство." Це речення також стосується до проповідництва. Хто хоче добре проповідати, нехай хапається за письменництво. Нехай малює не кистом, але словами. Хоч каже, китайська пословиця, що один образ варта 10,000 слів, то таки скорше можна висказати 10,000 слів, як намалювати один образ. А такі образи, як тепер новомодні кистярі малюють, то я кажу, "Треба 10,000 образів, щоб дістати хоч одне ясне понят-

тя, що той маляр хоче сказати. Не розбереш, тай годі."

Браття стійте в вірі. Поручаюся Вашим молитвам.

В Христі Брат
о. Нестор Феціла, ЧСВВ

....

Ми щиро дякуємо Впр. о. Феціцові, ЧСВВ., за їхний дарунок і також за їхний лист, що вони ласкаво позволили нам помістити на цих сторінках. Дякуємо також Впр. о. Ігуменові Миколі Кокутові, ЧСВВ. за дар на Проблеск, десять долярів. Якщо хтось інший має гроші на добрі цілі, нехай знає, що Проблеск з вдячністю і дуже радо прийме їх, бо нових матеріялів завсіди треба, а дістати їх нема защо.

Редакція

ЧОМУ (Продовження)

Також, українська мова є прекрасна;вона є ключем до якихнебудь інших словянських мов. Хто має добре її знання,може легко вчитися на приклад,польської, словацької, або російської мови.

Тому, хай нам буде на серцю дорожити нашою українською мовою. До того маємо користати з кожної нагоди.

бр. Йосип

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

One of the special aims of our Order is to work for Church Unity. It was for the cause of Unity that our great reformer, the holy martyr, St. Josaphat Kuncewycz, gave up his life. We realize the need for Unity. Our Lord did not want his seamless cloak torn by schism and heresy. We know this fact all too well. But what are we ourselves doing to promote this cause? Do we say to ourselves: "I am only a student — I pass my days within the monastery walls, therefore I cannot do anything for this great purpose. I will leave that for others." If we take that attitude, then the idea of Unity will only remain words on a piece of paper.

There is much we can do, though at present we are seldom away from our cloister, and this we can do by prayer. We do not know how far-reaching are our prayers. It is our obligation to pray for those members of our Order who are actively engaged in apostolic work. To our prayers we should add small sacrifices. The Little Flower, St. Therese, never left her convent, yet by her prayers and sacrifices she was instrumental in the salvation of a multitude of souls. Hence, she truly deserves her title: Patroness of the Missions.

Besides prayer and sacrifice, there is yet another way that we may work for Unity, and that is by diligently preparing our studies, by utilizing every moment of our precious time; by taking an interest in our own Rite and the history of our Church.

Now that we have considered some of the means with which we, though neither priest nor missionary, can strive for the Unity which Our Lord so much desires, let us ask ourselves sincerely: "What am I doing for the spread of Christ's Kingdom on earth?" Perhaps we may be ashamed of the answer.

LET US PRAY

The day was long, the burden I had borne
Seemed harder than any I could bear,
And then it lifted, but I didn't know that
Someone had knelt in prayer,
Had brought my need to God, Who
In His infinite Mercy took compassion
On my weakness in that hour.

As often as we kneel in prayer
For some soul, burdened and distressed,
We know not if our prayers are heard,
But many times that soul finds peace and rest,
As through the arm of Faith, when
Someone knelt to pray,
Christ took pity on me that very day.

So many are the wearied souls,
Which labor long each day,
They need our help, so mercifully
Let us kneel down and pray!

Bro. J.R.P.

THE WORLD'S RELIGIOUS LEADERS ON CHURCH UNITY

Soon after his election to the Papacy, the following day to be exact, in his message "Urbi et Orbi" the new Pontiff extended his paternal invitation to all who have wandered astray and roam in darkness, in the words of the succeeding two paragraphs.

> We embrace the whole Church, Western and Eastern, with warm fatherly love. We open Our loving heart and extend Our outstretched arms to all who are separated from this Apostolic See, where Peter lives in his successors, "even to the consummation of the world" (Matt.28,20) and fulfills Christ's command to bind and loose on earth (cf. Matt. 16,19) and to feed the Lord's entire flock (cf. John 21, 15-17).
>
> We long for their return to the house of the common Father and repeat the words of the Divine Re -

deemer: "Holy Father, keep in thy name these whom thou hast given me that they may be one even as we are." (John 17,11) For thus "there shall be one fold and one shepherd" (John 10, 16). We pray that they might all return freely and gladly, may this come to pass soon through the inspiration and assistance of God's grace. They will not find it a strange house, but one that is truly their own, a house which has from time immemorial been enlightened by the teachings and adorned by the virtues of their forefathers (ibid, p. 136).

In his first Christmas message, Pope John XXIII extended a cordial welcome to the Eastern Orthodox Churches with whom he came into close contact after being appointed Apostolic Delegate to Turkey. A month later on January 25, 1959 after taking part in the ceremonies that were held in the Basilica of St. Paul Outside the Walls, the Pope, surrounded by Cardinals, said to them: "Venerable Brothers and Beloved Sons! Trembling with a certain amount of emotion and motivated by a humble but firm resolution, we proclaim Our intention of holding a twofold celebration, that of a diocesan synod for Rome and of an ecumenical council for the Universal Church." This announcement echoed in the four corners of the globe and preparation began immediately.

At this point we may quote several lines from a letter from His Holiness sent to the Superior General of the Franciscan Friars of the Atonement. Although this correspondence was written almost a year later, we can clearly perceive from this extraction, the Good Pastor's consummate and incessant longing for the return of the lost sheep:

"The tender emotion which filled the Sacred Heart of Jesus when He saw the multitudes, "and had compassion on them, because they were like sheep without a shepherd"(Mk. 6,34), cannot but permeat the soul of His Vicar on earth, as We contemplate the great numbers to whom the Good News has not yet been reached, or especially those who are unhappily separated from communion with this Holy See and the Chair of Peter, center of unity in belief and love.

Like the Divine Saviour, the Successor of Peter may exclaim: "Other sheep I have that are not of this fold. Them also I must bring, and they shall hear my voice"(John 10,16). Indeed, our illustrious Predecessors and We Ourselves have frequently addressed loving appeals to Our separated brethren, inviting them affectionately to return to their Father's House, that the Redeemer's prayer may be fulfilled: "and there shall be one Fold, and one Shepherd" (John 10,16)."

Today, at least one out of every three times that we pick up a news magazine and read its contents under the "Religion" section, we come across the term "Ecumenism." It is used by both Catholics as well as non-Catholics, but with an entirely different meaning. Orthodox and Protestant churches seek the impossible, when they attempt union among themselves, because by uniting their false doctrines of faith, truth will definitely never evolve. The forthcoming Ecumenical Council is an answer to their quest. But it is sad to see how many of them, either through human weakness or reluctance refuse to acknowledge the primacy of the Pope, choosing to live in error rather than to accept the teachings of Christ.

Several churchmen to the Orthodox and Protestant denominations are showing their good will towards cooperation. In the former group, Patriarch Athenagoras

took the initiative, while in the latter group it was Archbishop G. Fisher. Rumors of reunion twanged Russian nerves and the Archbishop of Canterbury's recent visit to the Middle East and the Vatican augmented the vexation. Early this year Patriarch Alexei of Moscow met with Athenagoras, who received him correctly but coolly. One of Alexei's spokesmen, Bishop Nikodim said: Reunion is a wonderful trend. But the 1,000 year rift has left many, many problems that must be studied seriously. Coördination among Orthodox churches is needed for such study. If reunion comes, Orthodoxy must be protected from distortion.... The Russian church has no intention whatever of participating in any kind of union with the Roman Catholic Church, unless the Vatican renounces in advance certain pretensions, such as the infallibility of the Pope." During his sojourn in Turkey the Russian Patriarch made it clear that the only kind of unity he was interested in was Orthodox unity.

Similarly, American Protestants recently proposed unity among themselves but their endeavors quickly led, as usual, to a complete failure. No sooner was the proposal mentioned, then it was opposed by the Methodist Bishop G. Kennedy of Los Angeles, who announced; "....It just may be that our American pluralism is not our weakness but our strength."

From the last two statements, namely tha of Bishop Nikodim and Kennedy respectively, we can conclude , and vividly see that they are in quite some confusion and it is our prayer that will provide a remedy for their difficulty so that they may come to know their fallacies and succumb to God's grace.

Bro. Marianus

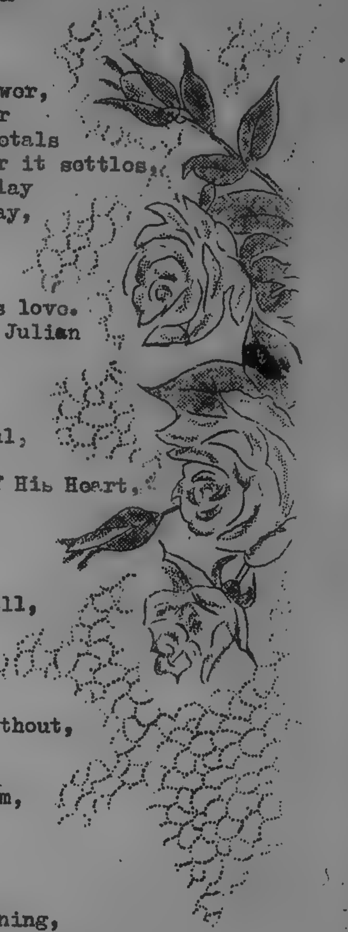

The Flower

Blooming, fragrant little flower,
Do you know that t'is the hour
For you to shed your pretty petals
And scatter your seed where'er it settles,
On gardens where asleep will lay
Until again will come sweet May,
To life again you will return
A joy to all who will discern
The mystery of Him above
Who came on earth to share His love.

Bro. Julian

The End of the Day

Some days when all is beautiful,
and the sun is shining fair,
He calls me into the Garden of His Heart,
His consoling words to hear.

I spend my time there often,
chatting a little while,
Some days we do not speak at all,
We just sit there and smile.

Every day is not fair, alas!
And when I stray from home,
The storm arises within and without,
And then I sigh and groan.

This is the time I sigh for Him,
Oh! to be with Him alone,
To hear His consoling words,
To hear Him say, "My own".

Yes then the sun is always shining,
Through the day and night,
And there I hope to take my rest,
At the end of this tiresome flight.

Br. Thaddeus

UKRAINE'S FRIENDLY NEIGHBORS

In reading the life of St. Josaphat, we frequently come upon the names of various places — Vilno, Minsk, Polotsk, Witebsk. As we read these names, perhaps some take these places for granted; others wonder where they are located, and what kind of people live there, what their culture is like and similar questions. If you read this article you will learn about the people and the land where the holy martyr shed his blood for the unity of the Church.

Bielorusy (or White Ruthenians, as they are commonly called) are the descendants of the Eastern Slavic tribes of kryvyczy, radymyczy and drehovyczy. Their ethnographic territory is located directly north of the Ukraine, and their immediate neighbors are the Great Russians on the east, the Poles on the west, and the Letts on the North. They have been friendly neighbors to the Ukrainians since the times of the great princes. Historically, the White Ruthenians have always been very closely bound to the Ukrainians. After the separations of the Kievan State, White Ruthenia fell under the power of neighboring Lithuania. Since the culture was higher, Ruthenian became the cultural and state language of the great Lithuanian Principality. After the Union of Lublin in 1569, a great Polish influence was prevalent in the land of the Bielorusy. The upper class became polonized, as in the Ukraine. With the later divisions of Poland, White Ruthenia was taken by force by the Moscovites, and culturally the country declined. Already in the middle of the nineteenth century the national rebirth began, but it was only in 1918 that the White Ruthenian Peoples Republic, with Minsk as its capital was formed. However, it was short lived. Already in 1919 the Soviet Regime took it over. This however, did not include all the White Ruthenian territories, for some were in Poland, Lithuania and Latvia. In addition to this, many emmigrated to other countries both in the new and old world.

In general, White Ruthenians number over eight million. For the most part they are Orthodox in religion; those who were Uniates were forced to join the Orthodox State Religion by the Moscovites in 1839. However in 1905, after the proclamation of Religious Toleration, they returned en masse to Catholicism and within twenty five years after this proclamation, there were over two million White Ruthenian Catholics.

In physical appearance White Ruthenians resemble other Slavs. Bielorusian folklore is an inexhaustable treasure of past protoslavic works. There are many "koladу", "szczodrauky", and numerous other pieces of folk music to mark holy days and other national feasts. The songs are of a sad and almost melancholy mood, but there are lively national dances such as the "Miacelyca" and "Liavonica". The White Ruthenian has a good imagination and there are many tales of his beloved forests and lakes. The villages in White Ruthenia are usually small, consisting of seldom more than two hundred dark wooden cottages. The majority of the population dwell in these small villages with only a small percentage living in the cities. Forty percent of the territory is covered by birch and pine forests. The predominant color of the White Ruthenians' clothing is white. Some hold that this is the reason why they are so called; others claim that white is the symbol of

greatness, antiquity and purity. The Ukrainian historian Doroshenko says that the White Ruthenians, together with Ukrainians are probably the most original of the Slavic race, hence their name.

Now, let us consider briefly the White Ruthenians from a literary view. White Ruthenian literature in the beginning did not have an independent character and was tightly bound with the contemporary Kievan culture. At this time however, we may consider that there were White Ruthenian writers, but we must consider their origin and not the language of their works. Such were Metropolitan Klim Smolatycz and Auramij Smolensky. With the union of White Ruthenia to Lithuania, this literary language became the state language, which very quickly fell under the influence of the living White Ruthenian tongue. But the tight union with the Ukrainian lands again made the literary language common to both. Several documents have come down to us which show very clearly Bielorusin characteristics. Among them is the "Statut Vialykaha Kniazja Kazymiera Jahajlovycza (1648)". We can also count the publishing activities of Franz Skoryna and his "Biblija" and the various other translations of Sacred Scripture by Simon Budny and B. Tjanynsky. This came as a result of the Western-European Protestant Revolt.

After the Union of Lublin in 1569 there was a decided Polish influence on White Ruthenian and Ukrainian literature alike, and in 1596 the Union of Brest-Litovsk stirred up a great religious issue. Much was done on the field of polemics; Smotricky, Galatovsky, Lazsky and Baranovych taking leading roles. Vilno became the center of the literary and cultural life on the White Ruthenian territory. During this period, the educated people were becoming polonized and stopped using their native language. By the end of the seventeenth century, it went out of official usage and works in the White Ruthenian language became a rarity. Only

the Uniat Clergy and the monks, whose manner of life was reformed by St. Josaphat and Metropolitan Rutsky, preserved it. But while the Bielorusin language ceased to be the language of higher culture, love for it never died, even among the polonized and russified countrymen.

In the second half of the last century, the rebirth of the White Ruthenian nation began with Vincent Rovinsky, who wrote under the influence of the works of the Ukrainian, Kotliarovsky. Various others also wrote but they were under a strong Polish influence. After the Revolution of 1905, great progress was made; newspapers and other periodicals were formed, and steps were being taken to raise the literary standard to that equalling the European countries of the West. Minsk became the cultural center of their nation.

The White Ruthenians started to come to the United States in 1905, where they, because of their small number and lack of national consciousness, became confused with other Slavs. The majority of those immigrants and their descendants live in and around New York City. Many of the White Ruthenians also live in Western Europe and the British Isles. In 1960 the Holy See chose a Bishop, Ceslaw Sipowycz, MIC for them in England.

As we look back through the pages of history, we can see that the White Ruthenians and Ukrainians shared a common fate, political and religious as well. Dominated by the foreign yokes of Poland and Moscow, now under the terrors of Communism, or living in exile, they hope and pray for the day, when in a free Ukraine, in a free Bielorus', they will be able to worship God in the one true Faith.

Bro. Joseph Patrie, OSBM

"The Long Awaited Moment..."

March 5, 1961. In all natural aspects, an ordinary day. The sun struggled to pierce the gloomy clouds with its golden arrows to resplendor the frost-bitten trees. The chubby winter sparrows hopped from tree to tree in their daily quest for food. Yet there was a supernatural difference to this day, which to average human eyes was not apparent. This was the day when five candidates of the Novitiate of the Order of Saint Basil the Great were to make their first important step in the religious life.

The Sunday routine in the Novitiate seemed ordinary. A certain expectancy, however, like a fog in the air, could be sensed; so real and near, but only a hazy wisp. How the day seemed to drag on. Yet how soon the anticipated moment arrived. The five candidates, nervously but with a certain determination, advanced before the great High Priest voluntarily imprisoned in the tabernacle on the altar. Bowing and then prostrating themselves in the form of a cross before their Lord, they heard the seemingly distant chant of the Basilian Monks echoing in their ears: "The Lord is my light and my salvation; whom shall I fear...? One thing I ask of the Lord; this do I seek: that I may dwell in the house of the Lord all the days of my life...." (Ps. 26) "Behold, how good and how pleasant it is for brethren to dwell together in unity.." (Ps.132)

Later kneeling before the altar as Novice Master, Fr. Myron Daciuk performed the tonsure, the candidates realized how they, as the symbol boldly stated, must shear themselves from the vanities of the world. For they were beginning to advance to Profession, a step in which they would solemnly detach themselves from all earthly affections. Now they were embracing, as Jesus Christ Himself did, their cross, a cross which with perseverance, love and self-abnegation would bring them eternal happiness.

The actual receiving of the habit followed. The black sombre cloth of a religious was now their dress, not the fashionable styles of the world. Then as Father Novice Master voiced the important questions, they were answered with care and deliberation. The candidates were there of their own free will, not forced by human will or circumstances, but there to lead a religious life according to the rules of the Order of Saint Basil the Great.

Thus each section of the ceremony brought forth before the five how they must continually battle. Yet how can they be fearful with the aid readily available from the Heavenly Father. The cowl not only symbolizes the guarding of the eyes but how the monastery protects and shelters them from the snares of the world. Now armed with the spiritual sword of our Mother- the Rosary, whom can these Religious not defeat? Already having dedicated body and soul to the most pure Chalice of the Body and Blood of Christ, with this additional advance, the new Novices further entered under the shelter of our Lady's loving embrace. The reception of the Cross of our Lord was the visible sign of abandonment to God's will. Whatever tribulation should come, they would welcome it as a means to further imitate their Crucified Jesus. For this is their new purpose in life; "to be perfect as their heavenly Father is perfect", and to help others to the same end.

Rev. Father Superior summed up these points in his sermon to the many relatives and friends, saying that the General of the heavenly army must have been pleased to see five new soldiers recruited to do their part in a true "world war". In their own way, how happy were these recruits because they were recipients of the most wonderful gift of God, a vocation. For they are summoned to a higher calling than the average person; summoned to a partaking in the work of Jesus Christ Himself. With God's help, success can be theirs.

Br. Gabriel

WHY THE ICONOSTAS?

Among the beauties of the Byzantine Rite, the Iconostas holds an important and meaningful place. In the Ukraine, for instance, it has been a distinguishing mark of the Ukrainian Catholic Church. When a church was built, the Iconastas was indispensible. As we know, the Iconostas is supposed to have the semblance of the gates of Heaven. By its mere presence in the church, it is intended to bring an atmosphere of reverence and adoration for God Who abides in the tabernacle beyond it. As the court of a king's palace is elaborately ornamented, so too, the Iconostas is meant to embelish the sanctuary of God.

With the coming of Ukrainian immigrants to Canada and the United States, the Eastern Rite was beginning to be established in the Western Hemisphere. All church customs, at first, were to continue as in the fatherland and Eastern Rite rituals were to flourish even to a greater extent than before. However, due to the dissemination of our people in the two countries, many customs were abandoned entirely, leaving only a minimum of these customs in pratice. This natural drawback, though, did not eliminate the idea of the Iconostas. Where the parish priest advocated it, there it readily appeared if the parishioners were willing and able to finance it.

Now, taking a look at the issue from another angle it would be well to mention that the Iconostas is something more than a large customary installment of the Eastern Church. It is also a distinguishing mark of our Rite. We, as adherent's of this Rite should uphold the idea and cherish the beauty and resplendence of the Iconostas. As we are ready, willing to admit the beauty of the Rite, so too must we admit that the Church and Iconostas are in harmony. It must be considered, also, that Church authorities have upheld the

use of Iconostas in the Eastern Rite Churches.

Finally, among the many attributes of our Rite, nothing complements our rituals as much as the Iconostas. Many outsiders, too, gaze at the sublimity of our church rituals in admiration and are moved by our sense of color and variety. Shouldn'd we then remain consistent with what we have held for so long? If, on the other hand, we deviate from the pageantry and customs of our Rite, then our prestige and eloquence will diminish. At present in Canada, there are comparitively few churches which have the Iconostas. However, we should realize that in keeping the customs we preserve the Rite itself in all its splendor. There should, then, be little in the way of contention on this issue for untill now the iconostas has been and will remain a part of our glorious rite.

Bro. Jerom

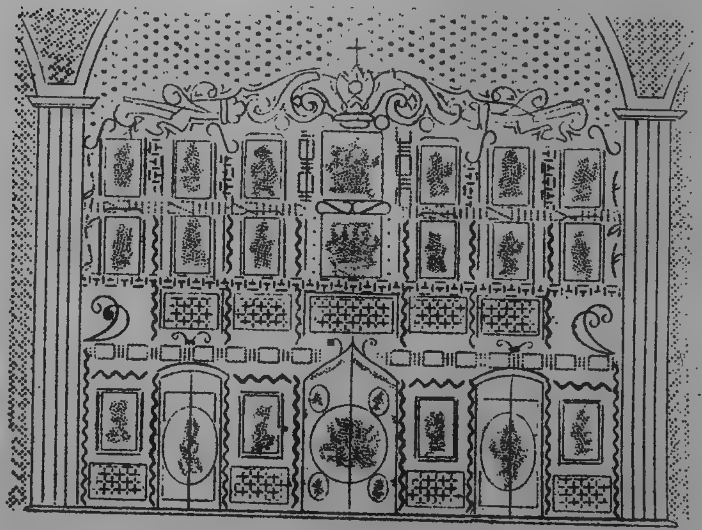

METROPOLITAN ANDREW SHEPTYTSKY
APOSTLE OF CHURCH UNITY (Cont.)

A new serpent reared its head! The Metropolitan, due to his change to the Eastern Rite, was considered a traitor to his native land Poland and to his Church (the Latin Rite). His freedom was limited, his good works hindered. Thus, due to great pressure, Metropolitan Sheptytsky journeyed to Rome in 1921 to clear his name. He delayed his return to Poland, however, due to the discovery of his planned arrest. He then traveled extensively in the Western Hemisphere and western Europe, propagating and expounding his doctrine of unity between Catholic and Orthodox churches. During this trip, the Metropolitan again visited his flock that had migrated to Canada. He lectured and visited, aiding the Ukrainians, who as yet were not fully spiritually protected.

At long last, the shepherd returned to his home flock. With reinvigorated zeal, he undertook to seed his good works, Church Unity above all. Religious publications, conferences for bishops and schools of higher learning were begun.

World War II! The Metropolitan, due to paralysis, was now confined to a wheelchair; still he continued in his labors. The deportation of priests to Russia after the Russian occupation of Poland inspired him with new ideas for Church Unity. Pastoral letters and the creation of four exarchates were the basis of his plan. But communist pressure soon halted progress.

The Germans conquered Poland in 1941. Now another immense task was undertaken by Metropolitan Andrew. He strove to protect the Jews by all possible means. Even with his powerful influence, the terror halted only with the re-occupation by Russia. Thus one evil was substituted for another.

Even from his confines, the work continued.

1917 rejoiced in the return of the Shepherd of Church Unity. He now worked even more energetically. The effects of the war, however, had done much damage. Despite these countless downfalls he conceived new methods, new means. He sheltered Orthodox people who had fled from Russia, and did all in his power for them.

(To be continued.) Bro. Gabriel

SPRING REFLECTIONS

What is just around the corner waiting to make its appearance? You guessed it, spring! Yes, that glorious time of the year when nature after its winter slumber awakens, raising all to life and color once again. The babbling of brooks becomes louder and tiny rivulets of melting snow rush merrily on their way, with their tiny waterfalls cascading rainbow-colored hues.

The dormant trees arise from slumber, as here and there against the darkness of the damp bark appear tiny shoots of green. The fields are beginning to look like patch quilts, with the melting snow exposing patches of the turf as the light green of fresh grass makes its appearance and the nostril is tingled with the sensation of the spring fragrance of the awakening earth.

It is almost time to put away the paraphernalia of winter and begin putting the working equipment and sporting gear of summer into workable condition, as the earth has thrown off its winter garment and put on a new cloak.

Don't tarry, for soon robins will be winging their way homeward and spring will soon be here.

Bro. Thaddeus

AN ENCOURAGEMENT

One day while riding home from school on the subway, a friend and I were discussing the usefulness of studying foreign languages. Both of us were rather discouraged after having received low grades on a French exam. An elderly priest overheard the conversation and decided to give us some advice. He told us of an experience from his life which changed our views on the value of studying foreign languages. Father had been an instructor in a city high school for many years. His superiors assigned him to teach classical Greek. This was very unpleasant for him, and for ten long years he begged to be relieved from this position, but to no avail. He asked God for light on this matter but finally became resigned to His Will. But still he could not understand why he had such an occupation. One day Father was in front of the school; scarcely one block away was an automobile accident. An old man had been struck down and was dying. Father rushed to the scene and learned that the man, though a Catholic, had not been to church for years. The man was a Greek and could not speak any language but his own. Father, having a thorough knowledge of classical Greek, understood enough of the modern Greek the man spoke, in order to help him make his peace with God and die a happy death. After relating this incident Father said: "Then I saw God's plan for me; I then knew why I had such an occupation, and I never more begged to be relieved of it. You see, if learning a foreign language means the salvation of just one soul, it is worth years and years of hard and tedious study." After meeting that priest, we were no longer discouraged from studying languages.

By Brother Polyglot

Sources for "Ukraine's Friendly Neighbors" were: Ukrains'ka Zahal'na Encykl'opedia, Ivan Radows'ky, Lvov, Tom I; Istorija Ukrainy, D. Dorossenko; Podręczna Encyklopedya Kosciolna, Warszawa 1904, ks. Zygmont Cholmicki, Tom II; V. Radzykevycz, Istorija Ukrains'kogo Pys'menstva, Lvov, 1922

THE BIG HOAX

Once upon a time, last December to be exact, the Scholastics endeavoring to insure strength for the following hockey season thought up what seemed to be a "sure fire scheme" to enlist said help. It so happened that a certain priest had recently arrived from Rome and was ready to "talk business" with the Scholasticate "brass".

Thus far everything was sailing smoothly — the Scholastics now felt that they could handle the novices. The first game between those two arch rivals was scheduled for Christmas Eve. The little matter of contract signing was yet to take place. One bright happy day, the Scholastics surrounded the forementioned priest and produced a few contracts (four to be exact) to be signed. Now the terms of the first two of those forms were reasonable, but the other two suffered for their want of justice. Some fast talking, a little pressure applied and the desired "John Hancock" was on all four forms. Quickly destroying the first two forms and retaining only the "stuffed" forms, the Scholastics were very jubilant. But "fata obstant" and the fast deal backfired due to an oversight on the part of the Scholastics. Now there was no joy in "scholasticville" — the day became rather gloomy for the Scholastics had "booboed". But this did not damper their spirits for long, for the Scholastics felt that any reasonable person would see the humorous side of this situation.

Christmas Eve came and went. The "insurance" that the Scholastics desired played foe the opposition. Although the Scholastics has some reinforcements, it was not nearly enough to overcome the Novices. The Novices had much to rejoice about, the Scholastics little. The grim details of the game will long remain a sore spot in the minds of the Scholastics.

Bro. Ignatius

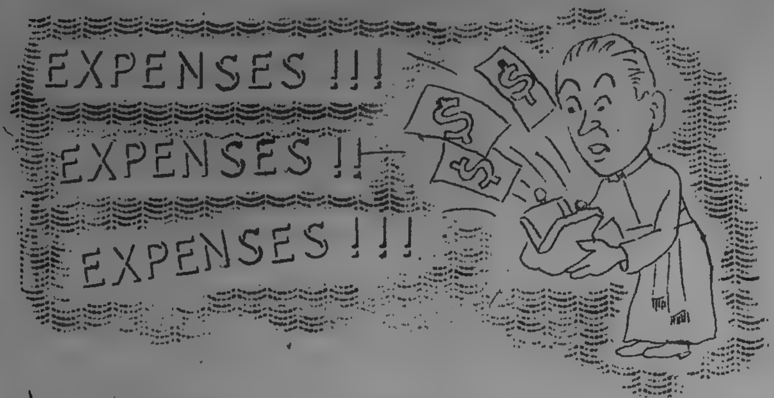

Offerings to the A U R O R A will be grate- fully accepted since we're short of funds and new materials are always necessary.

— — Staff

СОСТАВ РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ

Редактор Проблеску	бр. Ігнатій
Редактор Аврори	бр. Йосип
Мистецьке оформлення	бр. Маріян
Друкарі	бр. Тома
	бр. Августин
	бр. Йосип
	бр. Йосафат

ПРОЛЄСК

КВАРТАЛЬНИК — ВИДАЮТЬ Брр. СХОЛЯСТИКИ ЧСВВ. — МОНДЕР АЛБЕРТА

РІК XXIII КВІТЕНЬ ТРАВЕНЬ ЧЕРВЕНЬ 1961 Число 2

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

ПОКРОВИТЕЛЬ

КАНАДСЬКОЇ

ПРОВІНЦІЇ

ПРОБЛЕСК

СТАТТЯ	АВТОР	СТОРОНА
Состав Редакційної Колегії		2
Слово від Редактора		3
Відпуст в Мондері	бр. Т.Ш.	5
Великий Василянин	бр. Йосип	9
Мрія Мого Серця	бр. Лаврентій	11
Значення Священства	бр. Ігнатій	13
Великий Єсть Бог і Велике Імя Його	бр. Йосафат	16
Хроніка	бр. Т.Ш.	19

СОСТАВ
РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ

Редактор Пробліску	бр. Ігнатій
Редактор Аврори	бр. Йосип
Мистецьке оформлення	бр. Йосип
"Гистетнерист"	бр. Тома
Машиністи (Українська частина).....	бр. Августин бр. Тома бр. Йосафат бр. Андрій бр. Тадей
Машиністи (Англійська частина).....	бр. Єронім бр. Августин бр. Йосип бр. Андрій бр. Йосафат бр. Тадей
Друкарі	бр. Ігнатій бр. Йосип бр. Тадей
Складання й пошта	брр. Схолястики
Різьбар кліш	бр. Маріян

Слава Ісусу Христу!

Ось тепер ми, схолястики, скінчили ще один рік студій. Ми всі ніби зазначили в умі, що вже рік ближче до священства.

Може часом прийде така думка, що наш схолястикат є занадто довгий. Але ми чули в одній недавній конференції, що ці схолястичні роки мають велике значення для нас. Ось тут ми набуваємо святости, яка така конечна для кращих успіхів у нашій апостольській праці. Цей дух молитви, що ми набуваємо мусить залишитися в нас протягом нашого життя. Святий Тома каже, що монах без молитви подібний до вояка, що до борби йде без зброї й відкритий на напади ворога. Ось тут ми набуваємо знання, Боже й світське. А це знання конечне для сьогоднішого священика, бо освіта людей є більша, багато кінчає університетські науки й взагалі звичайні люди є більш освічені. Тому ми повинні

цінити й користати з цих схолястичних років. Тому проч з такими думками, і гайда до дальшої праці в набуванні святости й знання.

....

"Проблеск" думає, що він уже трохи задовго мовчав в одній справі й тому хоче сказати кілька слів. Найперше, він хотів би сказати, що любить іти до своїх Читачів що-три-місяців, хоча мав деякі трудности щодо свого видавництва. "Проблеск" ще жде статтей від схолястиків в Отаві й Римі. Та однак, будучи в доброму гуморі, "Проблеск" простить це зволікання, якщо одержить одну чи дві статті для наступного числа. "Проблеск" дякує тим священикам, що посвятили свого часу на те, щоб поправляти статті. "Проблеск" думає, що він уже досить розмовляв з своїми Читачами.

ПАПСЬКІ ЗВИЧАЇ

Папа Лев XIII мав такий звичай, що завжди перепроваджував короткий інтервю з тими,що вступали до папської сторожі. При тій нагоді Папа завжди, без вийнятку, ставив три питання в такім порядку: Скільки тобі літ; Як довго можеш постити;Чи ще живе твій батько й мати?

Одного разу привели до Папи нового гвардійця, що не знав говорити по-італійськи. Тому його добре привчили як відповідати на папські питання. Але цього разу Папа змінив порядок своїх запитів. "Як довго можеш постити?" спитав св. Отець.

"Двадцять чотири роки," відповів гвардієць,не думаючи нічого.

Папа, дещо здивований, продовжав: "Скільки тобі літ?"

"Два дні", відповів без вагання парубок. Замішаний цим, Папа усміхаючись сказав: "Один з нас певно зійшов з розуму".

А сторож на це сміло відповів: "Оба".

ВІДПУСТ У МОНДЕРІ

Пятдесят літ тому в Мондері відбулися дві дуже надзвичайні події,бо відвідали цю околицю два небувальні гості. За старанням бл. п. о. Н. Крижановського ЧСВВ завітав до цієї околиці тодішній прем'єр Канади, Дост. Вілфорд Лоріє. Ці відвідини припали саме на день 8-го серпня, 1910 року. Мондер -- як про це висловився сам премʼєр і як писали часописи -- приготовив йому гарне й величаве прийняття. По параді й тріюмфальнім поході о. Крижановський виголосив гарну промову, у якій щиро привітав достойного гостя. На ці привітання щиро відповів Дост. Вілфорд Лоріє. Відтак всі прийшли до церкви і там прим'єр взяв участь у торжестві посвячення і заложення угольного каменя під церкву, що якраз тоді будувалася.

У жовтні, того само року,загостив до Мондеру ще один великий достойник -- найвищий Князь нашої Церкви, Митрополит Кир Андрей Шептицький ЧСВВ., що якраз у тім часі відвідував українське населення по цьому боці океану. В неділю 23-го жовтня супроводжав Архієрея багатолюдний торжественний похід. Підчас Архієрейської Служби Божої відбулося посвячення мондерського храму;-- його довершив сам Митрополит.

Ці дві події відбулися якраз пятдесят років тому. І тому цьогорічний відпуст, відзначаючи цей

ювілей, відбувся надзвичайно величаво. Кожного року, коли відбувається цей відпуст, багато днів приготування, так духовного як і звичайного, попереджають властивий празник. Але цього року, підчас цих звичайних приготувань,відбулися дві події, які заслуговують на окремішню згадку.

На початку цьогорічної весни, за стараннями Впр. о. Ігумена М. Дацюка, ЧСВВ., спроваджено до нашого манастеря прецінну Ікону. Це вірна копія чудотворної Ікони Почаївської Божої Матері. Сама Ікона була в Римі поблагословлена самим Папою Іваном XXIII на приватній авдієнції. Бр. Пасив Стадник ЧСВВ вимайстрував гарні рамки для тієї Ікони, так що вона була готова на сам празник.

Друга подія, що заслуговує на окрему згадку, є Ювілейна Місія, що відбулася в нашій парохії від 24-го червня до 2-го липня, 1961. Це був перший раз в історії нашої парохії, що св. місію давав редемпториський місіонар. Надзвичайно гарно проповідував о. місіонар Шишкевич ЧНІ,що поверх сорок років працює як місіонар. Кожного дня люди з містечка та довколичних сусідних парохій приїздили на місію і виповняли церкву.

Кожного дня рано було дві Служби Божі, в год. 6:30 і 9:00 з місійними науками. А вечорами в год 7:00 була спільна вервиця для охочих, що її провів о. місіонер, виголошуючи короткі, 2-мінутові пояснення тайнств. Відтак три отці відправляли Молебен або Акафіст до Матері Божої або Серця Христового. По Молебні чи Акафісті місійна наука, а по благословенні Найсвятішими Тайнами окрема наука для різних станів. У четвер було гарне набоженство перепросьби Христа в Пресвятій Евхаристії.У суботу ввечорі торжественне відслонення Ікони Почаївської Богоматері, що була намальована в Римі.

Самий празник відбувся дуже величаво, хоч до... в неділю рано трохи покропив. У суботу вечором, тобто 1-го липня, у год. 7:00 відправлено Молебень до Пречистої Діви Марії в церкві. Ікона Почаївської Божої Матері була виставлена й гарно прикрашена над тетраподом. Впр. о. Місіонер мав відповідну проповідь про Марію. По проповіді відбулася торжественна процесія з церкви до Голгофти: Лицарі Колюмба несли Ікону на своїх раменах, а манастирська братія співала пісню до Почаївської Матері Божої: "Пасли Пастирі". Після процесії торжественно виставлено Ікону на пристолі, що є на Голговті. Опісля відбулася Хресна Дорога, якою провадив Впр. о. місіонер.

Сам празник відбувся в неділю 2-го липня. Від год. 6:00 ранком правилися безнастанно Служби Божі що пів-години. Не зважаючи на те, що раннім ранком впав легенький дощик, людей прибуло надзвичайно багато, поверх 4,000, так, що підчас співаної Служби Божої площа перед Голгофтою була цілком виповнена людьми. Саму співану Служба Божу відправив о. Методій Ханас ЧСВВ., при асисті о. Леонтія Якубова ЧСВВ., і двох дияконів, о.Венедикта Мулика ЧСВВ. та о. Євгена Грицулака ЧСВВ. Хор при парохії Св. Василія Великого в Едмонтоні, під дереґуванням пана Миколи Слободи, гарно відспівав Службу Божу. Того дня приступило до Св. Причастя поверх 1,200 людей. Празничну проповідь виголосив о. місіонер, а при кінці уділив людям Апостольське благословення і роздав памяткові образці.

І так, коротко сказавши, відбувся цьогорічний відпуст у Мондері. Цей відпуст був надзвичайно величавий,бо Золотий Ювілей посвячення мондерської церкви Кир Андрієм Шептицьким ЧСВВ. стягнув багато людей, а св. місія гідно приготовила парохіян і гостей з сусідних парохій до гідного відсвяткування такої врочистости.

У В А Г А

НАШЕ ВЕЛИКЕ СЕРДЕЧНЕ ПРОХАННЯ ДО ОТЦІВ ІГУМЕНІВ, ВИКАРІЇВ І ПАРОХІВ В ПРОВІНЦІЯХ ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ІСУСА В КАНАДІ Й УСПЕННЯ МАТЕРІ БОЖОЇ В ЗДА.

Наступного року будемо святкувати 60- річчя приїзду перших Василіянських оо. Піонерів до Канади.

Хочемо цю памятну річницю увіковічнити тим що, в нашому мондерському городі біля манастиря і ґроти поставити ґарну мармурову статую нашого св. Основателя св. Василія Великого. Постать нашого Святого Отця буде гідним памятником у честь Його відданих і ревних синів перших Василіянських Піонерів й заразом пригадуватиме нам, молодим Василіянським Схолястикам і Новикам якими слідами нам треба йти й чиї ми сини.

Одначе крім доброї волі, охочих рук до праці та вэнеслої ідеї пошанувати нашого Св. Основателя, бракує нам Фінансів і то багато.

Отцим сердечним закликом звертаємося до всіх наших Приятелів, Бувших редакторів, співробітників Проблеску, а з особливим проханням звертаємося до Впр. отців Протоігуменів і Парохів, щоб помогли нам здійснити наш задум і ласкаво помогли нам щирою пожертвою.

За кожний дар будемо дуже вдячні й проситимемо Бога, щоб відплатив усотеро.

Брати Схолястики.

ВЕЛИКИЙ ВАСИЛІЯНИН

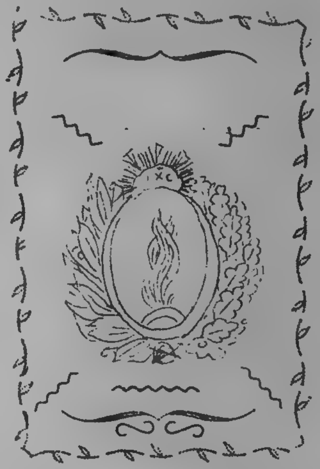

В малім селі Рута, недалеко Новгороду на Білій Русі, в 1573 році народився Іван Велямин-Рутський. Його родичі походили з Московщини. Вони покинули православну віру й прийняли кальвінізм, який в тодішніх часах поширився на українську землю.

Дуже талантовитий і побожний, молодий Іван закінчив науки за кордоном; та в Празі, в єзуїтському манастирі, прийняв католицьку віру в латинському обряді.

Почувши в своїй душі Боже покликання, Рутський дістав поручаючі листи від свого духовного провідника, і поїхав до Риму, щоб там богословя вчитись. Він дістав місце в грецькій колеґії св. Атанасія, яку заснував Папа Григорій XIII для місійної праці в східному обряді. Студенти тієї колеґії мусіли бути членами східнього обряду, або його прийняти, і навіть присягали, що аж до смерти вони не змінять свого обряду. Молодий Рутський не хотів повернутись до обряду предків, і шукав способів як би то присяги не складати, але щоб міг стати латинським священиком. Та інакше рішило Боже Провидіння. Провідник Рутського, о. Бокса, прибув до Риму в той час. Він мав таке переконання, що Рутський може більше зробити для слави Бога в грецькому обряді, ніж в латинському. Тому о. Бокса вирішив дістати спеціяльну авдієнцію в Папи.

О. Бокса представав сумний стан Уніятської Церкви Климентові VIII, та поручав йому Рутського, як одного, що міг би багато зробити для Церкви в українсько-білоруських землях, якби він прийняв грецький обряд.

Рутський зараз відмовивсь: "Я цього обряду не знаю, і не люблю, і тому не прийму. Я навіть не вмію українського альфабету читати". Але Папа не прийняв цього оправдання. Він дуже розумів великі труднощі, які Українська Церква мусіла тоді перемогти. Він пізнав у Рутському великі здібності та велів йому змінити обряд: "Хочемо, щоб ти прийняв грецький обряд. Нашим бажанням є, щоб ти склав присягу, що витриваєш в ньому аж до смерти", були слова Папи.

Святіший Отець говорив - Рутський слухав. Він вийшов із папських кімнат з плачем, і за кілька днів склав присягу, в якій витривав до смерти. У Божому Провидінні були призначені великі діла для Івана Рутського. Після закінчення наук, він прибув до Вильна, де познайомився з святим Йосафатом. Він там вступив до василіянського манастиря св. Тройці, змінюючи імя Іван на Йосип, і незабаром одержав св. Тайну священства. Він враз із св. Йосафатом перевів велику реформу Василіянського Чину. Пізніше, коли св. Йосафат став полоцьким архиепископом, Йосиф Рутський був обраний на київського митрополита.

В 1637 році, Митрополит Йосип Рутський спокійно помер, після довгого, святого життя, в якому віддав великі услуги нашій Церкві східнього обряду. Папа Урбан VIII назвав його "Атанасієм Руси", "Стовпом Церкви", та "Атлантам Зєдинення". Хоча він був чужого походження, Митрополит Рутський остався вірним сином Української Церкви. Ми маємо в ньому вірний зразок послуху василіянського ченця, та повинні його наслідувати.

МРІЯ МОГО СЕРЦЯ

Глибоко, у комірчиці мого серця знаходиться таємна мрія. Вона вказує мені на те, що я колись стану священиком, і так зєднаюся з радістю інших священиків. Вже тільки самий поглад на спокійні

обличчя старших отців, які вже довгі роки служили Богові, наповняє мене якоюсь радістю. А на їх обличчях, ясніє особиста вдовілля з їхного життя. Вони осягнули визначний ступень в армії нашого Спасителя, котра постійно борется проти зла. Вони дійсно заслужили собі на місце вічного щастя і блаженства, яке Господь приготовив у небі для всіх своїх вірних слуг.

Найбільший акт любови--це жертва. А найбільша наша жертва--це власне життя. Тому, коли я дивлюся на спокійну й задоволену зовнішність священика, часто роздумаю над великими й малими жертвами, які він зробив. Кожен священик приніс най-

вищу жертву Богові--своє життя. Любов спонукала Його до цього. Тому священик уже більше не шукає любови в земських створіннях. В нім палає Божа любов, яка щодня зростає і сягає до самого вічного Бога. Він лишив теж свої матеріяльні посідання в заміну за скарб, який він знаходить у Бозі.

Його метою не є здобути медалі, але привести якнайбільше душ до Бога. Він не чує багато похвал від людей на його адресу, але він дивиться на Бога та Його похвалу і прославу. От це є та ласка, яка дає йому силу, відвагу і постінність нести свій тяжкий хрест.

Він приніс ці жертви, бо він любить Бога. Свою любов священик хоче показати у ділі, тому він великодушно віддається на службу Христову та Його Церкви.

Христовий священик не був примушений принести цієї жертву. Він добровільно,з любови до Бога, віддав своє серце цьому дорогому, цінному покликанню. Він відважно одягнувся в однострій Христового воїна та хоробро пішов на боротьбу за людські душі.

Приклад кожного священика викликує в мені палке бажання іти вслід за ним, бо він не вибрав собі місце між боягузами,але героями. Тому з кожним днем я буду стратися здійснити свою мрію. Хоч я свідомий того,що дорога до моєї мети буде вкрита різними хрестами, але моїм гарячим бажанням є зайняти місце між героями Христа,які віддали Богові все. Але за це дістануть вінець невʼянучої слави в небі.

ЗНАЧЕННЯ СВЯЩЕНСТВА

Фултон Орслер, славний письменник і навернений католик, оповідає от таку історію.

Одного дня в липні о. сотрудник стояв на сходах перед своєю церквою. До його церкви ходили багато опущених парафіян, бо ця парафія знаходилася в середині зіпсутого міста. Це дало отцеві сотрудникові багато нагод використовувати всі свої таланти й бистроту ума. Вкоротці, коли отець стояв там, прийшла до нього одна дівчина, без смаку причепурена, тільки легко дзвеніли браслети на її неспокійних руках і пальцях. Вона заговорила до нього низьким голосом: "Успокоїйся, хлопче, я не прийшла сюди з релігійними справами".

"А чому ти прийшла сюди?" спитав священик.

"Я обіцяла мамі, що я прийду до церкви. Я тільки хочу тут перебути . пять хвилин, щоб мама думала, що я сповідаюся", грізно відповіла дівчина.

"Слухай, дівчино ...."

"Я називаюся Еґі. Еґі Рецінник".

"Еґі--це імя походить з грецької мови й означає добра", відповів о. сотрудник.

"Але я недобра--найгірша в місті".

"Ні,ти не є найгіршою,бо я знаю котра є найгірша. Вона є та, що думає, що вона найліпшою . Слухай, дівчино, я поможу тобі, щоб ти добре висповідалася".

"Слухай, хлопче,мене щойно випущено з поправ-

ного дому. Поправного дому!"

Тоді вона зачала сильно клясти. Але о. сотрудник не стратив рівноваги і терпеливо ждав доки вона не перестане.

"Я молилася, але Бог не вислухав моєї молитви, дальше говорила дівчина. Я тільки хотіла,щоб мене випустили з поправного дому".

"Може на твою просьбу Бог сказав ні".

"Говори, що хочеш. Мене не звільнили. Тоді я зачала молитися до диявола. Я обіцяла йому, що буду приймати святотацьке Причастя. І він вислухав мене бо,коли я так запричащалася вісім разів, тоді мене звільнили. Що ж на це скажеш?"

Тоді священик побачив своє безсилля. Він так багато студіював,добре здав іспити в трьох університетах, а тепер не знає що сказати. Поволи він знову зачав говорити: "Цей диявол, до якого ти молилася,дав тобі ніби свободу,а за те ти віддала йому свою душу. Диявол тебе обманив. Та Бог дає тобі часу врятувати свою душу".

"Чекай! Гов! Я ніколи не зломила угоди з кимось. Ніколи!"

"Твоя душа ще не згинула. Ще ні".

"Як ти можеш так говорити?" вона сердито говорила зі сльозами в очах.

"Чому ти прийшла до церкви? Щоб подобитися мамі? Це значить, що ти любиш маму. Є надія для того, що має любов. Дай мені пять хвилин, і те все буде неначе поганий сон".

"Досить! Я йду. Ти не годен нічого зробити", відказалася дівчина.

"Ти вернешся. Сьогодні ввечорі", кликав за неї о. сотрудник.

Тоді священик пішов слухати сповідей. Він знав, що тільки молитвою й любовю може врятувати дівчину. О. сотрудник просив кожного, що сповідався, щоб вони остали в церкві на одну годину й молилися. Всі годилися. Вже було пізно, як о. сотрудник клякнув перед престіл і зачав молитися. Минула одна година, дві, три ... Північ минула , а священик ще молився. Нагло дався чути знайомий легкий дженкіть браслетів. Дівчина прийшла,клякнула перед священиком і зачала плакати.

"Як я не був би чекав на неї, подумав священик, може вона ніколи не була б вернулася".

Цим священиком був Фултон Й. Шін (сьогодні звісний епископ).

Великий Єсть Бог і Велике Імя Єго

Сто пятдесят літ тому (1811 р.) в Галичині, у селі Підлисю, народився наш славний священик-письменник, о. Маркіян Шашкевич. Життя Маркіяна було дуже нещасливе, повне богато терпінь і протиставлень.

Батько і дідо Маркіяна оба були Священиками. Маркіян також мав надію стати священиком і з такою метою вступив до духовної семенарії у Львові. На жаль, за недозволену прогулянку до міста, прогнали його зі семенарії в 1830 р.

Тоді зачалися страшні, тяжкі роки для Маркіяна. Батько відмовив йому помочі, коли Маркіян лишив семенарію. Самотній, необізнаний зо світом він кинувся до праці в львівських бібліотеках, і основно познайомився з творами різних словянських письменників.

Прочитавши "Енеїду" Котляревського, Маркіян пізнав відрубність української мови від інших, та потребу власної народньої літератури. В тім творі Шашкевич знайшов живий приклад того, за чим тужив, чого бажав. Кинувся тоді з великим захопленням до праці, щоб відродити нашу українську літературу. Збирав народні пісні, та перекази і пригладався звичаям народу.

Незабаром зібралися довколо нього інші ідейні молодці – Яків Головацький і Іван Вагилевич. Ця перша "Руська Трійця" працювала тяжко для добра українського письменства. Члени цієї "Трійці" присягнули працювати до смерти для добра народу.

По смерті батька (1833 р.) духовна влада прийняла вдруге Маркіяна до семенарії. Тут в семенарії Маркіян непокинув своєї праці. Уже в 1833 р. приготовив альманах – "Син Руси" але не видавав його друком бо відчував, що альманах за слабий, як літературний твір. Два роки пізніше написав привітного вірша в день уродин цісаря Франца I – "Голос Галичан" чистою народною мовою. Навіть виголосив промову в народній мові в семенарійнім музею перед духовною владою і гістьми. Восени виголосив живою українською мовою перші проповіди в львівських церквах.

Хто з нас українців не чув історії про "Русалку Дністрову", що її Маркіян був видав у Будимі (1837 р.), коли то було заборонено в Галичані друкувати в народній мові.

Деякі свідомі українці, між ними поет Йосиф Левицький, з великою лайкою накинувся на "Русалку" і її авторів задля вживання фонетичного правопису. Ця погорда й неохота, в парі переслідуванням з боку духовних властей, були онидокою заплатою за ідейну жертву Маркіяна, за життя, повне посяти, в користь народу. Пізніше Маркіян оженився та висятився на священика. Хоч переслідували його, кривдили, сміялися з нього, він дальше працював, і не кидав пера. В кінці, 1845 р., недуга легенів поклала край його терпінням.

Так скінчилося життя на світі нашого великого письменника, о. Маркіяна Шашкевича. Лишив цей світ як незнаний, але сьогодні великий письменик, і пробудитель народу. Виглядало йому, що всі його труди, терпіння та його праця пійшли намарно.

Але тепер, сто пятдесят років по його народженню, бачимо наслідки праці о. Маркіяна. Тепер у наших церквах співають религійні пісні і виголошують проповіди по-українському. Багато книжок усякого роду написано в народній мові. Певне є, що праця о. Маркіяна мала великий вплив на наш нарід. Збудили в ньому велику охоту говорити, співати й писати по-народньому. Всетаки праця о. Шашкевича могла була б піти намарно, коли б він не був витревав до смерти в своїх ідеях, хоч як вигладав даремним його труд у користь народу. Ми, як українці й як монахи, мусимо до смерти наслідувати о. Маркіяна в його постійності. Мусимо трудитися для того самого Бога як він. Витриваючи до смерти в своїх великих ідеях, будемо мати в своїй праці такі самі наслідки, нагороди, які мав Маркіян.

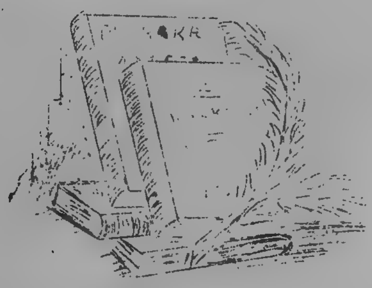

ХРОНІКА

2-го квітня: неділя	Воскресіння Христове. Тому, що тієї неділі погода була дуже гарна й майже ввесь сніг був стопився, була процесія довкола церкви. У год. 7-ій була Воскресна Утреня, а в год. 8-ій Служба Божа.
3-го квітня: понеділок	Світлий Понеділок. У год. 10:30 наш студенський хор, під батурою бр. Йосафата відспівав Службу Божу. Також хор відспівав Службу Божу в Світлий Вівторок.
6-го квітня: четвер	Єнаус. Цього року на Ємаус брр. схолястики й Новики пішли на фарму, де провели цілий день.
9-го квітня: неділя	Впр. о. Протоконсультор Севастіян Курило ЧСВВ. відвідав Схолястикат.
15-го квітня: субота	Впр. о. Н. Годований, ЧНІ. деректор Колегії св. Володимира в Роблині з сімома студентами Колегії відвідав наш манастир. Про ці відвідини є окрема стаття в англійській частині "Проблеску".
30-го квітня: неділя	Всі отці й брати нашого Манастиря пішли на великий цвинтар, де відспівано парастаси за наших померших отців і братів, і всіх людей похованих на цвинтарі.
11-го травня: четвер	Вознесіння Господа Нашого Ісуса Христа. Манастирський хор відспівав Службу Божу в церкві.
14-го травня: неділя	На ранішній Службі Божій бр. Тадей М. Налєпа зложив свої перші монаші обіти.
15-го травня: понеділок	З нагоди зложення обітів бр. Тадеєм, сьогоднішній день був вільний від науки. По полудні був " пікнік " на парку.

16-го травня: вівторок — Сьогодні брр. Схолястики зачали виголошувати проповіді в трапезі. Теми цих проповідей були свята Марії у церковному році.

21-го травня: неділя — Зіслання Св. Духа. Манастирський хор брр. Схолястиків та Новиків відспівав співану Службу Божу.

27-го травня: субота — По обіді був "пікнік" у честь відїжджаючого о. Соція Северіяна Якимишина.

29-го травня: понеділок — Впр. о. Соцій Северіян Якимишин ЧСВВ. префект дисципліни для схолястиків, відїхав до Торонта, щоб там перебрати новий уряд при видавництві "Світла".

31-го травня: середа — День Застанови. По вечері приїхав о. Єпіфаній Пащак ЧСВВ., щоб перебрати уряд соція Новиків та префекта дисцепліни для Схолястиків.

1-го червня: четвер — Рано відбулися схолястицькі іспити з домашніх предметів. Слідуючі отці були присутні на іспиті: Впр. о. Вікарій Корнилій Пасічний, професор латинської мови; о. Дамаскин Попович професор церковно-словянської мови; о. Бернард Дрібненький, професор української мови; о. Сотер Юник, професор української Історії і Літератури; і о. Євген Грицуляк, професор української мови.

4-го червня: неділя — Празник Пресвятої Евхаристії. У год. 10:30 хором відспівано Службу Божу, а по Службі Божі була процесія до чотирьох престолів.

5-го червня: понеділок — У 8-ій годині брр. Схолястики поїхали на кілька-денну прогулянку до нашої вакаційної оселі над озером т.зв. "Піджон Лейк".

У ДНЯХ 8 і 9 ЛИПНЯ

УКРАЇНЦІ КАНАДИ ВІДЗНАЧАЛИ

СОТІ РОКОВИНИ СМЕРТИ

ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

З НАГОДИ ІМЯНИН

ЦЕ ЧИСЛО

ПРОБЛЕСКУ

ПОСВЯЧУЄМО

ВСЕСВІТЛІШОМУ О. ПРОТОАРХИМАНДРИТОВІ,

О. ПАВЛОВІ МИСЬКОВІ, Ч.С.В.В.

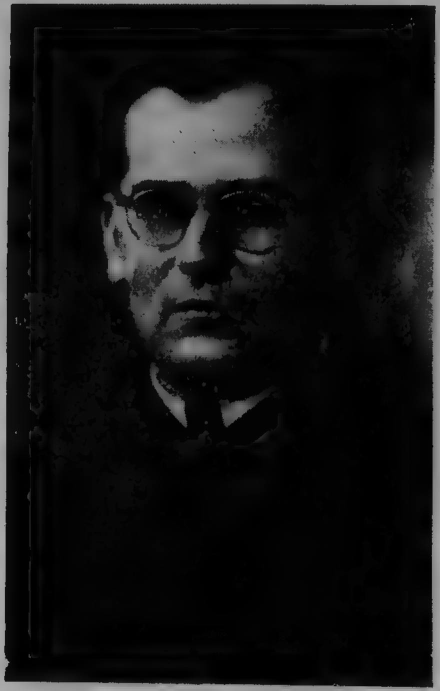

МНОГАЯ ЛІТА

ПОЧУВАЄМОСЯ ДО МИЛОГО ОБОВЯЗКУ
СКЛАСТИ НАЙЩИРІШУ ПОДЯКУ ЦИМ

ВПР. І ПРЕП. ОТЦЯМ

ВПР. О. ІГУМ. МИРОНОВІ ДАЦЮКОВІ
ПРЕП. О. КОРНИЛІЄВІ ПАСІЧНОМУ
ПРЕП. О. ДАМАСКИНОВІ ПОПОВИЧЕВІ
ПРЕП. О. ЕПИФАНІЄВІ ПАЩАКОВІ
ПРЕП. О. СЕВЕРІЯНОВІ ЯКИМИШИНОВІ
ПРЕП. О. ЄВГЕНОВІ ГРИЦУЛЯКОВІ

ЗА ЇХ СПІВПРАЦЮ В ВИДАВАННІ „ПРОБЛЕСКУ" ЦЬОГО МИНУЛОГО ШКІЛЬНОГО РОКУ.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

Х Р О Н І К А
(продов.)

11-го червня: неділя — Празник Пресвятого Серця Ісусового:- Свято Покровителя Канадської Провінції. Службу Божу на Голгофті відправив Впр. о. Винник ЧСВВ., вікарій на хуторі. Співав манастирський хор. У 7:30 ввечорі була Св. Година в церкві.

13-го червня: вівторок — Впр. о. Вікарій Корнилій Пасічний ЧСВВ., префект науки для схоластиків і професор, виїхав до Торонта.

14-го червня: середа — Ввечорі зачалися три-денні реколекції перед відновою обітів. Тими реколекціями проводив о. С. Юник ЧСВВ.

18-го червня: неділя — На ранішній Службі Божій всі неопрофеси відновили свої обіти.

22-го до 28-го червня: — У тих днях деякі схоластики писали державні іспити в мондерській школі.

24-го червня: субота — Празник Св. Івана Хрестителя. У год. 7:30 ввечорі зачалася Ювілейна місія у нашій парохії. Місійні науки голосив Впр. о. Григорій Шишкович, ЧНІ, ігумен оо. Редемптористів у Вінніпеґу. Брр. Схоластики ходили на всі вечірні місійні проповіді.

29-го червня: четвер — Празник Свв. Апостолів Петра й Павла. (Властивий празник перенесено на неділю.) Рано Брр. Схоластики співали Службу Божу.

2-го липня: — Храмовий Празник. Про це є окрема стаття у "Проблеску".

. . . .

AURORA

ARTICLE	AUTHOR	PAGE
Editorial	Bro. Joseph	27
Mary! Our Hope, To Thee We Cry	Bro. Augustine	29
Will You Please Love Him?	Bro. Thaddeus	32
Basilian Work In Canada	Bro. Jerome	33
An Avoidable Accident	Bro. Thaddeus	35
A Slavonic United States	Bro. Joseph	37
Metropolitan Andrew Sheptytsky Apostle of Church Unity	Bro. Gabriel	41
Prayer for the Beatification of Andrew Sheptytsky		42
Saint Basil	Bro. Thaddeus	42
A Pleasant Visit	Bro. Nestor	43
The Call of Christ	Anonymous	44

Fulfillment of the will of God is almost a secret formula for peace and happiness amid the cares and worries of twentieth century living. Just think for a few moments -- nothing ever happens by mere chance, without a good reason. God, Our Loving Father, has everything planned out from all eternity. What He permits to happen to us is for our own good -- to bring us to a greater love of Him.

If we are doing the will of God, defeat is unknown, even if we are the biggest failures in the eyes of the world. (And worldlings think that monks are failures in the truest sense of the word.) God has His own special plan for each and every one of us. This is the path we must tread in order to most easily gain Heaven. Our cherished vocation is the means we have in order to reach that goal.

Fulfillment of the will of God brings about the greatest peace of mind, and banishes needless worry. Yesterday was swallowed up in God's infinite Mercy, tomorrow has not been granted to us yet. Will it? Only God knows. We have today in our hands -- to live it for God, for our salvation and the salvation of our neighbour. If we place our full confidence in Our Lord our life will flow along serenely, even in the midst of

the greatest trial. But we must pray to know God's will and promise our Heavenly Father that we will do all He desires of us, if we hope to gain that true inner peace.

As we have mentioned above, fulfillment of the Divine will assures us of success, — but just what do we mean by success? We are successful if we achieve our goal. The end for which man was created is Eternal Beatitude, the attainment of heaven. If you gain this you gain everything. It certainly follows logically that those things which the world would consider success, such as wealth, strength, prestige, learning, and the like, are worthless indeed if we do not get to heaven.

We need only to look at the lives of the saints to see genuine heroism and success. The Saints are perfect examples of resignation to God's will. The world sneers at their hidden mortified lives and considers them fools. But they knew true happiness, they knew that if God doesn't seem to answer prayers it is because He wants to give us something better than we even dream of asking. Our Heavenly Father loves us and knows what is best for us, even though sometimes we may not think so. It is childish not to accept God's will. It is similar to a baby crying when his mother denies his wish to play with razor blades.

In fine, the fact certainly becomes self-evident, that the amount of happiness we experiance will grow in proportion to our fulfillment of God's will. In our monastic life, the daily schedule, our vows, the holy Rule and our Superiors show us the will of God. It could in no way be any clearer. Does it not follow then, that we Religious should be the happiest men on earth? If we are not, the fault is on no one but ourselves.

MARY, OUR HOPE, TO THEE DO WE CRY

Every religious in his spiritual life has a special devotion to someone whether it be to Christ Our Savior or his patron saint. Yet every religious has a very great devotion to the Blessed Virgin Mary. This devotion is especially more fervent and more sincere during one part of the year, which is the month of May-rightly called the month of Mary. During this month, people all over the world turn their eyes and hearts to Mary. During this month they give praise and honor to Our Blessed Mother by attending special services and processions in her honor. During this month we all feel closer to her than ever. Everything during this time seems to revive. The trees and the grass turn and are filled with new life. The heart of the most hardened sinner seems to melt and be filled with new hope. Even for us religious there is new hope for Mary's help. We send up our prayers to her and she never seems to fail us.

We, as miserable sinners, need not forget, that being religious we still need many graces and that we are not certain of salvation. To have the opinion that because we are religious, we do not need many graces and that we are sure of salvation, is wrong and very dangerous. We are still human beings. Just as we have received our habit and put it on, we can much more easily throw it off and refuse to bring to God that sacrifice because our will is no longer master of our passions but rather passions are masters of our will.

Many religious may be enclosed within the walls of the monastery for 20 or 30 years. A religious may have been a success in his studies and now as a priest is working for the salvation of souls or is spreading the word of God as a Missionary. A priest may have received several degrees in theology or philosophy. Yet this religious whether he is a priest or brother may fall miserably if his passions are not subject to his will and if his will is not subject to that of God's. How many times has that sad and unfortunate story recurred. A religious leaves his Order as a priest or brother after solemn profession--after he has promised to serve God to the end of his life. All this resulted from an uncontrolled passion. We must remember that we are all human beings which means that we are weak, helpless, and miserable without the help of God. Nevertheless, we are not altogether left alone, for God has given us this sweet Advocate of Sinners, the Blessed Virgin Mary. Through her intercession and our sincere prayers we will prevent that sad story from repeating itself at the cost of our calling. It does not suffice to have a devotion to Mary only in the month of May but we must always have the unending guidance and help of Mary if we are to persevere in our calling to the end of our lives.

No words can describe the great love and mercy

Mary has for us sinners. Yet, no words can describe the great sorrow she undergoes when we betray Jesus, her loving Son, by sin. Rightly, therefore, can we call her together with Saint A. Liguori: "Hail Holy Queen, Mother of Mercy, Our Life, Our Sweetness, Our Hope, Our Advocate." Let us remember that the power of the devil is great and it can pull us down into the abyss of hell if we are not careful. We must also remember that the power of Mary is still greater and she can lead us from the clutches of the devil to safety and sanctity. Who are we, then, to despair? We who have such a gracious Advocate as Our Blessed Lady. We who are constantly helped by the angels and saints in Heaven. It is therefore not for us to despair, but for the devil to despair and be discouraged from tempting us anymore. At the mention of the name "Mary" the devil flees. Now everything else remains in our hands. We are the masters of our own fate.

In time of trial we should flee to Mary as the devil flees from her. Everyday we should call to Mary: "O Mary, make strong my heart to battle for God's glory and win the sweet reward--a place within the shelter of God's Kingdom, the welcome of my Lord!"

WILL YOU, PLEASE,

LOVE HIM?

Love, honor, reparation.

This is what the Sacred Heart of Jesus asks in return for all the blessings He has given and continues to give to the world. However, who is to give Him this which His Heart desires most?

Alas, amidst the people of the present day world, with its loose morals and bold defiance of God, there are, it is sad to say, many who still cause the blood of Christ to flow. The wound of His loving Heart does not seem to be given an opportunity to heal, since it is being continually reopened and caused to bleed anew. However, if we, as religious, cause grief to his Heart, as often as others, can we not reproach ourselves for bruising His Heart, and causing His wound to be irritated by our negligence?

We may ask ourselves, why our Lord has not punished this sinful world and annihilated it altogether? The reason most probable is, that, in various places in the world, there are some true disciples of His Heart, who continue to offer Him the love, honor and reparation which He asks of them. Like Moses and Abraham of old, they appease with their prayers and sacrifices the anger of God and put aside His just wrath.

Can we not all be good disciples of His most loving Heart? We may do this by fulfilling the duties of our state of life to the best of our ability and by being docile to His inspirations. We, as religious, should strive to love and please the Sacred Heart as much as His enemies strive to hurt Him.

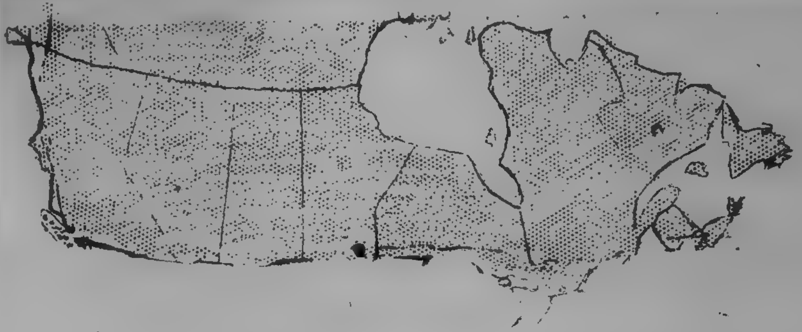

BASILIAN MISSIONARY WORK IN CANADA

At the outset of the Ukrainian emigration movement to Canada, the demand for devoted priests and missionaries was imperative. However, this did not come about immediately. For Canada, as a country, was young and sparsely settled. But the years 1891-1902 will always be known as the years of great expectation. It was in this time that our people eagerly sought the spiritual guidance of priests who could speak their language, sustain them spiritually and sympathize with their difficulties in the new land. In 1902 the long awaited Basilian missionary priests set foot on the vast land they were to cultivate spiritually. These indefatigable missionaries became the hope of the people. Thus the corner stone was laid to a great missionary edifice in Canada which has been growing bigger and stronger with the years.

Notwithstanding the arduous task laid out before them, our priests were able nevertheless to spread the Gospel to every Ukrainian-inhabited locality. The instrument which to a large extent assured this success

was preaching. Preaching was indispensible and proved efficacious for the spiritual good of both young and old alike. Word alone, however, did not yield such an abundance of fruit. At times night-long labors would enhance a missionary's zealous efforts to do all the good possible for the benefit of his people. Thus the missionaries proved to be undaunted in their grand work of saving souls. As a result of their labors a unified and deeply religious people were beginning to appear.

Many were the difficulties of the priests whose work was to lay a foundation of Christian principles. Of these difficulties, the rapid spread of Orthodoxy was a subject for our priests to cope with. This menace had to be repelled and not merely tolerated. Later still, various sects whose interests were to weaken the ties which bound the Eastern Church with Rome, gave opportunity to show once again the zeal of the Basilian missionaries. Thus their ardor in the pursuit of God's glory slowly manifested itself. By their humble perseverance in their apostolic labors the Basilians were able to keep the torch of Divine truth glowing and did much to obliterate the traces of wavering beliefs which proved to be but too detrimental to the general spread of Catholicism.

Finally, and above all, the very spiritual and cultural development of the Ukrainian people in Canada can be attributed in great part to the Order of Saint Basil the Great. With its illustriuos missionaries the Basilians founded a mutual solidarity among our people. Despite partial setbacks the trend has always been forward with never a misgiving or hesitation. Basilian missionary work has become an entity in itself, bearing the countenance of veritable devotedness and illimitable zeal. And we as Basilians can be deeply grateful to our predecessors, who, as initiators and authors, handed down their accomplishments and entrusted us with a most noble work--that of continuing the missionary work, which they so gallantly started.

AN AVOIDABLE DISASTER

In April of the year 1912, the S.S. Titanic, the biggest ship built till then, set out on its maiden voyage. The general opinion at that time was that it was unsinkable. However on the fifteenth of April it happened; disaster struck. Yes, the unsinkable Titanic sank after striking an iceberg which was seen too late. However before it slid into the dark waters, for nearly two hours it had signalled for help to ships that were in the vicinity. This was all in vain, due to negligence on the part of the other ships who all, except one, failed to respond to the signals of the sinking Titanic.

This disaster has been long remembered throughout the ages, but could it not have been avoided? Firstly, it could have been avoided if the Titanic had not been so overconfident and sort of aloof at the thought of any disaster; secondly, by less negligence on the part of the other ships which stood close by as it sank.

How many souls can be compared to the Titanic, souls who, too self-confident, started off in the religious life with a full head of steam and all engines going, only to end up in disaster, their vocations shipwreked. The reasons were probably the same as those which caused the end of the Titanic. They did not look out for hidden obstacles and when they did meet with trouble, they did not seek all the help needed.

Confidence in one's vocation is necessary, that is true, but only insofar as that confidence rests in God. Only then can one sail a straight and safe course, safeguarded and guided from the dangers on the sea of life. We have our two vows of Chastity and Poverty serving as powerful engines and the vow of Obedience to act as a rudder. Now if we place the Blessed Lady at the helm and let God do the navigating through our superiors, we

may be confident that we shall reach that port at the end of the journey.

On the other hand, how many disasters could have been avoided if we had been more observant and willing to help others as we saw our fellow religious steering a wrong course. Many vocations have been saved due to the vigilance and helping hand of superiors. However, could we not have contributed to this help, and can we not now try to do all we can to help others who seem to be heading for shipwreck? We can answer this question for ourselves and some day we will have to give an account for all the good we neglected to do towards others. Therefore we must assist one another inasmuch as we are able so that with confidence in God and true charity reigning in our hearts we may all some day rest in that Eternal Bay.

A SLAVONIC UNITED STATES

Many of us at one time or another have marveled at the Swiss republic, a state free from war for centuries. We marveled at the fact that the Swiss people belong to several ethnic groups — German, French, and Italian. Besides this, the Swiss are also divided in religion between Roman Catholics and Protestants. However, in spite of these various differences, there are many qualities which the Swiss people possess in common. The Swiss is an individualist, a lover of his own personal freedom. He does not care to have restrictions placed on his way of life by civil authorities. He has a deep love for his fatherland and national customs. The spirit of cooperation and mutual respect enable the various peoples of Switzerland to live together in harmony.

Perhaps we have wondered about the possibility of a United States of Slavs. After all, the various Slav-

ic nations are certainly much closer to each other in customs and language than the Germans, French and Italians of Switzerland. This idea of panslavism is not a new one, and in this article we will learn a bit about the various aspects of the utopian idea of a Slavonic federation.

The earlier panslavists believed that there was to be one "Slavic Nation" and that the various languages were but dialects of a basic Slavonic language. This unity of Slavs was to protect them from foreign powers. It was natural that they looked to Russia for protection, since during the seventeenth century Russia was politically the strongest Slav state. One of the early panslavists was a Croatian Jesuit priest, Father Juraj Krizanic, who lived during the seventeenth century. I. He wrote many works using a sort of universal Slavic language, which he composed of Croation, Church Slavonic and Russian words. He believed that a reunion of Orthodox was necessary to make Slavdom more powerful, and also to strengthen Slavic Catholicism against the onslaughts of Protestantism. Rev. Krizanic believed that the Russian Czar would be much stronger politically if he accepted the Catholic Faith. He journeyed to Russia to visit the Czar, however, he was regarded with great suspicion by influential Orthodox clergy, and was eventually exiled to Siberia. Thus his attempt at panslavism proved to be a failure.

In the nineteenth century the panslavic movement spread and became quite popular. Here we see various aspects.

In 1824 a Czech writer, Jan Kollar, in his poem, Slavy dcera, expressed his ardent desire that all Slavs regard themselves as brothers of one great family. The idea of a united Slavdom also became popular in Poland, and expressed itself in Polish novels. The novelist Czajkowski wrote that Kiev was the center of all Slavs, and dreamed about a triumphal entry of the Polish king into that city, which was to become the capital of Poland. Thus was the typical Polish idea of a Slavic federation. On the Russian field, panslavism took the form of panrussianism. The Russian panslavists called themselves the protectors of all the Slav nations and believed that the future of the Slavs lay only in Russian hands. This idea is best expressed by the words of the Famous Russian poet Pushkin. "...That all Slav rivers flow into the Russian sea." (2)

Ukrainian paslavists held a completely different idea of panslavism than either their Polish or Russian counterparts. With the advent of the 1840's and the publication of Shevchenko's Kobzar, a great desire for national independence arose. Kiev again became a center of cultural activities in the Ukraine. In 1846 the Brotherhood of Saints Cyril and Methodius was officially organized. One of its principal aims was a Slavic federation to include the Moscovites, Urainians, Poles, Czechs, Slovaks, Serbs, Bulgarians, and Slovenes. (3) Their plan was that each rebulic had as its capital the neutral city if Kiev. The government was to be based on the Christian Faith and each nation was regarded as equal and independent. The other aims of the Brotherhood were the liberation of the serfs, and the spread of education by means of popularly written books and papers. Among the very talented members of the Brotherhood were Nicholas Kostomarov, who was a famous historian -- the leader and soul of the movement; Pantelemon Kulish, a famous Ukrainian writer; and the greatest Ukrainian Poet and national prophet, Taras Shevchenko.

The life of the Brotherhood of Saints Cyril and Methodius was short and its fate a bitter one. The activities of the Brotherhood were reported to the Rus-

sian officials by a Moscovite student, Petrov, residing at the home where the Brotherhood held its meetings. In 1947 the various members were arrested and exiled and the Brotherhood of Saints Cyril and Methodius was dead. Although this organization was never revived, its members, after returning from exile, utilized their talents in the Ukrainian literary and political revival during the remaining years of their lives. The memory of the Brotherhood spurred them on to do much for the national revival of their native land.

During its entire history, panslavism, being always poorly defined, readily lent itself to much abuse. In certain cases, panslavism stood as a protection against the denationalizing powers of other nations; but on the other hand, imperialistic Russia has used it as a pretext and weapon of enslaving the weaker Slavic peoples. Thus there has been anything but a brotherly feeling between the Slavic nations. While in theory panslavism is ideal, and a united Slavic Nation similar to Switzerland would be a good thing, we shall probably never see it realized, because the greediness of Slavonic rulers and the chauvinistic policies of the political leaders of the various Slavic nations throughout the entire history of Slavdom have split gigantic chasms between the nations and set the people at odds with each other. And so we may conclude, a Slavonic United States will remain a mere utopian dream.

-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-

Footnotes:

1. Roucek, Joseph S., Slavonic Encyclopaedia, page 918 1949, New York.
2. Radzikovycz, Vladimir, Istoria Ukrainskoho Pismenstva page 103, 1922 Lvov
3. Roucek, Joseph S., op. cit. page 115.

Metropolitan Andrew Sheptytsky
APOSTLE OF CHURCH UNITY
(CONT.)

November 1, 1944. Previous to this time, the holy Shepherd of Unity for the Catholic Church had become seriously ill through a cold which induced complications of his earlier sickness. His strength had soon ebbed away. As a falling tide, the Metropolitan seemed to slip from this life, then in some unknown manner, managed to come back to remain a little while longer. Three priests had solemnly anointed him; they all realized that he would soon die. He had stated his spiritual testament and final words. Then, with the love and abandonment found in a humble servant of God, he remained in silence to prepare his soul to meet his Creator.

November 1, 1944. A great man was dead, a man who had sought unyieldingly with God's grace to reach his aim. Outwardly, despite his efforts, it seems he has failed; inwardly, in God's eyes, he has succeeded beyond success. (If there ever is Church Unity, the praise for the foundation must go to Metropolitan Andrew Sheptytsky.)

We have just considered a brief sketch of the life of Andrew Sheptytsky; it is by no means complete. His good works are too abundant to be covered completely in a short article. Yet we now have some idea of the Metropolitan. Let us return to the first paragraph to think of our proposal. How would we judge the cause of the beatification of Andrew Sheptytsky?

A prayer for the beatification of the Servant of God, Andrew Shoptytsky

"O my God, I adore Thy infinite Majesty with all the powers of my soul. I thank Thee for the graces and gifts which Thou didst bestow upon Thy faithful Servant Metropolitan Andrew Shoptytsky. I ask Thee to glorify him also on earth. For this end I beseech Thee to grant me the favor which I humbly ask from Thy Fatherly mercy. Amen."

St. Basil

St. Basil knew charity,
For charity was his name,
His holy hands blessed many,
He wishes us to do the same.

But blessings must have their beginning,
Blessings must have their start,
And as St. Basil would want it,
Let us bless each other within our heart.

A PLEASANT VISIT

It was a Saturday. There was nothing unusual in our schedule, but there was a certain indefinable expectancy in the air for we expected visitors from Roblin. They were making their annual holiday trip, which took them out west this year to such places as Calgary, Banff, and Radium Hot Springs. They were now returning to Roblin and early Saturday, May 17th, were visiting the new Redemptorist Holy Redeemer College (of the Latin Rite), from whence they were to come to Mundare.

They arrived at our monastery shortly after eleven o'clock. The group consisted of Father Nestor Hodowany C. Ss. R., director of Saint Vladimir's College in Roblin, and most of his grade twelve students--among them was a former student of our Basilian juniorate in Brazil. Altogether there were seven students. All the scholastics and novices assembled in the Fathers' recreation room to meet them. Soon a lively discussion ensued. We treated our guests to an excellent dinner, at which the Very Reverend Father Provincial was present. The students toured our monastery and museum. Soon it was time for them to depart as they wished to reach Saskatoon before dusk.

For all it was a day to remember and for some it was a reunion with former classmates and friends.

THE CALL OF CHRIST

"Come, follow Me"

So many others I might ask,
Yet, I am calling thee;
And wilt thou hesitate, My child,
To come and follow Me?

I will repay each sacrifice:
The great ones and the small,
None shall be lost in heaven,
Where I am Judge of all.

Come, I will make the burden light;
My yoke, a bondage sweet,
That shall bring gladness to thy heart
And swiftness to thy feet.

Come give thy will and all to Me,
And live for ever more;
Each sacrifice thou makest now,
Within My Heart I'll store.

And when life's pilgrimage is done,
With thee I'll keep My trust;
In heaven's court thou shalt be called
The chosen friend of Christ.

БАЖАЄМО

ВСІМ НАШИМ ДОРОГИМ

ЧИТАЧАМ

І

БУДУЧІЙ РЕДАКЦІЇ

ПРОБЛЕСКУ

ВЕСЕЛИХ ВАКАЦІЙ

Брр. Схолястики

ПРОБЛЕСК

Mundare, **AURORA** Alberta.

ХРИСТОС РАЖДАЄТСЯ!

ЗМІСТ ПРОБЛИСКА СТОРОНА

Від Редактора 1
Подяка 2
Праця оо. Василіян у Канаді 3
Хроніка 5
Наш Новіціят 7
Св. Роман 8
Побажання 10

ПРОБЛИСК ---ВИДАЮТЬ ---Брр. СХОЛЯСТИКИ ЧСВВ.

Мондер .... Алберта

РІК XXIII ЛИПЕНЬ ---------- ГРУДЕНЬ 1961
ЧИСЛА 3-4

Слава Ісусу Христу!

Уже скінчилися вакації і приступаємо до нового шкільного року. Може ми мали багато успіху в минулому році, а може ні. Однак ми тепер, підкріплені й відсвіжені, маємо нагоду користати з минулорічного досвіду і поправитися, з наших блудів і братися до науки. Бог дає нам ласки, тому належно користаємо з них, щоб зробити цей рік якнайліпше. У минулому числі Проблиску ми повідамляли про план побудови статуї св. Отця нашего Василія Великаго городі. Цього літа ми дещо вже зробили в цій справі. На цьому місці хочемо особливо подякувати всім, що причинилися до нашої збірки, чи то їх пожертвою, словами заохоти. Для нас це було великою поміччю.

Персонал Проблиску зприводу цього першого числа Проблиску в нашім 1961-62 ім шкільнім році шле щирий привіт усім Отцям і Браттям по всіх манастирях і домах.

Будемо стратися, щоб Проблиск входив чимраз кращий і міг своїми дописами і статтями всім подобатися.

Складаємо щиру подяку всім тим, котрі причинилися до нашої збірки на Проблиск і на нову Ювілейну статую св. Василія, своїми щедрими дарами.

Видавництво Проблиску.

ПРАЦЯ ОО. ВАСИЛІЯН У КАНАДІ

Кожна нація і кожний край мають свою минувчину, свою історію. Також кожний Чин чи Згромадження має свою історію, спис своїх минулих вислідів в праці. Подібно і наш Чин, Чин св. Василія Великаго, має довгу і цікаву історію, від самого початку в Європі аж до теперішнього часу, коли він є поширений через цілу Америку. Тому, тут я хочу коротко пригадати бодай малу частину нашої історії а саме, історії ОО. Василіян у Канаді.

Коли б ми на хвилинку пригадаємо собі, що ми тільки тепер продовжаємо ту працю, що її наші перші Отці почали в 1902 р., то зараз приходять нам на думку перші часи, коли наші Отці і Брати приїхали до Канади. Пригадуючи собі ті часи, коли Василіяни почали свою діяльну місійну працю між першими поселенцями, що приїхали до Канади ще в 1891 р., ми себе заохочуємо до ревнішої і жертвеннішої праці в теперішнім часі, щоб та праця, що наші перші місіонері розпочали з таким великим трудом, не пропало через нашу вину. Праця ОО. Василіян в Канаді вже довгий час триває.

Наступний рік -1962 - буде вже шістьдесятий рік місійної праці. Ми справді маємо за що дякувати Богові. Від першої хвилини Бог Своїм ласкавим оком дивися і благословив нашу працю і провадив наших місіонерів. Та праця не була легка. Треба було перетерпіти всякі невигоди, труди та невдяці. Одначе, коли місіонери виступали на грунт своїх праць, вони були запалені тим огнем яким св. Василій горів в ревності за спасіння блжних.

Перші початки

Обставини, серед яких працювали наші перші місіонері, були дуже знеохотуючі та критичні. Коли Василіяни прибули до Канади, то вже було богато українського народу. Перший український поселенець приїхав до Канади в 1891 р., однак масова еміграція почалася шойно 1891 р. За виїмком деяких свідомих людей, приїдили українці сюдиназагал мало свідомі. Під релігійним оглядом наш народ був дуже бідний. Значна частина народу не вдержалася в своїй католицькій вірі. Найголовнішою причиною цього було те, що всякі сектанти вешталися між нашим людьми і їх хотіли потягнути до себе. Російські батюшки не спали. Зараз по приїзд українського народу до Канади, російська церква зачала наполегливу пропаганду з своїм православіям. Тисячі дорярів і рублів пішли на релігійну пропаганду серед нашого народу. Це були часи сильної русофільської агітації, що подекуди успішно вдавалася. Україньці малосвідомі, захиталися в своїй вірі і, не бачучи великої зворжньої різниці переходили на православіє. Далі буде.

бр. Августин

СОСТАВ РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ

Редактор Проблиску .... бр. Тадей
Редактор Аврори .... бр. Рафаїль
Мистецьке оформлення........................ бр. Іван
Друкарі .... бр. Єронім
бр. Августин
бр. Рафаїль
бр. Тадей
бр. Андрій
бр. Нестор

ХРОНІКА

1 - ого липня: Наверчір'я Празника Свв. Апостолів Петра і Павла. В годині сьомій був Молебен до Преч. Діви Марії, а відтак похід з Почаївськ ою Іконою Матері Божої до Голгофти. Тоді відбулася Хресна Дорога під проводом о. Григорія Шишковича ЧНІ, місонеря.

2 - ого серпня: Празник свв. Апостолів Петра і Павла. Хоч раном дощу трохи впало, однак Слівана Служба відбувалася на Голгофти в годині десятій. О Місіонер мали гарну проповідь на кінець місії парохії.

Вакації: Підчас вакації врр. Схоластики, як звичайно, були дуже зайняті. Вони працювали трохи на Фармі, і також відмалювали в нутрі манастери в Мондері. Відтак на кілька днів поїхали до Ворвику малювати церкву "Всіх Святих," що її обслуговує о. Орест Слободян ЧСВВ. Увідвідини до Модеру приїхали наші три нововисвячені Василіяни, о. Мирон Химій, о. Боніфатій Мальований і о. Ісидор Дзидик.

17 - ого серпня: Імянин нашого Впр. о. Ігумена Мирона Дацюка. У навечіря всі Отці й Брати, зійшлися до келії Впр. о. Ігумена й Впр. о. Амбросій Винник, вікарій з Фарми, склали бажання. Брр. Схоластики і Новики пргототовили концерт в честь Впр. о. Ігумена.

18 - ого серпня: Початок восьмиденних реколекцій під проводом о. Ореста Слободяна. Новістю цих реколекції було те, що Впр. отець Провідник взяв за основу своїх наук: Любов Бога і ближнього. Реколекції відбулися на Фармі.

31 - ого серпня: На ранішній Службі Божій бр. Нестор Грицюк склав свої перші монаші обіти.

1 - ого вересня: Прибули до Мондеру Бр. Рафаїл Райберн і бр. Іван Сембрат із американської провінції на схоластичні студії. Також нині від'їхали на схід на Філософію Брр. Ігнатій Головайчук, Тома Шешко, Йосиф Патрій і Йосафат Гриньків. Скоріше виїхав бр. Маріян Струк.

4 - ого вересня: Брр. Схоластики їздили до Пиджен Лейку на прогулянку. Там є наша василіянська відпочинкова оселя.

11 - ого вересня: Підчас обіду прочитано диспозицію мондерського дому і Фарми. Впр. о. Мирон Дацюк, і ігумен дому і магістер новиків. Впр. о. Корнилій Пасічний є далі вікарієм дому і префектом студій і вчить латину на першому і другому році схоластикату, Впр.о. В. Каменецький, - парох в Мондері, о. Епіфаній Пашак є префектом схоластиків. О. Нікон Свірський є професором української і Церковно-слов'янської мов та Історії України. О. Сотер Юник учить укр. Літератури. О. Сотер Підскальний є професором Матиматики і Фізи ки, а о. Дамаскин учать церковного співу. Сьогодні почався новий шкільний рік.

Наш Новіціят

Як хлібороб з великою надією і радістю дивиться та огладає свої поля, що гарно зазеленіли молоденькою пшиничкою, так Бог і наші настоятелі дивяться на новіціят. В Новіціяті, виховуються будучі монахи, які будуть потіхою Чина.

Цього року, наш новіціятський дім у Мондері має вже 14 кандидатів і новиків на новіціяті. Хоча це є великий труд і журба для настоятеля але певне радість та вдячність Богові, що число членів Чина збільшається

Та новики, також тішимося, що Господь більше кличе до Своєї служби. Кожна особа має свої таланти та здібности. Кожна має свій специяльний характар. Наш новіціят має тепер гарний гурток ідейних і добрих юнаків. Росте охота до праці, науки та молитви, бо дивиться один на одного й набирає охоти. Тим способом один одному помагає,щоб здійснити мету нашого чина - "На більшу славу Божу і Божого вподобання та спасіння ближних."

Св. Василій, наш законодавець, кладе дуже великий натиск на спільне життя. Братня любов є великою ціхою нашого Чина. Ми всі маємо визначатися тим. Новіціят є дуже відповідне місце цього вчитися і практикувати бо провадимо спільне життя. Про те Бог подбав. Тому будьмо вдячні Господеві за цю ласку,та в особливіший спосіб старaймося користати з неї. Памятаймо,що молитви інших монахів випросили нам ласки покликання до монашого життя. Молімо Бога, щоб Він далі нам посилав нових членів щоб з нами славили Бога.Він нам того не відмовить.

бр. Вінкинтій

ПРЕПОДОБНИЙ ОТЕЦЬ РОМАН

СЛАДКОПІВЕЦЬ

Святий Роман народився в Ємесі, у Сирії. Він був звичайний паламарем, невчений, бо не вмів навіть читати. Все ж таки, він був побожний, дуже багато молився, і старанно виконував свої обовязки.

Коли він прийшов до Царгороду, він прилучився до церкви Пречистої Діви "Кирова". Його скромність, покора, і добре виконування обовязків подобалась патріярхові. Патріярх в той час був Євсилій (490 - 504), і він назначив Романа паламарем Софійської соборної церкви. Патріярх полюбив Романа і давав йому ту саму частину з церковних доходів що і клириків, котрі співали в хорі.

Клирики, обурились, але були безсильні. Своє незадоволення виявляли тим, що насміхались з Романа, запрошували його співати, хоч знали, що він не вміє читати. Роман терпів і молився, гасив свічки і замітав церкву, і не звертав уваги на насмішки.

В навечіря Різдва Христового, в присутності цісаря Анастасія I ,491 - 518, і людей, клирики зачали тягнути Романа на хори, щоб співав з ними а виправдувались тим, що він дістав ту саму платню, що й вони. Романа прилюдно завстидали, але він це пожертував Богові, здобуваючи собі тим велику ласку.

Коли Роман вертався до дому, він впав хрестом на землею, і довго молився до Пречестої Діви. У сні зявилися йому кусок паперу, і сказала, щоб він мого зів. Роман послухав, і видіння зникло. Коли Роман пробудився, він зрозумів, що він отимав дар Святого Духа, бо розумів найглибші тайни Христової віри. Він негайно припав на коліна і зі сльозами в очах.

Як прийшов до церкви поклонитися ново-народженому Ісусові, то здивував всіх і самого себе. Коли мали співали кондак празника, він, надхнений святим духом вийшов на хори і записав пісню, яку сем уложив в тій хвилині, "Діва днесь пресущественнаго рождаєм і земля вертеп неприсмупному приносить. Ангели со пастирими славословять,волсви же со звіздою путешествуют, нас бо ради родився отрочах младо,предвічний.

Всі дивувалися, як чули таку прекрасну пісню і такий голос. Патріах розпитував Романа, і той розповів все, що сталось. Тоді патріярх висвятив Романа діякона.

Св. Роман помер 510 року. Його памят святкуємо жовтня, перший день місяця, присвячуємо Тій, котра його так щедровала. Він написав більше як 1000 тропарів, кондаків, стихир і інших церковних пісень, і тому його називаємо "Складопівцем."

бр. Роман

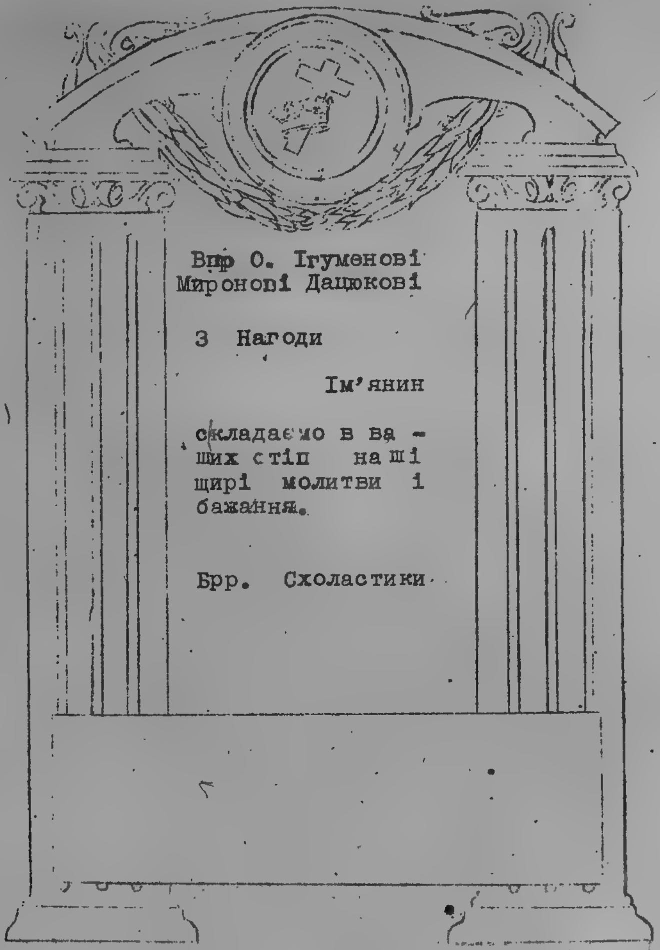

September is the month of "beginnings." It is the beginning of the ecclesiastical year and the school year. In September Autumn also begins. With all these "beginnings," we think that September is the time for us to turn over a new leaf. Let us first thank God for all the blessings that He has bestowed upon us. We should repent our past faults and beg the Almighty to help us in our future struggles.

Let us begin this year by giving "Good Example." We all have a great influence on the lives of others , especially those with whom we live.The man who follows in the footsteps of Christ preaches a sermon wherever he goes. In our English language, we have an old adage that expresses it this way: " Actions speak louder than words.

We see this best in the lives of the Saints. These holy men and women many times have converted sinners by their eloquent lives than by their eloquent voices.

Our Order is looking forward for these holy men in its ranks. Our glorious past has been crowned with such giants of Sanotity as St. Basil, St. Josaphat, Sts. Anthony and Theodsius of Pecherska Lavra from whose holy lives we have profited so much. We have also heard of and perhaps many of us have have seen the Servant of God Metropolitan Andrew Sheptysky , O.S.B.M. What an inspiring example of a tremendous zeal for the conversion of sinners. How many other holy men of our

order are relatively unknown. In the past Basilians became Popes, of whom seventeen are Saints of the Church.

In our opinion a series of articles on these great men is long overdue. With this issue of the Aurora we are beginning a series of articles on "Our Basilian Popes."

God grant that the example of these men may inspire us to carry out more perfectly our daily tasks, and prepare us for a holy priesthood in the future.

****

Page

Editorial 11

Our Basilian Popes 13

To The Blessed Virgin 15

Sorrow 16

St. Maria Goretti 18

Our Hockey Team? 19
Talents 19

Greetings For The Coming Year 20

Our Basilian Popes

Our Order of St. Basil the Great, which was founded in the second half of the 4th century in Pontus, located on the river Iris in Asia Minor, spread quickly. The Rule of St. Basil was approved by the Roman Pontiffs, St. Liberius (363), St. Damasus (367), St. Innocent I (402-417), St. Leo the Great (456), St. Gelasius (493-496), to mention a few. The Basilian historian and biographer of St. Basil, Apolinar Agresta, wrote that St. Basil built numerous monasteries in Cappadocia and Pontus and, during his own lifetime, he saw thousands embrace his religious rule. Agresta further states that St. Basil, like a second Abraham, had under his direction in both, the East and West, 90,000 monks.

The monastic life of St. Basil grew and spread throughout Asia Minor. While not leaving its native land the Order found new fruitful lands in Syria, Palestine, Armenia, Georgia, Egypt, Lybia and even other parts of Africa. Our monasteries spread to the islands of Cyprus there were 12 monasteries with valuable old libraries.

Basilians were also found in Greece, Turkey, Dalmatia, and later Basilian Monasteries were established in Bulgaria and Moldavia. While recalling the countries, let us not forget our native Ukraine, where there were many monasteries. In Halychyna, Western Ukraine, there were at one time more than 370 Basilian Monasteries. This figure does not include the monasteries in Greater or Carpatho Ukraine, nor in Latvia, or White Russia, and Volynia. There, Basilian Monasteries were more closely united to the history and our way of life more than any other monastic order in the history of the world.

St. Basil strove to make even the Western Church accept his rule as the basis of its monastic life. He corresponded with bishops in Italy, France, and Spain,

and they agreed to spread the monastic Rule of St. Basil. The great monastic Patriarch also sent his brother; St. Peter, the future bishop of Sebastia in Armenia, to Pope Damacus 1. The Holy Father not only approved the Rule, but also guaranteed that the Rule would be established in the West, and so it happened. Even during the time of St. Basil, monasteries were founded in Italy. St. Jerome (d. 420) wrote that Rome had become a second Jerusalem. He also added that there were numerous monasteries and convents in Rome, following the Rule of St. Basil.

Later, there were still more Basilian Monasteries in Rome which were built by various Roman Pontiffs; St. Leo the Great (440-461), St. Hilary (471-468), John V (685-686), John VII (705-706), St. Gregory II (715-731), St. Zacharias I (741-752), Paul I (757-767), St. Paschal I (817-824), Leo IV (847-855) and others. The Roman Basilian monasteries numbered 15. Frequently the Holy See elevated Roman Basilian Monks to the College of Cardinals and later they were chosen to be the Vicars of Christ (eg. St. Pelagius II, Boniface III, Severinus, St. Conon, St. Zacharias I, St. Stephan II). The Holy See also appointed them to act as Papal Legates, as in the case of Archimandrite Paul, OSBM of the Monastery of St. Saba. He was Papal Legate at the Second Eccumenical Council of Nicea (787). Basilian Monks were highly educated, studied at the Greek Schools and many were renown for their brilliancy, even admitted as such by the state rulers. There were also several monasteries in surrounding the vacinity of Rome.

****

Little Eddie was saying his prayers very quietly one night. His mother leaned over and said: "Eddie, I can't hear you." Little Eddie replied: "I wasn't talking to you, Mommy."

****

****

To The Blessed Virgin

Oh! Virgin most humble,
Oh! Virgin most fair,
What foremost pleases Thee?
Is it Thy chastity, is it Thy love,
Or maybe Thy sweet charity.

Oh! Virgin most humble,
Oh! Virgin most fair,
I know what is dearest to Thee;
It is being His Mother that pleases Thee most,
And the mother of a sinner like me.

Bro. Thaddeus

****

PRAY THE ROSARY

During these troubled times, amidst the hectic activity of the Atomic Age, Our Blessed Lady's words echo and resound to the four corners of the world: "Pray the Rosary!"

Yes, today we can more than ever see the need of prayer, especially, as that monster "Communism" is growing stronger and stronger, and its wickedness is being felt throught the whole world. We have much to fear, Our Lady has promised that, if we all pray the rosary Russia will be converted. Even one decade will go a long way to make this world happy and peaceful. Thus, the fate of the world rests in the hands of each of us, and, if it is held together with the Rosary, the future will look more hopeful.

Bro. Thaddeus

Sorrow

Have you ever been puzzled by the problem of suffering in the world? Have you ever heard anyone say or have you yourself said, under some trial or sorrow "Why, oh why does the good God afflict people? What have I done to be so afflicted? I have never been a big sinner and have always kept God's law. Why must God be so cruel and thus punish me.

For the answer to some of these questions let us turn to the life of The Little Flower-St. Therese of The Child Jesus. St. Therese's recipe was goodness and love. St.Therese tried to never offend God with a single serious sin and avoid intentional venial sins. We can surely say that St. Therese who was far more holy than we, and therefore,deserved the most tender treatment from God, whom she loved so dearly and served so faithfully. How did God treat His Little Flower? From her earliest childhood until her deathbed God made St. Therese's life one long,almost an uninterrupted suffering. Her life is a record of suffering-suffering borne bravily, cheerfully and patiently. That is how the heavenly Father treated his beloved daughter. He offered the path of His crucified Son.

He did the same with His Own Blessed Mother. God treats all His Saints and loved ones similarly, sending

them sorrow, pain, sickness, disgrace and trials. Therefore, let us not wonder when we are tried. It is God's way of treating His children who love Him dearly. What are we to say now about ourselves, poor sinners? Do we not deserve these sanctions?

But Why? Why does the good God act in such a way? This we will know in heaven. But we all know that man often forgets God in prosperity and turns to Him in adversity. God, in His wisdom sees that the sorrows and crosses, we endure are helpful to our salvation. Therefore sorrow is necessary to turn our thoughts to heaven and make us live for the next world. Sorrow reminds us that this earthly life us but a short stopover on our journey to eternal happiness - heaven. Why God sends sorrow, is best expressed in the words of The Great Catholic Poet, Francis Thompson: "All that I took from thee, I did but take not for thy harms, but just that thou mightest seek it in my arms."

The next time we have difficulties or crosses to beat, let us unite them with the sorrows of The Blessed Virgin and The Little Flower, and bear them bravely, patiently and even cheerfully. After all, what matters even if a rough road spreads before us as long as it leads us to our desired destination. On earth our Blessed Mother followed the path of our crucified Christ, and now, Mary is the Queen of Heaven. The Little Flower, also and adherent of doctrine of the Cross,is now enjoying the company of the whole heavenly court and such happiness, she never visualized. For our Lord promised: "Blessed are they that mourn, for they shall be comforted.

Bro. Joachim

Patroness of Youth

Maria Foretti was born to Luigi and Assunta Foretti in the year 1890. When still a small child she practised every day virtues so perfectly, that she was very well worthy of canonization had she not died a martyr's death.

The Goretti family shared their home with a partner and his son, Alessandro, who was making lustful eyes and shameful advaces towards Maria. He had threatened to kill Maria and her mother if she disclosed his actions.

Then one day while in the kitchen, Maria saw Alessandro approach her. Her Mother was out in the field, there was no one around to protect her. As Alessandro walked forward toward Marie, she began to scream, "No! No! No!" Suddenly Alessandro, mad with passion and fury at Maria's refusal, took out a long knife and stabbed Maria fourteen times.

After suffering patiently and receiving Holy Viaticum, Maria died one day later. Thus ended the short but holy life of the "St. Agnes of the Twentieth Century."

Maria Goretti was beatified in 1947 and canonized in 1950. This makes her one of the youngest and more recent saints of the Catholic Church. Pius XII was the first to invoke this little Saint in her mother's presence-- "St. Maria Goretti, pray for us."

Brother Vadym

Our Hockey Team?

This year the Bros. Scholastics have the most perfect hockey team. (The truth has been [illegible] to protect the guilty). The lineup consists of young, tall and well built players. The centers, Bros. Augustine and Andrew, are as quick as the wind and their aim is dead center. The wings, Bros. Thaddeus and John specialize in receiving passes from the bulldog defense, Bros. Raphael and Nestor, who let no one near the net. The last one is the man with quick reflexes. As soon as the puck has left the opponents stick, he is in the puck's way. This is none other than goalie Bro. Jerome. With good sportmanship and (God help us!) no injuries let us look forward to the Champion team of the year.

Best Wishes
The best of luck to all opponents!

Bro. Rotsen

Talents

Let it never be said, oh Lord,
After I have died,
That talents have been wasted,
Laying dormant and untried.

Let it not be said, oh Lord,
That like the shifting sand,
Aimlessly I sought about,
Amidst my weary life's span.

Rather let me hear Thy sweet voice,
Whispering after I have died,
"What really counts, my son, my son,
Is that you tried."

Bro. Thaddeus

Wishing all a successful year.

May God grant to all the grace to make this year one of progress in wisdom and holiness.

Bros. Scholastics

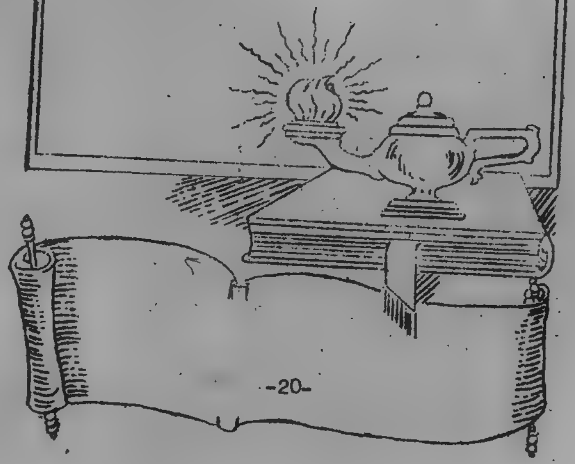

Христос
Раждаеться:

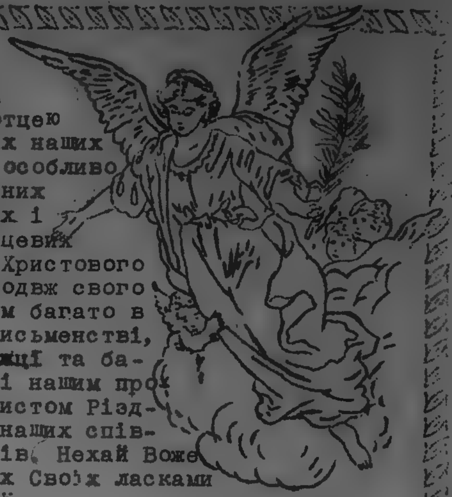

З великою радістю і втіхою спішимо, щоб отцею дорогою привітати всіх наших Дос·ойних Читачів, а особливо наших Високо-преподобних Настоятелів, Верховних і Провінціяльних та Місцевих з радісним празником Христового Різдва. Проблеск, впродвж свого існування, завдячює їм багато в заохоті до вправі в письменстві, в матеріяльній піддержці та батьківській печаливості нашим пробним змагрнням. З Христом Різдвом вітаемо теж всіх наших співробітників, дописувачів. Нехай Боже Дитя благословить усіх Своїх ласками та дарує літа щасливії.

З початком 1962 нового роко Проблеск появлятиметься в новій Формі. Тому просимо з цікавістю очікувати Проблеску з новим виглядом. До співпраці в Цьому Новому Році сердечно запрошуемо всіх.

РЕДАКЦІЯ.

ПРОБЛИСК
AURORA

ХРИСТОС РАЖДАЄТСЯ -- СЛАВІТЕ

XXI ВСЕЛЕНСЬКИЙ СОБОР

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ СВЯЩЕНСТВА

ВИДАЮТЬ БРАТИ СХОЛЯСТИКИ ЧСВВ.
МОНДЕР, АЛТА. ГРУДЕНЬ 1962.

НАША МЕТА

Ви Василіянин?

Так - відповідаєте.

А що дійсно є Василіянин? Чим відрізнається він від монахів інших чинів чи згромаджень?

Ви думаєте над цим хвилинку - а дуже корисно час від часу це зробити - й відповідаєте: Василіянин - це син Св. Василія Великого після взору одного найсвятіших і найславніших Василіян, Св. Йосафата. Його мета: Богові подобатися, життя своє освятити, ближнім до спасіння помагати й заблуканих назад до отари Христової приводити. Його прикмети, його прапор - любов - любов Бога, любов іх своїх співбратів по Чину, любов своєї Церкви, обряду й народу - любов безмертвих душ.

Такий був Св. Йосафат. Таким повинні бути всі Василіяни. Його мета повинна стати нашою метою -- його прапор - прапором нашого життя.

Василіянський Чин за час своєго довгого існування пережив багато світлих моментів і багато досвідів і тяжкої проби. Він процвітав і падав - але по кожнім упадку він підносився до нового, ще кращого розцвіту - а кожний час проби наче вирізблював все нових і великих борців за Боже царство - нових святих.

Сьогодні, по тяжких ударах другої світової війни, наш Чин - живе й розвивається - росте число членів - ширшає поле праці - а з тим росте й навал нової праці й великої відповідальности. Та саме в прикрих хвилинах виявляються сильні характери - ростуть нові святі. Для кожного з нас отворені двері до великої праці - щоб стати правдивим василіянином - стати святим.

Відновляючи видавання нашого "Проблиску", хочемо звертати нашу увагу саме на ті василіянські великі ідеали й завдання, щоб люди не мусіли питати нас - хто ми - але щоб з нашого життя і з наших діл було видно, що ми сини великого святого Законодавця - по взору великого Відновителя - святого Йосафата.

ПОЯСНЕННЯ СВІТЛИНИ НА ОКЛАДИНЦІ: Знимка з нагоди канонічної візитатції Впр. оо. Протоігумена Б. Слободи, і Протоконс. С. Курили, Пров. Економа. В першому ряді сидять: зліва: о. А. Винник, о. П.С. Курило, Впр. о. Протоігумен Б. Слобода, о. Ігумен М. Дацюк, і о. К. Пасічний.

ДРУГИЙ ВАТИКАНСЬКИЙ СОБОР

Бр. Федір Мак

Величаво дзвонили дзвони Римських церков 11жовтня цього року. Серед радісних окликів та грімких оплесків, Папа Іван XXIII, несений високо на троні, благословив нарід аж доки процесійний похід не перейшов площу св. Петра - до величавої базиліки, де в приявї тисячів єпископів і вірних, торжественно розпочав Другий Ватиканський Собор.

Після трьох років підготовки, наспіла та довго ожидання хвилина, коли почалася та найважніша подія в історії Церкви, а саме Другий Ватиканський Собор. Зібралися в Римі около 2,600 єпископів з усіх закутин світу, щоб там вирішити багато важних справ, що відносяться не тільки до самої Католицької Церкви і вірних, але також до цілого світу. Прибули також представники інших віровизнань, щоб слідити за Собором і вислати доповіди до своїх церков. Тепер, в таких неспокійних та непевних часах, Папа склмкує Собор, щоб передусім обновити релігійне життя в цілій Церкві, і також

Українські Католицькі Єпископи в Поході на Сесію Вселенського Собору Ватиканського II.

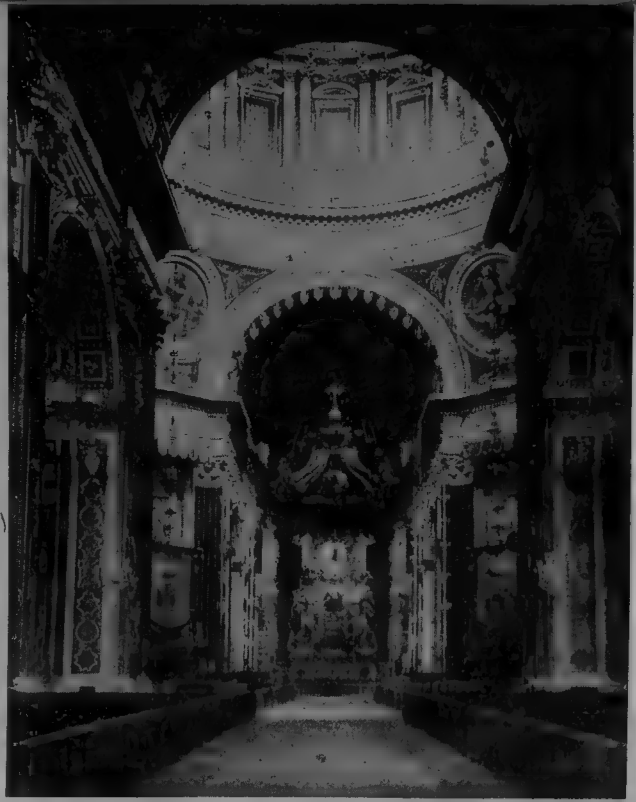

Внутро Базилики Св. Петра в Римі де Відбувається Собор.

радитися над іншими важними справами, як зближення або й остаточне з'єдинення християн різних віровизнань.

Дух Ісуса Христа є і духом св. Церкви тут на землі – щоб було "одне стадо, і один пастир". І якраз на початок приготувань до Собору, Папа вибрав день св. Священомученика Йосафата, Мученика за св. З'єдинення, щоб, при участі наших Українських епископів, відправити Співану Службу Божу в нашому обряді, в базилиці св. Петра в Римі. Знову ж 28 листопада ц.р. ВПреосв. Архиепископ Г. Букатко відслужив у тій же базилиці торжественну св. Літургію у приявві Свят. Вітця і всіх Отців Собору, що спільно молилися за нашу по-

неволену Церкву. Якраз цей дух з'єдинення Ісус Христос виразно представляє в цих Його словах, "Тай і інші маю вівці, що не є з цього стада, і ті маю привести і почують мій голос, та й буде одне стадо і один пастир". (Ів. Х. 16)

Перший раз в історії Вселенського Собору ми Українці, маємо таке велике число українських Єрархів-пятнадцять. Однак наші владики що за залізною заслоною, як н. пр. Мит. Йосиф Сліпий, не можуть бути приявні на Соборі. Між українськими епископами є і чотирьох Василіян – ВПреосв. Архіеп. А. Сенишин, Митрополит у ЗДА, Преосв. Н. Саварин, Єпископ Едмонтону, Канада, Преосв. А. Горняк, Єпископ-пом. на Англію, та Преосв. Й. Мартинець, Єпископ – Єкзарх у Бразилії. Також з поміж наших українських Владик, ВПреосв. Сенишин, ЧСВВ, та Преосв. Архіеп. І. Бучко, Преосв. Г. Букатко і Преосв. А. Сапеляк були вибранні цілим Собором, щоб займатися справами Східної Церкви. А ВПреосв. Митрополит Кир Максим Германюк ЧНІ є членом одної з підготовних комісій Собору. Також наш Всесв. о. Протоархимандрит, П. Миськів ЧСВВ, беруть участь в Соборі.

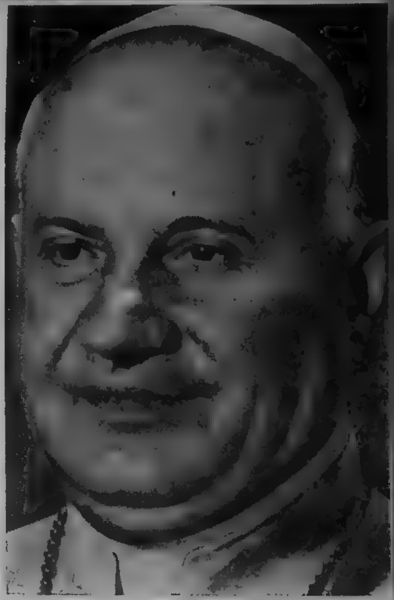

СВЯ. О. ІВАН XXIII

Наш Чин також має ту честь, що двох наших отців, Впр. о. А. Великий, і Впр. о. М. Войнар беруть важну і діяльну участь в Соборі. Підчас трилітного приготовання до Собору вони помагали приготовити різні справи про які будуть радити на Соборі. Ще до того вони були вибранні як дорадники для епископів підчас самого Собору. Дивлячися на те, що таких дорадників є тільки двісті, то наші два Василіяни роблять досить визначне представництво.

Цей Собор має вирішувати такі справи, що будуть мати великий вплив на багатьох людей. Тому безперестанно треба молитися, щоб Господь поблагословив, і просвідчував учасників Собору тай, щоб цей Собор дійшов до бажаного і щасливого кінця.

Бр. Михаїл Вуаль

Свята ніч! Тиха ніч!

Це була та щаслива ніч, коли Марія й Йосиф прийшли до Вифлеєму, щоб по приказу кесаря, записатись у родиному місті. Їх морив сон, бо дорога була далека й тяжка, та й посп'ішали трохи, щоб ще могти знайти місце на спочинок. Марія ж відчувала, що час її вже близько.

Прийшовши до гостинниці, Йосиф поміг Марії обережно злізти з осла й обидвоє підійшли до дверей тай Йосиф постукав легенько і несміло. Ждучи під дверми, на холодному вітрі, Марія полинула думками в ту хвилинку, коли то ангел сказав їй: "Ти породиш Божого Сина..." Ці слова ось ось мали б сповнитися. Нараз ті милі спомини перебив їй крикливий голос ізза дверей: - А хто там? - Не бачите що пізня пора? - І в дверях показалось непривітне лице властиля гостинниці. Він підніс свій каганець, щоб присвітити й придивитись на подорожніх, а побачивши по одежі, що вони бідні, додав твердо: - Нема місця. А за ту кімнату, що ще осталась порожня, ви й так не зможете заплатити. Для таких як ви, то вистарчить і та стайня он там під горою - і траснув дверима. Коли б він знав, що то за ніч і що то за подорожні...

Прикро було Йосифові, що в такий час не може для Марії знайти нічого кращого від бідної стайні, і трохи соромно за своє родине місто, що так приймає членів сього княжого роду, але коли їх очі стрінулись, він відчув, що Марія піде радо й до стаєнки, хоч це не було найкраще місце на прихід дорогого гостя.

Стайня була порожня, темна й занечищена. Засвітивши кусник свічки, що її принесли у своїм клуночку, знайшли дещо сухого місця коло ясел і там Йосиф приготовив місце на нічліг. Розстеляючи тої трошка перегниженої соломи, то Марія знову полинула думками до свого Назарету, де вона так старано приготовляла все на прихід Божого Сина - чисту хатину, новеньку колиску, біленькі пеленки - а тут? Вона тільки зітхнула й тихенько повторила ті великі слова: "Се раба Господня, буди мні по глаголу твоєму!"

Коли вже все було готове на нічліг, Йосиф вийшов на двір поглянути, чи нема де близько дикого звіря, або якої іншої небезпеки. Поглянувши на небо, дуже здивувався. Над ними так ясно й так чудово світила велика, ясна зоря. Це була нова зоря, якої ще минулої ночі не було видно. З глибокої задуми розбудив його тихий плач дитинки. Прибіг скоро до стайні і там коло ясел побачив Марію з маленьким дитятком на руках. Вона пригортала Його до свого серця й дрижала з радости на цілому тілі. І згадав Йосиф слова Ангела, що сказав Йому у сні, що це "буде Син Вишняго і назвеш Його ім'ям Ісус...", припав на коліна і низько поклонився Божій Дитині, а потім заходився, щоб приготовити Йому місце в яслах.

За хвилину Дитятко спочивало спокійненько на соломі в яслах, на білих пеленках, накрите хусткою, що її Марія зняла зі своєї голови. З її очей котилися радісні сльози, а уста шептали найніжні слова материнської любови. Втомлений далекою дорогою і переживаннями останніх годин, Йосиф заснув коло входу, а Марія, присівши коло ясел, чувала над Дитинкою. Над вертепом розносилася чудова пісня - Слава во вишних Богу й на землі мир... - Ясно світила нова зоря і спокійно спочивав цілий світ. Царила ніч. Тиха ніч. Свята ніч.

ПОДЯКА

Ми би хотіли подякувати всім тим що помогли при будові нашого Аскетаря, а головно о. Ігуменові, що крім матеріяльної помочі, особисто працювали з нами коли Схолястики робили реколекції, і бр. Пасиві, що доклав багато фізичної і умової праці яко головний столяр і форман. також сердечне спасибі брр. Схол., що працювали днями і ночами

брр. Новики
1962

ПРОБЛИСК

Рим не постав через ніч - і наша нова частина монастиря в Мондері також не постала через ніч. На це брат Пасив, що будував ту частину, напевно згодиться.

На весні цього року в Мондері почався, з великим розмахом, новий проект. Почався він із таким розмахом що аж північна частина монастиря завалилася. Особлива потіха була для брата Нестора, що дуже захоплюється такими подіями. Цегли згримотіли, порох підносився аж понад монастир, а братові Несторові аж лице заясніло.

За кілька днів, почали ми Фундамент ляти. Дов не забрало. Почали вранці і скінчили вранці-розуміється - другого дня. А це тому, що братові Пасивові тоді найкраще йде робота коли сонце сходить і птиці починають цвірінькати 3 - 30 в ранці.

Як лиш висох цемент, так відразу брат Пасив аж дреться до гори, схоластиків і новиків - гайда до роботи. Ніхто не дармував. Всі були перейняті та захоплені будівлею. Кожний або гаратав цвяхи, або дошки різав, гиблював, мірив, тесав, тощо. Хоч не всі знали як робити, все ж таки, робили. Один вже врізав дошку два рази, а вона ще закоротка. А другий, аж як вже риштування під ним почало подаватися, додумався чому

то так тяжко було різати ту малу дощинку. Майже всі в Фартушках ходили. Брат Йосиф в кухні, одного разу, ще трохи тай були б до зупи цвяхів дали.

Всі причинялися. Хто що міг,, те й робив - а що не міг то братові Пасивові або братові Антоневі лишив. І так брати Пасив й Антоній майже завжди, мали "дирті ворк". Клопотів аж по вуха тай ще схоластики і новики докучають:

"Брате Пасиве! Ті цвяхи недобрі!"

"Чому ні?"

"Бо голова не з того кінця, що має бути."

"Але ж ти вже йолоп. Та ж ті цвяхи зроблені до другого боку стіни!"

Ось так перейшло літо, для одних велика журба, для других гарна розривка, але для всіх тяжка мозольна праця. Не було різниці чи то священик, брат, схоластик, чи новик. Це було спільне діло. І на певно якраз тому, що всі в такій згоді, любові та співпраці взялися до діла. Бог так гарно ту працю поблагословив. Бо хоч не через ніч, однак постала в Мондері цього літа будівля що на будучі літа буде для всіх нас милою, рядісною пригадкою а для інших гарним прикладом нашої василіянської ревности та духа взаємної помочі при спільному ділі.

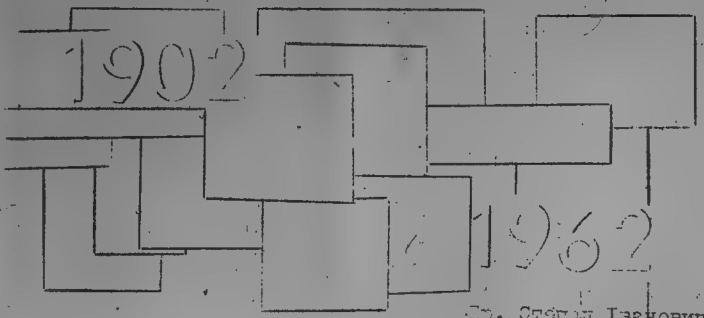

Бр. Степан Іванович

Минає шістдесят літ від часу, коли до канади приїхали перші місіонарі, щоб розпочати місійну працю на новій землі серед українського народу. Це були отці Платонід Філяс, Созонт Дидик і Антін Строцький, та бр. Єремія Янишевський. Нам, молодим монахом, що дивимося не в минуле але в майбутнє, їхня праця, їхне окруження є малощо знані. Але не було б помилкою не розглянути їхнього життя, не взяти собі прикладу з їхнього геройського труду, котрим вони закріпили нашу молоду Церкву в Канаді. Це вони властиво ставали фундаменти.

Інший великий Василіянин, вже покійний, ставив будову. Бл. п. архиеп. Василий Ладика Ч С В В. Як читаємо в його життєписі, вже як епископ, коли робив архиерейські відвідини, то хрестив дітей, давав шлюби й виконував інші священичі обовязки. Це дає нам живий образ його діяльности, і рівнож тодішних обставин - брак священиків, і багато інших проблем.

Тепер також, ми маємо свої проблеми. Нас також чекає праця, виснажлива, тяжка праця. Але не можна це вже порівняти з піонерськими часами. Тепер вже епископ не їздить на кольоній. Тепер їдемо автом, не кіньми. Якщо якась справа налягає - зателефонуємо - і полагоджена. Отже, коли до нас застукає зневхота, зневіра, коли уважатимемо, що наші обставини, положення, проблеми найтяжчі, пригадаймо собі наших отців піонерів. Згадаймо їхне невідрадне положення, коли вони починали працювати. Нехай ті, що були, будуть прикладом і заохотою в праці, тим, що є і тим, що будуть.

Наша Потіха й Надія

Дитина Марії

Ми живемо в дуже тяжких часах. Час від часу нам здається, що загроза війни стається дісним фактом. Нас мучить думка про долю нашого краю. Дуже часто на нас спадає темрява, пригноблення, покуси й всякі терпіння так що ми й почуваємося дуже опущенні. Ми потребуємо когось, до кого ми з великим довірям можемо приступити й виявити наші проблеми та очікувати потіхи. Людина є так створена, що вона мусить щось, або когось любити, й хоче щоб хтось її любив. І як вона знає, що хтось її любить, то хочаб незнати, що сталося, вона буде потішатися тою думкою, що хтось її любить.

Отже, хто з людей, чи родини може нас любити більше як Пречиста Діва Марія? Коли ангел явився Марії й сказав її, що вона є вибранна бути Матірю Месії, то Марія знала, що вона буде терпіти багато, але вона не думала про себе й свою вигоду. Перед її очима було тільки те одне, що брами небо є замкненні через первородний гріх. Перед нею ангел стоїть ждучи її відповіди. Тоді Марія згодилася, кажучи, "Це раба Господня, нехай станеться мені по твому слову."

Якщоб наш найблищчий приятель згодився перетерпіти великі муки задля нас, чи ми не були б йому дуже вдячні за це, чи ми не старались би якось за це показати нашу любов і довіря? Пречиста Діва Марія заслугує не тільки, на нашу любов, але також на наше довіря до неї.

Прибігаймо до неї й киньмося в її обійми й скажім її наші труднощі й проблеми. Коли ми пригноблені й зневхочені в молитві, чи коли щось нам постійно не вдається, скажімо її це також і можемо бути певні, що вона нам поможе нести наші хрести. Коли дитину щось болить, чи мама відкидає свою дитину? Певно що ні, й тим більше Марія ніколи нас не відкине, але радше потішить нас бо вона є, як Св. Церква її кличе, "Мати Милосердя". В пісні "Там де в небі", ми співаємо, "Ще не чувано ніколи щоб вона не помагала", але дуже часто ми на це чисто забуваємо.

Отже кріпімося в нашій надії до Марії, й можемо бути певні, що вона ніколи нашої просьби не відкине. "О Маріє, моя потіхо й моя надіє, на тебе покладаю всю свою надію."

Бр. Улась Сантович

У всіх народів велике родинне свято це Різдво, та в нас, українців воно мабуть таки найкраще. Особливого чару додає йому наш український Святий Вечір. На нього ждуть не тільки діти, але й старші, і чим ближче до того вечора, з тим більшою нетерпеливістю його очікуємо.

У нашій родині починаємо Святий Вечір ще таки з самого ранку - строгим постом. Під час дня мама приготовляють страви на Святу Вечерю - всьо пісне. По хаті ходять запахи то смаженої риби, то пирішків, а головно солодкої куті, і все те лоскоче голодне піднебіння, але - піст, вдоволяйся гарбаткою. Може якраз тому очікуємо того вечора ще більше нетерпеливо.

Коли вже починає смеркатися, ми хлопці з татом вносимо до хати сніп пшениці, і сіно. Приходимо під двері й стукаємо - як колись Св. Йосиф, як шукав нічлігу у Вифлеємі. Мама з середини хати говорять-"Просимо"-і ми отвираємо двері, входимо до хати й ставимо сніп у куті коло стола, а сіно трохи на стіл, а решту на підлогу, по цілій хаті. Зараз мама й сестра застеляють стіл обрусом і зачинають накривати до Святої Вечері. Насамперід Свічку в горнятку з пшеницею, або в хлібі, три колачі, на знак святої родини, кутю і інші страви, разом дванадцять.

Як уже все готово, ціла родина клякає спільно до молитви-при світлі одної тільки свічки. Це дуже таємнича хвилина. По молитві, тато беруть кілька вугликів на мисочку, кидають на них кілька зерен живиці й по хаті розходиться торжественно запах кадила-наче в церкві. Це, пояснюють тато, на пам'ятку як три царі принесли маленькому Ісусикові дари. Потім вони дують дим кадила в сторону кожного з нас і до кожного говорять: "Христос раждається", а ми відповідаємо: -"Славіте Його". Тепер засідаємо до вечері. Тато на головнім місці, а ми довкола стола, по-старшині, і починаємо вечерю, насамперід від куті, а потім вже йдуть всі інші дванадцять страв. По вечері знов молимося всі разом, а потім колядуємо. Зпочатку мама й сестра колядують з нами, але за якийсь час нагадують собі, що треба начиння попрятати й помити. То їх робота, а ми, хлопці з татом, колядуємо аж ген пізно в

ніч, аж поки не прийде час збиратися до церкви на Повечеріє, або як ми кажемо "З нами Бог", і на торжественну Службу Божу опівночі.

Золотий День у житті Золотого Священика

Бр. Стефан Козак

Гарно та ясно світило сонце на синьому небі, як до церкви св. апостолів Петра й Павла в Мондері входила процесія впроваджуючи Впр. Отця Ювілята на торжественну св. Літургію з нагоди їхнього золотого ювілею священства. Багато людей зїхалося на це торжество з цілої Канади, щоби зложити о. Миронові Кривуцькому ЧСВВ, ювілейні побажання. О. Ювілят відслужили благодарну св. Літургію в асисті Впр. о. Протоігумена Б. Слобода ЧСВВ, Впр. о. Г. Шишковича ЧНІ, своего сестрінка о. Є. Дмитрука та о. Ігора Шпитковського з Вінніпеґу. Ювілейну проповідь про гідність священика виголосив о. Н. Свірський ЧСВВ, а о. Ювілят при кінці Служби Божої в коротких словах подякував Всевишньому за ту велику ласку, що дозволив їм дожити такого радісного ювілею, а батьків заохочував, щоб так виховували своїх дітей, щоб у нашім народі ніколи не бракувало добрих священиків.

По полудні відбувся в Народнім Домі великий бенкет на якому був приявний також і Преосв. Владика Кир Ніл ЧСВВ, епископ Едмонтону та багато гостей. Під час обіду зложено о. Ювілятові багато усних і письмових привітів, а також і гарний дарунок, новий фелон, на який зложили свої жертви багато їхніх приятелів з цілої Канади. Впр. о. Мирон Кривуцький - це мабуть перший василіянин в Канаді, що діждався святкувати такий величній ювілей. Дорогому о. ювілятові бажаемо дотягнути хоч до сотки.

ПРОБЛИСК

Джерело Нашої Сили

Бр. Пальба Панікер

Часто чуемо питання, чи говорення про те, яка прикмета найпотрібніша й найцініша у житті монаха, чи священика; що буде йому, чинові, та людям найкориснíше?

Кажуть деякі що треба нам дбайливости, інші говорять, що повині знати добре говорити та як поводитися з людми, та й багато інших відповідей можемо дати на те питання.

Певно, що ті всі речі, конечні, але вони муоять походити з того головного джерела, від якого залежить вартість цілого нашого життя та добра Чина.

Це джерела це внутрішне життя з Ісусом; як сказав Св. Павло, "Живу вже не я, але живе в мені Христос." І знов "Ласкою ж Божою я е тим, чим є, і ласка Його не була в мені марна, а більше як вони всі я працював, та не я, а ласка Божа зі мною." Так Ісус хоче, і так має бути. Ми мусимо стати Христовими, потоками щоб через нас Він міг передавати це внутрішне життя іншим та спасти душі, за які Він помер.

Це значить, що кожне наше діло мусить бути сповнене в Христовому дусі й тільки для Нього. Ми повинні забути про себе, лишаючи успіх, чи неуспіх, цілковито, в Його руках.

Це внутрішне життя це е щось, що здобуваеться за кілька днів, або потрібне тільки тоді коли маемо нагоду щось великого виконати. Ні, воно мусить стати нашою звичкою та постійною основою всіх наших діл, навіть найменше. В ньому можемо вправлятися й поступати ціле наше життя й ще не зайти занадто далеко.

Найвищу точку святости або внутрішного життя, осягнемо тільки тоді коли вже будемо в небі з Ісусом.

Ісус сам говорить. "Я виноградина, ви віти; хто перебуває в мені, а я в нім, той приносить много плоду; бо без мене не можете нічого робити. Коли хто не буде перебувати в мені, буде відкинений геть, як вітка, і всохне; і зберуть її й в огонь викинуть тай згорить!" /Св. Іван, 15; 5-7/

Перед нами великий виклик. Але успіх сам не прийде - нічого нема без труду. Тому мусимо запрягати себе до праці. А перший крок у тій праці, це глибоко й щире переконання, що внутрішне життя нам конечне - й що ми можемо його в собі задержати й розвивати - навіть мимо наших немочей і упадків. Яблоко дозріває літною порою серед горячі й спеки - а внутрішне життя - серед щоденних праць і трудів. Зате, коли прийде осінь, жниво буде велике й щасливе.

УКРАЇНСЬКА МОВА ДЛЯ НАС ВАСИЛІЯН

Бр. Степан Іванович

Василіяни, це монахи-священики, що працюють серед українс:кого народу. Тому, українська мова для Василіянина дуже потрібна. Вона не тільки потрібна — вона конечна. Тяжко собі уявити Василіянина, що не вміє говорити по-українському. Тим більше тяжко уявити собі священика-Василіянина, що не знає української мови, бо без того він стає нездібний виконувати обов'язки, які він добровільно на себе наложив, вступаючи до Василіянського Чина. Василіянин, що не вміє говорити по-українському--це проповідник без язика.

Тому, що урядові мови в Канаді, це анґлійська й Французька, дехто міг би мати охоту виправдуватися, що не має обов'язку знати українську мову, бо й так нове покоління не буде його розуміти. Такий чоловік, мусить числитися з тим фактом, що четверте покоління канадійських українців ще зовсім добре говорить по-українському. Рівнож, хто посвячується на службу Богові, не може заявити, що не мав нагоди навчитися, або ще не має здібности. В Чині йому дають нагоду, а здібности повинен використати ті, що має. Якщо їх невикористовує, ображає Бога, бо закопує талант, і відмовляється працювати в Божім винограднику, або працює недбало, відбираючи Богові славу, яка Йому належиться.

Хто не буде вміти добре української мови, буде виставляти себе на сміх, і тим самим не зможе успішно голосити Божого слова, а Чинові принесе неславу. Якщо з власної вини не навчився, наражується на Божу кару.

Не можна забагато підкреслювати важливості знання української мови. Якщо пригадаємо собі, що Василіяни мають завдання й обов'язок працювати між українським народом, і що колись треба буде Василіянським місіонарям їхати в Україну й відбудовувати руїну, яку нанесли вороги, ми зрозуміємо, що Боже Провидіння нас розсіяло по світі, саме на те, щоб ми могли відновити й відбудувати те гніздо, з якого ми вилетіли. Пам'ятаймо, що Україна—це наша мати, а "хто матір забуває, того Бог карає".

ЛЯ САЛЕТ

Бр. Маріян

- Гей, Джіро, де твій син Максимін. Знову може комусь вікна бе?

- А, не зачіпай мене такими дурницями. Маю досить клопотів без них.

- Але, може стара знову за вуха крутила? За часто до нас вступаєш, га?

- Так як би то був гріх випити чарку по тяжкій праці. В кожнім разі, краще як іти до церкви й там кидати на тацу...

Корови напившись води, паслися спокійно під горою. Максимін і Мелася мали час відпочити й з'їсти свій скромний кусок хліба й сиру. Хлопець скоро ковтнув свою пайку тай змучений, положився спати. А дівчина сиділа на камені задумана. Мріяла...тільки мрії її не були дуже веселі. Хоч вона мала чотирнадцять років, її ум був мало розвинений. У школі не була вона ще ані разу. Не було можливости. Родина була нужденно бідна. Вже на восмім році життя її запрягали до праці, а на десятому вона вже була в наймах, як пастушка. А що до релігії,то ціле її знання було:"Отче Наш" і "Богородице Діво", тай і то рідко коли памятала їх проказувати. Одинадцятлітний Максимін не був у кращім положенні. Його мачуха мало ним цікавилася. А батько більше дбав про вино як про сина. Вільшість своєго часу хлопчина переводив на якійсь забаві по вулицях. У школі також ще не був. А як деколи взяли його до церкви, то дуже нудився, і коли міг, то втікав.

Мелася сиділа й роздумувала про свою гірку долю. По лиці тихенько котились сльози. Мріяла, що вона в теплій хатині.Сидить біля мами, пригортаєтвся до неї ніжно песtitься й слухає її співу. У серці така радість, такий спокій; вона, вже не мусітиме голодувати, ані так тяжко гарувати...

Нараз прокинулася наче зі сну. Скоро встала,оглянулася.

"Максимін,де корови?"

Максимін пробудився,а Мелася вже побігла на гору. Він скоро побіг за нею. Вибігли на гору й аж легше відітхнули. Корови спокійно паслися по другій стороні, в долині. Діти вернулися, по рештки своєї перекуски. Дівчина бігла дещо скорше. Нараз нагло зупинилася. Очима повними подиву, гляділа на другий бік потічка що протікав не далеко. Там, на тім боці горіло велике колесо світла,

ясніше як сонце.

"Макс!" - вона крикнула, "Дивись!"

Діти стояли як вкопані. Зі страху не знали що робити. Колесо світла поволи почало відкриватися, а незабаром вони побачили в ньому постать прекрасної жінки. Вона сиділа, похилена, лице в руках. Вона плакала.

Максимін, звичайно такий жвавий і відважний згубив всю свою відвагу. Вже збирався втікати, коли жінка встала. Її одіж і лице мали ще більший блиск, як саме світло.

"О Боже!" шепнула Мелася.

Чудесна пані поглянула любо на пастушків і ласкаво промовила:

"Діточки мої, ходіть ближче. Я маю вам щось дуже важного сказати."

Страх дітей пропав.Вони прибігли до неї і стануло так близько, що моглиб її доторкнути.

Знову гарна пані промовила, тепер голосом дуже сумним.

"Як мої люди не будуть послушні, я буду змушена пустити руку мого Сина. Вона вже така тяжка, що я вже довше не можу її стримувати. О як довге вже я за вас усіх терплю... Хоч як добре ви на будуче не молилися б, не зможете ніколи мені відплатитися за все, що я для вас перетерпіла..!"

Скаржилася, що люди безупину вживають проклони й ніколи не шанують неділі. Предсказала, що як не поправляться, то настане великий голод. Відтак переказала обом дітям тайну. Вкінці, заким знеслася до неба, промовила:

"Це, діточки, ви розкажете всім моїм людям."

І ці діти вірно сповнили своє завдання. Перед 19 вереснем, 1846 року у Франції мало хто знав, або чув про село Абландінс, у дієцезії Ля Салет. Але по тім дні, чутка про об'явлення Марії рознеслася по цілій Франції, а відтак Європі й по цілому світі. Цю першу річницю тої появи місцевий епископ дав дозвіл на першу Службу Божу на цім місці об'явлення. Було коло 50,000-60,000 паломників... Вірні взяли доручення Марії до серця. Вона нагородила їхню віру многими чудами і ласками.

У Ля Салет, Марія, мати людства об'явилася двом пастушкам і заплакала. Плакала бо її діти забули про свого Сотворителя. Плакала бо вони своїми проступками наражали себе на вічну загибель. Це об'явлення є подібне змістом до об'явлення у Люрді, Фатимі, Боранґ і інших де Марія заохочує своїх дітей до поправи життя. Але тільки у Ля Салет Божа Мати плакала... плакала...на доказ її журби про наше щастя і спасіння.

ОДНЕ БАЖАННЯ

Бр. Юрась Симбала

Вмерла,

Несподівано, нагло вмерла. Вона була тільки новичкою, не цілих два роки у згромадженні Сестер Домініканок, а вже мерлець. Сестри пригадали собі день, коли маленька девятлітня Імельда Тамбертіні з мамою вперше них прийшла. Хоч, була молоденька, її прийняли. Короткі літа перийшла вона, але в них виповнила завдання свого життя – одним великим бажанням.

Ціле італійське місто Больонія тішилось, коли 1322 року народилася маленька Імельда. Її тато був головним начальником війська в тому місті. Побожні батьки новонародженої дитини були загально люблені й тому всі любили їх донечку та за неї молитися.

Це була незвичайна дитина. Вже на пятий день своїх уродин, вона не хотіла нічого іншого, а одного дарунка – Ісуса Христа в Святому Причасті. Як вона плакала, коли їй сказали, що Церква вимагає, щоб дитина мала бодай 14 літ заки зможе приняти Перше Св. Причастя. Але не знеохочувалася. Вона зробила собі сильну постанову молитися, щоб Церква змінала такий тяжкий для неї й кривдячий закон.

Та й не тільки сама молилася. Вона просила й других, зокрема бідних і калік. Минуло чотири роки. Її туга зростала. Може, думала вона, я скорше прийняла б Ісуса, якщоб я була в манастирі. Там же ж щодня причащаються. І так довго й сердечно благала маму й тата, щоб їй позволили вступити до Сестер Домініканок аж доки їх уста позволили, хоч серця їхні тому противилися.

Раділа маленька Імельда, що вже Ісус її. Але й у манастирі через два роки, відмовляли їй того великого щастя. Ми не можемо зміняти церковного закону, пояснили їй Сестри. Ти мусиш ще ждати. І вона ждала, бажала й молилася.

У навечеря свята Вознесення Христового 1333 року, Ісус вислухав молитов

маленької улюблениці. Того дня, як звичайно, всі сестри запричащалися підчас Служби Божої, а вона одинока сиділа в лавці. Її серце горіло таким огнем любови й бажання, що Ісус, тому що їй неможливо було прийти до Нього, прийшов до неї. Агнець полишив престіл і почав кружляти над нею. Здивованні сестри, зрозуміли бажання Христа, скоро закликали священика й маленька Імельда, що так бажала приняти Ісуса – запричащалася.

Потім клакнула, примаючи Христа в свойому маленькому, повному любови серці. Не рухалася, не вставала, тільки любила. Цілу годину клячала. Вже думали сестри, що змучена, що в неї коліна вже будуть боліти. До неї... поругали...а вона?

Вмерла!

СВЯТИЙ ЙОСАФАТ У НАШОМУ ЖИТТІ

Бр. Пальба Панікер

"Тім тя молим, Многострадальне, моли пастирей Начальника, Христа, нас причтати десному овец стоянію і спасти душі наші."

Ці пригарні слова знаходимо в тропарі на честь св. Священномч. Йосафата. Та одне слово, яке наче передає зміст цілого життя нашого дорогого Святого, вибивається на перше місце й приковує нашу увагу. А це слово – Многострадальне, – многострадальне з любови до Бога, многострадальне за св. Церкву, за спасіння людських душ. Ці слова захоплюють наш ум, полоняють серце і наче змушують нас до почитання, любови й наслідування.

Та від охоти наслідування, до самого дійсного наслідування нераз дуже далеко. Часто відстрашують нас від того великі подвиги Святого, його строгі пости,

СВ. СВЩМЧ. ЙОСАФАТ МУЧЕНИК З'ЄДИНЕННЯ

довгі молитви, тяжкі бичування, томлива праця. Задивлені на нашу слабосилість і на модерній спосіб життя, кажемо, це не на наші часи, не для нас. Причиною такого рішення є не тільки наш страх перед терпінням і працею, але також наше мильне поняття про святість. Бачимо її саме в тих зовнішніх ділах, а не у внутрішній глибокій вірі й горячій любові, дивимося не на корінь дерева, але на його овочі. Тому часто шукаючи доріг до святости, ми подібні до человіка, що не міг знайти своїх окулярів, бо перед хвилиною підсунув їх на чоло.

Кожна людина має своє терпіння, свій хрестик. Сам Ісус Христос сказав виразно що хто хоче за ним іти "нехай візме свій хрест і йде за мною. "Не чужі хрести маємо носити, але свої, такі, які Боже Провидіння на нас вложить. Маємо носити не ті хрести, що їх святі носили але так, як святі носили. Кожному Господь дає потрібні ласки, щоб міг свій хрест носити й під ним не впасти, але дійти до призначеного собі ступеня святости. Не кожний може здобутися на геройські подвиги, але кожний може намагатися вірно зберігати обіти, заховувати правила, щиро молитися, любити своїх братів, бути вірним у найменших речах. Такими засадами руководився Св. Йосафат і тому дійшов до великих діл, а навіть до геройської смерти за Святе З'єдинення.

У житті Св. Йосафата є багато речей, що можемо й повинні наслідувати. Він же ж не був ангелом, але людиною, так як і ми. Він також мав труднощі в духовному житті, багато натерпівся від ворогів Божого царства, а нераз і від приятелів і від своїх вірних. Тут він для нас прикладом, як зносити свої терпіння й невдачі.

Часом, коли читаємо життя святих, нам здається, що вони були людьми не з цього світу, або як мертві нечулі на терпіння камяні статуї. Ми чуємо, що можемо їх тільки подивляти, але не наслідувати. Та не так наш Св. Йосафат. Його ми можемо не тільки подивляти й почитати, але й любити й наслідувати у кожній ділянці нашого життя. Для нас він завжди буде нашим дорогим, рідним святим, оновником нашого святого Чина, нашим братом і батьком. Він розуміє наше життя, наші труднощі й наші змагання й певно кожному поможе дійти до намічено ї мети, коли тільки будемо його про це просити й старатися наслідувати його життя. А кожний василіянин найде в житті Святого багато прикмет до наслідування, коли тільки схоче, і коли тільки буде в наших серцях така глибока віра й горяча любов, як у Св. Йосафата.

ДОРОГИ БОЖІ НЕ ТАКІ, ЯК ДОРОГИ ЛЮДСЬКІ

Бр. Червон

У житті завважуємо, що Бог звичайно робить зовсім інакше, як того людина сподіється. Ось хоча б наше покликання. Це велика тайна, якої ми напевно не вміємо словами пояснити. Це особлившa ласка, що прийшов такий час в нашому житті, коли ми почули Божий поклик і тому покликові відповіли, хоч може перед тим про те навіть і не думали.

Мабуть не було на світі миліших Богу осіб, як Марія і Йосиф, але й вони мусіли перейти велику пробу яка, після людського способу думання зовсім незрозуміла. Коли мав народитись Ісус Христос, цісар Август видає приказ переписати ціле населення імперії і бідний Йосиф з Марією мусять іти до Вифлеєму. Тут, по тяжкій дорозі не можуть найти місця на спочинок. Ходять від гостиниці до гостиниці від хати до хати, але надармо, ніхто не хотів приняти, здавалось навіть сам Бог забув про них. Для всіх є місце, тільки не для тих, що Богові найвірніші. Нарешті найшли місце у стаєнці, між звірятами. Бог випробовує своїх вибранців. В інших вже можно було б повно нарікання, невдоволення, але не в Марії та Йосифа, бо вони й у найприкріших хвилинах, завжди бачили Божу волю, Боже зарядження.

А й для самого Христа, коли Він прийшов на цей світ у виді маленької дитини, що приготовлено для Нього? Коли народиться королівська дитина, цілий світ знає про це, приготовляються паради, забави, торжества. А про Ісуса - тільки Марія і Йосиф знають, що це Божа Дитинка, тільки віл і осел стоять коло Його ясел. Хто з нас планував би таке принятття для Спасителя світу? А однак - дороги Божі інші, ніж дороги людські.

Ця маленька застанова показує нам, як треба й нам поводитися у прикрих хвилинах нашого монашого життя, як дуже треба нам вчитися від тих святих осіб покори, терпеливости, а понад усе згоди з Божою волею, навіть у найприкріших хвилинах.

ХРИСТОС

РАЖДАЄТЬСЯ

AURORA

MUNDARE, ALBERTA

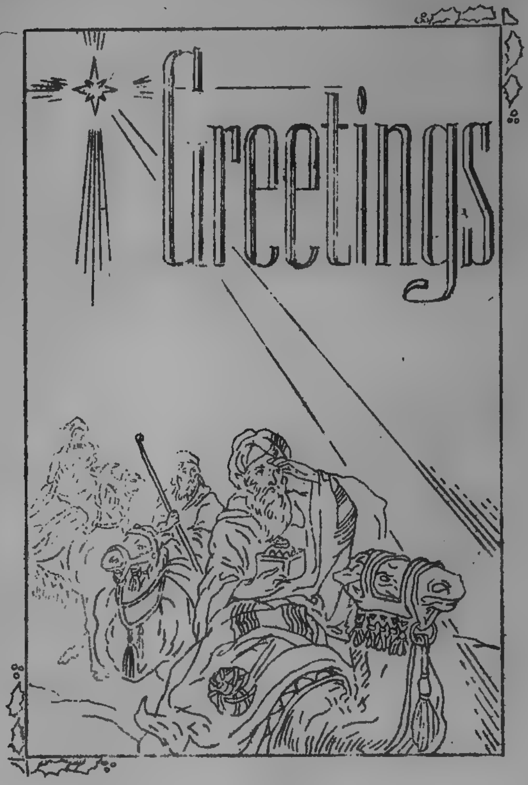

ROME AN IMPRESSION

A Colourful Panorama of Religious and Seminarians

There are many and varied historical landmarks and cultural attractions in this eternal city that draw tourists from all parts of the globe. But a sight that invariably catches the eye of a newcomer to this metropolis is the large number of priests, religious and seminarians who throng the streets at every turn. With their diverse and colourful garb they form one of the impressive sights and contribute much to the city's charm. At least such is my impression. In fact, their variety and colour not only impress but sometimes confuse, as in the case of the tourist inquiring about the Passionate Fathers, the ones with the loose habits.

The distinctive habits and seminarians is really a means of distinguishing them, one from another, but when you come face to face with such a number and variety your memory gives out. Amidst this maze of coloured garb one group of seminarians and their colours stands out loudly, brightly and unmistakably. These are the Germans with their unusual bright-red soutanes and black sashes. Can you picture yourself in a red habit in the thick of a crowd on a busy city street?.... Well, they are here, and because of their garb they have been tabbed among the seminarians, affectionately if somewhat irreverently, with the epithet, "The Lobsters." If we can give any credence to the story, we are told that this rather conspicuous colour of cassock was imposed when some of the students from Germany were found to be frequenting the local taverns (very respectable places in Europe, you know) for a nostalgic sip of their national brew. But whatever the reason, the fact remains that a school of lobster-coloured seminarians strolling across a sunny piazza is certainly one of the more memorable sights of Rome.

An ideal solution to this confusion of colours of cassocks and habits, it seems to me, would be an indexed pocket-size catalogue, complete with colour plates, a description of each individual habit and soutane, and a brief history of the order or seminary to which they are proper. After all these years such a book is long overdue. And yet there exists no such practical guide, and, as far as I know, there is none in the making. So there's a nice big project for some ambitious young cleric.

At first sight one gets the impression that no one, except the Holy Spirit Himself, knows just how many groups of priests and nuns and seminarians there are. But to dispel such an impression I might mention that there are in Rome about twenty - five national colleges. These are the seminaries where ecclesiastical students dwell while attending one of the many Pontifical universities. The national colleges explain the presence in Rome of about 10,000 students who adorn the eternal city with their most colourful garb for four to six years per student. Besides the Germans in red, there are the Scots in purple cassocks, red sashes and black cloaks; the Americans with their black soutanes in blue piping and red cinctures; the Greeks with blue cassocks and cinctures; the Ukrainians with their national colours embodied in a sky blue soutane and a yellow sash; the Polish with black cassocks and green cinctures, and many others with conservative black cassocks, but sashes as varied as the colours of the rainbow. If any of these seminarians are colour conscious they have one consolation. Upon their ordination they shed their distinctive student dress for the commonplace, unimaginative black cassock of the ordained priest.

Then there are the members of the various religious orders and congregations (which includes a variety of nuns whose peculiar cut of habit must have strained the imagination of their founders) who complete the picture. As a mere indication one might mention the Franciscans with their brown habits and their stockingless feet and sandals, and their cousins, the bearded Capuchins; the Dominicans with their whit■

habits and black cloaks, and the Trinitarians, the descendants of the Crusaders of old, with the large red and blue cross on the front of their white habits.

This colourful array of religious and seminarians graces the ancient ruins and cobblestone roads of this once pagan capital, which some nineteen hundred years ago first caught sight of the first priest of Christ to enter this city: Peter the Apostle in fisherman's garb.

A Roman pro Tem.

DE ORIGIN OF DE WHITE MAN

A colored preacher had to explain to his congregation the origin of the white race.

Said the black man:

"Brudders an'sisters, de first man whut de Lord made, been named Adam. De first 'Omom been named Eve. Dey had two chilluns, Cain an'Abel. De ma an' de pa an' all dem chilluns wuz black, wuz called fokes.

"Now Cain wuz a bad Negro, allus shootin an' cuttin'an'gamblin. He wuz jealous uv his brudder Abel an' killed him one day in a'spute ovah de bes watermillion in de patch. Den de Lord come up behin Cain and say, sez he; Cain,whar am dy brudder? Dat Cain wuz a sassy Negro, so he don' turn 'roun' to see who 'tis, but jes 'ansers up biggity. Am I my brothers keeper? I ain't got him in my pockets. I spose he's off somewhar shootin 'craps'.

"Den de Lord he spoke more angry like: 'Cain, Whar Am Dy Brudder?' Den dat Negro turn 'roun' an' he see it wuz de Lord, an' he got so skeered dat his hair stan' up right straight an' his face turn right pale-an'sisters an' brudders, dar an whar de fust white man come frum!"

The Gift of MARY

Bro. Damian Dubinski

Every civilization has had a golden age. A more percise Jewish record tells of a fall from a state of innocence and of happiness through a woman tempting man. If a woman played such a role in the fall of mankind, should she not play a great role in its restoration? And if there was a lost Paradise in which the first nuptials of man and woman were celebrated, might there not be a new Paradise in which the nuptials of God and man would be celebfrated?

In the fullness of time an Angel of light came down from the great Throne of light to a Virgin kneeling in prayer, to ask her if she was willing to give God a human nature. Her answer was that she "knew not man" and, therefore, could not be the mother of the "Expected of the Nations".

There never can be a birth without love. The begetting of new life requires the fires of love. But besides the human passion which begets life there is the "passionless passion and wild tranquility" of the Holy Spirit; it was this that overshadowed the woman and begot in her Emmanuel or "God with us". At the moment that Mary pronounced FIAT or " Be it done ", something greater happened than the FIAT LUX (Let there be light) of creation; the light that was now made was not the sun, but the Son of God in the flesh. By pronouncing

Fiat, Mary achieved the full role of womanhood, namely, to be the bearer of God's gifts to man. As the fall of man was a free act; so too the Redemption had to be free. What is called the Annunciation was actually God asking the free consent of a creature to help Him to be incorporated into humanity.

For the nine months that He was cloistered within her, all the food, the wheat, the grapes, that she consumed, served as a kind of natural Eucharist, passing into Him Who later on was to declare that He was the Bread and the Wine of true life. After her nine months were over, the fitting place for Him to be born was Bethlehem, which meant "House of Bread".

When the Divine Child was conceived, Mary's humanity gave Him hands and feet, eyes and ears, and a body with which to suffer. She held Him in her hands, the Guest Who was also the Host of the world, as if to say, " Look, this is the Lamb of God, this is He Who takes away the sins of the world."

In the filthiest place in the world, a stable, Purity was born. He, Who was later to be slaughtered by men acting as beasts, was born among beasts. He, Who would call Himself the "living bread descended from Heaven," was laid in a manger, literally, a place to eat. Centuries before, the Jews had worshipped the golden calf; in a similar manner the Greeks worshipped the ass. Men bowed down before them as before God. The ox and the ass now were present to make the innocent reparation, bowing before their God. The world might have expected the Son of God to be born, if He was to be born at all, at least in an inn. A stable would be the last place in the world where one would have looked for Him. "Divinity is always where one least expects to find it."

The manger and the cross thus stand at the two extremities of the Savior's life. He accepted the manger because there was no room in the inn; He accepted the Cross because men said, "We will not have this Man for our King." He was laid in a stranger's stable at the beginning and laid in a stranger's grave at the end.

As soon as He was born He started bearing His cross, the only cross a babe could bear, a cross of Poverty. His sacrificial intent already shone forth in the message the Angels sang to the hills of Bethlehem: "This day, in the city of David, a Savior has been born for you, the Lord Christ Himself."

THE TOP LEFT HAND POCKET

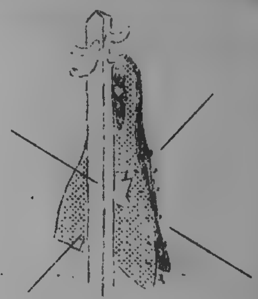

Jerathe Sitwell Bunburry was quite an overbearing man. You might say that he was the most sedate employer that John ever had, especially since this was John's first situation, so to speak. Working with the austere J.B. was somewhat of an arduous task not because the work was particularly difficult, but for the reason that working in the presence of this mass of stone expression was unnerving. Especially because of the paper in the top left-hand pocket of his vest.

All day J.B. retained an expression of solemnity that seemed to be engraved on his face until he would reach into the top left-hand pocket of his vest. Slowly he would unfold the paper, smile and carefully replace it. After a year of this ritual John could bear it no longer. "I must see that paper," he resolved.

Soon enough the opportunity presented itself. The barometer and the thermometer almost reached the century mark, thus causing even Jerathe Sitwell Bunburry to accede to the enormous breach of the proprieties as to remove his suit coat, nay even to remove his vest. During normal circumstances J. B. would remain at his desk every day from 8 to 12, and from 12:30 to 5:30, regardless of any attraction or season. This day the unexpected happened. J. B. left his desk. There hung the vest with the paper protruding from the top left-hand pocket of the said vest. This was John's opportunity; quickly he rushed to the vest and with trembling fingers he unfolded the paper.

At last he was going to see the mysterious paper which had robbed him numberless nights of sleep.

"I" goes before "E" except after "C".

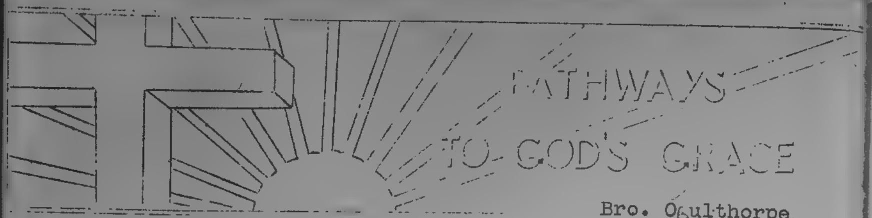

PATHWAYS TO GOD'S GRACE

Bro. Ogulthorpe

For an overwhelming majority of the world's Christians, the essence of religious experience is summed up in the sacraments. From infancy to death the sacraments mark the key stages of Christian worship and sustain the individual worship. A sacrament, in St. Augustine's words, is the "visible form of an invisible grace". It is an outward act, derived from something Christ did or said, by whose performance and observance the individual receives God's grace. How the sacraments are observed by various Christian groups is illustrated below.

Catholics (Roman and Eastern Orthodox) and many Anglicans count seven: Baptism, Confirmation, Communion, Penance, Extreme Unction, Holy Orders, and Matrimony. Catholics believe that sacraments validly administered provide grace necessarily and at once. Other Anglicans, including some of their brethren in the U. S., the Episcopalians, and a majority of Protestants accept only Baptism and Communion as divinely instituted and hold with Luther that "a sacrament without testament (words to convey it) is the case without the jewel." A minority (Quakers, Unitarians and others) accept no sacraments as such, saying no external should come between God's will and the believer. But in all Christianity's branches, though arguments over the sacraments have split Christendom, the faithful incorporate in their beliefs or practices what the sacraments express. "There has never been a week," says a Presbyterian minister, "perhaps not a day since Pentecost, that the sacraments have not given witness to the Christian faith."

BAPTISM

Baptist: The minister immerses and lifts the candidate in a tank especially made for the purpose. A baptist must be old enough (usually 12 to 14) to understand the sacrament.
Russian Orthodox: The priest first anoints the baby with oil, then he immerses it in a font. Par-

ents do not partake in the ceremony; the godparents alone participate.
Congregational: The minister sprinkles water from a silver bowl on the forehead of the child saying, "I baptize thee in the name of the Father, the Son and Holy Ghost." Unlike others they have no godparents.

CONFIRMATION

Lutheran: The candidate kneels at the altar rail, as the minister, who has examined him for doctrine, places his hand on the candidate's head and says, ".....for Jesus' sake, renew and increase in thee the gift of the Holy Ghost..." He then declares to those present that he is a member of the congregation.
Episcopal: The bishop, laying his hands on the candidate's head, says, "Defend O Lord, this child with thy heavenly grace that he may continue thine for ever....." (It is very close to that of the Roman Catholic.)

COMMUNION

Lutheran: After receiving unleavened wafers passed to them on a tray, the communicants kneel at the altar rail and take wine from a silver chalice held by the minister, who wipes it after each one finishes. "Take and drink," he says, "this is the Blood of the New Testament, shed for they sins."
Presbyterian: Members of the congregation remain in their seats as elders of the church pass among them with trays containing small glasses of grape juice and cubes of bread which have been consecrated by the minister.
Syrian Orthodox: By Orthodox custom children receive Communion immediately after Confirmation, taking it directly from the priest.

PENANCE

Episcopal: The minister kneels and leads the congregation in the Litany, beseeching the Lord "to give us true repentence..." Episcopal General confession includes the well-known phrase, "..... We

have left undone those things which we ought to have done...but thou, O Lord, have mercy upon us." The minister then pronounces absolution for all.
Salvation Army: Although it does not accept sacraments, it maintains a "Mercy Seat" or "Penitent Form" to which, during its meetings, members are encouraged to come and confess their sins.

EXTREME UNCTION

Episcopal: At a weekly "Unction of the sick" the priest comes and anoints with oil the forehead of the old in a form of a cross saying,... "that all thy pain and sickness be put to flight...."
Rumanian Orthodox: Coming to the house, the priest blesses the ailing person, then anoints the person seven times saying each time the prayer to God, "physician of souls".

HOLY ORDERS

Methodist: A candidate is ordained a minister when the bishop, in a white stole, and five elders in red stoles place their hands on the candidate's head.
Episcopal: After the laying of hands the candidate is then considered a priest. The ceremony resembles very much that of the Roman Catholic.

MATRIMONY

Methodist: Near the end of the ceremony the minister leads the congregation in the Lord's Prayer. He then raises his hands blessing them, making them husband and wife.
Quaker: The Friends, some of whom describe marriage as a "continuing religious sacrament", have a unique ceremony in which the couple marry themselves. They rise during a special service and say vows to each other.
Greek Orthodox: The best man holds crowns, symbols of equality and virtue, over bride and groom during the ceremony. Placing them on the heads signifies that the marriage is solemnized. Later the priest leads the couple around the altar three times.

THE AURORA CARRIES ON:

The Aurora has had a long and fluctuating tramp, sometimes verbose and elaborate and quite refined, at other times merely verbose; but it has always reflected the spirit that causes its being. It is the spirit that calls us to the Monastery, the same spirit that helps us withstand the rigors of Spiritual Life. Leafing back through past editions of the Aurora has made us both humble and apprehensive, apprehensive that we uphold and maintain the standard set by our predecessors.

The format is different, the paper is different but as Charles says:

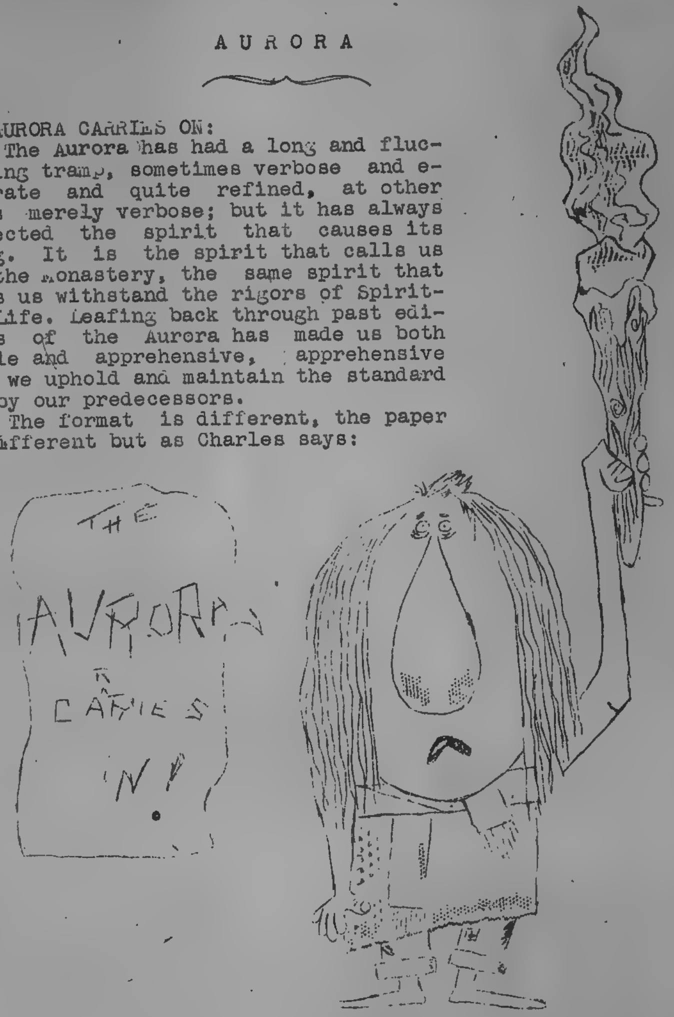

ВИДАЮТЬ БРАТИ
СХОЛЯСТИКИ ЧСВВ
МОНДЕР, АЛТА

ПРОБЛИСКИ

ХРИСТОС ВОСКРЕС

ПАПА ІВАН XXIII
ЛЮДИНА РОКУ

НОВИЙ КЕРМАНИЧ

ВСЕСВ. І ВПР. О. АТАНАСІЙ ВЕЛИКИЙ, ЧСВВ.

Любов-джерело всього життя, основа всякого буття, стовп цілого існування. Бо Бог є любов ю. Любов -це та велика незрозуміла сила, що й тепер як і продовж сторіч володіє цілим світом Любов не тільки спонукує добрих людей до великих діл, любов наглить також кожного диктатора, кожного "Хрущева". Бо й та любов, хоч перекручена, всетаки є відворотною сторінкою правдивої любови.

У своїй основі, любов спрямовує людину до одної цілі - до Бога. Кожний інший напрямок, якщо не звернений до Бога, є злий. У своїй задумі, Бог бажає, щоб ми показали Йому нашу любов через наше відношення до життьових обставин, а ці обставини - це люди, з котрими ми стрічаємося - живемо, наше окруження, прикрі чи веселі хвилини - словом все, що Боже провидіння на нас зсилає. Це все - це тільки засоби до мети, а не саме в собі наша головна мета.

Спотворена любов, спрямована проти Божої схеми, нас рівняє зі звірятами. Божа любов, навпаки, нас підвищує понад земські речі й перетворює нас у зовсім іншу людину; вона має силу робити нас більше й більше подібними до Самого Бога. Якщо маємо правдиву любов, маємо все.

Тому саме Св. Василій оснував монаше життя на цій любові. Він бачив, що без неї, спільне життя, яке є найкращою дорогою до совершенства, було б пеклом. З природи, кожна людина інша. І кожна людина, маючи свій розум, завжди думає, що вона, і тільки вона, має рацію. З того виринають непорозуміння - спори - сварні. Тільки любов може усунути їх із спільного життя.

"Любов є терпелива, любов є ласкава, не завидує, не чваниться, не надувається, не осоромлює, не є користолюбна, не сердиться, не задумує зла, не тішиться неправдою, а тішиться правдою," писав Апостол Павло. (1 Кор. 13: 4,5,6) Розважаючи ці прикмети любови, завважуємо наче нитку, що вяже їх усіх разом - а це умертвіння. Ця чеснота, більше як інші, є потрібна до любови. Кожний раз ми провиняємося проти любови у цім спільному житті, це звичайно через брак умертвіння. Ми або чогось шукаємо, або боїмося втратити свою славу в других, або бажаємо вдоволити свої смаки, чи забаганки. Самопоконання відкриває дорогу до тої любови що "не є користолюбна".

Любов - дух Св. Василія - головна прикмета Василіян. У цьому числі нашого журналика хотіли б ми звернути особливішу увагу на вияви цієї любови в щоденому нашому житті: любов народу, любов Святого Чину, любов братня, любов Церкви - любов Бога. Основане на такій підставі, наше життя буде правдивим Василіянським, Божим життям. Бо любов - це Бог.

НОВИЙ КЕРМАНИЧ

Данило

Всесв. і Впр. Отець Атанасій Великий, ЧСВВ

"Тобе Бога хвалим, Тебе Бога ісповідуем..." По генеральному Домі оо. Василіян на горі Авентіно в Римі, ішов гомін поважних чоловічих голосів. Того дня 14 - ого лютня, 1963, було за що Богові подякувати. Того дня вибрано нову генеральну курію Василіянського Чину. Дванадцять літ! За дванадцять років доля кожного монаха, кожного новика й кандитата, цілого Чину, лежить у їхніх руках. Надзвичайний обов'язок; важкий тягар.

Це скоро не сталося. Місяці перед тим рішучим днем, пущено в хід велику виборчу машину. Перше, проголошено Ґен. Капітулу. Від того часу всі кільцятка великої Василіянської машини почали крутитися. У Канадській Провінції, як і в усіх інших, вислано листи до кожного члена, що має право активного голосу. Вони вибрали делегатів на провінціяльну капітулу. На цій капітулі, що відбулася у Мондерському монастирі від 4-ого до 6-ого січня, між іншими справами, вибрали делегатів, що були представниками Канадської Провінції на генеральній капітулі: Впр. о. Б. Слобода, Протоігумен - член Ґен. Капітули з уряду й делеґати: о. В. Шевчук, вислужений протоігумен і парох в Оттаві, о. С. Курило - Протоконзультор, та о. М. Дацюк, Ігумен Мондерського монастиря.

Рим, вічне місто. Його чарівна краса, старовині пам'ятники - це все робить Рим величним центром Католицької Церкви. У цьому місті відбулася головна частина праці цього довгого процесу. Капітула - це наче щодений іспит, чи тижнева сповідь. Чин пристає на ходу, трохи відпочиває і - дивиться в минуле, дивиться на історію. Як пройшли тих десять років? Чи не треба чого поправити? Чи не відійшов у дечому від тої вузької до-

роги. Треба погоїти ті криваві рани, повитягати колючки, що нераз повбивались вже дуже глибоко. Це мета генеральної капітули - спокійно, розумно контролювати Чин. У кожному людському ділі, хоч і провадженому Св. Духом, є людський елемент.

Не вистарчить тільки поправляти й лікувати те що зранене - треба ще й подумати про майбутнє - про поступ і розбудову. На це є друга Фаза капітули - дати напрямні для дальшої праці Чину. Авто те саме, але Керманич інший. Які тепер будуть наші завдання? Чого вимагають теперішні часи? Пам'ятаючи на ці й подібні питання, делегати приступали до найважливішого моменту капітули - до вибору нової курії. Вони певно не уповали на свої сили й уми - бо це Боже діло, але багато молилися, щоб вибрати саме того, кого Бог хоче. І з Божого Провидіння такий був вислід виборів: Протоархимандрит - о. Атанасій Великий, що вибрав приналежність до Галицької Провінції; Протоконсультор - о. Павло Миськів, дотеперішний Протоархимандрит, що вибрав приналежність до Закарпатської Провінції; Другий Консультор - о. Єронім Химій з Канадської Пров.; Третій Консультор - о. Михайло Ваврик, з Американської Пров.; Четвертий Консультор - о. Йосафат Рога, з Бразилійської Пров.

О. Рога вже другий раз вибраний членом генеральної курії. Третій консультор, о. Ваврик, був духовним префектом у семинарії св. Йосафата в Римі. Представник Канадської Пров., о. Єронім Химій, був короткий час генеральним консультором і секретарем. Коли брат о. Єроніма, о. Атанасій, несподівно помер у Римі 1961 року, о. Єроніма(що в тім часі був членом провінціяльної курії) вибрано заступати місце свого брата.

Імя нового о. Протоархимандрита - Всесв. о. Атаназія Великого ЧСВВ знане в науковому світі з його цінних праць у видавництві й редакції - Записків ЧСВВ та Римських Документів про Історію України і нашої Церкви. Вибираючи його на верховного настоятеля Чину - делегати певно мали на увазі когось, хто мавби такі прикмети, які дерева, у притчі, хотіли бачити у свойого короля: "Щоб і захист нам з нього і честь, і надія й підмога. Щоб і пан наш він був і слуга, і мета і дорога."(Фран."Мойсей")

Боже, поможи йому. Він наш новий провідник і духовний батько. У великій мірі успіх Чину, святість кожного Василіянського монаха залежатиме від нього. Ми не боїмося; ми, як дитина на руках матері, чуємося безпечні.

Не тільки тому, що довіряємо його особистим прикметам, але більше тому, що знаємо, що він на Тебе уповає, і що Ти, по причині його молитов і наших, йому поможеш.

Останні звуки ворушливої мелодії відбивались по коридорах генерального дому. Разом з тією піснею серця всіх приявних звертались до неба у щирій молитві: бережи наш Чин; будь нам ласкавою Матір'ю, як Ти до тепер була, як була продовж століть... "Єдина чистая і благословенная..."

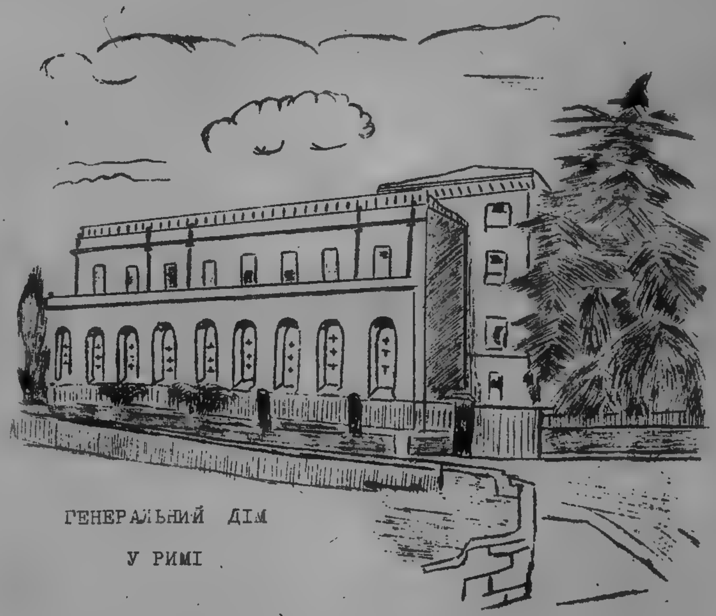

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ДІМ

У РИМІ

ПАПА ІВАН XXIII - ЛЮДИНА РОКУ

Данило

Ви хотіли б бути єпископом? Кардиналом? Папою? Може будете. Але чи ви знаєте секрет? Папа Іван XXIII знає, та не тільки знає, але вміє його вживати. Ця тайна – всі думають, що Папа з ними годиться, всі мають до нього довір'я. Таким чином він може триматись осторонь усіх, бути безстороннім суддією і керівником цілої Церкви.

Около 80 років тому, мало людей знало про Анджеля Джозепе Ронкаллі, сина бідного італійського фармера. Анджельо був як другі хлопці тої сильно-католицької околиці Ломбардії. Одним тільки різнився від більшості хлопців, а це що, відколи він пам'ятає, завжди хотів бути священиком. Коли малий Анджельо мав тільки 11 років, лишив любу родину й пішов до семінарії. Короткі роки стали коротшими, і незабаром, у 25 році життя, став священиком. В Італії у тих часах, кожний чоловік був обов'язані відбути військову службу. Перед і після освячення, як студент і як отець, Анджельо Ронкалі був в армії.

Як священик, о. Ронкаллі мав одне бажання (і ще час) – бути парохом. Це йому не вдалося. Його назначили 1925 р. Апостольським Візитатором у Болгарії. Успіх у цій праці довів ще молодого священика до підвищення, себто до становища Консула Апостольської Столиці у Туреччині й Греції. Та не на довго спинило це становище такі великі таланти, що їх мав о. Ронкаллі. В 1944 р. Папа Пій XII несподівно призначив його на тяжку працю Папського Нунція у неспокійній Франції. Знов, можливо своїм могутнім секретом полагоджував католицькі справи. По таких успіхах у дипломатичній службі для церкви, логічний крок був зробити його кардинилом. Папа Пій XII не тільки вивищив його до кардинила, але і три дні пізніше дав йому титул патріярха Венеції.

По довгій недузі Папа Пій XII помер. Цілий світ, католицький і не-католицький, оплакував смерть цього святого чоловіка. Вибрати його гідного наслідника не було легко. При кінці життя Папи Пія XII, число кардинилів небезпечно зменшилося. Найкращий крок, думали

Представники Нашої Української Католицької Церкви і Чину на Соборі.

делегати, буде компроміс вибрати такого кандидата, що мав би мати за головне завдання збільшити Колегію Кардинилів. І так, 28-ого жовтня, 1958, по одинадцятому голосуванні, вибрали нового Папу, Анджельо Джозепе Ронкаллі.

Папа Іван XXIII. Саме вибране імя нового Папи пророкувало, що він буде Папою переходу. Вже довгий час майже всі Папи вибирали собі імя "Пій". Але тепер, нове імя - новий період Католицької Церкви.

Щоб краще зрозуміти цю зміну, й чому вона така важлива, треба поглянути на працю Папи Івана - а головно XXI Вселенський Собор. Така велика річ собор, що можна сказати, бувається тільки раз на сторіччя, і то тільки в великій потребі. Дивно тому, чому Папа скликав цей собор. Католицька Церква могутня, як і колись була. Членів багато, її шанують, слухають. Немає такої великої небезпеки як єресі, явне переслідування.

Папа Іван, проходжуючись у своїм городі з одним кардиналом, бачив причину. Теперішні часи є перехідні часи: напрямок, думання Церкви є старі, " за часами". Мусимо реформувати Церкву, щоб вона стояла поруч сучасних часів. А як? Ніби чудом прийшла думка: собор.

Новинка потрясла світом. Декотрі прийняли проголошення з радістю; другі зі смутком. Це не відповідний час. Нехай богослови розв'язують різні проблеми, і тоді. Однак Папа рішив. На першій сесії єпископи з цілого світу явились в Римі. Це тепер їх обов'язок. Папа зробив свою частину коли приготовив і скликав собор. Добрий початок це половина діла.

Коли отці собору зійшлися, думок було багато. Кожний знав, що ця рада є для всіх важна, з'окрема для кожного католика. Відновлення Церкви - це ключ, а це відновлення має прийти через самопоправу кожної людської одиниці. Це відновлення має створити шлях до остаточної злуки всіх церков в одній Христовій Церкві. Знайти способи як це зробити, це ціль представників. Не через зміну віри, або проголошення нових доктрин, але радше вони мусять придумати нові відношення і способи, через які стара віра могла б знов стати живою і повною значення.

Поволи, поволи, між представниками собору явилася сцілина. Отці поділилися на два табори, т. з. на ліберальний і консервативний. У консервативній групі є майже всі члени римської курії, оборонці того всього, що

є традиційне й старе у Католицькій Церкві. Ліберальна група - це є в більшій части єпископи Західної Європи. Їх ціль є зломити сильну центральну владу римської курії. Якщо їх заходи будуть успішні, буде інша Католицька Церква.

Головну програму цеї групи єпископів становлять три точки: Перше, змінити Церкву, без зміни доктрин, щоб Вона була домом сучасних людей. Друге, привернути єпископам їх основну, звичайну, оригінальну власть. Це значить, що римська курія сама не буде керувати Церквою. Сила буде розділена по цілому світі. Кожний єпископ буде мати більшу свободу діяння, як він уважає краще. Цим способом, вони думають, Церква буде сильніша, бо кожний єпископ на місці краще розуміє потреби своїх вірних. Ця децентралізація сили Церкви є основою їх плану. Третя мета - мати більше представників у курії з інших краів як Італія.

З другого боку, римська курія аргументує, що така розкидана власть принесе більше зловживання як у курії. Консервати думають, що Церква повинна триматися осторонь від натиску теперішного світу, зберігаючи вірні свої традиції.

Познаки цього тертя вже показалися у першій сесії собору. Коли голова курії представляв план про "Обявлення", тільки наказ Папи спинив дискусію.

Папа Іван XXIII і на соборі є найважливішим колесом. Факт, що він тримає добрий пор'ядок підкреслює саме його велику особистість. Підстава цієї особистости це глибока покора. Він розуміє, що він є тільки сільським священиком, котрого Бог у свойому Провидіння вибрав бути Папою.

Папа Іван любить людей; а люди люблять його. Він свобідно з ними говорить, часто жартує. Його щоденний пор'ядок не сталий. Служба Божа й час спочинку - це є одинокі назначені часи. Так як попередний Папа був строгий і точний, "Іван" (як люди його любо називають) не любить, щоб ним керував годиник. Коли голодний, він їсть; коли перемучений, спочиває. Як Папа, він здійснює своє бажання бути парохом. Не тільки здійснює, але став парахом цілої Церкви.

Протокол - це для Папи колючка. Довгий час після вибору, не міг привикнути до "Ми" замість "Я". Звичай цілування ноги й перстеня Папа скасував скоро. І коли хоче, щоб хтось щось робив, то не приказує, але просить.

Також у перших днях як Папа, він часто прокидався у ночі, кажучи, "Я мушу це поговорити з Папаєю." А тоді, коли усвідомив собі де він; - "Але ж це я є Папою" й зітхаючи, засипляв знову-кажучи, "Треба буде про це поговорити з Господом."

Така сильна є Його особистість, що вона захоплює цілий світ. Люди чуються ближчі Папі, і ближчі одне одному. Католики ним справедливо гордяться. Перший раз, Папа є для всіх у першій мірі людиною.

Основне бажання Папи це єдність. Через цей собор він сподіється її осягнути, а бодай зробити цлях до будучого поєднання. Тепер не-католики краще розуміють Церкву. Її керівники не є відьми, чи духи. Бачать, що є свобода вислову - думання. І це прокладає шлях до одної Церкви. Підчас свого минулого життя Папа Іван зустрічався з багатьма людьми. Він їх розуміє, як добрий пастир. В Його очах роз'єднання це великий гріх.

Коли скликав собор, Папа Іван XXIII отворив довгозамкнені двері. Може він визволив міцні сили, що тепер не зможе контролювати. Або може тепер свіжим повітрям провіє через Католицьку Церкву, щоб Вона могла знов дихати, жити як жвавий, ростучий організм. Два загальні наслідки є можливі з собору: відновлення Церкви; або тільки перероблення обережним способом старих правил. Папа має найкращі надії за собор. У цих надіях виявилася Його глибока духовність. Він розуміє, що не він, не отці собору провадять собором, але - Святий Дух.

МОЛИТВА ЗА ВСЕЛЕНСЬКИЙ СОБОР

Божественний Душе, післаний Вітцем в ім'я Ісуса, Ти що спомагаєш і непомильно ведеш Церкву, вилий повноту Своїх дарів на Вселенський Собор.

Господи душ, найсолодший Потішителю, просвічуй наших Єпископів, які в сердечну відповідь на заклик Римського Архиєрея зберуться на торжественний Собор.

Дай, щоб цей Собор приніс рясні овочі:

щоб світло і сила євангелія щодень більше розростались у людській суспільності;

щоб католицька релігія та її місіонерський розмах набрали нової сили;

щоб осягнено глибше пізнання наук Церкви та спасенне скріплення християнських обичаїв.

Найсолодший Поситителю душ, закріпи нашого духа в правді, серця ж наші послушними зроби, щоби постанови Собору знайшли в нас великодушне прийняття і старанне виконання.

(продовження на ст.2

Франко

Одного разу я був у місті "Калґері" на головних нарадах компанії "Лаха." Вже десять років я продавав спецодяги, найкращі та найвищої якости в Канаді. Було це якраз в суботу; а тому що секретаря боліла права рука, а він лівою не міг писати, сходини відкликано на цілий день.

Ну! Що тепер робити? Не знаю нікого в місті; куди кинутися? Сів я в свій "Фордик" тай поїхав трохи оглянути околицю. Незабаром доїхав до славних канадських гір. Їду тими вузенькими викрутасами аж ми' в голові закрутилося. Але, недалеко надолині, заблистіла прекрасно синя вода спокійного озера. Поїхав я туди, щоб краще оглянути.

Несподівано стрінувся там з двома чоловіками, що якраз кінчили перекуску коло води.

"Гало пане.... За чимось шукаєте? Я Петро Шрубяк," сказав один з них. "Це Штіф Табачнюк.... - А Ви?

"Іван Штанка," відповідаю. "Ні, нічого не шукаю тільки любуюся прекрасним краєвидом. Я в Калґері представляю Вініпеґську галузь славної компанії "Лаха".

"Нам дуже приємно з вами стрінутися. Будь ласка, якщо не спішитеся, ходіть з нами на рибу."

"Добре. Дякую."

На спокійній воді дуже приємно було закидати вудку та час-від-часу витягнути гарного щупака. Між тим часом ми про різне розмовляли.

Нараз Штіф положив набік свою вудку, скинув капелюх та поважно схилив голову. Я поглянув на Петра а він мені показав пальцем на дорогу, що йшла побіч озера. А там. - довга нитка авт, всі світла засвічені - похорон...

Як переїхала процесія, Штіф наложив капелюх і почав закидати вудку.

"Штіфе. Я подивляю твою чемну поведінку. Дуже гарно так віддати послідну пошану помершим."

Штіф, повільно притягаючи гачок, задивлений в синю воду задумно сказав:

"Бачиш Іване, так воно йде. Ще два тижні, тай ми були б були подружені двадцять років."

ПІВРІЧНА ХРОНІКА

Пальба Панікер

Число Схолястиків - 17
Число Новиків - 8
Число Кандидатів - 2

ЛІТО

Підчас літа брр. схолястики працювали переважно при будові нової добудови до монастиря. Реколекції відбулися прикінці серпня. Провідником був о. Віталій Підскальний ЧСВВ.

По реколекціях, п'ять схолястики поїхали мешкати на фарму, доки не скінчиться будова будинку. Того самого дня, 29 серпня, бр. Рафаїл Райберн виїхав до Оттави вчитися філисофії. На фармі брр. працювали, помагали звозити солому та доглядали кури й індики. Цей місяць вони певно довго пам'ятатимуть.

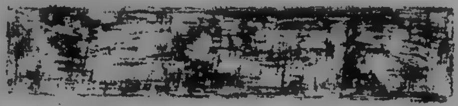

Брр. схолястики ловлять індики вночі.

Вересень

Першого дня вересня приїхали з Америки три схолястики: бр. Михаїл Стельмах, бр. Лев Ґолдейд, і бр. Александир Гуменяк. З тої нагоди мали по обіді рекреацію, а місто вечері був "пікник". Диспозиції прочитано 13 вересня та мали вільний день від праці.

Жовтень

3-го -Вернулися з Фарми схоластики і почилася наука в школі. Цього року о. вікарій Корнилій Пасічний вчить латини, о. Нікон Свірський вчить співу, української граматики і церковнословянської мови, о. Андрій Ковч вчить укр. літератури І, укр. Історії І й укр. граматики, о. Сотер Юник вчить укр. літератури II і укр. Історії II, а о. Сотер Підскальний вчить Математики.

8-го -Відбувся День Подяки. По сніданню всі пішли на Фарму, де правиласна Торжественна Служба Божа в старій, першій нашій каплиці в Канаді. День був гарний тому вечерю їли на дворі, в лісі.

11-го -Сьогодні почався Вселенський Собор, II Ватиканський, тому з тієї нагоди два брати дзвонили продовж чверть години в усі церковні дзвони.

22-го -Впр. о. Протоігумен Боніфатій Слобода ЧСВВ зачали Канонічну Візітацію нашого дому.

Листопад

1-го -Закінчення Канонічної Візитації. З тієї нагоди брати схлястики і новики мали вільний день. По обіді зроблено знимку отців і братів, яка була на обкладниці останнього видання Проблиску. Перед обідом Впр. о. Протоігумен мали конференцію в каплиці і уділилисвое благословення.

2-го -Впр. о. Протоігумен мали конференцію до схолястиків і новиків в рекреаційній салі схолястиків.

14-го -По вечері брр. схолястики мали сходини, на яких постановили відновити видавання Проблиску. Отець Нікон, що були присутні, дали нам деякі завваги і заохотили до праці. Заразом вибрано нових редакторів, і відразу продумували новий напрямок на слідуюче число.

18-го -Празник Св. Священомученика Йосафата. Наш студентський хор співав Службу Божу в церкві під проводом бр. Висаріона Кравця.

Грудень

1-го -Вільний День від науки. Бачили спортові змагання за "Сірий Тугар" ("Grey Cup") на "T.V."

4-го -День Імянин Впр. о. Дамаскина Поповича ЧСВВ. Підчас Служби Божої брати схолястики і новики співали пісні.

19-го -Імянини Впр. о. Протоігумена Б. Слободи ЧСВВ. Служба Божа була по намірені Впр. О.Протоігумена. Спільна рекреація.

20-го -День радости. Зачалися Різдвяні вакації. Цього року прибирали церкву, як звичайно, брати схолястики.

24-го -Святий Вечір. Велика вечер'я, а потім, після традиції, ми грали "гокі". Вночі всі пішли до церкви де відправили хор та були на торжественній співаній Службі Божій. Мондерський церковний мішаний хор співав.

25-го
26-го
27-го -Різдвяні Свята. Спільна рекреація. Трохи забавлялися в "гокі" але не дуже довго, бо сніг безустанно падав. На перший і другий день свят наш схолястицький хор співав торжественну Службу Божу в церкві. Також ми ходили по манастирі, з кімнати до кімнати, співаючи коляди і складаючи побажання.

29-го -Почали триденні реколекції під проводом о. вікарія Корнилія Пасічного перед відновою монаших обітів.

Січень

1-го -НОВИЙ РІК. Празник СВ. О. Н. ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО. Віднова обітів. Службу Божу відправили Впр. о. Ігумен Мирон Дацюк ЧСВВ. Торжественна св. Літургія за розвій Чина та з'єдинення.

Матонські Артисти

4-го -Почалася Провінціяльна капітула, щоб вибрати делеґатів на Ґенеральну капітулу в Римі. Приявними були без вибору:

Впр. о. Б.Слобода, Протоігумен,
Впр. о. С.Курило, Протоконсультор і Пров. Економ,
Впр. о. М.Ґнесько, Консультор і Пров. Секретар,
Впр. о. Р.Мельник, Консультор,
Впр. о. М.Дацюк, Ігумен в Мондері й Маґістер Новиків,
Впр. о. Д.Джіґолик, Ігумен в Ґрімсбі,
Впр. о. В.Бараник, бувший Протоігумен,
Впр. о. В.Шевчук, бувший Протоігумен,

Вісім делеґатів вибраних більшістю голосів:

Прп. о. К.Пасічний, Прп. о.В.Підскальний,
Прп. о. Е.Пащак, Прп. о.В.Дрібненький,
Прп. о. М.Прийма, Прп. о.М.Ханас,
Прп. о. Е.Білик, Прп. о.Н.Свірський.

Делеґатами вибрано: Впр. о. Володимира Шевчука пароха в Оттаві; Впр. о. Севастіяна Курилу - провінціяльного економа і протоконсультора; Впр. о. Мирона Дацюка - ігумена мондерського манастиря.

6-го -Перед вечерею відбувся концерт в честь Впр. о. Протоігумена та Впр. о. Економа з нагоди їхніхім'янин (хоч з деяким опізненням). Концерт приготовили брр. Схолястики і Новики.

29-го Бр. Людвіґ Шабо дістав габіт і нове ім'я бр. Маркел. Вечором прощальна вечер'я в честь Впр. о. Ігумена М.Дацюка перед виїздом до Риму на Ґенеральну Капітулу.

Лютень

1-го -Піврічні іспити??????(більше не скажемо)

3-го
до
10-го -МАТОНИ. Останнього дня брати схолястики і новики дали аматорський концерт, а по вечері була матонська друга випродаж. Акціонерами були о. Корнилій Пасічний і о. Епіфаній Пащак.

16-го -М'ясопусна субота. В год. 8:00 брати схолястики і новики співали Службу Божу за душі померлих Отців і Братів нашого Чину.

24-го -В год. 10:00 відбулися Облечини брата Григорія Борецького. Він вибрав нове ім'я - брат Йосиф.

(Продовження на ст. 21)

БЛАГОВІЩЕННЯ

Марієвич

У хаті вже був сумерк. В кутку стоїть ніжна молода постать і молиться. Вона звернена в сторону Єрусалимської святині - її серце там, при Господній скинії. "Боже мій і Господи, прискори час приходу Спасителя, якого Ти обіцяв прислати, щоби Він отворив раз на все Небесні двері і щоб чим скорше відкупив людські душі від грішних кайданів. Також прошу Тебе мій Боже, щоби я могла бути слугою тої жінки, що має бути матірю Спасителя, тому що я сама не гідна такої великої ласки."

Раптом, чудесне світло залляло хату й вона побачила перед собою ангела. А що було ще дивніше, це що ангел поклонився її і сказав: "Радуйся благодатня, Господь з тобою. Благословенна ти між жонами." Лук. I, 28.

Марія не знала що відповісти. Аджеж вона мала себе за ніщо а ангел її каже, що вона благословенна між жінками. Але ангел спинив хід її думок кажучи: "Не бійся Маріє, ти бо знайшла ласку в Бога. I ось зачнеш у лоні і породиш сина, і назвеш Його імям Ісус. Він буде великий і Сином Вишнього назветься, й дасть йому Господь Бог престіл Давида, вітця Його і царюватиме над домом Якова по віки та й царству Його не буде кінця." Лук. I, 30-34.

Але Марія зробила обіт Богові, що зберігатиме досмертну чистоту. I вона відповіла кажучи: "Як же це станеться, коли я мужа не знаю." Лук. I, 34. Та ангел успокоїв її словами: "Дух Святий найде на тебе й сила Всевишнього окрие тебе, тим то й Святе, що народиться, назветься Син Божий. I ось Єлисавета, твоя родичка, й вона зачала сина в старості своїй, і це шостий місяць їй, що зветься неплідною. Бо в Бога нема неможливого жадного слова." Лук. I, 35-38.

Як же ж Марія відповіла? Вона сказала: "Я раба Господня, нехай буде мені по твойому слову." Лук. I, 38. Вона могла сміло сказати: "Це Матір Господня," але Марія знала, що ласкою Божою вона є тим чим є і що Бог сотворив її без нічого, так що те велике достойнство не зробило її гордою.

Марія, знаючи від ангела, що Єлисавета вже шостий місяць при надії, зробила довгу і небезпечну подорож, щоб її помагати в господарстві й перебувала з нею через три місяці.

Підчас діяльного життя Ісуса Христа ми бачимо, що де Ісуса прославляли, там Марії не було а де Ісуса зневажали і погорджували, там була і Марія. Коли всі апостоли повтікали, крім Івана, то вона з ним стояла під хрестом і не боялася ані жовнірів ані насмішок людей. Вона одинока найліпше відзеркалювала покору свого Сина і тим заслужила собі на той великий титул: "Цінніша від Херувимів і незрівняно славніша від Серафимів."

ЧОЛОВІК НАЙБЛИЖЧИЙ БОГА

Володимир

Одинока безпосередна згадка у Святім Письмі, що кидає світло на характер або чесноти св. Йосифа, це два слова "людина праведна" (Мат. I,19). Тільки ті два слова є записані про св. Йосифа, що тепер є патраном цілої св. Церкви, згромаджень і організацій. Так як заручена з ним жена, Преч. Діва Марія, св. Йосиф жив укрито і покірно щоб також у ньому сповнилися Божі слова: "Хто вивищується, принизится; а хто унижує себе, той буде вивишений. (Мат. 23,12)

Подивімся ближче на життя, що вів св. Йосиф у тім маленькім, незнанім місточку, Назареті. Був він столярем і то значить, що від ранку до вечора робив св. Йосиф при своїм варстаті - тесав дошки, різав, гиблював. Святі образочки часто неправдиво представляють нам св. Йосифа, бо вони показують Його при дуже чистім варстаті, маючи на собі чисту одожу і ще до того прикрашену золотими нитками, Його руки делікатні і білі. Коли ми подивимося на такий образок то може подумаємо собі, як така особа може щось зробити або виконувати тяжку працю. Але якраз противно - св. Йосиф був звичайним столярем. А слово "Звичайний" значить, що він носив робочу одежу, руки Його були сильні і тверді а коли він працював то працював тяжко і довго, бо мусів постачати для найцініших скарбів, що світ коли бачив, або буде бачити, Ісуса і Марії.

Уявім собі ту глибоку покору яка окружала Його цілу душу коли він глядів на те мале Дитя при Його варстаті знаючи, що це Син Божій - обіцяний Месія. Його аж до самої землі прибивала та гадка, що він має батьківський авторитет над своїм Сотворителем. Які безмежні науки зискав св. Йосиф від Ісусика. Справді він осягнув високу святість коли він мешкав під одним дахом з Ісусом.

Чесноти, що він мав, збільшалися з дня на день аж поки Бог покликав його по вічну нагороду.

Теологи доказують, що св. Йосиф помер підчас укритого життя Ісуса бо нема більше про нього згадки підчас прилюдного життя Ісуса. У небі всі ті малі щоденні труди і праці які св. Йосиф робив для своєї родини перемінилися у безконечні заслуги. Отець Фабер дуже гарно представляє святість св. Йосифа у цих словах - "Ті невисказані скарби Божі, Ісус і Марія, є поставлені під охороною св. Йосифа, а він сам є скарбом як також Божою скарбницею."

Ми, так як св. Йосиф, є столярі бо мусимо збудувати духовну будівлю, будинок, що буде солідний і недопустить через свої мури світовсго гамору. Станьмо тепер помічниками цього найвищого столяра, св. Йосифа, бо як ми щось зле додамо до нашого будинку або трохи потовчемося при роботі то він нас поправить і поможе нам збудувати прекрасну святиню для св. Духа.

Щоб заоевнити нас і також, щоб збільшити нашу набожність до св. Йосифа застановімся над словами св. Тереси з Авіллі - "Я ніколи не знала нікого, що маючи правдиву набожність до нього, не поступив більше у чеснотах, бо він помагає особливо тим, що поручаються Йому", і "хто хоче провідника, щоб навчав його як молитися, нехай вибере собі цього великого святого, а певно ніколи не розчарується."

"У потребах ідіть до Йосифа."

В І Ч Н А Я П А М Я Т Ь ! !

Високопреподобний Отче Ігумене,

З приводу смерти Вашого Батька, бл. п. Луки Дацюка, ми, всі схолястики, складаємо Вам найщиріше співчуття.

Життя Вашого Батька не скінчилося, а навпаки, продовжується і в повноті продовжується. Смерть розлучила Вас, щоб колись, у вічності, Ви знову стрінулися. Ваш Батько відійшов із цього світу, щоб прийти до Христа Спасителя. Золотим ключем, смерть відчинила Вашому Батькові браму вічности, щасливої вічности з Богом.

Ми запевняємо Вас, ВПреподобний Отче Ігумене, що нашими молитвами стелитимемо шлях Вашому Батькові до дому Небесного Вітця.

брр. Схолястики і Новики.

ПОЧАТОК НОВОГО ВАСИЛІЯНСЬКОГО МОНАСТИРЯ В ОТТАВІ

Т.Ш.

У 1958 році настоятелі Чина перенесли Василіянських Студентів до Оттави, щоб на Філософічнім та богословськім Факультетах оттавського університету вони могли продовжати свої студії. Тимчасовим помешканням для студентів був оттавський дієцезальний семінар латинського обряду. Однак, через ті чотири роки, було завжди гарячим бажанням настоятелів канадійської провінції набути в Оттаві монастир, де молоді Василіяни могли б провадити монаше життя згідно з Конституціями та приготовлятися, як науково, так і духовно, до своєї взнеслої мети, до священства.

У своїх надіях наш Чин не завівся! Боже Провидіння так подбало, що коли найпекучіше відчувався брак власного монастиря,тоді знайшовся відповідний дім.А ось як:

Десь на початку місяця жовтня, ректор богословського Факультету оттавського університету, повідомив Впр. о. Ґнеська, професора на тому ж Факультеті, що канадійській епископат набув нову резиденцію для Апостольського Делегата в Канаді, і з тієї причини, його попередня резиденція була на продаж. Цей дім -- великий, камяний, імпозантний та збудований недалеко університету в одній з найкращих дільниць міста Оттави. Цей дім поставлений на вершку горбка, і тому його видно вже здалека. Сашій будинок, котрий був резиденцією Апостольських Делегатів у Канаді поверх шістдесят літ, має около 25 кімнат та гарну каплицю. Знадвору є ґарадж на двоє авт та ґротта Пречистої Діви Марії. Цілий дім, ціла посілість, є окружені гарним травником. -- Цей дім сподобався отцям настоятелям Канадійської Провінції, так що около дня 14-го листопада, 1962, договір продажі-купна був підписаний і таким способом Василіянський Чин у Канаді набув ще один, так довго очікуваний, монастир, у столиці Канади.

Підчас останніх двох тижнів місяця листопада новокуплений дім був перетворений у монастир. У цій справі дуже багато потрудилися Впр. оо. С. Курило та М.Ґнесько та по своєму приїзді о. В. Сорока, набули конечні речі для нового дому.

Мабуть найважніші дні історії нового монастиря були

дні 1-го та 2-го грудня, 1962. В суботу вечір, 1-го грудня, отці та брати студенти попрощалися з ректором семінаря та з семінаристами, а відтак перенеслися до нового дому. У новім домі мали мешкати слідуючі особи: Впр. о. Сорока, вікарій дому; Впр. о. В. Шевчук, парох; Впр. о. Б. Мальований; Впр. о. М. Зазуля; 3 брати богослови; 7 братів Філософів; бр. Ніль Бибик, Кухар.

День 2-го грудня був першим днем ОО. Василіян у новім домі. За подяку за Боже благословення у набуванні цього дому, Впр. о. В. Ваврик відправив співану Службу Божу, Молебен до Серця Христового, "Тебе Бога Хвалим", та "Под Твою Милость". І таким способом розпочалось життя монахів-Василіян в їхнім новім монастирі. Основання цього ж монастиря є ще одним кроком у розширенню та скріпленню Василіянського Чина, того ж Чина, що дав так багато мучеників за святу одність церкви. Дай Боже, щоб з нього вийшло якнайбільше ревних, побожних та добре приготовлених працівників-Василіян для Божої ниви.

ВАЖНІШІ ЗАПИСКИ

З ХРОНІКИ

1-го грудня: День перенесення до нового монастиря.
2-го грудня: Перший день у новім монастирі.
9-го грудня: Впр. о. Д. Джиголик, Ігумен монастиря у Грімзбі, відвідав монастир.
22-го грудня: Початок різдвяних вакацій.
24-го грудня: Свят. Вечір, Різдво...
29-го грудня: Початок реколекцій перед відновою обітів.

1-го січня: Новий Рік, ... віднова обітів.
7-го січня: Початок другого семестру шкільного року.
14-го січня: Початок тижня іспитів з богословя та Філософії.
24-го січня: Чотири отці Обляти, професори на богословськім та Філософічнім Факультетах університету, відвідали монастир.

1-го лютого: Впр. о. М. Дацюк, Ігумен монастиря у Мондері, відвідав монастир.

7-го лютого: У год. 12:30 відбувся великий обід, на котрім головним гостем був Його Екселенція, Архиеп. С. Бадджіо, Апостольський Делегат до Канади. Крім Апостольського Делегата були також приявні слідуючі гості: Преосв. Кир Ізидор; Преосв. Кир Андрій; Впр. о. Протоігумен; і Впр. о. С. Курило.
-- Цей тиждень також був тижнем Матонів.
14-го лютого: Його Екселенція --М. Лемю, Архиепископ Оттави відвідав новий Василіянський монастир і був приявний на обіді. Це за його старанням та заохотою, ОО. Василіяни могли набути цей історичний дім. За цю Його сердечність та доброзичливість до Василіянського Чина, всі Василіяни є Йому дуже вдячні.

ПІВРІЧНА ХРОНІКА (Продовження)

Вересень

5-го -Впр. о. Ігумен приїхали додому з Риму...
25-го -Благовіщення. Брати схолястики і новики співали співану Службу Божу в церкві. Спільна рекреація.
28-го -Вільний День. По обіді брати схолястики поїхали на фарму де мали "пікнік" в манастирі, тому що дощ і сніг падав на дворі.

ПЧОЛИ

ТЕРПЕЛИВІСТЬ

- Усе прийде, якщо ми зможемо ждати. - Танкрид
- Терпеливість є гірка, але її овоч солодкий-Русав

- Неможливо людям проповідувати терепеливість, хібащо проповідь є така довга, що люди, слухаючи її, вправляються в терпеливості.

Ніхто не в силі навчитися терпеливости хіба піде в бурхливий світ і прийме життя таким яким воно є.

- Бічер

УКРАЇНСЬКА ПОВСТАНСЬКА АРМІЯ

Іван Іванович Іванів

Українська Повстанська Армія створилася на терені України в роках 1942 - 1943 до боротьби проти німців і большевиків. Спочатку, це були малі боєві відділи, що діяли самостійно, але згодом вони зорганізувались, і прибрали форму правдивої армії. Своїх вояків армія вишколювала в Карпатах. Під кінець війни, УПА розвинула діяльність так успішно,що на окупованих українських територіях панами були не німці, а українські партизани.

Українська Повстанська Армія вирізняється від інших партизанів високим степенем організації, до якої вона дійшла за розмірно короткий час, і інтензивніство свого спротиву большевицькій окупації на Україні. В повоєннім періоді, обставини примусили УПА розбитися на менші відділи, але це тільки посилило їхню дошкульність большевикам. Хоч як вони не брались до цих партизанів, не могли нічого вдіяти. Партизани, піддержувані українським населенням, далі вели свою дош-

кульну роботу. Тим самим, піддержували дух спротиву між народом, і не давали большевикам можливости вповні опанувати територію.

Згодом при співпраці Польщі й Чехословаччини,вдалось большевикам знищити багато повстанських залонів. Тому, УПА йшла щораз глибше в підпілля. Але вона не здавалась, і своєї праці не перепиняла. Доказом цього була сумна вістка, яка наспіла в березні 1950-ого року: згинув геройською смертю в бою з большевиками головний командир Української Повстанської Армії, Тарас Чупринка (Роман Шухевич). Згинув за волю України.

Правдоподібно, УПА далі продовжає свою боротьбу, хоч вісток не маємо. Молімся за українських партизанів, за Україну. Вони ж бо майже на тім самім становищі, що й монахи, священики, єпископи (між ними багато Василіян), що залишились зі своїм народом. Одні боряться матеріяльною зброєю, другі ж духовною. Хоч без сумніву духовна зброя сильніша, успішніша (большевики до нині не перемогли митрополита Йосифа Сліпого, ба, мабуть раді, що позбулись його), всежтаки і матеріяльна зброя потрібна і за наших воїнів, героїв (одних і других) ми повинні молитися.

Здобуваймо сили тепер, фізичні - так, але ще більше духовні, щоб мати їх на поготові колиб і нам прийшлось поборотися з ворогом. За прикладом вояків Української Повстанської Армії з одного боку, і рідних Василіян - ісповідників за віру з другого,

"...
Запануєм і ми, браття, у своїй сторонці.
Душу, тіло ми положили за нашу свободу
І покажем, що ми, браття, козацького роду."

::::::::::

МОЛИТВА (продовження)

І ще просимо Тебе про овечок, які не є вже більше в одинокій вівчарні Ісуса Христа. Вони славляться іменем християн. Дай, щоб вони могли знайти вкінці одність під одним Пастирем.

Повтори в наших днях свої чуда, гейби в другій П'ятдесятниці, і вчини, щоб свята Церква, ціла зібрана в найгарячішій молитві довкола Марії, Матері Ісуса, та під проводом Петра, стала царством Божественного Спасителя, царством правди, справедливости, любови й миру.

Амінь

"Аллах, аллах!"

Кровожадні голоси п'яти тисяч Турків загриміли відповідь на цей знак їх вожда. "Аллах, аллах! Наче чорне гайворoння налетіли вони з усіх сторін на ту "чортову" Козацьку Січ.

З шаблями в руках, з рушницями через плечі, неначе потоп, котилися з темного лісу. Швидко розбили ворота сильними таранами і вгналися в середину твердині.

Але тут – немає нікого. Січ порожня. Та їх це мало обходить. Запорозька Січ їхня! Вони своєю хитрістю, побідили. Вганяли від куреня до куреня, грабували, нищили, палили. Забравши козацькі гармати, збиралися до повороту у свою Туречину. Але цього було ще за мало. Треба було лишити по собі пам'ятку. І тому на запорозькій церкві, що чудом оціліла серед пожежі, високо під самим хрестом – почепили свій магометанський півмісяць.

"Чорний місяць! Ненависний місяць!" Так говорив Кирило Тур, коли побачив турецьку пам'ятку. Турки попали саме в тому часі коли в Січі майже не було козаків. Ті, що лишилися були, коли побачили таку велику силу ворогів, скрилися в темному лузі – серед болот й очеретів. Заки вернулися головні сили козаків – вже було за пізно. Шкода, справді, була маленька, але неслава велика. Пімсти! Чи є кращий спосіб здобути назад свою честь, свою славу? А той турецький знак зполишиться, аж доки ця пімста не сповниться.

Цей тягар лежав найбільше на серці Кирила Тура. Коли

він був ще дитиною, Турки замучили-убили його батька. А тепер це. Його обовязок тепер пімстити цю неславу. На його плечі вложив отаман це велике діло – Пімста.

Дві тисячі хоробрих козаків зголосилися піти з Кирилом. По Дніпрі вони виплили чайками на Чорне Море а там у землі турецькі. Тільки яке-не-будь турецьке місто їх не вдоволить. Воно мусить бути славне, велике, добре оборонене. Вони вибрали місто, що його окружала велика Флотилія галер. Побіда не буде легка, але за те честь велика, що козаки його здобудуть або хоч поруйнують – та визволять бідних невольників.

Денне сонце заходило, а козацьке щотільки сходило. На турецьких галерах сторожа пильно всюди розглядалася. Що це на морі? Прижмурив очі, щоби краще бачити. Та маленька точка на горизонті, чи це не козацька чайка? Одна, дві, десять – і Магомет знає скільки!

"Напад! Козаки нападають на наше місто! Турецькі галери спішно заняли свої оборонi. Перелякані мешканці міста дещо успокоїлися – певні, що їх армія розгромить козаків.

Але саме тоді з трьох сторін міста рознісся великий шум і галас. Це головний відділ Козаків під проводом Кирила Тура напав на місто зі суші. Гурт сюди, гурт туди, все після організованого плану. Як стирта сухого сіна горіло місто. А Козаки наче чудо, як скоро з'явилися так скоро й зникли. Лишився тільки один пам'ятник, що сяяв від ясного світла вогню – хрест святий.

По короткій погоні за козаками, турецькі галери вернулися. Вони не могли догонити спритних низьких чайок, що скоро зникли за горизонтом. Але турки добре знають, що Козаки мусять вертатися через гирло Дніпра. І тому командир турків дав наказ, щоб ціла Флотилія відплила до порту на гирлі Дніпра – Очакова. Тут вони почекають на Козаків.

(Закінчення буде.)

Данило Сковорода

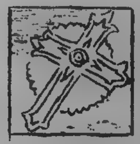

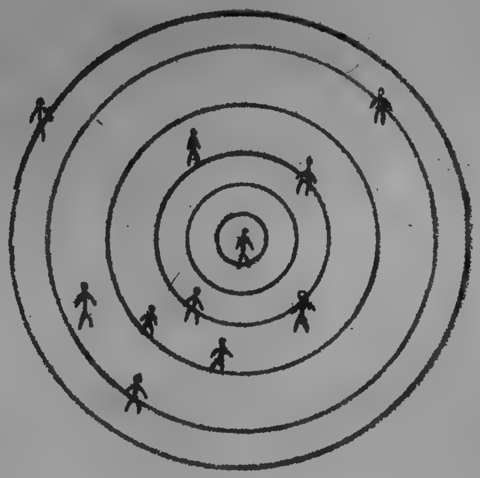

ТРЕТІЙ ЧИН

СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО

Франко

"Нехай стараються мати вірних аґреґованих до нашого Чина згідно з нашою традицією, щоб і вони мали частку з привілеях і духовних допомогах нашого Чина. А Протоархимандрит буде чувати, щоб в аґреґуванні їх та проводі по всіх провінціях придержувалися того самого способу, щоб через те їхня спільнота була неначе наш третій Чин."

Це є витяг із наших конституцій – правило 278, що зобов'язує членів нашого Чину організувати "Третій Чин св. Василія Великого". Генеральна Капітула в Римі,1953 року, врадила, щоб організувати такі Чини між нашим народом.

Третій Чин – це організація світських людей,що, по можливості свого стану, помагають нашому "Першому Чинові" (ченцям) і "Другому Чинові" (черницям) у їх апостольській праці. До нього приймається тільки таких вірних, що ведуть дійсно гідне католицьке життя.Члени Третього Чину стають до помочі нашим парохам у парафіяльних організаціях, як також помагають їм приміром свого взірцевого життя та гарячими молитвами.Вони користуються привілеями та заслугами нашого Першого Чину, як це бачимо з уривку конституцій.

Перший відділ Третього Чину в Канаді був зформований 8-го жовтня, 1961-го року, в парафії св.Петра і Павла в Мондері, тодішнім парохом Пр. о.В. Каменецьким ЧСВВ У празник Св. Василія Великого, 1-го січня, 1963-го року, в парафіяльній церкві, всі члени торжествено зложили свої обітниці жити згідно з уставами Третього Чину Св. Василія Великого.

І дійсно, члени додержують свою обітницю та ведуть взірцеве життя. Один з доказів цього є те, що багато більше осіб у парафії приступає тепер до Святих Тайн. Через них багато Божого благословення сплиає на цілу парафію. А самі члени зростають у досконалості, стають чим-раз більше улюбленими Божими дітьми, що не тільки спричинює радість о. парохові, але передусім Господу Богу, що їх вибрав до такого стану.

"О, грішна душенько, отсе
Послідний твій часок іде.
Не будь уперта, покорись
І з паном Богом примирись.
Бо сильний Бог, сама то вздриш,
Як перед судом затремтеш,--
І гордість грішную твою
Він зломит, наче тростину.
Страшний наш пан Біг для гордих,...."
(І. Франко)

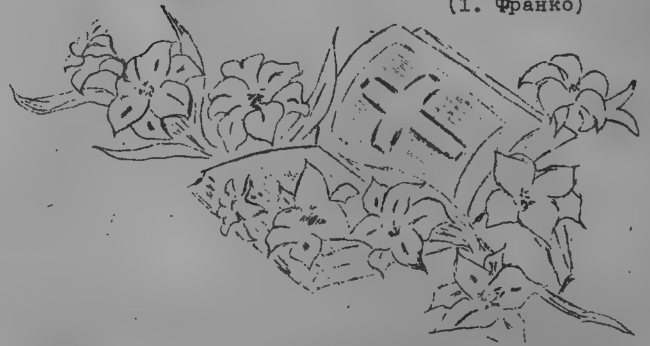

НАШ ОТЕЦЬ ВАСИЛЬКО

Франко

Людям звичайно дуже до серця промовляють та зворушують життєписи таких святих, що визначалися надзвичайним життям, а за свої геройські діла є прославлені святою Церквою. В житті таких святих як святої Тереси від Дитяти Ісуса, Франца з Асижу, та Івана від Хреста є щось визначного, надзвичайного-чим ніхто інший на світі в такій мірі не визначався. Це легко людину захоплює та спонукує до подиву та наслідування – і зовсім слушно.

Однак треба пам'ятати, що святі не є самі з себе тим чим вони є, але кожний з них є досконалим портретом, вималюваним рукою Божої ласки. Тому не можна погорджувати, легковажити менших (в очах людей) святих а величати тільки тих, що є визначніші. Бог, якраз противно, часто домагається вивищення та виявляє святість покірних звичайних людей.

Господь Бог післав Василіянському Чинові багато праведних душ. Хоч не всі винесені на престоли то однак, всі вони можуть і повинні бути для нас гарними взорами, покровителями, а за Божою волею і нашими молитвами також і прославленими святими. Святість людини лежить не в чудах, але в точнім сповненні Божої волі. Божа Мати, найсвятіша по Христі Ісусі, на людське око була звичайною жінкою.

Наш отець Василій Скублений ЧСВВ, був на зовні також тільки звичайною людиною, але життям своїм був одним з найкращих Василіян. Ще як був хлопцем то раненько в неділю можна було його стрінути на дорозі, як ішов пішки до церкви, що була яких 8 – 10 миль від дому, щоб приступити до сповіди та може й бути ще на частині утрені. Чи ж це не ознака любови Бога, жертви, святости? Як молодий новик, схоластик, священик, отець Василій був працьовитий, покірний, побожний та пильний в науці. В терпінню він був дуже терпеливий

та щиро відданий Божій волі. Коли між наукою мав кілька хвилин часу то використовував їх якнайкраще – робив посіщення Найсвятіших Тайн в каплиці або молився на вервиці. Для всіх мав щире, любляче серце та старався сам потерпіти, як іншому зробити прикрість. Його невинність, внутрішний спокій та вдоволення виявлялися назверх у цілій його поведінці. Своїм покірним усміхом, що завжди був на його лиці, він розраджував та скріпляв інших, що знаходилися в клопотах.

Але його життя було переплітане не тільки цвітами рожі але й її терням. Хорував о. Василій часто й тяжко. Однак не знеохочувався та дальше продовжав науку. Під кінець свого молодого життя, дуже тяжко захворів і довго терпів страшні болі. Серед цих терпіннь незабував на ціль свого життя та монашого покликання – освячення себе та ближних. У своїх муках часто шептав сердечні молитви та жертвував свої хрестики за з'єдинення. Хоч його терпеливість та витревалість були геройські, він все що скаржився на себе, що такий нетерпливий та вибагливий. В таких болях просив Бога, щоб прийняв його терпіння разом з жертвами святого Священомученика Йосафата. Закінчив своє життя смертю блаженних.

Цей короткий перегляд життя О. Василія показує,що старання про його беатифікацію не є без основи або неможливе. Однак, все є в Божих руках. Щодо нас найближчих братів отця Василія, ми можемо приспішити це діло своєю щирою молитвою. Є надія, що як досі Бог прославляв інших, так і у відповідному часі прославить душу о. Василія Скубленого, славою святих, якщо це вийде на більшу славу Божу.

ХРИСТОС ВОСКРЕС

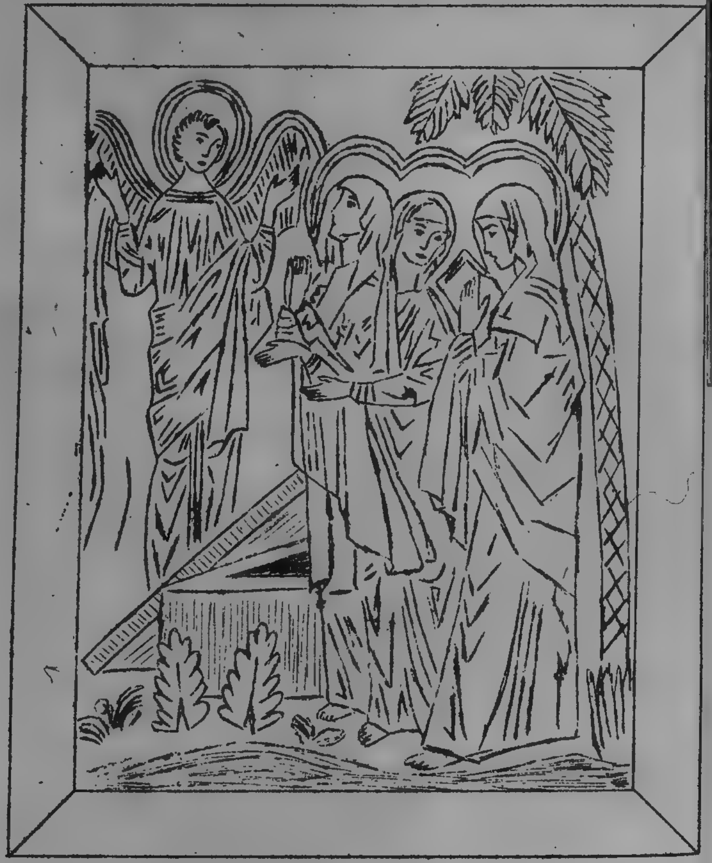

ВОІСТИНУ ВОСКРЕС

Christ is risen

In the beginning was the Word, and the Word was with God; and the Word was God. He was in the beginning with God. All things were made through him, and without him was made nothing that has been made. In him was life, and the life was the light of men. And the light shines in the darkness; and the darkness grasped it not.

There was a man, one sent from God, whose name was John. This man came as a witness, to bear witness concerning the light, that all might believe through him. He was not himself the light, but was to bear witness to the light. It was the true light that enlightens every man who comes into the world. He was in the world, and the world was made through him, and the world knew him not. He came unto his own, and his own received him not. But to as many as received him he gave the power of becoming sons of God; to those who believe in his name: Who were born not of blood, nor of the will of the flesh, nor of the will of man, but of God.

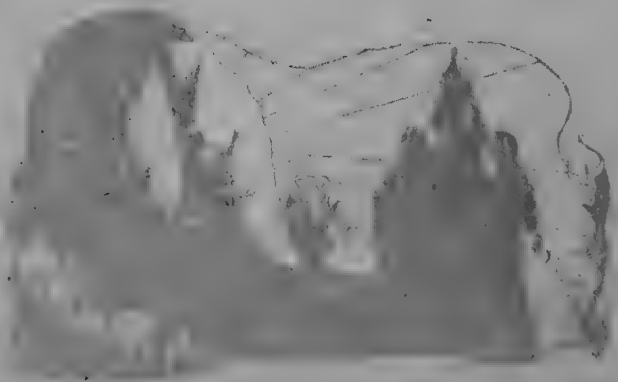

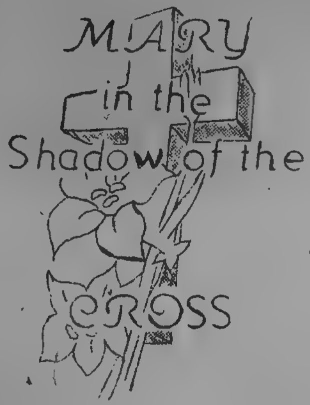

Peter

Jesus is about ten years old. He is returning to His Mother, perhaps from an errand. It is near evening, and the sun is sinking low, casting long shadows on the ground. As Jesus approaches, He opens wide His arms, waiting for His Mother to enfold Him in Her longing embrace. Mary's eyes are lit with joy, but it is an anxious joy, a sad joy, for on the ground in the shadow cast by Her Son's arms and body, She sees the cross. She sees the cross which Her Son casts with His body and hands which represents the cross which He is to die on for us.

Mary, who was the dearest of all God's creatures, lived in the shadow of the cross. It could not be otherwise, since She was so closely related to Him Who came to save the world by the cross. The Bible tells us little about Mary's life - it was a hidden existence. Yet, what little we read of Mary in the Scriptures is in some way or other connected with the cross. Her supreme day of sorrow came as She stood by the cross of Her Jesus. Mary was always in the shadow of the cross because She was always so near to Jesus. Those of us who wish to walk with our Lord, as Mary did, must also walk

in the shadow of the cross. He has told us that unless we deny ourselves and take up our cross daily, we cannot be His disciples.

Our crosses will not be wooden ones. There will be no iron nails to pierce our hands and feet. There will be no crown of thorns to make the brow throb with agony. There will be no spear to open our hearts.

Metropalitan Joseph Slipy has given us a perfect example of how to walk in the shadow of the cross and how to bear our crosses with love to the crucified Christ. Our crosses are our daily duties: our studies, our prayers, our battles with temptations which the devil places before us.

Our capacity for pain is greater than our capacity for pleasure. Suffering reaches the point where we feel we can bear it no longer but yet it increases to a greater extent and still we are able to endure it. Our capacity for pain is greater because the good Lord intended that all pain should be exhausted in this world. The Divine Plan is to have real joys in the next life.

Christ's sufferings can be explained in one word - Calvary. Our pains and sacrifices, through a pure offering, becomes a partaking of Calvary, thus making possible the liberation of our soul, turning a curse into a blessing.

Whether we choose or not, we must walk in the shadow of the cross. Every one of us has his hour of agony. The pity of it is that so few of us really understand from where the shadow comes. Sometimes there is no sun shining low, nor no Jesus running with His hand extended towards us so that we will see the form of the cross as did Mary. The crosses may come to us in the darkness of night or in the brightest daylight. When they do come, let us be prepared to know how to carry them. When we see the shadow of suffering and death and trouble falling around us, let us look up to the tree that casts the shadow, the tree of the cross. On it we see our beloved Savior, who explains it all to us.

Jesus fasted forty days; now we are also in our forty days of penance. We do want to be real followers of Christ. The only real way to reach this is to do everything out of love to Jesus. As was mentioned, we have to do it with true and pure love to Jesus because experience proves that no work is hard if love abounds. If we don't love a subject we will never do well in that subject.

We vaguely realize the cross fits into the plan and purpose of this sinful world. Otherwise the infinitely wise God would not have allowed His Divine Son to be crucified. Therefore to find reason to support pain we must acquire this all-important foundation of our life - love. Thus through love of God our pain and suffering becomes a pleasing oblation, our partaking of Calvary. Through all this we see that doing the little tasks of every day is the kind of self-denial Christ wants. It is carrying our crosses in all our temptations and following Christ.

Here we have seen the shadow of the cross. Let us not be afraid of it, but walk in that shadow, at least now during Lent. Then by the end we may realize that we can bear our crosses like this for the rest of our life. Because where the shadow is there we find the cross. On that cross hangs One Who is watching every act and whose suffering is lightened because He sees that He is not altogether alone. The shadow of the cross points to Good Friday and Calvary. But after Good Friday comes Easter, an earthly and eternal Easter of joy.

March, 1963.

Dear Brothers in Christ,

The Weeping Virgin Mother of Mariapowch.

One of the more famous shrines in Europe rests in the humble village of Powch in Hungary. To tell you its full story would require much explanation and history. Because of the limits imposed on me I shall give you a brief account which I hope will, at least in a limited way, acquaint you with "the Weeping Virgin Mother of Mariapowch".

We learn from history that the faith of the Hungarian Nation was first propagated by King St. Stephen during his reign: 997 - 1038. He fostered the new faith and held in first place a singular devotion to the Mother of God, whom he declared Patroness of Hungary. Through the centuries, the Hungarian faithful knew her as the "Great Lady and Most Serene Queen". Hungary, being prevailingly a Christian Nation, was largely populated by Byzantine Rite Catholics. On the plains of the county "Szabolcs", there is the little village of "Powch". The villagers began venerating a painted wooden image of the

Mother of God, that was placed on the "tetropod." Through the years the paint naturally wore off and a cloth was put over the bare part, leaving her face exposed. Then in 1696, from the 4th of Nov. to the 8th of Dec., it was seen several times by many people of different ages, states and faiths to have shed tears. Miracles were not lacking!

The icon was examined by Church authorities - the Episcopal Court of Eger to whose jurisdiction "Powch" was subject - and the picture declared miraculous. A year later the icon was taken to Vienna. There many miracles were attributed to "Our Mother of Mariapowch" and thus devotion sprang up and perdures to this day. However, the little village church from which the picture was taken was chosen above other places by the Mother of God Herself.

Then in 1707 on orders from Stephen Telelcosy, the Bishop of Eger, a new picture identical to the original at Vienna was placed in the "Powch" church. On the 1st., 2nd and 5th day of August of 1715 the picture in Powch shed tears again. "Powch" by this time became a renowned pilgrimage of Our Lady under the said title. Not only by the Hungarian people alone, but also by the Slavic people - especially the Ukrainians and the Rumanians. Because of the granted gifts through the intercession of "the Weeping Virgin Mother of Powch", pilgrims adorned her Venerable Picture with gold jewelery.

Because of the existence of Communism in Hungary, Powch has suffered the consequences. Such an organization cannot stop Our Lady from showing her motherly love, for by numberless miracles she continues to show her regard. A recorded testimony on the wall of the "Powch" church reads - Someone was murdered in Gyulaj, Szabolcs, near Powch, and an innocent man was blamed. The police took him before court of Nagykallo to be judged and he was sentenced to death. His last request was that he might be taken to Mariapowch's temple. He firmly believed that the Weeping Mother would reveal his innocence. The court decided that he would be taken to the temple, chained. When they entered into the church, the locked chains fell to the floor. This miracle proved his innocence. The chains can be seen on the wall even today.

From Current Events - on the Crisis of Hungary - we can see that Our Blessed Mother did not weep in vain. There remains a great harvest of souls under communism. Let us unite our prayers with those of Our Blessed Mother under her "Powch" title, so that her tears may be the cleansing agent of our modern world.

St. Therese
as a Novice

THE FALLEN ROSE

Sam Korol

On January 2nd, in the year 1873, Marie Frances Therese Martin was born to the anxious wife of a retired jeweler in the Norman town of Alençon. At the age of 15, by a papal dispensation, she entered the Carmelite Convent in Lisieux. There, 9 years later, after a long and painful illness, she died. In 1925, only 28 years after her death, she was canonized by Pope Pius XI. "Our Mother Prioress," a Sister had once said, "will not find much to write about her in the obituary notice. Though she is very good, she has done nothing worth talking about."

All or most of us know the life of St. Therese or may have read it at one time or another. Yet after this many, if not all, neglect to read about what she strived to show in her everyday life. Books expound on her great heroism with her fight in her soul and the terrible pain she suffered in her last days. Many stop at that, however, keeping "the case without the jewel". How often the opinion is that the books which are written concerning her doctrine are dry and boring. This is the way many authors present it. A much better source of reading about her teachings is in poetry she has written; for it is said that poetry is the "life blood of the soul". In poetry the soul speaks what it feels. The poem below is a poem which St. Therese wrote concerning "A Fallen Rose" or, as the original poem in French has it, "La Rosa Effeuillée":

Jesus, to aid the feeble powers,
  I see thy Mother's arms outspread,
As thou on this sad earth of ours
  Dost set thy first, thy faltering tread;

See, in thy path I cast away
  A rose in all its beauty dressed,
That on its petals' disarray
  Thy feet, so light, may softly rest.

This first verse shows us that St. Therese, the rose, wants to cast herself as a holocaust by spreading her petals in the path of Jesus that his way would be a little easier. The seeming insignificance does not bother her; her one desire is that what little she does would be completely for him.

Dear Infant Christ, this fallen rose
  An image of that heart should be
Which makes, as every instant flows,
  Its whole burnt-sacrifice to thee.
Upon thy altars, Lord, there gleams
  Full many a flower whose grand display
Charms thee; but I have other dreams....
  Bloomless, to cast myself away.

Here is shown to what extent she wants to sacrifice herself: by complete abandonment to God, giving him everything she has to offer. Here in the form of a rose she offers its most precious characteristic, its' beauty. For once the beauty of a rose is offered up, everything is given.

Dear Lord, the flowers that blossom yet
  Thy feast-day with perfume fill;
The rose that's fallen, men forget,
  The winds may scatter where they will;
The rose that's fallen questions not,
  Content, as for thy sake, to die,
Abandonment its welcome lot...
  Dear infant Christ, that rose be I!

She will lie at His feet, content to die for Him, confident that the beauty of the petals, as they lie scattered here and there by the will of God, will far surpass any anything seen by mortal eyes.

For love of Loveliness supreme
  Dying, to cast myself away
Were bright fulfillment of my dream;
  I'd prove my love no easier way:
Live, here below, forgotten still,
  A rose before thy path outspred
At Nazareth, or on Calvary's hill
  Relieve thy last, thy laboring tread.

And so, with a life of beauty and sacrifice known only to Jesus, she will prove her love by total abandonment. In this way she will help him thirst for souls and to give relief to his suffering which he showed us while walking on this earth.

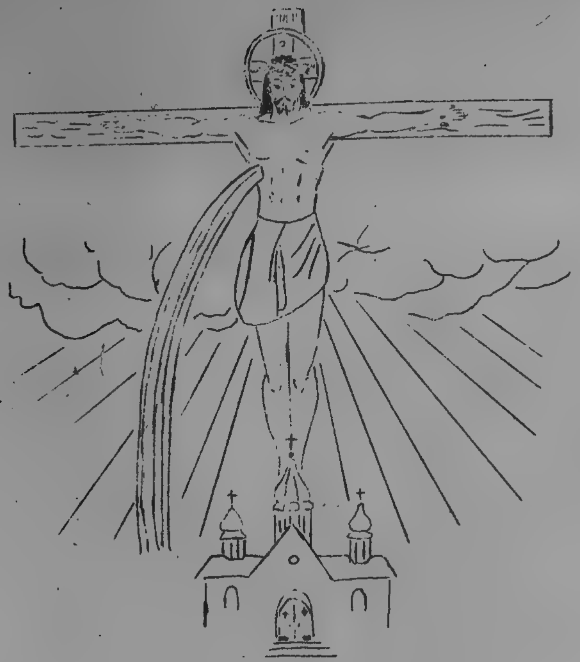

Gregory

Some 2000 years ago, historians write, there lived a "man" called Jesus Christ, Who changed the world. Never again has any "man" made such a lasting impression upon all. He, before His ignominous death, established an institution which steadily grew, outlasting many other similar organizations. To the pagan, to the Jew, these facts seem incredible. Yet they are true, and all is based upon this one state-

ment; the "man" is God.

God, in His Divine Wisdom, seeing that only an infinite sacrifice could erace the punishment of man's original offence against His Divine Nature, sent, in His Love, His Son, Jesus Christ, to present this offering. If not for the existence of Divine Love, it would be impossible to believe the means God chose to redeem man - the Passion and Death of His only Son.

However man, being man, needed still more, something permanent. Thus God the Son formed a Church in which all things are to be re-established. This organization required a plan, a system of government and living, if the seed planted was to grow. This plan is the Mystical Body of Christ.

In this spiritual organism, we, the faithful, are members similar to the way each cell is a member of a physical body. But there is one very important distinction - we each retain our own individual personalities and dominion over our actions. We were created to function for the whole Body, but are not compelled to.

Jesus Christ, the Son of God, is the Head and Heart of this Body. Without Him, it would not exist. He allegorily explained the set-up of His plan during His public life on earth, " I am the vine, you the branches."(John 15,4). Because of the mystical and real union between each member and Christ, the entire organism can be called Christ. The Holy Ghost, Love itself, is the Soul, the driving force of this union. In this last statement lies the success to this mystical union. As the Holy Ghost is Love, Charity is the bond which solidifies the Body. If the Holy Ghost would be allowed to permeate each member with His unction of Charity, the union would be what God wants and planned it to be.

Our free will, always respected by God, is the stumbling - block to Charity's free reign. The will, weakened and warped by original sin, mistakes true "good" for a false idea of goodness. Dead cells form, which are liable to decay and all its consequences. These dead cells can, and often do, spread their disease to living functions.

What does this Mystical Body mean to us, as individual members? We must firstly realize that it does not exist merely for our benefit. True harmony sounds when each member strives to aid the other, and, together, the Body as a whole. We all agree to

this in theory, but the HOW? of practice is another matter.

We can easily find ample opportunity to employ the power of the body, Charity. But we need specific examples. Lately we often read of the persecutions of the Church in Africa. Priests murdered, sisters molested and tortured, Catholics martyred for their faith. How immense is the field in which to display our true membership in this Mystical Body! Prayer, penance, and especially the daily Sacrifice of the Mass, are most effective weapons to give spiritual and physical aid to these suffering members. We, as Basitians, daily are engaged in a service which has been given special graces for this purpose. Yet through lack of proper intention, we do not avail ourselves of the opportunities. This service is the Divine Office, a prayer specially enriched to help Holy Mother Church. A proper intention is also an incentive to make the Divine Office a real prayer, despite the fact we may not realize what we are reciting or singing. The remembrance of the intention will lift our hearts to God, will make us try to perform this prayer to the best of our ability. By perfecting the means, the effect, that is, the aid to the persecuted, will be increased.

Realizing the power of Charity and our special union in Christ and one another, Brotherly Love is raised to its summit. Each member of this organism, whether living, injured or dead, is an occasion for us to prove our worth as true members. How can we injure anyone in any way who is really ONE with us, fed by the same Precious Blood of Jesus Christ Crucified. We can't. But to obtain the living faith necessary to permeate us with this truth, we must pray.

Such is the wonderful manner in which the Mystical Body of Christ shows the Infinite Wisdom of God. Even though we marvel at the perfection of a human body, the Mystical Body of Christ far surpasses it. Yet all depends upon us, each individual member, to maintain this body in perfect health. We must not forget that we have the power to reject our own good by not co-operating in the functions of this organism. We must pray, especially to the Mother of this body, the Blessed Virgin Mary, so that we, some day, may become truly perfect cells, and that we "may be made perfect in one..."(John 17)

* * * *

"Хай Всі Будуть Одно"

Ten years of priesthood were beginning to show on him. He was a huge, rumbling priest with a face on which the years had etched furrows of joy, sorrow and compassion. His step, spry a short time ago, was now the walk of an older man.

Father Bilo served three mission churches and served them well, although the thrill of his hand and the white of his hair betrayed the effort it cost him. On his way to one of these mission churches, Father Bilo was carrying two new candelabra purchased by his parish. It was late Christmas Eve and the snow fell so lightly that Father Bilo decided to walk the three miles to St. Andrew's Church.

When the town had been left well behind, a brisk wind began to toss about the snow in gusts and eddies. Father Bilo became alarmed. He decided to quicken his pace. He pulled up his collar and bent forward to the wind, his lips muttering a silent prayer.

The railway crossing indicated the halfway mark; he calculated the time it would take him to complete the other half. To the whistling was now added a heavy snowfall that made it impossible to see the electric poles. The road was crossed with hills of snow; at times he sunk up to his waist in snow. On he trudged soaked in sweat from the exertion. Step by step he prodded in the deep snow till at last he felt he could not advance a further step.

Rest!

He felt he must rest; his middle aged lungs felt raw from the deep draughts of cold air. Father Bilo sank into the snow. Comfortable. His weary eyes closed. His mind began to dull in fatigue. He was surprised at how comfortable he felt.

With a start he stood up. Fear took hold of him. He realized how close to freezing to death he had been. In panic he began to run, but the deep snow caused him to fall headlong just a few yards on.

With all the effort of his weary frame bathed in sweat, he forced himself on. Every step promised to be the last, but somehow he found the strength to keep going. Murmuring prayers one mixed with the other, he trudged until he found himself at the gate. He could not open it; it was snowed solid. Exhausted completely, he rolled over the gate and with a heavy crash he crumbled at the door.

WORDS

The words, oh! Lord, which we have uttered,
have already flown away,
no more to be accounted for,
until the judgement day.
If only we could remember that
what we are to say,
might easily bruise an already
broken heart,
or cause another to stray.

Thy voice, oh! Lord, was sweet and gentle,
never changing its holy course,
bringing joy instead of sadness,
repentance in place of remorse.
Have mercy on us, oh! Lord,
for all we have said and done,
and strengthen us in our weakness,
for the battle has just begun.

Michael Apostol

OUR COAT OF ARMS

Mykola Skorapadsky

We Basilians have a great heritage of which we can justly be proud. We often read about the popes, bishops, priests and martyrs that our Order has given to the Church: Sts. like St. Anthony and Theodosius Pe-

chersky, St. Theodore the Studite, and St. Josaphat. Books and articles are written about all that our Order has done in the past for the glory of God and the salvation of souls. Not the least object of our meditation and devotion is the founder of this Order, St. Basil the Great.

In all this learning about our Order, there is one thing that many seem to overlook or take for granted: Our coat of arms, and the lofty ideal that it symbolizes.

Too few of us have only a vague conception of what our own coat of arms signifies. Every Basilisn certainly knows that the burning pillar of fire represents St. Basil's love for God and neighbor, which we, as Basilians, are so often exhorted to imitate. The symbolism of the letters "IXC" is also evident. There are two other symbols on our coat of arms which few seem to understand. These are the two branches bordering the emblem: on the right, the branch of oak, and on the left, the olive branch.

The oak branch symbolizes the virtues of fortitude, perseverance and courage which are so clearly outstanding in the life of our Father, St. Basil. From childhood to death, he persevered in a pure, holy life of virtue, severe penance and mortificatoin. He was a firm and indomitable protector of the Church and one of the most feared opposers of heresy. In his time, he was the strength of the Eastern Church, especially after the deaths of Sts. Athanasius and the elder Gregory. Even when his own failed to support him, or went so far as to turn against him, he never lost courage or faltered in the slightest, but fought on for the true Church of Christ.

We have many inspiring examples given by our holy founder. His steadfast virtues are for all a pillar of light in pitch of earthly darkness. For us Basilians, whose duty it is to combat as our Father did all enemies of God's cause, these virtues are extremely necessary.

Bordering the left side of our coat of arms is the olive branch, symbol of Christ's peace which He gave to the apostles at the Last Supper with the words, "Peace I leave with you, my peace I give to you." Also signified by this branch is the love of knowledge and study, another quality for which our holy Father was well known. St.

Gregory of Naziansus says of St. Basil that he was laden "with all the learning attainable by the nature of man". In this regard also, we should try to imitate him. One of the most important tasks of our Order is to instruct the faithful, especially youth. For this we need learned priests.

Now we should see more clearly the rich symbolism of our coat of arms. How well it expresses the high ideals of our Order and the character of St. Basil. When looking upon it, we should not only see the noble virtues it represents, but also the "man of God", St. Basil the Great, who is such an illustrious example of these virtues. If we all strive with our utmost effort to imitate him faithfully, we also will live up to and attain the noble ideals and high standards of our Order, represented so well by our Basilian coat of arms.

ST. ANNE DE BEAUPRE

Michael Apostol

In the early history of North America, centuries before the names of St. Joseph and the Oratory were on the lips and in the thoughts of many, another Saint exercised her God-given power of miracles in favour of the inhabitants of the North American continent. Historical facts prove that as early as the 16th. century explorers from France such as Cartier and Champlain owed their gratitude for favours received through her intercession. Fortifications and confraternities (in fact the first in Canada under the Rev. Father de Quen) have been named and dedicated in her honour. One has only to mention Beaupre and instantly the Good St. Anne and the massive Basilica built in her honour comes to mind.

Here, thousands upon thousands of pilgrims young and old gather annually to beg for her powerful intercession, or to render heartfelt gratitude for many favours.

At that hallowed shrine, the blind have been made to see, cripples to walk, and sick of soul have tasted consolation. Skeptics attracted by curiosity have gone away, if not converted, at least affected and touched by the thrilling impression which captivates the souls who draw near to St. Anne.

For example, Cleveland Moffat, an American Protestant, devoted sixteen pages of a Protestant review to narrate the miracles of St. Anne de Beaupre;of the Good Saint Anne, as he calls her.

Another example is Joaquin Miller who, in spite of a heterodox belief, wrote with a good deal of conviction: "Yes, it is the truth and I know that the miracles attributed to the Good St. Anne de Beaupre, as she is ordinarily called, are authentic, and if there have been miracles in the past, there are still many today." This is a statement from a San Francisco journal of 1884.

It might be of interest to note just how the first sanctuary in her honour was erected. It was about the year 1635; a vessel manned by Breton mariners navigating the St. Lawrence was headed for Quebec. In the evening after an usually tiring day, a storm suddenly arose.The ship was dashed to pieces. Resigned, they prepared for death, when suddenly one of them cried,"St. Anne! Pray for us." Everyone repeated the same words and then out of the murky night a voice cried out, "A church to St. Anne if we are saved."

As miraculous as it may seem not one sailor was lost, although the vessel was dashed to pieces. A few days later on the North Shore of the St. Lawrence, in a wild and deserted spot, thankful and happy sailors with tears in their eyes erected a humble chapel in this primeval forest to Good St.Anne,in fulfillment of their vow and in gratitude for her protection.

Legend or history, this narrative is nothing but a prelude of a long series of supernatural facts and miracles which for three centuries have filled the records of St. Anne de Beaupre.

Many have confidence in her loving intercession, and are never refused whether the favour be large or small. It is in gratitude for such kindness this brief article has been written.

THE MIRACULOUS STATUE

A mugwamp is a creature that can often be found at any time there is a decision to be made, a stand to be taken or a resolution to be upheld. In such cases he will always have both feet planted firmly in mid - air. If anything needs to be done, he will give you one hundred and one reasons why someone else should do it. Our Lord said some pretty strong words about fence sitters.

Oh yes, as I was saying, a mugwamp is a creature who has his mug on one side of the fence and his wamp on the other. As Charley would say:

ПРОБЛИСК

AURORA

ГРУДЕНЬ — 1963 — DECEMBER

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ -- СЛАВІТЕ

60 -- ЛІТТЯ

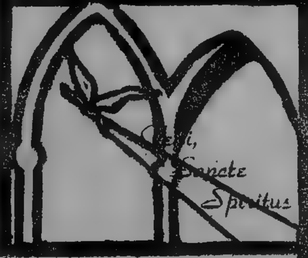

ВСЕЛЕНСЬКИЙ XXI СОБОР

A
U
R
O
R
A

PUBLISHED
BY THE
BASILIAN
SCHOLASTICS

ПРОБЛИСК

ВИДАЮТЬ Брр. СХОЛЯСТИКИ ЧСВВ — МОНДЕР АЛБЕРТА

ЗМІСТ:

Ціль Василіянина....................2
Покликані до Щастя....................3
Наша участь у Вселенському Соборі....................6
"За Церкву і за всіх, що прагнуть миру"....................8
Дух Піонерів....................11
У спомин бл. п. о. Андрія Ковча ЧСВВ....................13
Різдв'яний Дарунок....................14
Чорний Місяць....................18
Прохання Про Мудрість....................19

The Eve of Mary....................24
Jubilee....................26
The Catholic Church....................28
The Life of Beethoven....................31
St. Micheal's Rosary....................35
Saint Therese....................37
Indispensable You....................40

ЦІЛЬ ВАСИЛІЯНИНА:

"Щоб усі були одно"

"Тому, що наше головне завдання, це злука наших нез'єдинених братів з Святою Римською Церквою, то вона якнайбільш повинна лежати на серці та її треба осягати наполегливою працею." (Конституції, правл. 271). Це, знайоме для кожного Василіянина, правило його конституцій, знаходить привітний відгомін у обставинах цього часу. Сьогодні, більш ніж коли, нез'єдинений християнський світ дивиться цікаво й навіть привітно на Католицьку Церкву та її єрархію.

Розкіл, вслід з ненавистю та погордою, що їх принесла людська ініціятива, поставили християнський світ у безталанній розбіжності. І якраз тепер, найбільше показав на цю дисгармонію християнського життя, в своїй батьківській печаливості св. пам. Папи Івана XXIII. Вже в другому столітті по Христі, св. Іриней Єпископ Ліону, написав ці пам'яткові слова про згоду з Римською Церквою, в обороні християнської догми: "Всі церкви, іншими словами, всі віри розкинуті по світі, мусять по суті бути в гармонії з цією Церквою, задля її величної вищости. В ній християни кожної землі зберегли апостольську традицію." Якраз це застановило багато християн і пробудило їх до свідомости, що християнство може принести плодовиті овочі навернення та світового миру, тільки через гармонійну одність і взаємну любов та пошану.

Щоб цей унійний дух розвинувся та дійшов до бажаних вислідів, треба йому ревних і відданих провідників. І як самі знаємо, це є наша василіянська ціль. Наше завдання є: найголовніше, полюбити цю ціль, основно до неї приготовитися і енергійно над нею працювати.

Полюбити цю ціль, бо любов запевнить нам нашу ревність та постійну посвяту, осолодить нам нашу працю та улегшить нам кожну трудність, що їх доволі на цьому шляху можемо сподіватися, і додасть сили до перенесення кожної невдачі.

Основно до неї приготовитися тому, що з тими, з якими будемо мати до діла, переважно будуть люди середньої освіти, яких треба переконати силою слова й знання, щоб відтак розположити їх до великодушного прийняття ласки віри.

Енергійно над нею працювати. Поле праці велике, дуже велике, і ще в більшості навіть перші кроки ще не були зроблені в цім напрямку. Теперішний Вселенський Собор робить у цій цілі великі поступи та приготовлює поле на подрібну працю. І чим стараніше ми будемо працювати, тим кращі й більші будуть наші успіхи.

Так, християнське з'єдинення, це одна з головних цілей нашого чину, праця трудна, але ніяк не можлива. При нашій молитві й віддаsucc праці, вона зможе осягнути великих наслідків.

Також пам'ятаймо, що ця справа лежала особливіше на Христовому серці, перед самими Його страстями, коли Він до Свого Небесного Отця, про неї молився.

ПОКЛИКАНІ ДО ЩАСТ[illegible]

Різдво це свято радости, і тому скрізь у ньому пробивається веселість, задоволення і спокій духа. Воно є і повинно бути часом сильної радости. Ми радіємо новим життям, яке Христове Різдво нам відкрило. Христос дитятко, народився – не Богові, не зорям вселенної, ані ангелам, але нам.

Ця дитинка не була тільки новою, вона була новиною! Її народини були найліпшою, найбільшою новиною в історії людства. І так як більшість більших новин, вона цілковито заскочила всіх.

Але, чому мусить ця сама помилка траплятися кожного Різдва? Цього Різдва? Адже це є "уродини" Христа, чи ні? Він одинокий повинний бути нашою думкою! "Це є Його день!"

Як справді щасливі ми є, що святкуємо Різдво в спокою і задоволенні манастиря, де наша різдв'яна програма рідко коли міняється. Ми не мусимо робити закупів чи витрачувати грошей. Є духовна й важніша сторона цьому. І до цього ми справді приготовляємося. Певно, є деяка горячкуватість упорядкування і чищення цілого манастиря, та прибирання прикрас, що починаються кілька днів скоріше; звичайно зі запалом, якого, здається ми зберігаємо виключно для цієї пори року. Кожного року наш вертеп у каплиці одержує найбільше уваги. Хоч він не є дуже величавий, і деякі звірята є цілком не в пропорції, але він каже свою історію і помагає нам роздумувати над правдивим значенням Різдва: "Цього дня Христос уродився. Цього дня Марія і Йосиф клячали біля дитяти Спасителя. Мудреці, проваджені звіздою, прийшли, несучи дари. І пастирі поли-

шили свої стада, щоб прийти поклонитися."

Тут, у нас, Різдво є святом радости, подяки, Північної Літургії попередженої хором, та живим співом наших українських коляд. Буде традиційна дванадцятистрава вечеря Різдв'яна, з її обміном щасливим желань між нами й нашим о. Ігуменом, блискуча ялинка в рефекторі, та заспані очі слідуючого ранку. Але, все ж таки, так як для наших отців піонерів і для святого Василія, Різдво, як Христос, є, було й буде істотно завжди таке саме. Причина нашої радости на цей різдв'яний день і святкування не змінилася. І ця причина є, народження на світ, у людській формі безконечно величного Бога.

Очевидно, тому, святкування цього дня повинні бути зовнішним виявом нашої внутрішної духовної радости, бо ця подія є споріднена з нашою вічною радістю.

Понад усе, Дитятко Ісус прийшло, щоб внести нове значення у наше життя. Тому радіймо, що Його чесноти, Його заслуги, й Його ласки прийшли до нас через Його народження. Як би не ця славетна подія, ми не мали б користей нашої Матері Церкви, Святих Тайн, Спілноти Святих, ані наших святих правил. Більш ніж це все, сам Ісус став нашим. Через Його прихід не тільки, що ми збагатіли та стали великими - але божественними.

Чи міг Бог нам дати більші скарби, ніж ті, які Він нам дав того першого Різдва, і від тоді продовжує нам давати кожного дня. Він міг більше збагатити небо, Він міг ще додати до землі, але нам, людям, Він не міг дати більшого дарунку! Бо Він не тільки, що дав нам свого Божественного Сина, але й Його Божественний Син став чоловіком - досконалим чоловіком, досконалим прикладом для нас.

Щоб ми могли зрозуміти Його скарби, Його безмежну любов, якої найліпший з нас не є гідний, ми мусимо наслідувати духа місцевих пастирів. У тій самій країні, що люди з Вифлеєму, з людми що мали очі а не бачили, були пастирі: "пильнуючи й тримаючи нічну сторожу. "І вони бачили як та "ніч" довкола них стала "сяйвом Господа." І "великий страх", що їх наповнив, був наслідком добрих новин "великої радости". "Цього дня", промовив ангел, "народився Вам Спаситель, що є Христос Господь, у місті Давидовім." І знак "Ви знайдете дитятко, обвите пелинами, і положене в яслах!" "І нагло, було з ангелом множество сили небесної" славячи Бога і бажаючи "миру" людям. Коли величавий хор відійшов, тільке кілька бідних пастухів лишилося на узбочі, шепучи одні до одних із страхом. Цілий Вифлеєм був у глибокій тихости. Це було в цьому оточенні тихости й самітности, що ці бідні пастухи вітали прихід Царя віків. І в своїх серцях вони знали, що Різдво означало любов, любов, що приносить зі собою ту велику радість душі, що тільки Христос може дати.

"Веселе Різдво!", "Щасливе Різдво!", "Святе Різдво!". Христос прийшов покликати нас до щастя. Але, тайна цього щастя є знана не

багатьом. "У більшості людей Ісус є не знаний. Він є спостерігаsucceeded, Він є огляданий, Він є аналізований, Він є обговорюваний, вирок є виданий на Нього, і Він є ухвалений бути трошки більше ніж інші. Ісус як - Світло, Життя, Дорога, Правда, Любов, Все Всім, є цілковито пропущене. Тільки деякі, що дивилися зі себезабутими очима, і зловили цей образ, і в свою чергу були самими зловлені, пробуджуються до нового зрозуміння, і є загублені в цілопальній любові, в порівнанні з якою, кожна інша любов є нічим. Вони живуть для нового життя, від якого всяке інше життя відпадає. Вони не можуть говорити про нього другим, навіть їм самим це не може бути висказане; Якщо вони це спробують, їхні слова видаються майже на глум, опис тіні й більше нічого. Все ж таки, вони знають що це правдиве, так як чоловік знає, що він є живий та й не може більше нічого про це сказати. Вони знають, що це є правдиве й тільки це можуть сказати. Інші можуть їх послухати, але будуть посміхатися з їхнього безглуздя. Скажуть, що вони "п'яні від нового вина", і так може минуть їх, як тих людей, що є в розладі зі світом. Але, вони не можуть змінитися. Вони знають, що вони бачили, і знають що воно правдиве й не можуть більше зробити, як заявити це, залюбитися в ньому, і тоді йти в перед, "пробуючи жити ним, голосячи до цілого світу:

"Слава во вишних Богу,
І мир всім на землі."

РІЗДВ'ЯНА МОЛИТВА

"Молімся, щоб сила та відвага многократно була дана, тим що трудяться про здобуття мисленного та вирозумілого світу ж щоб те добро, яке лежить у кожнім людськім серці зростало з кожним днем ж щоб люди ясніше побачили, не те що їх роз'єднює, але те що їх з'єднює ж щоб кожна година зближувала нас до остаточної побіди, не народу над народом, але чоловіка над своїм власним злом та над своїми слабостями ж щоб правдивий дух цього різдвяного часу - його радість, його краса, його надія, та понад усе його віра - міг перебувати посеред нас ж щоб благословення миру, Божого миру, було на ним - мир на збудування та зріст у житті згоди та любови з ближніми ж щоб ми справді жили як діти Божі."

бр. Н.П.

НАША УЧАСТЬ У ВСЕЛЕНСЬКОМУ СОБОРІ

Тепер є хвилина ласки, догідний час. Це є хвилина коли ми мусимо вважати на знаки наших часів, пильнуючи й молячися. У вселенському дусі Другого Ватиканського Собору, почотого св. п. Святішим Отцем, Папою Іваном XXIII, всі очі зі сподіванням звертаються на другу сесію Собору. Рефлектуючи на нові перспективи, які широко відчиняються на обрію відновив та односте Церкви, ми всі відчуваємо почуття вдячности до Святого Духа, Папи Івана, і учасників Собору. Ідучи слідами улюбленого Івана, Папа Павло вже давно заявив, що його найголовнішим завданням буде продовження Собору.

Недавно, у спеціяльнім заклику до католицьких єпископів світу, Святіший Отець сказав, що він покладає своє перше довір'я на поміч Господа, а тоді на молитви вірних. "Ми є певні, препододні браття, що понад усе, на цій спробі молитви й християнської покути, надія на рясні духовні жнива Собору буде залежати, бо це є передусім праця Святого Духа."

Для нас, що знаходимося в часі всесвітнього старання про з'єднання всіх християн, через внурішню обнову Церкви, це важна справа та велике завдання, бо кожний з нас має в собі цей рух посісти. Сьогодні, коли значно зменшилося провалля між роз'єднаними християнами, головно завдяки старанням, Святим Духом надхненного, покійного Папи, нам всім треба конечно змагати до взаємної християнської любови й пошани. Це справді не легке завдання, що вимагатиме сіріозної праці й глибоких застанов, але, передусім молитви та покути.

Папа Іван просив, щоб ми молились: "щоб віра, любов, моральне життя католиків, було так оновлене, щоб усі, що є тепер розлучені з Апостольською Столицею, могли б бути спонукані, старатися активно й щиро про з'єднання, і ввійти під провід одного Пастиря.

Найсильніша молитва за Собор, це є публічна молитва жертвована цілою спільнотою. Але Собор, це така важна подія і повинна надати такий натиск на наше життя, що Папа Іван звернув особливу увагу на потребу "життя молитви" для Собору. Він спрямував цю думку до монахів: "Це не значить механічне повторення формул, а радше, це є необхідний середник, що дозволяє нам ввійти в інтимність з Господом, щоб мати ліпше зрозуміння вашої гідности, як дітей Божих, храмів Святого Духа...ліпше пізнання 'солодкого гостя душі', що говорить до кожного, хто вміє слухати його в скупленні."

Для цього "життя молитви для Собору", Папа Іван дав дальшу раду "Нехай Ваша молитва [illegible] при джерелі глибокого знання Святого Письма, а особливо Нового Завіту, Літургії та вчення Церкви в цілій її повноті. [illegible] Літургія повинна бути центром дня, так що кожний вчинок [illegible], чи то як приготування, чи як подяка...також [illegible] його для просвіти та заохоти адорації Ісуса, як роздумування над Ним, і заклику́ванні його в трикратнім світлі його власного ім'я, Його серця, його крови."

Відносно покути, Папа Іван, перше підкреслив потребу внутрішнього вмертвіння, це є, відраза до гріха, та постанова задосить учинити за нього, доказаною особливо щирою сповідю, участю в Евхаристійній Жертві, і приниманням Святого Причастя. Папа Іван поширив це до включення принимання від Бога, в дусі підкорення, всіх смутків, трудностей, та всього, що включає утрудження чи надокучення в совісному виконанні обов'язків нашого щоденного життя і праці, та практикуванні християнської чесноти. Він завважує, що цей рід покути є необхідний, але, якщо прийнятий у відповідному дусі, здобуде небесну поміч для Ватиканського Собору й осолодить гіркість цього смертного життя.

В додатку до конечної покути, Папа Іван, просив послідовників Христа жити щедро євангелієм для Собору. "Крім перенесення в християнському дусі необхідних надокучень та терпінь цього життя, вірні повинні також взяти ініціятиву у виконуванні добровільних актів покути, і жертвуванні їх до Бога, "ідучи тим слідами Спасителя."

Покійний Архієрей, завважує багатьох, що відходять від науки Євангелія і приєднюються до "непогамованого шукання за світовими приємностями, і тим способом принижують і ослаблюють благородніші сили людського духа, "рішучо заявляє, що сьогодні є більше важне, те що ми мусимо зріктися цього способу життя, живучи євангельськими приписами само-дисціпліни й само-запертя. Цим способом ми виповнемо наше покликання як свідків для світу й причинимося до успіху Собору.

Також молімся, щоб наші відлучені брати могли знов почути заклик доброго Пастиря, і щоб було, "Одне стадо й один пастир."

Вседобрий та всемилостивий Господи Боже наш, у трьох Особах з'єдинена нероздільна Природа, що приєдинив нашу людську природу до Божої заради спасіння світу. Оце нині ми - діти святої Католицької Церкви, вівці одного Твого стада, підчинені верховному Пастиреві, намісникові Христовому, якому Ти передав ключі свого царства, покірно просимо Тебе: молитвами Твого слуги, священомученика Йосафата, що його Ти вчинив подвижником і ревним заступником З'єдинення, подай, щоб здійснилося заповіджене Тобою пророцтво: І буде одне стадо й один пастир. - Так, Господи Царю! Ти знаєш злобу пошесті роздору: вона бо розриває зв'язки любови, на якій увесь закон стоїть. Тим то знищ сварні поміж братами і Сам, як триосяйний Господь єдности, сподоби, Владико, щоб порізнені різнородними навчаннями люди, зібрались в одно й Тобі єдиному Богові в трьох особах хай би поклонюлися на віки вічні. Амінь.

Папа Павло VI

"За Церкву і за всіх, що прагнуть миру."

Ми християни-католики належимо до містичного Тіла Христового, якого видимим головою тут на землі є Святіший Отець Папа Римський. Як спів-члени цього Тіла ми повинні пізнати нашого проводиря, думати з ним, та брати участь у Його місії. Але, щоб на це змогтися ми мусимо перше зрозуміти того чоловіка, який є духовним провідником мілiонів католиків.

Щоб знати Папу Павла не вистарчить прочитати декілька статтей про Нього чи вислухати декілька витягів з Його проповідей. Тільки

при праці та молитві разом з Ним за спільні цілі пізнаємо ми нашого Папу та Його трудну місію. Правдоподібно ніякий інший папа не зустрічав більших проблем та важніших завдань, як Папа Павло VI. Але, як великий апостол Павло, цей місіонар модерних часів, сильно стоїть і повторює з ним, "покладай надію на поміч Господа."

У 63-тому році життя і в силі віку, Він приніс зі собою близьке знання внутрішних справ Церкви та запал, щоб вийти на зустріч проблемам, які мусять бути розвязані. Є сказано, що Він має розум Пія XII і серце Івана XXIII. У Своїй промові, яку виголосив зараз по смерті Папи Івана, висказав Він слідуючі слова: "Він (Іван XXIII) зарисував певні шляхи, що їх повинні ми не тільки пам'ятати, але й ними прямувати. Бо чи можемо ми збочити з того шляху, який Він так відважно відчинив для майбутньої релегійної історії: шляху вселенської Католицької Віри?"

Його дбання про те, щоб Церква "прийшла в контакт зі світом", виявилося в Його підтримуванні Вселенського Собору та Його нетерпеливості на заповільний хід першої сесії.

Папа Павло розпочав свій уряд у середині тої великої праці, яку Церква тепер зустрічає, це є, щоб висловити свої правди в такий спосіб, щоб вони мали повне значення для людей сьогоднішнього світу. Якраз тепер всі народи та всі люди, католики й не-католики, звертаються до неї, щоб вона була "всім для всіх". Вони звертаються до Неї за розвязкою на згіршаюче роз'єднання між християнами та на кризу сеґреґації між расами світу. Нове покоління, з новими проблемами звертається до неї за новим підходом до вікових релегійних правд та практик.

Багато вже є зроблено. З закінченням цієї сесії Собору постали плани на майбутнє, розпочалися нові праці, яких треба довершити. Християнське з'єднання одержало свій найбільший поштовх, план для світового миру був зарисований, взносини з комуністичними режимами починають кращати, суспільність одержала начерк своєї перебудови, великі нові підходи були зарисовані в Літургії, Святому Письмі, катехитиці та апостоляті для мирян.

Розвій та продовження цієї праці мали головно полягати на поступі Вселенського Собору. Святіший Отець це висказав у своїй першій промові до світу: "Головна частина нашого понтифікату, буде зайнята продовженням Другого Ватиканського Вселенського Собору, на якого всі очі людей доброї волі є звернені. Це буде праця, якій ми наміряємо присвятити всю енергію, що її нам Господь дав. так щоб Католицька Церква, сяючи над світом, як знак для народів з далека (Ісая 5:26) могла притягнути всіх людей до себе через маєстат свого організму, через молодість свого духа, через натугу Своєї сили, що походить "з кожного племини й язика, людей та народу, (Обяв. 5:9)."

Християнське з'єднання - так дороге серцю Церкви, є найголовнішою працею цього моменту. Простягнена рука до тих, що поза Церквою не може бути відтягнена. Саме ім'я нашого Папи - "Павло" - запевняє нас, що Він також є "апостолом народів".

Завдання перебудови суспільности в межах справедливости та любови є завжденною задачею. (Продовження на стор. 22)

ДУХ ПІОНЕРІВ

Приїхало їх чотирьох, число не велике.

Приїхали на трудну, мозольну працю; духовну та тілесну.

Приїхали та віддалися праці жертвенно, не щадячи ніяких трудів та зусиль.

Приїхали як свої до своїх, показуючи своїм вірним щирість та правдиве бажання їхнього добробуту.

Приїхали та стали як один, бо в єдности сила.

Приїхали з любовю, що зробила з них будівничих Божого Царства; духовного та національного життя своїх вірних.

Приїхали з високими ідеалами, і в більшості вони не завелися.

Приїхали на місію, і її вони вповні виповнили.

Приїхали та дали нам приклад до наслідування; кращого тяжко знайти.

Приїхали й лишили нам спадщину, яку ми мусимо в цілості зберегти.

Тож просім Господа Бога, щоб їхній дух перейшов на нас, щоб їхня посвята та жертвенність знайшла в нас правдивих та щирих наслідників. Щоб ми, Василіяни, як правдиві сини наших Отців, жили та працювали по їх примірі та були гідними синами своїх предків.

30-го жовтня, в день обнови на цей місяць, конференцію дав Впр. о. Василь Ваврик ЧСВВ. На другий тиждень мало відбутися торжественне відсвяткування 60-літнього ювілею з нагоди прибуття перших Отців Василіян до Канади на місійну працю між нашими поселенцями.

Це були для о. Василя перші відвідини Мондерського монастиря, нашого матірнього дому тут у Канаді. Атмосфера-оточення дому нагадувала Йому наших Отців-Піонерів. Вони ходили цими коридарями, сиділи в тих самих лавках; і Він неначе чув їхні голоси. Так це Він висказав на своїй конференції. Також пригадав нам, що якби жив наш о. Василько Скублений, він би тепер говорив до нас, і тепер, на Його місці, двадцять пять років по Його смерті, Він дає цю коференцію нам.

Його дальші слова були про доброту Бога,"що наділив нас понад наші сподівання, може навіть і проти нашої волі. Останнього року, ми збудували нову школу у Вестоні та купили дім в Оттаві. Я був один з тих, що ходили до Архієпископа, який пропонував нам купити дім в Оттаві. Сам домініканин, він казав, що є неможливо виховати монахів поза монастирем. Він нас переконав. Декілька днів перед тим, я просив наших студентів, щоб молилися до о. Василька про щасливе переведення розправи над нашим закупом. І 27-го жовтня, точно шістдесять років по приїзді наших перших Василіян до Канади, ми підписали угоду-контракт в тому самому домі, до якого вперше вступили наші піонери, коли приїхали до апостольського делегата."

Найбільше нам заімпонувала дальша розмова про жертвенність та посвяту наших Отців, а особливо їхній апостольський дух. Ідучи за приміром Святого Василія, що полишив свою пустиню, щоб працювати для добра ближіх, та за великим духом Святого Йосафата, який визначався великою апостольською ревністю. Витяги з листів о. Філяса про апостольську працю дуже влучно показували на те, що наші Отці-піонери зробили, але головно на те, що ми, як апостоли Христові маємо робити, щоб забезпечити успіх нашої праці та свого освячення. За це ми є найбільше вдячні, бо для нас молодих це є справді примір до наслідування та правдива заохота до совісного приготовлення до того діла яке лежить перед нами.

брр. О.Р. і Н.П.

У СПОМИН

бл. п.

о. Андрія Ковча

ЧСВВ

"Той час так скоро пройшов." Цими словами Отець Андрій привітав своїх братів при його приїзді назад до Мондеру, коли вернувся з чотирилітнього перебування в Римі. Навіть не догадувався він тоді, що в короткому часі, ми повторятимемо ті самі слова про той короткий рік, який він з нами перебув. Але, за цей короткий час він дуже багато зробив, що годі нам висловити ту щиріоть та відданість, що ними він відзначався у всіх ділянках своєї праці. Надіємося, що декілька цих споминів про Отця Андрія, бодай в якійсь мірі причиняться до збереження цієї приязні, яку ми так цінимо. Якщо ця стаття послужить лише до того, щоб злучити нас з минулим та представити нам безцінні пам'ятки цієї останньої сторони Його життя, тоді вона сповнить свою ціль.

Як тільки Отець Андрій прибув тут до Мондеру, Його першим бажанням було, познайомитися з усіми, аж до наймолодшого кандидата. Як тільки переступив поріг монастиря, навіть не ввійшов до своєї кімнати та не чекав, щоб занести свої валізки до середини, бо вже був зайнятий привітаннями з братьми, яких стрічав на коридарі.

Вже тоді хотів він нас розвеселити, бо коли перший раз відвідував братів новиків та схоластиків, відразу приніс зі собою гостинці, та захоплював нас своїми різними оповіданнями про його перебування в Італії. Його зрозуміння та зацікавлення нами внедовзі зробили його кімнату найбільше приваблизим місцем під час спільної рекреації, особливо для тих, що любили музику. Також цікавив нас його збірник-альбом европейських знимок. Завжди й усюди був услужний, увічливий, милої та ніжної вдачі, тому й всі користали з його доброти. Міг так з нами пристати, що ми відчували, що він був один з нас. Для нього всі наші справи мали значення, та коли бачив нагоду, щоб нас повчити, то все був готовий дати свою пораду; та також був особливішим сповідником.

Як наш учитель, викладав нам Історію України, українську літературу, українську граматику та при цім визначався своєю терпеливістю. Особливо були ми йому вдячні за його особисте зацікавлення нашими

студіями, в яких нам часто помагав, жертвуючи свій час поза класами, даючи заохочуюче слово для кожного. Не менше дбав о. Андрій про своїх вірних, що їм він ревно служив. Ненадійна смерть застала його в дорозі до сповнення його священичого урядування — уділення вмираючому останні Святі Тайни. Як парох трьох колоній, він серйозно дбав про душевний стан своїх парафіян, друкуючи свої проповіді, які роздавав своїм парохіянам, щоб вони їх краще зрозуміли та пізніше могли до них звертатися.

Число учасників похорону вказувало на популярність молодого покійного Отця. Зробило це таке велике враження на його родину, що тут прибула на похорон, та мала на думці його похоронити народинному цвинтарі в Америці, але коли побачила ту велику любов та пошану, яку виявляли ці люди, а особливо великий жаль його співбратів, сказали, що думали, що якби Отець Андрій сам мав вибір, то напевно волів би бути похований між своїми Василіянськими братьми.

І досі його пам'ять лишилася між нами, та коли приходиться перевести день на фармі тоді не забуваємо відвідати поблизький цвинтар та помолитися над могилою нашого дорогого спів-брата о. Андрія, показуючи, що хоч він від нас відійшов, та його жива пам'ять далі залишилася між нами.

Вічна Йому пам'ять.

РІЗДВ'ЯНИЙ ДАРУНОК

– Ні, – повторив о. Парох. – такого я б не міг зробити тепер, як вона буде вмирати, ще заскоро.

Сестра Тадея чемно подякувала, та сумно вийшла з парафіяльної канцелярії, прямуючи через вулицю до поблизької монастирської резиденції. Це вже другий раз, подумала, і знову о. Парох їй відмовив. В її уяві виринули благальні очі Оленки. Вона її вчора так просила, майже сльози в очах не виступили. Ще глибший сум огорнув її. Мимохіть майнула думка. Може вона за дуже до дівчинки прив'язана? Може повинна була її сказати відразу, що так не може бути, що о. Парох на це не позволять. І розірвати бідній дівчині серце? Ні, аж до такого не дійшло б, заспокоїла себе, відчиняючи бічні двері дому, що провадили до кухні, а звідти до сходів на другий поверх. Доходячи до сходів, стрінула її Сестра Настоятелька, що якраз сходила. Побачивши сумний вираз Сестри Тадеї, запитала.

– Не вдалося?

– О. Парох казав, що треба почикати, ще заскоро.

– Я вам казала, тепер самі переконалися, але, нічого, я певна, що він на довго не відкладе. А ви Оленку тільки заспокійте, най ще трошки почикає. – тим закінчила та пішла до кухні.

Заспокоїти, подумала Сестра Тадея, та чи буде воно легко? Отяжіло пішла на гору.

Скорими кроками йшла Сестра Тадея по коридору шпиталю, прямуючи до дитячого відділу. Дійшовши до дверей, коротко зупинилася, набираючи віддиху та відваги. Потім легко відчинила двері. Перед нею, по другім боці невеликої кімнати, лежала на піднесенім ліжку п'ятирічна дівчинка, переглядаючи малу книжечку, навіть не завважуючи свого раннього гостя.

– Слава Ісусу Христу! – тихо промовила сестра.

Дівчинка легко стрепетнулася, скоренько ховаючи книжечку під покривало та відповіла. – Слава на віки! О, це ви, – додала здивовано, наче сподіваючись кого іншого. – Коли? – спитала, нетерпеливо дивлячись на усміхнену сестру. Сестра Тадея підійшла до ліжка та поклала руку на біленьку голівку.

– Ще треба трошки зачекати, Оленко. А незадовго напевно, напевно дістанеш. Напевно. – знов додала потішаючи.

Оленка, зітхаючи положилася на велику подушку, задумливо вдивляючись у стелю. – О, я вже так довго чекаю, а тепер треба ще довше. Чому так довго? Напевно прийде? – запитливо повторила Олена, звертаючи очі на сестру.

– Напевно, – потвердила Сестра Тадея, пробуючи якнайміліше усміхнутися. Потім, щоб звернути тему розмови, запитала, – А що ти там маєш під коцом?

– О, о нічого, – скоренько задзвеніла дівчинка, за хвилину встидливо додаючи, – То мені Сестра Клара дала. – Винявши книжку з наголовком у великих буквах "Перше Святе Причастя", показала її сестрі.

– Бачите, які гарні образки, і які великі. Сестра Клара казала, що при обіді мені прочитає. А що тут пише? – нарешті додала, показуючи на одну лінійку під невеличким образцем на першій сторінці.

Сестра Тадея сумно дивилася на маленьке дівча, що так захоплено обертало карточки книжечки, оглядаючи їх цікавими очима. – Пресвята Євхаристія, – відповіла на запит.

– Пресвята Евхаристія, – повторила з трудом Оленка, вдивляючись в образок, що змальовував чашу над якою був агнець.

– То Святе Причастя, Ісус, – додала Сестра Тадея.

– Я так думала, що так є, – відповіла задумано Оленка. Потім обертаючись до сестри, взяла її за руку, благально кажучи. – Прошу, прошу, скоро, я так хочу, направду хочу, дуже хочу; коли, о коли? – додала так благально, що Сестрі Тадеї майже серце не краялося. Роблячи велику спробу всміхнутися, лагідно проказала. – Дуже скоро, дуже скоро, – та погладивши Оленку по голівці, поволі вийшла з кімнати.

Минав час, було вже два місяці від останньої відмови о. Пароха. Тим часом виснажуюча недуга левкемії робила своє. З бідної Оленки осталася тільки дрібненька постать, сухонька та виснажена. Стративши свою жвавість, тепер тільки запалими оченятами дивилася на Сестру Тадею, та все нетерпеливо випитувала коли, коли вже нарешті можна буде їй приняти те, так дуже бажане, Святе Причастя. Навіть вивчила на пам'ять десять заповідей Божих, що передше не дуже то скоро лишалися їй в пам'яті. Та все запитувала, що ще треба їй знати, щоб добре приготовитися до свого першого Причастя. Приходив о. Парох, та захопив Оленку оповіданням про Святого Тарсикія. Відходячи сказав, що Оленка дуже дозріла на свій малий вік, інтелігентна

та розумна. При цій нагоді пробувала Сестра Тадея знову переконати о. Пароха, говорячи про випадок, коли Святіший Отець Папа Пій Х, власноручно подав перше Святе Причастя чотирилітньому хлопчикові, якого привів батько на авдієнцію і припадково здобув для свого сина таку ласку. О. парох тільки притакнув і сказав, що також чув про це, та відійшов не сказавши більш нічого.

Вечір був зимний, небо погідне, рясніючи звіздами. Густий килим снігу вже давно покрив землю, та цьому вечорі найкраще здається й найбільше пасував. Сестра Тадея з поспіхом ввійшла до Оленчиної кімнати, не замикаючи дверей. Мале дівча, спокійно напів лежало, дивлячись на маленьку ялинку, що стояла на столику напроти ліжка. Сестра приступила, схилилася над нею і люб'язно сказала. - Вже, тепер, за кілька хвилин прийде о. Парох і тобі Його принесе. - Радість блискавично засяла в Оленчиних оченятах. Роблячи з великим зусиллям спробу, щоб сісти просто, вона безсильно впала назад на подушку. Сестра Тадея її скоренько підиесла до сидячого положення, піднімаючи передню частину ліжка.

- Так не вільно, - сказала, - доктор казав, щоб ти не пробувала рухатися, бо тільки надармо себе змучиш.

Оленка сяла з радости, та шепотіла щось захриплим голосом, безсильна висказати свою радість, яка тільки проявлялася в блиску її оченят.

За хвилину почувся дзвіночок, ішов о. парох зі Святими Тайнами. Увійшла Сестра Клара, попереджаючи Його зі свічкою та дзвінком. Сестра Тадея клякнула біля Оленчиного ліжка, схиливши голову. Сестра Клара зробила те саме біля дверей; Оленці не треба було казати, що робити, вона вже давно знала. О. Парох проказав "Вірую Господи", потім підійшов до Оленки та вклав у ледве відчинені уста, так бажане Святе Причастя. Поблагословивши Святими Тайнами, вернувся в супроводі Сестри Клари до шпитальної каплиці.

Сестра Тадея встала, спустила ліжко та сіла на крісло біля ліжка, дивлячись на Оленку. Вона лежала майже нерухомо. Знесилена цілою радісною подією, тільки легка усмішка освітлювала її сухеньке личко. Сестра Тадея пригадувала собі, як тому чотири роки Оленку принято до сиротинця. Її якраз тоді назначили опікункою наймолодшої частини сиротинця. Оленка була її першим набутком. Скоро підросла, розумна на свій вік, завжди була жвава, запитлива, цікава, та часом збиточна. І тоді несподівано, тому рік назад, викрилося, що має левкемію. Доктор казав, що звичайно дівчат у цьому віці не тяжко вилікувати з левкемії, але вона в додатку ще мала розм'якшення кровних судин, що унеможливлювало переливання крови, отже, невилічиме. Вчора о. Парох сам прийшов і сказав, що дасть Оленці її перше Святе Причастя, як різдв'яний дарунок. Продовж минулих двох місяців, коли Оленці гіршало, тоді через цілу ніч сестри чергувалися, щоб з Оленкою пересидіти. Хоч Сестра Тадея не належала до шпитальних сестер, все ж таки брала чергу при Оленці. Цієї ночі була її черга. Сестра Тадея знов поглянула на дрібненький кістячок перед собою. Оленка коротко віддихала, час від часу здрігаючись від болів недуги, хоч все ж таки спала. Здавалося, що сьогоднішня подія цілком її виснажила. Доктор сам дивувався, що вона аж так довго витривала. Сподівався, що ще місяць тому помре. Але ні, ще якось Господь змилосердився. Так минав час пізньої ночі,

година за годиною в задуманні. Сестра Тадея навіть не счулася, як заснула, забувши зробити зміну з наступньою сестрою.

Милим відгомоном, дзвонили дзвони поблизької церкви в півсумерку зимового ранку, звіщаючи радість новонародженого Христа. Сестра Тадея відразу збудилася, звертаючись до Оленки. Вона спокійно лежала, дуже спокійно. Сестра Тадея схилилася над маленькою постаттю, підіймаючи її холоднаву руку. Потримавши її так хвилину, вона її раптом пустила, стискаючи другою свій нагрудний хрест. Чогось її здавалося, що так радісно грали дзвони, якесь небувале почуття огортало її серце, не знала напевно чи радости чи смутку; але воно там було, збуджуючи дивний спокій. Далі грали дзвони, витворюючи тиху та успокоюючу атмосферу. Сестра Тадея поглянула на Розп'яття, що висіло над ліжком, в її очах заблищали сльози - тихо шепнула - Придбав собі Ісус ще одного ангела в небі.

Тропар:

Христе, наш Боже, Твоє народження духовно просвітило світ, через зорю навчилися кланятися Тобі, що є Сонцем справедливости, і бачити в Тобі небесний Схід. Тому, Господи, нехай буде слава Тобі.

Кондак:

Сьогодні Дівиця приводить на світ Того, що вічний, і земля жертвує печеру Тому, що недоступний. Ангели разом з пастирями прославляють Його, а мудреці йдуть за звіздою, бо ж це для нас народився предвічний Бог під видом малого Дитяти.

бр. Ц.І.

ЧОРНИЙ МІСЯЦЬ
II

РЕЗЮМЕ: У часі коли козаків не було, турки напали на Січ, її спалили та зруйнували. Тільки один пам'ятник цієї поразки лишився - пів-місяць, релігійний символ турків, що стояв на верху найвищого неспаленого будинку. Щоб пімстити цю зневагу, запорізьки козаки, під проводом Кирила Тура, напали на велике турецьке місто та цілком його знищили. Турки, знаючи, що козаки мусять плисти через гирло Дніпра, рішили поплисти до Очакова, портового міста на гирлі Дніпра, та тут ожидати козаків.

ЗАКІНЧЕННЯ: Не мусять тепер козаки хилити свої голови, бо їхні чайки є повні турецької здобичі. Ганьбу стерли на порох. У доброму настрої після своєї вдалої побіди, вони весело відпочивали в своїх чайках, що повілі плили близько північо-західнього берега Чорного Моря. Кирило Тур глядів на своїх козаків. Тільки один згинув, хоч багато було ранених. Несподіваний напад був їхнім ключем побіди. Заки турки опам'яталися козаки зникли.

Коби тільки вони були пезпечними тепер. Так як левиця що їй забрано щенята, турки щукатимуть своїх ворогів, доки самі не згинуть. І Кирило знав це добре, та передбачував небезпеку. У маленькій морській затоці, схованій природою від моря та від суші, козаки чекали на час, коли турки повернуться до свого міста. На розвідку, Кирило післав аванґард до Дніпра, щоб розвідати чи є, та скільки є ворога. Чекали день, другий, третій, але аванґард не вернувся. Козаки сумно догадувалися про долю своїх спів-товаришів, кожний знав, що таку смерть зустріне кожний з них. Де дрова рубають там тріски падуть; це була їм честь згинути такою смертю.

За ці три дні, веселі сміхи козаків перемінилися у журбу та непевність. Їх було тільки до двох тисяч, а турків - бозна скільки. Їхній одинокий шлях на Січ - перебитий. Стати до нерівного бою з тими дяволами це певна смерть. Що їм тепер робити? Як дитина до своєї матері, їхнє серце самовільно піднеслося до Матері Божої, їхньої заступниці; і вони молилися, так як тільки ті, що в біді вміють молитися.

І неначе чудом, прийшла одному козакові думка, пригадав він собі один переплив малий але безпечний. Послухавши його думки, зраділи новою радою. Тепер вони почувалися, як на руках своєї мами. Але щоб бути безпечними та дати туркам доброго кропу, конче треба було їм подарувати окремого гостинця.

"Хрін тобі в ніс, турку проклятий." горлав один запорожець з поміж заворушеного козацтва.

Кирило довго не ждав. Сказав вибрати декілька гірших чайок, вкласти до кожної по дві бочівочки з порохом та по кілька солом'яних бовванів. Козаки зараз здогадалися в чому справа, та так реготалися, що майже боки не тріскали. Тепер тільки ждали на відповідний час.

Зимна та тиха ніч. На небі мерехтіли мілiони блідих зір, мов маленьки шпарки на чорному полотні. Із сходу рух. Поволі, жовта голова, лиса й округла мов кавун показалася на обрії. Набираючи сміливости та не бачучи нікого ще трошки піднеслася. Козацьке сонце. Його бліді проміння покрили спокійне море довгими жовтими смугами. Турецька вартр при Очакові пильно стежила по морі очікуючи вже довго жданих козаків. Раптом, на жовтих смугах місячного світла показалася чорна смужка, потім друга, третя. Чайки. Козаки.

Тоді з неба впала на чайку перша блискавка, за хвилину роздер тишу голосний вибух. Турки довго не чекали. Відразу галери пішли в контратаку, і є поблизької фортеці загреміли гармати на ознаку що пливуть козаки.

На спокійному Дніпрі, відгомоном ішов спів. Радість та задоволення. Хто хитріший за козака? Турки ганялися за порожними чайками, билися та стріляли одні на одних. Порожні чайки цілком обдурили Турків. Як тільки чайки наблизилися до Очакова козаки запалили першу стрілою, а з рештою турки вже самі обійшлися. За той час козаки плили до малого перепливу через, який весною можна переплисти, а іншою порою року треба чайки переносити й так переплили на дніпровий лиман.

"Тепер хлопчі," промовив Кирило Тур, "Ми можемо просто тримати наші голови. Над нашою Січчю знов стане святий хрест а не - чорний місяць.

Прохання Про Мудрість

Великий і Всемогутній Боже!

"Зішли на мене з високих і святих Твоїх небес, і від престола Своєї Слави Твою святу мудрість, предсідящу Тобі. Дай мені мудрість Твого вподобання, щоб у житті те, що Тобі миле, я зумів гаряче бажати, мудро щукати, з правдою призивати й досконало виконувати на славу і честь Твого святого

іноні, "на хвалу слави Твоєї ласки"

"Дай мені, Боже, мудрість мого стану, щоб я все виконував, чого домагаєшся, дай мені розуміти мої обов'язки, дай мені мудрість моїх обов'язків і дай мені їх виконувати так, як треба, як належить, на славу Твою і хосен моєї душі.

"Дай мені мудрість Твоїх доріг і мудрість ходження стежками Твоєї святої волі; дай мені мудрість у вдачах і невдачах, щоб я це розумів: не виносився в одних і не впадав у других; дай мені мудрість усього що є тривке; хай перші в моїх очах маліють, другі ж хай ростуть; дай мені мудрість праці та мудрість відпочинку; хай мені буде розкішшю праця для Тебе, а втомою – відпочинок без Тебе.

"Дай мені мудрість щирого й простого наміру, мудрість простоти, мудрість щирости; хай серце моє до Тебе звертається і Тебе в цілому житті в усім шукає.

"Дай мені мудрість послуху: послуху для Твого закону, для Твоєї Церкви.

"Дай мені мудрість убожиства: хай я ніколи не розцінюю дібр інакше, як за їх дійсною вартістю.

"Дай мені мудрість чистоти – стосовно до мого стану або покликання.

"Дай мені мудрість терпеливости, мудрість покори; мудрість веселости і поваги; мудрість Господнього осраху; мудрість правдомовности і добрих діл: хай буду терпеливий без наяменшого ремствування, веселий – без надмірного сміху, поважній -без сумовитости; щоб я боявся Тебе без спокус розпуки, щоб був правдомовним без двоязичности; хай мої добрі діла будуть вільні від уподобання в собі.

"Дай мені мудрість – ближніх у потребі напоминати без себевиношення; дай мені будувати словом і ділом без лицеміря; дай мені, Боже, мудрість чуйности, уваги й обережности; хай мене на бездоріжжя не зводить ніяка пуста гадка; дай мені мудрість шляхетности: хай мене ніколи не повалить ніяке брудне і недостойне прив'язання.

"Дай мені мудрість правости: хай мене ніколи не зводить з дороги обов'язків ніякий самолюбний намір.

"Дай мені мудрість мужества і сили: хай мене не звалить ніяка буря.

"Дай мені мудрість свободи: хай мене ніколи не поневолить ніяка насильна пристрасть.

"Дай мені мудрість богословських чеснот і моральних чеснот: віри, надії, любови, благоразумія, побожности, поздержности й мужества; дай мені, Боже, мудрість Апостолів, мудрість мучеників; дай мені мудрість священичу й душпастирську; дай мені мудрість провідників і вчителів; дай мені мудрість служителів св. Тайн.

"Дай мені мудрість Євхаристійну і мудрість містичну, – мудрість молитви і контемпляції, а передусім, Господи, дай мені мудрість сердечного розкаяння і недосконалого і досконалого жалю.

"Дай мені мудрість себепізнання щодо моєї немочі і злоби; дай мені мудрість умертвіння і посту; дай мені мудрість себезречення і самопосвяти; дай мені мудрість жертви, мудрість хреста, мудрість крови.

"Боже, дай мені врешті ту мудрість, яка, згідно з Твоїми святими намірами, веде до злуки Церков під одним зверхнім пастирем – Римським Архиєреєм; дай мені мудрість те діло – святого з'єднання – цінити, любити, для нього й життя посвятити. Дай мені мудрість нашого східнього обряду: його зберігати, відновлювати і розвивати.

"Дай мені мудрість Отців св. Східньої Церкви й усіх великих церковних Учителів; дай мені мудрість великого Твого св. Апостола Павла, щоб я бодай його послання добре розумів, пам'ятав та вмів пояснити Твоєму народові; дай мені мудрість першого Твого намісника, щоб я розумів намір Твого Божого Провидіння, що править Церквою через римських Архиєреїв, дай мені мудрість послуху для них і для Вселенської Католицької Церкви.

"Дай мені мудрість церковної історії і богословії; дай мені мудрість, що мені й нашому народові найбільше бракує; дай мені мудрість правдивого вдоволення, прав-[illegible] – Амінь!"

І Святіший Отець, ще перед Собором заявив, що Він буде продовжувати "зусилля, наслідуючи лінії, які були поставлені великими соціяльними енцикліками...для обєднання оправедливости в цивільному, суспільному й міжнародньому житті, в правді та в пошані обопільних обовязків і прав. "До тепер Папа Павло невпинно старається прозійснення усіх вище наведених завдань та постанов, на що також указує гарний поступ Собору, якого друга сесія закінчилася на початку цього місяця.

Великі старання Папи Павла про світовий мир проявлюються в усіх Його промовах і закликах, як це Він заявив на початку Свого Понтифікату, що Його праця буде: "щоб використати кожну нагоду й спробу, для збереження того великого добра миру між народами. Миру, що не є тільки відсутністю воєнних суперництв і озброєних фракцій, але відблиском порядку бажаного Господом." Він мусить зустріти ворогів Бога й свободи з певністю, силою та суворістю, коли цього потрібно, і це є одне з найбільших Його завдань.

Також відкрив Він питання про поширення церкви в Африці, Азії і Південній Америці, та спосіб як найкраще використати 40 мільйонів американських католиків. Також тепер займає Святішого Вітця питання, як зберегти та помогти визволити переслідувану церкву, з під большевицького панування. Папа Павло, не менш як Папа Іван, через особисті та дипломатичні шляхи є охочий ввійти в зносини з народами поневолиними комунізмом. Його програмою є: боротися проти існуючого зла не тільки теоритично, але також практично, прикладаючи лікуючу любов на засудження псевдо-науки.

Справді, у цей благословений і Богом даний час, Боже провідіння післало нам провідника, за якого ми повинні бути вдячні. І тому в наших молитвах часто просім для Нього тої ласки, яка помогла б Йому успішно виконати те велике діло розпочате бл. п. Папою Іваном і тепер Ним продовжуване: "За Вселенський Собор, за церкву і за всіх, що прагнуть миру."

Високопреподобний Отче Протоігумене!

Ми, брр. новики й схоластики, хочемо взяти цю нагоду, щоб Вам класти наші найщиріші співчуття з приводу смерти Вашої Дорогої Матері, бл. п. Анни Слободи.

Запевняємо Вас, о. Протоігумене, що будемо памятати Вашу Матір, і можна сказати нашу Матір, у своїх молитвах.

Нехай Мале Дитя Ісус, Його Пресвята Матір та Св. Йосиф приймуть Її у вічність і дадуть Їй вічний вінок слави.

ВІЧНА ЇЙ ПАМЯТЬ!

брр. Новики й Схоластики

A Christmas Message

from

AURORA

THE EVE OF MARY

Like May's forest under the sky, full of pleasantly perfumed life, with hidden and sweet fruitfulness, with silent music and veiled beauty, such was the eve of Our Lady. Her soul was filled with exceeding joys, as the thought of how scripture would be fulfilled flashed through her mind. Her pure soul dwelled on her maiden past and motherly expectations. Her self-consciousness like a reflection from a silver mirror portrayed the most beautiful, sweet and harmonious life. She saw Bethlehem, the cave and manger. All this she beheld with great love and happiness.

The inhabitants of Bethlehem do not receive her. The town is full of strangers, noises and darkness. There is no place for her. Humbly she enters into a cave, into peacefulness. Here she finds silence and solitude. How lovely it is to her, a cave full of poverty, but yet, happiness.

The Holy Virgin is preparing to welcome and to greet her Creator, the Lord. She sees the approach of the night and knows the nearness of the hour. She understands that her bright soul shall shine for the coming of Jesus. The cave is bedded with straw but Mary is comforted with the soft perfumed carpet of her soul. Outside the angels sing the Gloria, but it is only a minor imitation,

a slow pulsate of that hymn and adoration which the Virgin Mary creates in her soul. She sang without words the song of the most happiest mother which was ordained by God to greet Him.

"And it came to pass, that when they were there, her days were accomplished, that she should be delivered. And she brought forth her first-born son."(Luke 2. 6-7). This did not aflict her soul, but surrounded her with sweet inward joy. With prayerful devotion she knelt in front of the child who was lying in a manger.

Christmas Eve for Our Lady is a heart blooming event, a blossoming spring in the midst of winter. On this evening heaven came to earth, in her arms she sees God, Whose presence is heaven itself. Could God give a greater present than this evening, when He gave His Son, Who with His love and the abundance of His mercy surrounds the earth? Could He have come closer to us than to take upon Himself the flesh of mortal man? Has anyone received Him with such love as this evening when His mother embraces Him to her Immaculate Heart? In this pure heart He finds the first temple which is filled with incense on its altar, the candles are burning and proclaiming that the eve is here. "For this day is born to you a Saviour Who is Christ the Lord." (Luke 2. 11). On this eve Jesus begins to love Mary as His mother, and Mary Jesus as her Son.

Holy is the night, full of joy and awe with the approach of His Majesty. Light is shining forth, and with its rays we set on fire the candles of our Christmas tree. Its lights betray the light of another world, the world of happiness. Give us a holy spirit O Holy Virgin, open a source of light in us that we may see with faith, hope and live that beauty to which you gave birth this evening------JESUS.

PAUL

AT last Thou art come, little Saviour
And Thine Angels fill midnight with song
Thou art come to us, gentle Creator
Whom Thy creatures have sighed for so long

Thou art come to Thy beautiful Mother
She hath looked on Thy marvelous Face
Thou art come to us make of Mary
And She was Thy channel of grace

Thou hast brought with thee plentiful pardon
And our souls overflow with delight
Our hearts are half broken dear Jesus
With the joy of this wonderful night.

1902 1962

November third, nineteen hundred and sixty-three will go down in the history of our Basilian Order and also in the town of Mundare as a memorable day. This day the Basilian priests and brothers, commemorated the sixtieth anniversary of the arrival of our first members of the Order into Canada. The Reverend Fathers Platonid Filas, Sozont Dydyk, Anthony Strotsky and one laybrother. Yes, at the end of nineteen hundred and two this little courageous group of missionaries disembarked in Montreal and from there by train they set out for their mission field. What a territory this group of four would have to cover. Only three priests to service the Ukrainian people from Manitoba to British Columbia, who were starving to see a priest, hear Mass, receive the Sacraments. How discouraging such a huge terrain of work would look to any such group. But our missionaries full of the spirit of their Order - all for God's glory - their hearts aflame with love towards their flock, a quiet prayer on their lips to the Blessed Virgin, they set out to preach the kingdom of God. Father Filas, the superior of the mission, divides the territory amongst his priests and chooses for himself the least developed region, present day Mundare but then called Beaver Lake. Hard was the work but the spirit of love caused these missionaries to grit their teeth and continue. This can be seen by the good remarks made by the Ukrainian pioneer settler. You will not here from one settler a disgraceful remark about our first missionaries. They loved the people and the people loved them.

Slowly but steadily work began to progress, a little chapel, a small monastery, a church and additional help from Ukraine. Years were passing by and our Order in Canada was growing with these years. A large monastery with a novitiate was erected. The Order was being filled with Canadian born Ukrainians; another province in America was opened, books, pamphlets a monthly magazine, our priests were being elevated to the dignity of the episcopy, and finally in 1960 our work was crowned with a great achievement - St. Basil's High School. The foundation for all

those developments and erections, such a great and sturdy one, was layed by our first Basilian missionaries.

Yes, and on November third, we, our guests, and the good people of Mundare, commemorated the arrival of these great Pioneer Fathers. The day was full of sunshine and warmth. At ten-thirty the church bells pealed out joyously announcing the commencement of the Jubilee Mass offered by Very Rev. Father Provincial, assisted by Father Baranyk, Father Kamenetsky and two decons. Very Rev. Father Provincial Boniface Sloboda delivered the jubilee sermon stressing the point that we should not only admire these devoted missionaries, but also acquire some of their spirit and continue their work. At five o'clock in the afternoon there was a Solemn Moleben to St.Josaphat sung by five Basilian Fathers and the Scholastics and Novices. Father Basil Wawrick delivered a beautiful sermon concerning our Basilian Pioneers and also about one great figure, Most Reverend Metropolitan Sheptycky, who helped our missionaries in such a tremendous way. Following Moleben was a Panakhyda for our departed missionaries in which the Edmonton Men's Choir participated. In the evening at 8 o'clock in the Mundare National Home was the Jubilee Concert. The program was very well organized. A telegram from Most Reverend Metropolitan Slipy which was read at the beginning of the concert brought a hearty ovation of applause.

At length this commemorative day came to a close and in our young Basilian hearts beat a strong pride and in a way worship for our missionary fathers. Such holiness, bravery, charity, truly in the full sense they were "other Christs."

You may ask yourself, "What gave these priests the strength, the courage, the trust to undertake such a tremendous task?" The answer, their goal - all for God's glory. The history of the beginning of our Order in Canada showed clearly and not only once that the missionary put God's glory and the salvation of souls in the first place, and because of this forgot about himself and even about the everyday necessities of life, not only did he bring much glory and an abundance of souls to God, but he also saw how God took care of him. God showed our pioneers that He did not forget about them and neither will our church of the History of Canada, for their names are recorded forever in golden letters.

"O Lord give eternal rest in a blessed repose to the souls of Thy departed servants, our Basilian Pioneers, whom we commemorate and make their memories be eternal."

NAYM

THE CATHOLIC CHURCH

"Man's end is God, the assignment of the Church is to administer to that end." (St. Thomas Aquinas).

Jesus Christ, the Son of God, instituted the Holy Catholic Church for the sole reason that we might be saved. His most ardent wishes, expressed beautifully in His prayer at the Last Supper, were that His Apostles carry on His work in unity, protected in this world of evil. He instituted His Church that souls might be saved, that through her manifold channels of grace, the lost sheep of Isreal may return to their Shephered. The mission of the apostles was one of preaching the Gospel, announcing the arrival of the Kingdom of God. These two missions actually added up to one most important mission - the mission, which demanded that the Son of God be crucified - of saving the souls of mankind

To achieve this goal, the Church has a wide choice of means. These means are at her disposal and she may use them to suit her immediate needs and aims. These means, nevertheless, are not the objectives in her mission, and must not be regarded as anything other than means. In fact, this very substitution or confusion of goal and means has been for centuries an embarrassment to the Catholic Church in front of others.. This fallacy, practiced as it was, gave origin to great scandals in the Church. These scandals consequently resulted in the widespread deterioration of the higher and lower clergy of the Pre-Reformation era. A notable example is Pope Gregory Vll who, in his zealous attempt to reform the Church, claimed authority over secular affairs in addition to his Papal spiritual powers. This and other errors aggravated the relations of State and Church. Many of these conflicts could hae been avoided if both the Pope and the Prince would not have assumed powers not contiguous to their offices.

Nevertheless, alongside these bad means, the Church employed good tactics, accomplishing innumerable acts of mercy toward her neighbors. As a result of this the Church was (and at times still is) regarded as an institution of good works,(i.e. a sociological organization with institutions for the old sick, poor, widows and orphans etc). The Church did take upon herself these good works from the Apostolic times. (Act. Vl-1). In fact, the care of the needy is an expressed wish of Jesus Christ Himself. (Math. XXV. 31-46). The founding of these institutions is very good and beneficial and is praised by both Church and State. But, these institutions are just another way of saving souls. Here again we must be careful not to mistake the goal from the means. By means of these institutions the Catholic Church attempts to save the souls of those, whom she is caring for, and, at the same time, she obeys the law of Charity. It is when we mistake the means for the goal, beginning to sacrifice our energy and ourselves entirely and irrevocably to this self made goal, that we must stop and consider, what am I working for, and for whom? Having distinguished between goal and means,we may procede with confidence.

The same may be applied to the other externities and outward functions of the Church. The Church for centuries during the middle ages was the toarchbearer of ancient Roman and Greek culture. She was the preserver of the Latin and Greek classical works and languages. During the same year, she cultivated (through her monks) and improved the methods of agriculture, etc. However, with time, the Catholic Church seeing that her mission, which she took upon herself, has finished, she leaves it, though somewhat reluctantly, and enters into new pastures. This is the way it has to be and this is the way it will be to the end of the world. The Catholic Church cannot be a faithful guardian of what is useless to her. That is why she must at times reform not dogmatically, but reform that which has aged to uselessness in her rites, ways of administration, etc. Thus, nowadays her missionaries employ all the modern facilities available to accomplish their task. Her representatives go on radio, television, give lectures, have debates, all in the sole aim that eventually, through their efforts, souls might be saved. It is inevitable that the exterior of the Church changes. The motto of the Church is not "Semper-Idem." It is exactly the Church's intrinsic ability to be able to distinguish between what could be and what must be changed, and what can not be changed.

If we observe closely, the trend of the Vatican Council is turning for a liberal (but not radical) movement in the Church. At the Council, the voting during certain issues, which comprise the liberal platform,gave overwhelming victories to the liberals. For example, on the issue concerning the venacular language in some of the sacramental rites, the strength of the liberals showed forth with a ratio of more than 100 to 1. In later sessions, action was taken on the introduction of venacular language in some parts of the Mass and Latin Breviary. Here we see that the Fathers of the Council are taking advantage of this opportunity to make changes in the Catholic Church. These changes are aimed at ridding the Catholic Church of what is old and useless. These reforms are basically an assortment of the present means, which will lead us to our goal. The reforms are directed primarily towards the means in the hope that the Church may employ what is beneficial towards saving souls and discard what has become obsolete.

Our task, besides praying for the success of the council is one which we ourselves must do. We must dispose our hearts in

such a way, so that the decisions of the council may find in us a generous acceptance and faithful execution. This here is our work! Ours is not so much to worry, whether the tide is turning for the conservatists or the liberals,whether to this or to that. We must be ready, rather, we must dipose our hearts to accept all the resolutions of the Council. Be they Conservatist or Liberal, whether we like them or not, we possess no authority to questio the authority of the Council and Pope. We must, in all humility, for the sake of peace, the benefit of our soul and for the salva- tion of souls, accept generously, without reserve, the ordinar- ces of the Second Vatican Council. The Catholic Church is now t her most important task of the century. We are aware of the fa t that this Council was not called to proclaim any dogmas nor o condemn any single heresy. It was called to make another mir of Pentacost. Our part in this miracle is a p ssive accepta of all the propositions made by the Council. 'e are the ones w o will be directly affected by the resolutions of the Council a d it is up to us to insure the success of the Council by earge y and faithfully executing these decisions of the Vatican Counci . To do this you must---

"Put all thy hearts confidence in the Lord, on thy own sk l relying never." (Prov. 3. 5).

(¹ Semper Idem, is the motto on the Vatican Coat of Arms Cardinal Ottaviani, the leader of the conservatists at the Cou cil).

THE LIFE OF BEETHOVEN

What I am about to relate is the story of a man whose life was outwardly uneventful, but nevertheless interesting. The pr- oof of this fact is the mass of material written about him, and the great fame and number of devoted friends and admirers he had all his life, even though he seemed to possess such glaring fau- lts that would lead one to think he was a misanthrapist. His life is a facinating subject for many biographers because of its curious mixture of the most pathetic tragedy and at the same ti- me touching humor. His name is Ludwig Van Beethoven, the great- est musician, and probably the greatest artist that ever lived.

He was born on Dec. 16, 1770 (and baptized most likely on the following day) at Bonn,a city of Northern Germany. Beethoven however, was of Dutch extraction,his family being traceable to a village near Louvan, in Belgium. His grandfather was a court musician of the archbishop-elector of Cologne. Beethovan's father was a tenor singer at the archbishop-elector's court; a bad-tem- pered man whose ability to support his family declined with his sobriety. When Beethoven was just four years old, his father began to teach him music, especially the violin, with such sev- erity as to make it miserable, till he was nine years of age. At this time he entered upon a course of clavier lessons. He was also taught the organ and pianoforte, with the result that he was occasionally permitted to act as the court organists deputy.

In 1787 Beethoven paid a short visit to Vienna. Mozart was astonished by his extemporization, and predicted that h would accomplich great things in the future. After taking lessons for

three happy months from Mozart, he was compelled to return home on account of his mother's illness. Having nothing but a dissapated drunk for a father, his mother must have been everything to him, his only happiness in a poverty stricken home. But, however, she died of this illness, leaving a baby girl, who died also a few months afterwards. Now he had to stay in Bonn to support his family, of which he was practically the head since he was fifteen years of age. During this time he felt keenly the hardships and sorrows of life.

By 1792, the archbishop-elector, thoroughly aroused by Beethoven's power, provided for his visit to Vienna. Now his prospects began to brighten. His friends at Bonn, the Archbishop-elector and Count Waldstein gave him introductions. With these and his astonishing pianoforte playing and extemporizations he firmly established himself in Vienna. The friends he gained among the nobility treated him to the end of his life "with genuine affection and respect, bearing with his rudeness, and irascibility, not as with the eccentricities of a fashionable genius, but as with the agonies of a passionate and noble nature."

In Vienna, Beethoven encountered new difficulties. He felt the necessity of a good grounding in counterpoints and went to Haydn for lessons. The teacher and pupil just could not understand one another, and so Beethoven had to go to another teacher, Albrechtsberger, who thought very poorly of him. Neither of these teachers regarded Beethoven as their pupil, and Beethoven regarded neither of them as his teacher. By this time he had become very popular through concerts he had given on the piano, and throught his own magnetic personality which gained for him many admiriers, in spite of the hostile criticism heaped upon him because of the daring originality and obscurity of his music.

This was about the happiest period of Beethovens life. He started producing his greatest music at this time, and derived great pleasure from the outdoor life he loved so much, going on walks and vacations in the country. As early as 1798 however, Beethoven detected signs of deafness, which caused him much anxiety. He successfully concealed it from his closest friends while eagerly seeking remedies to no avail. By 1822 he was completely deaf. In 1802 he almost died of an illness, during which he wrote a will to his brothers, giving a touching discription of his trials and sufferings. "Born with an ardent, lively temperament," he writes, "fond of sicial pleasures, I was early compelled to withdraw myself, and lead a life of isolation from all men. When I at times have determined to rise superior to all this, oh! cruelly have I been again cast down by proofs of my defective hearing; and yet it has been utterly impossible for me to say people, speak louder, shout, for I am deaf!"

After recovering from this illness, he completed his second symphony, the most brilliant and triumphant piece that had ever been written up to that time. "The powerful will and character

of the man could not succumb to despair; he proudly and patiently endured his fast-increasing deafness, the coldness and jealously of his brothers, the sneers and cavilings of unfriendly revals, and never in the course of his life sought to defend himself against attacks on his professional abilities." Because of his increasing deafness, he appeared less frequently in public, and the public realized this. And in spite of the criticism with which his music was greated, his fame grew. At a memorable concert in 1824, where his two greatest works, the Ninth Symphony and his Mass in D were produced, the storm of applause was overwhelming and the composer being on the platform to give the time to the conductor, had no idea of what was happening behind him, until one of the singers turned him around to see it.

Undoubtedly the greatest source of anxiety to Beethoven in his last years, was one of his nephews. Although this nephew turned out to be a descent man, he was no consolation to his uncle. In order to get him under his care, Beethoven fought his sister-in-law, of whom he strongly disapproved, through all the law courts of Vienna. This went on for three years and did everything but stop his composition. The boy was a failure in almost everything, examinations and trade school included, and after attempting suicide, was thrown into jail and finally expelled from Vienna. For a character as proud and upright as Beethoven, this must have been very humiliating.

On December 1826, he caught a violent cold which resulted in pneumonia; he said to the doctors who tapped him three times and drew out the water, "better from my belly than from my pen." Until his last days he was occupied with compositions, the next project being a tenth symphony. Three days before his death he saw Schubert, whose music aroused his keen interest. He took the last sacraments after which followed a two day agony, and died just after shaking his clenched fist in the air during a terrific thunder storm, the evening of March 26, 1827.

From beginning to end his life was full of trials only a few of which had been mentioned in this short sketch. He was born poor and died poor. He would never touch the money he had deposited in the bank for his nephew. He fell in love many times, but for some reason or other, could never marry. Being a musician, his most precious possession was his hearing, which he had lost completely. This was caused by a severe infection of his liver, and a post-mortem examination revealed a very complicated state of disorder which was probably inherited. The only thing that preserved him through the forty seven years of his life was his passion for outdoor life. Almost nothing went his way, but throughout every distress and temptation, Beethoven displayed a most noble character and passionate zeal for the highest moral ideals. In this attempt to grapple with fate, he was denied that at least limited control of the circumstances of his own life which most other men enjoy. But there was something of which he had com

plete control, an art which he had mastered, and mastered more completely than anyone else before or after him;the art of music. Through this means of expression, he gave vent to all that was surging within him. Here was the only outlet for all the affections, longings,aspirations and hopes of his ardent and intensely passionate soul, which had borne so much through its stormy career. Through the circumstances of his life, his whole vision was turned inward and became extremely concentrated and potent. It is these concentrated sentiments, noble sentiments, expressed in his music in a way which no words could ever express,which is the key to understanding his music and which make his music immortal. These qualities of his music, its depth of meaning and profound emotional power, we will discuss more fully in another article treating exclusively of his music.

Mykøla Skorapadsky

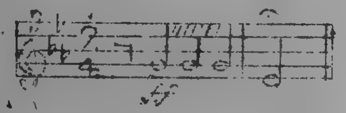

A CANTICLE OF LOVE

Pursue me with Thy love, O Love! Dazzel me with Thy light, O Light! Or leave me in loneliness and darkness, if only in loneliness I turn to Thee, if only in darkness I desire light. Do with me what Thou wilt, O Love, only, out of love, constrain me to love Thee in darkness and in light,in happiness and in sorrow, in life and in death, and for eternity! Love! Love of God for man, and man for God. To teach this, Our Lord was born and died. To learn this, the martyrs suffered. Volumes were written of this subject. Philosophy and theology explain it. Yet,after all is said and done, what remains? Love. In this one word is contained all wisdom and Beauty. He who knows the meaning of this word, knows philosophy, history, theology, logic - all the knowledge of the schools - and more. For love includes knowledge as the sea includes a drop of rain.

by Augusta Thompson.

"WHO IS LIKE TO GOD?"

Fierce war broke out in heaven where Michael and his angels fought against the dragon. The dragon and his angels fought on their part, but could not win the day, or stand their ground in heaven any longer.
(Apocalypse 12. 7-8)

ST. MICHAEL'S ROSARY - HOW IT ORIGINATED AND WHY WE SHOULD PRAY IT

WHO ST. MICHAEL IS: St. Michael is captain of all the angels and one of the seven archangels who stand closest to God's throne in His heavenly court. The name Michael signifies "Who is like to God," and was the war cry of the good angels in the battle fought in heaven against Satan and his followers. He has been especially honored and invoked as patron and protector by the Church from the time of the Apostles.

HOW HIS ROSARY ORIGINATED: St. Michael appeared to an illustrious servant of God, Antonia d'Astonae, a Carmelite in Portugal. He expressed the wish that she should publish for his honor nine salutations corresponding to the nine choirs of angels. It was to consist in the recitation of a Pater and three Aves in honor of each of the angelic hierarchies, then four Paters, the first in his honor, the second in honor of St. Gabriel, the third for St. Raphael, and the last for the Guardian Angel.

WHY WE SHOULD PRAY IT: St. Alphonsus Liguori says: "Devotion to St. Michael is a sign of predestination." As a reward the glorious prince of the celestial court promised. "Whoever would prac-

tice this devotion in his honor would have, when approaching the Holy Table, an escort of nine angels chosen from each one of the nine choirs." In addition, for the daily recital of these nine salutations he promised his "continual assistance and that of all the holy angels during life, and after death deliverance from purgatory for themselves and their relations."

INDULGENCES: 1. An indulgence of 7 years and 280 days, for those who with a contrite heart recite this devotion.

2. A plenary indulgence once a month for those who recite this devotion every day of the month and on any day they choose, go to Confession, receive Holy Communion and pray for our Holy Mother the Church, and the Supreme Pontiff.

3. An indulgence of 100 days on any day that one carries the rosary of St. Michael or kisses the medal attached to the rosary.

4. A plenary indulgence (with the conditions as#2) on May 8, the apparition of St. Michael, September 29, Consecration of the Church to St. Michael, March 26, feast day of the Archangel Gabriel, October 2, feast day of the Guardian Angels and October 24, feast day of the Archangel Raphael.

LAUGE.

T R E E S

I think that I shall never see
A poem lovely as a tree.

A tree whose hungry mouth is prest
Against the earth's sweet flowing breast;

A tree that looks at God all day,
And lifts her leafy arms to pray,

A tree that may in Summer wear
A nest of robins in her hair;

Upon whose bosom snow has lain;
Who intimately lives with rain.

Poems are made by fools like me,
But only God can make a tree.

By Joyce Kilmer.

SAINT THERESE

The family in the midst of which Therese Martin was brought up differed from other middle-class French families of the time only in the exemplary lives led by her parents, both were extremely devout. Therese was the spoilt child. She was by nature affectionate, and her love of home and of her sisters was unusually strong. She was impulsive, not easily amenable to discipline, precociously intelligent, and extremely sensative. A casual observer would have seen a pretty vivacious child, happy by temperment, with a deep appreciation of the beauties of nature, and with a great tendency to daydreaming. But these dreams were not those of the children around her. Beneath the surface of her life there was an undercurrent. Her vocation had come to her at an age when children are content to play their games. She had set her heart on becoming a Carmelite nun, and was confident that see could become a saint. The stubborness with which she fought all opposition to her one overriding desire was the first indication of that iron will which was to become unbreakable during her nine years of perpetual warfare. Two of her sisters had already entered the Carmel at Lisieux before her. The eldest, Marie, discouraged her reminding her that she was far too young to enter the convent. She met opposition from all sides. The mother Prioress was of the same opinion as her sister. The bishop also said she must wait

and have patience. But the patience she was to possess later in her life was impossible to her now. She would go to higher authority. The only resource that was left - the Pope. And so to the Pope, during a pilgrimage to Rome with her father, she appealed.

An audience with Leo Xlll was arranged for the pilgrims from her diocese. But the Vicar-General of Bayeux, who led the pilgrimage, knew that she might lead an unusual scene. He therefore announced to the waiting group of pilgrims that on no account whatever must anyone address the Holy Father. But Therese, kneeling at the feet of the Pontiff, could not remain silent. She begged him to permit her to enter the convent the following year at the age of fifteen. The Pope in answer said, "You shall enter if it is God's Will." Thus heart broken with tears in her eyes, she was led away. Then unexpectedly on January 1st, 1888, she learned that the Bishop had given his consent, to allow her to enter the Carmelite Order.

So, at the age of fifteen, therese Martin left home and family and abandoned the world. It was hard for her to get accustomed to the unappetizing food, the intense cold of winter and the few hours of sleep. It would be expected that a girl of such a young age would have been treated very well, but on the contrary the Mother Prioress rebuked her many times, saying at one time, when she found a cobweb in the hallway just swept by Therese, "It is plain to see that a child of fifteen sweeps the convent corridors.

It seemed that as soon as she entered the convent, her health started to fail her. And it looks as if God wasted no time with her, for her road to sanctity had to be completed within nine years from the day she entered. Along with her failing health her soul also was going through stages of dryness and desolution and at times it seemed as if God completely abandoned her.

But it was not until 1896, on the night between Holy Thursday and Good Friday, that the presentiment of her childhood that she would die young became a certainty. A night of violent coughing and a morning discovery of a blood stained handkerchief warned her that she was gravely ill. Her first thought was of joy and the second that she must conceal her her illness as much as possible. She grew weaker day by day, but managed to reveal nothing save a noticeable pallor. The Mother Prioress knew of the illness but was deceived into underestimating its seriousness. But Therese though she could smile and disguise her fatigue and weakness, could not conceal her coughing. A doctor was summoned, and for a few weeks she was better. In the cold winter of 1896-1897 she grew weaker, and the doctor gave up hope of curing her. She suffered in body and soul as is gathered from her words a few days before her death, "My soul is in darkness, yet I am in peace." The time came when she could hardly make the least movement in her bed, so great was her weakness. Yet not until September 29th was it that the end seemed to have come. The prayers for the dying were read. But the agony continued through the rest of the day

and night and most of the next day. She died shortly after 7 o'clock on the evening of September 30th. Her last words were, "My God I love Thee."

Her body was taken to the cemetery with but a small procession following. In October, 1898, her secret was given to the world, her autobiography was published, and what follows is well known. The fame of her miracles and of her interventions on earth spread far and wide. She had said, "Would God give me this ever-growing desire to do good on earth after my death unless He wishes me to fulfill it? No. He would give me rather the longing to take my repose in Himself.

She had brought and she still brings to all hope and confidence. She is the answer to the man who thinks that the cloistered life is a life wasted and misdirected in the world of today, and to him who doubts or denies the power of prayer. She herself once expressed astonishment that there could be atheists, and her own life, as one studies it, helps one to share this astonishment.

"COVER CONTEST"

As you may notice the front cover of the Aurora is quite unique and original. The reason for this is that the editors of the Aurora sponsored a "Cover Contest" with a prize of $10,000.00 Matona Dollars going to the winner. This enthused the brothers and at the closing date of the contest 11 enteries were submitted. The covers were judged by the Fathers and the winner was announced - brother Michael.

On the whole the covers showed ingenuity and good taste. The themes ranged from the Ecumenical Council, the 60th Anniversary to Christmas. As you might have already noticed, brother Michael combined all three themes in a very striking fashion.

To all who entered and to the judges for their time, we wish to express our sincerest gratitude.

NAYM

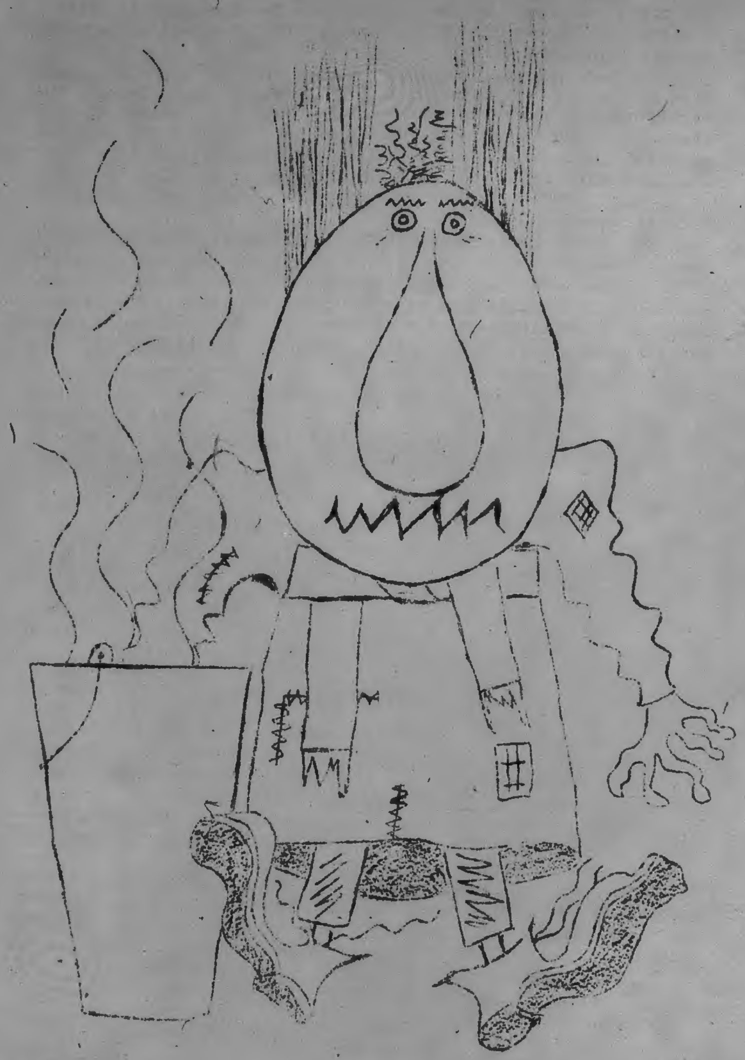

INDISPENSABLE YOU

Ring out the old, ring in the new, listen to Charlies New Years message for you.

If in the past you felt you must last, else all is lost without thee, then follow this rule, indispensable fool, and learn this truth from Charlie.

Put your hand into a bucket of water and observe how the water rises because of the space your hand takes. Now, remove your hand, and look for that space and doubtlessly you will not find a trace. For, as you notice, it is filled without you.

So if perhaps, you feel essential; that life is but collapse without your potential; muse on Charlies' aphorism, deflating thy egoism, changing from a half-wit, to a notable pundit.

Charles
the Poet